

ARISTONICI

ΠΕΡΙ ΣΗΜΕΙΩΝ ΙΛΙΑΔΟΣ

RELIQUIAE EMENDATIORES.

EDIDIT

LUDOVICUS FRIEDLAENDER.

Acc. 16237.

GOTTINGAE,

IN LIBRARIA DIETERICHIANA.

MDCCCLIII.

IMMANUELI BEKKERO

VENERABUNDUS

EDITOR.

PRAEFATIO.

Ad haec fragmenta edenda numquam accessissem, si Lehrsius mihi ullam spem reliquisset, se editionem Aristonici olim inchoatam ad finem perducturum esse. Accepi igitur scholiorum exemplar quod mihi obtulit, in quo quid Aristonico tribuendum esset plerumque indicatum erat, plurima menda sublata, multae res difficiles explicatae. Haec omnia descripsi et reliqua absolvi quantum potui et schematologiam Aristarcheam dissertatione complexus sum: ut tamen de omnibus rebus quae mihi dubitationem moverent, Lehrsium consularem. Quidquid autem ab eo accepi, sive ex ejus libro sive e sermonibus quos de his rebus identidem instituebamus, littera L. significavi.

Illam Cobetii scholiorum Homericorum editionem quam anno MDCCCXLVII promisit Puygersius in programmate scholastico Leidensi, adhuc frustra expectavimus. Ad Aristonici autem fragmenta ex nova codicum Marcianorum collatione multum salutis redundaturum esse, parum nobis verisimile erat, quantum quidem judicare licebat e specimine a Puygersio publicato. Verum est Bekkerum nonnulla scholia minuscula omisisse, sed spicilegium rarissimum esse apparet. Et sunt in his a Puygersio allatis tria vel quatuor e quibus aliquid novi discamus, reliqua nota omnia. Quid attinet autem scire, in codice paulo saepius legi quam adhuc notum erat, *ὅτι θηλυκῶς τὴν Ἰλιον* vel *ὅτι τὸ βάλε ἐκ βολῆς ἔτρωσε*? Quum sciamus Aristarchum ad observationes suas probandas omnibus locis qui alicujus momenti essent notas suas apposuisse. An eo magnopere juvamus, quod nonnulla Aristonici scholia in codice revera ab *ὅτι* incipere docemur, in quibus hanc particulam omiserunt editores? Talibus ii gaudeant, quibus omissa vocula *ὅτι* scholiorum originis certa indicatio perisse videtur, ut Puygersio.

Quamquam quis neget novam codicis collationem nequa-

quam inutilem esse? maxime si textus Iliadis denuo accurate describatur. Is autem qui Bekkeri et Villoisonis editionibus comparatis non intelligit, quanta etiam in hac re Bekkeri sint merita, aut in hoc genere omnino nil intelligit aut malignus est. In eorum numero qui nil intelligunt, habemus Pluygersium, qui satis superque prodidit se harum litterarum ne elementa quidem didicisse. Hinc excusatio ei petenda, quod in Bekkerum virum mea laude majorem petulanter invehi ausus est.

Nos codicem numquam vidimus. Ubi igitur diximus aliquid in codice esse, intelleximus aut apud utrumque editorem esse aut apud Bekkerum. Quidquid in hoc libro aliter a Lehrsio correctum est atque in libro de Aristarchi studiis: posteriores curas magis placuisse sciant lectores. Non potuerunt autem omnia a nobis recipi, quibus illic Lehrsius usus est ad doctrinam Aristarchi illustrandam. Et omnino ea scholia fere sola recepimus, quae Aristonici verba propria continere viderentur. Nam hoc summum habuimus et operae pretium, ut hujus grammatici liber quantum licuit ita restitueretur, ut uno tenore legi posset. Hinc fere ex codice A hausimus, ex aliis exempli gratia neque multa nec summa constantia usi. Nam ex his eodem jure plura potuissemus recipere, quae ex Aristonico derivata sunt. Signorum criticorum indicationes plerasque intactas reliquimus, nec ubique de eorum corruptelis monuimus, quia in hac re aut omnia incerta sunt aut nemini ignota. Ex Didymi libro in haec excerpta nonnulla fluxisse certum est, maxime ubi de Aristophanis lectionibus refertur, quae tamen non semper ab Aristonico distingui poterant. Neque in hac re prorsus constantes fuimus.

Jam igitur postquam Herodiani Nicanoris Aristonici libros e scholiis compositos habemus, restat ut quis Didymi librum eodem modo restituat. Quod omitti potuisse, si quis nunc de Didymo scriberet ut nuper factum est: id inter mirabilia referendum erit, quae in hoc genere his annis multa acciderunt. Hoc monemus, quia multos inde errores natos esse observavimus, nequaquam omnia scholia Didymi esse, in quibus *γράφεται* legitur. Scribebam Regimontii a. d. V. Idus Julias MDCCCLIII.

Ludovicus Friedlaender.

FRAGMENTA

SCHEMATOLOGIAE ARISTARCHEAE.

Affectionibus iis, quibus substantia vocum interpolatur (quales sunt pleonasmi ellipses tropaeque variae litterarum vel syllabarum), respondent quodammodo singulares constructionum formae, quae fines ordinariae ac legitimae syntaxeos egrediuntur; has grammatici Latini figuras appellarunt, Graeci σχήματα. Ejusmodi dicendi proprietatibus ¹⁾ poeticam orationem magis adspersam esse quam pedestrem consentaneum est, quippe in quibus licentia potius quam ratio dominetur: unde quaedam a poetis etiam nomina acceperunt. Huc accedit quod in illa prisci sermonis fluctuatione minus certis legibus adstricti erant poetae quam postea: ex qua libertate figuras ab Homero adhibitae haud raro explicandas esse, non latuit veteres ²⁾. Permulta autem apud poetas interpretationis ambiguitate laborant, ut leges syntacticas migratas esse certum sit, quae autem migratae sint et quibus rationibus incertum. Equidem nunc Aristarchi syntacticis observationibus collectis, quantum in hac fragmentorum paucitate fieri potest, explicare conabor, quibus finibus circumscriptam esse poeticam licentiam quibusque proprietatibus Ho-

1) Proprium est, quod ab usu recepto et in universum obtinente recedit; unde ἰδιώτης de iisdem constructionum formis dicitur de quibus σχήματα. Aristonicus ad E 244 ἡ διπλὴ πρὸς τὴν ἰδιότητα τῆς φράσεως, item Θ 47: utrobique poterat ἡ διπλὴ πρὸς τὸ σχῆμα. Dativus pro genitivo ἰδίως positus esse dicitur K 559, et X 454 ἡ διπλὴ πρὸς τὸ σχῆμα, ὅτι ἰδίως κτλ.

2) Veluti Aristonicus ad A 275 ἀφαιρεῖσθαι cum duplici accusativo ἀρχαϊκῶς constructum esse dicit, item dativum pro παρά cum genitivo B 186 ἀρχαϊκῶς usurpatum; eadem locutiones alibi σχήματα audiunt.

Contra nonnullas proprietates sermo Homericus cum recentiore Attico communes habet, v. ad E 249, 700 B. Pal. δ 634. His Aristarchus ad quaestionem de patria Homeri usus esse videtur, qua de re infra dicam.

meri sermonem a stabilito recentiorum usu differre statuerit grammaticus nobilissimus. Tribus autem potissimum modis verborum structuram affici apud Homerum observasse sibi visus est: pleonasmo ellipsi permutatione; partesque orationis his inaequalitatibus maxime obnoxias esse verbum nomen praepositionem.

De verbo.

Verbi partes, ut ab hoc incipiam, commutatas saepe notavit, ut genera pro generibus posita esse diceret, tempora pro temporibus modos pro modis. In adnotationibus de generibus commutatis id notatu dignum est, medii nomen apud Apollonium et Herodianum usitatissimum (μέσον) apud Aristonicum et quantum scio apud Didymum nondum inveniri. Veluti *A* 562 aoristum medii pro aoristo passivi positum his verbis indicavit Aristonicus: ὅτι ἐκορέσσατο εἶπεν ἀντὶ τοῦ ἐκορέσθη, cf. scholia de εἰδόμην (quod aoristo activi praelatum) Aristonici *A* 203 *Γ* 163 Didymi *N* 449 *O* 32. Contra κτεάτισσα dicit Homerus, ubi e recentiorum usu medium exspectes *Π* 57: ἡ διπλῇ ὅτι ἰδίως καὶ παρὰ τὴν ἡμετέραν συνήθειαν κτεάτισσα κατὰ τὸ ἐνεργητικόν, ἀντὶ τοῦ ἐκτεσάμην. At non modo nomen, verum etiam notionem medii Aristonico ignotam fuisse ex eo apparet quod ejus generis formas passivis annumerare non dubitavit ¹⁾. *I* 297 ubi Aristarchus τιμήσονται scripsit non τιμήσουσιν, ἡ διπλῇ inquit ὅτι τῷ παθητικῷ ἀντὶ τοῦ ἐνεργητικοῦ ἐχρήσατο. Eadem ratione passivum pro activo usurpatum dicit *Γ* 306 ἐπεὶ οὐ πῶ τλήσομι ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὄρασθαι Μαργάμενον φίλον υἱόν. *K* 188 ὕπνος ἀπὸ βλεφάρουιν ὀλώλει Νύκτα φυλασσομένοισι κακὴν. Sic explicuit *Φ* 363 ὥς δὲ λέβης ζεῖ ἐνδον — Κνίσην μελδόμενος: ὅτι ἀντὶ τοῦ μέλδων, τήκων τὰ κνίση, παθητικὸν ἀντὶ ἐνεργητικοῦ. Eadem de causa notavit ἀκούετο *A* 331 ἐρύκεται

1) Hanc confusionem generum notavit Apollonius constr. 211: οἱ γὰρ μὴν ἀπείροτερον περὶ τὰς τοῦτων διαφορὰς καταγινόμενοι οἶονταί τισιν ὅτι παθητικὰς διαθέσεις ἀντὶ ἐνεργητικῶν παραλαμβάνεσθαι οὐ μικρὸν ἀμύρτημα προσάπτοντες τοῖς λόγοις. κτλ.

Interdum recentissimi veterum illorum more loquuntur, veluti ad *ο* 8 διώκειο non modo Harl. sed etiam Ambros. B. παθητικὸν ἀντὶ ἐνεργητικοῦ.

M 285; et quod est ad *P* 136 *ἐλκεται ἐφ' ἂντι τοῦ ἐλκει* fluxit fortasse ex fonte Aristarcheo. Injuria ad hoc genus retulit *πυρὸς αἰθομένοιο* (hujus verbi formas activas non habet Homerus) *Π* 81.

Perfectum secundum veteres non ad activum sed ad medium pertinere statuerunt ¹⁾. Quod quum a passivo non distinguat Aristonicus, omnibus locis ubi haec perfecta activam significationem habent, passivum pro activo positum esse dicit. In definiendo verbi genere terminationis nullam rationem habitam esse patet ex schol. *O* 730 *ἡ διπλῇ ὅτι παθητικῶς δεδοκημένος ἂντι τοῦ δοκεῖων, ἐπιτηρῶν, ὡς „ῥαβδῶ πεπληγνῖα“* *K* 238; nam etiam *πεπληγνῖα* forma est passiva (i. e. media), v. ad *B* 264 *E* 763: *ἡ διπλῇ ὅτι ἂντι τοῦ πλήσσοσα τῷ παθητικῷ*. Jam vides quomodo intelligendum sit *N* 60 ubi ad *κεικώως*: *ἡ διπλῇ ὅτι ἂντι τοῦ κόνιων*.

Contra etiam activum pro passivo (vel medio) poni posse censuit. Hanc rationem adhibuit *B* 626 *νῆσων αὐ ναίουσι*, *Δ* 45 *ναιετάουσι πόλῃς ἐπιχθονίων ἀνθρώπων*, *Z* 370 *δύμους εὐναιετάοντας*; neque aliter *ῥέε δ' αἵματι γαῖα* *Θ* 65: *ἡ διπλῇ ὅτι ἂντι τοῦ ἐρρέιτο ἡ γῆ*; unde ei tribuendum schol. *V* *Γ* 494: *ἡ γῆ ὑπὸ τοῦ αἵματος ἐρρέιτο*. *Βράσσων* *K* 226 explicuit per *βρασσόμενος*. Cf. ad *H* 65. Sed an huc pertineat *X* 251 *ὅτι τὸ δῖον ἂντι τοῦ ἐδιώχθην* mihi non liquet. Pro medio activum positum credidit *X* 84 *ἄμυνε δὲ δῆιον ἄνδρα: ἄμυνε ἂντι τοῦ ἀμύνου*²⁾.

Quid senserit Aristarchus de commutatione temporum, breviter exposui in Schneidewinii Philologo VI, 669: pauca nunc retractanda sunt, quae Aristarchea doctrina accuratius explorata falsa esse cognovi. Sumsit igitur Aristarchus tempora et ita commutari posse, ut modi iidem manerent et ut hi simul mutarentur. Prius illud commutationis genus ad tres modos pertinet, indicativum infinitivum participium. Attuli l. c. ea exempla ubi indicativum praesentis pro indicativo praeteriti po-

1) Cf. Apollon. de constr. p. 211. *E. M.* 754, 17: *ἰέτηκα μέσος πυρκαϊμένος καὶ διάθεσις μέση*. Recentiores interdum nude μέσος ut *L B* 93.

2) Contra *Π* 354 error declinatus est in quem inducere poterat lectio *διέτμαγον*. Scribendum esse *διέτμαγεν*, ἔν' ἧ *διετμάγησαν παθητικῶς*: τὸ γὰρ *διέτμαγον* *ἐνεργητικόν* ἐστίν.

situm esse sibi persuasit Aristarchus: *A* 163, 168 *A* 650 et illos tres duales *K* 364 *N* 346 Σ 583 cf. Harl. η 104; v. c. *A* 163 οὐ μὲν σοὶ ποτε ἴσον ἔχω γέρας: ἡγνόηκε (Zenodotus) ὅτι ἥλλακται τὸ ἔχω ἀντὶ τοῦ ἔσχον¹⁾. Addendum *X* 356 ἢ σ' εὖ γιγνώσκων προτιόσσομαι, οὐδ' ἄρ' ἔμελλον Πείσειν: προβλέπω τῷ νῦν ἀντὶ τοῦ προέβλεπον· ἥλλακται γὰρ ὁ χρόνος, et *V* *A* 32. Unde non dubito scholium ad *N* 228 ex Aristonico derivatum esse: ἐνεστὼς ἀντὶ παρωχημένον τὸ ὀτρύνεις κτλ.

Hinc ad participia et infinitivos transeo. Non fugit veteres hos modos si praesenti tempore ponantur actionem παρατατικῶς significare, unde etiam ad imperfectum pertinent, aoristo συντελικῶς. *I* 295 scripsit Aristarchus οἶνον δ' ἐκ κρητῆρος ἀφυσσόμενοι δεπάεσιν Ἐκχεον (Bekk. αμενοι). Did. Ἀρίσταρχος ἀφυσσόμενοι διὰ τοῦ ὁ παρατατικῶς· καὶ ἀναλογεῖ τὸ ἐκχεον· ἄλλοι δὲ διὰ τοῦ ᾱ. *K* 578 ἀπὸ δὲ κρητῆρος Ἀθήνη Πλείου ἀφυσσόμενοι λείβον (sic etiam Bekkerus, alii ἀφυσσάμενοι). Didymus: ἔστι κατάλληλον πρὸς τὸ λείβον. Participium praesentis defendit etiam *I* 509 ἐκλυον εὐχομένοιο (alii εὐξαμένοιο). Cf. Did. *M* 468. Etiam qui hic illic ab Aristarcho dissentiat, certa via ac ratione in his rebus dijudicandis eum usum esse, infitiri non poterit. Nunc una tantum nota servata est propter participium praesentis pro participio praeteriti usurpatum posita *Z* 87 ἥ δὲ ξυνάγουσα γεραιάς — Οἷξασα κλήιδι θύρας: ὅτι ὁ χρόνος ἥλλακται ἀντὶ τοῦ συναγαγοῦσα, ubi tantum certe concedendum est, participium aoristi magis consentaneum fore²⁾.

1) Notavi in Philol. errorem Schaeferi Kruegeri Buttmanni illis tribus dualibus διώκετον τετεύχεται λαφύσσετον ut quartum addentium θωρήσεισθον *N* 301. Monui etiam recentiores grammaticos Graecos in his formis explicandis ab Aristarchi auctoritate discessisse: ab Apollonio enim (pron. 140 A) non tempus pro tempore positum sed persona pro persona, in Epimerismis (397) persona inaequaliter terminata esse dicitur; Etymologus denique (280, 28) excusationem ex metrica necessitate petit.

2) Epim. 251: τὸ δὲ νομείων ἀντὶ τοῦ νομείσας (ι 336) ἔθος γὰρ τῷ ποιητῇ παρατατικοῖς (ita legendum pro παρωχημένοις) ἀντὶ συντελικῶν χρῆσθαι, οἷον „τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετέφη“ (*A* 58) ἀντὶ τοῦ ἀνιστάς.

In scholiis ad Odysseam nonnulla sunt, quae ex Aristarcho manasse censeo. Pal. θ 290 ἐρχομένη: ἀντὶ τοῦ ἀορίστου· τὸ γὰρ ἐρχομένη (cod. ἰχώμενον) ἐνεσιῶτος καὶ πυρατατικοῦ. Cf. *Q* ι 297.

Propter eandem differentiam in infinitivis observatam Aristarchus, ut hoc exemplo utar, scripsit *παύεσθαι κέλομαι* non *παύσασθαι* Γ 434 1). Ad I 578 *ἔνθα μιν ἤνωγον τέμενος περικαλλές ἐλέσθαι*, de scholio Aristonici hoc superest: *ὅτι συντελικῶς τὸ ἐλέσθαι*: i. e. (quantum quidem et tam decurtato fragmento colligi potest) infinitivum aoristi hoc loco proprie accipiendum esse, ut actionem cito transeuntem significet. Hunc desideravit etiam Φ 33 *αὐτὰρ ὁ ἄψ ἐπόρουσε δαιζέμεναι μενεαίνων*: ἡ διπλῇ πρὸς τὴν ἐναλλαγὴν τοῦ χρόνου, ὅτι ἀντὶ τοῦ δαΐξαι προθυμούμενος κατὰ συντελικόν.

Non minus diligenter differentia imperfecti et aoristi perpensa.

- Α 368 ἡ καὶ Παιονίδην δουρικλυτὸν ἐξενάριζεν,
αὐτὰρ Ἀλέξανδρος Ἑλένης πόσις ἡνκόμοιο
370 Τυνδείδῃ ἐπὶ τόξα τιταίνεται, ποιμένοι λαῶν.
373 ἦτοι ὁ μὲν θώρηκα Ἀγαστρόφου ἰφθίμοιο
αἴνυντ' ἀπὸ στήθεσφι παναίολον, ἀσπίδα τ' ὤμων,
καὶ κόρυθα βριαρὴν· ὁ δὲ τόξου πῆχυν ἀνελκεν
καὶ βάλεν.

Aoristum primo versu a Zenodoto scriptum Aristarchus jure rejecit: commodum enim incipi spoliationem neque statim ad finem perducī, unde spoliantem adhuc Paris vulneret. Similiter imperfecta defendit E 842 (*ἐνάριζεν*) N 443 (*πελέμιζεν*) O 240 (*ἐσαγείρετο*) contra aoristos. Sed recte aoristum (*ἔσσεύαντο*) recepit O 272, quum in comparationis protasi imperfecto non locus sit²⁾. At non ita sibi constituisse videbatur Homerus, ut non interdum aoristum pro imperfecto posuisset et vice versa. Ξ 24 *οἱ δ' ἀλλήλους ἐνάριζον Μαρνάμενοι· λάκε δέ σφι περὶ χροὸ χαλκὸς ἀτειρέης*: dubitatum est utrum *λάκε* imperfectum sit an aoristus: qui illud intelligerent, Ionicam correptionem esse pro *ἔλκε* statuerunt, qui hoc, *ἡλλάχθαι τὸν χρόνον*. Similiter H 148

1) O 698 *φαιῆς κ' ἀκμητὸς καὶ ἀτειρέας ἀλλήλοισιν
ἀντεσθ' ἐν πολέμῳ· ὥς ἔσσυμένως ἐμάχοντο*:

Tyrannionem notat Herodianus quod infinitivi synaloephen passi secundam syllabam acuerit: *σημαίνει γὰρ παρατατικόν*.

2) Hoc quum in Philol. exponerem, fugerunt me, quae de eadem re in eundem fere modum disseruit Hermannus in appendice ad Vigerum Cap. IX p. 910.

αὐτὰρ ἐπεὶ Λυκόοργος ἐνὶ μεγάροισιν ἐγήρα,

δῶκε δ' Ἐρευνθαλίῳ φίλῳ θεράποντι φορῆναι:

οὐ ἀντὶ τοῦ ἐγήρασε τὸν παρατατικὸν ἔταξεν. Si etiam *H* 465 δύσειτο δ' ἥελιος, τετέλεστο δὲ ἔργον Ἀχαιῶν imperfectum pro aoristo desideravit (σημειοῦνται τινες οὐ ἀντὶ τοῦ ἐδύετο) explicuerit necesse est: sol in eo erat ut ad occasum vergeret ¹⁾. Exemplum praeteriti pro praesente positi Aristarcho esse videbatur *E* 729, ubi describitur currus dearum: δοιαί δὲ περιδρομοὶ ἀνιγγές εἰσιν. Τοῖ δ' ἐξ ἀργύρεος ῥυμός πέλεν, qua de re dixi in Philol. p. 675. Sed *Π* 633 ὁρώρει praesentis significationem habere putavit injuria. v. ib. p. 679.

Ut praesentia futurorum significationem induere posse sumeret (errore ut Lehrsius monuit Aristarch. p. 312 apud grammaticos graecos pervulgato) induxerunt eum ea verba, in quibus una eademque forma utrique tempori communis est, ut τελέω *B* 286 *I* 156 ἐρύω *O* 351 *X* 67, ubi additur etiam ἐντανύειν *φ* 27 esse pro ἐντανύσειν ²⁾. Rectius idem observavit de νεῦμαι *Σ* 136. Hanc explicandi rationem adhibuit ad locum difficilem *E* 150 οἷς οὐκ ἐρχομένοισι πατὴρ ἔκρινεν ὀνειδρους, ut οὐκ ἐρχομένοις sit non redituris.

Formas οἶσε *X* 481 οἶσετε *Γ* 103 *O* 718 ἄξετε *Γ* 105 ἄξεσθε *Θ* 505 futuri significationem habere negat idemque valere ac praesentis imperativos affirmat; quas a praesentibus οἶσω cet. videtur derivasse ³⁾. *Θ* 545 ἐκ πόλιος δ' ἄξοντο βόας: τὸ ἄξοντο (cod. *αντο*) οὐ τὸν μέλλοντα σημαίνει, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἤγοντο (cod. ἄγοντο).

1) Ex sch. *A* *B* 35 (siquidem recte emendatum est a Bekkero) apparet Epaphroditum habere formas quae in *ετο* exeunt pro imperfectis, quae in *ατο* pro aoristis habuisse. Aristarchus *επεβήσετο* *K* 513 posuit et posuisset *Γ* 262, nisi codices alteram formam praebuissent. Caeterum quin formae in *ετο* exeuntes vere aoristi sint, non dubitavit, ut apparet ex schol. ad *H* 465.

2) Herodianus Aristarchum sequitur, v. *A* 365, 454 cum nota Lehrsii et *Y* 452.

3) Ita derivantur Epim. 321, 30 et Etym. 619. Alii οἶσε imperativum aoristi secundi esse censuerunt, ἴσως ποιητικῶς μεταπλασθέντος τοῦ τέλους Epim. 205, 28. In his Apollonius videtur fuisse, in illis Herodianus; certe Apollonius ἔον pro aoristo, Herodianus pro imperfecto habuit: v. Etym. 472, 10. Epim. 205 (ubi linea 28 pro καὶ τοῖ ἀορίστοι εἴ λέγειν εἶναι legendum καὶ τοῦτο).

His percursis ad ea exempla transimus, quae non modo temporum sed etiam modorum enallagen continere visa sunt. Quae priusquam enarrem, hoc moneo neque vocabulum ἐγκλίσεως vel κλίσεως quo Apollonius et Herodianus modi notionem exprimunt, neque modorum nomina ὀριστική ὑποτακτική εὐκτική in certis Aristonici testimoniis inveniri ¹⁾. Ea igitur figura quae apud recentiores ἐναλλαγή ἐγκλίσεως vocatur, apud Aristonicum audit ἐναλλαγή ῥήματος, ubi ῥήμα formam verbi significare apparet. P 70 ἐνθα κε ῥεῖα φέροι κλυτὰ τεύχεα: ὅτι τοὺς χρόνους ἐνῆλλαξε καὶ τὰ ῥήματα· ἐδει γὰρ φάναι τότε δ' ἂν ῥαδίως ἔφερεν (cod. on). Ubi si plurales recte habent, sensus est: quod poeta verborum tempora et formas (i.e. modos) permutare solet, quam consuetudinem saepissime notavit. Hujus duplicis permutationis in scholiis nonnunquam altera tantum pars indicatur, ut interdum legatur ὅτι ὁ χρόνος ἥλλακται ut N 127, interdum ὅτι τὸ ῥήμα ut N 343 (μέλα κεν θρασυκάρδιος εἶη Ὅς τότε γηθήσειεν). Quae exempla monstrant, ad hoc genus relatum esse ab Aristarcho optativum qui significat quod fieret si impleta esset conditio, non fit autem quia non est impleta, v. c. E 311 καὶ νῦ κεν ἐνθ' ἀπολοῖτο ἄναξ ἀνδρῶν Αἰνείας, Εἰ μὴ ἄρ' οὐδὲ νόησε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη: καὶ ὁ χρόνος καὶ τὸ ῥήμα ἐνῆλλακται, ἀντὶ τοῦ ἀπώλετο ἄν. Cf. A 232 B 242.

Particulam ἂν bis positam notavit N 127: οὐτ' ἂν κεν Ἀρης ὀνόσαιτο μετελθών. A 539 ἐνθα κεν οὐκέτι ἔργον ἀνὴρ ὀνόσαιτο: ὅτι περισσὸς ὁ κεν καὶ ῥήμα καὶ χρόνος ἥλλακται, unde Aristarchum in iis fuisse censeo qui in ἐτι offendentes legerunt οὐ κέ τι. In ejusmodi enuntiationibus interdum τίς mente supplendum est ²⁾. N 287 οὐδέ κεν ἐνθα τεὸν γε μένος καὶ χεῖρας ὄνοιτο: ὅτι ἐλλείπει τὸ τίς, ὀνοιτό τις: plerumque autem pro tertia persona secunda ponitur, quasi

1) Hinc ab Aristonico abjudicandum duxi schol. cod. V. ad O 571 (quod ei tribuit Lehrsius Aristarch. p. 8): ὅτι τῷ εὐκτικῷ ἀντὶ προστακτικοῦ ἐχρήσατο, ὡς φησι Διονύσιος. Recentiorum sunt etiam scholia ALA1 Pal. ζ 37 B o 24.

In Didymi genuinis reliquiis semel in vestigium illorum nominum incidere memini Φ 611: Ἀρίστουχος εὐκτικῶς σωῶσαι ἀντὶ τοῦ σωῶμεν.

2) τίς supplet etiam A 307, τινῶν Y 223.

sermo conferatur cum aliquo. E 85 Τυδείδην δ' οὐκ ἄν γνοιῖς ποτέροισι μειεῖη: ὅτι ὡς πρὸς τινα διαλέγεται μὴ ὑποκειμένου προσώπου, καὶ ὅτι ἀντὶ τοῦ οὐκ ἄν τις ἔγνω, καὶ χρόνος ἐνῆλλαται. Ξ 58 οὐδ' ἄν ἔτι γνοιῖς μάλα περ σκοπιάζων: ὅτι Ὀμηρικὸν τὸ ἔθος, ὥστε ἐξωθεῖν τὸ τις προσλαμβάνειν ἀντὶ τοῦ γνοίῃ τις ἄν· εἴωθε γὰρ καὶ μὴ ὑποκειμένου προσώπου πρὸς ὃ γίνεται ὁ λόγος, οὕτως χρῆσθαι· οὐδὲ κε φαίῃς (Γ 392), ἀντὶ τοῦ φαίῃ τις ἄν. Ubi si dixit, οὐδ' ἄν γνοιῖς esse pro οὐδὲ γνοίῃ τις ἄν, non uti debebat pro ἔγνω τις ἄν, minus accurate locutus est, quoniam hoc loco ad id tantum intentus, ut voculae τις omissionem personaeque permutationem notaret, enallages modorum nullam rationem habuit. Unde tum dicit οὐδὲ κε φαίῃς esse pro ἔφη τις ἄν, tum pro φαίῃ τις ἄν. Γ 220 φαίῃς κε ζᾷκοτόν τε τιν' ἔμμεναι: ὅτι τὸ φαίῃς τὴν φαντασίαν ἔχει ὡς πρὸς τὴν Ἑλένην λεγόμενον· κατὰ μέντοι γε Ὀμηρικὴν συνήθειαν ἐκληπτέον ἐν ἴσω τῷ ἔφη τις ἄν, ὡς ἔχει τὸ ἐν θ' οὐκ ἄν βρίζοντα ἴδοις (Δ 223) ἀντὶ τοῦ ἴδοι τις ἄν. Cf. Γ 392 Δ 223, 429 O 697 Harl. η 293.

Sed ut Aristarchea doctrina de modorum enallage rectius cognosci possit, explicandum est, quid statuerit de usu Homericorum particularum ἄν et κέν. Has particulas praeter necessitatem a poeta saepissime adjici, ubi recentior usus iis absteineat (Hermann. part. ἄν 143) recte observavit, v. c. Z 260: Ὀμηρικὸν τὸν κέ περιττὸν εἶναι, qua in re tamen haud dubie ultra veritatem progressus est, ut particulam non paucis locis pro superflua haberet, quibus prorsus necessaria est. Imprimis cum indicativo consociata περιτεύειν visa est, exceptis tamen iis exemplis ubi haec consociatio ad conditionem non impletam spectans, rem quae non est facta significat. Γ 310

ἐννοοῖν, αὐτὸς σὺ μετὰ φρεσὶ σῇσι νόησον

Αἰνείαν, ἣ κέν μιν ἐρύσσειαι ἢ κεν ἐάσεις:

ὅτι περισσὸς ὁ κέν, καὶ ἔστι τὸ ἐξῆς, ἣ ἐρύσεις ἢ αὐτὸν ἐάσεις. ἣ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὰς τοιαύτας ἀναγνώσεις, ὅτι πρῶτον μὲν, ἔπειτα δὲ κ' αὐτὸς ὀνήσειαι (Z 260) μάλιστα δὲ κ' αὐτὸς ἀνέγνω (N 734). Voluit igitur res futuras ita enuntiari ut in certis futurum sine ἄν, in incertis optativus cum ἄν adhiberetur: quam legem ubi migratam in-

veniret, permutationem factam esse statuit. Notum est etiam conjunctivum apud Homerum futuri significationem non raro habere, et sine ἄν (Z 459 καὶ ποτέ τις εἶπῃσιν: ὅτι τὸ εἶπῃσιν ἀντὶ τοῦ εἶποι ἄν) et (quod est frequentius) cum ἄν. Ubi aut conjunctivus pro optativo positus esse videbatur (ut ἄν necessarium esset), aut pro futuro (ut superfluum esset). Hinc emendandae scholiorum corruptelae et lacunae. Incipiam a sententiis non pendentibus. Interdum utraque explicatio posita est. A 137 εἰ δέ κε μὴ δώῃσιν, ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἔλωμαι: πρὸς τὸ σχῆμα, ὅτι ἔλωμαι ἀντὶ τοῦ ἐλοῦμαι (sc. καὶ περισσὸς ὁ κέν) ἢ ἐλοίμην. Cf. ad Ξ 235. Sed plerumque alterum tantum posuit epitomator A 184 πέμψω, ἐγὼ δέ κ' ἄγω: ὅτι τὸ ἄγω ἀντὶ τοῦ ἄγοιμι. At ex Choerob. 1, 290 Bekk. scimus Herodianum ἄγω per ἄξω explicuisse ut κέ superfluum diceret, unde veri simillimum est, Aristarchum inter duas explicationes optionem fecisse. In nostris scholiis fere ubique conjunctivus pro optativo esse dicitur: A 387 Π 129 X 505 α 396 δ 691.

Futura cum ἄν. A 176 καὶ κέ τις ὧδ' ἐρέει: ἦτοι ὅτι ὁ κέ περισσεύει, ἢ τὸ ῥῆμα ἐνῆλλαται, ἐρέει ἀντὶ τοῦ εἶποι ἄν. Ex hoc exemplo emendavi scholl. B 488 I 262. Prior explicatio sola posita est A 523 Z 260 Ξ 239 X 49. Postremum locum adscribam: ἀλλ' εἰ μὲν ζῶουσι μετὰ στρατῶ, ἦτ' ἄν ἔπειτα Χαλκοῦ τε χρυσοῦ τ' ἀπολυσόμεθα: ὅτι περισσὸς ὁ ἄν σύνδεσμος· εἰ γὰρ ἐνετίετακτο κυρίως, ἐπὶ ἡνεγκεν ἄν ἀπολυσάμεθα.

Aristarchi observationes adhuc allatae ad enuntiationes non pendentes spectant omnes; sed hujus universae inquisitionis causam dedit conjunctivus in membro pendente per pronomen relativum praecedentibus annexo usurpatus. Locus est Φ 126

θρώσκων τις κατὰ κῦμα μέλαιναν φρεῖν ὑπαίξει
 ἰχθύς, ὃς κε φάγησι Λυκάονος ἀργέτα δημόν.

Philetas et Callistratus conjunctivum cum ἄν et pronomine significationem futuri exacti habere opinantes, quam habet apud recentiores, intellexerunt: piscis qui ederit; unde ὑπαίξει in ὑπαλύξει mutantes hunc sensum extricarunt: piscis qui de Lycaonis adipe ederit, nigrum frigus evitabit, λέγοντες ὅτι οἱ πῖονες τῶν ἰχθύων καὶ εὐτροφῶι τὸ ψῦχος ὑπομένουσιν καὶ

οὐ φθείρονται. cf. ad Z 459. Aristarchus et veram vocabuli φρίξ potestatem perspexit et hanc constructionem conjunctivi ab Homero etiam finali significato admitti vidit, sensum autem esse hunc: piscis sub aequor vento exhorrescens se jacet, qui edat de adipe; quod recentior sermo vel ὅς φάγοι ἄν vel ὅς ἔδεται dixit. A 191 ἡδ' ἐπιθήσει Φάρμαχ' ἃ κεν παύσῃσι μελαινάων ὀδυνάων: τὸ παύσῃσιν ἀντὶ τοῦ παύσειεν ἄν, ὡς τὸ ἰχθυὺς ὅς κε φάγησιν, ὅτι καὶ τοῦτο οὕτως λέγει ἀντὶ τοῦ ὅς φάγοι ἄν. Hermann. part. ἄν p.83: „quae leniant dolores: quod recentior sermo vel ἃ παύσει vel ἃ παύσειεν ἄν dixit.“ Eadem de causa diplex apposita est his locis paullo aliter comparatis: Φ 294

μὴ πρὶν παύειν χεῖρας ὁμοίου πολέμοιο,

πρὶν κατὰ Ἰλίοφι κλυτὰ τεῖχεα λαὸν ἐέλσαι

Τρῳικόν, ὅς κε φύγησι.

et Ψ344 εἰ γάρ κ' ἐν νύσῃ γε παρεξέλασθῃ διώκων, Οὐκ ἔσθ' ὅς κε σ' ἐλθῃσι. Ubi optativus e legibus recentioris sermonis si non necessario requirendos, attamen praeoptandos esse fatendum est. Cetera exempla propter conjunctivum pro optativo notata diversae notae sunt, nam praeter novissime allata pertinent huc etiam enuntiationes non pendentes de quibus supra dictum est Z 459 X 505 et reliquae. Deinde locus difficilis H 171 κλήρω νῦν πεπᾶλασθε διαμπερές, ὅς κε λάχῃσιν: πρὸς τὸ λάχῃσιν, ὅτι ὅς ἄν λάχοι. ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὸ ἰχθυὺς ὅς κε φάγησι πρὸς Φιλητᾶν. Equidem sic potius explicuerim, ὡς λάχοι τις, ὅς κε λάχῃσιν: ut destinetur aliquis, quicumque destinabitur. Est etiam scholium quod certissime doceat Aristarchum hac in re ultra modum prodiisse. A 26 μὴ σε γέρον κοίλῃσιν ἐγὼ παρὰ νηυσὶ κηχίω: ὅτι τὸ κηχίω ἀντὶ τοῦ κηχίοιμι ¹).

Conjunctivum proprie accipiendum esse recte intellexit (ut tamen falso ἄν superfluum judicaret) A 409 ὅς δέ κ' ἀριστεύ-

1) Contra recte restituit conjunctivum I 112 et 397 τῶν ἦν κ' ἐθέλωμι φίλην ποιήσομαι ἄκοιτιν »ut in re vere futura.« Herm. p. ἄν p. 172. E 6 ἀστέρι ὀπωρινῷ ἐναλίγκιος, ὅς τε μάλιστα λαμπρὸν παμφαίνοι conjunctivum recte agnovit: ὅτι ἀντὶ τοῦ παμφαίνοι. Quomodo autem E 746 βριθὺ μέγα στιβαρόν, τῷ δάμνησι στίχας ἀνδρῶν: δάμνησι οὖν τῷ ι scribere poterit i. e. pro conjunctivo habere, non assequor.

ἡσι μιάχῃ ἔνι, τὸν δὲ μιάλα χρεώ 'Εσταμέναι κρατερῶς: ὅτι περισσὸς ὁ κέ. Sine κέ sensus esset is qui, nunc est quicumque.

Etiam in enuntiationibus relativis pendentibus futurum cum ἄν ab Homero usurpatum est: in his quoque aut ἄν superfluum aut futurum pro optativo positum esse statuit Aristarchus. A 174 παρ' ἔμοιγε καὶ ἄλλοι, οἳ κέ με τιμήσουσι: ὅτι περισσὸς ὁ κέ σύνδεσμος ἢ τὸ τιμήσουσιν ἀντὶ τοῦ τιμήσειαν. Cf. K 44, 282 (ubi nunc nil nisi ὅτι ὁ κέ περιττός, alteram explicationem excidisse verisimile est).

Ut liberiores usum in adjiciendo ἄν ubi recentiores omitunt, observavit Aristarchus, sic etiam in omittendo ubi adjiciunt. In recentiore sermone particulae temporales jungi non solent conjunctivo, nisi accedat ἄν: quod apud Homerum in ejusmodi enuntiationibus saepissime deest. Unde Aristarchus A 168 (ἐπεὶ κε κάμω) P 658 (ἐπεὶ ἄρ κε κάμω) optionem facere potuit utrum syllabam κε pro reduplicatione habere malis an pro particula ¹⁾. Posteriore loco si dixit ὅτι ὁ κέ περισσός, non ut solet adjectionem contra recentiorum consuetudinem factam significavit, sed leges Homericī sermonis non prohibere, quominus κέ omittatur. Ubi autem in sentiētiis quae a particulis temporalibus pendent, aliquid ut vere futurum ponitur, indicativum futuri requiri censuit Aristarchus, pro quo tamen Homerus conjunctivum usurpat. A 164 ἔσσεται ἡμᾶρ, ὅτ' ἄν ποτ' ὀλώλῃ 'Ιλιος ἱρῇ: ἀντὶ τοῦ ἀπολείται, πρὸς ὃ ἡ διπλῇ. Θ 373 ἔσται μάν, ὅταν αὐτε φήλῃν γλαυκῶπιδα εἴπῃ, quod cum priore loco comparatur. Utroque loco additum fuisse, ὅτι ὁ ἄν περιτεύει, persuasum habeo, quod ab epitomatore omissum est ²⁾.

1) H 5 ubi Dionysius Sidonius ἐπὴν κε κάμω voluit, Aristarchus ἐπεὶ κε praeoptavit, ut tamen ἐπὴν κεκάμω non prorsus videatur improbasse.

Notavit eas formas, quae et addita et demta reduplicatione ponuntur: διδεξο E 228 διδέξομαι E 238 πεπύθοοντο Z 50 πέπυθοιτο K 381 λελάχωσι H 80.

2) Quod Aristarchus scripsit Θ 23

ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ ἐγὼ πρόφρων ἐθέλωμι ἔρυσσαι,

αὐτῇ κεν γαίῃ ἔρυσσaiμ', αὐτῇ δὲ θαλάσῃ,

non ut debebat ἐθέλωμι, id jam notavit Hermannus part. α' 172: »non enim facturum se id Jupiter indicat, sed dicit quid si velit facere futurum sit.«

Quomodo Aristarchus de usu modorum et particulae *ἄν* in sententiis conditionalibus judicaverit, ex scholiis tam paucis ac decurtatis erui non potest. *B* 258 *εἰ κ' ἔτι σ' ἀφραίνοντα κηχῆσομαι* scribi voluit *εἰ δέ τι* vel potius *εἰ δ' ἔτι*: nihilominus annotavit Aristonicus, *ὅτι περισσὸς ὁ κέ* — siquidem alteram lectionem praeferendam ducas. Hinc non dubito quin *κηχῆσομαι* pro indicativo habuerit, in cujus consociatione cum *ἄν* eum offendisse non mirum est. Sed quid senserit de conjunctivo cum *ἄν* in ejusmodi sententiis, nequaquam liquido apparet. Tribus locis ubi conjunctivi rectissime habent, pro optativis eos esse dicit. *E* 212

εἰ δέ κε νοστήσω καὶ ἐσόψομαι ὀφθαλμοῖσιν πατρίδ' ἐμήν — *αὐτὴν ἔπειτ' ἀπ' ἐμεῖο κάρη τάμοι ἄλλότριος φῶς*: *ἀντὶ τοῦ νοστήσαιμι, ὥς πληθύν' οὐκ ἄν ἐγὼ ὄνομήνω. περιτιτενέει δὲ ὁ κέν σύνδεσμος*. Etiam ubi *εἰ* *an* significat. *O* 403 *τίς δ' οἶδ' εἴ κέν οἱ σὺν δαίμονι θυμὸν ὀρίνω*: *ἀντὶ τοῦ εἰ αὐτοῦ τὸν θυμὸν ὀρίναιμι*, ubi V. addit *περισσὸς ὁ κέν*. Denique *T* 70 *ὄφρ' ἔτι καὶ Τρώων πειρήσομαι ἄντιος ἐλθὼν Αἴ κ' ἐθέλωσ' ἐπὶ νηυσὶν ἰαυεῖν*: *ὅτι ἀντὶ τοῦ αἴ κ' ἐθέλοιεν*. Consideranti mihi has annotationes videtur Aristarchus in ejusmodi sententiis, quae res non certo exspectandas sed in cogitatione positas continent, solum optativum recte usurpari ratus esse; sed nil affirmari potest propter paucitatem exemplorum. Exstant quidem Aristonici scholia ad locos similiter comparatos *B* 72 *ἀλλ' ἄγετ' αἴ κέν πως θωρήξομεν νῆας Ἀχαιῶν* et *H* 39 *Ἐκτορος ὄρωμεν κρατερὸν μένος ἱπποδάμοιο Ἦν τινά που Δαναῶν προκαλέσσειται*: sed utrique loco nota apposita esse dicitur propter correptos conjunctivos. De enallage modorum ne verbum quidem ¹⁾).

1) Neque scholio ad *Γ* 25 quidquam proficimus. *μάλα γάρ τε κατεοθίει, εἴπερ ἄν αὐτὸν Σενύωνται ταχέες τε κύνες θαλεροί τ' αἰζηοί*: *ὅτι τὸ εἴπερ ἄν αὐτὸν ἀντὶ τοῦ εἰ καὶ αὐτόν, ὥς ὅταν λέγῃ εἴπερ ἄν αὐταὶ Μοῦσαι αἰείδοιεν* (*B* 578, ubi idem dicitur). Potuerunt hi duo loci recte comparari, quamvis hic optativum habeat ille conjunctivum, quia optativus *αἰείδοιεν* conjunctivi vice fungitur, quum oratio recta mutata sit in obliquam. »Nam recta oratio est *κηχῶ ἦνπερ αὐταὶ Μοῦσαι αἰείδωσιν*.« Hermann. part. ἄν p. 147.

Nescio quid faciam hoc scholio ad *Σ* 125: *γῦν δὲ κλέος ἐσθλὸν ἀροί-*

Particulam ἄν infinitivis vel participiis adjectam non semel injuria superfluum dixit Aristarchus. Nam ubi *in recta oratione ἄν cum verbi modis quae rectae orationis sunt — construitur, per infinitivum in obliquam versa, etiam infinitivo adjicitur ἄν*. Hermann. part. ἄν p. 179. Iisdem prorsus conditionibus participio jungitur (p. 182). Aristarcho particula περιτεύειν visa Γ 166 τῷ δὲ κε νικήσαντι φίλη κεκλήσῃ ἄμοις. Η 41 οἱ δὲ κ' ἀγασσάμενοι χαλκοκνήμιδες Ἀχαιοὶ Οἶον ἐπόρσειαν πολεμίζειν Ἐκτορι δίῳ. Χ 108

ἐμοὶ δὲ τότε ἄν πολὺ κέρδιον εἶη
ἀντην ἢ Ἀχιλῆα κατακτείναντι νέεσθαι
ἢ κε νῦν αὐτῷ ὀλέσθαι εὐκλειῶς πρὸ πόλλος:
ἢ διπλῇ, ὅτι ὁ κεν περισσός.

Errorem eorum vitavit Aristarchus, qui indicativum pro conjunctivo poni apud Homerum opinati sunt, inducti vocalium correptionibus, quae faciunt ut una forma non raro utriusque modo communis sit. Herodianus in incerto relinquit, utrum in his formis vocalis correptio an modorum permutatio sit agnoscenda. Ad ἄλεται (sic scripsit derivans ab εἰλέω) Α 192 τοῦτου τοῖνον inquit ὑποτακτικόν ἄλεται ὡς λάβηται. συστολὴ οὖν ἐγένετο ἢ μεταβολὴ ἐγκλίσεως ὁμοίως τῷ ἐπεὶ ἄρ κεν ἀμείψεται ἔρκος ὁδόντων. Cf. eundem Θ 18. Aristarchus has formas et notavit omnes et recte explicuit. Ad ἄλεται (derivavit enim ab ἄλλομαι): ἢ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ ἄληται. Cf. Η 39 προκαλέσεται. Reliquae diplae servatae omnes propter primas personas pluralium correptas positae sunt: Α 141 Β 72, 440 Ι 165 Μ 216, 328 Ν 465 Π 60 Τ 8 Ψ 75, 244 ζ 259 (Harl.). Hae adnotationes quum omnes non modo re consentiant sed etiam verbis, sequitur ab Aristonico abjudicandum esse schol. Α ad Κ 360

ὡς δ' ὅτε καρχαρόδοντες δύω κύνες εἰδότε θήρης
ἢ κερμάδ' ἢ λαγῶν ἐπείγετον ἐρμενὲς αἰεὶ
χωρὸν ἄν' ὑλίσενθ'. ὁ δὲ τε προθέησι μεμηκώς:
ἢ διπλῇ ὅτι τῷ ἐπείγετον ὀριστικῷ ἀντὶ ὑποτακτικοῦ τοῦ ἐπείγητον· ἐπιφέρει γὰρ προθέησι κτλ. Accedit quod ea mo-

μην, Καὶ τινα Τρωάδων — ἀδινὸν στοναχῆσαι ἐφαίην. Γνωτὸν δ' ὡς δὴ
θηρὸν ἰγὼ πολέμοιο πέπανμαι: ὅτι ἀντὶ τοῦ ἵνα γνῶσιν.

dorum nomina continet, quae in certis Aristonici testimoniis non inveniri supra monui.

Usum infinitivi pro imperativo quasi Homericī sermonis proprium notavit Aristarchus, ut eum praeoptaret ubi duplicis lectionis aequa esset auctoritas, *A* 64 ἐπιτεῖλαι scribens (Lehrs p. 377) et *T* 213 interpungens εἰ δ' ἐθέλεις, καὶ ταῦτα δαήμεναι, similiter *Φ* 487 (Nicanor. p. 28 sq.). *Γ* 459

ὑμεῖς δ' Ἀργεῖν Ἑλένην καὶ κτήμαθ' ἅμ' αὐτῇ
ἐκδοτε, καὶ τιμὴν ἀποτινέμεν, ἣν τιν' εἰσικεν.

Zenodotus qui ἀποτίνεται scripsit, ignorasse dicitur ὅτι συνήθως τῷ ἀπαρεμφάτῳ ἀντὶ προστακτικοῦ χρῆται "Ομηρος. Apparet non id exprobrari Zenodoto quod hunc usum omnino ignoraverit, sed id tantum quod non satis attenderit quantum ad eum inclinet sermo Homericus. Moneo propter Duentzerum. Cetera Aristonici testimonia sunt *A* 20 (ubi inf. est pro 2 pers. plur. imp.) *B* 10 *A* 64, 70 *E* 262 sq. *I* 279, 709 *K* 65, 347 *Π* 454, 496 (pro 2 plur.) *Τ* 203 *Φ* 487 *X* 259.

Participium pro verbo positum esse sumsit Aristarchus ad explicandum locum difficilem *Θ* 306 μῆκων δ' ὡς ἐτέρωσε κάρη βάλεν, ἣτ' ἐνὶ κήπῳ Καρπῷ βριθομένη: ἡ διπλῇ ὅτι ἐξωθεν προσληπτέον τὸ ἔστιν (sc. ad ἣτ' ἐνὶ κήπῳ Lehrs p. 383), εἰ μὴ ἡ μετοχὴ ἀντὶ ῥήματος παρείληπται, βριθομένη ἀντὶ τοῦ βρίθεται, ἣ κοινὸν τὸ κάρη βάλεν. Quocum si comparas schol. *E* 661 αἰχμὴ δὲ διέσσυτο μαιμώσσα Ὅστέω ἐγχριμφθεῖσα: ὅτι ἀκαταλλήλως· ἔδει γὰρ εἰπεῖν μαιμώσσα ὅστέω ἐγχριμφθῆναι, videbitur etiam hoc loco commutationem participii cum infinitivo statuuisse ¹⁾.

Contra participium pro indicativo audimus poscentem *K* 37 τίφθ' οὔτως ἡθεῖε κορύσσαι; ἢ τιν' ἐταίρων Ὀτρυνέεις Τρώεσσιν ἐπίσκοπον; ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ ὀτρύνων. Hoc fragmento non multum juvamus. Nam quomodo in ὀτρυνέεις offendere potuerit Aristarchus, non intelligimus, praesertim quum ad comparisonem se praebeat locus eadem ratione conformatus *Τ* 16

1) Mirum est quod legitur in Harl. ad ν 113 ἦθ' οἱ γ' εἰς ἔλυσαν πρὶν εἰδότες: ἀντὶ τοῦ πρὶν εἰδῆσαι, ὡς τὸ καρπῷ βριθομένη; sed absurdius quam ut Aristarcho tribui possit.

τίπτ' αὐτ' ἀργιέραννε θεοὺς ἀγορὴν δὲ κάλεσσας;
ἢ τι περὶ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν μερμηρίζεις;
ubi nulla adnotatio servata est. Atque ut concedamus partici-
pio posito aptius duo membra interrogationis fore conjuncta,
tamen in hoc scholio aliquid corruptionis latere videtur.

Adhuc quaesivimus quid de modorum, nunc quaeremus
quid de numerorum permutatione judicaverit Aristarchus. Et
quod Homerus cum pluralibus nominum quae sunt generis neu-
trius, verborum pluralia construit, id quidem rationi syntacticae
congruenter facit, unde Aristarchus ad *M* 159 diplen ponens
πρὸς τὴν συνήθειαν τοῦ ποιητοῦ, ὅτι καταλλήλως inquit
τῷ βέλεα πληθυντικῶ ῥέον ἐπενύνοχεν ¹⁾. Item *H* 102 ἢ δι-
πλῆ ὅτι τῷ ἀπηρτισμένῳ κέχρηται, νίκης πείρατ' ἔχονται
οὐκ ἔχεται. Τὸ ἀπηρτισμένον significat genus dicendi aptum
et sibi constans i. e. absolutum, quasi illi constructioni verbi
singulari numero prolati cum plurali nominum aliquid ad per-
fectionem desit. Sed cum leges recentioris sermonis singula-
rem verbi poscant, HomERICA construendi ratio figuris annume-
rata est *B* 36 *H* 6 *N* 85. Cf. Aristonicum *A* 291 *B* 135, 397
E 657 *Θ* 130 *K* 351 *A* 574 *N* 28 *Π* 28, 507 *Σ* 130 *X* 266
Ψ 431, 504. Didymum *B* 397 *Θ* 137 *A* 128 *O* 714 ²⁾.

1) Apollon. constr. 224, 27. καὶ δῆλον ὅτι τὸ σπάρτα λέλυνται
ἀναλογώτερον τοῦ δοῦρα σέσηπε.

2) Notum est quam acriter Aristarchus eos refutaverit qui dualem
et pluralem apud Homerum promiscue usurpari statuerent, in quibus
fuerunt Eratosthenes et Crates *Ω* 282 et Zenodotus, qui multis locis
ubi de pluribus sermo est duales aut posuit aut retinuit: *A* 567 *Γ* 459
Ζ 112 *Θ* 503 *N* 627 *O* 347 *Σ* 287. Aristarchus observatione sua usus
est in quaestionibus de bigis heroum (*E* 233 *Θ* 109, 191) et de legatis
ad Achillem missis (*I* 168, 182, 192), in explicando versu *Γ* 279, in
damnando v. *Θ* 73 sq., in definiendo numero Sirenum *N* 66. Quin etiam
de patria Homeri aliquid ex frequenti dualis usu colligere posse sibi
visus est. Ad *N* 197 ἢ διπλῆ ὅτι συνεχῶς κέχρηται τοῖς δυικοῖς· ἢ δὲ ἀναφορά
πρὸς τὰ περὶ τῆς πατρίδος· Ἀθηναίων γὰρ ἴδιον. Non satis apparet quae
fuerit Aristarchi sententia, quam ex hoc tenui vestigio eruere conatur
Nitzschius hist. Homeri 2, 89. Sed constructiones Atticorum consuetu-
dinem referentes diligenter cum attendisse et libenter recepisse non du-
bito, quod nunc minutae quaedam produnt reliquiae; et quidem praeter
hunc locum solae quod sciam observationes de ἐπὶ cum genitivo v. p. 1

Sine dubio figuris annumerata est transitio ab uno numero ad alterum, veluti *N* 257 τὸ νυ γὰρ κατεάξαμεν, ὃ πρὶν ἔχεσκον; nam etiam constructio vocabuli quod intellectu quidem plurale est, positione autem singulare cum plurali verbi figura appellatur *B* 278 ὡς φάσαν ἡ πληθὺς: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ σχῆμα, ὅτι πρὸς τὸ νοητόν. Eadem de causa multa hoc genus exempla notata sunt: *O* 305 ἡ πληθὺς — ἀπονέοντο, *Ψ* 157 ὁ λαὸς — πείσονται; hinc paullulum distant *Σ* 604 ὅμιλος τερπόμενοι *Υ* 166 δῆμος ἀγρόμενοι (cf. Herodian. *Ω* 665), et id genus ubi inversis numeris nomen plurali verbum singulari profertur *Π* 265 οἱ δ' ἄλκιμον ἦτορ ἔχοντες Πρόσω πᾶς πέτεται ¹⁾.

A numeris ad personas transimus. Ex iis quae huc pertinent, unum jam supra occupavi, ubi de tertia persona dixi, quae in secundam mutatur omissio pronomine τίς. Praeterea notavit Aristarchus transitionem a narratione de aliquo ad allocutionem ejusdem (ἐκ τοῦ περὶ τινος λόγου εἰς τὸν πρὸς αὐτόν — quae figura ἀποστροφῇ audit *O* 583 *Π* 20, 812): ut tamen nonnunquam paulo post ad primum dicendi genus revertatur. *Π* 691

ἐνθα τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξενάριξας

692 Πατρόκλεις;

693 Ἀδρηστον μὲν πρῶτα καὶ Αὐτόνοον καὶ Ἐχέκλον

697 Τοὺς ἔλεν· οἱ δ' ἄλλοι φύγαδε μινῶντο ἕκαστος:

ἡ διπλῇ π. ὅτι Ζηνόδοτος γράφει τοὺς ἔλες. ἀγνοεῖ δὲ ὅτι ἀπέστρεφε (vel potius οφε) τὸν λόγον ἐκ τοῦ πρὸς αὐτὸν εἰς τὸν περὶ αὐτοῦ, καὶ πολλάκις ἀποστροφὰς ποιεῖται. Idem iisdem verbis *Π* 586, 788. Cf. *P* 701, 705. Hinc facilis erat emendatio scholii *P* 681.

Alterum ἀποστροφῆς genus est transitio ἀπὸ τοῦ διχηματικοῦ πρὸς τὸ μιμητικόν, ubi poeta suis verbis referre incipit quid aliquis dixerit, deinde ita pergit ut eundem loquentem inducat, ubi Aristarchus τάδε λέγων vel tale quid supplere

not. Atticismi in verborum formis fautorem eum fuisse, multis exemplis testatum est.

1) Cf. *Υ* 454. τοὺς ἄλλους ἐπιείσομαι ὃν κε κιχέω. Ad constructionem πρὸς τὸ νοητόν, νοούμενον, σημαινόμενον pertinent etiam quaedam generum permutationes, de quibus infra.

solet, quasi ad hiatum explendum, quo duae diversae locutionis formae distant alteramque alteri recte continuandam. Π 200

Μυρμιδόνες, μή τις μοι ἀπειλάων λελαθέσθω,
ἄς ἐπὶ νηυσὶ θοῇσιν ἀπειλεῖτε Τρώεσσι
πάνθ' ὑπὸ μνηιδριόν, καὶ μὴ ἥτιάσθε ἕκαστος.
ἡσχέτλις Πηλέος υἱέ, χόλῳ ἄρα σ' ἔτρεφε μήτηρ.⁴
ἡ διπλῇ ὅτι ἀπέστρεφε τὸν λόγον ἀπὸ τοῦ διηγηματικοῦ
ἐπὶ τὸ μιμητικόν, καὶ ἐλλείπει τὸ τὰδε λέγων ἕκαστος ἐμὲ
ἥτιάσθε. Δ 301

ἰππεῦσιν μὲν πρῶτ' ἐπετέλλετο· τοὺς γὰρ ἀνώγει
σφοδρὺς ἵππους ἐχέμεν μηδὲ κλονέεσθαι ὁμίλῳ.
μημηδὲ τις ἱπποσύνη τε καὶ ἡγορήφι πεποιθώς κτλ.⁴
ὅτι ἀπέστρεφε (σφε) τὸν λόγον διὰ τῶν ἐξῆς, σχηματίσας ὡς
ἂν αὐτὸς ὁ Νέστωρ εἴποι. BL ἀπὸ τοῦ διηγηματικοῦ ἐπὶ
τὸ μιμητικόν μέτεισιν. Cf. I 254, 685 α 40. Sed non de-
bebat hac observatione motus B 11 ubi Jupiter ad somnum
verba facit, ita scribere:

Θωρῆαί εἰ κέλευε καρημομόωντας Ἀχαιοὺς
πανσυδίῃ· νῦν γάρ κεν ἔλοις πόλιν εὐρύαγυιαν·
ubi Bekkerus jure Zenodoteum ελοι praetulit. Π 496 Sarpe-
don ad Glaucum ὄτρυνον inquit Λυκίων ἡγήτορας ἄνδρας
Πάντῃ ἐποιχομένους Σαρπηδόνος ἀμφιμάχεσθαι· ubi Ari-
starchus et explicationem dedit naturae loci consentaneam, ὅτι
ἦτοι ἀπέστρεφε τὸν λόγον, ὡς περὶ ἑτέρου λέγων Σαρπηδόνος
ἀντὶ τοῦ ἐμοῦ, et alteram artificiosam: ἡ ἐλλείπει τὸ τὰδε
λέγων καὶ τὸ ἀπαρέμφατον ἀντὶ προστακτικοῦ κεῖται, ἐν ᾗ
ὄτρυνον Λυκίων ἡγήτορας ἄνδρας τὰδε λέγων, Σαρπηδό-
νος ἀμφιμάχεσθαι¹).

Tertium ἀποστροφῆς genus est, quo a secunda persona
quae vocandi casu continetur (v. e. g. Apollon. constr. 215, 2)
ad tertiam transitur. P 248

ὦ φίλοι Ἀργείων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
οἵτε παρ' Αἰρεΐδης Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ
δῆμια πίνουσιν·
πρὸς τὴν ἀποστροφήν· οὐ γὰρ εἶπε πίνετε.

Denique est ubi a tertia persona ad primam transitio facta
sit. E 875

1) Ab his paullum distat θ 38 (v. Harl.).

σοὶ πάντες μαχόμεσθα — 877 ἄλλοι μὲν γὰρ πάντες ὅσοι θεοὶ εἰς' ἐν Ὀλίμῳ σοὶ τ' ἐπιπείθονται καὶ δεδμημέσθα ἕκαστος: πρὸς τὸ σχῆμα· ἔδει γὰρ πειθόμεθα καὶ δεδμημέσθα ἕκαστος, E Didymi scholio ad Z 71 discimus, a Chaeride hunc locum una cum exemplo prorsus diverso Σ 297 adhibitum esse ad explicandam eam transitionem a prima persona ad tertiam quae est Z 71 (quam Athenocles recte explicuerat). Apparet hunc ab Aristarchi observatione profectum, ut solent sectatores, ultra veritatem et necessitatem progressum esse, ut permutationes personarum omnino Homerici sermonis proprias esse statueret (Ὁμηρικὸν εἶναι φησιν τὸν τῆς ἐρμηνείας χαρακτῆρα), neque quid inter singula exempla intersit accurate discerneret.

De nomine ac praepositione.

Sicut Aristarchus prisci sermonis fluctuatione induci se passus est, ut Homerum verborum tempora modosque confundere existimaret: ita etiam nominum casus liberrime ab eo permultos esse censuit. Haec est figura procidentiae (Priscian. 1099), quae ab Aristonico vocatur μετάληψις πτώσεως A 262 ἀλλαγὴ πτώσεως O 451 plerumque ἐναλλαγὴ πτώσεως, ab Apollonio παραλλαγὴ (constr. 214, 9) vel ἀνθυπαλλαγὴ (218, 20), a recentioribus (V A 546 Pal. η 216 Q κ 150) ἀντίπτωσις, interdum πτωτικὸν σχῆμα ADΓ 16. Hanc permulandi libertatem apud Homerum tam late patere Aristarchi fuit sententia, ut nominativum pro vocativo accusativo genetivo poni posse existimaret et vocativum pro nominativo; tres obliquos autem ita inter se permutari, ut quisque duorum reliquorum vice interdum fungeretur. Ceterum apud Aristonicum singuli casus nomina usitata gerunt.

Nominativus pro vocativo notatus A 189 φίλος ὦ Μενέλαε: ἡ ὄρθῃ ἀντὶ τῆς κλητικῆς, φίλος ἀντὶ τοῦ φίλε; et Γ 277. Sed etiam versa vice vocativum pro nominativo usurpari posse ratus est. B 107 Θυέστα: ὅτι κλητικὴ ἀντὶ τῆς ὄρθῆς, Θυέστα ἀντὶ τοῦ Θυέστιος. Π 185 ἀκάκητα: ὅτι τῇ προσαγορευτικῇ ἀντὶ τῆς ὄρθῆς κέχρηται. Eodem modo formas αἰχμητὰ E 197 κυανοχαῖτα N 563 pro vocativis habere non dubitavit ¹⁾.

1) Cf. Apollon. constr. 46, 4; 213, 24.

Usus nominativi pro accusativo ad syntacticas incongruentias explicandas non semel adhibuit. Z 510 ὁ δ' ἀγλαΐῃφι πεποιθώς Πίμφα ἐ γούνα φέρει: πρὸς τὸ σχῆμα, ὅτι ἀντὶ τοῦ τὸν δὲ ἀγλαΐῃφι πεποιθότα. Hic locus facit ut non aliter eum sensisse credam, ubi minus diserte locutus est, praesertim quum his enallagis non offendi posset is, qui vocativum pro nominativo poni posse sibi persuasisset. Si igitur ad B 353 ἀστράπτων ἐπιδέξι' ἐναΐσιμα σήματα φαίνων: ὅτι ἀκαταλλήλως inquit εἰρηται· ἔδει γὰρ ἀστράπτοντα καὶ φαίνοντα, hoc idem significare arbitror ac si dixisset: ὁρθῇ γὰρ ἀντὶ αἰτιατικῆς. Similiter E 244 ἄνδρ' ὁρώ κρατερῶ ἐπὶ σοὶ μεμαῶτε μάχεσθαι Ἴν' ἀπέλεθρον ἔχοντας — ὁ μὲν τόξων εὖ εἰδώς Αἰνείας: πρὸς τὴν ιδιότητα τῆς φράσεως· ἀκόλουθον γὰρ ἦν εἰπεῖν τὸν μὲν τόξων εὖ εἰδότα (cui loco Nicanor suppleto verbo substantivo consuluit).

Nominativus pro genetivo. B 621 Ζεῦς ὁ μὲν Κτεάτου ὁ δ' ἄρ' Εὐρύτου Ἀκτορίωνε, δέον Ἀκτορίωνων. Z 396 Ἡετίωνος, Ἡετίων — diple erat πρὸς τὸ τῶν πτώσεων ἀκατάλληλον. V. ἐνήλλακται ἡ πτώσις. Pro eo genetivo quem absolutum vocant A 170 οὐδέ σ' οἶω ἐνθάδ' ἀτιμος ἐὼν ἄφενος καὶ πλοῦτον ἀφύξειν: ὅτι ἡ πτώσις ἐνήλλακται· ἀντὶ γὰρ γενικῆς κέχρηται ὀνομαστικῇ· ἀντὶ τοῦ οὐχ ὑπονοῶ δέ σε ἐμοῦ ὄντος ἀτίμου πλουτήσειν. Item Ψ 412 ubi Antilochus equis currui subjunctis minatur: si victi e certamine redirent, Nestorem eos interfecturum — αἶ κ' ἀποκηδύσαντε φερώμεθα χεῖρον ἄεθλον: ὅτι ἔδει ἀποκηδυσάντων ὑμῶν. In divisionibus quum id quod dividitur genetivo sit proponendum (v. Apollon. constr. 35) Homerus saepissime nominativo proposuit. Γ 211 ἄμφω δ' ἐξομένω, γεραρύτερος ἦεν Ὀδυσσεὺς Zenodoto ἄμφω δ' ἐξομένων scribenti Homericam consuetudinem objecit Aristarchus: καὶ νῦν λέγει ἀμφοτέρω δὲ καθήμενοι, κατ' ἐναλλαγὴν πτώσεως, ἀντὶ τοῦ καθημένων δὲ ἀμφοτέρων. καί ἐστι σύνηθες ὡς ἐπ' ἐκείνου σὺν δὲ δὺ' ἐρχομένω (K 224) οἱ δὲ δὺω σκοπέλοι (μ 73), ἀντὶ τοῦ τῶν δύο σκοπέλων. Contra eandem corrigentium temeritatem defendit K 224. Cf. H 306 Π 317.

His nominativi et genetivi enallagis similes accusativi et genetivi permutationes respondere videbantur, ut etiam

quartum casum pro genetivo absoluto nonnumquam positum esse sumeret. *A* 567 μὴ γύ τοι οὐ χραίσμωσιν ὅσοι θεοὶ εἰς ἐν Ὀλύμπῳ ἄσσαν ἰόνθ' ὅτε. Ἰόνθ' ei ἰόντα est (qu. ep. 48) et explicat ἀντὶ τοῦ ἰόντος. cf. ad *Z* 479. Ad hanc explicandi rationem ita propensus fuit, ut accusativum a verbo transitivo pendentem genetivi vice fungi putaret *N* 476 ὡς μένεν Ἰδομενεὺς δουρικλυτός, οὐδ' ὑπεχώρει, Αἰνείαν ἐπιόντα βοηθόον· ἡ πτώσις ἤλλακται, ἀντὶ τοῦ Αἰνείου ἐπιόντος.

Deinde ubi aliquid dividitur, ut de duobus nominativis, sic etiam de duobus accusativis prior pro genetivo esse videbatur. *E* 27 ἐπεὶ ἶδον νῆε Δάρετος τὸν μὲν ἀλευάμενον, τὸν δὲ κιάμενον παρ' ὅχεσφιν· πρὸς τὸ σχῆμα· ἐδεῖ γὰρ τῶν νύων κτλ. Frequentissima est illa figura qua primum ponitur vocabulum totius significationem continens, deinde ad ejus accuratorem definitionem eodem casu id adjicitur quod partem significat. *Ξ* 208 εἰ κείνῳ γ' ἐπέεσσι παραιπεπιθοῦσα φίλον κῆρ· κείνων οὖν τῷ ν' Ἀριστοφάνης καὶ Ζηνόδοτος. Ἀρίσταρχος δὲ ὁμηρικώτερόν φησιν εἶναι, εἰ κείνους παραπείσασα τὴν ψυχὴν· ἐγχωρεῖν δὲ καὶ μετὰ τοῦ ν', εἰ κείνων τὸ κῆρ πείσασα· οὐ δεῖ δὲ ξενίζεσθαι ἐπὶ ταῖς τῶν πτώσεων ἐναλλαγαῖς. Ita Didymus. *Θ* 47 Ἰδὴν δ' ἴκανεν πολυπίδακα μητέρα θηρῶν Γάργαραν· ἡ διπλῇ πρὸς τὴν ιδιότητα τῆς φράσεως ἀντὶ τοῦ τῆς Ἰδῆς εἰς Γάργαρον. Cf. *Ξ* 283. *Φ* 37 ὁ δ' ἐρινεὸν ὀξείῃ χαλκῷ Τάμινε νέους ὄρηκας· ὅτι πτώσις ἤλλακται ἀντὶ τοῦ ἐρινεοῦ νέους ὄρηκας. *Ω* 58 γυναικὰ τε θήσατο μαζόν· ὅτι ἀντὶ τοῦ γυναικὸς μαζόν. Ὀμηρικὸν δὲ τὸ ἔθος· ὡς τὴν μὲν προμνήν ἄμφεπε *Π* 124. Nam in hoc exemplo προμνήν pro substantivo habuit, unde priorem accusativum genetivi vicarium esse ratus est· v. adn. ad eum locum et ad *K* 570. Huic figurae in pugnarum descriptionibus maxime locus est, ubi primum indicatur quem quis vulneraverit, deinde qua corporis parte. *E* 146 τὸν δ' ἑτέρον ξίφεϊ μέγῳ κληῖδα παρ' ὄμον Πλῆξε· ubi Zenodotus mutavit τοῦ δ' ἑτέρον. Cf. *A* 583 *Φ* 166. Sed etiam ubi ab aliis verbis bini accusativi pendent, alter qui personam significat, alter qui rem ad eam pertinentem· illum genetivi esse loco credit Aristarchus. *N* 575 τὸν δὲ σκότος ὅσοις κίλυνεν· ὅτι ἡ πτώσις ἤλλακται ἀντὶ τοῦ τοῦ δὲ σκότος

ὅσσε 1). Praecipue id cadit in verba quae privandi spoliandive potestatem habent. *A* 275 μήτε οὐ τόνδ' ἀγαθός περ ἐὼν ἀποιρέσο κονυρήν: ὅτι ἀρχαϊκῶς τὸν δ' ἀφαιροῦ, οὐχὶ τοῦδε. *E* 156 φίλον δ' ἐξαίνυτο θυμὸν Ἀμφοτέρω, ubi Zenodotus ἀμφοτέρων. Cf. *Z* 17 *K* 495 *O* 462 *Π* 59 *P* 125 *T* 290. Denique quum verbum ἐπανρεῖν et cum genetivo jungatur et cum accusativo, illum solum legitimum esse censuit, hujus usum permutationibus annumeravit, v. *N* 649 *O* 316.

Praepositionem διὰ notavit, ubicunque cum accusativis vocabulorum locum indicantium conjunctam invenit. *K* 298 βάν ὃ ἴμεν, ὥς τε λέοντες — διὰ τ' ἐντεα καὶ μέλαν αἱμά: ὅτι πτώσις ἡλλακται δι' ἐντέων καὶ μέλανος αἵματος. Cf. *K* 469 *O* 1 *X* 189.

Longe rarius genetivos accusativorum locum obtinere observatum est *A* 357 ὥς γινῶ χοοριμένονο et ubi ἐπὶ cum genetivo directionem motus ad locum significat. *E* 700 οὔτε ποτὲ προτρέποντο μελαινάων ἐπὶ νηῶν: ἢ διπλῇ πρὸς τὸ σημαίνονμενον, ὅτι Ἀιτικῶς ἐξενήνοχεν, οὐκ ἐφευγον προτροπαδην ἐπὶ τὰς ναῦς. Hac observatione abusus est in interpretatione eorum versuum, quibus Sthenelus Diomedem ad fugam hortatur *E* 249 ἀλλ' ἄγε δὴ χαζώμεθ' ἐφ' ἵππων: ὅτι Ἀιτικῶς ἐξενήνοχεν ἀντὶ ὥς ἐπὶ τοὺς ἵππους. Utrobique consentit Didymus.

Genetivum pro dativo semel invenimus notatum *I* 242 αὐτὰς τ' ἐμπρήσειν μαλεροῦ πυρός: σημειοῦνται τινες ὅτι ἀντὶ τοῦ μαλερῶ πυρί. Sed *Z* 331 μὴ τάχα ἄστυ πυρός δηίοιο θέρηται, *A* 667 εἰς ὃ καὶ δὴ νῆες — πυρός δηίοιο θερώνται, *Π* 81 μὴ δὴ πυρός αἰθομένοιο Νῆας ἐνιπρήσωσι — hi tres loci ab Aristarcho propter omissam praepositionem ὑπὸ notati esse dicuntur. Aut igitur Aristarchus inter duas expli-

1) Etiam ubi significatio rei non accusativo proposita est ad nequino nomine quidem comprehensa, nihilominus personae genetivum requirit Aristarchus *A* 128 ἐκ γὰρ σφίς χειρῶν φύγον ἦντα σιγαλόεντα: ὅτι τῇ αἰτιατικῇ ἰστέν τῆς γενικῆς ἀντὶ τοῦ αὐτῶν.

Duplicem enallagen factam esse statuit *A* 197 ξανθῆς δὲ κόμης ἔλε Πηλεΐωνα: ὅτι οὕτως ἔλεγεν, τὸν Πηλεΐωνα τῆς κόμης ἔλεν, οὐχὶ (ut dicebat) τοῦ Πηλεΐωνος τὴν κόμην. ἀγνοήσαντες δὲ τινες (fortasse Zenodotus) γράψουσι ξανθὴν δὲ κόμην ἔλε Πηλεΐωνος. Cf. *A* 376.

candi rationes optionem fecit, quarum his locis unam illo alteram epitomator excerpsit: aut signum ad I 242 appictum a discipulis non prorsus ex mente praeceptoris explicatum est.

Hinc transeo ad exempla frequentissima, in quibus dativus pro genetivo esse videbatur. Ubicunque primum totum, deinde pars indicatur vel personae significationi adjicitur res, quae ejus propria est vel aliquo modo ad eam pertinet: Aristarchum nomen principale genetivo duxisse proferendum exposui, unde non modo ubi accusativo sed etiam ubi dativo prolatum erat, casus commutatos esse sumsit. De accusativo dixi, nunc dativi exempla enarrabo, incipiam autem ab eis, quae binos dativos habent. A 24 ἀλλ' οὐκ Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἦνδανε θυμῷ. Zenodotus Ἀτρεΐδεω, ὃ δὲ ποιητῆς δοτικὴν ἀντὶ γενικῆς παραλαμβάνει. Ξ 218 τὸν ῥά οἱ ἔμβαλε χερσίν: ὅτι ἡ πτώσις ἐνῆλλακται ἀντὶ τοῦ αὐτῆς [ταῖς] χερσίν. δ 771 οὐδέ τι οἶδεν ὃ οἱ φόνος νῦν τέτυκται: ὅτι φόνος τῷ νῦν αὐτῆς ὑπέρπισται· ἡ γὰρ οἱ ἀντὶ γενικῆς ἐστίν (Harl.). Huc pertinere statuit etiam νῆ παρὰ πρύμνῃ K 35, νῆ δ' ἐπὶ πρύμνῃ K 570 cf. Vulg. β 417: nam quum ut monui alteram vocem pro substantivo haberet, genetivum desiderabat a quo penderet. — Alterum nomen genetivo prolatum A 331 οὐ γὰρ πῶ σφιν ἀκούετο λαὸς αὐτῆς: ὅτι πτώσις ἥλλακται· οὐ γὰρ πῶ αὐτοῖς ἤκουεν ἀντὶ τοῦ αὐτῶν (sc. αὐτῆς). Cf. N 205. Denique nominativo F 138 τῷ δέ κε νικῆσαντι φίλῃ κεκλήσῃ ἄκοιτις: ὅτι πτώσις ἥλλακται ἀντὶ τοῦ τοῦ δέ νικῆσαντος ¹⁾).

Reliquae observationes de dativo cum genetivo commutato aut ad dativos spectant a verbis pendentes, praecipue imperandi notionem habentibus (A 71 νήεσσ' ἠγήσατο: ὅτι ἀντὶ τοῦ

1) Ψ 387 οἱ δὲ οἱ ἐβλάφθησαν ἄνευ κέντροιο θύοντες. Aristarchus οἱ enclitice, καὶ δηλονότι inquit Herodianus ὅτι δοτικὴν ἀντὶ γενικῆς. Alii οἱ, pronomen possessivum intelligentes, quibus assentiuntur Apollonius (constr. p. 157) et Herodianus, ex patris libro fortasse hauriens. Aristarchus ne οἱ scriberet, impeditus est τῷ τῆν ὅς ἀντωνυμίαν πολλάκις εἰς σὺνθετον μεταλαμβάνεισθαι: sed Apollonius ostendit pronomen ὅς non modo genetivi ἑαυτοῦ sed etiam αὐτοῦ vice fungi. Ferendam tamen esse lectionem Aristarcheam propter Homericam consuetudinem, καθὸ ἀπειράκις δοτικὰς παραλαμβάνει ἀντὶ γενικῶν. — Ptolemaeum Ascalonitam Herodianus T 384 scripsisse ait περὶ ἧθ' δὲ οὗ αὐτοῦ pro ἐξ αὐτοῦ, καὶ φησι κτεῖσθαι δοτικὴν ἀντὶ γενικῆς!

γεῶν. Cf. *E* 211. *I* 484 Δολόπεσσιν ἀνάσσων· Δολόπων Cf. *N* 217 κ 110 Harl.)¹⁾; partim ad dativos cum praepositionibus constructos (*A* 557 περὶ γὰρ διέ νηυσὶν Ἀχαιῶν), maxime ubi ὑπό cum dativo ad verbum passivae significationis accedit (*A* 121 ὑπ' Ἀργείοισι φέβοντο. Cf. *A* 262 Σ 11 *T* 62)²⁾; denique sunt de dativis cum adverbis conjunctis. *E* 300 πρόσθε δέ οἱ δόρυ τ' ἔσχε καὶ ἀσπίδα παντός· εἴσῃν· ὅτι πάλιν ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ. Cf. *P* 7. *O* 451 αὐχένι γάρ οἱ ὅπισθε πολύσιονος ἔμπεσεν ἰός — αὐχένι ἀντὶ τοῦ αὐχένος explicatur, quum exspectes potius: τὸ οἱ ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ. Et fortasse etiam hoc posuerat.

Restat ut de ea enallage dicam, qua dativus pro accusativo dicitur et retro. Ad *Π* 557

Αἴαντε, νῦν σφῶν ἀμύνεσθαι φίλον ἔστω,
οἰοί περ πάρος ἦτε μετ' ἀνδράσιν, ἧ καὶ ἄρείους,
ubi Nicanor σχῆμα ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικὴν esse ait, et ad similes locos observationes Aristonici non servatae sunt. Sed ad *B* 148 ἐπὶ τ' ἡμῶι ἀσταχύεσσιν· ἀντὶ τοῦ ἐπιμύει δὲ τοὺς ἀσταχῦας, οἷον ἐπικλίνει. Praepositio ἐπὶ cum dativo quum apud Homerum in motu exprimendo et usque et contra significet, hunc dativum non magis quam genetivum similiter usurpatum legitimum esse censuit Aristarchus, sed cum accusativo commutatum: *E* 14 οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες. Cf. *B* 89 *A* 251. Dativi loco accusativus esse videtur etiam *A* 606 τί δέ σε χρεὼ ἔριεο· ὅτι πτώσις ἥλλακται, αἰτιατικὴ ἀντὶ δοτικῆς, τὸ σέ ἀντὶ τοῦ σοί³⁾. Verba quae jubendi significationem habent, legitime dativum personae adsciscere, statuisse videtur. *I* 259 ἐκέλευσε δ' ἑταίροις Ἴππους ζευγνύμεναι· οὕτως τοῖς ἑταίροις κατὰ δοτι-

1) Cur haec verba genetivum assumere debeant, exponit Apollonius constr. p. 292, 12.

2) Ad *B* 820 Αἰνίης, τὸν ὑπ' Ἀγχίση τίκει δὲ Ἀφροδίτῃ Pluygersius in cod. A. esse affirmat: ὅτι περιτείνει ἢ ὑπό. Quod quum ab annotationibus supra allatis prorsus abhorreat, aut non integrum esse puto aut non Aristonici.

Ad δ 295 ἔνω ὑπο γλυκερῷ ταρπόμεθα κοιμηθέντες hoc habet Harl.: περιτετῇ ἢ ὑπό, ἧ (l. ἧ) δοτικὴ ἀντὶ γενικῆς. Altera pars ex Aristonico fluxisse videtur.

3) δ 634 ἐμὲ δὲ χρεὼ γίγνεται αὐτῆς· ἀντικῶς ἀντὶ τοῦ ἐμοί. B. Pal.

κὴν αἰ' Ἀριστάρχου. Ita Didymus. O 119 καὶ ρ' ἱππους κέ-
λετο Δεῖμιόν τε Φόβον τε Ζευγνύμεν: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ
Δεῖμῳ καὶ Φόβῳ. T 4 Ζεὺς δὲ Θέμιστα κέλευε θεοὺς ἀγο-
ρὴν δὲ κάλεσσαι: ὅτι ἀντὶ τοῦ Θέμιστι.

|| Pervenimus ad ea exempla, in quibus non casus tantum
permutatos sed etiam praepositionem omissam notavit Aristar-
chus ¹⁾. Huc pertinet usus genetivi pro ἐπὶ cum accusativo.
N 159 Μηριόνης δ' αὐτοῖς τεύσκετο δουρὶ φαεινῷ: ἡ διπλῇ
ὅτι παραλείπεται πρόθεσις ἡ ἐπὶ καὶ ἡ γενικὴ ἀντὶ τῆς
αἰτιατικῆς κεῖται: τὸ γὰρ ὅλον ἀντὶ τοῦ ἐπ' αὐτόν, ὡς τὸ
ἀλλ' ἄγ' οἵστυσον Μενελάου (A 100);— et sic saepissime,
ubi verba ejusdem vel cognatae significationis cum genetivo con-
junguntur, Z 3 M 36 N 502 Ξ 402 P 608, sed etiam A 334
ὅπποτε πύργος Ἀχαιῶν ἄλλος ἐπελθὼν Τρώων ὄρμήσειε:
ἡ διπλῇ πρὸς τὸ σχῆμα διότι ἐλλείπει ἡ ἐπὶ καὶ πτώσις ἤλ-
λακται; ac vel M 118 εἶσατο γὰρ νηῶν ἐπ' ἀριστερά opina-
tus est νηῶν pro ἐπὶ τὰς ναῦς esse. Schol. Vulg. χ 89 Ὀδυ-
σῆος εἶσατο: ὡς ἐπὶ Ὀδυσσεῖα ὥρμησεν, non modo re, sed
etiam verbis Aristonicum refert, qui illo ὡς ἐπὶ in his adnota-
tionibus libenter utitur.

|| Ubicunque dativus cum verbo passivae significationis con-
structus personam aut rem significat, per quam aliquid efficitur,
pro ὑπὸ cum genetivo positus esse videbatur ²⁾. P 2 Τρώεσσι
δαμῖς ἐν δημοτῇτι: ἀμφίβολον πότερον Τρώεσσι συνήθως
κατὰ ἐναλλαγὴν πτώσεως παρτίληπται ἀντὶ τοῦ Τρώων, ὡς
Αἴαντι δὲ μάλιστα (Ξ 459) ἀντὶ τοῦ Αἴαντος, καὶ ἐστι
δαμῖς ἐν Τρώων δημοτῇτι, ἐν τῇ τῶν Τρώων μάχῃ· ἡ ὡς
τὸ ἦν μὴ καὶ σὺ θάνηης Ἀχιλλεὶ δαμιασθεῖς (X 55)
οὕτως Τρώεσσι δαμιασθεῖς, ἀντὶ τοῦ ὑπὸ Τρώων. Cf. Z 398
N 16 O 376 Π 326 Σ 103, 461 X 40, 55, 110. Quae ex-
empla ut recte explicata esse concedamus, quia in his omnibus
nomen dativo prolatum personam significat: in iis ubi dativo

1) Etiam haec figura ἀντίπρωσις vocatur a recentioribus: Harl. o 6.

2) Apollon. constr. 282, 28: τὰ γε μὴν πλαγίαν ἀπαυτῶντα (sc.
ῥήματα) πάντως καὶ εἰς παθητικὴν διάθεσιν μετασχηματισθῆσεται, συμπα-
ραλαμβανομένης γενικῆς μετὰ τῆς ὑπὸ προθέσεως, δέρομαι ὑπὸ Τρύφωνος
τιμῶμαι ὑπὸ Θέωνος. Καὶ αὕτη μὲν μόνη ἐστὶ τῶν παθητικῶν
ἡ οὐνταξίς.

res significatur, quae efficientiae instrumentum est, sine causa ellipsin ad explicationem adhibitam esse fatendum erit *N* 474 πυρὶ λάμπειτον: ὅτι πτώσις ἤλλακται καὶ πρόθεσις παρτίται ἀντὶ τοῦ ὑπὸ πυρὸς λάμπουσι. Cf. *Φ* 541 διΰψῃ καρχάλεσι, quod explicatur ὑπὸ διΰψης ¹⁾).

Dativus pro παρά cum genetivo. *B* 186 δεξατό οἱ σκήπτρον: ὅτι ἀρχαϊκώτερον δεξατο αὐτῷ τὸ σκήπτρον ἀντὶ τοῦ παρ' αὐτοῦ. Cf. *O* 87. Si igitur *E* 298 δέισας μὴ πῶς οἱ ἐρυσάιαιτο νεκρὸν Ἀχαιοὶ legimus: ὅτι ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ, hoc loco excidisse apparet: καὶ παρτίται ἢ παρὰ πρόθεσις.

Pro διὰ cum accusativo dativum esse statuit *E* 875 ubi Mars Jovi: σοὶ πάντες μαχόμεσθα· σὺ γὰρ τέκεις ἄφρονα κούρην: ὅτι ἀντὶ τοῦ διὰ σέ ²⁾).

Denique *Θ* 337 scripsit Aristarchus Ἐκτωρ δὲ πρῶτοι οἱ κίε σθένει βλεψαίνων. Didymus: καὶ ἔστιν ὁ δὲ Ἐκτωρ ἐπὶ τοὺς πρῶτους ὥρμα.

Accusativus pro περὶ cum genetivo. *Z* 239 εἰρόμεναι παῖδας τε κασιγνήτους τε εἰτας τε: ἢ διπλῇ πρὸς τὸ σχῆμα, ἀντὶ τοῦ περὶ παίδων καὶ κασιγνήτων ἐρωτῶσαι. Cf. *P* 34 et Harl. x 14.

Praepositiones omissas sine casuum permutatione notavit has: ἐκ (ἀπό). *B* 576 τῶν ἑκατον νηῶν ἤρχε κρείων Ἀγαμέμνων: παραλέλειπται ἢ ἐκ πρόθεσις, ἢ ἢ, ἐκ τούτων τῶν πόλεων ἑκατον νεῶν ἤρχεν. *X* 147 ἔνθα τε πηγαὶ Ἰοῖαι ἀναιίσσουσι Σκαμάνδρου: ὅτι λείπει πρόθεσις ἢ ἐκ ἢ ἀπό.

ἐν. *M* 211 Ἐκτορ, αἶ μὲν πῶς μοι ἐπιπλήσσεις ἀγορήσιν: ἐν ἀγοραῖς (nonnulli ἀντὶ τοῦ ἀγορεύσειν). *M* 432 ἐπεὶ ἄνδρα κατέκτα Κυθήροισι ζαθέοισιν. *Ω* 306.

σύν (ἄμα) *I* 542 χαμαὶ βάλε δένδρεα μακρὰ Ἀντιῆσιν ῥιζῆσαι καὶ αὐταῖς ἄνθεισι μῆλων: ὅτι εἶωθεν ἢ σύν πρόθεσις ἐλλείπειν. Sed omnes annotationes de hac re perierunt

1) *N* 29 γηθοσύνη δὲ θάλασσα δίστατο. Herodian.: εἰοὶ μέντοι οὐ ἀναγινώσκουσι γηθοσύνη καὶ δοτικὴν πτώσιν ἐκδέχονται — ἵνα καὶ ἔθελον Ὀμηρικῇ δοτικῇ ἀντὶ γενικῆς παρελημμένη ὑπάρχοι, ὑπὸ χαρᾶς ἢ θάλασσα δίστατο, ὁμοίως τῷ ὅς δ' ἡ γῆραι κυφὸς ἔην (β 16). Fortasse fluxit ex Aristarcho sch. BQ. σ 406.

2) Hoc exemplo allato explicatur: 19 ὅς πᾶσι, δόλοισιν ἀνθρώποις, μέλω in BQ.

praeter duas ad *M* 207 (αὐτὸς δὲ κλάγξας πέτετο πνοιῆς ἀνέμοιοι· ὅτι λείπει τὸ ἄμα) et *T* 8.

εἰς. *K* 195 ὅσοι κεκλήατο βουλὴν. Cf. *Θ* 47 *Σ* 291 *Φ* 40. Mirum hoc: *A* 405 μέγα μὲν κακόν, αἱ κε φέβωμαι Πληθὺν ταρβήσας· ὅτι ἐξῴθεν ἢ εἰς πρόθεσις, εἰς πληθύν. δια. *A* 244 αἱ τ' ἐπεὶ οὖν ἔκαμον πολέος πεδίοιο θίουσαι. Et sic saepissime suppletur praepositio ad genetivos: *E* 222 *Z* 2, 38. 507 *Θ* 106 *K* 353 *N* 820 *Ξ* 147 *Σ* 7 *Φ* 247 *X* 23 *Ψ* 364, 372, 518, 521; ad accusativos nusquam 1).

κατά. *I* 160 καὶ μοι ὑποστήτω, ὅσον βασιλεύτερός εἰμι. *Ξ* 249 ἦδη γάρ με καὶ ἄλλο τσὴν ἐπίνυσσεν ἐφειμῆς· Ἀρίσταρχος ἐλλείπειν φησὶ τὴν κατά (Herodiani verba sunt).

ὑπέρ. *M* 155 ἀμυνόμενοι σφῶν τ' αὐτῶν καὶ κλισιάων. περί. *A* 65 εἰ τ' ἄρ' ὃ γ' εὐχολῆς ἐπιμέμφεται εἴθ' ἐκατόμβης. Qui Iliadem non ab eodem poeta profectam esse statuerunt atque Odysseam, inter cetera argumenta attulerunt etiam versum *B* 356 τίσασθαι δ' Ἑλένης ὀρμήματά τε στοναχάς τε: ex quo concluderunt, ab Iliadis poeta Helenam fingi invitam raptam, quum in Odyssea se ipsa accuset, quod non coacta domum maritumque deseruerit. Ἀλλ' ἐξῴθεν, inquit Aristonicus, πρόθεσιν τὴν περὶ δειλαβεῖν, ἢ ἢ περὶ Ἑλένης. Cf. Apollon. constr. p. 165. De diplis propter hanc omissionem positae supersunt hae: ad *A* 93, 429 *B* 689 *Θ* 124, 125, 317 *I* 531, 567 *A* 142 *N* 166, 203 *O* 651 *Π* 17, 522, 546, 553 561 *Σ* 171 *Φ* 146 *X* 170 *Ψ* 39 *Ω* 550.

παρά. *A* 596 μειδήσασα δὲ παιδὸς ἐδέξατο χεῖρι κύπελλον. *I* 632 *Ω* 305.

πρός. *T* 375 καὶ τότ' ἄρ' Ἔκτορα εἶπε παραστάς Φοῖβος Ἀπόλλων· ὅτι ἐλλείπει ἢ πρὸς πρόθεσις, πρὸς Ἔκτορα. καὶ τοι παρὴν εἰπεῖν Ἔκτορι εἶπεν, ἀλλὰ συνήθως παρέλιπε τὴν πρόθεσιν· καὶ τότ' ἄρ' Αἴας εἶπε βοῇν ἀγαθὸν Μενέλαον (*P* 237). Hinc *Ψ* 155 εἰ μὴ Ἀχιλλεύς αἰψ' Ἀγαμέμνονι εἶπε παραστάς (ita Bekkerus) legit Ἀγαμέμνονα. *M* 60, 210 *N* 725 *P* 237, 651.

1) Apollonius etiam ad accusativos supplet, τρέμω σε, φεύγω σε et similia explicans ellipsi praepositionis διὰ. V. constr. p. 289 cum nota Sylburgii.

ἐπί. Θ 2 Ζεὺς δὲ θεῶν ἀγορὴν ἐποιήσατο τερπικέρα-
νος Ἀκροτάτῃ κορυφῇ. *M* 82 χαρμῇ γηθόσσυνοι: ὅτι ἐλλεί-
πει ἢ ἐπὶ, ἢ ὑπὲρ ἢ ἐπὶ χάρμῃ. Item *K* 277 χαίρε δὲ τῷ ὄρνιθι
Ὀδυσσεύς.

ὑπό. *Z* 331 *A* 667 *Π* 81, qui loci supra allati sunt, ubi
de genetivo et dativo commutato dixi.

Omissionem praepositionis cum verbo compositae notavit
Ω 17 (παυέσκειτο esse pro ἀναπαυέσκειτο cf. Did. *Ω* 636)
et *B* 148 ἐπαιγίζων pro ἐπικαταιγίζων¹).

Rarissime praepositio cum nomine ita constructa esse di-
citur, ut non significet. Quo magis suspiciosum est illud scho-
lium ad *B* 820: ὅτι περιτετεύει ἢ ὑπό. Certa testimonia sunt
M 303 σὺν κυσὶ καὶ δούρεσσι φυλάσσοντες περὶ μῆλα: ση-
μειοῦνται τινες ἐνταῦθα, ὅτι περισσὴ ἢ πρόθεσις ἢ περί.
Θ 19 σειρὴν χρυσεῖην ἐξ οὐρανόθεν κρεμίσαντες: ὅτι ἢ ἐξ
περισσῇ. Nam accessione syllabae *θ*εν eandem significationem
assumere censuit vocabulum ac si ejus genetivus cum prae-
positione ἐξ ponatur (cf. Apollon. constr. p. 117, 14—21). Unde
ad *H* 202 Ἰδηθεν μεδέων: ὅτι τὸ *θεν* παρέλκει· ἔστι γὰρ
ἀντὶ τοῦ Ἰδης. Brevius *Γ* 276: ὅτι ἀντὶ τοῦ Ἰδης μεδέων.
Cf. Apollon. adv. 608, 25; 623, 25.

Sed vocabula cum praepositionibus ita composita, ut ni-
hilo fere addita praepositione evadant significantiora simplicibus,
minime fugisse Aristarchum jam exposuit Lehrsus (Aristarch.
p. 115—118), ad quod genus pertinent ὑφηγίοχος ὑποδμιός,
multa alia. His substantivis addendum adjectivum προπρηγνής
(v. ad *Ω* 18) verbum ἀπομηνύειν (*T* 62 cf. Herodian. *I* 426).
Ad κατεπάλμενος *A* 94: ὅτι δύο προθέσεις παρείληφεν τῆς
ἐτέρας ἀρκούσης²).

Etiam quae dixit Aristarchus de commutatis praepositioni-
bus, pleraque conguessit Lehrsus (quaest. ep. 87 sq.), qui du-
bitat (p. 89) an ipse jam tamquam legem agnoverit licere, vel
poetae certe licere commutare praepositiones (quam legem re-

1) Apollon. adv. 546, 26: ἀλλ' ὑμεῖς ἔρχεσθε ἀντὶ τοῦ ἀπέρ-
χεσθε καὶ πικρὰς ὠδύνας ἔχουσαι ἀντὶ τοῦ ἐπέχουσαι. Cf. p. 613.

2) Herodianus etiam in hoc genere modum excessit. Ad *I* 452 προ-
μυγήναι: πρὸ τοῦ πατρὸς μυγήναι ἢ περισσεύει ἢ πρόθεσις. Idem ad *Η* 669:
πολλή ἐστι πατέλλουσα ἢ πρὸ.

centiores ut Apollonium et Herodianum haud dubie statuisse docet), in universum tamen non dubitat, quin Aristarchus observationi soli nimium intentus et ipse labi potuerit et sectatoribus multo magis peccandi ansam dare. Addo quaedam a Lehrsio praeterita. 'Η πρό ἀντι τῆς ὑπέρ K 286, μετά ἀντι τῆς ἐν Γ 460. 'Επί pro παρά etiam H 86 X 97. Memorabile hoc X 153: ἐνθα δ' ἐπ' αὐτῶν (πηγῶν) πλυνοὶ εὐρέες ἐγγυὺς ἔασιν: ὅτι πρόθεσις ἡλλακται καὶ πτώσις ἀντι τοῦ παρ' αὐταῖς. De δὲ accusativo personae annexo non loci cf. etiam V X 214. Sed quod habet Harl. γ 219 περικῆδετο· ἀντι τοῦ ὑπερκῆδετο· οὕτως 'Αρίσταρχος — pro certo testimonio esse non potest.

Quod est in scholio Didymi ad I 602 ἀλλ' ἐπὶ δώρων "Ερχεο: ὅ ἐστι μετὰ δώρων — id omnino huc non pertinet, nam haec explicatio sensus est, non observatio syntactica; nec magis quod annotavit Aristonicus ad X 118 1).

Praepositiones adverbiorum vim induentes ab Aristonico non invenimus notatas nisi bis: I 53 Τυδεΐδῃ, περί μιν πολέμῳ ἐνὶ καρτερός ἐσσι: ὅτι τὸ περί ἀντι τοῦ περισσῶς, et ἐκ pro ἐξω A 163 "Εκτορα δ' ἐκ βελέων ὑπαγε Ζεὺς ἐκ τε κονίης. De ἀπό pro ἀποθεν in quo Aristarchus accentum retraxit (v. Herodian. Σ 64, Lehrs. qu. ep. 96), Aristonici nota non superest.

Saepius adverbiiis notae adhibitae praepositionum significationem habentibus, maxime εἶσω pro εἰς. A 71 καὶ τῆσο' ἡγήσατ' 'Αχαιῶν "Πῖον εἶσω, item Φ 125 Ω 145, 155, 184, 199. ἐνδον pro ἐν Γ 13 ὡς οἱ μὲν Διὸς ἐνδόν' ἐγγερέατο. ἄνω pro ἀνά Ω 544 ὅσσον Ἀέσβος ἄνω Μάκαρος ἔδος ἐν-

1). Recentior est sine dubio auctor scholii V. ad M 114 παρά νῆων: ἴδου ἀπὸ νῆων· ἡ γὰρ παρὰ ἐμψυχον ἐστί. παρὰ νῆων οὖν ἀντι τοῦ ἀπὸ νῆων. Idem affirmant auctores ignoti scholiorum ad Odysseam, quae attulit Lehrsius qu. ep. p. 92. Cf. etiam B A 500. Ad horum exemplorum normam scholium corruptum (allatum a Lehrsio p. 88 not.) V A 603: παρὰ νηός, ἀντι τοῦ παρὰ τῇ νηί, ἀπὸ τῆς νηός — ita emendandum esse videtur, ut verba παρὰ τῇ νηί quae male irrepserunt, deleantur, quibus omissis et hunc cum ceteris consentientem habebimus.

In Herodiani prosod. Iliac. II 497 Lehrsius oblitus est corrigere: περὶ τῶν ἐναλλασσόντων προθέσεων.

τὸς ἐέργει: ὅτι τὸ ἄνω ἀντὶ τοῦ ἀνά, ἢ ἡ ἀνείργει καὶ περιορίζει.

De variis enallagarum generibus.

Ac jam ad commutationes partium orationis delapsi sumus. Adverbiorum vice non modo praepositiones sed etiam neutra adjectivorum funguntur. Νέον pro γεωσι κατὰ μεσότητα accipiendum esse pluribus locis observavit (Lehrs Aristarch. p. 153). Etiam A 473 καλὸν αἰδοντες παίηονα, καλὸν pro καλῶς accepit. Hoc falsum esse olim putabam, sed postquam vidi καλὸν cum verbo αἰδεῖν conjunctum numquam non vim adverbialem habere (α 155 θ 266 τ 519 φ 411, καλὸν αἰοιδιάει κ 227): et hoc loco Σ 570 (λίον δ' ὑπὸ καλὸν αἰδεν) revera pro καλῶς esse persuasum habeo. Quod hanc explicandi rationem adhibuit Aristonicus ad I 18 (μέγα pro μεγάλως): id per errorem scholae factum esse scimus ex Didymo ad B 111 (Lehrs Ar. p. 20); nam non Ζεὺς με μέγα Κρονίδης legit Aristarchus, sed μέγας. Sed Ξ 418 ubi Aristarchus ὥς ἔπεσ' Ἐκτορος ὡκὺ χάμαι μένος ἐν κονίησιν: εἶτε ἐπιθεικῶς εἶτε κατὰ μεσότητα ἀντὶ τοῦ ὡκέως, ὥς ὁ ξὺ δὲ κωκύσσασα (Σ 71) Bekkerus jure praetulit ὡκα.

Haec vocabula quae verbis apposita sunt, ut νέον καλόν, recte dicuntur adverbiorum locum obtinere. Aliter se habent illa adjectiva, quae substantivis quidem apposita sunt, significatione tamen aut nihil aut non multum differunt ab adverbiiis¹⁾. Ψ 287 ταχέες δ' ἱππῆες ἄγεσθαι: ὅτι ἀντὶ μεσότητος τοῦ ταχέως, οὐ κατὰ τῶν ἱππέων. Idem de βᾶσ' ἴθι Ἴρι ταχεῖα A 186: ὅτι οὐ κατ' ἐπίθετον τὸ ταχεῖα, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ταχέως, οἶον καὶ τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών. Cf. O 158 Ω 144. Eadem res paullo aliter expressa A 182 (χάνοι εὐρεῖα χθών): ὅτι οὐκ ἔστι καθολικὸν τὸ εὐρεῖα, ἀλλ' ἐν ἴσῳ τῷ εὐρεῖα γενομένη, οἶον εὐρύ μοι χάσμα γῆς γένοιτο. BV: ἐπίρρημα ἀντὶ τοῦ εὐρέως. Cf. Θ 150, 399. Recte etiam

1) Rem tetigi in proll. ad Nicanorem p. 113, ubi brevitati studens, haec adjectiva adverbiorum loco posita affirmare Aristonicum dixi. Debebam potius: secundum Aristarchum ad sensum nil interesse, utrum Homerus adverbiiis utatur an hoc genere adjectivorum.

Ψ 880 ὥκὺς δ' ἐκ μελέων θυμὸς πτάτο: ὅτι ὥκὺς ἀντὶ τοῦ ὥκewς. V. ad β 257 (λύσεν δ' ἀγορὴν αἰψηρὴν).

Observavit Aristarchus articulis Homerum plerumque non uli, ut tamen nequaquam omnes excluderet (Lehrs Ar. 377): eos autem qui nominibus additi sint, non raro pronominum demonstrativorum vim habere. Ita factum est ut nonnullis locis, quamvis articuli non desint (non tamen proprie accipiendi sed hi pronominum vicarii), veri articuli cogitatione suppleri debeant. K 322

ἡ μὲν τοὺς ἵππους τε καὶ ἄρματα ποικίλα χαλκῷ
δωσέμεν, οἳ φορέουσιν ἀμύμονα Πηλεΐωνα:

ὅτι τὸ τοὺς οὐκ ἐστὶν ἄρθρον, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ τούτους παρείληπται ἐν τάξει ἀντωνυμίας. Cf. ad 321, 330 et E 268. Hinc Aristonico tribuendum duximus A 621 τοὶ δ' ἰδρῶ ἀπεψύχοντο χιτῶνων: ὅτι σαφές ὅτι οὗτοι. Hac observatione usus est ad recte explicandum I 133 ὄρκον ὁμοῦμαι Μήποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι: ὅτι ἐξωθεν δεῖ λαβεῖν τὸ ἄρθρον· τὸ γὰρ τῆς νῦν ἀντὶ τοῦ ταύτης παρείληπται. καὶ ἐστὶν ὁ λόγος μήποτε τῆς ταύτης εὐνῆς ἐπιβήμεναι. Cf. ad B 576. Ad β 206 εἵνεκα τῆς ἀρετῆς: ὁ Ἀρίσταρχος λείπειν φησὶ τὸ ἄρθρον, ἔν' ἡ εἵνεκα τῆς ταύτης ἀρετῆς· Ἰακὸν δὲ τὸ ἔθος εἶναι. Cf. Apollon. constr. 106, 22—107, 3.

Pergo ad tres gradus comparationis inter se confusos. Ad hoc genus traxisse videri potest Aristarchus usum vocabuli μέγας, quod nomini Telamonii Ajacis adjicitur, ad distinguendum a cognomine minore: ὅτι συγκριτικῶς λέγεται πρὸς τὸν ἕτερον Αἴαντα ὁ μέγας (cf. ad Π 358 P 115 et Lehrs Ar. p. 9); sed id non ita est; nam nil significare voluit, nisi hunc Ajacem non simpliciter magnum vocari sed comparate. — Comparativus pro positivo A 324.

αἰχμῆς δ' αἰχμιάσσουσι νεώτεροι, οἳ περ ἔμειο
ὀπλότεροι γεγάσι πεποίθασίν τε βίηφιν:

ὅτι παραλλήλως νεώτεροι μὲν ἀντὶ τοῦ νέοι, ὀπλότεροι δὲ συγκριτικῶς ἀντὶ τοῦ ἔμοι νεώτεροι. οὐδέποτε γὰρ ἀντὶ τοῦ νέοι εἶρηκε τὸ ὀπλότεροι· τὸ δὲ νεώτεροι κατ' ἀμφοτέρων τίθεται παρ' αὐτῷ καὶ συγκριτικῶς καὶ ἀπολελυμένως. Eodem modo explicati comparativi σαώτερος ὥς κε νέηαι A 32

et μελάντερον ἤντε πίσσα *A* 277. Deinde superlativus non semper id significat, supra quod nihil aliud sit ejusdem generis: sed interdum etiam id quod excellet quidem in aliquo genere ut tamen ab aliis ejusdem generis aequari possit vel superari. Hac altera significatione superlativus ita prope ad absolutum accedit, ut pro eo positus esse dicatur non injuria. *A* 139 ἀκρότατον δ' ἄρ' οἷστος ἐπέγραψε χρῶα φωτός: ὅτι τὸ ἀκρότατον οὐχ ὑπερθετικόν ἐστιν, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἀκρόν τὸν χρῶα. Idem de ἀκροτάτῃ κορυφῇ *E* 754 Θ 3 et πόλις ἀκροτάτῃ *X* 172. *P* 80 Τρώων τὸν ἄριστον ἐπεφην (de Euphorbo sermo est quem occidit Menelaus): ὅτι ἀντὶ τοῦ τὸν ἐν Τρωσὶν ἄριστον· οὐ γάρ ἐστιν ὡς Μυρμιδόνων τὸν ἄριστον (*Σ* 10). Hoc vult: ἄριστον significare virum inter Trojanos egregium, non optimum Trojanorum; superlativum non proprie accipiendum esse, ut alibi quum v. c. Patroclus optimus Myrmidonum audiat. Si recte judicavi schol. ad *Γ* 124 ex Aristarcho fluxisse, hoc modo soluta quaestio quomodo de Priami filiabus nunc Cassandra nunc Laodice (*N* 365) pulcherrima dicatur. Paullo aliter res habet *A* 176, ubi Agamemnon ad Achillem: ἐχθιστος δὲ μοί ἐστι διωτρεφῶν βασιλῆων. Si hoc ἐχθιστος vere superlativi potestatem haberet, sequeretur etiam alios reges Agamemnoni invisos esse: quod quum non ita sit, non potest Achilles invisissimus esse. Hinc Aristarchus: ὅτι συγκριτικῶ (immo ὑπερθετικῶ) ἀντὶ ἀπλοῦ ἐχρήσατο. Aristarcheae interpretationis vestigia apparere videntur etiam *A* 832 (δικαιότατος Κενταύρων).

De commutationibus generum pauca dicenda sunt. Substantivis feminini generis adjici saepe adjectiva masculina, non satis attenderat Zenodotus, qui *Σ* 222 ὅπα χάλκεον in χαλκήην mutavit, οὐ συνείς ὅτι παραπλήσιόν ἐστι τὸ σχῆμα τῶ κλυτὸς Ἰηποδάμεια (*B* 742, ubi v. cl. Apollon. de constr. 209) et Θερμὸς αὐτμή. Cf. ad *K* 27 (πουλὺν ἐφ' ὑγρῇν) 118 (χρεὼ οὐκέτι' ἀνεκτός) *O* 626 (δαινὸς ἀήτη) *Π* 589 (αἰγανέης ῥιπὴ ταναοῖο) *Υ* 229 (ἀλὸς πολιοῖο) δ 442 (ὀλωτάτος ὁδμή). Ἀκέων pro ἀκέουσα usurpatum credidit *A* 22 Θ 459, et πληγέντε pro πληγείσα Θ 455. Contra etiam formam femininam ἀσβέστη notatam invenimus, quia in recentiore sermone hoc adjectivum generis communis esse solet.

Π 123: καὶ τὸ σχῆμα Ὀμηρικόν, ἀσβέσιη, καθάπερ ῥεῖα
δ' ἀριγνώτη πέλεται ἀντὶ τοῦ ἀριγνώτος.

Ab his exemplis longe diversum φίλε τέκνον pro φίλον
X 84, quam structuram πρὸς τὸ σημαινόμενον faciam esse
recte observant BV. Vocabulis autem ita constructis, ut sensus
potius quam terminationum ratio habebatur, haud raro nascun-
tur incongruentiae syntacticae. Hinc notati hi loci. A 250
γενεαὶ μερόπων ἀνθρώπων — οἷ. A 91 κρατερὰὶ στίχες
ἀσπιστῶν Λαῶν, οἷ. (cf. λ 90). H 238 βῶν, τὸ μοί ἐστι
Φ 167 τῷ δ' ἐτέρῳ — ἡ δ' ὑπὲρ αὐτοῦ. Neque aliter intel-
lexit E 140, quem locum adscribo ex Aristarchi sententia di-
stinctum. De leone sermo est,

ὃν ῥά τε ποιμὴν ἀγρῷ ἐπ' εἰροπόκοις οἴεσσιν
χραύσῃ μὲν τ' αὐλῆς ὑπεράλμενον, οὐδὲ δαμάσῃ
τοῦ μὲν τε σθένος ὥρσεν, ἔπειτα δέ τ' οὐ προσαμύνει,
140 ἀλλὰ κατὰ σταθμούς διέται· τὰ δ' ἐρῆμα φοβεῖται,
αἱ μὲν τ' ἀγχιστῖναι κτλ.

τὰ δ' ἐρῆμα φοβεῖται: ὅτι πρὸς τὸ σημαινόμενον καὶ οὐ
πρὸς τὸ ῥητὸν τοῦτο ἐπήγαγεν; i. e. ut ait Porphyrius (ad
Σ 514¹): εἰπὼν ἐπ' εἰροπόκοις οἴεσσιν ἐπάγει τὰ δ' ἐρῆμα
φοβεῖται· πρὸς γὰρ τὰ πρόβατα τὸ σχῆμα.

Neque video quomodo hic locus aliter intelligi et distingui
possit — siquidem φοβεῖσθαι non metuendi sed fugiendi signi-
ficationem habet. Sensus autem erit: pastor leonem sollicitavit
quidem, non autem cum eo congredi valet, sed stabulis se
occultat; at illae (oves) desertae fugiunt. Bekkerus, qui mini-
mam distinctionem post δύεται, majorem (colon) post φοβεῖ-
ται posuit, τὰ δ' ἐρῆμα φοβεῖται de pastore intellexerit ne-
cesse est: timet deserta.

Hac constructione quae dicitur ad sensum etiam numero-
rum enallagae factae. A 124 χρυσὸν — ἀγλαὰ δῶρα: πρὸς
τὸ σημαινόμενον, ἐπεὶ ἐστὶ τὸ λεγόμενον, χρυσᾶ δῶρα. Cf.
λ 517 πάντα — ὅσον λαὸν ἐπεφνεν. (Harl.) et T 454.

De conjunctionibus.

Restat ut de conjunctionibus dicam. Quas inaequalitates

1) Ibi plurima exempla, in quibus ob diversas causas genera con-
fusa sunt, conguessit Porphyrius.

in usu praepositionum apud Homerum observavit Aristarchus, ellipsin pleonasmum enallagen: easdem in usu conjunctionum apparere statuit. Omissiones trium invenimus notatas particularum: μή, ἵνα vel ὅπως et ὥς. *A* 262 οὐ γάρ πω τοίους ἶδον ἀνέρας οὐδὲ ἰδωμαι: ὅτι παραλέλειπται ἡ μή ἀπαγόρευσις. ἔστι γάρ οὐδὲ μή ἰδωμαι, ὅμοιον τῷ πληθύν δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω. — *Ψ* 71 θάπτε με, ὅτι τάχιστα πύλας Ἀἰδαο περήσω: ὅτι λείπει τὸ ἵνα ἢ ὅπως. Cf. ibid 75 et *Σ* 125. — *Ξ* 499 ὁ δὲ φῆ κώθειαν ἀνασχών scribens, φῆ pro verbo accepit et ὥς supplevit ¹⁾.

Inter conjunctiones quae περιτεύειν visae sunt, primo loco memoranda est δέ in redditionibus posita: v. Aristonicum ad *A* 41, 137, 194 *B* 189 *E* 261 *Z* 146 *H* 149, 314 *I* 509 *K* 490 *Υ* 49 *Ω* 15. Sed etiam aliis enuntiationibus hanc particulam inseri posse, ut non significet sed mere expletiva sit, statuit Aristarchus. *Ω* 14

ἀλλ' ὃ γ' ἐπεὶ ζευξίεν ὑφ' ἄρμασιν ὠκέας ἵππους,

15 Ἐκτορα δ' ἐλκεσθαι δησάσκειτο δίφρου ὀπισθεν,
τρὶς δ' ἐρύσας περὶ σῆμα Μενoitιάδαο θανόντος,
αὐτὶς ἐνὶ κλισίῃ πανέσκετο, *TONΔΕΔΕΑΣΚΕΝ*
ἐν κόνι ἐκτανύσας προπηγνέα.

Ad v. 17: ὅτι ὁ δὲ πάλιν (hoc spectat ad illud δέ in v. 15) περισσός: οὐ γάρ ἐστι λέγειν, ὅτι ἐδέσμευεν (sc. ut τὸν δὲ δέασκεν legatur), ἀλλὰ χωρὶς ὁ δέ, εἴτα ἔασκεν ἀντὶ τοῦ εἶα. Voluit igitur: τὸν δὲ δ' ἔασκεν, quod quum tolerari nequeat, Bekkerus dedit τόνδε δ' ἔασκεν. Ac ne id quidem placet. *Υ* 356

ἀργάλεον δέ μοί ἐστι, καὶ ἰφθίμῳ περ ἑόντι,
τοσσοῦδ' ἀνθρώπους ἐφέπειν:

Herodianus tradit Ptolemaeum Ascalonitam scripsisse τοσσοῦσδε (v. Lehrs. qu. ep. 133); Ἀρίσταρχος μέντοι καὶ οἱ πλείους παροληγὴν ἐξεδέξαντο τοῦ δέ — quasi ad sensum nil in-

1) Hoc testimonio uti debebam in proll. ad Nican. p. 114, ubi de ὥς ab Aristarcho extrinsecus assumpto dixi; non schol. A. ad *Υ* 386 quod injuria Didymo tribui.

tersit, utrum δέ addatur an non¹⁾. Haec opinio fecit, ut *B 802* "Εκτορ, σοὶ δὲ μάλιστα ἐπιτέλλομαι — δέ pro superfluo haberet.

Ut copulativam καί non significantem poni posse crederet, ejusmodi locis videtur motus esse, quales sunt *N 306* τὸν καὶ Μηριόνης πρότερος πρὸς μῦθον εἶπεν et *Υ 234* τὸν καὶ ἀνηρείψαντο θεοὶ Διὶ οἶνοχοεῦειν (vbi v.). Etiam *B 247* defendi poterit, quod pleonasmum ad explicationem adhibuit: non autem *M 300*, ubi particula prorsus necessaria est (κέλεται δέ ἐ θυμὸς ἀγήνωρ Μήλων πειρήσονται καὶ ἐς πυκινὸν δόμον ἐλθεῖν), nec *α 35* (ὡς καὶ νῦν Αἰγισθος ὑπὲρ μόρον Ἀτρεΐδου Γῆρ' ἄλοχον μνηστήν) v. Q.

Alteram copulativam τέ (siquidem ex paucis exemplis in universum concludere licet) non significare credidit, ubi relativo adjecta est: *E 5* ὅς τε μάλιστα Λαμπερόν παμφαίγησι, cf. ad *X 29*, 118; et ut videtur ubicunque non vim copulativam habet, maxime ubi aliis particulis annexa est, ut *μᾶλα γάρ τε κατεσθίει Γ 25*, εἶπερ τε νοήσῃ *K 225*, εἶπερ τε τύχῃσιν *A 116*. Sed etiam inter duo nomina positam non necessario significare credidit. Nam *Π 636* χαλκοῦ τε ῥινοῦ τε βοῶν τ' εὐποιητάων: incertum relinquit, utrum bis idem dicatur (ῥινοῦ τε, βοῶν τε), an is sensus sit, 'qui foret demto altero τέ: ἢ τὸν τέ περιιτεῦειν νομιστέον, ἢ ἢ ῥινοῦ βοῶν τουτέστι τῶν ἀσπίδων.

Γάρ superfluum esse dicitur *Ψ 9* Πάτροκλον κλαίωμεν· ὃ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων: ὅτι ἀντὶ τοῦ τὸ γὰρ γέρας. ἢ περισσὸς ὁ γάρ.

Quid de particula πέρ judicaverit Aristarchus, obscurum est. Adversativam eam esse identidem dixit Apollonius: ὁ πέρ ἐναντιωματικός ἐστι μετ' αὐξήσεως (conj. 518, 26. cf. 525 et constr. 267, 28), velut in illo *μήτε σὺ τόνδ', ἀγαθός περ ἑὼν, ἀποαίρεο κούρην A 275*. Contra *A 131* *μηδ' οὕτως ἀγαθός περ ἑὼν, θεοεῖκελ' Ἀχιλλεῦ Κλέπτε νόω —*

1) Quid quod nonnulli *Π 697* scripserunt: οἱ δ' ἄλλοι φόντα δὲ μνῶντο ἕκαστος, φόντα pro accusativo habentes, τοῦ δὲ ἐνθάδε παρίλακοντος? Herodian.

affirmativa potius esse videtur, unde εἰς τὸν δὴ μεταλαμβάνεται, ὅτι μὴ κυρίως τὸ δηλούμενον αὐτοῦ (τοῦ πέρ) ἀπαιτεῖ ὁ λόγος (conj. 519, 3). Cum hoc consensit Aristonicus ad h. l.: ὅτι ἰδίως κέχρηται τῷ πέρ συνδέσμῳ, ἀντὶ τοῦ γέ ἢ τοῦ δὴ. Hinc Aristarchus videri potest etiam de principali particulae significato idem statuuisse atque Apollonius. Quod affirmatur quodammodo Aristonici scholio ad Φ 189: Χαλεπὸν τοι ἐρισθενέος Κρονίωνος Παισὶν ἐριζέμεναι, ποταμοῖο περ ἐκγεγῶτα: ὅτι περισσὸς ὁ πέρ, ὥς ἐκεῖ (p 46) μηδὲ μοι ἦτορ Ἐν στήθεσσιν ὄρινε φυγόντι περ αἰπὺν ὄλεθρον. Nam si particulam adversandi vim habere credidit, quae neque huic loco convenit neque illi, non potuit non superfluum dicere. Contra non intelligimus quomodo ad N 317 αἰπὺ οἱ ἐσσεῖται μάλα περ μεμαῶνι μάχεσθαι — Νῆας ἐνιπρῆσαι, annotare potuerit: ὅτι ὁ πέρ σύνδεσμος περισσός. Nam hoc loco, si ullo, πέρ contrarietatis causa positum est.

Praeter illam particulae πέρ cum δὴ commutationem paucissimas conjunctionum enallagas notatas invenimus. Δὲ in iis membris, quibus praecedentium causae enuntiantur, dicitur pro γάρ esse: Z 360 μὴ με κάθιζ' Ἑλένη, φιλέουσά περ· οὐδέ με πείσεις. Θ 85 ἀλγήσας δ' ἀνέπαλτο, βέλος δ' εἰς ἐγκέφαλον δῦ. Et haec propter sensum. Contra legibus syntacticis commotus est, ut μὴ in enuntiatione non pendente pro οὐ esse moneret. O 41 ἴστω νῦν τόδε γαῖα — μὴ δὲ ἐμὴν ἰότητα Ποσειδάων ἐνοσίχθων Πημαινει Τρῳάς τε καὶ Ἑκτορα, τοῖσι δ' ἀρήγει: ὅτι ἡ ἀπαγόρευσις ἢ μὴ ἀντὶ ἀρνήσεως τῆς οὔ. Cf. proll. ad Nicanor. p. 111.

ΕΚ ΤΩΝ

ΑΡΙΣΤΟΝΙΚΟΥ

ΠΕΡΙ ΣΗΜΕΙΩΝ ΙΛΙΑΔΟΣ.

ΕΙΣ ΤΗΝ Α.

πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς *"Αἰδι προίαψεν*
 ἡρώων, αὐτοὺς δὲ ἐλώρια τεῦχε κύνεσσιν,
 5 οἰωνοῖσι τε παῖσι· Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή,
 ἐξ οὗ δὴ τὰ πρῶτα διαστήτην ἐρίσαντε
 Ἄτρεϊδης τε ἄναξ ἀνδρῶν καὶ δῖος Ἀχιλλεύς.

3: ὅτι κακῶς τινὲς μεταγράφουσι πολλὰς δ' ἰφθί-
 μους κεφαλὰς, ἵνα περιφραστικῶς τοὺς ἀνδρείους καὶ
 ἀγαθοὺς λέγῃ ἰφθίμους κεφαλὰς. *A.* Addidi secundum ἰφθί-
 μους. Id recte scribi *A* 55, hic non, quod opponatur αὐτοῖς
 (v. 4) v. *A* 55, *H* 330. *L.*

4. 5: ὅτι Ζηνόδοτος τοὺς δύο ἀθετεῖ· γίνεται δὲ τὸ
 προοίμιον κόλον. καὶ πρὸς τὰς ψυχὰς ἀντιτιδίστακε τὸ αὐ-
 τοῦς δέ, ἐπὶ τῶν σωμάτων. *A.* Et annotaverat ἐλώρια non
 significare cibum, sed rapinam: *E* 684, v. Lehrs. *Ar.* p. 110.

5. Excidit refutatio lectionis Zenodoteae: οἰωνοῖσι τε δαῖτα.
Ar. p. 95.

5. 6 Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή, ἐξ οὗ δὴ τὰ πρῶτα:
"Αρίσταρχος συνάπτει, ἵνα μὴ παροῦσά τις φαίνεται βουλή
 καθ' Ἑλλήνων, ἀλλ' ἀφ' οὗ χρόνου ἐγένετο ἡ μῆνις, ἵνα
 μὴ τὰ παρὰ τοῖς νεωτέροις πλάσματα (*Ar.* 191) δεξώμεθα. *A.*
 Pro παροῦσα malim προοῦσα: nam hac nota cavere voluit, ne
 quis credat jam ante Achillis iram hoc consilium a Jove captum
 fuisse. v. *Ar.* 191.

8 τίς τὰρ σφωε θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι:
 ὅτι (*Pluygers.* p. 9) ὁ Ζηνόδοτος σφωῖ γράφει *A.* cod. σφῶιν.
Τίς τὰρ σφωι scribebat Zenodotus et alii enclitice, et hanc
 ipsam formam de tertia persona (eos) intelligebant. *Apollon.*
constr. 167. pronom. 115. *Lips.*: οἱ περὶ τὸν Σιδώνιον τῇ
σφωῖ ἀφίσκονται, οὐ καλῶς. ἡ γὰρ σφωῖ δύο πτώσεις ἐπι-

A.

δέχεται, ἡμεῖς καὶ ὑμεῖς, ὧν οὐδέτερον ἀρμόττει. τὸ δὲ σφωὲ μᾶλλον τρίτου ἐστὶ δυνικοῦ προσώπου, καὶ σημαίνει τὸ αἰτούς. Similiter fere dixerat Aristonicus: v. ad K 546. L. Unum ἀρμόττει offendit: nam quod in omnibus Aristonici scholiis ἀρμόζει legitur, non casu factum crediderim.

11 τὸν Χρῦσθην ἡτίμασεν ἀρητῆρα: διὰ τὴν τάξιν τοῦ ἄρθρου, τὸν ἀρητῆρα Χρῦσθην. A. A 340 Φ 317 ρ 10 (Q). Apollon. constr. 66, 24.

12 ὁ γὰρ ἦλθε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν λυσόμενός τε θύγατρα φέρων τ' ἀπερείσι' ἄποινα, στέμματα ἔχων ἐν χερσὶν ἐκηβόλον Ἀπόλλωνος.
12. 13. 14 ἀστερίσκοι· οὐ καλῶς γὰρ ἐν τοῖς ἐξῆς (372) μετετέθησαν. A.

14 στέμματα: ὅτι ἔθος αὐτῷ πληθυντικῶς ἀντὶ ἐνικοῦ λέγειν. A. Sequitur mox (28) στέμματα θεοῖο. L. ἐνικοῦ dedit Bekkerus; in cod. ἐνικῶς esse ait Pluygers. p. 11.

20 παῖδα δ' ἐμοὶ λῦσαι τε φίλην τὰ δ' ἄποινα δέχεσθαι. Huc pertinet quod a Villosis et Bekk. ad v. 23 relatū est: ἀπαρέμφατον ἀντὶ προστακτικοῦ. A. V. BL 20. Apollon. constr. 78, 21 et pag. 14.

23 αἰδεῖσθαι τ' ἱερῆα καὶ ἀγλαὰ δέχθαι ἄποινα. Αἰδεῖσθαι idem valet atque ὡς ἰκέτην προσδέχεσθαι: X 124. Ar. 150.

24 ἀλλ' οὐκ Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἦνδανε θυμῷ: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἀλλ' οὐκ Ἀτρεΐδεω (sc. Ἀτρεΐδεω Ἀγαμέμνονος L.) ὁ δὲ ποιητὴς δοτικὴν ἀντὶ γενικῆς παραλαμβάνει. A. Cf. p. 22.

26 μὴ σε γέρον κοίλῃσιν ἐγὼ παρὰ νηυσὶ κηκείω: ὅτι (Pluyg. p. 8) ἀντὶ τοῦ κηκείοιμι. A. Cf. p. 10.

τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω· πρὶν μιν καὶ γῆρας ἐπεισιν
30 ἡμετέρῳ ἐνὶ οἴκῳ, ἐν Ἀργεῖ, τήλοθι πάτρης, ἱστὸν ἐποικομένην καὶ ἐμὸν λέχος ἀντιώσαν.

29—31: ἀθειοῦνται, ὅτι ἀναλύουσι τὴν ἐπίτασιν τοῦ νοῦ καὶ τὴν ἀπειλήν. ἱσμένισε γὰρ καὶ ὁ Χρῦσθης ὑπηρετούσης αὐτῆς τῷ βασιλεῖ. ἀπρεπὲς δὲ καὶ τὸ τὸν Ἀγαμέμνονα τοιαῦτα λέγειν. A. ὑπηρετούσης pro εἰποιούσης emendavit Lehrs. Herodian. p. 461.

29 πρὶν μιν καὶ γῆρας ἐπεισι: οὐ τοῦτο λέγει, ὅτι

A.

γηράσασαν αὐτὴν τότε ἀποδώσει, ἀλλ' ὅτι πρότερον γηράσει ἢ ἐκείνῳ ἀποδοθήσεται. A. Cf. ad Σ 283 Ω 551. L.

32 σαώτερός ὡς κε νέηαι: ὅτι τὸ σαώτερος ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ. A. Cf. p. 30.

34 βῆ δ' ἀκέων παρὰ θίνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης: ὅτι Ζηνόδοτος διὰ τοῦ χ' ἀκέων. A.

37 κλυθί μευ ἀργυρότοξ', ὃς Χρῦσῃν ἀμφιβέβηκας: ὅτι κατὰ μεταφορὰν ἐκ τετραπόδων ὑπερμαχεῖς. A. E 21, 299 Θ 331 N 420 Ξ 477 P 4, 80.

40 ἦ εἰ δὴ ποτέ τοι κατὰ πίονα μηρί' ἔκηα, ταύρων ἠδ' αἰγῶν, τὸ δέ μοι κρήνηνον ἐέλδωρ. τὸ δέ (Pluyg. p. 11): ὅτι περιτιὸς ὁ δέ συνήθως αὐτῷ. A. Cf. p. 33.

42 τίσειαν Δαναοί: ὅτι Ζηνόδοτος τίσαιεν. A. cod. τίσειεν.

44 βῆ δὲ καὶ Οὐλύμποιο καρήνων: ὅτι ὄρος ὁ Ὀλυμπος· τὰ γὰρ κάρηνα ἐπὶ ὄρους. A. Ar. 169.

46 ἔκλαγξαν δ' ἄρ' οἱστοὶ ἐπ' ὤμων χωομένοιοι, αὐτοῦ κινήθεντος· ὁ δ' ἦτε νυκτὶ ἐοικώς: ὅτι Ζηνόδοτος ἀμφοτέρους ἠθέτηκεν, οὐ καλῶς. A. Et Zenodotum non recte scripsisse νυκτὶ ἐλυοθείς: M 463. L.

50 οὐρῆας μὲν πρῶτον ἐπώχετο καὶ κύνας ἀργούς: ὅτι οὐκ ὀρθῶς τινὲς οὐρῆας τοὺς φύλακας, ἀντιδιαστελλεῖ γὰρ διὰ τοῦ αὐτοῖσι (51). A. Ψ 111.

51 βέλος ἔχεπευκές: ὅτι μεταφορικῶς ἀπὸ τῆς πεύκης. A. Pluyg. p. 8, cf. schol. AD ap. Bekk. Fortasse hoc Aristonici est.

53 ἐννημίῳ μὲν ἀνὰ στρατὸν ᾤχετο κῆλα θεοίο. Fuit annotatio de significato vocis κῆλα: A 584.

56 ὄρῳτο: ὅτι Ζηνόδοτος ὄρητο γράφει· ἀγνοεῖ δὲ ὅτι Δωρικὸν γίνεται. A. Cf. ad v. 198.

59 Αἰρείδῃ, νῦν ἄμμε παλιμπλαγχθέντας οἶω ἄψ ἀπονοστήσειν, εἴ κεν θάνατόν γε φύγοιμεν: ἡ διπλῇ πρὸς τὴν τῶν νεωτέρων ἱστορίαν, ὅτι ἐντεύθεν τὴν κατὰ Μυσίαν ἱστορίαν ἐπλασαν. A. Cf. ad 71 et Ar. 101. In repetito ἱστορίαν offendo; pro altero fortasse fuit ἐφόρμισιν vel tale quid. Et dixerat πάλιν significare retro non iterum: BL ad h. l. et A 326.

A.

60 εἴ κεν: ὅτι Ζηνόδοτος οἷ κεν γράφει, οὐ καλῶς· καλὴ γὰρ ἡ ἀπόγνωσις τῆς σωτηρίας. A.

62 ἀλλ' ἄγε δὴ τινα μάντιν ἐρξίομεν ἢ ἱερῆα, ἢ καὶ ὄνειροπόλον: ἢ διπλῇ, ὅτι μάντις γενικῶς, ἱερεὺς δὲ καὶ ὄνειροπόλος εἰδικῶς, εἶδη μάντεων. Ζηνόδοτος δὲ ἠθέτηκεν αὐτόν (v. 63), μήποτε δὲ ὄνειροκρίτην ὑπείληφεν, οὐκ ὀρθῶς. A. Cod. οἰωνοπόλος pro ὄνειροπόλος. Quid significet ὄνειροπόλος, v. ad E 149.

65 εἴ ταρ ὃ γ' εὐχολῆς ἐπιμέμφεται: ὅτι ἐλλείπει ἢ περὶ. A. Cf. p. 26.

68 κατ' ἄρ' ἔξετο: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἐκαθέξετο. οὐκ εἴ δὲ ἐλληνίζειν τὸν Ὅμηρον· ὥσπερ γὰρ οὐδὲ λέγει ἐκατέβαινε, οὕτως οὐδὲ ἐκαθέξετο. A. Pro οὐδὲ λέγει in cod. esse ait Pluyg. p. 11. οὐδεὶς λέγει: quod si est, falsum est.

ἦτοι ὃ γ' ὥς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔξετο, τοῖσι δ' ἀνέστη

69 Κάλχας Θεστορίδης: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει μάντις Θεστορίδης. A. Collato Aristonici scholio ad Ω 77 conjici certe poterit, cur Zenodotus hanc lectionem praetulerit. Scilicet Achilles generatim dicit: ἀλλ' ἄγε δὴ τινα μάντιν ἐρξίομεν (62), neque Calchantem nominatim appellat. Hinc censuisse videtur Zenodotus, eum qui respondeat, necessario ut vatem esse significandum. Aristarchus contra dixisse videtur, hoc nequaquam esse necessarium et attulit locum illum ex ultimo libro, ubi ἐξ ὀνόματος μὴ καλέσαντος τοῦ Διὸς ἢ πρὸς ταῦτα τεταγμένη Ἴρις ὑπακούει.

71 καὶ νήεσσ' ἠγήσατ' Ἀχαιῶν Ἴλιον εἶσω: ὅτι ἀντὶ τοῦ νεῶν. (cf. p. 22). καὶ ὅτι Κάλχας ἠγήσατο τοῖς Ἕλλησι καὶ οὐχὶ Τηλέφος, ὥς τινες νεώτεροι (Ar. 190). καὶ τὸ εἶσω ἀντὶ τοῦ εἶς. (Ar. 142). A.

73 ὃ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν: ὅτι (Pl. p. 8) Ζηνόδοτος γράφει· ὃς μιν ἀμειβόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα. A. μὴν pro αὐτούς, quod reiciunt Aristarchei: v. ad K 127, Apollon. pron. p. 108. L.

80 κρείσσω: ὅτι Ζηνόδοτος χωρὶς τοῦ ν γράφει. τὰ δὲ τοιαῦτα συγκριτικὰ ἔχει ἐπὶ τῆς εὐθείας τὸ ν. A. Cod. εὐσύγκριτα pro συγκριτικά. Correxerit Bekkerus.

83 σὺ δὲ φράσαι εἴ με σαώσεις: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει φράσον. μᾶλλον δὲ τὸ φράσαι ἀρμόζει. A. Ar. 94.

A.

85 οἶσθα: ὅτι οἶσθα χωρὶς τοῦ ὁ. οὕτως γὰρ λέγει διὰ παντός· οἶσθα· τίη τοι ταῦτα (A 365). οἶσθα γέγονον (δ 465). A.

86 Κάλχαν: ὅτι Ζηνόδοτος χωρὶς τοῦ ν̄ Κάλχα. τὰ δὲ εἰς ᾧς λήγοντα, διὰ τοῦ ντ κλινόμενα ἐπὶ τῆς γενικῆς, ἔχει τὴν κλητικὴν εἰς ν̄, Θόαν, Αἴαν. A. Cf. ad N68, 222.

93 οὐ ταρ ὃ γ' εὐχολῆς ἐπιμέμφεται, οὐδ' ἐκατόμβης ἀλλ' ἐνεκ' ἀρητῆρος, ὃν ἡτίμησ' Ἀγαμέμνων. εὐχολῆς ἐπιμέμφεται: ὅτι ἐλλείπει τὸ περί, καὶ περισσὸν τὸ ἐπιμέμφεται. A. Ego suspicabar: καὶ κοινὸν τὸ ἐπιμέμφεται sc. ἐπὶ τὸν ἐξῆς: v. adn. seq. et ad A 56 Φ 479 Ψ 183. Contraria corruptela est I 416 (κοινόν pro περισσόν). Lehrsius hunc locum ita sanare mavult: καὶ περισσὸν τὸ ἐπὶ ἐν τῷ ἐπιμέμφεται, ut Ξ 54 T' 62. Cf. p. 26.

96 τοῦνεκ' ἄρ' ἄλγεα ἔδωκεν ἐκηβόλος ἡδ' ἔτι δώσει: ἀθετεῖται, ὅτι περισσός· πρόκειται γάρ· ἀλλ' ἐνεκ' ἀρητῆρος, ὃν ἡτίμησ' Ἀγαμέμνων. τὸ δὲ ἐπιμέμφεται ἀπὸ κοινοῦ δεῖ λαμβάνειν. ABL. Hoc scholium a Vill. et Bekk. injuria ad v. 94 relatum est.

98 πρὶν γ' ἀπὸ πατρὶ φίλῳ δομέναι ἐλικώπιδα κούρην ἀπριάτην, ἀνάποινον: ὅτι οὐ κατὰ προσηγορίαν τὴν ἀπριάτην λέγει, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἀπρατί· καὶ παράλληλον τὸ ἀνάποινον· τὸ γὰρ αὐτὸ δι' ἀμφοτέρων δηλοῦται. A. Ut hic κατὰ προσηγορίαν, ita I 446 κατὰ μεσότητα A 186 κατ' ἐπίθετον. De παράλληλον cf. ad N276.

100 τότε κέν μιν ἱλασάμενοι πεπύθοιμεν: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει αἱ κέν μιν. γελοῖον δὲ διστακτικῶς λέγειν τὸν μάντιν. ABL.

πεπύθοιμεν: ὁμοίον ἐστὶ τῷ ῥηιδίως πεπιθεῖν (I 184). εἶωθε δὲ τοὺς δευτέρους ἀορίστους ἀναδιπλασιάζειν. A. Cf. p. 11 not. 1.

103 ἀχνύμενος· μένεος δὲ μέγα φρένες ἀμφιμέλαιναί πίμπλαντ', ὅσσε δὲ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι εἴκητην.

103: τούτῳ τῷ στίχῳ καὶ τῷ πίμπλαντ' ὅσσε δὲ οἱ παράκειται ἀστερίσκος, ὅτι ἀμφοτέροι εἰς τὴν Ὀδύσειαν (δ 661) μετὰκινεῖται οὐκ ὀρθῶς. A.

105 Κάλχαντα πρῶτιστα κακ' ὀσσόμενος προσέειπεν: ὅτι ἀπὸ τῶν ὄσων κακῶς ὑπιδόμενος, οὐκ ἀπὸ

A.

τῆς ὄσσης, τῆς φωνῆς, κακολογήσας· οὐ γὰρ χοῆται Ὀμη-
ρος τῇ ὄσση ψιλῶς ἐπὶ τῆς φωνῆς, μᾶλλον δὲ ἐπὶ τῆς θείας
κληδόνος. A. Ar. 96.

106 μάντι κακῶν, οὐ πώποτε μοι τὸ κρήγνυον εἶπας.

αἰεὶ τοι τὰ κακὰ ἐστὶ φίλα φρεσὶ μαντεύεσθαι·
ὅτι ἅπαξ εἴρηται τὸ κρήγνυον (Ar. 14), καὶ οὐκ ἔστιν ἀληθές
ἀλλ' ἀγαθόν· ἀντιδιαστέλλει γοῦν ἐπὶ τὸ αἰεὶ τοι τὰ κακὰ
ἐστὶ φίλα. A.

καὶ νῦν ἐν Δαναοῖσι θεοπροπέων ἀγορεύεις,
110 ὥς δὴ τοῦδ' ἔνεκά σφιν ἐκηβόλος ἄλγεα τεύχει,
οὐνεκ' ἐγὼ κούρης Χρυσήιδος ἄγλ' ἄποινα
οὐκ ἔθελον δέξασθαι.

110: ἀθετεῖται, ὅτι αἰρομένου τούτου σύντομος γίνεται
ἡ ἐρμηνεία καὶ οὐδὲν ἐλλιπὲς ἔχουσα. AB.

ἀλλὰ καὶ ὥς ἐθέλω δομέναι πάλιν, εἰ τό γ' ἄμεινον·
117 βούλομ' ἐγὼ λαὸν σῶν ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι.

117: ὅτι Ζηνόδοτος αὐτὸν ἡθέτηκεν, ὥς τῆς διανοίας
εὐήθους οὕσης· οὐ δεῖ δὲ αὐτὸν ἰδίᾳ προσφέρεσθαι, ἀλλὰ
συνάπτειν τοῖς ἄνω· ἐν ἡθελὲ γὰρ λέγεται. A. Sensum esse
dicit Langius (Gött. Gel. Anz. 1851 p. 940): hunc versum tum
demum recte intelligi, si non separatim sed conjuncte cum
praecedentibus pronuncietur et intelligatur. Quod (si recte in-
terpretatus sum) haud ita longe distat ab eo, quod proposui in
proll. ad Nicanor. p. 112: Aristarchum cavere voluisse, ne ante
hunc versum majus intervallum a pronunciantibus fieret.

τριπλῆ τετραπλῆ τ' ἀποτίσομεν, αἶ κέ ποθι Ζεύς
129 δῶσι πόλιν Τροίην εὐτείχεον ἐξ ἀλαπάξαι:

ὅτι Ζηνόδοτος γράφει Τροίην, ὥς ἐπὶ τὴν Ἴλιον βουλόμε-
νος γενέσθαι τὴν ἀναφοράν, ἀπιθάνως· ἄδηλον γὰρ ἦν εἰ
ἐλοῦσιν αὐτήν. ἔστιν οὖν ὁ λόγος περὶ μίας πόλεως τῶν
περιοίκων· (v. ad 164) ταύτας γὰρ ἐπόρθεi ὁ Ἀχιλλεύς. διὸ
καὶ ἐν τρισὶ συλλαβαῖς ἀναγινώσκεται. A. Et εὐτείχεον πό-
λιν non tantum de sola Troja dici: Π 67. L.

131 μὴ δ' οὕτως, ἀγαθὸς περ ἐών, θεοεἰκέλ' Ἀχιλλεὺ
κλέπτε νόφ· ὅτι ἰδίως κέχρηται τῷ πέρ συνδέσμῳ,
ἀντὶ τοῦ γέ ἢ τοῦ δῆ. A. Cf. p. 35.

133 ἢ ἐθέλεις ὅφρ' αὐτὸς ἔχῃς γέρας, αὐτὰρ ἔμ' αὐτῶς
ἦσθαι δευόμενον, κέλεαι δὲ με τήνδ' ἀποδοῦναι.

A.

133. 134: ἀθετοῦνται, ὅτι εὐτελεῖς τῇ συνθέσει καὶ τῇ
διανοίᾳ καὶ μὴ ἀρμόζοντες Ἀγαμέμνονι. A.

135 ἀλλ' εἰ μὲν δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοί,
ἄρσαντες κατὰ θυμόν, ὅπως ἀντάξιον ἔσται·
εἰ δέ κε μὴ δώωσιν, ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἔλωμαι —

136. καλῶς ἂν ἔχοι in talibus supplent Aristarchei. Π559. L.

137 ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἔλωμαι: ὅτι περισσεύει ὁ δέ
(cod. κέ cf. p. 9) σύνδεσμος, καὶ τὸ ῥῆμα ἡλλακται, ἔλωμαι
ἀντὶ τοῦ ἐλοιίμην. οὕτως δὲ γίνεται περισσὸς ὁ ἄξω ἐλών. A.

138 ἢ τεὸν ἢ Αἴαντος ἰὼν γέρας, ἢ Ὀδυσῆος
ἄξω ἐλών· ὁ δὲ κεν κεχολώσεται, ὃν κεν ἴκωμαι.

139: ἀθειπεται, ὅτι πλήρης ὁ λόγος, ἀλλαγῆς γενομένης
τοῦ ῥήματος ἔλωμαι ἀντὶ τοῦ ἐλοιίμην. καὶ εὐηθες τὸ προς-
κείμενον ὁ δὲ κεν κεχολώσεται· πῶς γὰρ οὐκ ἔμελλε
χολοῦσθαι; A. Ar. 360.

141 νῦν δ' ἄγε νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν εἰς ἄλλα
διὰν: ὅτι τὸ ἐρύσσομεν ἀντὶ τοῦ ἐρύσωμεν· συνέσταλται
γάρ. A. Cf. p. 13.

ἐν δ' ἐρέτας ἐπιτηδὲς ἀγείρομεν, ἐν δ' ἑκατομβὴν
143 θείομεν, ἂν δ' αὐτὴν Χρυσηίδα καλλιπάρηον
βήσομεν.

143: ὅτι Ζηνόδοτος αὐτὸν ἠθέτηκεν. ἀναγκαῖος δὲ ὁ
περὶ τῆς Χρυσηίδος λόγος· ταύτης γὰρ ἔνεκα ἐγένετο καὶ ὁ
λοιμός. A.

148 τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς
Ἀχιλλεύς: τὸ σημεῖον ὅτι — Quae sequuntur, Aristonici
non sunt. Sin autem diplex punctis notata recte habet, ad Zeno-
doti lectionem hoc scholium spectavit. Qui quum M 230 pro
τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κορυθαίολος Ἐκτωρ muta-
verit τὸν δ' ἡμίβητος ἔπειτα, suspicio erit etiam hunc locum
ab eo aliter scriptum fuisse, ac nunc est.

158 ἀλλὰ σοί, ὦ μέγ' ἀναιδές, ἅμ' ἐσπόμεθ', ὄφρα σὺ
χαίρης,

τιμὴν ἀρνύμενοι Μενελάω σοί τε κυνώπα,
πρὸς Τρώων· τῶν οὐ τι μετατρέπη οὐτ' ἀλεγίζεις:
ὅτι Ζηνόδοτος γράφει τιμὴν ἀρνύμενος καὶ τὸν ἐξῆς
ἠθέτηκεν. ἡγνόηκε δὲ ὅτι ἡ τιμὴ νῦν ἀντὶ τῆς τιμωρίας
κεῖται· καὶ τὸ ἀρνύμενος οὐκ ἔστι λαμβάνων, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ

A.

ἐισπρατιόμενος παρὰ Τρώων. A. Debebat potius: ἀλλὰ τὸ ἀρνύμενοι ἀντὶ τοῦ ἐισπρατιόμενοι παρὰ Τρώων. De τιμῇ idem obs. P 92. Cf. Ar. 153, 365.

163 οὐ μὲν σοὶ ποτε ἴσον ἔχω γέρας, ὅππότε Ἀχαιοὶ Τρώων ἐκπέρσωσ' εὐναιόμενον πτολίεθρον.

163 ὅτι Ζηνόδοτος γράφει οὐδ' ὅτ' Ἀχαιοί. ἡγνόηκε δὲ ὅτι ἥλλακται τὸ ἔχω ἀντὶ τοῦ ἔσχον. A. Cf. p. 4.

164: ὅτι φανερόν ἐκ τούτου, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἐπάνω (129) περὶ τινος τῶν περιχώρων ἐστὶ πόλεων ὁ λόγος. καὶ ὅτι ὁ χρόνος ἥλλακται, ἐκπέρσωσιν ἀντὶ τοῦ ἐκπέρσουσιν. AL. Ultima (quibus non uti debebam Philol. VI p. 677 not.) recte habere non possunt. Nam eum qui explicuit: si Graeci expugnabunt (ἐκπέρσουσι) urbem Trojanorum, de ipsa Troja cogitasse apparet: quod aperte pugnat cum explicatione Aristarchi, qui hoc de oppido aliquo in agro Trojano sito intellexit, quod illo tempore jam expugnatum esset; unde praesentia ἔχω et ἔρχομαι (168) praeteritorum significationem habere voluit. Fortasse verba ὅτι ὁ χρόνος ἥλλακται pertinent ad v. 165, ut sit διέπονσι ἀντὶ τοῦ διείπον.

167 σοὶ τὸ γέρας πολὺ μείζον, ἐγὼ δ' ὀλίγον τε φίλον τε

ἔρχομαι ἔχων ἐπὶ νῆας, ἐπεὶ κε κάμω πολεμίζων: ὅτι δύναται ὑφ' ἐν κεκάμω, δύναται (ins. δὲ) καὶ χωρὶς κε κάμω· (p. 11) καὶ ὅτι ἥλλακται ὁ χρόνος, ἔρχομαι ἀντὶ τοῦ ἡρχόμεν (p. 4) A.

170 οὐδέ σ' οἶω

ἐνθάδ' ἄτιμος ἐὼν ἄφενος καὶ πλοῦτον ἀφύξειν: ὅτι ἡ πτώσις ἐνῆλλακται· ἀντὶ γὰρ γενικῆς κέχρηται ὀνομαστικῇ· ἀντὶ τοῦ οὐχ ὑπονοῶ δέ σε ἐμοῦ ὄντος ἀτίμου πλουτήσειν. A. σε ἐμοῦ scripsi pro σου. Cf. p. 19.

πάρ ἔμοιγε καὶ ἄλλοι,

175 οἳ κέ με τιμήσουσιν: ὅτι περισσὸς ὁ κέ σύνδεσμος, ἡ τὸ τιμήσουσιν ἀντὶ τοῦ τιμήσειαν. A. "H pro καὶ corr. L. Cf. p. 11.

176 ἔχθιστος δέ μοί ἐσσι διοτρεφέων βασιλῆων: ὅτι συγκριτικῶ (immo ὑπερθετικῶ) ἀντὶ ἀπλοῦ ἐχρήσατο. A. Cf. p. 31.

177 αἰεὶ γάρ τοι ἔρις τε φίλη πόλεμοί τε μάχαι

A.

τε: ὀβελὸς οὖν ἀστερίσκῳ ὅτι ἐνταῦθα οὐκ ὀρθῶς κείται, ἐν δὲ τῇ Διομήδους ἀριστείᾳ (891). A. Cod.: ἀστερίσκος, ὅτι ἐνταῦθα ὀρθῶς κείται, ἐν δὲ τῇ Ὀδυσσεΐᾳ οὐ. In *Odyssea* nec hic versus legitur, nec similis.

184 πέμψω, ἐγὼ δὲ κ' ἄγω Βρισηίδα καλλιπάρηρον: ὅτι τὸ ἄγω ἀντὶ τοῦ ἄγοιμι. A. Cf. p. 9.

διάνδιχα μερμηριξεν,
190 ἢ ὃ γε φάσανον ὃξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
τοὺς μὲν ἀναστήσειεν, ὃ δ' Αἰρεΐδην ἐναρίζοι,
ἢε χόλον παύσειεν ἐρητύσειέ τε θυμόν.

διάνδιχα: ὅτι δύο ἐμερίμνησεν οὐκ ἐναντία ἀλλήλοις, ὅπερ ἐκλαβὼν τις προσέθηκεν ἢε χόλον παύσειεν. A.

192: ὅτι ἐκλύεται τὰ τῆς ὀργῆς διὸ ἀθετεῖται. A.
ἔως ὃ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
ἔλκετο δ' ἐκ κολεοῖο μέγα ξίφος, ἦλθε δ' Ἀθήνη
195 οὐρανόθεν· πρὸ γὰρ ἦκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη
ἄμφω ὁμῶς θυμῷ φιλέουσά τε κηδομένη τε.
ἦλθε δ' Ἀθήνη: ὅτι (Pluyg. 8) περισσὸς ὃ δὲ σύνδεσμος. A.
Cf. p. 33.

195. 196: ὀβελὸς οὖν ἀστερίσκῳ (sc. ad utrumque), ὅτι οὐκ ὀρθῶς ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου λέγονται. A. V. ad 208 sq. Scripsi λέγονται pro λέγεται. Τὸ ποιητικὸν πρόσωπον est ὁ ποιητής.

197 ξανθῆς δὲ κόμης ἔλε Πηλείωνα: ὅτι οὕτως λέγει τὸν Πηλείωνα τῆς κόμης εἶλεν, οὐχὶ τοῦ Πηλείωνος τὴν κόμην. ἀγνοήσαντες δὲ τινες γράφουσι ξανθὴν δὲ κόμην (cod. ξανθῆς δὲ κόμης) ἔλε Πηλείωνος. A. Cf. p. 21 not. 1.

198 ὁράτο: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ὀρήτο· τοῦτο δὲ Ἀώριον. A. v. ad 56.

203 ἢ ἵνα ὕβριν ἴδῃ: ὅτι χωρὶς τοῦ σι τοῦ ἴδῃ. A. Cf. p. 2.

204 ἀλλ' ἐκ τοι ἐρέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον οἶω: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται. τοῦτο δὲ τῇ Ἀθηνᾷ ἀρμόζει μᾶλλον διαβεβαιοῦν. A.
ἦλθον ἐγὼ παύσασα τὸ σὸν μένος, αἶ κε πίθαι
208 οὐρανόθεν· πρὸ δέ μ' ἦκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη
ἄμφω ὁμῶς θυμῷ φιλέουσά τε κηδομένη τε.

208. 209: ὅτι ἀμφοτέρους Ζηνόδοτος ἠθέτηκεν. οἰκείως δὲ μᾶλλον κεῖνται εἰς προτροπὴν τοῦ Ἀχιλλεύος (v. ad 195 sq.). A.

A.

212 ὥδε γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται: οὔτι Ζηνόδοτος γράφει τετελέσθαι οἶω. τοῦτο δὲ Ἀχιλλεὶ ἤρμοζεν (v. ad 204). A.

216 χρὴ μὲν σφωίτερόν γε θεὰ ἔπος εἰρύσασσθαι: οὔτι πρὸς δύο ἀμείβεται· τὸ γὰρ σφωίτερόν ἐστι δυϊκόν. κακῶς ἄρα ἀθετεῖ Ζηνόδοτος τὸν πρὸ δέ μ' ἦκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη καὶ τὸν ἄμφω ὁμῶς θυμῷ φιλέουσά τε κηδομένην τε (208 sq.). A. Scilicet Zenodotus σφωίτερον accepit pro plurali. L.

218 ὅς κε θεοῖς ἐπιπείθεται, μάλα τ' ἐκλνον αὐτοῦ: πρὸς τὸ σχῆμα, οὔτι οὐ κλύουσιν εἶπεν ἢ ἀκούσονται. A. Cf. p. 6.

ἦ, καὶ ἐπ' ἀργυρέῃ κόπῃ σκέθε χεῖρα βαρεῖαν,
220 ἄψ δ' ἐς κουλεὸν ὥσε μέγα ξίφος, οὐδ' ἀπίθασεν: οὔτι (Pl. p. 9) Ζηνόδοτος μεταγράφει ὥς εἰπὼν πάλιν ὥσε μέγα ξίφος οὐδ' ἀπίθασε καὶ τοὺς δύο ἓνα ἐποίησεν. A.

ἦ δ' Οὐλύμπον δὲ βεβήκει

222 δῶματ' ἐς αἰγιόχοιο Διὸς μετὰ δαίμονας ἄλλους. Hunc versum ab Aristarcheis obelo notatum puto: v. ad 424. Sed Schol. AV quod Ar. p. 363 inter Aristarchea relatum est (quo ut Aristarcheo usus est Hauptius Zus. zu Lachmanns Betr. über die Ilias p. 99) nunc ab Aristarcho abjudicandum esse censemus. Nam vix μετὰ δαίμονας ἄλλους explicare potuit: εἰς τὸν τῶν δαιμόνων τόπον. L. Contra Aristonici esse videtur, quod in cod. A. esse dicit Pluygers. p. 9: οὔτι ἀντὶ τοῦ ἐπὶ sc. τὸ μετά. v. Did. ad 423.

225 οἶνοβαρές, κυνὸς ὄρματ' ἔχων, κραδίην δ' ἐλάφοιο: οὔτι Ζηνόδοτος τοῦτον τὸν τόπον ἡθέτηκεν, ἕως τοῦ ναὶ μὰ τόδε σκήπτρον (234). A.

232 ἦ γὰρ ἂν Ἀτρεΐδῃ νῦν ὕστατα λωβήσαιο: οὔτι τὸ εὐκτικὸν ἀντὶ παρεληλυθόσις ὀριστικὸς τοῦ ἐλωβήσω παρείληπται, ὥς καὶ νύ κεν ἐνθ' ἀπόλοιτο ἄναξ ἀνδρῶν Αἰνείας (E 311). A. Ipsa verba Aristonici haec non sunt (v. p. 7), sed idem observavit. L. Ut patet ex ejus adnotatione ad B 242.

244 οὔτ' ἀριστον Ἀχαιῶν οὐδ' ἐν ἔτισας. Notaverat Aristonicus (ut ad A 412): οὔτι τὸ δεῦν παρέλκει. Cf. quae sunt in A. L.

A.

249 μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή: ὅτι (Pl. 8) Ζηνόδοτος χωρὶς τοῦ $\bar{\nu}$ γράφει γλυκίω. τὰ δὲ τοιαῦτα συγκριτικὰ ἔχει τὸ $\bar{\nu}$. A.

γενεαὶ μερόπων ἀνθρώπων

251 ἔφθιαθ', οἷ οἱ πρόσθεν ἅμα τράφεν ἢδ' ἐγένοντο: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει αἷ οἱ. A. Cf. p. 32.

260 ἦδη γάρ ποτ' ἐγὼ καὶ ἀρείοσιν ἤπερ ἡμῖν

ἀνδράσιν ὠμίλησα: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἤπερ ἡμῖν ἀντὶ τοῦ ἡμῖν. ἐφύβριστος δὲ ὁ λόγος. διὰ δὲ τοῦ ἡμῖν καὶ ἑαυτὸν συγκαταριθμεῖ καὶ πάντας τοὺς καθ' αὐτόν. A.

262 οὐ γάρ πω τοίους ἴδον ἀνέρας οὐδὲ ἴδωμαι: ὅτι παραλέλειπται ἡ μὴ ἀπαγόρευσις. ἔστι γάρ οὐδὲ μὴ ἴδωμαι ὅμοιον τῷ πληθύν' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω (B 488). A. Cf. p. 33.

270 τηλόθεν ἐξ ἀπίης: ὅτι παραλλήλως τηλόθεν ἐξ ἀπίης. οἱ δὲ νεώτεροι ἐξεδέξαντο τὴν Πελοπόννησον. A. Ar. 233 et de παραλλήλως ad N 276.

271 κατ' ἐμ' αὐτόν: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει κατ' ἐμωτόν. τὸ δὲ πληρὲς ἐμὲ αὐτόν. A.

272 μαχέοιτο: ὅτι ἀντὶ τοῦ μάχοιτο. A. Cf. ad 344.

275 μήτε σὺ τόνδ' ἀγαθὸς περ ἐὼν ἀποαίρεο κουρήν: ὅτι ἀρχαϊκῶς (Cf. p. 1) τὸν δ' ἀφαιροῦ, οὐχὶ τοῦδε (p. 21). A.

276 μήτε σὺ Πηλειδῆθελ' ἐριζέμεναι: ὅτι ἐγκεκλιμένως ἀναγνωστέον, ἵνα διαλύηται εἰς τὸ ἔθελε. A. Cf. A 217.

290 εἰ δέ μιν αἰχμητὴν ἔθεσαν θεοὶ αἰὲν ἐόντες, τοῦνεκά οἱ προθέουσιν ὀνειδέα μυθήσασθαι: ὅτι συνήθως ἑαυτῷ προθέουσιν τὰ ὀνειδέη. A. Sc. ut neutrum plurale cum verbo plurali conjunctum sit. Cf. p. 15.

295 ἄλλοισιν δὴ ταῦτ' ἐπιτέλλεο· μὴ γὰρ ἔμοιγε σήμαιν'. οὐ γὰρ ἔγωγ' ἔτι σοι πείσεσθαι οἶω.

295: κοινὸν τὸ ἐπιτέλλεο, καὶ ὁ γὰρ περισσὸς ὁ ἐξῆς· διὸ ἀθετεῖται. A. Haec ita fere scripta fuerunt: κοινὸν τὸ ἐπιτέλλεο καὶ ἐπὶ τὸ μὴ γὰρ ἔμοιγε· περισσὸς οὖν ὁ ἐξῆς· διὸ ἀθετεῖται. Cf. ad 443.

299 ἐπεὶ μὲν ἀφελέσθε γε δόντες: οἱ Ζηνόδοτος γράφει ἐπεὶ ῥ' ἐθέλεις ἀφελέσθαι. ὀργῇ δὲ κοινωνεῖ εἰς

A.

ἅπαντας, τὸν αἴτιον τῆς ἀφαιρέσεως ἀγνοῶν (i. e. rationem non habens). A. ὀργῇ pro ἔργῳ et τὸν αἴτιον pro τὴν αἰτίαν L. Lobeck Aglaoph. p. 18 not. docuit κοινωνεῖν dici pro κοινοῦν. L. Nihilominus scribendum puto κοινοποιεῖ, quo verbo utitur A 343 A 659. Ceterum ante τὸν αἴτιον ὡς vel ὥσει inserendum erit. Et dixerat h. l. de conjunctione verbi ἀφαιρεῖσθαι cum accusativo personae: E 156 Π 59. Cf. p. 21.

300 τῶν δ' ἄλλων ἃ μοί ἐστι. Reliqua sorte, Briseidem παρ' Ἀγαμέμνονος ἐξαίρετον accepit: I 367.

307 ἦτε σὺν τε Μενoitιάδῃ καὶ οἷς ἐτάροισιν: ὅτι εἰπὼν τὸ πατρωνυμικὸν παρέλιπε τὸ κύριον. A. Sc. nunc primum Patrocli fit mentio. v. Haupt Zus. zu Lachm. p. 99 et contra Naegelsbach Anm. z. Ilias, ed. 2. p. 78.

320 Εὐρυβάτην: ὅτι καὶ ἕτερος Εὐρυβάτης, Ὀδυσσεύς κῆρυξ (B 184). ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὸν Πυλαιμένην (N 658). A. Cf. I 170.

323 χειρὸς ἐλόντες ἀγέμεν: ὅτι χειρὸς ἐλόντες ἀγέμεν Ἀρίσταρχος (cod. ἄγειν Ἀριστόνικος v. qu. ep. 49), ἵνα τὸ δυνικὸν εὐδηλον ἦ· ἀμφίβολον γὰρ ἔσται, εἰ κατὰ συναλοιφὴν ἀναγινώσκωμεν. A. Ita scripsimus et Aristonico tribuimus, quum non appareat, utrum id quod Pluygers. p. 7 „legendum esse“ dicit (οὕτως χ. ἐ. ἀγέμεν Ἀρίσταρχος πτλ.) in codice scriptum sit an ab ipso conjectum.

324 εἰ δὲ κε μὴ δώῃσιν, ἐγὼ δὲ κεν αὐτὸς ἔλωμαι: πρὸς τὸ σχῆμα, ὅτι ἔλωμαι ἀντὶ τοῦ [ἐλοῦμαι ἢ] ἐλοίμην. A. (Pluyg. p. 7). Verba uncinis inclusa in cod. deesse dicit Pl. p. 10, et desunt apud Vill.: sed quin ab Aristonico posita fuerint minime dubito. Cf. p. 9.

330 οὐδ' ἄρα τῷ γε ἰδὼν γήθησεν Ἀχιλλεύς: ὅτι ἐκ τοῦ ἐναντίου τὸ ἐναντίον ἀκουστέον· οὐκ ἐγήθησεν ἀλλ' ἐλυπήθη. A. Ar. 14.

336 ὃ σφῶι προΐει: ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει σὺν τῷ ν, ὃ σφῶιν. τοῦτο δὲ σημαίνει ὑμῶν ἢ ὑμῖν, ὧν οὐδεν ἀρμόζει τῷ λόγῳ, ἀλλὰ τὸ ὑμᾶς. A.

340 καὶ πρὸς τοῦ βασιλῆος ἀπηνέος: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ ἄρθρον μετὰκειται. ἔδει δὲ πρὸς τοῦ ἀπηνέος βασιλῆος (Bekk. καὶ παρὰ τοῦ βασιλῆος). καὶ ἄνω (11) κατὰ τὸ οὐνεκα τὸν Χρῦσῃν ἡτίμας (ita pro ἡτίμασεν) ἀρητηρα.

A.

A. Quod Bekk. dedit, propius ad verum accedere videtur, quam quod Vill.

344 *μαχέονται*. Notaverat formam sine dubio Aristonicus: v. ad 272. L.

351 *χειρας ὀρεγνύς: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει χείρας ἀναπτάς*. A.

364 *ὅτι τὸ βαρυστενάχων κατὰ βαρείαν τάσιν*. A. Pluyg. p. 5. Cf. Ar. p. 315.

365 *οἷσθα· τί ἢ τοι ταῦτα ἰδυίῃ πάντ' ἀγορεύω: ὅτι παλλιλογεῖν παρήγεται* (cf. ad Π 747, Ar. p. 358). *ἀλλότριον ἄρα οἱ ἐπιφερόμενοι στίχοι εἴκοσι ἐπτά*. A. Cf. Σ444. Et dixerat fortasse de οἷσθα sine ῥ finali scribendo: v. 85. De versibus 372—75 v. ad 12—14.

393 *ἀλλὰ σύ, εἰ δύνασαί γε, περίσχεο παιδὸς ἑῆος: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἐοῖο*. A. qu. ep. 66.

396 *πολλάκι γὰρ σεο πατρὸς ἐνὶ μεγάροισιν ἄκουσα: ἡ διπλῇ ὅτι ἀπὸ τούτου τοῦ στίχου ἕως τοῦ τὸν καὶ ὑπέδδειςαν* (406) *Ζηνόδοτος ἀθετεῖ*. A. Cf. ad 504 et Ar. 353.

399 *ὅπποτε μιν ξυνδῆσαι Ὀλύμπιοι ἤθελον ἄλλοι*. Fuit Aristonici nota, Olympios intelligi non posse Titanes: Ξ279 (O 225). Unde apparet, qui Titanes intelligerent, jam ante Aristarchum fuisse. L.

400 *Ἥρη τ' ἡδὲ Ποσειδάων καὶ Παλλὰς Ἀθήνη. Παλλὰς Ἀθήνη: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει Φοῖβος Ἀπόλλων*. *ἀφαιρεῖται δὲ τὸ πιθανόν: ἐπιτήδες γὰρ τοὺς τοῖς Ἑλλήσι βοηθοῦντας θεοὺς ἡχθρευκέναι Διὶ φησιν, ἵνα μάλλον ἀκούοιτο Θέτις*. BL?

402 *μακρὸν Ὀλυμπον: ὅτι μακρὸν τὸν Ὀλυμπον ὡς ὄρος: τὸν δὲ οὐρανὸν εὐρύν*. A. Ar. 168.

404 *Αἰγαίων: ὁ γὰρ αὖτε βίῃ οὗ πατρὸς ἀμείνων: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ὁ γὰρ αὖτε βίῃ πολὺ φέρτατος ἀπάντων* (puto ἄλλων L. Etiam Eustath. 124, 40: *φέρτερος ἀπάντων*) *ὅπποσοι ναίουσ' ὑπὸ Τάρταρον εὐρώεντα. οὐκ ἔστι δὲ τῶν Τιτάνων ὁ Αἰγεύς, ἀλλ' ἐνάλιος δαίμων: οὕτως γὰρ καὶ ἡ σύγκρισις λαμβανομένη πρὸς τὸν Ποσειδῶνα λόγον ἔξει*. A. Ar. 183.

405 *ὅς ῥα παρὰ Κρονίῳι καθεῖξτο κύδει γαίων*:

ὅτι ἐντεῦθεν ἐπὶ τοῦ Ἀρεως λέγεται οὐκ ὀρθῶς παρ δὲ Διὶ Κρονίῳ καθεξέστο κύδεϊ γαίῳν (E 906). A.

412 ὅτ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισεν: ὅτι τὸ δὲν παρέλκει. AL.

420 εἶμ' αὐτὴ πρὸς Ὀλυμπον ἀγάννιφον: ὅτι ὄρος ὁ Ὀλυμπος. A. Pl. p. 9.

Ζεὺς γὰρ ἐς Ὠκεανὸν μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας

424 χθιζὸς ἐβη κατὰ δαίτα, θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἔπονται: ἰστέον δὲ ὅτι τινὲς γράφουσι μετὰ δαίμονας ἄλλους: διὸ ἀθετεῖται. A. Mihi haec sic fere scripta esse videntur: ὅτι τινὲς γράφουσι μετὰ δαίτα: διὸ ἡ διπλῇ. καὶ ὅτι μάχεται τὸ μετὰ δαίμονος ἄλλους (vs. 222): διὸ ἀθετεῖται (v. ad vs. 222). In textu Hom. Villosius appositus ad hunc versum 424 obelus errore irrepsisse putandus est. L.

429 χῳόμενον κατὰ θυμὸν εὐζῳνοιο γυναικός: ὅτι ἐλλείπει ἡ περὶ ἔστι γὰρ περὶ γυναικός. A. Cf. p. 26.

434 ἰστοδόκη πέλασαν προτόνοισιν ὑφέντες: Ἀρίσταρχος ὑφέντες, Ζηνόδοτος ὑφέντες. A. Ita Bekk. et Vill. Duo ultima verba si desunt in cod. (quod affirmat Pluyg. p. 10), assumenda sunt ex BL. Ceterum hoc ex Didymo et Aristonico coaluit.

443 παῖδά τε σοι ἀγέμεν, Φοῖβω δ' ἱερὴν ἐκατόμβην ῥέξαι ὑπὲρ Δαναῶν, ὅφρ' ἱλασόμμεθα ἄνακτα.

443: ὅτι τὸ ἀγέμεν κοινόν, ὥστε γίνεσθαι τὸν ἐξῆς περισόν: διὸ καὶ ἀθετεῖται. A. v. Φ 479 et Ar. p. 359.

444: ὅτι περισσός. A. Pl. p. 8.

446 ὡς εἰπὼν ἐν χερσὶ τίθει, ὃ δ' ἐδέξατο χαίρων παῖδα φίλην. τοὶ δ' ὦκα θεῷ κλειτὴν ἐκατόμβην ἐξείης ἔστησαν ἐὺδμητον περὶ βωμόν.

ὅτι Ζηνόδοτος οὕτως συντεταγμένως: ὡς εἰπὼν (εἶπεν Duenitzer p. 152) τοὶ δ' ὦκα θεῷ ἱερὴν ἐκατόμβην Ἐξείης ἔστησαν. τὴν δὲ ἀναγκαιοτάτην Χρυσήϊδα περιεῖλεν. A.

ἡμὲν δὴ ποτ' ἐμεῦ πάρος ἐκλυες εὐξαμένοιο,

454 τίμησας μὲν ἐμέ, μέγα δ' ἔψαο λαὸν Ἀχαιῶν.

454: ὅτι κατὰ τὴν Πατρόκλου ἔξοδον (Π 237) οὐκ ὀρθῶς λέγεται, ἐντεῦθεν μεταχθείς. οὐ γὰρ εἰκότως Ἀχιλλεὺς ἐπιχαίρει τῇ ἡττῇ τῶν Ἑλλήνων. ὁ δὲ Χρῦσης βάρβαρος καὶ μισέλλην. AL. Sic βάρβαροι ad B 122. L.

A.

459 αὐτὸ ἐρυσαν notatum fuit significare εἰς τοῦ πῖσω εἰλ-
κον: M 261. L. Diplen in textu esse dicit Pluyg. p. 9; sed
schol. ad γ 453 quod ineditum esse credit, jam edidit Cramer-
ex Harl. An. Paris. 3, 436.

461 δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθέ-
τησαν: ἀπὸ τῶν ὠμῶν ἱερσίων ἀπαρξάμενοι ἔκοψαν μι-
κρὸν ἀπὸ παντός μέλους, καὶ ἐπέθηκαν ἐπὶ τὰ μηρία, ὥς
δοκεῖν ὅλα τὰ μέλη τοῦ ἱερείου καρποῦσθαι· διὸ ἡ διπλῇ. A.

467 αὐτὰρ ἐπεὶ παύσαντο πόνου τετύκοντο τε
δαίτα: ὅτι πόνον τὸ ἐπὶ τῆς ἱερουργίας ἔργον· οὐδέποτε δὲ
τὴν ἀλγηδόνα πόνον εἶρηκεν. A. Pl. p. 8. Ar. p. 86.

472 οἱ δὲ πανημέριοι μολπῇ θεὸν ἰλάσκοντο
καλὸν αἰδόντες παιήονα, κοῦροι Ἀχαιῶν,
μέλποντες ἐκάεργον· ὁ δὲ φρένα τέρπειτ' ἀκούων.

472 πανημέριοι: ὅτι οὐ δι' ὅλης φησὶ τῆς ἡμέρας,
ἀλλὰ τοῦ λείποντος τῆς ἡμέρας· καὶ γὰρ τὸ μὲν πεπλευ-
κασι, τὸ δὲ λείπον εὐωχῆθησαν. A. Cf. A 601 B 385.

473: ὅτι παιήονα οὐ τὸν Ἀπόλλωνα, ἀλλὰ τὸν ἐπὶ κα-
ταλύσει λοιμοῦ ὕμνον (Ar. 181). καὶ τὸ καλὸν ἀντὶ τοῦ
καλῶς. A. (Cf. p. 29).

474: ἀθετεῖται, ὅτι νομίσας τις τὸν Ἀπόλλωνα Παιήονα
εἶρησθαι, προσέθηκεν αὐτόν. καὶ γίνεται δισσολογία· προεί-
ρηται γάρ οἱ δὲ πανημέριοι μολπῇ θεὸν ἰλάσκοντο.
A. Accessit quod μέλπειν apud Homerum non est *cantare*
sed *ludere*, maxime *saltare*. Hoc certe statuit Aristarchus. Nam
Aristonici est scholium Q. ad δ 19 μολπῆς: ὅτι οὐ τὴν ψῆδὴν
ἀλλὰ τὴν παιγνίαν λέγει οὕτω πρὸς τὸ μέλποντες Ἐκά-
εργον· καὶ γὰρ κυνῶν μέλπηθρα (N 233) φησί. Cf. Pa-
lat. ad ζ 101. Praeter hunc locum A 474 omnes loci Home-
rici qui μέλπειν et μολπῇ habent, hanc significationem aut
admittunt aut requirunt: H 241 N 637 Π 182 Σ 572 α 152
ζ 101 φ 430 ψ 145, exceptis duobus Σ 604 (qui iterum po-
situs ab Aristarcho δ 19) et ν 27. Ille hodie sic legitur:

Τερπόμενοι μετὰ δέ σφιν ἐμέλπειτο θεῖος αἰοιδός
605 φορμίζων· δοιὼ δὲ κυβισιτητῆρε κατ' αὐτούς
μολπῆς ἐξάρχοντος ἐδίνεον κατὰ μέσσοις.

At Aristarchus (Athen. 181 C) τοῦ κρητικοῦ χοροῦ τὸν ψῆδὸν
ἐξείλεν, ἐπιτεμιὼν τὰ ποιήματα τὸν τρόπον τοῦτον:

A.

τερπόμενοι· δοιὼ δὲ κυβιστητῆρε κατ' αὐτούς
μολπῆς ἐξάρχοντες ἐδίνεον κατὰ μέσσους.

Quin idem fecerit in quarto *Odysseae* non dubito. *Wolffium* (Proll. p. cclxiii. not. 49) errasse apparet. Restat alter locus v 27:

τερπόμενοι· μετὰ δέ σφιν ἐμέλπειο θεῖος ἀοιδός
Ἀημόδοκος λαοῖσι τειμιμένος. αὐτὰρ Ὀδυσσεύς —

Quo quid fecerit nescimus. An legit ἐδαίνυντο pro ἐμέλπειτο?

477 ἤμιος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
καὶ τότε ἔπειτ' ἀνάγοντο κατὰ στρατὸν εὐρὺν
Ἀχαιῶν.

477: ὅτι τῇ ἐξῆς ἐκ τῆς Χρύσης κατέρχονται. ἡ δὲ ἀναφορὰ τῆς σημειώσεως πρὸς τὸν τῶν ἡμερῶν ἀριθμὸν. *A.* Cf. ad 493 et maxime ad *B* 48. *L.* Delevi ἀπὸ ante σημειώσεως. Sensus est: diplen spectare ad numerum dierum, ad quem *Aristarchum* diligenter attendisse scimus: nihil ultra. Quomodo *Lachmannus* *Zenodoti* negligentiam in hoc scholio ab *Aristarcho* notatam invenire potuerit (*Betr. üb. die Ilias* p. 93), non intelligo. Quod praeterea sumsit, scholia ad v. 490 *Aristarcho* vel *Aristarcheis* tribuenda esse, id non magis concedi potest.

488 αὐτὰρ ὁ μήνιε: ὅτι *Ζηνόδοτος* ἠθέτηκεν ἕως τοῦ αὐθι μένων (492). τὸν δὲ οὕτε ποτ' ἐς πόλεμον (491) οὐδὲ ἔγραφεν. *A.*

493 ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐκ τοῦτο δυωδεκάτῃ γένηετ' ἠώς: ἐκ τούτου λέγει τοῦ χρόνου, τοῦ τῆς μηνίδος. *BL.* Certe ἐκ τοῦτο hoc modo explicatum esse ab *Aristarcho* apparet ex sch. *B* 48.

497 ἡερίη δ' ἀνέβη μέγαν οὐρανὸν Οὐλυμπόν τε: ὅτι οὕτως εἶρηκεν, οὐχ ὥς τοῦ Ὀλύμπου ἐπ' οὐρανοῦ ὄντος, ἀλλ' ἐπεὶ καὶ αἱ κορυφαὶ τοῦ ὄρους ὑπὲρ τὰ νέφη εἰσὶν· ὁ δὲ ὑπὲρ τὰ νέφη τόπος οὐρανός καλεῖται ὁμωνύμως τῷ στερεμινίῳ. καὶ ἀλλαχοῦ ἐν οὐρανῷ καὶ ἐν Ὀλύμπῳ γεγενῆσθαι αὐτὴν λέγει. *A.* καὶ ἀλλαχοῦ pro ἀλλὰ καί. *L.* *Ar.* p. 171.

Ζεῦ πάτερ, εἴ ποτε δὴ σε μετ' ἀθανάτοισιν
ὄνησα

504 ἦ ἔπει ἦ ἔργῳ: ὅτι εἰ μὴ προιστορήσαμεν τὰ

A.

περὶ τῶν δεσμῶν, ἐφ' ὧν ἡ Θέτις ἐβοήθησεν αὐτῷ, ἐξηγοῦ-
μεν ἂν τί αὐτὸν ὤνησεν. A. Puto προιστόρησεν: nam ubi-
que quod sciam ιστορεῖν et composita apud Aristonicum nar-
randi significationem habent: παριστορεῖν B 612, 745 προς-
ιστορεῖν Θ 371.

523 ἐμοὶ δέ κε ταῦτα μελήσεται ὄφρα τελέσσω:
ὅτι περισσὸς ὁ κέ. A. Pluyg. p. 9. Cf. p. 9.

528 ἧ, καὶ κυανέησιν: Fuit adnotatio de ἧ ἐπὶ προει-
ρημένοις tantum posito: T 114.

530 κρατός: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει κρητός· οὐκ ἔστι
δὲ Ἰακόν· ἄψ Ὀδυσσεὺς κατὰ κραῖτα καλυψάμενος
(φ 92). AL.

559 πολέας: Ζηνόδοτος πολῦς (cod. πολεῖς). L.v. B4.L.

564 εἰ δ' οὕτω τοῦτ' ἔστιν, ἐμοὶ μέλλει φίλον
εἶναι: ὅτι τὸ μέλλει οὐκ ἔστι χρονικόν, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἔοι-
κεν. A. Ar. 125.

566 μὴ νύ τοι οὐ χραίσμωσιν, ὅσοι θεοὶ εἰς' ἐν
Ὀλύμπῳ

ἄσπονδόν θ', ὅτε κέν τοι ἄάπτους χεῖρας ἐφείω:
ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἄσπονδόν θόντε. οὐκ ἔστι δέ, ἀλλ'
ἀντὶ τοῦ ἰόντος (sc. τὸ πλήρες ἰόντα v. qu. ep. 48. Cf. p. 20.)
συγγεῖ δὲ καὶ τὸ δυνικόν. A. τὸ δυνικόν, quod pro τὸ Διός
proposuit Bekkerus, in cod. esse affirmat Pluygers. p. 11.

572 μητρί φίλῃ ἐπιήρα φέρων: ὅτι ἐπιήρα τὴν μετὰ
χάριτος ἐπικουρίαν, οἱ δὲ νεώτεροι ἀντὶ συνδέσμου αἰτιώ-
δους χρῶνται, ἀντὶ τοῦ χάριν. A. Cf. Apollon. lex. L.

578 πατρὶ φίλῳ ἐπιήρα φέρειν Διί: πρὸς τὸ αὐτό.
A. Pluyg. p. 8.

591 ῥίψε ποδὸς τεταγών, ἀπὸ βηλοῦ θεσπε-
σίοιο: ὅτι ἀπὸ δυοῖν τόποιν συμπεπλήρωκε τὸν μῦθον. νῦν
μὲν γὰρ, ὅτι ἐρρίφη, κατὰ δὲ τὴν ὑπόμνησιν τῶν τῆς Ἥρας
δεσμῶν (O 21) καὶ τὸν καιρὸν καὶ τὴν αἰτίαν δι' ἣν ἐρρίφη. A.

593 κάππεσον ἐν Αἴμνῳ: πρὸς τὰ περὶ Ὀλυμπον·
παράκειται γὰρ ἡ Αἴμνος τῇ Θράκη. A. Ar. 170.

596 παιδὸς ἐδέξατο: ὅτι λείπει ἡ παρὰ πρόθεσις,
ἐν' ἧ παρὰ παιδός. A. Cf. p. 26.

599 ἄσβεστος videtur notatum fuisse: Π 123.

600 ποιπνύοντα notatum fuit: Ξ 155. Cf. Ar. 109.

A. B.

601 πρόπαν ἡμαρ: τὸ υπόλοιπον πάσης τῆς ἡμέρας.
BLV. Fluxit ex Aristonico: B 385. L.

605 αὐτὰρ ἐπεὶ κατέδυν λαμπρὸν φάος ἡέλιοιο,
οἱ μὲν κακκείοντες ἔβαν οἶκον δὲ ἕκαστος: ὅτι
οἱ θεοὶ καὶ οἱ ἄνθρωποι κατὰ τὸν ποιητὴν ἀναλύουσιν οἴ-
καδὲ καὶ κοιμῶνται. A. Et hic locus et Ψ 58 notati esse vi-
dentur, quia faciunt ad defendendam tralaticiam scripturam
α 424 δὴ τότε κακκείοντες ἔβαν οἶκον δὲ ἕκαστος, a non-
nullis ita mutatum: δὴ τότε κοιμήσαντο καὶ ὕπνου δῶρον
ἔλοντο. Sed ex his minutis reliquiis nequaquam liquido appa-
ret, quae Aristarchi fuerit sententia.

609 Ζεὺς δὲ πρὸς ὃν λέχος: ὅτι Ζηνόδοτος χωρὶς
τοῦ ν, πρὸς ὃ λέχος, οὐ νοῶν ὅτι κοινόν ἐστι τὸ ὃν ἄρ-
σενικοῦ καὶ οὐδετέρου. A. Cf. Apollon. pron. 140. L.

611 ἔνθα καθεῦθ' ἀναβάς: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει
ἐνθ' ἐκάθευδ' ἀναβάς. A.

EIS THN B.

1 ἄλλοι μὲν ῥα θεοί: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ὡλλοι.
ὁ δὲ ποιητὴς ἀσυνάρθρως ἐκφέρει. A. Ar. p. 377.

2 Δία δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος: ὅτι τὸ νήδυμος
μετὰ τοῦ ν, καὶ οὐχὶ ἥδυμος, ὥς ἐνιοι παρὰ τὸ ἥδύς, ὥς
δῆλον ἐκ τοῦ νήδυμος ἀμφιχυθεῖς (Ξ 253). οἱ δὲ μεθ'
Ὅμηρον καὶ χωρὶς τοῦ ν λέγουσι· καὶ Ἀντίμαχος ἐπεὶ ῥά
οἱ ἥδυμος ἐλθὼν καὶ Σιμωνίδης οὗτος δέ τοι ἥδυμον
(ita cod. Pluyg. p. 11. potius ἄδυμον Bergk. fr. 79 L.) ὕπνον
ἔχων. A. K 187 Π 454 L. Fortasse etiam sequentia Ari-
stonici sunt: ἴσως οὖν ἐνόμισαν ἀπὸ τοῦ ἥδύς εἶναι παρα-
γωγὸν τὸ ἥδυμος, ὥς ἐτυμος ἐτήτυμος. ὁ δὲ ποιητὴς ἐπὶ
τοῦ ἀνεκδύτου τίθησι τὴν λέξιν.

4 πολέας: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει πολῦς. A. v. A 559.

6 οὕλον ὄνειρον: ὅτι οὐ τὸν μαλακὸν ἀλλὰ τὸν ὀλέ-
θριον· πέμπεται γὰρ ἐπ' ἀπάτη καὶ κακῷ. A. ἀπάτη pro
ἀπίστω. L. Herod. p. 459.

8 βάσκι' ἴθι: ὅτι παραλλήλως βάσκε καὶ ἴθι· ἰσοδυνα-
μοῦσι γὰρ αἱ λέξεις. A. Cf. ad N 276.

B.

10 πάντα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορευέμεν: ὅτι ἀπαρεμφάτω χρηταὶ ἀντὶ προστακτικοῦ ἀγορευέμεν ἀντὶ τοῦ ἀγόρευε. A. Pluygers p. 8. Cf. p. 14.

11 Θωρῆξαι ἐκέλευε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς πανσυδίῃ· νῦν γάρ κεν ἔλοις πόλιν εὐρυάγυιαν: ὅτι Ζηνόδοτος χωρὶς τοῦ σ' ἔλοι. ἀπέστροφε (cod. εφε) δὲ τὸν λόγον σχηματίσας, ὡς ἂν αὐτὸς ὁ ὄνειρος εἴποι πρὸς τὸν Ἀγαμέμνονα. A. Cf. p. 17.

21 Νέστορι, τὸν ῥα μάλιστα γερόντων τί' Ἀγαμέμνων: τῶν ἐντίμων, ἐν οἷς καὶ Διομήδης καὶ Αἴαντες. A. Ar. 122.

Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι,

27 ὅς σευ ἄνευθεν ἐὼν μέγα κήδεταί ἡδ' ἐλεαίρει: ἀστερίσκος σὺν ὀβελίσκῳ, ὅτι τοῦτο ὀρθῶς πρὸς Πρίαμον Ἰρις λέγει (Ω 174)· ἐπεὶ καὶ τίνος χάριν ἐλεεῖν αὐτὸν μέλλει; A.

36 τὰ φρονέοντ' ἀνὰ θυμὸν ἅ ῥ' οὐ τελέεσθαι ἔμελλον: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ σχῆμα ὅτι ἔμελλον· ἡμεῖς δὲ ἐροῦμεν ἔμελλεν ἐνικῶς. (V. p. 15). καὶ ὅτι τὸ ἔμελλον ἀντὶ τοῦ ἐώκεσαν (Ar. 125). A.

41 θείῃ δέ μιν ἀμφέχυντ' ὀμφή: ὅτι ὀμφή ἡ θεία κληδών, οὐ πᾶσα φήμη· διὸ καὶ ὁ Ζεὺς πανομφαίος, ὁ κληδόνιος (Ar. 97). A.

45 ἀμφὶ δ' ἅ ῥ' ὥμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ Ἀγαμέμνονος ξίφος νῦν μὲν ἀργυρόηλον, ἐν ἄλλοις δὲ (Α 29) χρυσόηλον. καὶ Εὐριπίδης σφυρῶν (cod. ὦν) σιδηρᾶ κέντρα εἰπὼν, ἐν ἄλλοις φησὶ χρυσοδέτοις περόναις (Phoen. 26—812). τὰ τοιαῦτα δὲ κυρίως οὐ λέγεται, ἀλλὰ καὶ ἐπιφοράν ἐστὶ ποιητικῆς ἀρεσκείας. ὥσπερ δὲ τὰ περὶ τὸν Θῶρακα καὶ τὴν ἀσπίδα διαφωρύτερον φράζει (illo sc. loco, ubi v. ad 30), οὕτω καὶ τὸ ξίφος κοσμεῖ. A. „Hinc discant Wolfiani“ (Ar. 363) et Lachmanniani.

48 Ὡς μὲν ῥα θεὰ προσεβήσετο μακρὸν Ὀλυμπιον: πρὸς τὸν τῶν ἡμερῶν ἀριθμὸν, ὅτι τρίτη καὶ εἰκοστή· δέκα μὲν μέχρι τῆς μῆνιδος, δώδεκα τῶν θεῶν ἐν Αἰθιοπία ὄντων. ἡ δὲ ἀνατολὴ αὕτη τρίτη καὶ εἰκοστή ἐστίν. A. Hinc apparet quomodo intellexerit Α 424 χθιζὸς ἔβη κατὰ δαίτα — δωδεκάτῃ δέ τοι αἵτις ἐλεύσεται. Quod quum ipsa

B.

contentionis die Thetis dicat, qui est decimus, illa Jovis migratio incidit in nonum. Ab hoc si duodecimum numeres, quod fecit Zenodotus, dies relictus erit vicesimus vel vicesimus primus, is qui hoc versu (48) illucescere dicitur vicesimus primus vel secundus. Quem quum Aristarchus vicesimum tertium dicat, apparet ab ipsa contentionis die eum numerasse, unde ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐκ τοιοῦτο δυωδεκάτῃ γένετ' ἡώς A 493 explicare debuit: ἐκ τοῦ τῆς μῆνιδος χρόνου.

καὶ ὅτι ἔρος ὁ Ὀλύμπος· διὸ καὶ μακρός. A. Pl. 11.

49 Ζηνὶ φόως ἐρέουσα: ὅτι μεταφορικῶς τὸ ἐρέουσα ἀντὶ τοῦ σημαίνουσα. A.

55 τοὺς ὃ γε συγκαλέσας πυκινὴν ἡρτύνετο βουλήν: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἡγερθεν ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο, τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετέφη κρείων Ἀγαμέμνων. ἀπίθανον δὲ ἐν ἐπτά (cf. ad A 343. L.) ὀρθὸν δημηγορεῖν. A. Cf. ad 76.

56 θεῖός μοι ἐνύπνιον ἤλθεν ὄνειρος: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει θεῖόν μοι ἐνύπνιον· οὐ λέγει δὲ ὡς ἡμεῖς, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ κατὰ τοὺς ὕπνους, ἐνυπνίως. ὁ δὲ ἀστερίσκος, ὅτι ἐν τῇ Ξ τῆς Ὀδυσσεΐας (495) κακῶς φέρεται. A.

60—70: ὅτι Ζηνόδοτος συντέμνηκεν, οὕτως εἰπὼν ἀνώγει σε πατὴρ ὑψίζυγος αἰθέρι ναίων Τρωσὶ μαχήσασθαι προτὶ Ἴλιον· ὥς ὁ μὲν εἰπὼν Ὡχέτ' ἀποπτάμενος. τὰ δὲ ἀπαγγελτικὰ ἐξ ἀνάγκης δις καὶ τρίς ἀναπολείται ταῖς αὐταῖς λέξεσι. καὶ οὐ δυσωπητέον· ἀναγκαῖον γὰρ καὶ τοῖς συγκεκλημένοις βουλευταῖς διηγῆσασθαι. A. Ar. 357.

64 ὅς σεῦ ἀνευθεν ἐὼν μέγα κήδετα ἡδ' ἐλεαίρει: ἀστερίσκος σὺν ὀβελίσκῳ, ὅτι ὑπὸ τῆς Ἰριδος πρὸς Προϊάμιον δεόντως λέγεται (Ω 174). A.

70 σῆσιν ἔχε φρεσίν: ὅτι οὐ λέγει μηδενὶ εἴπῃς, ἀλλ' οἶον φύλαξον ταῖς φρεσὶ καὶ διαμνημόνευσον. A. Puto quaestionem excitatam fuisse, cur quum sibi imperatum dicat ut sua mente servet, enuntiet. L.

72 ἀλλ' ἄγετ' αἶ κέν πως θωρήξομεν νῆας Ἀχαιῶν: ὅτι συνεσταλμένως θωρήξομεν ἀντὶ τοῦ θωρήξομεν. A. Cf. p. 13.

76 ἥτις ὃ γ' ὥς εἰπὼν καὶ ἄρ' ἔξετο, τοῖσι δ' ἀνέστη

Νέστωρ, ὃς ῥα Πύλοιο ἄναξ ἦν ἡμαθόεντος·
ὃ σφιν ἐυφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
ὦ φίλοι Ἀργείων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,

80 εἰ μὲν τις τὸν ὄνειρον Ἀχαιῶν ἄλλος ἐνισπεν,
ψεῦδός κεν φαῖμεν καὶ νοσφιζοίμεθα μᾶλλον·
νῦν δ' ἴδεν, ὃς μέγ' ἄριστος Ἀχαιῶν εὐχεται εἶναι·
ἀλλ' ἄγρε· αἶ κέν πως θωρήξομεν νῆας Ἀχαιῶν.

76: ἀπὸ τούτου ἕως τοῦ ἡἀλλ' ἄγρε· αἶ κέν πως^α (83) ἀθε-
τοῦνται στίχοι ὀκτώ, καὶ (del. Pluyg. p. 10) ὅτι οὐκ ὀρθοῦ
εἰρηκότος τοῦ Ἀγαμέμνονος λέγει ἡῆτοι ὁ γ' ὡς εἰπὼν κατ'
ἄρ' ἔξετο^α, καὶ ὅτι ἰστάμενον ποιεῖ λέγοντα (sc. τὸν
Νέστορα), καὶ ὅτι οὐδὲν περισσὸν λέγει ὁ Νέστωρ ἀλλὰ καὶ
εὐήθες τὸ εἰπεῖν ἡεῖ μὲν τις τὸν ὄνειρον Ἀχαιῶν ἄλλος
ἐνισπε ψεῦδός κεν φαῖμεν·^α οὐ γὰρ κατὰ διαφορὰν οἱ δυ-
νατώτεροι ἀληθεῖς ὄνειρους ὀρῶσιν. (Versum 81 ex Ω 222
huc male translatum esse: quod excidissee patet ex adn. ad eum
locum). αἰρομένων δὲ αὐτῶν ὀρθῶς ἐπὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος
ἐπενεχθήσεται ἡπαίθοντό τε ποιμένα λαῶν^α (85)· μὴ παρόν-
τος γὰρ τοῦ Ἀγαμέμνονος τὸν Νέστορα λέγει ποιμένα λαῶν
(Ψ 411, ο 151). πῶς δὲ καὶ ὁ Νέστωρ λύει τὴν βου-
λὴν ἀπιών; ἄτοπον γὰρ τούτῳ ἔπεσθαι τοὺς ἄλλους. A.
Quae insignitis litteris sunt a Lehrsio sunt: Herodian. 457.

89 βοτρυδὸν δὲ πέτονται ἐπ' ἄνθεσιν εἰαρινοῖ-
σιν: ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐπ' ἄνθη εἰαρινά, ὡς ἐν τῇ Δ(351) ἡλθε
δ' ἐπὶ Κρήτεσσιν ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τοὺς Κρήτας. A. Cf. p. 23.

93 ὅσσα: ὅτι ὅσα ἡ θεία κληδών, οἱ δὲ νεώτεροι
ψιλῶς ἐπὶ πάσης φωνῆς. A. Ar. 96.

99 σπουδῇ δ' ἔξετο λαός: ὅτι σπουδῇ λέγει οὐχ οἶον
ἐν τάχει, ἀλλὰ μόγῃ καὶ δυσχερῶς, ὡς τὸ ὡς ἄρ' ἄτερ
σπουδῆς τάνυσεν μέγα τόξον Ὀδυσσεύς (φ 409). A.
Δ 232 Ar. 122.

107 αὐτὰρ ὁ αὐτὲς Θυέστ' Ἀγαμέμνονι λείπε φο-
ρῆναι: ἡ διπλῇ ὅτι οὐ γινώσκει τὴν ἐχθρὰν Ἀτρεΐδης καὶ Θυέ-
στου, ἀλλὰ συμφωνοῦντας αὐτοὺς συνίστησιν. αὐτῷ γοῦν
παραδίδωσι τὸ σκῆπτρον οὐ τοῖς υἱοῖς ὁ Ἀτρεΐδης, καὶ ὁ Θυέ-
στις οὐ τῷ υἱῷ αὐτοῦ Αἰγισθεῖ καταλείπει τὸ σκῆπτρον ἀλλ'
Ἀγαμέμνονι. (Ar. 182). καὶ ὅτι κλητικὴ ἀντὶ τῆς ὀρθῆς
Θυέστα ἀντὶ τοῦ Θυέστης. (Cf. p. 18). A. οὐ τοῖς υἱοῖς pro ἡ L.

B.

109 ἔπε' Ἀργείοισι μετ' ἡῦδα: ὅτι τὸ ἐξῆς ἐστὶ μετ' Ἀργείοισιν ἔπεα ἡῦδα. A. Recepimus dubitanter, nam diplex versui appicta etiam ad aliam observationem spectare potuit, et forma epica ἔπεα suspiciosa est. Cf. Herodian. ad A 269 A 94 et Ariston. ad P 240.

110 ὦ φίλοι ἥρωες Δαναοί: ὅτι πρὸς πάντας ἀποτεινόμενος τὸν λόγον ἥρωας λέγει. ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς Ἰστρον λέγοντα μόνους τοὺς βασιλεῖς ἥρωας λέγεσθαι. A. Cf. ad I 17 et Ar. 108.

111 Ζεὺς με μέγα Κρονίδης ἄτη ἐνέδησε βαρείη: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει Ζεὺς με μέγας Κρονίδης· καὶ ὅτι ἀπὸ τούτου ἐως τοῦ αἰσχροῦ γὰρ τόδε γ' ἐστὶ (119) οὕτως συντέμνει· ὦ φίλοι ἥρωες Δαναοί, θεράποντες Ἀργεῖος· λῶβη γὰρ τάδε γ' ἐστὶ καὶ ἐσσομένοισι πνυθέσθαι, μᾶψ οὕτως. A. De lectione Aristarchea (μέγας non μέγα) cf. schol. Did. et Ar. p. 32.

112 σχέτλιος, ὃς πρὶν μὲν μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν. Hic recte scribi πρὶν μὲν, contra in repetitione huius loci τότε μὲν: I 19.

115 δυσκλέα Ἀργεὺς ἰκέσθαι: ὅτι κατὰ συστολήν Ὀμηρικὸν (cod. -ῆν) τὰ τοιαῦτα ἐκφέρειν (cod. εἶ), δυσκλέα καὶ ἀγκλιέα, Ἰωνικῶς. οἱ δὲ Ἀττικοὶ ἐκτείνουσιν. A. Emend. L. Cf. K 281.

116 οὕτω που Διὶ μέλλει ὑπερμενεῖ φίλον εἶναι: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ μέλλει, ὅτι ἀντὶ τοῦ ἔοικεν (Ar. 125). ὁ δὲ ἀστερίσκος ὅτι εἰς τὰς Διτὰς (I 23) οὐκ ὀρθῶς μετὰκινεῖται οἱ γ' (hic et duo sequentes) A. οἱ γ' pro δῖς vel δέ L.

119 αἰσχροῦ γὰρ τόδε γ' ἐστὶ καὶ ἐσσομένοισι πνυθέσθαι: ἡ διπλῇ, ὅτι τὸ πνυθέσθαι ἀντὶ τοῦ ἀκοῦσαι τίθην (hsc. non explorare" Ar. 151). A.

122 μάχεσθαι Ἀνδράσι πανροτέροισι: ἡ διπλῇ ὅτι ἥσσοι κατὰ τὸν ἀριθμὸν οἱ βάρβαροι (cf. 130). A.

εἶπερ γὰρ κ' ἐθέλομεν Ἀχαιοὶ τε Τρῶές τε ὅρκια πιστὰ ταμόντες, ἀριθμηθήμεναι ἄμφω,
125 Τρῶες μὲν λέξασθαι ἐφέστιοι ὅσοι ἔασιν —

123: ὅτι περισσὸς ὁ κέ σύνδεσμος. A. Cf. p. 12.

124: ἀθιτεῖται· οὐ γὰρ ἐπ' ἀληθείας (cf. ad X 351)

B.

λέγεται, ἀλλ' ὑπερβολικῶς τὰ τῶν δεκάδων· πρὸς τί οὖν ἱρκία; A.

125: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ λέξασθαι νῦν οὔτε ἐπὶ τοῦ κοιμηθῆναι οὔτε ἐπὶ τοῦ καταριθμηθῆναι κεῖται, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ συλλεγῆναι καὶ ἀθροισθῆναι ἐν τῷ αὐτῷ (Ar. 150)· καὶ ὅτι ἐφέστιοι ὅσοι ἐστίας τουτέστιν οἰκίας αὐτόθι διανέμουνσιν. A. Cf. *ιστίαν νέμειν* Sch. B I 63. Ceterum apparet hoc explicare *Τρῶες*, non *Τρῶας*, quod est in nostris edd. Et in hoc conspirant Aristonicus et Didymus, dissentiunt in explicatione. Putabimus Aristarchum non omni tempore eodem modo locum explicuisse. Didymi adnotationis pars superest. L.

130 *Τρῶων, οἱ ναίουσι κατὰ πόλιν. ἀλλ' ἐπίκουροι πολλέων ἐκ πολίων ἐγγίσπαλοι ἄνδρες ἔασιν, οἱ με μέγα πλάζουσι καὶ οὐκ εἰῶσ' ἐθέλοντα Ἴλίου ἐκπέρσαι εὐναιόμενον πτολίεθρον.*

130—33: ἕως τοῦ Ἴλίου ἐκπέρσαι ἀθειτοῦνται σίχοι τέταρες, ὅτι καθόλου πάντας τοὺς βαρβάρους σὺν τοῖς ἐπικούροις ἥσσαντας τῶν Ἑλλήνων διὰ παντός φησιν εἶναι. A. Cf. Θ 56.

135 *δοῦρα σέσηπε νεῶν καὶ σπάρτα λέλυνται: ὅτι κατὰ τὸν αὐτὸν στίχον καὶ ἐαυτῷ καὶ ἡμῖν συνήθως ἐξενήνοχε τὸ λέλυνται καὶ σέσηπε.* A. Cf. p. 15.

142 *ὥς φάτο, τοῖσι δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι ὄριεν παῖσι μετὰ πληθύν, ὅσοι οὐ βουλῆς ἐπάκουσαν.*

143: ἀθετεῖται ὅτι κενῶς ἐπεξηγεῖται· τὸ γὰρ νοοῦμενον τὸ αὐτό. A.

144 *ὥς κύματα: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει φῆ κύματα. οὐδέποτε δὲ Ὅμηρος τὸ φῆ ἀντὶ τοῦ ὥς τέταχεν.* A. De φῆ cf. Ξ 499 Jo. Alex. 31. L.

ὥς δ' ὅτε κινήσῃ Ζέφυρος βαθὺ λήιον ἐλθών,

148 *λάβρος ἐπαιγίζων, ἐπὶ τ' ἡμῖν ἀσταχύεσσιν: ἡ διπλῇ ὅτι χωρὶς προθέσεως εἴρηκεν ἀντὶ τοῦ ἐπικαταιγίζων· αἰγίδας γὰρ ἔλεγον ἅς ἡμεῖς καταιγίδας (cf. ad P 594 et p. 27). καὶ ὅτι πτωσίς ἤλλακται· ἐπὶ τ' ἡμῖν ἀσταχύεσσιν, ἀντὶ τοῦ ἐπιμῦναι δὲ τοὺς ἀστάχους, οἷον ἐπικλίνει (cf. p. 23).* A. 156 *εἰ μὴ Ἀθηναίην Ἥρη πρὸς μῦθον ἔειπεν.*

ὦ πόποι κτλ.

156—169: ὅτι Ζηνόδοτος οὕτως ἐπισυντέτμηκεν εἰ μὴ

B.

'Αθηναίη λαοσσόος ἤλθ' ἀπ' Ὀλύμπου. εὗρεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα, καθόλου τὸν τῆς Ἥρας λόγον περιγράψας, Ὡμηρικῶς ἔχοντα· καὶ γὰρ καὶ τῆς ξιφουλκίας αὕτη ἀφίστησιν, ἣ δὲ Ἀθηναῦ ὑπηρετεῖ (A 208), κατὰ διαφορὰν τῆς ἀξίας τηρουμένης τῶν προσώπων. A.

160 καὶ δὲ κεν εὐχολὴν Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ λίποιεν Ἀργεῖην Ἑλένην, ἣς εἵνεκα πολλοὶ Ἀχαιῶν ἐν Τροίῃ ἀπόλοντο, φίλης ἀπὸ πατρίδος αἵης.

160: ἀπὸ τούτου ἕως τοῦ ἐν Τροίῃ ἀπόλοντο (162) ἀθετοῦνται σίγχοι τρεῖς, καὶ ἀστερίσκοι παράκεινται, ὅτι οἰκειότερον ἐν τῷ τῆς Ἀθηναῦ λόγῳ ἐξῆς εἰσὶ τεταγμένοι (176), νῦν δὲ ἀνοικειότερον λέγονται. A. ἀνοικειότερον L. pro κοινότερον (Vill.) vel κωμικώτερον (Bekk.) Herodian. 459.

161: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει Ἀργεῖην θ' Ἑλένην σὺν τῷ συνδέσμῳ, ὥστε εἶναι χωρὶς καύχημα, καὶ σὺν τούτῳ τὴν Ἑλένην. οὐ λέγει δὲ οὕτως, ἀλλ' αὐτὴν τὴν Ἑλένην καύχημα. A.

164 σοῖς ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρήτυε φῶτα ἕκαστον: ἀθειτεῖται καὶ ἀστερίσκος παράκειται, ὅτι καὶ οὗτος πρὸς Ἀθηναῦς οἰκείως πρὸς Ὀδυσσεά λέγεται (180), καὶ ψευδὸς περιέχει νῦν· οὐ γὰρ ἡ Ἀθηναῦ παρίσταται ἐκάστῳ, ἀλλ' ὁ Ὀδυσσεύς. A.

176. 177. 178: ἀστερίσκος, ὅτι ἐνταῦθα τάξιν ἐπέχουσιν. A. (160—62).

180: ἀστερίσκος, ὅτι ἐνταῦθα οἰκείως τίταται. A. (164).

184 κῆρυξ Εὐρυβάτης: ἡ διπλῇ, ὅτι καὶ ἕτερος Εὐρυβάτης ὁμώνυμος (A 320 I 170). A.

186 δέξατό οἱ σκῆπτρον: ἡ διπλῇ ὅτι ἀρχαιώτερον δέξατο αὐτῷ τὸ σκῆπτρον ἀντὶ τοῦ παρ' αὐτοῦ. A. Cf. p. 25.

187 σὺν τῷ ἔβη: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει σὺν τῷ βᾶς. A.

188 ὃν τινα μὲν βασιλῆα καὶ ἑξοχὸν ἄνδρα κιχείη, τὸν δ' ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρητύσασκε παραστᾶς.

188: πρὸς τὴν τάξιν τῶν ἐξῆς τὸ ἀντίσχημα (v. ad 192 et 203). A.

189: ὅτι οὐκ ἐγκλιτέον τὸν δὲ σύνδεσμον, ὥς ἂν τις εἴποι ὑφ' ἐν τόνδε· χρῆται γὰρ ὁ ποιητὴς συνήθως αὐτῷ περὶ σσῶ. ABL. Recinunt ex his et Herodianus et Aristonicus. L. Simillis dubitatio, quid utrique tribuendum sit est I 509, de

B.

quo vide Lehrs. in Herodiano. Ut hic ἐγκλιτέον, ita ἐγκεκλιμένως ἀναγνωστέον A277, ἐγκλιτέον τὴν ἀνάγνωσιν A217, I 509 συνεγκλίνειν.

192 οὐ γὰρ πω σάφα οἶσθ' οἷος νόος Ἀτρείωνος: τὸ ἀντίσκιμα ὅτι ὑπὸ τοῦτον ἔδει τετάχθαι τοὺς ἐξῆς παρεστιγμένους τρεῖς στίχους (203—5). εἰσὶ γὰρ πρὸς βασιλεῖς ἀρμόζοντες, οὐ πρὸς δημότας· οὐ μὲν πως πάντες βασιλεύσομεν ἐνθάδ' Ἀχαιοί, οὐκ ἄρα θὸν πολυκοιρανίη καὶ τὰ ἐξῆς. A et L omittens τὸ ἀντίσκιμα.

193 νῦν μὲν πειράται, τάχα δ' ἴψεται νῆας Ἀχαιῶν. ἐν βουλῇ δ' οὐ πάντες ἀκούσαμεν οἶον εἶπεν. μὴ τι χολωσάμενος ῥέξῃ κακὸν νῆας Ἀχαιῶν. θυμὸς δὲ μέγας ἐστὶ διοτρεφέος βασιλῆος, τιμὴ δ' ἐκ Διὸς ἐστι, φιλεῖ δέ ἐ μητίετα Ζεὺς.

193: ἀπὸ τούτου ἕως τοῦ τιμὴ δ' ἐκ Διὸς ἐστι (197) ἀθετοῦνται στίχοι ἐ, ὅτι ἀπεικόντες οἱ λόγοι καὶ μὴ προτρεπτικοὶ εἰς καταστολήν. A.

196: ὅτι Ζηνόδοτος (Pluygers. p. 10) γράφει διοτρεφένων βασιλῆων· ἐπὶ δὲ τὸν Ἀγαμέμνονα ἀναφέρεται ὁ λόγος· διὸ φησι φιλεῖ δέ ἐ μητίετα Ζεὺς. A. Videtur igitur εἰ Zenodotus pro plurali accepisse. L.

203 οὐ μὲν πως πάντες βασιλεύσομεν ἐνθάδ' Ἀχαιοί, οὐκ ἄρα θὸν πολυκοιρανίη· εἰς κοίρανος ἔστω, εἰς βασιλεύς, ᾧ ἔδωκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω.

203: τούτῳ καὶ τοῖς μετ' αὐτὸν δύο ἢ στιγμὴ παράκεινται. A. (v. ad 192). Antisigmata et puncta versibus Θ 535—541 addita significant, aut eos retinendos esse quibus haec aut eos quibus illa sint appicta.

217 φολκός: ἡ διπλῇ, ὅτι ἄπαξ εἴρηται. A. Ar. 14.

220 ἔχθιστος δ' Ἀχιλλῇ μάλιστ' ἦν ἢ δ' Ὀδυσῇ· τοὺς γὰρ νεικέεσκε. τότε αὐτ' Ἀγαμέμνονι δίῳ ὀξέα κεκληγὼς λέγ' ὀνειδέα. τῷ δ' ἄρ' Ἀχαιοί ἐκπάγλως κοτέοντο, νεμέσσηθέν τ' ἐνὶ θυμῷ.

220: ὅτι Ζηνόδοτος τοῦτον καὶ τοὺς μετ' αὐτὸν τρεῖς ἠθέτηκεν. πρὸς ὑπόθεσιν δὲ τινα λέγονται· ἐπίτηδες γὰρ τούτων τῶν ἀγαθῶν ἐπεσβόλον παραγέοχεν. A. παραγέοχεν etiam Z 338. Ejicienda fortasse verba τῶν ἀγαθῶν, quae sic certe nude posita ut nunc sunt, vix videntur ferri posse. L.

B.

226 πλείαι τοι χαλκοῦ κλισίαι, πολλαὶ δὲ γυναῖκες εἰσὶν ἐνὶ κλισίῃς ἐξαίρετοι, ἄς τοι Ἀχαιοὶ πρωτίστῳ δίδομεν, εὖτ' ἂν πτολίεθρον ἔλωμεν.

226 πολλαὶ δὲ γυναῖκες: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει πλείαι δὲ γυναικῶν καὶ τοὺς ἐξῆς δύο ἡθέτηκεν, ἐν οἷς μάλιστα ὁ Θεορίτης γελοιοποιός. A.

227: ὅτι τοῦτον καὶ τὸν ἐξῆς Ζηνόδοτος ἡθέτηκεν. ἡ δὲ αἰτία προείρηται. A. Ag. p. 354.

229 ἥ ἔτι καὶ χρυσοῦ ἐπιθεύεαι, ὃν κέ τις οἴσει: ὅτι περισσός ὁ κέ (cod. καί). A. Pluygers. 8. Cf. p. 11.

231 ὃν κεν ἐγὼ δῆσας ἀγάγω ἢ ἄλλος Ἀχαιῶν — νῆας Ἀχαιῶν (234): ὅτι Ζηνόδοτος τοὺς τέσσαρας ἡθέτηκεν, ἐν οἷς πάλιν ἐστὶ τὰ γελοιότατα. A. Ag. 354.

238 ἥ καὶ οὐκί: ὅτι τὴν ἀπόφασιν διὰ τοῦ κ, οὐ διὰ τοῦ χ. A. B 300, 349 K 445.

239 ἔο μέγ' ἀμείνονα φῶτα: ἡ διπλῇ περιεστιγμένη, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἐοῦ. τοῦτο δὲ σύναρθρον καὶ οὐχ ἀρμόζον τῷ λόγῳ. A. σύναρθρον pro ἄουν. Bekk.

242 ἥ γὰρ ἂν Ἀτρεΐδῃ νῦν ὕστατα λωβήσαιο: πρὸς τὸ σχῆμα, ἀντὶ τοῦ ἐλωβήσω ἂν. A. Cf. p. 7.

247 ἰσχεο, μῆδ' ἔθελ' οἶος: ὅτι ἔθελε κατὰ συναλοιφήν. A. Pluyg. 8.

252 οὐδέ τί πω σάφα ἴδμεν ὅπως ἔσται τάδε ἔργα, ἥ εὖ ἦε κακῶς νοστήσομεν νῆες Ἀχαιῶν.

τῷ νῦν Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν ἦσαι ὀνειδίζων, ὅτι οἱ μάλα πολλὰ διδοῦσιν ἥρωες Δαναοί· σὺ δὲ κερτομέων ἀγορεύεις.

252: ἀπὸ τούτου ἕως τοῦ ἥρωες Δαναοί (256) ἀθετοῦνται στίχοι ε', ὅτι πεζότεροι τῇ συνθέσει, καὶ τὸ ἦσαι οὐ κυρίως ἐστὶ δέξασθαι· οὐ γὰρ κάθεται· οὐδ' ὥς ὁ Διομήδης λέγει τέττα, σιωπῇ ἦσο (A 412) ἀντὶ τοῦ ἡσύχαζε. A.

258 εἴ κ' ἔτι σ' ἀφραίνοντα κηχέσσομαι, ὥς νύ περ ᾤδεις: ὅτι περισσός ὁ κέ. A. Cf. p. 12.

260 μῆδ' ἔτι Τηλεμάχοιο πατὴρ κεκλημένος εἶην: ἡ διπλῇ ὅτι προδιασυννίστησι τὰ κατὰ τὴν Ὀδύσειαν μέλλοντα λόγου τυχεῖν πλειόνος. AB. Cf. B 278 A 354. ὅτι προδιασυννίστησι scr. L. pro πρὸς διασύγκρισιν.

B.

264 πεπληγώς: ἡ διπλῇ, ὅτι ἀντὶ τοῦ πλήσων τοῦ παθητικὸν παρείληφεν. A. Cf. p. 3.

269 ἀλγήσας δ' ἀχρεῖον ἰδὼν, ἀπομόρξατο δάκρυ: ὅτι Φιληταῖς τὸ ἰδὼν περισπᾶ, οἷον τῶν ὀφθαλμῶν, ἰδεῶν. οὐδέποτε δὲ Ὅμηρος ἰδέας τοὺς ὀφθαλμοὺς εἶπεν. ἐστὶν οὖν τὸ ἀχρεῖον ἰδὼν ἐντελῶς σχηματίσας. A. Nam ἰδὼν esset non ἐντελῶς ἐσχηματισμένον, sed κατὰ πάθος L. Cf. Ar. 55.

276 οὐ θῆν μιν πάλιν αὐτὶς ἀνήσει θυμὸς ἀγήνωρ: ὅτι τὸ πάλιν εἰς τοῦπίσω, τὸ δὲ αὐτὶς χρονικόν, ἐξ ὑστέρου. A. Pluyg. 8. Ar. 100.

278 ὡς φάσαν ἡ πληθύς· ἀνὰ δ' ὁ πτολίπορθος Ὀδυσσεύς: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ σχῆμα, ὅτι πρὸς τὸ νοητόν· τὸ γὰρ ἔννοϊον ἔχον τοῦ πλήθους ὄνομα πρὸς τὸ (ins. L.) πληθυντικὸν ἐπισυνέξενξε (cf. A 363) τὸ φάσαν· [ὡ εἶη ἄν ὅμοιον δερκόμενοι πᾶς δῆμος — error pro ἀγρόμενοι T 166 L.] (cf. p. 16): καὶ πρὸς τὸ πτολίπορθον, ὅτι διὰ τῆς Ὀδυσσεύς δέδεικται τὰ κατὰ τὸν δούρειον ἵππον. A. Hoc extremum pertinet ad Homeri morem notatum v. 260, in Iliade quae in Odyssea latius exponantur, levi significatione occupasse. Ulixem autem πτολίπορθον dictum vult propter ejus operam in Troja per equum diruenda (ἐπεὶ Τροίης πτολίεθρον ἔπερσεν) cf. ad Φ 550. L. Verba πρὸς τὸ σχῆμα in codd. LV ab hoc versu ad sequentem aberraverunt.

284 Ἀτρεΐδῃ, νῦν γὰρ σε ἄναξ ἐθέλουσιν Ἀχαιοί: ὅτι αὕτη ἡ γραφή ἡ διὰ τοῦ γάρ μετὰ τῆς (μετὰ τήν?) προσηγορίας, καὶ λόγον ἔχει, ἔθος δὲ αὐτῷ ἀπὸ τοῦ γάρ ἄρχεισθαι· ὦ γύναι, οὐ γὰρ οἶω ἐνκνήμιδας Ἀχαιοὺς (σ 259). (Ar. p. 9). A. τὸν ante λόγον del. L. Pro ὦ γύναι, οὐ γάρ cod. ὦ πόποι, ἦ γάρ.

286 οὐδέ τοι ἐκτελέουσιν ὑπόσχεσιν ἣν περ ὑπέσταν: ἡ διπλῇ πρὸς τὴν ἐναλλαγὴν τοῦ χρόνου, ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐκτελέουσιν. A. Cf. p. 6.

291 ἡ μὲν καὶ πόνος ἐστὶν ἀνιηθέντα νέεσθαι: ἡ διπλῇ πρὸς τὸν πόνον, ὅτι ἀντὶ τοῦ ἔργον· οὐδέποτε γὰρ οὕτως εἶπε τὴν ἀλγῆδονα. A. Ar. 88.

τῷ οὐ νεμεσίζομι· Ἀχαιοὺς
297 ἀσχαλάαν παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν· ἀλλὰ καὶ ἔμπης: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἀσχαλάαν μίμνοντ' ἐπὶ νήεσσι

B.

(cod. ἀσχαλάαν μίμνοντεςσι, corr. Bekk.), τὰ πληθυντικὰ δυνικῶς ἐκφέρων. περιττεύει δὲ ὁ καὶ σύνδεσμος (cf. p. 34). A.

299 τλήτε φίλοι, καὶ μείνατ' ἐπὶ χρόνον: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἐπὶ χρόνον, ἀπιθάνως. ἔμφασις γὰρ (Ar. 74) γίνεται πολλοῦ χρόνου διὰ τοῦ ἐπὶ. A. Ar. 378.

300 οὐκί: ἡ διπλῇ, ὅτι διὰ τοῦ κ γραπτέον, οὐ διὰ τοῦ χ. A. Cf. 238.

302 μάρτυροι: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει μάρτυρες. ὁ δ' "Ομηρος οὕτως ἐσχημάτικεν· Ζεὺς δ' ἄμιμ' (cod. ἄμ) ἐπιμάρτυρος ἔστω (H 76). A.

314 ἐνθ' ὃ γε τοὺς ἐλεεινὰ κατήσθιε τέτριγῶτας: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει τιτίζοντας. εὐτελής δὲ ἡ λέξις· κατὰ φύσιν γὰρ φθειγγόμενοι οἱ νεοσσοὶ τιτίζουσιν, οἱ δὲ κατεσθιόμενοι τριζουσιν. A. Aut in εὐτελής aliquid vitii est aut post ἡ λέξις addendum καὶ ἀνοίκειος ἐνταῦθα. Ceterum cf. Ar. 378.

317 αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ τέκν' ἔφαγε στρουθοῖο καὶ αὐτήν, τὸν μὲν αἶζηλον θῆκεν θεός, ὅς περ ἔφηνεν.

λάαν γὰρ μιν ἔθηκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω.

318: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἀρίδηλον καὶ τὸν ἐχόμενον προσέθηκεν. ἔδει δὲ αἶζηλον. τὸ γὰρ ἀρίδηλον ἄγαν ἐμφανές, ὅπερ ἀπιθάνον. μάχεται οὖν ὁ ἐχόμενος. ὃν γὰρ ἀναπλάσῃ, τοῦτον οὐκ ἀναιρεῖ. λέγει μέντοι γε ὅτι ὁ φήνας αὐτὸν θεός καὶ ἄδηλον ἐποίησεν. A. Verba ἔδει δὲ αἶζηλον et μάχεται οὖν ὁ ἐχόμενος ins. L.; idem pro ὃ γὰρ εἰν πλάσῃ, τοῦτο ἀναιρεῖ scripsit ὃν γὰρ ἀναπλάσῃ, τοῦτον οὐκ ἀναιρεῖ, et totum locum explicuit Herodian. p. 456 his verbis: Hoc dicit: narrationis tenor haudquaquam verisimile facit, de draconte, quem antea subito Deum in lucem prodidisse dixerat (309), nunc in fine dicere poetam: postquam autem peregerat ad quod proditus erat, Deus qui eum prodiderat valde eum conspicuum fecit: sed contra eo nos duci ut dixerit: postquam autem quasi partes suas peregerat, Deus qui eum prodiderat, idem delevit. Verior itaque altera lectio αἶζηλον. Hoc si ita est, subsequens versus stare non potest: nam quem de integro fingit, eum non delet. Certe quidem (μέντοι γε v. ad v. 528) dicit (sc. id sensus recti docet): Deus, qui eum prodidit, idem nunc eum ex hominum oculis delevit.

B.

Non dubitandum quin Aristarchea lectio αἴζηλον fuerit, quam in suis exemplaribus habuit Apollonius lex. Homerici auctor p. 16 Be., ejus vocabuli memoriam praeterea servarunt Hesychius et Etymologus, hic ex hoc loco, Hesychius, apud quem nominativus est αἴζηλος ἄδηλος, ex alio. Cf. Buttm. lex. I, 252.

319: ἀθεταιται· προείρηται γὰρ ἡ αἰτία. A.

320 ἡμεῖς δ' ἐσταότες θανυμάζομεν οἶον ἐτύχθη: οἱ ἀντὶ τοῦ ἐξεπληττόμεθα. A. Ar. 149.

328 ὥς ἡμεῖς τοσσαῦτ' ἔτεα πτολεμίξομεν αὖθι: οἱ τὸν τοῦ Κάλχαντος λόγον μεταλαβὼν ἐποίησεν ἐπὶ τῆς Αὐλίδος, αὐτὸς ὢν ἐπὶ τῆς Τροίας. διὸ κέχρηται τῷ αὖθι τοπικῶ ἀντὶ τοῦ αὐτόθι ὅπου νῦν ἐσμέν. A. Hoc vult: Si orationem Calchantis immutatam transtulisset (qui sc. dixerat κειθι) fecisset eum de bello in Aulide gerendo loquentem, quum ipse in agro Trojano sit. Unde illud κειθι in αὖθι mutavit. ἐποίησεν est ἐποίησεν ἄν: eodem modo ἄν omittitur ad A29—31, P 153. L. — Equidem verba ἐποίησεν ἐπὶ τῆς Αὐλίδος non pro sanis habeo.

341 σπονδαί τ' ἄκρητοι: ἡ διπλῇ ὅτι ὅταν λέγῃ ἐν ἄλλοις κρητῆρι δὲ οἶνον ἔμισγον (Γ 269), οὐ σημαίνει τὸ ὕδατι κίρνασθαι, ἀλλ' ὅτι τὸν τῶν Τρώων καὶ τῶν Ἀχαιῶν οἶνον ἔμισγον. (Ar. 199). ABL. Sed L. ab initio σημείωσαι ὅτι, nec ἡ διπλῇ erit in B, quod de similibus locis valebit. L.

347 νόσφιν βουλεύωσι — ἄνυσιν δ' οὐκ ἔσσεται αὐτῶν: ὅτι βουλεύωσι αἱ Ἀριστάρχου. A. cod. βουλεύωσιν. V. qu. ep. 49. Nisi potius Didymi est.

349 οὐκί: ὅτι διὰ τοῦ π καὶ οὐ διὰ τοῦ χ. A. Cf. ad 238.

350 φημι γὰρ οὖν κατανεῦσαι ὑπερμενέα Κρονίωνα —

353 ἀστράπτων ἐπιδέξι', ἐναῖσιμα σήματα φαίνων: ὅτι ἀκαταλλῆλως εἴρηται· ἔδει γὰρ ἀστράπτοντα καὶ φαίνοντα. ὥς καὶ Εἰριπίδης ἐν Παλαμήδει Λάττε, πάλαι δὴ σ' ἐξερωτῆσαι θέλων σχολή μ' ἀπειργε. BL. Cf. p. 19.

356 τίσασθαι δ' Ἑλένης ὁρμήματά τε στοναχάς τε: ἡ διπλῇ πρὸς τοὺς χωρίζοντας· ἔφασαν γὰρ τὸν μὲν τῆς Ἰλιάδος ποιητὴν δυσανασχετοῦσαν συνιστάνειν καὶ στέ-

B.

νοῦσαν διὰ τὸ βία ἀπῆχθαι ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου, τὸν δὲ τῆς Ὀδυσσεΐας ἐκοῦσαν, οὐ νοοῦντες ὅτι οὐκ ἔστιν ἐπ' αὐτῆς ὁ λόγος, ἀλλ' ἐξῴθεν πρόθεσιν τὴν περὶ δεῖ λαβεῖν, ἐν ᾗ περὶ Ἑλένης. A. Cf. p. 26.

385 ὥς κε πανημέριοι στυγερῶ κρινώμεθ' Ἀρηι: ὅτι προεληλυθυΐας λέγει τῆς ἡμέρας ἤδη τὸ πανημέριοι ἐπὶ τοῦ ἀπολείποντος αὐτοῦ (αὐτῆς?) μέρους, καὶ οὐ πάντως τὸ ἀπ' ἀνατολῆς μέχρι δύσεως λέγει πρόπαν ἡμῶς (cf. A 601). A. προεληλυθυΐας scr. L. pro παρελ.

389 ἀσπίδος ἀμφιβρότης: ὅτι περιφερεῖς καὶ ἀνδρομήκεις αἱ ἀσπίδες. A. Ar. 194.

τὸν δ' οὐ ποτε κύματα λείπει

397 παντοίων ἀνέμων, ὅτ' ἂν ἐνθ' ἢ ἐνθα γένωνται: ἡ διπλῇ ὅτι οὐ γραπτέον, ὥς τινες, γένηται· ὁμηρικώτερον γὰρ οὕτως λέγειν, γένωνται τὰ κύματα, ὥς σπάρτα λέλυνται. A. Cf. p. 15.

412 Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε, κελαινεφές, αἰθέρι ναίων: ὅτι ἐν τισι γέγραπται Ζεῦ πάτερ Ἰδηθεν μεδέων. οὐχ ἀρμόζει δὲ τὸν ἐγχώριον Δία προσκαλεῖσθαι ἐπὶ τῆς πορθήσεως, ἀλλὰ βέλτιον κοινοτέραν (sc. πρόσκλησιν). A.

Ἐκτόρεον δὲ χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξαι

417 χαλκῶ ῥωγάλεον: ὅτι οὕτως εἶρηκεν ἀντὶ τοῦ χαλκῶ ῥηγέντα, καὶ ἐκ παρεπομένου ἐν μέρει τὸ ἀνελεῖν. A. Pro ἐν μέρει quod sensum non habet, scribendum videtur σημαίνει. Cf. I 546. Multa significantur ἐκ παρεπομένου vel ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος i. e. rerum vel actionum accidentibus positis ipsae res vel actiones indicantur. Ut si πυρῆς ἐπέβησε dicitur pro ἀνεῖλεν, δονηῆσαι significat bello perire. V. A 213 N 426 Ξ 214 Π 142, 822 Υ 388 Ψ 679. Plenius hoc dicitur Q γ 486: ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος τὸ προηγούμενον. Cf. scholl. ad ζ 83 μ 172 ν 78 ο 184. L. ad N 426: ἀπὸ τοῦ συμβαίνοντος τὸ προηγούμενον.

422 αὐ' ἔρυσαν μὲν πρῶτα καὶ ἔσφαξαν καὶ ἔδειραν: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ αὐ' ἔρυσαν ἀντὶ τοῦ εἰς τοῦπίσω ἀνέκλασαν, ὃ ποιοῦσιν οἱ σφάζοντες. A. Ar. 198.

424 δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὤμοθέτησαν: πρὸς τὸ ὠμοθέτησαν, ὅτι ἐστὶν ἀπὸ τῶν μελῶν τῶν

B.

ὠμῶν ἀπάρξασθαι καὶ εἰς τὸν ἐπίπλουν ἐνθέντας ἱερεῦσαι. A. Ar. 198.

435 μηκέτι νῦν δὴ θ' αὖθι λεγώμεθα: ὅτι (Pluyg. p. 8) Ζηνόδοτος γράφει ταῦτα λεγώμεθα. ὁ δὲ Ὅμηρος εἶωθε λέγειν, ὅταν πολλὰ προειρημένα ἦ, ὡς ἐπ' Αἰνείου καὶ Ἀχιλλέως ἀλλ' ἄγε μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα (T244). A. Hic autem quum ante Nestorem nemo dixerit, poni non potest. Aristarchus explicuit συναθροισώμεθα, v. Did.

438 λαὸν κηρύσσοντες ἀγειρόντων κατὰ νῆας: ἀντὶ τοῦ ἀγειρέτωσαν. A. Cf. Θ 517, 521 I 67.

440 ἴομεν, ὄφρα κε θάσσουν ἐγείρομεν ὁξὺν Ἀρηα: ἀντὶ τοῦ ἐγείρωμεν. A. Cf. p. 13.

448 τῆς (αἰγίδος) ἑκατὸν θύσανοι παγχρύσοι ἤερέθονται: Ζηνόδοτος γράφει παρατατικῶς ἤερέθοντο, ὅπερ οὐχ ἀρμόζει ἐπὶ ἀθανάτων. A. Ar. 379. Ceterum erravit Aristarchus: v. Philol. VI, 675.

453 τοῖσι δ' ἄφαρ πόλεμος γλυκίων γένετ' ἢ ἐνέεσθαι ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.

453 sq.: ὅτι πρὸ τῆς Ἀγαμέμνονος ἀριστείας (A13) οὐκ ὀρθῶς φέρονται. A.

458 αἰγλή παμφανώσα δι' αἰθέρος οὐρανὸν ἵκεν: ὅτι καθ' Ὅμηρον πρῶτος ἀπὸ γῆς ἐστὶν ὁ αἴθρ, εἴτα μετὰ τὰ νέφη ὁ αἰθήρ, ὃν καὶ ὁμωνύμως τῷ στερεμνίῳ οὐρανὸν καλεῖ. (Ar. 167). A.

484 ἔσπετε νῦν μοι μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει Ὀλυμπιάδες βαθυκόλποι. οὐδέποτε δὲ τὰς Ἑλληνίδας γυναῖκας βαθυκόλπους εἶρηκεν, ὥστε οὐδὲ τὰς Μούσας (v. Ω 215 Ar. 115). ABL.

485 ὑμεῖς γὰρ θεαὶ ἐστε, πάρεστε τε, ἴστε τε πάντα: ὅτι τινὲς γράφουσι παρῆστε, οἶον κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον. βέλτιον δὲ καθολικῶς ἐπὶ πάντων. A.

488 πληθύν δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω: ἦτοι ὅτι περισσὸς ὁ ἂν ἦ μυθήσομαι εἶρηκεν ἀντὶ τοῦ μυθησαίμην. A. Cod. ἦτοι ὅτι περισσόν, εἰ κτλ. V. p. 9. Additum praeterea fuit, ad οὐδ' ὀνομήνω supplendam esse particulam μή: A 262, aut etiam hunc conjunctivum esse pro optativo: E 215. Non mutavi ἦτοι ὅτι in ὅτι ἦτοι: v. A176.

489 οὐδ' εἴ μοι δέκα μὲν γλῶσσαι, δέκα δὲ στό-

B.

ματ' εἶεν: ὅτι ἡ ιδιότης τῆς ὑπερβολῆς Ὀμηρικῆ. καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ οὐδ' εἴ οἱ χεῖρές τε εἰκοσι καὶ πόδες εἶεν (μ 78). ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τοὺς περιγράφοντας τούτους τοὺς στίχους. A.

493 νῆάς τε προπάσας: ὅτι περισσὴ ἡ πρὸ πρόθεσις. AD. V. p. 27.

500 οἷ τ' Ἐλεῶν εἶχον ἢδ' Ἕλλην: ὅτι νῦν ἐκτεταμένως Ἕλλην εἶρηκεν, ἐν ἄλλοις δὲ συννεσταλμένως Ἕλλη ἐνὶ οἰκίᾳ ναίων (H 221). νῦν δὲ καλοῦνται Ἕλαι πληθυντικῶς. (Ar. 241). A.

502 Θίσβην: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει Μέσσην. ἔστι δὲ ἡ Μέσση τῆς Λακωνικῆς, ἣν ἐν ἄλλοις Μεσσήνην καλεῖ. A. Cf. 582.

507 οἷ τε πολυστάφυλον Ἄρνην ἔχον: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει Ἀσκηρην ἔχον (H 9). οὐ δύναται δὲ πολυστάφυλος ἢ Ἀσκηρ λέγεσθαι· ἀξιοπιστότερος γάρ ἐστιν Ἡσιόδος λέγων Ἀσκηρ χεῖμα κακῇ, θέρει ἀργαλέῃ (E. 638). A. Ar. 234.]

511 Ὀρχομενὸν Μινύειον: ἡ διπλῇ, ὅτι καὶ ἕτερος Ὀρχομενός ἐστιν Ἀρκαδικός. ἀλλ' ὁ μὲν Βοιωτικὸς Μινύειος καλεῖται, ὁ δὲ Ἀρκαδικὸς πολύμηλος (605). καὶ τοῖς ἐπιθέτοις διαστέλλεται ἡ ὁμωνυμία. A.

517 αὐτὰρ Φωκῆων Σχεδῖος καὶ Ἐπίστροφος ἦρχον: ἡ διπλῇ ὅτι καὶ ἕτερος Σχεδῖος ἐστὶ Φωκεύς, τῶν ἐπὶ μέρους ἡγεμῶν (cf. T 84), καὶ ἀμφοτέροι υἱοὶ Ἐκτορος ἀναιρουῦνται. ἐνθ' Ἐκτωρ μὲν ἔλε Σχεδίον Ἀρχὸν Φωκῆων (O 515). ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὰ Πυλαιμένους. A. De Epistropho homonymo B 856.

519 Κυπάρισσον: ὁμωνύμως τῷ δένδρῳ ἀνεγνώσθη. A. V. Lobeck. proll. path. p. 64, qui suspicatur fuisse, qui Κυπάρισσαν vellent. Ab Aristonico haec fluxisse suspiceris propter notam ad v. 532. L.

520 καὶ Πανοπῆα: ὅτι (Pluyg. p. 8) Ζηνόδοτος γράφει καὶ Πανοπτέων (Duentzer conj. ἢδὲ Πανοπτέων), ἄμετρον ποιῶν τὸν στίχον καὶ οὐ καθ' Ὀμηρον σχηματίζων τὸ ὄνομα. ἔστι γὰρ Πανοπεύς. ὡς Ἀχιλλεύς. ὃς ἐν κλειτῷ Πανοπῇ (P 307). A. Eustathius hinc ipsa verba referens Zenodoto tribuit Πανόπεων ὡς Μενέλεων. L.

B.

527 Λοκρῶν δ' ἡγεμόνευεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας·
ἡ διπλῇ, ὅτι τινὲς τῶν νεωτέρων ἀνέγνωσαν χωρὶς τὸ ὁ, ὡς
ἄρθρου ὄντος, εἶτα Ἰλῆος. Ὁ δὲ Ὅμηρος οὖν τῷ ὁ λέγει
τὸν Ὀϊλῆα. (Ar. 180). A.

528 μείων, οὗ τι τόσος γε ὅσος Τελαμωνίος Αἴας·
ἡ διπλῇ περιεστιγμένη, ὅτι Ζηνόδοτος ἡθέτηκεν αὐτόν.
ἀναγκαῖος δέ ἐστι· προδιασυνίστησι γὰρ, ὅτι ἡττων ἐστὶ κατὰ
τὸ μέγεθος τοῦ Τελαμωνίου. ἐκείνον μέντοι γε μέγαν (Π
358 P 115) λέγει. A.

ἀλλὰ πολὺ μείων, ὀλίγος μὲν ἔην, λινοθώρηξ,
530 ἐγγεῖη δ' ἐκέκαστο Πανέλληνας καὶ Ἀχαιοὺς.

529. 530: ἀφαιτοῦνται ἀμφότεροι ὅτι προεῖρηκε μείων
οὗτι τόσος γε καὶ πρὸς οὐδὲν διλογεῖ ἀλλὰ πολὺ μείων.
καὶ οὐδὲ πολὺ λείπεται τοῦ ἑτέρου. κακῶς δὲ καὶ τὸ λινο-
θώρηξ· οἱ γὰρ Ἕλληνες οὐκ ἐχρῶντο λινοῖς θώραξι· διὰ
παντὸς γὰρ χαλκοχίτωνας αὐτοὺς λέγει. (cf. ad N 372, Ar.
194). καὶ Ἕλληνας οὐδέποτε εἶρηκεν, ἀλλ' Ἀργεῖους ἢ Λα-
ναοὺς· καὶ οὐδὲ Ἑλλάδα τὴν οἰκουμένην ὑπὸ Ἑλλήνων, ἀλλὰ
μίαν πόλιν Θεσσαλίας, ἧς τοὺς οἰκήτορας Ἕλληνας λέγει·
Μυρμιδόνες δὲ καλεῦντο καὶ Ἕλληνες καὶ Ἀχαιοί
(648). Cf. ad I 395. Ar. 233. A.

532 Βῆσαν· ἡ διπλῇ περιεστιγμένη, ὅτι Ζηνόδοτος
γράφει Βῆσαν ἐν τῷ ἐνὶ ὁ, διὰ τὸ βῆσας λέγεσθαι τῶν
ὁρῶν τοὺς καθύπευρους τόπους. ἐστὶ μέντοι προσηγορικὰ, ἃ
τινων κύρια γίνεται, οἷον κυπάρισσος καὶ πόλεως ὄνομα
(519). A.

υἱὸς Πετewο Μενεσθεύς.

553 τῷ δ' οὗ πώ τις ὁμοῖος ἐπιχθόνιος γένετ' ἀνὴρ,
κοσμηῆσαι ἵππους τε καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας.

Νέστωρ οἷος ἔριζεν· ὁ γὰρ προγενέστερος ἦεν.

553: ἡ διπλῇ περιεστιγμένη, ὅτι Ζηνόδοτος ἀπὸ τοῦ-
του τρεῖς στίχους ἡθέτηκεν, μήποτε διότι (διότι pro δὲ Bekk.)
διὰ τῶν ἐπὶ μέρους οὐδέποτε αὐτόν διατάσσοντα συνέστη-
σεν. πολλὰ μέντοι Ὅμηρος κεφαλαιωδῶς συνίστησιν, αὐτὰ
τὰ ἔργα παραλιπών, ὡς τὴν Μαχάονος ἀριστείαν· παῦσεν
ἀριστεύοντα μάχας (A 506). A.

Αἴας δ' ἐκ Σαλαμῖνος ἄγεν δυοκαίδεκα νῆας.

558 ο τῆσε δ' ἄγων, ἰν' Ἀθηναίων ἴσταντο φάλαγγες

558. Notatum fuit ἀθετεῖσθαι hunc versum, quod ordo navium non is fuerit, ut Athenienses prope Ajacem steterint: Γ 230 Δ 251. Ar. 230. L.

570 ἀφνειὸν τε Κόρινθον: ἡ διπλῇ ὅτι ἐκ τοῦ ἰδίου προσώπου Κόρινθον· ὅταν δὲ ἡρωικῶ προσώπῳ περιτιθῇ τὸν λόγον, "Εφυραν λέγει· ἔστι πόλις Ἐφύρη (Ζ152). Ar. 237. A.

571 Ἀραιθυρέην: ἡ διπλῇ περιεστιγμένη, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει Παραιθυρέην. οὐκ ἐπίσταται δὲ ταύτην τὴν πόλιν οὕτως ὀνομαζομένην. A. Fortasse οὐκ ἐπίσταται δὲ οὐδεὶς ταύτην τὴν πόλιν vel τινα πόλιν κτλ. Aut οὐκ ἐπίσταται δὲ (Zenodot.) τὴν Φλιοῦντα πάλαι οὕτως ὀνομαζομένην.

576 τῶν ἑκατὸν νηῶν ἥρχε κρείων Ἀγαμέμνων: ὅτι τὸ τῶν οὐχ ὡς ἄρθρον παρλείπεται, ἀλλ' ἀντὶ ἀντιωνυμίας τῆς τούτων, καὶ παραλέλειπται ἡ ἐκ πρόθεσις, ἔν' ἣ, ἐκ τούτων τῶν πόλεων ἑκατὸν νηῶν ἥρχεν. A. V. p. 25 et 30.

579 κυδιόων, πᾶσιν δὲ μετέπρεπεν ἡρώεσσιν,
(Agamemnon)

οὐνεκ' ἄριστος ἔην, πολὺ δὲ πλείστους ἄγε λαούς.

579. 580: ὅτι Ζηνόδοτος ἀμφοτέρους ἠθέτηκεν, ἐπεὶ διὰ τῶν ἐξῆς (768) ἄριστος ὁ Αἴας λέγεται. ἐν διαφόροις δὲ πράγμασιν εἰσιν οὗτοι ἄριστοι, ὁ μὲν πλούτῳ καὶ εὐγενείᾳ, ὁ δὲ τῇ κατὰ πόλεμον ἀρετῇ. A.

582 Μέσσην: ὅτι Μέσσην τὴν ἐπὶ τῆς Λακωνικῆς Μεσσηνὴν λέγει, συγκόψας τοῦνομα (v. 502). A. Ar. 241.

592 Θρύον: ἡ διπλῇ, ὅτι Θρύον εἶπε τὴν ἐν ἄλλοις Θρυόεσσαν ἔστι δὲ τις Θρυόεσσα πόλις (Α710). A. Ar. 241.

596 Οἰχαλίηθεν: ὅτι Θεσσαλίας ἡ Οἰχαλία καθ' Ὀμηρον· οἱ δὲ νεώτεροι ἐπ' Εὐβοίας πεποιθήκασιν (v. 730). A. Ar. 185.

597 στεῦτο γὰρ εὐχόμενος νικησέμεν: ὅτι τὸ στεῦτο κατὰ διάνοιαν ὠρίζετο, οὐκ ἐπὶ τῆς τῶν ποδῶν στάσεως, ὡς ἐν τοῖς κατὰ τὴν νεκυίαν ἠθετημένοις στεῦτο δὲ διψάων (λ 583. Ar. 106). καὶ ὅτι εἶπερ ἂν αὐταὶ ἀντὶ τοῦ εἰ καὶ αὐταί. (cf. ad Γ' 25). A.

599 αἱ δὲ χολώσασθαι πηρόν θέσαν: ἡ διπλῇ, ὅτι πηρόν οὐ τυφλόν, ὡς ἀπεδέξαντο οἱ νεώτεροι, ἀλλὰ τῆς ὠδῆς πηρόν· τί γὰρ ἦν αὐτῷ βλαβερόν κιθαρωδῶ ὄντι, εἰ τῶν ὀφθαλμῶν ἐστειρήθη; μᾶλλον γὰρ προσεκτικὸς ἂν ἐγέ-

B.

νετο τῇ φωνασίᾳ. τόν γε δὴ τοι Δημόδοκον ἢ Μοῦσα
ὀφθαλμῶν μὲν ἄμερσε, δίδου δ' ἡδεῖαν ἀοιδὴν (θ 64).
A. ὡς ante ἀπεδέξαντο ins. L. quae emendatio facilior ea,
quam dedit in Aristarcho p. 190.

605 οἱ Φένεόν τ' ἐνέμοντο καὶ Ὀρχομενὸν πο-
λύμηλον· ἡ διπλὴ πρὸς τὴν ὁμωνυμίαν τοῦ Ὀρχομενοῦ,
ὅτι τῷ ἐπιθέτῳ διέσταλκεν. A. Cf. 511.

612 αὐτὸς γὰρ σφιν δῶκεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
νῆας ἐννοσέλμους περᾶν ἐπὶ οἶνοπα πόντον,
Ἀτρεΐδης, ἐπεὶ οὐ σφι θαλάσσια ἔργα μεμῆλει.

612: ἀπὸ τούτου ἕως τοῦ Ἀτρεΐδης ἐπεὶ οὐ σφι
(614) Ζηνόδοτος ἡθέτηκε τρεῖς στίχους. ἀναγκαῖοι δὲ εἰσιν·
παριστορεῖται γὰρ δι' αὐτῶν ὅτι παρέσχεν αὐτοῖς ναῦς ὁ
Ἀγαμέμνων. A.

616 ὅσσον ἐφ' Ἐρμίνην καὶ Μύρσινος ἐσχατόωσα
πέτρην τ' Ὠλενίην καὶ Ἀλίσιον ἐντὸς ἑέρχει.

616 (Ἐρμίνην): ἡ διπλὴ ὅτι Ζηνόδοτος σὺν τῷ ἰ γράφει.
γίνεται δὲ ἀκατάλληλος ὁ λόγος. A.

620 τῶν μὲν ἄρ' Ἀμφίμαχος καὶ Θάλπιος ἡγησάσθην,
νῆες ὁ μὲν Κτεάτου ὁ δ' ἄρ' Εὐρύτου, Ἀκτορίωνε.

621: ἡ διπλὴ ὅτι παρὰ τὸ εἰθισμένον πρὸς τὸ πρότε-
ρον ἀπῆντηκεν· ἔστι γὰρ ὁ προκατειρημένος Ἀμφίμαχος
Κτεάτου υἱός, ὁ δὲ Θάλπιος Εὐρύτου. καὶ ὅτι οὕτως εἴ-
ρηκεν Ἀκτορίωνε, δεόν Ἀκτοριῶνων (Cf. p. 19). A.

625 οἱ δ' ἐκ Δουλιχίου Ἐχινάων θ' ἱεράων·
ἡ διπλὴ ὅτι οὐχ ὡς κεχωρισμένου Δουλιχίου τῶν Ἐχινάδων
οὕτως εἴρηκεν, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἐκ Δουλιχίου καὶ τῶν ἄλλων
Ἐχινάδων. καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ Ἐχίνα εἴρηκεν Ἐχινάων. (Ar.
236). A. Lobeck proll. path. 221 vult Ἐχίναι.

626 νήσων, αἶ ναίουσι· ὅτι Ζηνόδοτος γράφει οὐ
ναίουσι, ἐπὶ τῶν ἀνδρῶν. οὐ νοεῖ δὲ ὅτι ἀντὶ τοῦ ναίον-
ται. A. Cf. p. 3.

627 τῶν αὐθ' ἡγεμόνευε Μέγης ἀτάλαντος Ἄρηι,
Φυλείδης, ὃν τίκτε διίφιλος ἱππότα Φυλεὺς,
ὅς ποτε Δουλίχιον δ' ἀπενάσσατο· ἡ διπλὴ πρὸς
τὴν ἀμφιβολίαν, πότερον ὁ Μέγης ἀπώκησεν ἢ ὁ Φυλεὺς,
ὃ καὶ ὁμηρικώτερον· Ὀμηρος γὰρ αἶε πρὸς τὸ δεύτερον πρό-

B.

τερον ἀπαντᾷ (Ar. 13). A. ἀεὶ non *semper* significat, v. modo ad 620, sed *plerumque*, ut haud raro apud grammaticos. L.

634 ἡ δ' οἷ Σάμιον ἀμφενέμοντο: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἡ δ' οἷ Σάμην (nonne addendum ἐνέμοντο? L.), καὶ ἄμετρον ποιῶν, καὶ ἀγνοῶν ὅτι κατὰ τὸ ἀρσενικὸν ἐνίοτε ἐκφέρεται τὰ εἰς ἡ (cod. ὅς) λήγοντα· μεσσηγὺς Τενέδοιο Σάμοιό τε· (error pro μεσσηγὺς Ἰθάκης τε Σάμοιό τε δ 845, ortus ex confusione cum N 33 μεσσηγὺς Τενέδοιο καὶ Ἰμβρου) οὐ γὰρ εἶπε Σάμης τε. (Ar. 238). A. Cf. Φ232 (δείλη δειελος) et scholl. ad E 397 (πύλη πύλος).

641 οὐ γὰρ ἐτ' Οἰνῆος μεγαλήτορος νῖες ᾔσαν, οὐδ' ἄρ' ἐτ' αὐτὸς ἔην, θάναε δὲ ξανθὸς Μελέαγρος.

641: ὅτι Ζηνόδοτος τοῦτον καὶ τὸν ἐξῆς ἠθέτηκεν, ἴσως ὑποπτεύσας τὸν Μελέαγρον κεχωρίσθαι τῶν Οἰνέως παιδῶν (quod intellexerunt οἱ νεώτεροι: Herod. π. σχημ. Waltz Rhetores 8, 605). εἴρηται δὲ ἐξ ὀνόματος κατ' ἐξοχὴν, καθάπερ ἐπὶ τοῦ Ζεύς δ' ἐπεὶ οὐν Τρωάς τε καὶ Ἑκτορα (N1). καὶ γὰρ ὁ Ἑκτωρ Τρῶς ἦν. A.

649 ἄλλοι θ' οἷ Κρήτην ἐκατόμπολιν ἀμφενέμοντο: ἡ διπλῇ πρὸς τοὺς χωρίζοντας, ὅτι νῦν μὲν ἐκτόμπολιν τὴν Κρήτην, ἐν Ὀδυσσεΐᾳ δὲ ἐνενηκοντάπολιν. ἦτοι οὐν ἐκατόμπολιν ἀντὶ τοῦ πολύπολιν· ἡ ἐπὶ τὸν συνεγγὺς καὶ ἀπαρτίζοντα ἀριθμὸν κατενέγκται νῦν, ἐν Ὀδυσσεΐᾳ δὲ τὸ ἀκριβὲς ἐξενήνοχεν, ὥς παρὰ Σοφοκλεῖ. A. Quod nunc excidit de Sophocle, puto fuisse *δυοδεκάμηνον χρόνον*, quem Herculem abesse dicit chorus in Trachiniis v. 648, quum alibi (v. 44, 164) accuratius quindecim menses dicantur. Similiter prorsus ex tragico exemplum contulerat Aristarchus supra ad v. 45. L.

654 Ῥοδίῳ ἀγερώχῳ. Sine dubio etiam hic notatum fuit, hoc adjectivum non Rhodiorum tantum epithetum esse: K 430. Ejus scholiū reliquiae exstare videntur in BL: ἄγαν γέρας ἐχόντων, ἐντίμων, cf. Γ 36.

658 βίῃ Ἑρακλείῃ: ἡ διπλῇ περιεστιγμένη, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει Ἑρακλεῖῃ (i. e. Ἑρακλεΐῃ L.), καὶ ἄμετρον ποιῶν καὶ οὐχ Ὀμηρικὸν τὸ σχῆμα· ἀπὸ γὰρ τοῦ Ἑρακλῆος Ἑρακλεΐῃ ἐκπίπτει. A. (v. ad E 638).

659 τὴν ἄγει ἐξ Ἐφύρης, ποταμοῦ ἀπὸ Σελλήεντος: ἡ διπλῇ, ὅτι ἡ Ἐφύρη αὕτη ἐτίρα ἐστὶ τῆς Κορίνθου,

B.

τῆς Θεσπρωτίας οὖσα (Ar. 236): καὶ ὅτι σὺν τῷ ᾧ Σελλήεντα τὸν ποταμὸν λέγει, ἀφ' οὗ τὸ παροικοῦν ἔθνος Σελλοὺς καλεῖ. οἱ δὲ νεώτεροι Ἑλλοὺς λέγουσι πλανηθέντες (Ar. 239). A.

667 αὐταρ ὃ γ' ἐς Ῥόδον ἵξεν ἀλώμενος, ἄλγεα πάσχων: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει αἶψα δ' ὃ γ' ἐς Ῥόδον. οἱ δύνανται δὲ ταχέως ἐληλυθέναι ἐπὶ τὴν Ῥόδον ὁ πρότερον μὲν ναὺς πεπηγώς, εἶτα ἀλώμενος καὶ οὐκ εὐτυπλοήσας. A.

668 τριχθὰ δὲ ᾤκηθεν καταφυλαδόν, ἥδ' ἐφίληθεν ἐκ Διός, ὅς τε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν ἀνάσσει.

668: σεσημειώται πρὸς τὸν ἐξῆς ἀθετούμενον· οὐ γὰρ νοήσας τις, ὅτι τὸ σημαινόμενον τοιοῦτόν ἐστι, καίπερ οὐκ ἐπὶ τῆς αὐτῆς οἰκοῦντες πόλεως ἀλλὰ τριχῇ διασπαρέντες, ἐφίληθησαν ὑπὸ ἀλλήλων καὶ οὐ διήχθρευσαν, ἐξήτησεν ὑπὸ τίνος ἐφίληθησαν· διὸ προσέθηκε τὸν ἐκ Διός, ὅς τε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν ἀνάσσει. A. Ar. 350.

669: ἀθετεῖται. ἡ δὲ αἰτία προείρηται (668). A.

670 καὶ σφιν θεσπέσιον πλοῦτον κατέχευε Κρονίων: ἡ διπλῇ, ὅτι Πίνδαρος (Ol. 7, 50) κυρίως δέδεκται χρυσὸν ὑσαι τὸν Δία, Ὀμήρου μεταφορᾷ κεχρημένου διὰ τοῦ κατέχευε πρὸς ἔμφασιν τοῦ πλοῦτου. A. Ar. 188.

673 Νιρεὺς, ὃς κάλλιστος ἐν ἡρ' ὑπὸ Ἴλιον ἦλθεν τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλείωνα.

ἀλλ' ἄλαπαδνὸς ἔην, παῦρος δὲ οἱ εἶπετο λαός.

673. 674. 675: τρισὶ στίχοις παράκεινται διπλαῖ περιεστυγμέναι, ὅτι ἐκ τῶν τριῶν τοὺς δύο ἠθέτηκε Ζηνόδοτος, τὸν δὲ μέσον οὐδὲ ἔγραφεν, τοῦ Ὀμήρου φιλοτιμουμένου ἐν πᾶσι τὸν Ἀχιλλεῖα προτεροῦντα παραστήσαι (Pluyg. p. 11. Bekk. ed. Vill. στήσαι). A.

681 νῦν αὖ τοὺς ὅσοι τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἔναιον: ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος μετέγραφεν οὕτως οἱ δ' Ἄργος τ' εἶχον τὸ Πελασγικόν, οὐθαρ ἀρούρης, τοῦ Ὀμήρου φιλοτέχνως ὥσπερ προοιμιαζομένου διὰ τὸ μεταβαίνειν ἀπὸ τῶν νήσων καὶ τῆς Πελοποννήσου ἐπὶ τὰ κατὰ Θεσσαλίαν, οὐκ ὄντα συναφῇ τοῖς προειρημένοις. A.

684 Μυρμιδόνες δὲ καλεῦντο καὶ Ἕλληνες καὶ Ἀχαιοί: ἡ διπλῇ, ὅτι μόνους τοὺς ὑπ' Ἀχιλλεῖ τεταγμένους Ἕλληνας καλεῖ. A. Cf. ad 529, Ar. 233.

686 ἀλλ' οἱ γ' οὐ πολέμοιο δυσηχέος ἐμνῶντο·
οὐ γὰρ ἔην κτλ.

686: ὅτι Ζηνόδοτος ἀθετεῖ ἀπὸ τούτου ἕως τοῦ τῆς ὅ
γε κείτ' ἀχέων (694) στίχους ἐννέα. ἀναγκαῖοι δὲ εἰσιν·
δι' αὐτῶν γὰρ δηλοῦνται ὅτι ἐφ' ἑαυτῶν ἔμενον οἱ Μυρ-
μιδόνες. A.

689 κούρης χωόμενος Βρισηίδος ἡυκόμοιο: ἡ
διπλῇ ὅτι ἐλλείπει ἡ περὶ πρόθεσις. A. Cf. p. 26.

690 τὴν ἐκ Λυρνησοῦ ἐξείλετο πολλὰ μογήσας:
ἡ διπλῇ περιεστιγμένη, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει τὴν ἐν Λυρ-
νησῶ. οὐκ ἔλαβε δὲ αὐτὴν ἐν Λυρνησῶ ἀλλὰ πρότερον
κατάξας τῷ Ἀγαμέμνονι ἐξαίρετον ἔλαβεν αὐτὴν γέρας. A.

692 Annotatum fuit tres Epistrophos esse: 856.

694 τῆς ὅ γε κείτ' ἀχέων, τάχα δ' ἀνοτήσεσθαι
ἐμελλεν: ἡ διπλῇ περιεστιγμένη, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει
ἀνατάσασθαι (Vill. ἀναστ.) ἐμελλεν, διὰ τοῦ καταπροηγουμέ-
νως λόγον αἰολίζοντος, ἀλλ' οὐχὶ σπανίως δι' εὐφωνίαν.
οὐδὲ οἱ Αἰολεῖς δὲ οὕτω λέγουσιν. A. In ἀνατάσασθαι prae-
ter ἀστήσεσθαι a Bekkero propositum etiam ἄνευ τοῦ ᾧ de-
litescere videtur. Reliqua manent in insolubilibus, nisi quod
in fine fuisse videtur: ἀλλ' οὐχὶ Ὀμηρος, εἰ μὴ σπανίως κτλ. L.

Πύρασον ἀνθεμόεντα

696 Δῆμητρος τέμενος, Ἴτωνά τε μητέρα μήλων:
ἡ διπλῇ, ὅτι οἱ τὸν Πύρασον λέγει Δῆμητρος τέμενος, ἀλλὰ
πόλις ἐστὶ Δημήτριον καλουμένη. A. Ar. 235 et cf. schol.
Nicanoris.

697 ἀρχιάλόν τ' Ἀντρῶνα: ἡ διπλῇ περιεστιγμένη,
ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἀρχιάλην τ' Ἀντρῶνα. καὶ εἰ
θηλυκῶς δὲ λέγεται ἡ Ἀντρῶν, κοινόν ἐστι τὸ ὄνομα, ὁ
ἀρχιάλος καὶ ἡ ἀρχιάλος. A.

701 τὸν δ' ἔκτανε Δάρδανος ἀνὴρ (Protesilaum).
Notatum erat ab Aristarcho: omnium minime Hectorem intelligi
posse, ut reperitur in fabulis recentiorum, quia apud Homerum
Dardani a Trojanis diversi: 819 γ 215. Ar. 235. L.

718 τῶν δὲ Φιλοκτήτης ἤρχεν, τόξων εὖ εἰδώς:
ἡ διπλῇ περιεστιγμένη, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει τῶν αὐ-
τῷ γεμόνευε Φιλοκτήτης ἀγὸς ἀνδρῶν, ὁ δὲ ποιητὴς
προδιασυνίστησιν ἐν τῷ καταλόγῳ τὴν [περὶ] ἐκάστου ἀρετὴν. A.

B.

721 ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νήσῳ κεῖτο κρατέρ' ἄλγεα πάσχων,
Λήμνῳ ἐν ἡγαθέῃ, ὅθι μιν λίπον νῆες Ἀχαιῶν.

721. Ad hunc fuit asteriscus. Harl. (Cram.) ad ε 13: οἰ-
 κειότερον ἐν Ἰλιάδι κεῖται περὶ Φιλοκτήτου.

722: ὅτι ἐν Λήμνῳ ἔμενε καταλελειμμένος ὁ Φιλοκτήτης·
 οἱ δὲ νεώτεροι ἐν νησιδίῳ ἐρήμῳ. A. Ar. 188.

724 ἐνθ' ὃ γε κεῖτ' ἀχέων· τάχα δὲ μνήσεσθαι ἔμελλον
 Ἀργεῖοι παρὰ νηυσὶ Φιλοκτήταο ἄνακτος.

724: ἡ διπλῇ περιεστιγμένη, ὅτι Ζηνόδοτος τοῦτον καὶ τὸν
 ἐξῆς ἡθέτηκεν. ἀναγκαῖον δὲ εἶναι γινῶναι ὅτι ὕστερον ἀνε-
 κομίσθη ἐκ Λήμνου ὁ Φιλοκτήτης. A.

726 οὐδὲ μὲν οὐδ' οἱ ἄναρχοι ἔσαν, πόθεόν γε μὲν
 ἀρχόν·

ἀλλὰ Μέδων κόσμησεν: ἡ διπλῇ περιεστιγμένη, ὅτι
 Ζηνόδοτος γράφει τοὺς δὲ Μέδων κόσμησεν, ἵνα συν-
 δῇσῃ τὴν φράσιν, ἡθετηκῶς τοὺς προειρημένους στίχους. A.
 Videtur igitur Zenodotus etiam v. 726 ejecisse.

730 οἳ τ' ἔχον Οἰχαλίην, πόλιν Εὐρύτου Οἰχα-
 λιῆος: ἡ διπλῇ, ὅτι οὐ τῆς Εὐβοίας ἡ Οἰχαλία καθ' Ὁμη-
 ρον, ὡς παρὰ τοῖς νεωτέροις, ἀλλὰ τῆς Θεσσαλίας (v. 596,
 Ar. 185). A.

740 τῶν αὐθ' ἡγεμόνευε μενεπτόλεμος Πολυποίτης,
 υἱὸς Πειριθόοιο, τὸν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς —
 τὸν ῥ' ὑπὸ Πειριθόῳ τέκετο κλυτὸς Ἴπποδάμεια
 ἡματι τῷ ὅτε φῆρας ἐτίσατο λαχνηέντας,
 τοὺς δ' ἐκ Πηλίου ὥσε καὶ Αἰθίκεσσι πέλασσευ —

745 οὐκ οἶος, ἅμα τῷ γε Λεοντεύς ὄζος Ἀργεος.

741: ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει τὸν ἀθάνατον
 τέκετο Ζεὺς· ὅπερ ψεῦδος (v. ad Φ 2). A.

742 κλυτὸς Ἴπποδάμεια: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ κλυτῆ
 κλυτὸς εἶπεν. A. Cf. p. 31.

745: ἡ διπλῇ, ὅτι διὰ μέσου τὰ περὶ τοὺς Κενταύρους
 παριστόρηται, τὸ δὲ ἐξῆς ἐστὶ τοῦ λόγου, τῶν αὐθ' ἡγεμό-
 νευε μενεπτόλεμος Πολυποίτης, οὐκ οἶος, ἅμα τῷ γε Λεον-
 τεύς, ὄζος Ἀργεος. A.

αὐτῶν ἡδ' ἱππῶν, οἳ ἅμ' Ἀτρεΐδῃσιν ἔποντο.
 763 ἱπποὶ μὲν μέγ' ἄριστοι ἔσαν Φηρητιάδαι: ὅτι
 πρὸς τὸ δεύτερον πρότερον ἀπῆντηκεν. A. Pluygers p. 8.

B.

767 ἄμφω θηλείας, φόβον" *Αρης φορεούσας*:
ἡ διπλῇ ὅτι τὴν ἐν πολέμῳ φυγὴν φόβον" *Αρεως εἶρηκεν*.
ἀρετὴ γὰρ ἱππων οὐ μόνον διώκειν, ἀλλὰ καὶ ὅτε δέοι ἀτα-
ράχως φεύγειν, διωκέμεν ἢ δὲ φέβεσθαι (E 223 ubi v.
et Θ 107). A. Ar. 89.

791 εἶσατο δὲ (Iris) φθογγὴν νύι Πριάμοιο Πολίτῃ,
ὃς Τρώων σκοπὸς ἵξε, ποδωκείῃσι πεποιθώς,
τύμβῳ ἐπ' ἀκροτάτῳ Αἰσυήταο γέροντος,
δέγμενος ὅππότε ναῦφιν ἀφορμηθεῖεν Ἀχαιοί.

795 τῷ μιν εἰσαμένη προσέφη πόδας ὠκέα *Ιρις*.

791: ἀπὸ τούτου ἕως τοῦ τῷ μιν εἰσαμένην (795) ἀθε-
τοῦνται στίχοι πέντε. εἰ γὰρ ἔνεκα τοῦ προαπαγγεῖλαι, ὅτι
παραγίνονται οἱ Ἕλληνες, ἤρκει ὁ Πολίτης, εἶπερ ὅλως
ἐπιτεῖρει· εἰ δὲ ἔνεκα τοῦ προτρέψασθαι μὴ τολμῶντας
προελθεῖν, ἔδει αὐτοπρόσωπον παρῆναι. ἔθος τέ ἐστὶ τοῖς
μεταμορφουμένοις θεοῖς κατὰ τὴν ἄφοδον ἀπολιπεῖν τεκμή-
ριον εἰς ἐπίγνωσιν. οἳ τε λόγοι οὐχ οὕτως εἰσὶν ἐσχημα-
τισμένοι τοῦ Πολίτου ὡς πρὸς πατέρα, ἀλλ' εἰσὶν ἐπιτετα-
μένοι καὶ ἐπιπληκτικοί. καὶ τὸ "Ἐκτορ, σοὶ δὲ μάλιστ'
ἐπιτέλλομαι Πολίτῃ ἀνοίκειον· μᾶλλον δὲ "Ιριδι ἀρμόζει
ἐπιτάσσειν. A. v. 807.

802 "Ἐκτορ, σοὶ δὲ μάλιστ' ἐπιτέλλομαι ὥδέ γε
ρέξαι: ὅτι περισσεύει ὁ δὲ σύνδεσμος. A. Cf. p. 33.

807 ὡς ἔφαθ', "Ἐκτορ δ' οὐ τι θεᾶς ἔπος ἡγνοίη-
σεν: ἡ διπλῇ ὅτι τοῦτό ἐστι τὸ πλανῆσαν τὸν τὰ ἐπάνω
(791) διασκευάσαντα (Ar. 350). οὐ καίται δὲ συνήθως ἡμῖν
τὸ ἡγνοίησεν, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀπίθσεν. A.

809 πᾶσαι δ' ὠγνυντο πύλαι: ἡ διπλῇ ὅτι ἔμψαι
ἔχει (Ar. 74) πολλῶν πυλῶν, μία δὲ ἐστὶ· καὶ ἐστὶ τὸ πᾶσαι
ἀντὶ τοῦ ὅλαι. A. Cf. M 175, Ψ 135, Ar. 131.

819 Δαρδανίων αὐτ' ἤρχεν ἕως παῖς Ἀγχίσαο: ἡ
διπλῇ ὅτι τῶν Δαρδάνων ἤρχεν Αἰνείας, καὶ αὐτὸς ὢν Δάρ-
δανος. πρὸς τὸ τὸν δ' ἔκτανε Δάρδανος ἀνὴρ (701). A.

820 τὸν ὑπ' Ἀγχίση τέκε δι' Ἀφροδίτῃ: ὅτι πε-
ριττεύει ἡ ὑπό. A. Pluyg. p. 8. —? — Cf. p. 23. not. 2
et p. 27.

827 Πάνδαρος, ᾧ καὶ τόξον Ἀπόλλων αὐτὸς ἔδω-
κεν: ἡ διπλῇ, ὅτι οὐ τὸ τόξον λέγει ἀλλὰ τὴν τοξικὴν

B.

ἐμπειρίαν· τὸ γοῦν τόξον αὐτῷ ὁ κεραυξόος κατασκευάζει (A 110). A. Cf. O 441.

830 καὶ Ἀμφίος λινοθώρηξ· ὅτι καὶ ἕτερος Ἀμφίος Περκώσιος Ἐλάτου υἱός (E 612). A.

837 τῶν αὐθ' Ἰφρακίδης ἦρχ' Ἀσιος, ὄρχαμος ἀνδρῶν, Ἀσιος Ἰφρακίδης· ἡ διπλῇ, ὅτι ὁ Ἀσιος οὗτος ὁμῶνυμος ἐστὶ τῷ Ἐκάβης ἀδελφῷ (Π 719). ἐσημειοῦτο δὲ ὁ Ἀρίσταρχος τὰς ὁμωνυμίας πρὸς τὰ Πυλαιμένους (Ar. 8). καὶ πρὸς τὴν ἐπανάληψιν, ὅτι πλεονάζει ἐν Ἰλιάδι (Ar. 363). A.

839 ποταμοῦ ἀπὸ Σελλήεντος· ὅτι Σελλῆεις ποταμός ἐστιν Ἀσίας, ὁμῶνυμος τῷ Θεσπρωτικῷ (ita L. pro τῇ Θεσπρωτίᾳ). A. Cf. O 531.

844 αὐτὰρ Θορύκας ἦγ' Ἀκάμας καὶ Πείρως ἦρως. Aristarchum Πείρως scripsisse apparet ex adn. ad T 484.

846 Εὐφρημος δ' ἀρχὸς Κικόνων ἦν αἰχμητῶν. Sed praeter hunc etiam Mentis Ciconum dux est: P 73.

851 Παφλαγόνων δ' ἠγεῖτο Πυλαιμένεος λάσιον κῆρ ἐξ Ἐνετῶν.

851: ἡ διπλῇ, ὅτι οὐτίς ἐστὶ Πυλαιμένης περὶ οὗ πολλοὶ τῶν ἀρχαίων ἐζητήκασιν (E 576 N. 643). A.

852 ἡ διπλῇ περιεστιγμένη, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἐξ Ἐνετιῆς. A.

856 αὐτὰρ Ἀλιζώνων Ὀδῖος καὶ Ἐπίστροφος ἦρχον· ἡ διπλῇ ὅτι καὶ ἕτερός ἐστιν Ὀδῖος ὁμῶνυμος (I 170), καὶ παρὰ τοῖς Ἑλλήσιν Ἐπίστροφος. A. Immo: καὶ παρὰ τοῖς Ἑλλήσιν ἕτερος Ἐπίστροφος (517) καὶ τρίτος παρὰ τοῖς βαρβάροις, Εὐήνου υἱός (692).

858 Μυσῶν δὲ Χρόμις ἦρχε καὶ Ἐννομος οἰωνοτῆς· ὅτι νῦν μὲν Χρόμιν, ἐν ἄλλοις δὲ λέγει Χρόμιον τὸν αὐτόν (P 218). A. Et Ennomus ex homonymis A 422. L.

860 ἀλλ' ἐδάμη (Ennomus) ὑπὸ χερσὶ ποδωκέος Αἰακίδαο ἐν ποταμῷ, ὅθι περ Τρῶας κεραίριζε καὶ ἄλλους· ἀθετοῦνται ἀμφότεροι, ὅτι κατὰ τὴν παραποταμίαν μάχην (Φ) οὐχ εὐρίσκεται ἐπ' ὀνόματι πίπτων. εἶωθε δὲ ὁ ποιητὴς τοὺς ἡγεμόνων θανάτους διαδήλως λέγειν. εἰάν δὲ μὴ ὀρισθῇ ὁ τόπος καὶ ὁ καιρὸς, δύναται ὁ ἕτερος μένειν. A.

862 Φόρκυς αὖ Φρύγας ἦγε καὶ Ἀσκάνιος θεοειδής· ἡ διπλῇ, ὅτι οἱ νεώτεροι τὴν Τροίαν καὶ τὴν Φρυγίαν

B. Γ.

τὴν αὐτὴν λέγουσιν, ὁ δὲ Ὀμηρος οὐχ οὕτως· Αἰσχύλος δὲ συνέχεεν (cf. Γ 184). A. Ar. 238.

867 Νάσσης αὖ Κερῶν ἡγήσατο βαρβαροφώνων·
ἡ διπλῇ ὅτι Θουκυδίδης (α', γ') λέγει τὴν ὀνομασίαν τῶν
βαρβάρων νεωτερικὴν εἶναι. ἐλέγχεται δὲ ἐντεῦθεν. (?) A.
Ar. 233.

871 Νάσσης τ' Ἀμφιμάχος τε Νομίονος ἀγλαὰ τέκνα,
ὅς καὶ χρυσὸν ἔχων πόλεμον δ' ἔεν ἥντε κούρη·
ἡ διπλῇ ὅτι ἐπὶ τοῦ Ἀμφιμάχου ἐστὶ τὸ ὅς καὶ χρυσὸν
ἔχων, ὁ δὲ Σιμωνίδης ἐπὶ τοῦ Νάσιου λέγει. καὶ ὅτι οὐ
λέγει ὅπλα αὐτὸν ἔχειν χρυσᾶ, ὡς καὶ πάλιν ὁ Σιμωνίδης
ἐξέλαβεν, ἀλλὰ κόσμον χρυσοῦν· λέγει γὰρ ἥντε κούρη
ἐνεπλέκοντο γὰρ χρυσὸν οἱ βάρβαροι· πλοχμοὶ θ' οἱ χρυσῶ
καὶ ἀργύρῳ ἐσφῆκωντο (P 52). A.

EIS THN Γ.

3 ἥντε περ κλαγγὴ γεράνων πέλει οὐρανόθι πρό,
αἶ τ' ἐπεὶ οὖν χειμῶνα φύγον καὶ ἀθέσφατον
ὄμβρον.

3 οὐρανόθι πρό: ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ ὑπὸ τὰ νέφη
τόπῳ. διὸ καὶ τὰς τοῦ Ὀλύμπου κορυφὰς ἐπουρανίους νοη-
τέον. A. Cf. Ar. 167.

4: ἡ διπλῇ, ὅτι χειμῶνα οὐ τὴν χειμερινὴν κατάστασιν
λέγει, ἀλλὰ τὸν χειμερινὸν τόπον τῆς Θράκης· οὐ γὰρ ἐν-
σιάντος χειμῶνος, τότε (i. e. tum demum) ἀπαίρουσιν, ἀλλὰ
προσδοκίας οὔσης. A.

10 εὐτ' ὄρεος κορυφῇσι Νότος κατέχευεν ὀμίχλην,
ποιμέσιν οὐ τι φίλην, κλέπτῃ δέ τε νυκτὸς
ἀμείνω.

10: ὅτι τὸ εὐτε οὐκ ἔστι χρονικὸν ἀλλ' ὁμοιωματικόν,
ἀναλογοῦν τῷ ἥντε. A.

11: ἡ διπλῇ, ὅτι τινὲς γράφουσι σὺν τῷ ν ἀμείνων.
εἰ δὲ κατ' αἰτιατικὴν ἔστι, χωρὶς τοῦ ν γράφεται· ἀνάλογον
γὰρ ἐστὶ τὸ (τῷ? O 718) ἀμείνονα. ἄλλοι δὲ γράφουσιν ἀντὶ
τοῦ νυκτὸς ἀμείνω — A. — an πολλὸν ἀμείνω? L.

Γ.

13 κονίσσαλος ὤρνυτ' ἀελλής: ἡ διπλῇ ὅτι οὐ λέγει ὑπὸ ποδῶν ἀελλῆς, ἀλλὰ κονίσσαλος ἀελλής, ἀελλώδης. Α.

18 καὶ ξίφος· αὐτὰρ δοῦρε δύω κεκορυθμένα χαλκῷ πάλλων Ἀργείων προκαλίζετο πάντας ἄριστους ἀντίβιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δηιοιῆτι.

18. Excidisse videtur adnotatio de duobus jaculis quibus Paris armatus est: Α 43.

19. 20: ἀθειοῦνται ἀμφοτέρω· ὁ γὰρ παραυλὴν ἀνελθὼς καὶ τοξικὴν στολὴν ἔχων οὐκ ἂν προκαλοῖτο εἰς μονομαχίαν, ἀλλ' ὕστερον ἐπὶ τοῦτο ἔρχεται ὀνειδισθεὶς ὑφ' Ἑκτορος. ἀτοπον δὲ καὶ τὸ ἅμα πάντας προκαλεῖσθαι. Α.

25 πεινῶν· (leo) μάλα γὰρ τε κατεσθίει, εἴπερ ἂν αὐτόν

σεύωνται ταχέες τε κύνες, θαλεροὶ τ' αἰζηοί.

25: ὅτι τὸ εἴπερ ἂν αὐτόν ἀντὶ τοῦ εἰ καὶ αὐτόν, ὡς ὅταν λέγῃ εἴπερ ἂν αὐταὶ Μοῦσαι ἀείδοιεν (B 598) ἀντὶ τοῦ εἰ καὶ αὐταί. Cf. p. 12, 1. Καὶ ὅτι ὁ τέ σὺν-δεσμος περισσεύει (p. 34). Α. Cod. θέλοιεν pro ἀείδοιεν.

27 ὡς ἐχάρη Μενέλαος Ἀλέξανδρον θεοειδέα

ὄφθαλμοῖσιν ἰδὼν· φάτο γὰρ τίσεσθαι ἀλείτην: ἡ διπλῇ περιεστιγμένη, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἀλείτας, τὰς ἁμαρτίας ἐκλαμβάνων. κρείττον δὲ αὐτὸν τὸν Ἀλέξανδρον λέγεσθαι ἀλείτην. Α.

31 κατεπλήγη φίλον ἦτορ: ἡ διπλῇ, ὅτι ἀντὶ τοῦ κατεπλάγη. Α.

36 Τρώων ἀγερώχων: ἡ διπλῇ ὅτι ἀγερώχους τοὺς Τρώας, οὐ μόνον τοὺς Ῥοδίους (B 654), ὡς τινες φήθησαν, διὰ τὸ ἀγείρειν τὴν ὀχὴν, τουτέστι τὴν τροφήν· ὁ γὰρ Ὀμηρος ἀγερώχους τοὺς ἄγαν γεράρχους καὶ σεμνοὺς λέγει. Β.

44 φάντες ἀριστῆα πρόμον ἔμμεναι: ἡ διπλῇ, ὅτι κατὰ συγκοπὴν τὸν πρόμαχον εἶρηκεν, οὐχ ὡς οἱ γλωσσογράφοι (Ar. 45) τὸν βασιλέα. Α. Ar. 109.

48 γυναικ' εὐειδέ' ἀνῆγες: ἡ διπλῇ ὅτι ἀναγωγὴν λέγει τὸν ἐκ Πελοποννήσου εἰς Τροίαν πλοῦν· ἔστι γὰρ ὑψηλότερα τὰ πρὸς ἄρκτους. Α. ἄρκτους pro αὐτοὺς L. (cl. I 337) Herod. p. 460.

49 ἐξ ἀπίης γαίης: ἡ διπλῇ ὅτι ἀπίαν τὴν πολὺ ἀγεσιω-

Γ.

σαν, οὐχ ὡς οἱ νεώτεροι τὴν Πελοπόννησον. φησὶ γοῦν ἐξ ἀπίης γαίης δεκάτῳ ἐνιαυτῷ (π 18). AV. Ar. 233.

52 ἀρρήφιλον Μενέλαον. Notaverat epithetum ἀρρήφιλος Menelao a poeta constanter dari. Si igitur Apollon in Phaeopis persona (P 588) eum μαλθακὸν αἰχμητὴν appellet, ab hoc nequaquam exprimi poetae sententiam de Menelai moribus et indole.

54 οὐκ ἄν τοι χαίσιμῃ κίθαρις τὰ τε δῶρ' Ἀφροδίτης: ἡ διπλῇ, ὅτι τινὲς μὴ εὐρίσκοντες κατὰ τὴν ποιήσιν τὸν Ἀλέξανδρον κίθαρίζοντα, μετέγραψαν κίθαρις· τοῦτο δὲ πῖλον γένος εἶναι λέγουσιν. πολλὰ δὲ ἐστὶν ἅπαξ λεγόμενα παρὰ τῷ ποιητῇ. A.

56 ἀλλὰ μάλα Τρῶες δειδήμενες: ἡ διπλῇ περιεστιγμένη, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἐλεήμονες. οὐκ ἐλεοῦσι δὲ αὐτόν, ἀλλὰ μισοῦσιν· οὐ μὲν γάρ φιλότῃτι γ' ἐκένθανον· ἴσον γάρ σφιν πᾶσιν ἀπήχθετο (453). διὰ δὲ τὸν Πρίαμον καὶ τὸν Ἑκτορα εὐλαβοῦνται αὐτῷ ἀντιπράσσειν (Cf. ad H 390). A.

65 οὐ τοι ἀπόβλητ' ἐστὶ θεῶν ἐρικύδεα δῶρα, ὅσσα κεν αὐτοὶ δῶσιν, ἐκὼν δ' οὐκ ἄν τις ἔλοιτο: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ ζητούμενον, πῶς, εἰ οὐκ ἐστὶν ἀπόβλητα, ἐκὼν οὐκ ἄν τις ἔλοιτο. A. „Sine dubio de significatione vocabuli ἐκὼν exposuerat.“ Ar. 212.

71 ὁ πνότερος δὲ κε νικήσῃ κρείσσων τε γένηται: διπλῇ περιεστιγμένη, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει χωρὶς τοῦ πν κρείσσων. τὰ δὲ τοιαῦτα συγκριτικὰ ἐπὶ τῆς ὀρθῆς ἔχει τὸ πν. A.

73 οἱ δ' ἄλλοι φιλότῃτα καὶ ὄρκια πιστὰ ταμὸντες ναίοιτε Τροίην ἐριβόλακα: ἡ διπλῇ περιεστιγμένη, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ναίοιμεν. γελοῖος δὲ ἐστὶν ἐαυτὸν καταριθμῶν τοῖς ὕστερον οἰκήσουσι τὴν Τροίαν, ἀδελότητος οὔσης εἰ νικήσῃ (Cf. 257). A.

80 ἰοῖσιν τε τιτυσκόμενοι λάεσσι τ' ἔβαλλον: ἡ διπλῇ ὅτι Ὀμηρος τὸ βάλλειν ἐπὶ τοῦ τιτρώσκειν τίθησι· νῦν δὲ ἔμφασιν ἔχει. A. De hoc loco fusius dictum Ar. p. 74 sq.

82 ἴσχεσθ' Ἀργεῖοι, μὴ βάλλετε: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ βάλλετε ἀντὶ τοῦ τιτρώσκετε. A.

83 στεῦται γάρ τι ἔπος ἐρέειν κορυθαίολος Ἑκτωρ: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ στεῦται ἀντὶ τοῦ κατὰ διάνοιαν ὀρίζεται. A. Ar. 106.

Γ.

92 ὁππότερος δὲ κε νικήσῃ κρείσσων τε γένηται: ἡ διπλῇ περιεστιγμένη, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει χωρὶς τοῦ ν κρείσσων. τὰ δὲ τοιαῦτα συγκριτικὰ ἐπὶ τῆς ὀρθῆς τὸ ν προσλαμβάνει. Α.

98 φρονέω δὲ διακρινθῆμεναι ἤδη

Ἀργείους καὶ Τρωᾶς: ἡ διπλῇ περιεστιγμένη, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει Ἀργεῖοι καὶ Τρῶες, ὡς ἀποστροφῆς τοῦ λόγου γεγονυίας πρὸς αὐτούς. ἔστι δὲ διακρινθῆναι διχῶς χωρισθῆναι, ὃ δὲ Ζηνόδοτος συνήθως ἡμῖν τέταχεν (»puto pro judicium subire“ Ar. 151). Α.

100 εἵνεκ' ἐμῆς ἐριδος καὶ Ἀλεξάνδρου ἔνεκ' ἀρχῆς: ἡ διπλῇ περιεστιγμένη, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἔνεκ' αὐτῆς. ἔσται δὲ ἀπολογοῦμενος Μενέλαος, ὅτι αὕτη περιέπισεν ὁ Ἀλέξανδρος. διὰ μέντοι τοῦ ἔνεκ' ἀρχῆς ἐνδείκνυται ὅτι προκατῆρξεν. Α.

103 οἴσσετε δ' ἄρνα: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ οἴσετε, ὅτι οὐ μέλλοντός ἐστι χρόνου ἀλλ' ἀντὶ τοῦ φέρετε, ἀπὸ τοῦ οἴσε, ὃ ἐστι φέρε. Α. Cf. O 718 X 481 et p. 6.

105 ἄξετε δὲ Πριάμοιο βίην: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ ἄξετε οὐ τὸν μέλλοντα σημαίνει, ἀλλ' ἴσον τῷ ἄγετε. Α. Cf. p. 6.

108 αἰεὶ δ' ὀπλοτέρων ἀνδρῶν φρένες ἡρέεθονται: οἷς δ' ὁ γέρων μετέχσιν, ἅμα πρὶσσω καὶ ὀπίσσω λεύσσει, ὅπως ὅχ' ἄριστα μετ' ἀμφοτέροισι γένηται.

108: ἀπὸ τούτου ἕως τοῦ λεύσσει ὅπως (110) ἀθετοῦνται στίχοι τρεῖς, ὅτι ἀπολογία ἐστὶν αὕτη ὑπὲρ τῶν παραβάντων Πριαμιδῶν. εἰ γὰρ κατὰ κοινοῦ αἱ φρένες τῶν νέων κρέμανται, οὐδὲν ἕξινον ἁμάρτημα πεποιήκασιν. Α. Et accessit significatio vocis ὀπλότερος non HomERICA de qua v. A 324 Ξ 267, Ar. 183. L.

122 εἰδομένη γαλόφ: ἡ διπλῇ διὰ τὸ γαλόφ Α. Fortasse propter diaeresin (cf. Γ 273). Idem cod. haec habet: γάλως, ὃ ἐστὶν ἀνδραδέλφη, ὡς Ἀθως· καὶ διαίρεσις γαλόω ὡς Ἀθόω δ' ἐπὶ πόντιω (Ξ 229). Α.

124 Λαοδίην Πριάμοιο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην: ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ· φησὶ γοῦν Πριάμοιο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην Κασάνδραν (N 365). V. Fluxisse videtur ex Aristonico. Cf. p. 31.

126 δίπλακα πορφυρέην: ἡ διπλῇ, ὅτι παραλέλει-

Γ.

4

πται τὸ κύριον, ἢ χλαῖνα. λέγει δὲ διπλασια χλαῖναν, ἣν
 ἐστὶ διπλὴν ἀμφιέσασθαι. A. Verba, si quis forte aliquid
 dubitet, confirman- tur ab Eustathio hinc referente. Ψ 243 ser-
 vatum ad διπλασι δημιῶ in V: ὅτι ἀρσενικῶς. Certe vix
 dubito Aristonico fere sic annotatum fuisse: ὅτι τὴν ἀρσενι-
 κῶς, πρὸς τὸ διπλασια, πορηγυρέην: quo confirmatum est,
 διπλασι adjectivum esse, et ubi de palla dictum, παραλελειθαι
 τὸ κύριον, τὴν χλαῖναν. Nec χλαῖναν Διπλὴν ἐκπαδίην
 K 134 praetermissum fuerit. L.

138 τῷ δὲ κε νικήσαντι φίλην κεκλήσῃ ἄκοιτις: ἢ
 διπλῇ, ὅτι περισσὸς ὁ κέ (cf. p. 33), καὶ ὅτι πτωσίς ἐν ἡλ-
 λακταί, ἀντὶ τοῦ τοῦ δὲ νικήσαντος (cf. p. 22). A.

143 οὐκ οἶη· ἅμα τῇ γε καὶ ἀμφίπολοι δὴ ἐποντο,
 Αἰθρη Πιθῆος θυγάτηρ Κλυμένη τε βοῶπις.

144 Αἰθρη: εἰ μὲν τὴν Θεσείως λέγει μητέρα, ἀδει-
 τέον· ἀπίθανον γὰρ ἐστὶν Ἑλένης ἀμφίπολον εἶναι τὴν οὐ-
 τως ὑπερραχαίαν, ἣν οὐκ ἐκποιεῖ ζῆν διὰ τὸ μῆκος τοῦ
 χρόνου. εἰ δὲ ὁμωνυμία ἐστί, καθάπερ καὶ ἐπὶ πλειόνων,
 δύναται μένειν· καὶ γὰρ ἄλλοι εἰσὶν ὁμώνυμοί τινες κατὰ
 τὰ Ἰλιακά, "Αδραστός, Τεύθρας, Οἰνόμαος. A. H. e. ho-
 monymi cum claris quibusdam regibus: v. ad E 148. Ceterum
 non dubito, quin pars Aristonici notae interciderit, in qua
 dictum fuerit, probabiliorem tamen esse athetesin. Primum enim
 tanto magis mirandam esse hanc homonymiam, quae duplex sit
 in patre et filia: et hoc quidem ex conjectura dico: dein acce-
 dere ad haec adjectivum βοῶπις, quod de heroina praeter
 hunc versum semel tantum inveniatur H 9. Ad eum enim ver-
 sum Aristonicus: ὅτι ἐνθάδε μόνον ἐφ' ἡρώωνος τὸ ἐπίθετον,
 καὶ ἐν τῷ ἀθειτουμένῳ (I 144). Unde primum apparet, hic
 etiam de βοῶπις monitum fuisse, et inventum esse in eo mo-
 mentum suspicionis, deinde brevitatis causa recte potuisse Ari-
 stonicum τὸν ἀθειτούμενον dicere, si hic additum fuerit, veri-
 similis ἀθειτεῖσθαι: ut nunc est, non potuisse. L. Cf. Ar. 362.

152 δένδρεω: ἢ διπλῇ περιεσιγμένῃ, ὅτι Ζηνόδοτος γρά-
 ρει δένδρει. ὁ μὲν οὖν λέγων δένδρος ὡς κάλλος ἐρεῖ δέν-
 δρει ὡς κάλλει, ὁ δὲ δένδρον ὡς βύθρον ἐρεῖ δένδρῳ ὡς
 βάθρῳ. Ὁμηρος δὲ λέγων δένδρεον ὑψιπέτηλον (N 437)
 ὡς χάλκεον, ἐρεῖ καὶ δένδρεῳ ὡς χαλκῳ. A.

οἱ δ' ὥς οὖν εἶδονθ' Ἑλένην ἐπὶ πύργον ἰοῦσαν,
155 ἦκα πρὸς ἀλλήλους ἔπεα πτερόεντι ἀγόρευον:

Ζηνόδοτος γράφει ὥκα. εἴτε δὲ ἐπὶ τῆς Ἑλένης ἐστίν, ὅτι ὥκα ἐπορεύετο, ἀπρεπὲς ἔσται· εἴτε ἐπὶ τῶν δημογερόντων, ὅτι ὥκα διελέγοντο, ἀνάρμοστον· βραδυλόγοι γὰρ εἰσιν οἱ γέροντες. Α.

163 ὄφρα ἴδῃ πρότερόν τε πόσιν — ἴδῃ: ἡ διπλῇ ὅτι χωρὶς τοῦ ὅ γραφεῖν ὁμηρικώτερον. Α. Cf. p. 2.

184 ἦδη καὶ Φρυγίην εἰσήλυθον ἀμπελόεσσιν: ἡ διπλῇ, ὅτι διαφέρει ἡ Φρυγία τῆς Τροίας καθ' Ὅμηρον, οἱ δὲ νεώτεροι συγχέουσιν (Αγ. p. 238). καὶ ὅτι τὸ ἦδη παρείληπται ἀντὶ χρονικοῦ τοῦ ποτέ· διὸ καὶ παραλλήλως λέγεται τὸ ἦδη τῷ ποτέ· ἦδη γὰρ καὶ δεῦρό ποτ' ἦλυθεν (205). Α.

205 ἦδη γὰρ καὶ δεῦρό ποτ' ἦλυθε διὸς Ὀδυσσεύς: ἡ διπλῇ, ὅτι παραλλήλως τὸ ἦδη (cod. δῆ) τῷ ποτέ (Cf. 184). Α. V. ad N 276.

206 σεῦ ἔνεκ' ἀγγελίης: ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει σῆς ἔνεκ' ἀγγελίης. οὐ λέγει δὲ συνήθως ἡμῖν, τῆς σῆς ἀγγελίας χάριν, ἀλλ' ἀγγελίης ἀντὶ τοῦ ἄγγελος. Α. Cf. A 384, Apoll. lex. 7, 12. Voss. h. Cereris 440.

207 τοὺς δ' ἐγὼ ἐξείνισσα καὶ ἐν μεγάροισι φίλησα: ἡ διπλῇ ὅτι παραλλήλως ἐξείνισσα καὶ ἐφίλησα· τὸ γὰρ φιλεῖν ἐνίοτε ἀντὶ τοῦ ξενίζειν τίθησιν. Α. Αγ. 150 et cf. ad N 276.

211 ἄμφω δ' ἐξομένω, γεραρώτερος ἦεν Ὀδυσσεύς: ἡ διπλῇ περιεστιγμένη, ὅτι Ζηνόδοτος οὖν τῷ ὅ γραφεί ἐξομένων. τὸ δὲ ἄμφω δύο πτώσεις ἐπιδέχεται (cod. ἔχει, v. ad A 8), ἀμφοτέρω ἢ ἀμφοτέρους. καὶ νῦν λέγει ἀμφοτέρω δὲ καθήμενοι, κατ' ἐναλλαγὴν πτώσεως, ἀντὶ τοῦ κατημένων δὲ ἀμφοτέρων, καὶ ἔστι σύνηθες, ὥς ἐπ' ἐκείνου σὺν δὲ δὴ ἐρχομένω (K 224)· οἱ δὲ δύο σκόπελοι, ὁ μὲν (μ 73), ἀντὶ τοῦ τῶν δύο σκοπέλων. ΑV. Cf. p. 19.

219 ἀλλ' ἄστεμφές ἔχεσκεν: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ ἀστεμφές, ὅτι τὸ ἀμετακίνητον. ὁ γὰρ Ἀνακρέων σὺ γὰρ ἦς ἐμοιγ' ἀστεμφής. Α.

220 φαίης κε ζάκοτον τέ τιν' ἔμμεναι: ὅτι τὸ φαίης τὴν φαντασίαν ἔχει (A 699 O 544) ὥς πρὸς τὴν Ἑλένην λεγόμενον· κατὰ μέντοι γε Ὀμηρικὴν συνήθειαν ἐκληπτεύον ἐν ἴσῳ τῷ ἔφη τις ἄν, ὥς ἔχει τὸ ἐνθ' οὐκ ἂν βρίζοιται ἰδοῖς (A 223) ἀντὶ τοῦ ἰδοῖ τις ἄν. Α. Cf. p. 8.

224 οὐ τότε γ' ὦδ' Ὀδυσῆος ἀγάσσαμεθ' εἶδος
ιδόντες· ἡ διπλῇ πρὸς τὸ σιωπώμενον, ὅτι συνυπακούσαι
δεῖ τὸ οὐ τότε οὕτως ἐθαυμάσαμεν τὸ εἶδος ιδόντες, ὡς τὴν
κατὰ λόγον δύναμιν. Α.

οὗτος δ' Αἴας ἐστὶ πελώριος ἔρκος Ἀχαιῶν.

230 Ἰδομενεὺς δ' ἐτέρωθεν· ἡ διπλῇ, ὅτι πλησίον
ὁ Ἰδομενεὺς Αἴαντος τοῦ Τελαμωνίου ἐτάσσετο καὶ (ins. L.)
κατὰ τὴν ἐπιπώλησιν (Δ 251, 273) συμφώνως. παραιτητέον
ἄρα ἐκείνον τὸν στίχον τὸν ἐν τῷ καταλόγῳ (B 558) ὑπὸ
τινῶν γραφόμενον στήσε δ' ἄγων ἔν' Ἀθηναίων ἴσταντο
φάλαγγες· οὐ γὰρ ἦσαν πλησίον Αἴαντος Ἀθηναῖοι (Δ326).
Α. Αr. 230.

243 ὡς φάτο, τοὺς δ' ἤδη κάτεχεν φουσίζοος αἶα

ἐν Λακεδαιμόνι αὐθι, φίλῃ ἐν πατρίδι γαίῃ· ὅτι
Ζηνόδοτος γράφει ἐῆ ἐν πατρίδι (Apollon. constr. 157, 18;
pron. 60). εἴτε δὲ ἐπὶ τῶν Διοσκούρων ἔσται τὸ ἐῆ, ἐνικὸν
οὐχ ἀρμόσει· εἴτε δὲ ἐπὶ τῆς Ἑλένης, ἐκθεσμόν ἐστι τὸ οὕτω
λέγειν, τοὺς δ' ἤδη κάτεχεν φουσίζοος αἶα ἐν τῇ ἑαυτῆς
πατρίδι. Α.

256 οἱ δ' ἄλλοι φιλόττητα καὶ ὄρκια πιστὰ ταμὸντες

ναίοιμεν Τροίην ἐριβώλακα· ἀστερίσκος, ὅτι νῦν
ὀρθῶς ἐν τῷ τοῦ κήρυκος λόγῳ γράφεται ναίοιμεν, ἐν δὲ
τοῖς ἐπάνω, ὅτε Ἀλέξανδρος λέγει (74) οὐκέτι. Α.

261 ἄν δ' ἄρ' ἔβη Πρίαμος, κατὰ δ' ἡνία τείνεν ὀπίσσω·
παρ δέ οἱ Ἀντήνωρ· ἡ διπλῇ, ὅτι δύο ἐπεδέχοντο οἱ
δίφροι· διὸ νῦν Πρίαμος ἡνιοχεῖ παραιβατοῦντος τοῦ Ἀν-
τήνωρος. καὶ ὅτι οἱ ἥρωες πάντες ἐμπειροὶ καὶ αὐτουργοί·
διὸ καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς ναυπηγεῖ καὶ κυβερνᾷ. Α.

263 τῷ δὲ διὰ Σκαιῶν πεδίον δ' ἔχον· ἡ διπλῇ, ὅτι
παραλέλοιπε τὸ πνλῶν, καὶ ὅτι ἀδιαιρέτως ἐξενήνοχεν· εἰ-
θισται γὰρ λέγειν Σκαιῶν (X 6). Α.

269 ὄρκια πιστὰ θεῶν σὺναγον, κρητῆρι δὲ οἶνον

μίσγον, ἀτὰρ βασιλεῖσιν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευον·
ἡ διπλῇ, ὅτι οὐχ ὕδατι ἔμισγον τὸν οἶνον, ἀλλὰ τὸν τῶν
Τρώων καὶ Ἀχαιῶν· διὸ καὶ ἐν ἄλλοις σπονδαί τ' ἄκρη-
τοι (B 341). Α. Αr. 199.

271 μάχαιραν· ἡ διπλῇ, ὅτι τὴν παραξιφίδα μάχαιραν
καλεῖ· διὸ καὶ λέγει αὐτὴν παρηρητῆσθαι τῷ κουλεῷ τοῦ ξί-

Γ.

φους. τὸ δὲ πολεμιστήριον ἄορ, ξίφος, φάσγανον· [καλου-
σιν] συνώνυμα γάρ. A. Ita nunc L., non ut Ar. 98.

273 ἄρνων ἐκ κεφαλέων· ἡ διπλῇ περιεστιγμένη, ὅτι
Ζηνόδοτος γράφει ἄρνέων ἐκ κεφαλέων. ἀπὸ δὲ τῶν
κατὰ τὴν ὀρθὴν ληρόντων εἰς εἰς οὐ γίνονται τοιαῦται διαι-
ρέσεις, ἀλλ' ἀπὸ τῶν εἰς αἰ· εἰ δὲ ἄρνες, ἄρνων. ἀπὸ δὲ
τοῦ κεφαλαί κατὰ λόγον κεφαλέων. A. Alii Zenodotum ἄρ-
νέων pro ἄρνείων accepisse putabant: Epimerism. p. 239. L.

276 Ἰδηθεν μεδέων· ἡ διπλῇ, ὅτι ἀντὶ τοῦ Ἰδης
μεδέων. A. Cf. p. 27.

277 ἡέλιός θ' ὅς πάντ' ἐφορᾷς· ἡ διπλῇ περιεστι-
γμένη, ὅτι ἥλιος ἀντὶ τοῦ ἥλιε, ὡς καὶ κεῖ δὸς φίλος (p 415),
καὶ ἀλλὰ φίλος θάνε καὶ σὺ (Φ 106) (et φίλος ὦ Με-
νέλαε A 189 L. cf. p. 18). καὶ πρὸς τὴν ἀθείησιν τῶν ἐν
Ὀδυσσεΐᾳ ὡκέα δ' ἡελίῳ ὑπερίονι ἄγγελος ἦλθεν
(μ 374) περὶ τῆς ἀπωλείας τῶν βοῶν τῷ πάντας ἐφορῶντι. A.
καὶ οὐ ὑπένερθε καμόντας

279 ἀνθρώπους τίνυσθον· ἡ διπλῇ περιεστιγμένη
πρὸς Ζηνόδοτον, ὅτι ἐκ τοῦ δυικῶς γράφεσθαι τὸ τίνυσθον
ἐλέγχεται, ὅτι ἐπὶ Περσεφόνης καὶ Πλούτωνός ἐστιν ὁ λό-
γος, οὐκ ἐπὶ τῶν νεκρῶν. A. Cf. p. 15.

280 μάρτυροί ἐστε· ἡ διπλῇ περιεστιγμένη, ὅτι Ζη-
νόδοτος γράφει μάρτυρες. Ὀμηρος δὲ μάρτυρος κατὰ τὸ
ἐνικὸν λέγει· Ζεὺς δ' ἄμμ' (cod. ἄμ') ἐπιμάρτυρος
ἔστω (H 76), οὗ πληθυντικὸν ἔσται τὸ μάρτυροι. A.

286 τιμὴν δ' Ἀργείοις ἀποτινέμεν· ἡ διπλῇ, ὅτι
τιμὴν τὸ ἐπιτίμιον λέγει, ὃ πολλάκις λέγει ποινήν. A. Ar. 152 sq.

297 ὥδε δέ τις εἶπεν· ἡ διπλῇ, ὅτι τὸ ὥδε οὐ-
δέποτε τοπικῶς, καθάπερ ἡμεῖς, λέγει, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ οὕτως
τοῦτο παραλαμβάνει. A. Ar. 84.

305 Ἴλιον ἠνεμόεσσαν· ὅτι θηλυκῶς αἰὲ τὴν Ἴλιον
λέγει. A.

306 οὐ πω τλήσομι' ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀρέσθαι·
παθητικὸν ἀντὶ ἐνεργητικοῦ. A. Cf. p. 2.

δεύτερον αὐτὸ θώρηκα περὶ στήθεσιν ἔδυνεν

οἷο κασιγνήτοιο Λυκάονος· ἤρμοσε δ' αὐτῷ.

ἄμφι δ' ἄρ' ὥμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον

335 χάλκεον, ἀντὶ ἀρ' ἐπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε.

Γ.

334. 335: ἡ διπλῇ περιεστιγμένη, ὅτι Ζηνόδοτος ἀμφοτέρους ἠθέτηκε, καὶ μετὰ τὸν οἶο κασιγνήτοιο ὑποτάσσει κρατὶ δ' ἐπ' ἐφθίμῳ κυνέην εὐτυκτον ἔθηκεν Ἰππουριν· δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν· Εἴλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ὃ οἱ παλάμηφιν ἀρήρει· Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὥμοισιν βάλετ' ἀσπίδα θυσσανόεσσαν. ὥστε ἐναντίως τῷ Ὀμηρικῷ ὀπλισμῷ (A 30, 32 O 480) ἔχειν· πρὸ τῆς ἀσπίδος γὰρ φανήσεται ἀναλαμβάνων τὴν περικεφαλαίαν, καὶ ξίφος μὴ ἔχων. A. Verba ὅ οἱ — θυσσαν., quae sunt apud Villosis., exciderunt apud Bekk.

339 ὥς δ' αὖτως Μενέλαος ἀρήϊος ἔντε' ἔδυνεν· ὅτι οὗτος ξίφος ἔχει (v. 361)· εἰ δὲ ὡσαύτως τῷ Ἀλεξάνδρῳ καθώπλισται, πάντως κακείνος εἶχε ξίφος. ἡ δὲ ἀναφορά πρὸς Ζηνόδοτον (334). A. Ar. 194.

351 Ζεὺ ἄνα, δὸς τίσασθαι ὃ με πρότερος κακ' ἐοργεν δῖον Ἀλέξανδρον, καὶ ἐμῆς ὑπὸ χερσὶ δαμῆναι.

352: ἀθετεῖται, ὅτι οὐκ ἀναγκαιῶς ἐπιλέγεται· καὶ γὰρ ὁ καιρὸς τὸ σύντομον ἔχειν θέλει. καὶ δῖον ἀκαίρως ὁ Μενέλαος τὸν ἐχθρὸν λέγει. A. Etiam Ψ 581 ἀθετεῖται, ὅτι ἀκαίρως λέγει διοτρεφεῖς, ἰργιζόμενος αὐτῷ. Sed quod epithetum non apte positum esse videbatur, id solum nec hic nec illic satis fuisset ad suspicionem firmandam. Nequaquam enim fugerat Aristarchum, esse quaedam epitheta apud Homerum nominibus quasi propria et ita firmiter adhaerentia, ut ne tum quidem divelli possint, si significatio eorum ab aliquo loco vel tempore aliena sit. Veluti aquae Scamandri amoenae dicuntur quamvis sanguine suffusae, vestes fulgentes quamvis ita sordidae ut lavari debeant: v. ad Φ 218. Cf. ad Z 160 (δὲ Ἀντίω) H 75 (ubi Hector se ipse divinum appellat) Ψ 304 (ubi pigri Nestoris equi ὠκύποδες audiunt). Ne vs. A 432 quidem obelo notatus, quamquam alterum ejus dimidium inconcinne adsutum est.

354 ξεινοδόξον κακὰ ῥέξαι, ὃ κεν φιλότῃτα παράσχῃ: ὅτι σαφῶς νῦν φιλότῃτα τὴν ξενίαν εἴρηκεν. BDL.

361 Ἀτρεΐδης δὲ ἐρυσσάμενος ξίφος: ἡ διπλῇ, ὅτι ξίφος ἔχει, πρὸς Ζηνόδοτον (334). A. Ar. 195.

364 οὐρανὸν εὐρύν: ἡ διπλῇ περιεστιγμένη, ὅτι Ζη-

Γ.

νόθοτος γράφει αἰπὺν. αἰπὺ δὲ ὄρος ἂν λέγοιτο, ὃ δὲ οὐρανὸς εὐρύς· παρήκει γὰρ τῇ γῇ. A. Ar. 168 not.

367

ἐκ δὲ μοι ἔγχος

ἡίχθη παλάμηφιν ἐτώσιον, οὐδ' ἔβαλόν μιν· ὅτι σαφῶς τὸ οὐδ' ἔβαλόν μιν σημαίνει ἀντὶ τοῦ οὐδὲ ἐπάταξα αὐτόν. A. Ar. 72 et 65 not.

371 ἄγχε δέ μιν πολύκεστος ἱμάς· ὅτι πολύκεστος ὁ πολυκέντητος· ἐκ δὲ τούτου ὁ ποικίλος δηλοῦται διὰ τὰς ῥαφάς. καὶ ὁ τῆς Ἀφροδίτης κεστός ἀπὸ τούτου· τῇ νῦν ἱοῦτον ἱμάντα — Ποικίλον (Ξ 219). ὁ δὲ Καλλίμαχος ὡς ὄνομα κύριον τοῦ ἱμάντος τὸν κεστόν ἐκδέχεται. A.

αὐτὰρ ὁ ἄψ ἐπόρουσε, κατακτάμεναι μενεαίωνν

380 ἔρχεῖ χαλκείῳ· ζητεῖται ποίῳ ἔρχεῖ· ὃ γὰρ εἶχεν, ἐξηκόντισεν· διὸ ἡ διπλῇ. λεκτέον οὖν, ὅτι ἐπώρουσεν ἐφ' ὃ ἐξηκόντισεν ἔγχος ἐνεχόμενον τῇ ἀσπίδι καὶ τῷ θώρακι τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἵνα τοῦτο ἐκοπιάσας ἀνέλοι αὐτόν. οὕτως οὖν ληπτέον τὸ ἐξῆς, ἐπόρουσε ἔρχεῖ χαλκείῳ, εἴτα χωρὶς κατακτάμεναι μενεαίωνν. A. Ar. 212.

391 δινωτοῖσι λέχεσσιν· ὅτι δεινωτὰ λέχη λέγει ἦτοι διὰ τὸ τετορνεῦσθαι τοὺς πόδας, ἢ διὰ τὴν ἐντασιν τῶν ἱμάντων· πρώτη γὰρ ἐχρῶντο τῇ διὰ τῶν ἱμάντων πλοκῇ. A. In πρώτῃ aliquid vitii esse videtur. L.

392

οὐδέ κε φαίης

ἀνδρὶ μαχησάμενον τὸν γ' ἐλθεῖν· ὅτι ὡς πρὸς τινα λέγει μὴ ὑποκειμένου προσώπου, ἀντὶ τοῦ φαίη τις ἄν. A. Cf. p. 8.

395 ὥς φάτο, τῇ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινεν. καὶ ῥ' ὥς οὖν ἐνόησε θεᾶς περικαλλέα δειρὴν στήθεά τ' ἱμερόεντα καὶ ὄμματα μαρμαίροντα, θάμβησέν τ' ἄρ' ἔπειτα κτλ.

395: ὅτι οὐ δεῖ ἀκούειν ἐκ τοῦ θυμὸν ὄρινεν ἐθιμωσεν, ἀλλὰ τὸ παρώρμησεν· δεξάμενος δέ τις τὸ πρότερον τοὺς ἐξῆς ἐνδιασκευάζει (Ar. 350; de signif. cf. ad A 208). διὸ ἀπειοῦνται ἀπὸ τοῦ καὶ ῥ' ὥς οὖν ἐνόησε ἕως τοῦ ὥς ἔφατ'· ἐδθεισεν δ' Ἑλένη (418) στίχοι κγ'. πῶς γὰρ ἡ γραία παλαιγενεὶ εἰκασμένη περικαλλέα δειρὴν εἶχε καὶ ὄμματα μαρμαίροντα καὶ στήθεα ἱμερόεντα; καὶ βλάβη καὶ παρὰ τὸ πρόσωπόν ἐστι τὰ λεγόμενα ἥσο παρ' αὐτόν

Γ.

ἰοῦσα, θεῶν δ' ἀπόεικε κελεύθου (ita Aristarch., cod. ἀπόειπε κελεύθους), μὴ δ' ἔτι σοῖσι πόδεσσιν. καὶ εὐτελὴς κατὰ τὴν διάνοιαν μὴ μ' ἔρεθε σχετλίη. αἰρομένων δὲ αὐτῶν, καὶ τῆς συνεπειᾶς γινομένης οὕτως· ὥς φάτο, τῇ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινε· Βῆ δὲ κατασχομένη ἐανῶ ἀργῇτι φαεινῶ Σιγῇ, πάσας δὲ Τρωὰς λάθην, ἤρχε δὲ δαίμων — A. — Add. καλῶς ἔχει, vel tale quid. L. Et si fides sch. Q. δ 12 et Eustath. (1479, 63), vox δούλη (409) suspicionem auxit. Καί ante παρὰ τὸ πρόσωπον inserui.

423 ἡ δ' εἰς ὑπόροφον θάλαμον κίε δια γυναικῶν.

τῇ δ' ἄρα δίφρον ἐλοῦσα φιλομμειδῆς Ἀφροδίτῃ ἀντί· Ἀλεξάνδροιο θεὰ κατέθηκε φέρουσα·

ἐνθα καθίς· Ἐλένη κούρη Διὸς αἰγιόχοιο.

423: ἀπὸ τούτου ἕως τοῦ ἐνθα καθίς· Ἐλένη (426) στίχοις τέσσαρσι παράκεινται διπλαῖ περιεστιγμέναι, ὅτι Ζηνόδοτος μετετίθει τὴν συνέπειαν οὕτως ἀμφίπολοι μὲν ἔπειτα θοῶς ἐπὶ ἔργα τράποντο, Αὐτὴ δ' ἀντίον ἴξεν Ἀλεξάνδροιο ἄνακτος, "Ὅσσε πάλιν κλίνασα, πόσιν δ' ἡνίπαπε μύθῳ· ἀπρεπὲς γὰρ αὐτῷ ἐφαίνεται τὸ τῇ Ἐλένῃ τὴν Ἀφροδίτῃν δίφρον βασιάζειν. ἐπιλέλησται δὲ ὅτι γρατὶ εἴκασται καὶ ταύτῃ τῇ μορφῇ τὰ προσήκοντα πράσσει. A. Ar. 353. De hac ordinatione verborum τῇ μορφῇ τὰ προσήκοντα si quis dubitet, conferat: τὰ ἐμπεπηγότα δόρατα τῇ ἀσπίδι vel ταῖς ἀσπίσιν (ad A 571 N 148), τὸν παρακολουθοῦντα ψόφον ἐκ τῶν ὀπλῶν (Π 822), τὸ παρηγμένον πρόσωπον κατὰ τὴν ποιήσιν (A 747).

432 ἀλλ' ἴθι νῦν προκάλεσσαι ἀρρήφιλον Μενέλαον

ἐξαῦτις μαχέσασθαι ἐναντίον. ἀλλὰ σ' ἔγωγε

παύεσθαι κέλομαι, μὴδὲ ξανθῷ Μενελάῳ

ἀντίβιον πόλεμον πολεμίζειν ἢδὲ μάχεσθαι

ἀφραδέως, μήπως τάχ' ὑπ' αὐτοῦ δουρὶ δαμείης.

432: ἀπὸ τούτου ἕως τοῦ ἀφραδέως (436) ἀθειοῦνται στίχοι πέντε, ὅτι πεζότεροί εἰσι καὶ τοῖς νοήμασι ψυχροὶ καὶ ἀκατάλληλοι. ἅμα μὲν γὰρ λέγει ἀλλ' ἴθι προκάλεσσαι καὶ κατὰ τὸ συνεχὲς ἐπιφέρει ἀλλὰ σ' ἔγωγε παύεσθαι (ita Aristarch. cod. παύσασθαι) κέλομαι, ὥς ἡροντιζούσης. A.

445 νήσω δ' ἐν κρανάῃ ἐμίγην φιλότῃτι καὶ εὐνῇ:

Γ. Δ.

ἡ διπλῇ ὅτι οὐκ ἐν Σπάρτῃ ἐμίγη τῇ Ἑλένῃ, ἵνα μὴ περιφανὴς γένηται· καὶ ὅτι ἄδηλον πότερον ὄνομα κύριόν ἐστιν, ἀπὸ τοῦ κρανθῆναι ἐπ' αὐτῆς πρῶτον τὸν γάμον καὶ τελειωθῆναι τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ τῆς Ἑλένης, ἣ ἐπιθετικῶς τὴν τραχείαν· τινὲς γὰρ τὴν λεγομένην Ἑλένην πρὸς τῇ Ἀττικῇ εἶναι ἀπὸ τῆς Ἑλένης, ὅτι ταύτῃ πρῶτῃ ἐπέβη. A. Ar. 237.

453 οὐ μὲν γὰρ φιλότῃτι γ' ἐκεύθανον, εἴ τις ἴδοιτο: ὅτι ἀπηλλοτριῶντο τῷ Ἀλεξάνδρῳ οἱ Τρῶες. οὐκ ἂν οὖν λέγοι ἐν τοῖς ἐπάνω (56) ὁ Ἐκτωρ ἀλλὰ μᾶλα Τρῶες ἐλεήμονες, ὡς Ζηνόδοτος γράφει, ἀλλὰ δειδήμονες. A.

458 ὑμεῖς δ' Ἀργεῖην Ἑλένην καὶ κτήμαθ' ἅμ' αὐτῇ ἔκδοτε, καὶ τιμὴν ἀποτινέμεν ἣν τιν' ἔοικεν: ἡ διπλῇ περιεστιγμένη, ὅτι Ζηνόδοτος ἀποτίνετον. συγχέεται δὲ τὸ δυνικὸν σχῆμα ἐπὶ πλειόνων τιθέμενον· (cf. p. 15) καὶ ἔγνόησεν ὅτι συνήθως τῷ ἀπαρεμφάτῳ ἀντὶ τοῦ προστακτικοῦ χρῆται Ὅμηρος, ἀποτινέμεν ἀντὶ τοῦ ἀποτίνετε (cf. p. 14). A.

460 ἦτε καὶ ἐσσομένοισι μετ' ἀνθρώποισι πέληται: ὅτι ἡ μετὰ ἀντὶ τῆς ἔν. A. Pluyg. p. 8. Cf. p. 28.

EIS THN Δ.

1 οἱ δὲ θεοὶ παρ Ζηνὶ καθήμενοι ἡγορόωντο χρυσίῳ ἐν δαπέδῳ, μετὰ δὲ σφισι πότνια Ἥβη νέκταρ ἐωνοχόει: ἡ διπλῇ, ὅτι παρθένος ἡ Ἥβη· οἶνοχοεῖ γάρ· (Ar. 198) οὐκ ἄρα γεγάμηται ὑφ' Ἡρακλέους, ὡς ἐν τοῖς κατὰ (Ar. 22) τὴν νεκυίαν ἡθετημένοις (λ 602). A. (Ar. 186).

22 ἦτοι Ἀθηναίῃ ἀκέων ἦν οὐδέ τι εἶπεν: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ ἀκέων, ὅτι ἀντὶ τοῦ ἀκέουσα ἐξενήνκεται· οὐ γὰρ ἐστιν ἀντὶ τοῦ ἡούχως. [ὡς ὁ Ἀριστόνικος ἐν τοῖς σημείοις φησὶν cf. Ar. p. 2]. A. Cf. p. 31 et de loco ex Apollonio negligentissime adscripto Ar. 36.

31 δαιμονίῃ, τί νύ σε Πριάμος Πριάμοιό τε παῖδες τόσσα κακὰ ῥέζουσιν: ἀντὶ τοῦ ἔρεξαν (cf. p. 4). ἄγνοεῖ δὲ τὴν κρίσιν (Ar. 187). V.

Δ.

44 αἱ γὰρ ὑπ' ἡελίῳ τε καὶ οὐρανῷ ἄστερόεντι
ναιετάουσι πόλῃες· ἡ διπλῇ ὅτι τῷ ενεργητικῷ ἀντί-
τοῦ παθητικοῦ κέχρηται, ἀντὶ τοῦ ναιετάονται. A. Cf. p. 3.

46 Ἴλιος ἰρή· ὅτι θηλυκῶς τὴν Ἴλιον. A. Pluyg. 8.

51 ἦτοι ἐμοὶ τρεῖς μὲν πολὺ φίλτατα εἰσι πόλῃες
Ἄργος τε Σπάρτη τε καὶ εὐρυάγυια Μυκῆνη· ἡ
διπλῇ ὅτι τούτων τῶν πόλεων ἐνεκα συνεμάχουν τοῖς Ἑλ-
λησιν, οὐ διὰ τὸ ἀποκεκρίσθαι ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τὸ κάλλος
αὐτῶν, ὅπερ οὐκ οἶδεν Ὅμηρος. A. Pertinax ad Ω 29, cf.
Ar. 187.

55 εἴ περ γὰρ φθονέω τε καὶ οὐκ εἰῶ διαπέρσαι,
οὐκ ἀνύω φθονέουσ', ἐπειὴ πολὺ φέρτερός ἐσοι.

55. 56: ἀθαιτοῦνται ἀμφοτέρω, ὅτι τὴν χάριν ἀναλύου-
σιν, εἰ καὶ μὴ προδεθῇς δύναται τοῦτ' ἔχειν. A. i. e. quia
nulla gratia Junoni a Jove deberetur, si Jupiter etiam nullis
precibus adhibitilis optatum impetrare posset.

59 καὶ με προσβυτάτην τέκετο Κρόνος ἀγκυλομή-
της· ὅτι οὐ καθ' ἡλικίαν λέγει, ἀλλ' ἐν τιμῇ. A.

60 ἀμφοτέρω, γενεῇ τε καὶ οὐνεκα σὴ παράκοιτις
κέκλημαι· ἡ διπλῇ ὅτι γενεῇ ἀντὶ τοῦ γένει· ἐκ Κρό-
νου γάρ. A.

64 σὺ δὲ θᾶσσον Ἀθηναίῃ ἐπιτεῖλαι· ἡ διπλῇ, ὅτι
τὸ ἐπιτεῖλαι ἀντὶ προστακτικοῦ κεῖται. A. Cf. p. 14. Idem
praecipit Apollon. 102 A, Et. M. 365, 40.

70 αἶψα μάλ' ἐς στρατὸν ἐλθὲ μετὰ Τρώας καὶ
Ἀχαιοὺς.

πειρᾶν δ' ὥς κε Τρῶες ὑπερκύδαντας Ἀχαιοὺς

ἄρξωσι — δηλήσασθαι· ὅτι τὸ μὲν ἐλθὲ προστα-
κτικόν, τὸ δὲ πειρᾶν ἀπαρέμφατον ἀντὶ τοῦ πείρα προστα-
κτικοῦ. A. Cf. p. 14.

74 βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων αἵξασα· ἡ
διπλῇ ὅτι ὡς περὶ ὄρους τοῦ Ὀλύμπου λέγει. A. Ar. 169.

86 ἡ δ' ἀνδρὶ ἱκέλη Τρώων κατεδύσεθ' ὄμιλον,

Λαοδόκῳ Ἀντηνορίδῃ κρατερῷ αἰχμητῇ,

Πάνδαρον ἀντίθεον διζημένῃ, εἴ που ἐφεύροι.

εὖρε Λυκάονος νιὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε.

88: τούτῳ καὶ τῷ ἐξῆς παράκεινται διπλαῖ περιεπι-
γμέναι, ὅτι Ζηρόδοτος τούτου μὲν τὸ ἀκροτελεύτιον οὕτως

Δ.

γράφει εὔρε δὲ τὸν δε, τὸν δὲ δεύτερον οἷδὲ γράφει, δο-
κῶν ἀνθρώπινον τὸ ζητεῖν εἶναι· καταλέλοιπε δὲ τὸ διζη-
μένῃ. ἄγνοεῖ δὲ ὅτι ὁμοιωθεῖσα Λαοδόκῳ ἀνάγκην εἶχεν
(malim ἔχει v. ad Γ 423) ἀνθρώπινα ἐπιτηδεύειν. A. Ar. 353.

90 ἀμφὶ δέ μιν κρατερὰὶ στίχες ἀσπιστῶν

λαῶν, οἳ οἱ ἐποντο· πρὸς τὸ λαῶν ἀπέδωκεν, ὡς τὸ
γενεαὶ ἀνθρώπων οἳ οἱ πρόσθεν ἅμα τράφεν (A251). AL.

100 οἵστυσον Μενελάου· ἡ διπλὴ πρὸς τὸ σχῆμα,
ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τὸν Μενέλαον. A. Cf. p. 24.!

101 εὐχεο δ' Ἀπόλλωνι λυκηγενεῖ· ὅτι ἀπὸ τῆς
Τρωικῆς Λυκίας, ἐξ ἧς ἐστὶν ὁ Πάνδαρος. A. Ar. 237.

110 καὶ τὰ μὲν ἀσκήσας κεραοξόος ἤραρε τέ-
κτων. Non igitur ab Apolline Pandarus arcum accepit: ad B 827.

116 ἐκ δ' ἔλετ' ἰόν

ἄβλητα πτερόεντα, μελαινέων ἔρμ' ὀδυνάων· ἀθειεί-
ται (Ar. 10), ὅτι νῦν ἀπλῶς ἄβλητον καὶ μηδέποτε βεβλη-
μένον καὶ ἀφειμένον, οὐχ Ὅμηρικῶς· τὸ γὰρ βάλλειν Ὅμη-
ρος οὐκ ἐπὶ τοῦ ψιλῶς προέσθαι εἰθῆσιν (Ar. 72). καὶ διὰ
τοῦ μελαινέων ἔρμ' ὀδυνάων οὐχ ὃ θέλει λέγει· ἔρμα
γὰρ καθ' Ὅμηρον ἔρεισμα καὶ κώλυμα, οὐ γίνεται δὲ ὀδυνῶν
κώλυμα τὸ βέλος. A. Lehrs (Ar. 75 sq.) Aristonicum illud
argumentum de ἀβλήs de suo addidisse censet.

122 ἔλκε δ' ὁμοῦ γλυφίδας τε λαβῶν καὶ νεῦρα βόεια·
νευρὴν μὲν μαζῶ πέλασεν, τόξῳ δὲ σίδηρον.

αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ κυκλοτερὲς μέγα τόξον εἵτεινεν,
λίγξε βιός.

123: ὅτι Ζηνίδοτος πρὸ τούτου τὸν ἐξῆς τέταχεν, οὔ-
τως ποιήσας ἔλκε δ' ὁμοῦ γλυφίδας καὶ νεῦρα βόεια·
εἶτα αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ κυκλοτερὲς μέγα τόξον εἵτεινε,
Νευρὴν μὲν μαζῶ πέλασεν, τόξῳ δὲ σίδηρον, εἶτα
λίγξε βιός, οὐ νοήσας ὅτι διὰ τῶν παρεπομένων τοῦ ἔλκε
δ' ὁμοῦ καὶ νευρὴν μὲν μαζῶ πέλασεν συνίστησι τὴν
ἐντασιν γεγεννημένην, εἰθ' ἐξῆς λέγει, ἐπειδὴ ἐνεαύθη καὶ
κυκλοτερὲς ἐγένετο, ἀπέστειλε τὸ βέλος. A. Et propter σί-
δηρον, ad refutandam Zenodoti lectionem v. 139.

132 αὐτὴ δ' αὐθ' ἴθυνεν, ὅθι ζωστήρος ὄχης

χρύσειοι σύνεχον καὶ διπλόος ἦν τετο θώρηξ· ἡ
διπλὴ, ὅτι καθ' ὃν τόπον ἐζώννυντο, διπλοῦς ἦν ὁ θώραξ,

Δ.

καθὸ ὑποβέβλητο τῷ στατῷ θώρακι τὸ λεγόμενον ζῶμα, καθήκον μέχρι τῶν γονάτων ἀπὸ τῶν λαγόνων. Α. Αρ. 126.

- 135 διὰ μὲν ἄρ' ἡμισυζωστήρος ἐλήλατο δαιδαλέοιο,
καὶ διὰ θώρηκος πολυδαϊδάλου ἡρήρειστο
μίτρης θ', ἣν ἐφόρει ἔρυσμα χρόος, ἔρκος ἀκόντων,
ἣ οἱ πλεῖστον ἔρυτο· διαπρὸ δὲ εἴσατο καὶ τῆς.
ἀκρότατον δ' ἄρ' οἰστός ἐπέγραψε χρόα φωτός·
140 ἀντίκα δ' ἔρρεεν αἷμα κελαινεφές ἐξ ὠτειλῆς.

135: πρὸς τὸν ὀπλισμόν· πρῶτος γάρ ἐστι πρὸς τὴν ἐπιφάνειαν ὁ ζωστήρ, καὶ κατὰ τοῦ στατοῦ καὶ κατὰ τοῦ ζώματος· ἁμιφότερα δὲ ταῦτα θώρακα καλεῖ, διόπερ ὅταν τοῦ ἐτέρου μνησθῇ, τὸ ἕτερον παραλείπει· ἐνδοθεν δὲ τούτων πρὸς τῷ χρωτὶ κατὰ τὰ κοῖλα καὶ τὰς λαγόνας ἡ μίτρα. Α. Cf. *ibid.*

138: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ ζητούμενον ἐπὶ τῆς Ἀχιλλέως ἀσπίδος, τὴν δὲ μίαν χρυσοῦν, τῇ ῥ' ἔσχετο (Γ 272), καθὸ ἡμαύρωσε τὴν φορὰν τοῦ δόρατος, ὅμως μέντοι διεκόπη, καθάπερ νῦν ἐπὶ τῆς μίτρας λέγει. Α.

139: ἡ διπλῇ, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει χαλκός· ἐπιλέλγεται δὲ ὅτι ἐν τοῖς ἐπάνω (123) σιδηρᾶν τὴν ἀκίδα τοῦ βέλους εἶπεν εἶναι· καὶ ὅτι τὸ ἀκρότατον οὐχ ὑπερθετικόν ἐστιν ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἄκρον τὸν χρωῖτα. Α. Cf. p. 31.

140: ἀθετεῖται, ὅτι οὐκ ἂν λέγοι "Ομηρος ὠτειλὴν τὸ ἐκ βολῆς τραῦμα· διαστελλεῖ γάρ τὸ οὐτάσαι πρὸς τὸ βαλεῖν. Α. Αρ. 70.

141 ὡς δ' ὅτε τίς τ' ἐλέφαντα γυνὴ φοῖνικι μίηνῃ· ἡ διπλῇ, ὅτι τινὲς ἐλεφαντὰ ὡς βλαβερά προενεγκάμενοι τῷ τόνῳ ἀπέδωκαν ἔρια λευκά· δεῖ δὲ κυρίως ἀκούειν τὸν ἐλέφαντα. Α. προενεγκάμενοι pro διεν. et δεῖ δὲ pro νῦν δέ Lehrs. Herod. 460.

149 ὡς εἶδεν μέλαν αἷμα καταρρέον ἐξ ὠτειλῆς· ἀθετεῖται πάλιν (140) διὰ τὴν ὠτειλὴν. Α. Αρ. 70.

154 τοῖς δὲ βαρὺ στενάχων μετέφη κρείων Ἀγαμέμνων

χειρὸς ἔχων Μενέλαον· ἐπεστενάχοντο δ' ἑταῖροι· ὅτι δεῖ βαρυτονεῖν τὸ στενάχων ὡς ὀρέγων· καὶ γὰρ στενάχοντο ὡς ὀρέγοντο. Α.

Δ.

157 ὥς σ' ἔβαλον Τρῶες· ὅτι ἐκ βολῆς ἔτρωσαν, πρὸς τὸ αὐτίκα δ' ἔρρεεν αἷμα (140). A. Cf. 196.

159 σπονδαὶ τ' ἄκρητοι· ὅτι εὐκρινὲς γίνεται ἐντεῦθεν τὸ κρητῆρι δὲ οἶνον μίσγον (Γ269). οὐ γὰρ κεκράμενον ἔσπενδον. A. Ar. 199.

160 εἴ περ γάρ τε καὶ αὐτίκ' Ὀλύμπιος οὐκ ἐτέλεσεν, ἔκ τε καὶ ὁψὲ τελεῖ, σὺν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν· ἡ διπλῇ, ὅτι Ζηρόδοτος γράφει τελέσει καὶ σὺν τε μεγάλῳ τίσουσιν, ἐπὶ τῶν Τρώων δεχόμενος τὸν λόγον. οὐκ ἔχει δὲ οὕτως, ἀλλὰ καθολικῶς ἐπὶ τῶν παραβαινόντων τὰ ὄρκια. A.

164 ἔσσεται ἡμαρ ὅτ' ἂν ποι' ὁλώλῃ Ἴλιος ἱρή· ἀντὶ τοῦ ἀπολείται, πρὸς ὃ ἡ διπλῇ (cf. Θ 373). A. Cf. p. 11.

166 Ζεὺς δέ σφι Κρονίδης —

αὐτὸς ἐπισσεῖησιν ἐρεμνὴν αἰγίδα παῖσιν· ὅτι τοῦ Διὸς ὄπλον ἡ αἰγίς, πρὸς τοὺς νεωτέρους ποιητάς· καὶ ὅτι καταιγίδων καὶ ζοφώδους καταστάσεως παρασκευαστική ἐστιν. (cf. P 595, Ar. 192). ἐπισσεῖησιν δὲ ἀντὶ τοῦ ἐπισσεῖη· πρὸς ὃ ἡ διπλῇ. A.

171 καὶ κεν ἐλέγχιστος πολυδίψιον Ἄργος ἱκοίμην· ἡ διπλῇ, ὅτι Ἄργος τὴν Πελοπόννησον, οὐ τὴν πόλιν λέγει. A. Ar. 232.

174 σέο δ' ὅστέα πύσει ἄρουρα

κειμένου ἐν Τροίῃ· ἡ διπλῇ, ὅτι τῶν ἐπὶ ξένης τελευτώντων οὐκ ἀπεκομίζετο τὰ ὅσῃ εἰς τὰς πατρίδας. οὐκ ἄρα Ὅμηρου ἐστὶ ταῦτα ὥς κ' ὅστέα παισὶν ἕκαστος Οἴκαδ' ἄγῃ, ὅτ' ἂν αὐτε νεώμεθα (H 334). A. Ar. 197.

176 καὶ κέ τις ὧδ' ἐρέει· ἦτοι ὅτι ὁ κέ περισσός ἡ τὸ ῥῆμα ἐνῆλλακται, ἐρέει ἀντὶ τοῦ εἶποι ἄν. A. De ordinatione verborum cf. ad B 488, de re p. 9.

182 τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών· ἡ διπλῇ, ὅτι οὐκ ἐστι καθολικὸν ἐπίθειον τὸ εὐρεῖα, ἀλλ' ἐν ἴσῳ τῷ εὐρεῖα γενομένη, οἷον εὐρύ μοι χάσμα γῆς γένοιτο. A. Cf. A 186 et p. 29.

186 εὐρύσατο ζωστήρ τε παναίολος ἡδ' ὑπένερθεν ζῶμά τε καὶ μίτρην· ἡ διπλῇ, ὅτι τοῦ ζώματος μνησθεῖς παραλέλοιπε τὸν θώρακα, ὥστε ἀπὸ μέρους τὸ ὅλον

Δ.

δεδηλωσθαι. A. Cf. ad 135. „Reliqua pars scholii et corrupta et suppositicia est.“ Ar. 126.

189 φίλος ὦ Μενέλαε: ἡ ὀρθὴ ἀντὶ τῆς κληρικῆς, φίλος ἀντὶ τοῦ φίλε. A. Cf. p. 18.

190 ἡ δ' ἐπιθήσει

φάρμαχ', ἃ κεν παύσῃσι μελαινάων ὀδυνάων: τὸ παύσῃσιν ἀντὶ τοῦ παύσειεν ἄν, ὡς τὸ ἰχθύς ὅς κε φάγησιν (Φ 127), ὅτι καὶ τοῦτο οὕτως λέγει ἀντὶ τοῦ ὅς φάγοι ἄν. ABL. Cf. p. 10.

193 Μαχάονα δεῦρο κάλεσσον

195 ὄφρα ἰδῇ Μενέλαον ἀρήιον ἀρχὸν Ἀχαιῶν, ὃν τις οἰστεύσας ἐβαλεν, τόξων εὖ εἰδώς, Τρώων ἢ Λυκίων, τῷ μὲν κλέος, ἄμμι δὲ πένθος.

195: ὁ ἀστερίσκος καὶ ὁ ὀβελός, ὅτι νῦν παρέλκει· ὄρα γὰρ ὁ κῆρυξ τὴν χρεῖαν τοῦ Μαχάονος. A. Pertinet simul ad vss. 196, 197, et habet his tribus versibus textus obelos cum asteriscis appositos. Recte contra habent 205—7.

205 (195): ὁ ἀστερίσκος, ὅτι νῦν δεόντως λέγεται πρὸς Μαχάονα ὑπὸ τοῦ κίρυκος. (Item duo sequentes: v. ad 195). A.

206 (196) ἐβαλεν: ἡ διπλῇ, ὅτι ἐκ βολῆς ἐτρωσεν, πρὸς τὸ αὐτίκα δ' ἐῴρεεν αἶμα κελαινεφές ἐξ ὠτειλῆς (140). A. Bekker. hoc ad vs. 196 retulit, v. Pluygers p. 7, 11.

208 ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινεν: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ ὄρινεν, ἀντὶ τοῦ κατὰ ψυχὴν ἐκίνησεν. ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὸ ὡς φάτο, τῇ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινεν· (Γ 395, cf. Ar. 107 not.) ὅτι οὐκ ἔστιν ἐθύμωσεν, ὡς ὁ διασκευάσας (Ar. 350) ἐκλαβὼν ἔταξε τοὺς ἐξῆς εἴκοσι τρεῖς στίχους, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἐκίνησε καὶ παρῳήμησε κατὰ τὸ ἐρωτικόν. A. Deerat τρεῖς post εἴκοσι.

216 ζῶμά τε καὶ μίτρον: ἡ διπλῇ, ὅτι πάλιν (187) τοῦ ζώματος μνησθεὶς τὸν θώρακα παραλέλοιπεν. A. Ar. 126.

223 ἐνθ' οὐκ ἄν βρίζοντα ἴδοις Ἀγαμέμνονα διον: ἡ διπλῇ, ὅτι οὐ πρὸς ὑφεστὸς πρόσωπον, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἴδοι τις ἄν. A. Cf. p. 8.

226 ἵππους μὲν γὰρ ἔασε καὶ ἄρματα: ἡ διπλῇ, ὅτι τὰ ὀχήματα νῦν χωρὶς τῶν ἵππων ἄρματα εἴρηκε. A.

228 Εὐρύμεδων: ἡ διπλῇ, ὅτι καὶ Ἀγαμέμνονος

A.

καὶ Νέστορος ὁμώνυμος ἦν ἡνίοχος Εὐρυμέδων. A. Cf. ad Θ 114 A 620.

232 καὶ ῥ' οὓς μὲν σπεύδοντας ἴδοι: ἡ διπλῇ, ὅτι σπεύδοντας οὐχ οἷον ταχύνοντας, ἀλλ' ἐνεργούντας καὶ κακοπαθοῦντας. σπουδῇ δ' ἔξετο λαός (B 99) μετὰ πάσης κακοπαθείας. A. Ar. 122.

243 τίφθ' οὕτως ἔστητε: ὅτι μετείληπται τὸ α̅ εἰς τὸ ἡ ἀντὶ τοῦ ἔστατε. A. Pluyg. 8.

244 πολέος πεδίοιο θέουσαι: ἡ διπλῇ διὰ τὸ ἐλ-
λείπειν τὴν διὰ πρόθεσιν, ἢ ἡ διὰ πεδίου. A. Cf. p. 26.

246 ὡς ὑμεῖς ἔστητε: ὅτι πάλιν ἀντὶ τοῦ ἔστατε. A. Pluyg. 8.

251 ἤλθε δ' ἐπὶ Κρήτεσσι κιών ἀνὰ οὐλαμόν ἀνδρῶν.

251: ἡ διπλῇ, ὅτι ἰδίως εἶρηκεν ἀντὶ τοῦ ὡς ἐπὶ Κρή-
τας. A. Hoc ὡς ἐπὶ amat Aristonicus: 335, E 249, 700.
Cf. p. 24.

261 εἰ περ γάρ τ' ἄλλοι γε καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ
δαιτρὸν πίνωσιν, σὸν δὲ πλεῖον δέπας αἰεὶ
ἔστηχ' ὥσπερ ἐμοί, πῖεσιν ὅτε θυμὸς ἀνώγει.

262: ἡ διπλῇ, ὅτι διὰ παντὸς αἱ τράπεζαι παρέκειντο,
καὶ πλήρη τὰ ποτήρια τοῖς ἐν τιμῇ ἔκειτο, τοῖς δὲ ἄλλοις
πρὸς μέρος ἐνεχέτο. A. Ar. 198.

273 ἤλθε δ' ἐπ' Αἰάντεσσι: ἡ διπλῇ, ὅτι ἡ τάξις
Ἰδομενέως πλησίον Αἴαντος, πρὸς τοὺς ὑποτάσσοντας τοῖς
Ἀθηναίοις τὸν Τελαμώνιον (B 557). A. Ar. 230. Huic ver-
sui Pluygers. p. 6. hoc scholium ascriptum esse dicit, quod
Bekkerus ad v. 251 retulit. Ad rem nihil interest, utro
loco ponatur.

277 μελάντερον ἢ τε πίσσα: ἡ διπλῇ, ὅτι ἰδίως εἶ-
ρηκεν οὕτε μελάντερον πίσεως οὕτε μέλαν ὡς πίσσα, κέ-
χρηται δὲ τῷ συγκριτικῷ ἀντὶ ἀπλοῦ. A. Cf. p. 30.

282 κυάνεαι, σάκεσιν τε καὶ ἔργεσι πεφρικνύται:
ἡ διπλῇ, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἡρώων σάκεσιν. γέγονε
δὲ ἀντιπαράθεσις τοῦ μέλανος νέφους (277) πρὸς τὸ κυάνεαι. A.

295 Χρομίον τε: ἡ διπλῇ, ὅτι τρίτος οὗτος Χρομῖος
Πύλιος, πρὸς τὰ Πυλαιμένους. A.

τοὺς γὰρ ἀνώγει
σφοδρὺς ἵππους ἐχέμεν μηδὲ κλονέεσθαι ὁμίλῳ.

Δ.

303 ἡμῆδ' ἐτις ἰπποσύνη τε καὶ ἡνορέῃφι πεποιθὼς "κτλ.

303: ὅτι ἀπέστροφε (cod. εφε) τὸν λόγον διὰ τῶν ἐξῆς, σχηματίσας ὡς ἂν αὐτὸς ὁ Νέστωρ εἴποι. A. Cf. p. 17.

306 ὅς δ' ἐκ' ἀνὴρ ἀπὸ ὧν ὀχέων ἕτερ' ἄρμαθ' ἵκηται, ἔγχει ὀρεξάσθω, ἐπεὶ ἡ πολὺ φέριτερον οὕτως.

307: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ σημαινόμενον, ὅτι ἐκ τοῦ ἔγχει ὀρεξάσθω ἐστὶν ἔγχει παταξάτω τις αὐτόν, ὥστε παραλείπει τὸ τίς καὶ τὸ αὐτόν. καὶ τὸ ἐπιλεγόμενον τοῦτο συνίστησιν, ἐπεὶ ἡ πολὺ φέριτερον οὕτω, τὸν ἕνα τεθνάναι ἢ τὴν ὅλην τάξιν συγχυθῆναι. A. Pro utroque αὐτόν erat αὐτῶν. "Si quis suum currum relinquens ad alius currum veniat, ferito eum aliquis." Eustath. 475, 40: κατὰ δὲ ἐτέρους ἐκεῖνος ὁ ἕτερος ὁμοεθνῆς, ὁ τὸ ἄρμα ἔχων, ἔγχος ἐκτείνας, παταξάτω τὸν τοιοῦτον, ἵνα δηλαδὴ μῆδεις τὸ ἴδιον ἀφ᾽ ἄρμα γόβῃ τοῦ ὑπὸ τοῦ συμφυλέτου τραθῆναι καὶ πεσεῖν. Quod illi superiori explicando inservit, nisi quod Eustathius ita, quasi non τίς, sed οὗτος Aristonicus omissum dixerit. τίς omissum v. ad N 287. L. et cf. p. 7.

315 γῆρας — ὁμοίον: ὅτι οἱ γλωσσογράφοι ὁμοίον τὸ κακόν. A. Ar. 44.

320 ἀλλ' οὐ πῶς ἄρμα πάντα θεοὶ δόσαν ἀνθρώποισιν: ὁ ἀστερίσκος καὶ ὁ ὀβελός, ὅτι εἰ ἀμφοτέρω αἰρετὰ ἔκρινεν ὁ Νέστωρ, καὶ τὸ γῆρας καὶ τὴν νεότητα, εὐλόγως ἂν ἔλεγεν ἄρμα πάντα. μετενήνεκται δὲ ἐξ ἄλλου τόπου, ὅπου φησὶν ἀλλ' οὐ πῶς ἄρμα πάντα θεοὶ δόσαν ἀνθρώποισιν: (solo errore u. v. pro eo quod nunc est: δυνῆσαι αὐτὸς ἐλέσθαι L.) ἄλλω μὲν γὰρ ἔδωκε θεὸς πολέμῃα ἔργα ἄλλω δ' ἐν στήθεσσι (N 729). A.

324 αἰχμὰς δ' αἰχμάσσουσι νεώτεροι, οἳ περ ἐμείο ὀπλότεροι γεγάασι πεποίθασιν τε βίηφιν: ἡ διπλῇ, ὅτι παραλλήλως νεώτεροι μὲν ἀντὶ τοῦ νέοι, ὀπλότεροι δὲ συγκριτικῶς ἀντὶ τοῦ ἐμοῦ νεώτεροι. οὐδέποτε γὰρ ἀντὶ τοῦ νέοι εἶρηκε τὸ ὀπλότεροι: τὸ δὲ νεώτεροι κατ' ἀμφοτέρων τίθεται παρ' αὐτῷ, καὶ συγκριτικῶς καὶ ἀπολελυμένως. A. Ar. 183. et p. 30.

331 οὐ γὰρ πῶ σφιν ἀκούετο λαὸς αὐτῆς: ἡ διπλῇ, ὅτι τὸ ἀκούετο ἀντὶ τοῦ ἤκουεν (v. p. 2), καὶ ὅτι πτωσίς ἤλ-λακται: οὐ γὰρ πῶ αὐτοῖς ἤκουεν ἀντὶ τοῦ αὐτῶν (cf. p. 22). A.

Δ.

ὁππότε πύργος Ἀχαιῶν ἄλλος ἐπελθὼν
335 Τρώων ὀρμήσειε καὶ ἄρξειαν πολέμοιοι· ἡ
διπλῇ πρὸς τὸ σχῆμα, διότι ἐλλείπει ἡ ἐπὶ καὶ πτώσις ἐν ἡλ-
λακται· ἐστὶ γὰρ ἀντὶ τοῦ ὡς ἐπὶ Τρώας ὀρμήσειεν. A.
Cf. p. 24.

339 καὶ σύ, κακοῖσι δόλοισι κεκασμένε, κερδα-
λεόφρον· ἡ διπλῇ, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει φαιδιμ' Ὀδυσο-
σεῦ. ἀσυμφώνως δὲ τῇ ἐπιπλήξει φαιδιμος ἂν νῦν λέγοιτο. A.

343 πρῶτω γὰρ καὶ δαιτὸς ἀκουάζεσθον ἐμεῖο·
ἡ διπλῇ, ὅτι συλληπτικῶς τὸ τῷ Ὀδυσσεῖ συμβεβηκὸς καὶ
ἐπὶ τοῦ Μενεσθέως κεκοινοποίηκεν· οὐ γὰρ ὁ Μενεσθέης
ἐστὶ τῶν ἐπτὰ (v. B 55) γερόντων, [ἀλλ' Ὀδυσσεύς, Διο-
μήδης] οὐδὲ σὺν τῷ Ἀγαμέμνονι εὐχεῖται. καὶ ὅτι ἀκουά-
ζεσθον εἶπε τροπικῶς ἀντὶ τοῦ ἐπαισθάνεσθαι, ἐπεὶ ἡ ἀκοή
εἰδὸς ἐστὶν αἰσθήσεως, καὶ τὸ οὐδὲ πληγῆς αἰόντες (A 532).
A. Verba ἀλλ' Ὀδυσσεύς, Διομήδης e margine irrepsisse
videntur.†

354 Τηλεμάχοιο φίλον πατέρα προμάχοισι μι-
γέντα· ἡ διπλῇ, ὅτι προτετυπωμένως τὰ κατὰ τὴν Ὀδύσο-
σειαν μνημονεύει, ὡς νῦν τοῦ Τηλεμάχου. τοῦ αὐτοῦ ἄρα
ποιητοῦ καὶ ἡ Ὀδύσεια. A. cf. B 260. ὡς νῦν ms. L.

357 γυνῷ χωομένοιοι· ἡ διπλῇ πρὸς τὸ σχῆμα, ὅτι τῇ
γενικῇ ἀντὶ τῆς αἰτιατικῆς. A. Cf. p. 21.

376 ἦτοι ὁ μὲν γὰρ ἄτερ πολέμου εἰσῆλθε Μυκῆνας
ξεῖνος, ἅμ' ἀντιθέῳ Πολυνεΐκεϊ λαὸν ἄγει' ῥων·
ὅτι ἐπὶ τὰς τοιαύτας λειτουργίας δύο ἐπέμποντο [κατάσκο-
ποι] πρέσβεις. ἡ ἀναφορὰ δὲ, ὅτι οὐδὲ ὁ Φοῖνιξ ἐν ταῖς
λιταῖς πρεσβεύει (I 168 cf. Ar. 154). A. κατάσκοποι alienum est.

384 ἐνθ' αὐτ' ἀγγελίην ἐπὶ Τυδῇ στείλαν Ἀχαιοί·
ὅτι ἀντὶ τοῦ ἄγγελον. A. Pluyg. 8. Cf. ad Γ 206.

390 ῥηιδίως· τοίη οἱ ἐπὶ ῥόθοις ἦεν Ἀθήνη· ὁ
ἁστερίσκος, ὅτι ἐνταῦθα ὑγιᾶς τέτακται, ἐν δὲ τῷ τῆς Ἀθη-
νᾶς πρὸς τὸν Διομήδην λόγῳ (E 808) οἰκέτι. A.

400 γεῖνατο εἰς χέρηα μάχῃ, ἀγο' ῥῃ δέ τ' ἀμεί-
νων· σὺν τῷ ν̄ ἀμείνων Ἀρίσταρχος, ἵνα καθ' ἑαυτὸ λέγη-
ται ἐπιπληκτικῶς. ἐλλείπει δὲ τὸ ἐστὶ ῥῆμα. A. Videtur ex
Didymo et Aristonico compositum. L.

Δ.

ἡμεῖς καὶ Θήβης ἔδος εἵλομεν ἑπταπύλοιο,
407 παυρότερον λαὸν ἀγαγόνθ' ὑπὸ τεῖχος ἄρειον,
πειθόμενοι τεράεσσι θεῶν, καὶ Ζηνὸς ἀρωγῇ·
κεῖνοι δὲ σφετέρῃσιν ἄτασθαλίῃσιν ὄλοντο.

407: ἀπὸ τούτου ἕως τοῦ κεῖνοι δὲ σφετέρῃσιν (409)
ἀθειοῦνται στίχοι τρεῖς, ὅτι ἐπιλύει τὸ διὰ τῶν προειρη-
μένων λεγόμενον. καὶ εἰ μὲν ἐφ' αὐτοῦ καὶ τοῦ Διομή-
δους λέγει ἀγαγόντε, ὅγιως τὸ θυικὸν παρείληπται, ψεῦδος
δὲ περιέχει· οὐ γὰρ μόνον ἐπεσιγράτευσαν· εἰ δὲ ἐπὶ πάν-
των τῶν στρατευσάντων, συγχεῖται τὸ θυικόν. καὶ ἐκλύεται
ἡ ἀλήθεια· γίνονται γὰρ οἱ πατέρες ἀλκιμώτεροι, οὗτοι δὲ διὰ
τὸ τοὺς θεοὺς συνεργεῖν πεπορθηκότες. Α.

412 τέττα, σιωπῇ ἥσο· ἡ διπλῇ, ὅτι προσφώνησις
ἐστι φιλεταιρική ἀμετάφραστος καὶ ἀμετάληπτος. Α. Et
propter ἥσο ἀντὶ τοῦ ἡσύχαζε· Β 252. Cf. de ἄττα ad 1607.
429 οἱ δ' ἄλλοι ἀκὴν ἴσαν — οὐδὲ κε φαίης

τόσσον λαὸν ἐπεσθαι ἔχοντ' ἐν στήθεσιν αὐδῆν·
ἡ διπλῇ, ὅτι ὡς πρὸς ὑποκείμενον πρόσωπον λέγει οὐδὲ
κε φαίης ἀντὶ τοῦ οὐδὲ φαίη τις ἄν. Α. Cf. p. 8.

439 ὥρσε δὲ τοὺς μὲν Ἀρης, τοὺς δὲ γλαυκῶπις
Ἀθήνη,

Δεῖμός τ' ἡδὲ Φόβος καὶ Ἔρις ἄμοτον μεμανία·
αἱ διπλαῖ, ὅτι διὰ μέσον τῶν Τρωικῶν θεῶν τέταχε τὴν
Ἀθηνᾶν, καὶ ὅτι Δεῖμος καὶ Φόβος Ἀρεος υἱοί. πλανηθεῖς δ'
Ἀντίμαχος ἵππων Ἀρεος ὀνόματα ἀποδίδωκεν Δεῖμός τ'
ἡ δὲ Φόβος πόδας αἰνετώ, υἱὲ θυέλλης. Α. Αρ. 182.
447 σὺν ῥ' ἔβαλον ῥινούς, σὺν δ' ἔγχεα καὶ μένε
ἀνδρῶν

χαλκιοθωρήκων· ἀτὰρ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι·
ἡ διπλῇ ὅτι ἐξ ἐπαναλήψεως λέγει ἀτὰρ ἀσπίδες· προ-
εῖρηκε γὰρ σὺν ῥ' ἔβαλον ῥινούς. Α. Cf. Θ 62, Αρ. 194.

450 ἔνθα δ' ἄρ' οἰμωγὴ τε καὶ εὐχολὴ πέλεν ἀνδρῶν
ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυμένων, ῥέε δ' αἵματι γαῖα·
ἡ διπλῇ ὅτι πρὸς τὸ δεύτερον πρῶτον ἀπῆντηκεν· ἡ γὰρ
εὐχολὴ τῶν ὀλλύντων. Α. Αρ. 13.

456 ὥς τῶν μισγομένων γένετο ἰαχὴ τε πόνος τε.
φόβος· ἡ διπλῇ, ὅτι τὴν μετὰ δέους φυγὴν φόβον εἶρη-
κεν. Α. Hoc si integrum traditum, in Aristonici exemplum

Δ.

falsa lectio irrepserat. Cf. Did. Ceterum in tot locis, ubi de significatione vocis φόβος et φοβεῖσθαι traditum (Ar. 89 sq.), tribus tantum notio metus fugae adjuncta invenitur, μετὰ δέους φυγή hic et Σ 247, μετὰ φυγῆς δειλίαις K 10. Quod Aristonicus, alibi distinctius tradens, fortasse sibi passus excidere, nisi ab aliena manu his locis aliquid labis traxit. Aristarchus certe prudentius simpliciter docuerat, φυγὴν et φεύγειν significare. L.

457 πρῶτος δ' Ἀντίλοχος Τρώων ἔλεν ἄνδρα κορυσιήν ἐσθλὸν ἐνὶ προμάχοισι, Θαλυσιάδην Ἐχέπωλον· ἡ διπλῇ, ὅτι οὐ κατὰ τὸ τυχόν πρῶτον Ἀντίλοχον ἀναιρουῦντα παράγει, ἀλλ' ὅτι τᾶχιστον αὐτὸν παρασυνίστησι διὰ τῶν ἄλλων καὶ εὐκίνητον. A. τυχόν L. pro ἐσθλόν· v. Herodian. 459.

458: ὅτι ἄθλον πότερόν κίριον, ὃ Θαλυσιάδης ἢ ὁ Ἐχέπωλος. A.

463 τὸν δὲ πεσόντα ποδῶν ἔλαβε κρεῖων Ἐλεφνῶρ: ἡ διπλῇ ὅτι ἀπὸ τῆς πληγῆς (cf. ad E 68) πέπτωκε· τοὺς γὰρ πόδας τοῖς πολεμίοις δέδωκεν. A.

478 θρέπτρα: ἡ διπλῇ περιεστιγμένη, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει χωρὶς τοῦ ρ. λέγεται δὲ θρεπτά τὰ τετραμμένα. θρέπτρα δὲ σὺν τῷ ρ τὰ θρεπτήρια, ὥσπερ λίτρα τὰ λυτήρια. A.

487 ἡ μὲν τ' ἄζομένη (quercus) κεῖται ποταμοῖο παρ' ὄχθας: ἡ διπλῇ, ὅτι τὴν αἰτίαν ἐν ἄλλοις παραδίδωσι, δι' ἣν παρὰ ταῖς τῶν ποταμῶν ἀναβολαῖς τίθεται τὰ δρυτομούμενα ξύλα· ὡς δ' ὁ πότε πλῆθων ποταμὸς πεδίον δὲ κάτεισι Χειμάρρους κατ' ὄρεσφιν, ὁ παζόμενος (cod. ὁπάζων) Διὸς ὄμβρω, Πολλὰς δὲ δρυς ἄζαλέας πολλὰς δὲ τε πεύκας (A 493). τούτου χάριν ἵνα κατάγῃται ὑπὸ τοῦ ρεύματος. A.

Αἴας διογενής. τοῦ δ' Ἀντιφος αἰολοθώρηξ

490 Πριάμειδης καθ' ὁμίλον ἀκόντισεν ὕξεί δουρί.

τοῦ μὲν ἄμαρθ', ὃ δὲ Λεῦκον Ὀδυσσεὺς ἐσθλὸν ἐταῖρον

βεβλήκει: ἡ διπλῇ ὅτι συγχεῖται τὰ τῆς τάξεως διὰ τὴν τοῦ πολέμου ταραχὴν. A.

ἀλλ' υἱὸν Πριάμοιο νόθον βάλε Δημοκῶντα,

Δ. Ε.

500 ὅς οἱ Ἀβυδόθεν ἦλθε, παρ' ἵππων ὠκείων· ἡ διπλῇ, ὅτι οὐ λέγει ὡς ἐν Ἀβύδῳ ἵπποτροφίων ὄντων τοῦ Πριάμου. A. Post οὐ λέγει lacunam esse censeo, ita fere explendam, assumpto cod. B: ὅτι οὐ λέγει [ἐφ' ἵππων, ἀλλὰ τὸ παρ' ἵππων ἀντὶ τοῦ ἐκ τοῦ τόπου τῶν ἵππων], ὡς ἐν Ἀβύδῳ κτλ. Ad Z 25 ἐπ' ὅεσσι: ὅτι ἀντὶ τοῦ παρ' ὅεσσι καὶ ὅτι ἐν τῷ τόπῳ τῶν οἶων λέγει. Ad Θ 213: ἐκ νηῶν δὲ λέγει ἀπὸ τοῦ κατὰ τὰς ναῦς τόπου.

501 τὸν ῥ' Ὀδυσσεὺς ἐτάροιο χολωσάμενος βάλε δουρί κόρσῃν. ἡ δ' ἐτέρωτο διαὶ κροτάφοιο πέρησεν: ἡ διπλῇ, διότι προειπὼν τὴν κόρσῃν (cod. κεφαλῇν) διέσταλκε κατὰ μέρος τὸν κρόταφον, A. Corr. L. Apollon. lex. 103, 2: κόρσῃν κεφαλῇν.

513 (Ἀχιλλεὺς) ἐπὶ νηυσὶ χόλον θυμαλγέα πέσσει: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντιφράζει τὸν χόλον τῇ μῆνιδι ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ προσώπου. A. Ar. 137.

521 λᾶας ἀναιδῆς: ἡ διπλῇ, ὅτι μεταφορικῶς τὸ ἀνένδοτον καὶ σκληρὸν ἀναιδὲς λέγει. A.

527 τὸν δὲ Θόας Αἰτωλὸς ἐπεσσύμενον βάλε δουρί: ὅτι τὸ βάλε ἐκ βολῆς ἔτρωσε. A. Pluygers. p. 8.

535 ὁ δὲ χασσάμενος πελεμίχθη: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ σημαίνόμενον, ὅτι τὰ ἐμπησόμενα τῇ ἀσπίδι δόρατα ἀναχωροῦντες διετίνασσον, ἵνα ἐκπέσῃ. A. Cf. ad 1572.

539 ἐνθα κεν οὐ κέ τι ἔργον ἀνὴρ ὀνόσαιτο μετελθών: ἡ διπλῇ, ὅτι περισσὸς ὁ κέν, καὶ ὅτι ῥῆμα καὶ χρόνος ἐνῆλλακται. A. Cf. p. 7.

540 ὅστις ἐτ' ἄβλητος καὶ ἀνούτατος ὀξεί χαλκῷ: ἡ διπλῇ, ὅτι διέσταλκε τὸ οὐτάσαι καὶ τὸ βαλεῖν. A. Ar. 62.

ΕΙΣ ΤΗΝ Ε.

5 ἀστὲρ ὀπωρινῷ ἐναλίγκιον, ὅς τε μάλιστα λαμπρὸν παμφαίνησι λελουμένος Ὠκεανοῖο: ἡ διπλῇ, ὅτι τὸν κύνα λέγει ἀστέρα. ὁ δὲ τέ περισσός. (Cf. p. 34). A.

πάμφαίνησι: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ παμφαίνη. πλεονάζει δὲ Ἰβυκος τῷ τοιούτῳ. A. Cf. p. 10. not.

E.

14 οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες:
ἀντὶ τοῦ ἐπ' ἀλλήλους (cod. ων). A. Cf. p. 23.

17 οὐδ' ἔβαλ' αὐτόν: ἀντὶ τοῦ ἐπέτυχεν. A. Ar. 72.

21 οὐδ' ἔτλη περιβῆναι ἀδελφείου κταμένοις:
πρὸς τὴν περιβάσιν, ὅτι κατὰ μεταφορὰν τὸ ὑπερμαχῆσαι,
καὶ τὸ ὅς Χρύσην ἀμφιβέβηκας (A 37, ubi v.) τοιοῦ-
τόν ἐστιν. A.

ἐπεὶ ἴδον υἱὲ Δάρητος

28 τὸν μὲν ἀλευάμενον, τὸν δὲ κτάμενον παρ'
ὄχεσφιν: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ σχῆμα: ἔδει γὰρ τῶν υἱῶν Δά-
ρητος τὸν μὲν ἀλευάμενον, τὸν δὲ κτάμενον. A. Cf. p. 20.

31 Ἄρεος — τειχεσιπλῆτα: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει
τειχεσιβλήτα, ὁ τείχη καταβάλλων. Ποσειδῶνος δὲ ἔρ-
γον τὸ ἐκ θεμελίων καταβάλλειν καὶ τὰ ἐπίγεια σείειν,
Ἄρεως δὲ τοῖς τείχεσι προσπελάζειν καὶ ἐστὶν ἐπίθετον
ἀνάλογον τῷ παρὰ Σησιχόρῳ πυλεμάχῳ. A.

37 Τρῶας δ' ἔκλιναν Δαναοί: ἡ διπλῇ ὅτι εἰς κλί-
σιν ἤγαγον καὶ κλιθῆναι ἐποίησαν. A. Si certum esset hoc
Aristarchi esse ad γ 464 λούσεν καλὴ Πολυκάστη: λουθῆ-
ναι αὐτὸν ἐποίησεν, οὐ γὰρ αὐτὴ ἔλουσεν (Harl.) — jam pa-
teret quare hoc notaverit et similia, ut νύρκησε Θ 328 οἰδά-
ναι I 554 λελάχωσι X 343. Cf. ad Θ 328.

39 ἀρχὸν Ἀλιζώνων Ὀδίων μέγαν: ἡ διπλῇ πρὸς
τὴν ὁμωνυμίαν τοῦ Ὀδίου. A.

δίδαξε γὰρ Ἀρτεμις αὐτή,

52 βάλλειν ἄγρια πάντα, τὰ τε τρέφει οὖρεσιν ὕλη.
ἀλλ' οὐ οἱ τότε γε χραῖσμι' Ἀρτεμις ἰοχέαιρα.

52: ἡ διπλῇ, ὅτι σαφῶς τὸ βάλλειν ἀντὶ τοῦ τυγχάνειν.
A. Ar. 72.

53: ἡ διπλῇ, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει χραῖσμεν θανά-
τοιο πέλωρα. ἀδιανόητον δὲ γίνεται τὸ λεγόμενον. A.

56 πρόσθεν ἔθεν φεύγοντα μετάφρενον οὔτασε
δουρί: ὅτι ἀπὸ τῆς πληγῆς πέπτωκε φεύγων καὶ τετραμι-
μένος ἐπὶ στόμα. A. v. ad 68.

Μηριόνης δὲ Φέρεκλον ἐνήρατο, τέκτονος υἱόν

60 Ἀρμονίδεω, —

62 ὅς καὶ Ἀλεξάνδρῳ τεκτῆνατο νῆας εἰσας

ἀρχεκάκους, αἱ πᾶσι κακὸν Τρώεσσι γένοντο

E.

οἱ τ' αὐτῷ, ἐπεὶ οὐ τι θεῶν ἐκ θέσφατα ἤδη.

60: ἡ διπλῇ, ὅτι ὀνοματοθετικὸς ὁ ποιητής, καὶ ἐν Ὀδυσσεΐα παραπλησίως ποιεῖ· οἰκεῖον γὰρ τέκτονος τὸ ἀρμόζειν, κακεῖ Τερπιάδης δέ τ' ἀοιδός (χ 330). Haec scribens simul cogitavit Chhorizontas, qui ejusmodi observationibus eundem auctorem prodentibus refutarentur (cf. ad I 137). L. καὶ ὅτι ἀμφίβολον, πότερον ὁ Φέρεκλος ἔπηξε τὰς ναῦς ἢ ὁ Ἀρμονίδης, ἔφ' ὃ καὶ Ἀρίσταρχος φέρεται (quod Homericum πρὸς τὸ δεύτερον πρότερον ἀπαντᾷν (v. ad 62, cf. ad similem locum B 629). L. A.

64: ἀθετεῖται, ὅτι οὐχ ὑγιῶς ἐξενήνοχεν, αἱ πᾶσι κακὸν Τρώεσσι γέγοντο ἐαυτῷ τε· ἔδει γὰρ αὐτῷ τε. A. „Cae- terum atheteseos non puto hanc unam causam fuisse: sed ora- cula etiam illa, quae non novisset Alexander, offensionis fuisse: quod ipsum prae illa grammatica quaestione deinde fere ne- glectum est.“ L. qu. ep. 116 not.

65 τὸν μὲν Μηριόνης ὅτε δὴ κατέμαρπτε διώκων,

66 βεβλήκει γλουτὸν κατὰ δεξιόν·

68 γυνὺξ δ' ἔριπ' οἰμώξας, θάνατος δέ μιν ἀμφε- κάλυψεν.

68: ἡ διπλῇ ὅτι καὶ οὗτος (v. ad 56) οὐκ ἐπὶ τὴν πλη- γνὴν πέπτωκεν. A. Οὐκ inseruimus ante ἐπὶ τὴν πληγνὴν. Nam ἐπὶ τὴν πληγνὴν est in eam partem cadere, unde plaga venit, sive! quis a fronte transfossus pronus cadit (χ 296: v. sch. Vulg.), sive a tergo supinus ut N 548; ἀπὸ τῆς πληγῆς in contrariam partem, sive a fronte transfossus supinus cadit (A 463 A 144), sive a tergo pronus, ut E 56 et h. l.

Ἀντήνορος υἱόν,

70 ὃς ῥα νόθος μὲν ἦεν, πύκα δ' ἔτρεφε διὰ Θεανώ: ἡ διπλῇ, ὅτι βαρβαρικὸν ἔθος τὸ ἐκ πλειόνων γυναικῶν παιδοποιεῖσθαι· Λαέρτης γοῦν χόλον ἀλέεινε γυναικός (α 433). BL? Ar. 199.

76 Εὐρύπυλος δ' Εὐάιμονίδης Ὑψήνορα δῖον —

79 τὸν μὲν ἄρ Εὐρύπυλος Εὐάιμονος ἀγλαὸς υἱός: πρὸς τὴν ἐπανάληψιν τοῦ ὀνόματος. A. Pluygers p. 8.

76 Ὑψήνορα: δύο Ὑψήνορες· καὶ ἀλλαχοῦ γὰρ φησὶν Ἰππασίδην Ὑψήνορα (N 411) V. Fluxit ex Aristarcho: πρὸς τὴν ὁμωνυμίαν τοῦ Ὑψήνορος, vel tale quid L.

E.

83 ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ μοῖρα κρα-
ταιή· ἡ διπλῇ ὅτι — Cetera non sunt Aristonici.

85 Τυδεΐδην δ' οὐκ ἂν γνοίης, ποτέροισι μετείη·
ἡ διπλῇ ὅτι ὡς πρὸς τινα διαλέγεται μὴ ὑποκειμένον προ-
σώπου, καὶ ὅτι ἀντὶ τοῦ οὐκ ἂν τις ἔγνω, καὶ χρόνος ἐνήλ-
λαται. A. Cf. p. 8.

99 Θώρηκος γύαλον· ἡ διπλῇ, ὅτι τὸ ὄλον κύτος
τοῦ Θώρακος γύαλον διὰ τὴν κοιλότητα λέγει, οὐ μέρος
ὀρισμένον τοῦ Θώρακος. A. Ar. 114.

104 (Pandarus loquitur) εἰ ἐτεόν με

ᾤρσεν ἄναξ Διὸς υἱὸς ἀπορνύμενον Λυκίηθεν·
ὅτι τῆς Τρωικῆς Λυκίας. A. Ar. 237.

113 αἶμα δ' ἀνηγόντιζε διὰ στρεπτοῖο χιτῶνος· An-
notatum fuerit στρεπτόν χιτῶνα significare τὸν νηστὸν· Φ 31.

121 ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Παλλὰς
'Αθήνη· ἡ διπλῇ, ὅτι κατὰ τὴν ἡμετέραν χρῆσιν νῦν τὸ
εὐχόμενος (precans, non glorians L.). A.

122 γυῖα δ' ἔσθηκεν ἐλαφρά, πόδας καὶ χεῖρας
ὑπερθεν· ὁ ἀστερίσκος, ὅτι ἐντεῦθεν μετενέγκεται εἰς τὸν
ἐπὶ Πατρόκλῳ ἀγῶνα ἐπ' Ὀδυσσεὺς τρέχοντος (Ψ 772). A.
Cf. ad N 61.

128 ὅφρ' εὖ γιγνώσκεις ἡμὲν θεὸν ἡδὲ καὶ ἄνδρα·
ἡ διπλῇ, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει τ'δ' ἄνθρωπον. ἰδίως δὲ
εἶρηκεν ἄνδρα διὰ τὸ καὶ ἄνδρας πολεμεῖν. A. ἰδίως· ap-
posite ad hunc statum, quia qui in bello sunt, sunt ipsi viri,
eben die Männer. L.

137 ὃν ῥά τε (leonem) ποιμὴν ἀγρῶ ἐπ' εἰροπόκοις
οἴεσσιν

χραύσῃ μὲν τ' αὐλῆς ὑπεράλμενον, οὐδὲ δαμάσῃ·
τοῦ μὲν τε σθένος ᾤρσεν, ἔπειτα δὲ τ' οὐ προς-
αμύνει,

ἀλλὰ κατὰ σταθμούς· δύεται· τὰ δ' ἐρῆμα φο-
βεῖται·

αἱ μὲν τ' ἀγχιστῖναι ἐπ' ἀλλήλησι κέχυνται —

137 ἐπ' εἰροπόκοις οἴεσσιν· ἀντὶ τοῦ ταῖς ἐπαί-
λεσιν, ὡς τὸ ποιμαίνων δ' ἐπ' ὅεσσι μίγῃ (Z 25). BL.
Verba fortasse mutata, observatio Aristarchea est: v. ad l. c.
et ad A 500.

E.

140 τὰ δ' ἐρῆμα φοβεῖται: ἡ διπλῇ, ὅτι πρὸς τὸ σημανόμενον καὶ οὐ πρὸς τὸ ῥητὸν τοῦτο ἐπήγαγεν (cf. p. 32). καὶ ὅτι σταθμοὺς τὰς κατ' ἄγρὸν ἐπαύλεις. A. Inserui καὶ ante ὅτι σταθμοὺς.

145 τὸν μὲν ὑπὲρ μαζοῖο βαλὼν χαλκήρεϊ δουρί, τὸν δ' ἑτερον ξίφεϊ μεγάλῳ κληῖδα παρ' ὤμιον πλῆξ', ἀπὸ δ' αὐχένος ὥμιον ἐέργαθεν ἢ δ' ἀπὸ νώτου.

145 βαλὼν: ἡ διπλῇ, ὅτι τὴν πόρρωθεν τρῶσιν βολὴν λέγει. A. Ar. 68.

146: ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει τοῦ δ' ἑτέρου, ὁ δὲ ποιητὴς οὕτως λέγει ξανθῆς δὲ κόμης ἔλε Πηλείωνα (A 197). A. Cf. p. 20.

147: ἡ διπλῇ πρὸς τὴν διαφορὰν τοῦ πλῆξε καὶ ἔβαλεν, ὅτι ἐκ χειρὸς ἐπάταξεν (sc. τὸ ἐπληξεν). A. Ar. 62.

148 τοὺς μὲν ἕασ', ὁ δ' Ἀβαντα μετώχετο καὶ Πολύιδον

υἱέας Εὐρυδάμαντος ὀνειροπόλοιο γέροντος, τοῖς οὐκ ἐρχομένοις ὁ γέρων ἐκρίνατ' ὀνείρους.

148: πρὸς τὴν ὁμωνυμίαν· καὶ γὰρ Ἀργείων ἐβασίλευε Πολύιδος ὁ τὸν Μίνως ἀνευρὼν παῖδα μάντις. ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὸ Αἰθρη Πιτθῆος θυγάτηρ (I' 144). A.

149 ὀνειροπόλοιο: ὅτι ὀνειροπόλος ὁ διὰ τῶν ἰδίων ὀνείρων μαντευόμενος, οὐχ ὁ ὀνειροκριτής. A. Ad A 63.

150: ἡ διπλῇ πρὸς τὴν ἐρμηνείαν. τὸ δὲ ὅλον οἷς τισὶ μὴ ἐπανιοῦσι τοῦ πολέμου ὁ γέρων ἔκρινε τοὺς ὀνείρους. A. Cf. p. 6.

153 ἄμφω τηλυγέτω: καὶ ὅτι (Pluyg. ὅτι καὶ) ἐπὶ δύο τὸ τηλύγετος. A. Pluygers p. 8.

φίλον δ' ἐξαίνυτο θυμόν

156 ἄμφοτέρω: ἡ διπλῇ, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει σὺν τῷ ᾧ ἄμφοτέρων. οὕτως δὲ λέγει, ἄμφοτέρους ἀφείλετο τὸν θυμόν· τὸ γὰρ ἄμφοτέρω νῦν ἄμφοτέρους σημαίνει. ὁμοίως δὲ λέγεται καὶ κατὰ τὸ ἐνικόν ἐπεὶ μ' ἀφελέσθε γε δόντες (A 299). A. Cf. p. 21.

161 ὥς δὲ λέων ἐν βουσὶ θορῶν ἐξ αὐχένα ἄξῃ πόρτιος ἢ βόός: ἡ διπλῇ, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει βουκόλου ἢ βόός. παραλλήλως δὲ (cf. ad N 276) τὸ εἶδος τῷ γένει τέταχεν. A.

βῆ δ' ἴμεν —

Πάνδαρον ἀντίθεον διζήμενος, εἴ που ἐφεύροι.

169 εὗρε Λυκάονος υἱόν· πρὸς τὸ ἀσύνδετον. A. Pluygers. p. 8. Cf. proll. ad Nicanorem p. 49.

173 οὐδέ τις ἐν Λυκίῃ σέο γ' εὐχεται εἶναι ἀμείνων· ἡ διπλῇ, ὅτι τὴν Τρωικὴν Λυκίαν λέγει. A. Ar. 237.

177 εἰ μὴ τις θεός ἐστι κοτεσσάμενος Τρώεσιν· πρὸς τὸ ἀμφίβολον, εἰ μὴ οὗτος αὐτὸς θεός ἐστιν ὁ ἐναντιούμενος, ἢ εἰ μὴ τις θεός ἐγκοτῶν τοῖς Τρωσὶ τῷ πολεμίῳ ἀρήγει. AB. Excidit ὁ καὶ ὑγιές, vel tale quid: v. ad 191.

ἀσπίδι γιγνώσκων αὐλώπιδί τε τρυφαλείῃ,

183 ἵππους τ' εἰσορόων· σάφα δ' οὐκ οἶδ' εἰ θεός ἐστιν· ἀθετεῖται, ὅτι δεξάμενός τις (in versu 177), εἰ μὴ τις θεός ἐστιν ὁ ἐναντιούμενος (quum intelligi debeat: nisi quis iratus Trojanis deus ei auxiliatur, v. ad 191. L.), ἐνέγραψεν αὐτόν (Ar. 350). οὐ διστάζει δέ, ἀλλ' ἐπίσταται σαφῶς, ὅτι Διομήδης ἐστί· διὸ λέγει Τυδεΐδῃ μιν ἔγωγε δαΐφρονι πάντα εἰσκω, Ἀσπίδι γιγνώσκων αὐλώπιδί τε τρυφαλείῃ. A.

ἀλλὰ τις ἄγχι

ἔστι καὶ ἀθανάτων, νεφέλῃ εἰλυμένος ὦμος,

187 ὃς τούτου βέλος ὡκὺ κιχήμενον ἔτραπεν ἄλλῃ· ἡ διπλῇ, ὅτι Ζηνόδοτος ἠθέτηκεν αὐτόν· οὐ γὰρ ἐτρέπετο ἄλλῃ τὸ βέλος, ἀλλ' ἐτυχεν αὐτοῦ. οὐ λέγει δέ ὅτι καθόλου ἀπέτυχεν, ἀλλ' ὅτι ἐπὶ καίριον τόπον φερόμενον παρέτρεψεν. A.

189 θώρηκος γυάλοιο· ἡ διπλῇ, ὅτι περιφραστικῶς πάλιν τοῦ κύτους. A. Ar. 114.

191 ἔμπης δ' οὐκ ἔδάμασσα· θεός νύ τίς ἐστι κοτήεις· ἡ διπλῇ, ὅτι εὐκρινὲς γίνεται τὸ ἐν τοῖς ἐπάνω (177) ἀμφίβολον, ὅτι συννεργὸν λέγει τῷ πολεμίῳ θεόν. A.

ἐνδεκα δίφροι

194 καλοὶ πρωτοπαγεῖς νεοτευχέες· ἀμφὶ ἰδὲ πέπλοι· ἡ διπλῇ, ὅτι Ζηνόδοτος μετέθηκεν (ἠθέτηκεν?) ὥς ταυτολογούντος πρωτοπαγεῖς νεοτευχέες, ἀγνοῶν ὅτι ἐνίοτε παραλλήλως τάσσει τὰς ἰσοδυναμοῦσας λέξεις. A. Cf. ad N 276.

E.

195 δίζυγες ἵπποι: ὅτι δυοῖν ἵπποις ἐχρῶντο. A. Ar. 196.

197 γέρων αἰχμητὰ Λυκάων: ἡ διπλῇ, ὅτι ἀντὶ τοῦ αἰχμητῆς, ὡς αὐτὰρ ὁ αὐτὲς Θυέστα (B 107). A. Cf. p. 18.

200 ἀρχεύειν Τρώεσσι (Pandarum): ἡ διπλῇ, ὅτι οἱ τὴν Ζέλειαν οἰκοῦντες ὑπὸ τὴν Ἰδην καὶ ὑπὸ Πάνδαρον Τρώες ἐλέγοντο. A. Ar. 240.

208 ἀτρεκές αἶμ' ἔσσευα βαλῶν: ἡ διπλῇ, ὅτι τρώσας, καὶ οὐ ῥίψας ἀπλῶν τὸ βέλος. A.

ὅτε Ἴλιον εἰς ἐρατεινήν

211 ἡγεόμην Τρώεσσι, φέρων χάριν Ἑκτορι δῖω.

210: ἡ διπλῇ, ὅτι θηλυκῶς τὴν (cod. τὸ) Ἴλιον. A.

211: ὅτι ἀντὶ τοῦ Τρώων τῶν ὑπὸ τὴν Ἰδην (cf. p. 23), χαριζόμενος δὲ τῷ Ἑκτορι. τινὲς δὲ ἀγνοοῦντες ὅτι λέγονται καὶ οἱ ὑπὸ Πάνδαρον Τρώες (v. ad 200) μεταγράφουσι Τρώεσσι φέρων χάριν ἵπποδάμοισιν. A. Ar. 240.

212 εἰ δέ κε νοστήσω καὶ ἐσόψομαι ὀφθαλμοῖσιν

πατρίδ' ἐμήν: ἀντὶ τοῦ νοστήσαιμι, ὡς πληθὺν δ' οὐκ ἂν ἐγὼν ὀνομήνω (B 488). περιττεύει δὲ ὁ κέν σύνδεσμος. A. Cf. p. 12.

222 οἷοι Τρώιοι ἵπποι, ἐπιστάμενοι πεδίοιο

κραιπνὰ μάλ' ἔνθα καὶ ἔνθα διωκέμεν ἡδὲ φέβεσθαι.

222: ὅτι ἐλλείπει ἡ διά· διὰ πεδίου γάρ. A. Pluyg. p. 8. Cf. p. 26.

223: ἡ διπλῇ, ὅτι τοῦτό ἐστι τὸ φόβον Ἀρης φορεούσας (B 767), τὴν ἐν πολέμῳ φυγὴν· καὶ ὅτι τὸ φοβεῖσθαι καὶ φέβεσθαι ἐπὶ τοῦ φεύγειν Ὀμηρος τίθησιν, οὐκ ἐπὶ τοῦ κατὰ ψυχὴν δέους. A. Ar. 89.

224 τῷ καὶ νῶϊ πόλιν δὲ σαώσετον: ὅτι δύο ἵπποι. A. Pluyg. 8. Ar. 196.

228 δέδεξο: ἡ διπλῇ, ὅτι εἴωθε περιττεύειν τῇ συλλαβῇ, ὡς ἐπὶ τοῦ πεπύθωνται λελάχωσιν. A. Cf. p. 11.

230 Αἰνεΐα, σὺ μὲν αὐτὸς ἔχ' ἡνία καὶ τεῷ ἵππῳ: ὅτι δυοῖν ἵπποις ἐχρῶντο· διὸ καὶ δυικῶς λέγει. A. Pluygers. 8. Ar. 196.

233 μὴ τῷ μὲν δεῖσαντε ματήσετον, οὐδ' ἐθέλητον

E.

ἐκφερέμεν πολέμοιο, τεὸν φθόγγον ποθέοντε: ὅτι πεπλέοντακα κατὰ τὸν τόπον τοῦτον τοῖς δυνικοῖς σχήμασιν. A. δυνικοῖς ins. L. (Herod. 460), in cod. esse affirmat Pluygers p. 11.

238 δεδέξομαι: ἡ διπλῇ, ὅτι ἀντὶ τοῦ δέξομαι [ἐπιτηρήσω], ὡς λελάχωσιν ἀντὶ τοῦ λάχωσιν. A. Cf. p. 11.

ἄνδρ' ὁρόω κρατερῶ —

245 ἴν' ἀπέλεθρον ἔχοντας. ὁ μὲν τόξων εὖ εἰδώς —: ἡ διπλῇ πρὸς τὴν ιδιότητα τῆς φράσεως· ἀκόλουθον γὰρ ἦν εἰπεῖν τὸν μὲν τόξων εὖ εἰδότα. A. Cf. p. 19.

249 ἀλλ' ἄγε δὴ χαζώμεθ' ἐφ' ἵππων: ὅτι Ἀττικῶς (cf. p. 1) ἐξενήνοχεν ἀντὶ τοῦ ὡς ἐπὶ τοὺς ἵππους (cf. p. 21). δοκεῖ δὲ Ζηνόδοτος τοῦτον καὶ τὸν ἐξῆς ἠθετηκέναι. A.

252 μὴ τι φόβον δ' ἀγόρευε: ὅτι πάλιν (223) φόβον τὴν φυγὴν εἶπεν. A. Ar. 89.

253 οὐ γὰρ μοι γενναῖον ἀλυσκάζοντι μάχεσθαι: σημειοῦνται τινες, ὅτι οὕτως εἴρηται ἐγγενές, πάτριον. A.

255 ὀκνεῖω δ' ἵππων ἐπιβαινέμεν: σημειοῦνται δὲ καὶ τὸ ὀκνεῖω δ' ἵππων ἀντὶ τοῦ ὀκνηρῶς ἔχω. A.

257 τοῦτω δ' οὐ πάλιν αὐτὶς ἀποίσειτον ὠκέες ἵπποι: ὅτι οὐ τὸ αὐτὸ λέγει διὰ τοῦ πάλιν καὶ αὐτὶς, ἀλλὰ τὸ μὲν αὐτὶς ἀντὶ τοῦ πάλιν, τὸ δὲ πάλιν τοπικόν, ἀντὶ τοῦ εἰς τοῦπίσω. A. Ar. 100.

260 αἶ κέν μοι πολύβουλος Ἀθήνη κῦδος ὀρέξῃ ἀμφοτέρω κτεῖναι, σὺ δὲ τοῦσδε μὲν ὠκέας ἵππους αὐτοῦ ἐρυκακέεν.

261: ἡ διπλῇ, ὅτι περισσὸς ὁ δὲ σύνδεσμος. A. Cf. p. 33.

262: ἡ διπλῇ, ὅτι ἀπαρέμφατον ἀντὶ προστακτικοῦ τοῦ ἐρύκακε. A. Cf. p. 14.

263 Αἰνεῖαο δ' ἐπαῖξαι μεμνημένος ἵππων ἐκ δ' ἐλάσαι Τρώων μετ' ἐυκνήμιδας Ἀχαιοὺς

263 ἐπαῖξαι: ἡ διπλῇ, ὅτι τῷ ἀπαρεμφάτω ἀντὶ προστακτικοῦ ἐχρήσατο. (Cf. p. 14.) Ζηνόδοτος δὲ Αἰνεῖω (cod. Αἰνεῖω: v. ad 323) γράφει. A.

264 μετ' ἐυκνήμιδας: ἀντὶ τοῦ πρὸς. A. qu. ep. 88.

265 τῆς γὰρ τοι γενεῆς, ἥς Τρωί περ εὐρύοπα Ζεὺς δῶχ' υἱὸς ποινὴν Γανυμήδεος, οὐνεκ' ἄριστοι —

266: ὅτι ιδίως τῷ ποινὴ κέχρηται: κυρίως γὰρ ἐπὶ φό-

E.

νου παῖνῃν δεξαμένῳ (I 636, Ar. 152). καὶ ὅτι τὸ οὐ-
νεκα ἀντὶ τοῦ τούνεκα. A.

268 τῆς γενεῆς ἐκλεψεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγχίσης
λάθρη λαομέδοντος ὑποσχὼν θήλαας ἵππους.

268 τῆς: ἀντὶ τοῦ ταύτης. καὶ λείπει τὸ ἄρθρον, ἢ
ἢ ταύτης τῆς γενεῆς. LV. Fluxit certe ex Aristonico. Cf. p. 30.

269: ἡ διπλῇ, ὅτι οἱ περὶ Ἑλλάνικον ἀνεγίνωσκον θη-
λέας ὡς ταχέας, ὡς Ἀωρικῶς ἐκτιθεμένου τοῦ ποιητοῦ. τὸ
δὲ τοιοῦτο παρ' Ἑσίοδῳ πλεονάζει, Ὅμηρος δὲ οὐ χρήται.
A. Cf. ad T 97. προφανείσας dicitur Zenodotus scripsisse Θ 378, L.

272 τὼ δὲ δὴ Ἀινεία δῶκεν, μῆστωρ φοβοιο:
ὅτι δύο ἵπποις ἐχρῶντο. ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὸ τέτρωτον
Ξάνθε τε καὶ σὺ Πόδαργε (Θ 185 — Ar. 196). καὶ ὅτι
φόβον τὴν φυγὴν λέγει (Pluygers p. 11). A.

278 ἡ μάλα σ' οὐ βέλος ὠκὺ δαμάσσατο, πι-
κρὸς οἰστός: πρὸς τὴν ἐρμηνείαν. ἢ μάλα σε οὐκ ἐδά-
μασσε τὸ βέλος, ὃ ἐστὶν ὁ οἰστός. A.

289 Ἀρηα ταλαύρινον πολεμιστήν: ἡ διπλῇ, ὅτι
παρηγμένως λέγει ταλαύρινον πολεμιστήν (i. e. ut al-
tera pars significationis delitescat: Ar. 321), καὶ ἐν ἐστὶν ἐξ ἀμ-
φοτέρων, ὑπομνητικὸν ἐν τῇ μάχῃ. A. Ut haec duo vocabula
unam notionem exprimere existimavit, sic etiam πυλάρταο
κρατεροῖο N 415 (quod transiit in Apoll. lex. 137, 25) et χορῆ
καλή Π 180. Cf. proll. ad Nicanor. p. 100 cum nota.

δείσας μὴ πῶς οἱ ἐρυσαιάτο νεκρὸν Ἀχαιοί.

ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαίνει λέων ὥς ἀλκὴ πεποιθώς,

300 πρόσθε δέ οἱ δόρυ τ' ἔσχε καὶ ἄσπίδα παντός
εἶσιν —

298 οἱ: ὅτι ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ. A. καὶ παρῇται ἡ παρὰ:
hoc enim excidit, cf. p. 25.

299: ἡ διπλῇ, ὅτι ἀπὸ τῶν τετραπόδων ἡ μεταφορὰ,
πρὸς τὸ ὅς Χρῦσῃν ἀμφιβέβηκας (A 37). A.

300 οἱ: ὅτι πάλιν (298) ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ. A. Cf. p. 23.

307 πρὸς δ' ἄμφω ῥῆξε τένοντε: οὕτω τὰ τετα-
μένα νεῦρα. LV. Ar. 153.

309 ἔστη γνύξ ἐριπών: ἡ διπλῇ, ὅτι ἔστη ἀντὶ τοῦ
ἐμεινεν, ἐπὶ τὰ γόνυ πεσών A. Quatuor ultima verba,
quae sunt apud Vill., desunt apud Bekk.

E.

καὶ ἐρείσατο χειρὶ παχείῃ
310 γαίης· ἀμφὶ δὲ ὅσσε κελαινὴ νύξ ἐκάλυπεν.

310 [ἡ διπλῇ], ὅτι οὐκ ὀρθῶς ἐπὶ Ἑκτορος λέγεται (A 356), μετενεχθεὶς ἐντεῦθεν. A.

311 καὶ νῦ κεν ἔνθ' ἀπόλοιτο ἄναξ ἀνδρῶν Αἰνείας· καὶ ὁ χρόνος καὶ τὸ ῥῆμα ἐνῆλλακται, ἀντὶ τοῦ ἀπώλετο ἄν. A. Cf. p. 7.

315 πρόσθε δέ οἱ πέπλοιο ἴφαινου πτύγμ' ἐκάλυπεν· ἔμπροσθεν αὐτοῦ (Bekk. αὐτοῦ, cf. p. 23). οὐχ ὡς ἄτρωτον δὲ περιβάλλει τὸν πέπλον αὐτῷ ἀλλ' ἵνα κρύψῃ αὐτόν. A.

319 οὐδ' υἱὸς Κανανῆος ἐλήθετο συνθεισιάων· ὅτι ἰδίως συνθεισιάων ἀντὶ τοῦ ἐντολῶν. A. Pluygers. p. 8.

323 Αἰνείας· ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει Αἰνεῖω. οὐκ ἔστι δὲ Αἰνεῖως ὡς Πετεῶς. A. Cf. 263. Sed scripsi Αἰνεῖω et Αἰνεῖως pro accentibus, qui apud Bekkerum sunt Αἰνεῖω et Αἰνεῖως. Non video cur ad Αἰνεῖως et Αἰνεῖω ferretur. Nam sive statuit nominativum in ὡς pro Αἰνείας· hunc paroxytonum finxisse verisimilius, ex paroxytonis autem ejusmodi fiunt proparoxytoni genetivi in ὡς, ut docuit exemplisque firmavit Choerob. can. p. 413 Cr. Sive, id quod probabilius, ne quaesito quidem nominativo Αἰνεῖω originem fallacem habuit ex Αἰνεῖω (qui genetivus est ut Ἑρμείω, nunc recte pro Αἰνεῖω E 534; v. Orus in sch. B 461; uti erat in rejecta lectione Αἰνεῖω γενεὴ πάντεσσιν ἀνάξει T 307): nec hinc accentus trajectory verisimilis. Aristonicus autem si cum Πετεῶς potissimum comparavit, non id fecit propter similitudinem accentus, sed ut ad id exemplum genetivi in ὡ exigeret, quod esset Homericum. L.

329 αἶψα δὲ Τυδεΐδην μέθεπε κρατερῶν νυχας ἵππους· ἡ διπλῇ, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει κρατερῶν ὕχести. βίαιος δ' ἡ συναλοιφή. τὸ δὲ ἐξῆς ἐστίν, αἶψα δὲ Τυδεΐδην μέθεπε τοὺς ἵππους, τουτέστι κατόπιν ἤλαυνεν. A.

333 οὔτε πτολίπορθος Ἑννώ· ἡ διπλῇ, ὅτι πολέμικῇ ἡ θεός. A. Ar. 181.

A versu 336 ad 635 aliena manu codex descriptus est, membranis sex recenter adsutis. Villosion. Ita omnia genuina Aristonici scholia ad hos trecentos versus perierunt.

E.

443 ὥς φάτο, Τυδεΐδης δ' ἀνεχάζετο τυτιθόν
ὁπίσσω. Hic recte scribi τυτιθόν, contra Π 710 (ubi vid.)
πολλόν. L.

486 ἀμυνέμεναι ὄρεσσιν. ὄρεσσι significare γυ-
ναῖξιν: Σ 265.

587 τύχε γάρ ῥ' ἀμάθοιο βαθείης. Vestigia scholii
Aristarchei quod amissum est, non modo sunt in Eust. (Ar.
128), sed etiam in sch. D.

593 ἡ μὲν ἔχουσα κυδοιμὸν ἀναιδέα δηιοτῆ-
τος. i. e. κυδοιμοῦ εἰδῶλον: Α 4.

612 καὶ βάλεν Ἀμφιον, Σελάγου υἱόν. Hic ex
homonymis est: Β 830.

627 ὥς οἱ μὲν πονέοντο κατὰ κρατερὴν ὕμνι-
νην. Notatus fuit propter πονέοντο: 667.

638 ἀλλ' οἶόν τινα φασὶ βίην Ἡρακλεΐην: ἡ
διπλὴ ὅτι τὸ οἶον ἐπὶ θαυμασμοῦ. τινὲς δὲ ἄλλοιον παρὰ
τοὺς νῦν. Ζηνόδοτος δὲ καὶ ἀμέτρως γράφει Ἡρακλεΐην
(v. ad Β 658). Α.

648 Ἰλιον ἱρήν: ἡ διπλὴ ὅτι θηλυκῶς τὴν Ἰλιον. Α.
δοῦρατα μακρά

657 ἐκ χειρῶν ἤϊξαν: ὅτι τὰ δόρατα ἤϊξαν. Α. Pluy-
gers p. 8. Cf. p. 15.

661 αἰχμή δὲ διέσσυτο μαιμώωσα
ὁστέῳ ἐγχριμφθεῖσα: ἡ διπλὴ, ὅτι ἀκαταλλήλως·
ἔδει γὰρ εἰπεῖν, μαιμώωσα ὁστέῳ ἐγχριμφθῆναι. Α. Cf. p. 14.

667 τοῖον γὰρ ἔχον πόνον ἀμφιέποντες: πάλιν
(627) πρὸς τὸν πόνον ἡ διπλὴ. Α. Ar. 87.

670 τλήμονα θυμὸν ἔχων: ὅτι οἱ νεώτεροι τλή-
μονα τὸν ἀτυχῇ, ὁ δὲ Ὀμηρος τὸν ὑπομενητικόν, ἀπὸ τοῦ
τλῆναι. Α. Ar. 99.

684 μὴ δὴ με ἔλωρ Δαναοῖσιν ἐάσης: ὅτι (ita L.
pro οὕτως) οὐ πάντως βρῶμα, πρὸς τὸ ἐλώρια τεῦχε κύ-
νεσσιν (Α 4). Α. Ar. 110.

700 οὔτε ποτὲ προτρέποντο μελαινάων ἐπὶ νηῶν:
ἡ διπλὴ πρὸς τὸ σημαινόμενον, ὅτι Ἀιτικῶς (p. 1) ἐξενή-
νοχεν, οὐκ ἔφευγον προτροπάδην ἐπὶ τὰς ναῦς. Α. Cf. p. 21.

705 ἀντίθεον Τεύθραντ', ἐπὶ δὲ πλήξιπον Ὀρέ-
στην: ἡ διπλὴ πρὸς τὴν ὁμωνυμίαν, ὅτι ὁμώνυμος οὗτος

E.

τῷ Ἀγαμέμνονος υἱῷ [Τεύθραντι]. A. V. Lehrs Herodian.
p. 457. Tertius Orestes, ad M 139. L.

708 ὅς ῥ' ἐν Ἑλλήναις εἰσκει· ἡ διπλῇ, ὅτι Ζηνόδοτος
γράφει Ἑδῆ. ἐστὶ δὲ τῆς Ἀνδρίας ἡ Ἑδῆ, ὃ δὲ ἀνὴρ Βοιω-
τός, καὶ κώμη Βοιωτίας ἡ Ἑλλῆ. καὶ ὅτι νῦν (cod. οὐ) συν-
εσταλμένως λέγεται ἡ πόλις, ἐκτέταται δὲ ἐν τῷ καταλόγῳ
(B 500, ubi v.) διὰ μέτρον. A. Emend. L. Ar. 241.

729 τοῦ δ' ἐξ ἀργύρεος ρυμὸς πέλεν: ἡ διπλῇ,
ὅτι ὅταν εἴπῃ ἐν πρώτῳ ρυμῷ (Z 40) τῷ ἄκρῳ λέγει· εἰς
γὰρ ἐστὶ ρυμὸς (Ar. 149). τὸ δὲ πέλεν ἀντὶ τοῦ πέλει (Cf.
p. 6.). A.

πέπλον μὲν κατέχευεν ἑανὸν πατρὸς ἐπ' οὐδαι,
735 ποικίλον, ὃν ῥ' αὐτὴ ποιήσατο καὶ ἅμ' ἐχερσίν·
ἣ δὲ χιτῶν' ἐνδύσα Διὸς νεφεληγερέταο —

734. 735. 736: οἱ ἀστερίσκοι, ὅτι ἐνταῦθα μὲν καλῶς
 κείνται, ἐν δὲ τῇ κόλῳ μάχῃ (Θ 385) μηδεμιᾶς φαινομένης
 ἀριστείας οὐ δεόντως. ὁ δὲ Ζηρόδοτος τοῦτους μὲν ἀθετεῖ,
 ἐκείνους δὲ καταλείπει. τῷ δὲ τρίτῳ παρᾶκειται ἡ διπλῇ,
 ὅτι δασύνειν δεῖ τὸ ἡ δέ· ἐπανελάβε γάρ, ὡς ἔθος αὐτῷ,
 τὸν περὶ τῆς Ἀθηνᾶς λόγον. A. Cf. de hac epanalepsi Θ 321
 O 127 Π 401, 467 et Didym. ad Γ 18.

744 ἑκατὸν πολίων πρυλέεσσ' ἀραρυῖαν· ὅτι πε-
 ροὶ οἱ πρυλέες ὅπλα ἔχοντες. A. Ar. 123.

λάζετο δ' ἔγγος

746 βριθὺ μέγα στιβαρόν, τῷ δάμνησι στίχας ἀνδρῶν
ἡρώων, τοῖσιν τε κοτέσσεται ὀβριμοπάτρη.

746. 747: [ἡ διπλῇ], ὅτι ἐντεῦθεν εἰς τὴν Ὀδύσειαν
(α 100) μετακίευνται. Α. καὶ εἰς τὴν κόλον μάχην (Θ 390).

749 αὐτόματα δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ: ἡ
διπλῇ, ὅτι πύλαι οὐρανοῦ τὰ νέφη· ὁ γὰρ ὑπὲρ ταῦτα τό-
πος ὁμωνύμως τῷ στερεμνίῳ οὐρανοῦ καλεῖται. A. Ar. 167.

754 ἀκροτάτῃ κορυφῇ πολυδείραδος Οὐλύμποιο:
ἢ διπλῇ, ὅτι ὄρος ὁ Ὀλυμπος, καὶ ὅτι ὑπερθετικὸν ἀντὶ
ἀπλοῦ, ἀκροτάτῃ ἀντὶ τοῦ ἄκρα. (Cf. p. 31). οὐ ζητητέον
οὖν πῶς τὸν ὑπὸ (cod. ὑπέρ) τὰ νέφη τόπον ἀκροτάτην εἰ-
ρηκε κορυφὴν· λέγει γὰρ ἄκραν οἰανδήποτε. A. Pro κορυφὴν
cod. κεφαλὴν τοῦ τήν vel ταύτην. Em. L. Ar. 168.

E.

760 τέρπονται Κύπρις τε καὶ ἀργυρότοξος Ἀπόλλων,
ἄφρονα τοῦτον ἀνέντες. Annotatio fuit de syllepsī:
solus enim Apollo Martem excitavit. v. ad Ψ 306.

763 πεπληγυῖα: ἡ διπλῇ, ὅτι ἀντὶ τοῦ πλησσοῦσα τῷ
παθητικῷ. A. Cf. p. 3.

764 τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγε-
ρέτα Ζεὺς: ἡ διπλῇ, ὅτι ἔνιοι γράφουσι τὴν δ' αὖτε προς-
έειπε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε. A.

774 ἦχι ῥοὰς Σιμόεις συμβάλλετον ἡδὲ Σκάμαν-
δρος: ὅτι τὸ κατ' ἀμφοτέρων ῥῆμα μεταξὺ τῶν ὀνομάτων
τέταχεν· ἐδεῖ γὰρ ἦχι ῥοὰς Σιμόεις καὶ Σκάμανδρος
συμβάλλετον. τούτῳ δὲ τῷ ἔθει πεπλέονανκε καὶ Ἀλκμᾶν·
διὸ καὶ καλεῖται Ἀλκμανικόν, οὐχ ὅτι αὐτὸς (οὗτος?) πρῶ-
τος ἐχρήσατο, ἀλλ' ὅτι τῷ τοιούτῳ ἔθει πεπλέονανκεν. A. Cf.
Γ 138. Τὸ ante κατ' ἀμφοτέρων addidi.

785 Στέντορι εἰσαμένη: ἡ διπλῇ, ὅτι ἐνταῦθα μό-
νον μνημονεύει τοῦ Στέντορος. A. πολλὰ δὲ ἐστὶν ἅπαξ
εἰρημένα παρὰ τῷ ποιητῇ: Γ 54.

789 οὐδὲ ποτε Τρῶες πρὸ πυλάων Δαρδανιάων
οἶχνεσκον: τῶν Σκαιῶν· φησὶ γὰρ ἄλλ' ὅσον ἐς
Σκαιάς τε πύλας καὶ φηγὸν ἵκανον (Γ 354 ubi v. A.
cf. Z 237 X 6 L.) BL.

795 ἔλκος ἀναψύχοντα, τό μιν βάλε Πάνδαρος
τῷ: ἡ διπλῇ, ὅτι ἰδίως εἶρηκε ἀντὶ τοῦ βαλὼν ἔλκος ἐποίη-
σεν. A. Cf. ad νεκρὸν τὸν ἔκτανε Ω 151. L. et Ar. 72.

796 ὑπὸ πλατέος τελαμῶνος
ἀσπίδος εὐκύνελου: ἡ διπλῇ, ὅτι τελαμῶσιν ἐπὶ τῶν
ἀσπίδων ἐχρῶντο. A. Ar. 194.

800 ἡ ὀλίγον οἱ παῖδα ἐοικότα γεῖνατο Τυδεύς:
ἡ διπλῇ, ὅτι οὐ λέγει κατὰ τι ὅμοιον, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ οὐδὲ
ὅλως ὅμοιον. A.

807 κούρους Καδμείων προκαλίζειτο, πάντα δ'
ἐνίκα: ἡ διπλῇ, ὅτι Ζηνόδοτος ὑποτάσσει τούτῳ στίχον
ῥηιδίως· τοίη οἱ ἐγὼν ἐπιτάρξθοθις ἦα. ἐναντιοῦται
δὲ· ἡ γὰρ Ἀθηνᾶ οὐ φησι παροτρύνειν ἀλλὰ κωλύειν (802,
805)· μετήχθη δὲ οὐ δεόντως ἐκ τοῦ Ἀγαμέμνονος λόγου
(Δ 390). A. μετήχθη scripsi pro κατήχθη.

E.

814 τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρατερὸς Διομήδης: ὅτι ἔνιοι τὴν δ' αὖτε προσέειπε. A.

824 μαχὴν ἀνὰ κοιρανέοντα: τὸ ἀνὰ ἀντὶ τῆς κατὰ. A. „si hoc Aristarchi est“: qu. ep. 87.

832 ὃς πρῶην μὲν ἐμοὶ τε καὶ Ἡρῇ στεῦτ' ἀγορεύων
Τρωσὶ μαχήσεσθαι: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ στεῦτο, ὅτι
τὸ κατὰ διάνοιαν διωρίζετο ἡ λέξις σημαίνει. A. Ar. 106.

834 νῦν δὲ μετὰ Τρώεσσιν ὀμιλεῖ: ἡ διπλῇ, ὅτι
ἀντὶ τοῦ ἐν τοῖς Τρωσὶν ἔστιν, οὐ μετὰ Τρώων. A. Cod.
ἔστι pro ἔστιν, οὐ. Emend. L. qu. ep. 88.

836 χεὶρὶ πάλιν ἐρύσασα: ἡ διπλῇ, ὅτι ἀντὶ τοῦ
εἰς τοῦπίσω. A. Ar. 100.

ἡ δ' ἐς δίφρον ἔβαινε παρὰ Διομήδεα δῖον
838 ἐμμεμανία θεά. μέγα δ' ἔβραχε φήγιμος ἄξων
βριθοσύνη· δεινὴν γὰρ ἄγεν θεὸν ἄνδρα τ'
ἄριστον.

838. 839: ἀθαιτοῦνται οἵχοι δύο, ὅτι οὐκ ἀναγκαῖοι καὶ
γελοιοὶ καὶ τι ἐναντίον ἔχοντες. τί γάρ, εἰ χεῖριστοι ἦσαν
ταῖς ψυχαῖς, εὐεῖδεις δὲ καὶ εὐσαρκοί; A. An tum non ἔβρα-
χεν ἄξων; L.

842 ἦτοι ὁ μὲν (Mars) Περίφραντα πελώριον ἐξενά-
ριζεν: ἡ διπλῇ, ὅτι ἀπὸ τῶν ἀνδρῶν σκυλεύοντα τὸν Ἄρη
ποιεῖ (Ar. 182), καὶ ὅτι τινὲς γράφουσιν ἐξενάριζεν (in qui-
bus fuisse videtur Zenodotus: A 368). συντελικὸν δὲ γίνεται,
δεῖ δὲ παρατατικῶς· καὶ γὰρ ἐπιφέρει τὸν μὲν Ἄρης ἐνά-
ριζε μισαίφορος [ἀντὶ τοῦ ἀνῆρει]. A. Cf. p. 5. Verba ἡ
διπλῇ Pluygers. p. 12 interpolata esse dicit.

857 νείατον ἐς κενεῶνα, ὅθι ζωννύσκετο μίτρῃ:
ἡ διπλῇ, ὅτι κατὰ τὰ κοῖλα μέρη ἔζωννύοντο τὴν μίτραν·
καὶ ἔστι δικασκαλικὸς ὁ τόπος. A. Ar. 128.

οἷη δ' ἐκ νεφέων ἐρεβεννὴ φαίνεται ἀήρ
865 καύματος ἐξ ἀνέμοιο θυσαέος ὀρνυμένοι: πρὸς
τὴν πλοκὴν τοῦ ἐξῆς λόγου, οἷα (οἶος?) φαίνεται ἀήρ ἐκ νε-
φέων, θυσαέος ἀνέμου ὀρνυμένου ἐκ καύματος. A.

875 σοὶ πάντες μαχόμεσθα· σὺ γὰρ τέκεις ἄφρονα
κούρη: ἡ διπλῇ, ὅτι ἀντὶ τοῦ διὰ σέ (cf. p. 25), καὶ ὅτι
ἐμφαίνει ὡς ἐκ μόνου τοῦ Διὸς γενομένης τῆς Ἀθηνᾶς. A.

E. Z.

i. e. „hic locus speciem praebet, quasi Homerus ex solo Jove natam Minervam cognoverit.“ Ar. 182.

878 σοὶ τ' ἐπιπείθονται καὶ δεδμήμεσθα ἕκαστος·
πρὸς τὸ σχῆμα· ἔδει γὰρ πειθόμεθα καὶ δεδμήμεθα ἕκαστος.
A. Cf. p. 18.

891 αἰεὶ γὰρ τοι ἔρις τε φίλη πόλεμοι τε μάχαι
τε· ὁ ἄστερίσκος, ὅτι ἐντεῦθεν μετενέγκται ἐν τῇ πρώτῃ
ῥαψῳδίᾳ (177) ἐπὶ τὸν πρὸς Ἀχιλλέα ὑπὸ Ἀγαμέμνονος λόγον. A.
892 μητρός τοι μένος ἐστὶν ἀσχετον, οὐκ ἐπιεικτόν,
Ἥρης· τὴν μὲν ἐγὼ σπουδῇ δάμνημ' ἐπέεσσιν.

892: ἡ διπλῇ, ὅτι σαφῶς Ἥρας ὁ Ἄρης, οὐκ Ἐννοῦς,
ὥς τινες. A. Ar. 181.

893 σπουδῇ· ὅτι μετὰ σπουδῆς καὶ κακοπαθείας (cod.
κακότητος). A. Emend. Pluygers. p. 8. Ar. 122.

898 καὶ κεν δὴ πάλαι ἦσθα ἐνέρετος Οὐρανιῶ-
νων· ἡ διπλῇ περιεστιγμένη, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἐνέρ-
τατος, οὐ δεῖ δέ· ἡ γὰρ σύγκρισίς ἐστι πρὸς Τιτᾶνας ἀνο-
μοιογενεῖς καὶ ἐν ἐνὶ κατηγμένους τόπῳ· τούτων οὖν ἐνέρ-
τερος ὁ μὴ κατὰ γένος ὢν ἐξ αὐτῶν. A. Ar. 191 et Add.

899 ὥς φάτο, καὶ Παιήον' ἀνώγειν ἰήσασθαι· ἡ
διπλῇ, ὅτι ἱατρὸν τῶν θεῶν ἕτερον παρὰ τὸν Ἀπόλλωνα
παραδίδωσι τούτον. A. Ar. 181.

905 τὸν δ' Ἥβη λούσεν· ἡ διπλῇ, ὅτι παρθενικὸν τὸ
λούειν. οὐκ οἶδεν ἄρα ὑφ' Ἡρακλέους αὐτὴν γεγαμημένην,
ὥς ἐν τοῖς ἡθετημένοις ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (λ 600). A. Ar. 186.

906 παρ δὲ Διὶ Κρονίῳνι καθέζετο κύδει γαίων·
ἡ διπλῇ σὺν ἄστερίσκῳ [περιεστιγμένῳ], ὅτι οὐ δεόντως ἐκ
τοῦ περὶ Βριάρεω λόγου (A405) ἐνθάδε μετάκειται ὁ στίχος·
οὐ γὰρ καὶ (τι?) κύδους ἄξιον πέπρακται αὐτῷ· καὶ ὅτι αἰτο-
πον ἐπὶ τῷ κύδει γαυριᾶν τὸν ὑπὸ θνητοῦ ἡττημένον. A.

EIS THN Z.

2 πολλὰ δ' ἄρ' ἔνθα καὶ ἔνθ' ἴθυσε μάχῃ πεδίοιο
ἀλλήλων ἰθυνομένων χαλκήρεα δοῖρα,
μεσσηγὺς Σιμόεντος ἰδὲ Ξάνθοιο ῥοάων.

2: ἡ διπλῇ, ὅτι ἐλλείπει ἡ διὰ, ἔν' ἢ διὰ πεδίου. A.
Cf. p. 26.

Z.

3 ἀλλήλων ἰθυνομένων: ἡ διπλῇ, ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐπ' ἀλλήλους ἰθυνόντων, (cf. p. 2 sq.) καὶ παρῆται ἡ ἐπὶ πρόθεσις. A. Cf. p. 24.

4: ἡ διπλῇ, ὅτι ἐν τοῖς ἀρχαίοις (puto ταῖς Ἀρισταρχείois L.) ἐγράφτο μεσσηγὺς ποταμοῖο Σκαμάνδρου καὶ στομαλίμνης· διὸ καὶ ἐν τοῖς ὑπομνήμασι φέρεται. [καὶ] ὕστερον δὲ περιπεσὼν ἔγραψε μεσσηγὺς Σιμόεντος ἰδὲ Ξάνθοιο ῥοάων. τοῖς γὰρ τοῦ ναυστάθμου τόποις ἡ γραφὴ συμφέρει, πρὸς οὓς μάχονται (sc. hi versus illa lectione retenta.⁴ Ar. 231. cf. p. 376). A.

6 φῶς δ' ἐτάροισιν ἐθήκεν: φῶς esse salutem: Φ 538. Ar. 364.

9 τὸν ῥ' ἔβαλε πρῶτος: ἡ διπλῇ, ὅτι ἀντὶ τοῦ ἔπαισε. A.

15 πάντας γὰρ φιλέεσκεν ὁδῶ ἐπὶ οἴκια ναίων: ἡ διπλῇ, ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐξένιζεν (Ar. 150). ἡ δὲ ἐπὶ ἀντὶ τῆς παρὰ, ὡς τὸ ἐπὶ λιμένι οἰκῶν (qu. ep. 87). A.

ἀλλ' ἄμφω θυμὸν ἀπηύρα

18 αὐτὸν καὶ θεράποντα Καλήσιον, ὃς ῥα τόθ' ἵππων

ἔσκεν ὑφηνίοχος:

17: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ σχῆμα· ἀμφοτέρους τὴν ψυχὴν ἀφείλετο ἀντὶ τοῦ ἀμφοτέρων· τὸ γὰρ ἄμφω ἢ ἀμφοτέροι ἢ ἀμφοτέρους σημαίνει. A. Cf. p. 21.

18: ἡ διπλῇ, ὅτι ὀνοματοθετικὸς (cod. ὡς; em. L.) ὁ ποιητής· ἀπὸ γὰρ τοῦ καλεῖν ἐπὶ τὰ ξένια Καλήσιος. A.

19 ὑφηνίοχος: ἡ διπλῇ, ὅτι παρέλκει ἡ πρόθεσις ὡς ἐν τῷ Ποσειδάωνος ὑποδμῶς (δ 386). A. Ar. 115.

σκοτίον δὲ ἐγείνατο μήτηρ·

25 ποιμαίνων δ' ἐπ' ὅεσσι μίγῃ φιλότῃ καὶ εὐνῇ.

24: ἡ διπλῇ, ὅτι τοὺς μὴ ἐκ φανεράς συνουσίας λαθραίας δὲ μίξεως γεγονότας σκοτίους καλεῖ, τοὺς δὲ αὐτοὺς καὶ παρθενίους (Π 180). A. Ar. 136.

25 ἐπ' ὅεσσι: ἀντὶ τοῦ παρ' ὅεσσι, καὶ ὅτι ἐν τῷ τόπῳ τῶν οἶων λέγει. A. Cf. ad A 500.

34 ναῖε δὲ Σατνιόεντος ἐυρρεΐταο παρ' ὄχθας: ἡ διπλῇ, ὅτι Ζηγνόδοτος γράφει ὃς ναῖε Σατνιόεντος, ὁ Ἐλατος. κακόφωνον δὲ γίνεται. A. Cf. ad N 172. L.

38 ἵππων γάρ οἱ ἀνυζομένῳ πεδίοιο: ἡ διπλῇ, ὅτι

ἐλλείπει ἢ διὰ (Cf. p. 26), καὶ ἵππῳ δυνικῶς ὥς ἐπὶ ξυνωρίδος ἔφη (Ar. 136). A.

40 ἐν πρώτῳ ῥυμῶ: ἡ διπλῇ, ὅτι πρώτῳ ἀντὶ τοῦ ἄκρῳ, καὶ ὅτι εἰς ῥυμός. A. Ar. 149.

41 φοβέοντο: ἡ διπλῇ, ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐφευγον· ἐπὶ τούτου γὰρ αἰετὴν τὴν λέξιν τίθουσιν (Ar. 89). A.

43 πρηνῆς ἐν κονίησιν ἐπὶ στόμα: ἡ διπλῇ, ὅτι ἐξηγήσατο τί ἐστὶ τὸ πρηνῆς, ὡς μὴλ', οἷός τε καὶ αἶγες. (ι 184). A.

50 πεπύθοντο: ἡ διπλῇ πρὸς τὸν ἀναδιπλασιασμόν, ὡς λελάχουσιν, ἀντὶ τοῦ πύθοντο. A. Cf. p. 11.

τὸν δὲ κρείων Ἀγαμέμνων

64 οὐτα κατὰ λαπάρην· ὁ δ' ἀνετράπετ', Ἀτρεΐδης δὲ —

64: ἡ διπλῇ πρὸς τὴν ἐπανάληψιν. A. Cf. ad E 734.

77 πόνονος ὕμμι μάλιστα: ὅτι τὸ κατὰ τὸν πόλεμον ἔργον πόνον εἶρηκε πάλιν. A. Ar. 87.

87 ἡ δὲ ξυνάγουσα γεραίιας

89 οἷξασα κληιδι θύρας ἱεροῖο δόμοιο.

87 ξυνάγουσα: ἡ διπλῇ, ὅτι ὁ χρόνος ἐνήλλακται, ἀντὶ τοῦ συναγαγοῦσα (cf. p. 4). A.

92 θεῖναι Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν ἡνκόμοιο· ἐπί: ἡ διπλῇ, ὅτι ἀντὶ τῆς παρὰ, ἢ παρὰ γούνασιν· ὁρθὰ γὰρ τὰ Παλλάδια κατεσκεύασται. καὶ ἔστιν ὁμοιον τῷ ἡ μὲν ἐπ' ἐσχάρῃ (ζ 52) ἀντὶ τοῦ παρ' ἐσχάρῃ. A. qu. ep. 91.

96 Ἰλίου ἱρῆς: ἡ διπλῇ, ὅτι θηλυκῶς τῆς Ἰλίου. A.

112 ἄνδρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος Ἀλκῆς: ἡ διπλῇ περιεστιγμένη, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἄνδρες ἔστε θοοί, καὶ ἀμύνετον ἄστεϊλῶβην. συγχεῖται δὲ τὸ δυνικὸν πρὸς πολλοὺς λεγόμενον. A. Cf. p. 15.

117 ἀμφὶ δέ μιν σφυρὰ τύπτε καὶ αὐχένα δέρμα κελαινόν: ἡ διπλῇ, ὅτι περιφερεῖς καὶ ἀνδρομήκειαι αἱ ἀσπίδες ἕως σφυρῶν καὶ αὐχένος καλύπτουσιν. A. Ar. 194.

119 Γλαῦκος δ' Ἰππολόχοιο πάις καὶ Τυδέος υἱός —: ἡ διπλῇ ὅτι μετατιθέασιν τινες ἀλλαχόσε ταύτην τὴν σύστασιν. A.

128 (Diomedes ad Glaucum) εἰ δέ τις ἀθανάτων γε

Z.

κατ' οὐρανοῦ εἰλήλουθας: ἡ διπλῇ, ὅτι οὐ καθόλου τὴν ἀχλὺν ἀφῆρέθη πρὸς τῆς Ἀθηνᾶς (Bekk. θεοῦ, v. Pluygers. p. 11). A. Cf. E 127. Ad hunc versum rectius adscribetur hoc scholium (quod fecit Vill.), quam ad 123 (Bekk.). V. Pluygers. p. 11.

130 οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Δρύαντος υἱὸς κρατερός Λυκούργος δὴν ἦν, ὅς ῥα θεοῖσιν ἐπουρανόισιν ἔριζεν, ὅς ποτε μαινομένοιο Διωνύσοιο τιθήνας σεῦς κατ' ἡγάθεον Νυσήιον.

130 Λυκούργος: ὁμώνυμος οὗτος ὁ Λυκοῦργος ἐκείνου τὸν Λυκοῦργος ἐπεφνεν (H 142) καὶ ὁ Δρύας δὲ τῷ Λαπίθῃ (A 263). A.

131: σημειοῦνται τινες, ὅτι ὡς περὶ θεοῦ τοῦ Διονύσου διαλέγεται. A. „scholium nec integrum fortasse et an Aristonici sit, non caret dubio.“ Ar. 183 sq.

132: ἡ διπλῇ, ὅτι μαινομένοιο ἦτοι μανιοποιοῦ, βακχείας παρασκευαστικοῦ· ἡ αὐτοῦ μαινομένου, ἐνθουσιαστοῦ ἢ βακχευτοῦ. A. Ar. 183.

135 Διώνυσος δὲ φοβηθεῖς

δύσεθ' ἄλλος κατὰ κῦμα: ἡ διπλῇ, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει χολωθείς, καὶ ὅτι περισσὸς ὁ δέ. A.? An legit αἰ δ' ὅτε πᾶσαι (v. 133) vel tale quid? Cf. p. 33. Fortasse tamen haec altera pars scholii non ad hunc versum pertinet, sed ad v. 146, ubi v.

146 οἷη περ φύλλων γενεή, τοίη δὲ καὶ ἀνδρῶν τοίη δέ: ἡ διπλῇ, ὅτι — Sequuntur Herodianeae. Aristonici fuerat: ὅτι περισσὸς ὁ δέ. Ceterum potest fieri, ut talia ab epitomatore nonnumquam prudenti in unum contracta sint. L.

152 ἔστι πόλις Ἐφύρη μυχῶ Ἀργεὸς ἱπποβότοιο: ἡ διπλῇ, ὅτι Ἐφύρην τὴν Κόρινθον ἐξ ἥρωικου προσώπου εἶπεν. ἔστι δὲ καὶ τις Θεσπρωτίας Ἐφυρα πόλις (Ar. 236 sq.). Ἀργὸς δὲ ἱππόβοτον τὴν Πελοπόννησον καλεῖ, τὴν δὲ Θεσσαλίαν Ἀργὸς Πελασγικόν (Ar. 232). A.

153 ἔνθα δὲ Σίσυφος ἔσκεν, ὁ κέρδιστος γένετ' ἀνδρῶν

Σίσυφος Αἰολίδης: ἡ διπλῇ, ὅτι τὸν συνειὸν καὶ κερδαλέον κέρδιστον λέγει. οἱ δὲ νεώτεροι τὸν φιλοκερδῆ ἐξεδέξαντο A. Ar. 123, 157.

154: ἡ διπλῇ πρὸς τὴν ἐπανάληψιν τοῦ ὀνόματος· καὶ

Z.

ὅτι ἐν Ἰλιάδι συνεχῶς ταῖς ἐπαναλήψεσι κέχρηται, ἐν δὲ Ὀδυσσεΐᾳ ἅπαξ κατ' ἀρχάς Αἰθίοπες τοὶ διχθα (α 23). Α.

160 τῷ δὲ γυνὴ Προΐτου ἐπεμήνατο, δι' Ἀντειαῖ· ἢ διπλῇ, ὅτι Ὁμηρος Ἀντειαν, οἱ δὲ νεώτεροι Σθενέβοιαν (Αγ. 181). καὶ ὅτι ἀκαίρως τὸ διὰ· μάχεται γὰρ ἢ μάχλος. Α. Cf. ad Γ 352.

γράφας ἐν πίνακι πτυκτῷ θυμοφθόρα πολλά,
170 δεῖξαι δ' ἡνώγειν ὧ πενθερῷ, ὅφρ' ἀπόλοιτο.

169: ἢ διπλῇ, ὅτι ἔμφασίς ἐστι (Αγ. 74) τοῦ τῆς λέξεως γράμμασι χρῆσθαι· οὐ δεῖ δὲ τοῦτο δέξασθαι, ἀλλ' ἐστι γράψαι τὸ ξέσαι. οἷον οὖν ἐγχαράξας εἰδῶλα, δι' ὧν ἐδει γνῶναι τὸν πενθερὸν τοῦ Προΐτου. Α. Αγ. 103. Scripsi τοῦ τῆς λέξεως pro τοῖς τ. λ. cf. ad Η 187.

170 ὧ πενθερῷ: ἢ διπλῇ, ὅτι τοῦτον οἱ νεώτεροι Ἰοβάτην φασίν. Α. Αγ. 181.

ἐννημαρ ξείνισσε καὶ ἐννέα βούς ἰέρευσεν.
175 ἀλλ' ὅτε δὴ δεκάτῃ ἐφάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
καὶ τότε μιν ἐρέεινε καὶ ἦτεε σῆμα ἰδέσθαι.

174: ἢ διπλῇ, ὅτι ἐπιφορὸς ἐστι πρὸς τὸν ἐννέα ἀριθμόν. Α.

176: ἢ διπλῇ, ὅτι ἔθος ἦν παρὰ τοῖς παλαιοῖς ξενίζειν πρότερον, εἰτα πυνθάνεσθαι, τίνος ἔνεκεν παραγεγόνασιν οἱ ξένοι. Α.

ἢ διπλῇ, ὅτι σημεία λέγει, οὐ γράμματα· εἰδῶλα ἄρα ἐνέγραψεν. Α.

181 (Chimaera) πρόσθε λέων, ὅπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ Χίμαιρα: ἢ διπλῇ, ὅτι ἐν σῶμα ἢ Χίμαιρα. Α.

183 καὶ τὴν μὲν κατέπεφνε θεῶν τεράεσσι πιθήσας: ἢ διπλῇ, ὅτι οὐδὲν περὶ τῆς κατὰ τὸν Πήγασον ἱστορίας ἐμφαίνει. Α. Αγ. 182.

189 τοὶ δ' οὔτι πάλιν οἶκον δὲ νέοντο: ἢ διπλῇ πρὸς τὸ πάλιν, ὅτι οὐ χρονικῶς. Α. Αγ. 100.

191 ἀλλ' ὅτε δὴ γίγνωσκε θεοῦ γόνον: ἢ διπλῇ, ὅτι ἐκ τῶν πραττομένων τοῦτο συνέβαλεν. εἰ δὲ προσέκειτο καὶ ὁ Πήγασος, πολὺ πλέον αὐτοῦ τὴν δόξαν ἐπιστώσατο (183). Α. Αγ. 182.

194 τέμενος τᾶμον: ἢ διπλῇ, ὅτι παρετυμολογεῖ τὸ τέμενος ἀπὸ τοῦ τεμεῖν καὶ ἀφορίσαι. Α. Αγ. 153.

197 Ἰσανδρόν τε καὶ Ἰππόλοχον καὶ Λαοδάμειαν.

Z.

Λαοδαμείη μὲν παρελέξατο *μητίετα Ζεύς*,
ἥ δ' ἔτεκ' ἀντίθεον *Σαρπηδόνα χαλκοκορυστήν*.

198 *Λαοδαμείη* μέν: ἡ διπλῇ, ὅτι πρὸς τὸ δευτέρου πρότερον ἀπήντηκεν. A. Ag. 13.

199: ἡ διπλῇ, ὅτι καθ' Ὅμηρον *Σαρπηδὼν* υἱὸς *Εὐρώπης* οὐκ ἔστιν, οὐδ' ἀδελφὸς *Μίνως*, ὡς οἱ νεώτεροι· καὶ γὰρ οἱ χρόνοι εὐδῆλοι. A.

201 ἦτοι ὁ καὶ π. πεδίον *Ἀλήιον* οἶος ἀλᾶτο: ἡ διπλῇ, ὅτι παρετυμολογεῖ τὸ *Ἀλήιον* ἀπὸ τῆς γενομένης ἐν αὐτῷ τοῦ *Βελλεροφόντου* πλάνης. A.

210 ἔν τ' *Εφύρη* ἐγένοντο: ἡ διπλῇ, ὅτι οἱ μὲν ἤρωες *Εφύραν* παράγονται λέγοντες, αὐτὸς δὲ *Κόρινθον* λέγει τὴν πόλιν. A. Ag. 237.

216 *Οἶνεὺς* γὰρ ποτε δῖος ἀμύμονα *Βελλεροφόντην* —
219 *Οἶνεὺς* μὲν — 220 *Βελλεροφόντης* δέ —: σημειοῦνται τινες, ὅτι πρὸς τὸ πρῶτον ἀπήντηκεν. A. Ag. 13.

236 *ἐκατόμβοια*: *ἐκατὸν βοῶν ἄξια*· οὐ γὰρ νομισμασιν ἐχρῶντο· (cf. ad H 473)· ὅθεν καὶ ἀλφεισίβοιαι. AD. Haec breviter adjecta (de ἀλφεισίβοιαι) ne falso intelligas, v. Apoll. lex. s. v. p. 23 et infra ad A 244. L.

237 *Ἐκτωρ* δ' ὡς *Σκαιάς* τε πύλας καὶ φηγὸν ἵκανεν: ἡ διπλῇ, ὅτι τὰς *Σκαιάς* ὀνομαστικῶς *Δαρδανίας* λέγει. A. E 789.

239 εἰρόμεναι *παιδᾶς* τε *κασιγνήτους* τε ἔτας τε: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ σχῆμα, ἀντὶ τοῦ περὶ παιδῶν καὶ κασιγνήτων ἐρωτῶσαι. A. Cf. p. 25.

240 ὁ δ' ἔπειτα *θεοῖς* εὐχέσθαι ἀνῴγει
πάσας ἐξεΐης: ἡ διπλῇ, ὅτι ἐν τισι γράφεται *πᾶσι μάλ' ἐξεΐης*, κατὰ τὸ ἐξῆς λέγων (sc. Hector vel Homerus) τοῖς *θεοῖς* εὐχέσθαι, ἀλλὰ μὴ κατὰ τὸ τυχόν. A.

248 *τέγεοι* *θάλαμοι*: ἡ διπλῇ, ὅτι ὑπερῷοι ἦσαν, διὸ *τέγεοι*, ἵνα μὴ διοδεύωνται. ἐπιμελῶς δὲ Ὅμηρος καὶ διὰ τῆς *Ἰλιάδος* καὶ διὰ τῆς *Ὀδυσσεΐας* τοὺς *γυναικείους θαλάμους* ὑπερῷους συνίστησιν. A. Pro διοδεύωνται L. conj. διοπιεύωνται. Eustath. 640: ἵνα μὴ [ὑπὸ] διοδευομένων κατοπιεύωνται αἱ γυναῖκες. Ariston. ad Π 184: ἵνα μὴ εὐδιοπιοι ᾖσιν.

252 *Λαοδίκη*ν ἐς ἄγουσα: ὅτι πρὸς *Λαοδίκη*ν πο-

Z.

ρευομένη. εἰς Ἀγάμεμνονα (H312 — Cf. qu. ep. 88). A.
Et quia nunc hanc pulcherrimam Priami filiarum dicit, alibi Cas-
sandram: v. ad N 365. Ar. 363.

257 ἄκρης πόλιος: ὅτι διαλελυμένως ἄκραν πόλιν
εἶπε τὴν ἀκρόπολιν. A. Cf. ad 317.

260 ἔπειτα δέ κ' αὐτὸς ὀνήσεται: ὅτι τὸ πλήρες
ἐστι κέ αὐτός. Ὀμηρικὸν δὲ τὸν κέ περιτιτὸν εἶναι. A. Κέ bis
scripsi pro καί: cf. ad T311 et Harl. (Cram.) γ255. L. Cf. p. 8.

262 ὡς τὴν κέκμηκας: ἡ διπλῇ, ὅτι ἄκρως Ἀώριον
τὸ τὴν. A. Cf. T 10.

264 μὴ μοι οἶνον ἄειρε: [ἡ διπλῇ, ὅτι] ἀντὶ τοῦ
πρόσφερετ, δίδου. A. Verba inclusa Pluygers. p. 7 ab editori-
bus addita dicit.

265 μὴ μ' ἀπογυιώσῃς μένεος, ἀλλ' ἡς τε λάθω-
μαι: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ δοκοῦν μάχεσθαι. ἡ γὰρ Ἑκάβη λέ-
γει μένος μέγα οἶνος ἀέξει (v. 261), ὃ δὲ Ἑκτωρ μὴ
μ' ἀπογυιώσῃς. ἐστὶ δὲ διάφορα τὰ λέγοντα πρόσωπα,
καὶ ἑκάτερον πρὸς τι εἴρηται. A.

266 χερσὶ δ' ἀνίπτουσιν: ἡ διπλῇ, ὅτι Ζηνόδοτος
γράφει ἀνίπτουσιν (sic Pluygers p. 11). οὐκ ἐστὶ δὲ ἡ εὐ-
θεία ἀνίπτῃ (ibid.). A.

273 ἐπὶ γούνασιν esse παρὰ γούνασιν: cf. 303. L.

277 Ἰλίου ἱρῆς: ἡ διπλῇ, ὅτι θηλυκῶς τὴν Ἴλιον. A.

278 φόβοιο: ἡ διπλῇ, ὅτι πάλιν φόβον τὴν φυγὴν. A.
Ar. 89.

εἰ κείνόν γε ἴδοιμι κατελθόντ' Ἀϊδος εἴσω,

285 φαίην κε φρέν' ἄτερ που οἰζύος ἐκλελαθέσθαι.

284: ἡ διπλῇ, ὅτι τὸ σημαινόμενον, εἰ ἐκεῖνον ἴδοιμι
τετελευτηκότα, δόξαιμι ἂν ἐκλελῆσθαι τῆς κακοπαθείας καὶ
χωρὶς αὐτῆς γεγονέναι (accuratius: δόξαιμι ἂν χωρὶς τῆς κ.
γενόμενος, ἐκλελῆσθαι αὐτῆς L.) ἐνιοὶ δὲ ἀγνοήσαντες γρά-
φουσιν ἀτέρπον. A.

289 ἔνθ' ἔσάν οἱ πέπλοι παμποίκιλοι: ἡ διπλῇ,
ὅτι ἐγκεκλιμένως ἀναγνωστέον οὕτως δύο τόνοις, καίτοι πυρ-
ρίχιακῆς οὐσῆς τῆς λέξεως, ἵνα μὴ ἄρθρον νοηθῇ τὸ οἱ ἀλλ'
ἀντωνυμία. A. qu. ep. 106.

291 ἤγαγε Σιδονίηθεν: ἡ διπλῇ, ὅτι ἀπὸ μιᾶς πό-
λεως τῆς Σιδόνης τὴν Φοινίκην σημαίνει. AB.

Z.

292 τὴν ὁδὸν ἣν Ἑλένην περ ἀνήγαγεν εὐπατέ-
ρειαν· ἡ διπλῇ, ὅτι τὸν ἐκ Πελοποννήσου ἐπὶ Ἴλιον πλοῦν
ἀναγωγὴν λέγει. A. Cf. ad Γ 48, I 337.

303 ἐπὶ γούνασιν· ἡ διπλῇ, ὅτι πάλιν (273) παρὰ
γούνασιν. A.

311 ὥς ἔφατ' εὐχομένη, ἀνένευε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη·
ἀθετεῖται, ὅτι πρὸς οὐδὲν τὸ ἐπιφώνημα καὶ οὐκ εἰθισμένον·
κατὰ μὲν γὰρ τὸ ἐναντίον ὁ Ζεὺς ἐπιβεβαιοὶ κατανεύων.
καὶ ἑξῆς δ' ἐπιλεγομένου ὥς αἱ μὲν ῥ' εὐχοντο σαφῶς
γίνεται περισσὸς ὁ στίχος. γελοία δὲ καὶ ἡ ἀνανεύουσα
Ἀθηνᾶ. A.

317 πόλει ἄκρη· ἡ διπλῇ, ὅτι πάλιν (257) διηρημένως
εἴρηκεν. A.

318—20: Hi versus non apti hoc loco, sed infra, contra ac
Zenodotus iudicavit: Θ 493, ubi v. L.

325 τὸν δ' Ἐκτωρ νείκεσεν ἰδὼν αἰσχροῖς ἐπέ-
εσσιν. νείκεσεν· ἡ διπλῇ ὅτι κυκλικῶς (cf. ad O 610) κα-
τακέχρηται· οὐδὲν γὰρ λέγεται ἐπιπληκτικόν. A. Et minus
etiam αἰσχροῖς ἔπη. Ut ubi eodem versu usus erat poeta Γ 38. L.

326 δαιμόνι, οὐ μὲν καλὰ χόλον τόνδ' ἐνθεο
θυμῷ· ἡ διπλῇ, ὅτι ἄπορον ποῖον χόλον. λύοιτο δ' ἂν ἐξ
ὑποθέσεως. μήποτε οὖν ἀκούων τοὺς Τρῶας καταρᾶσθαι
αὐτῷ ἐχολοῦτο· ἀμείβεται γοῦν οὗτοι ἐγὼ τόσσον χόλῳ
οὐδὲ νεμέσσει (sic — 335). A.

331 πυρὸς δηΐοιο θέρηται· ἡ διπλῇ, ὅτι ἐλλείπει
ἡ ὑπὸ πρόθεσις, ὑπὸ πυρός. A. Cf. p. 27.

335 οὐ τοι ἐγὼ Τρώων τόσσον χόλῳ οὐδὲ νεμέσσει
ἤμην ἐν θαλάμῳ.

335: ἡ διπλῇ, ὅτι σαφές γέγονε τὸ ἐν τοῖς ἐπάνω ἄδη-
λον διὰ τοῦ δαιμόνι· οὐ μὲν καλὰ χόλον τόνδ' ἐνθεο
θυμῷ (326). A.

337 νῦν δέ με παρειπουῖς ἄλοχος μαλακοῖς ἐπέεσσιν
ᾤρμησ' ἐς πόλεμον.

337: ἡ διπλῇ, ὅτι οὐ κατὰ τὸ ῥητὸν παραγῆχε τὴν
παραμυθίαν, δεῖ δὲ κατὰ τὸ σιωπώμενον νοῆσαι· διὸ καὶ
εὐρίσκεται περὶ τὰ ὅπλα ἀσχολούμενος. A.

360 μὴ με κάθιζ' Ἑλένη, φιλέουσά περ' οὐδέ με

Z.

πεισεις: ὅτι ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ γάρ· οὐ γάρ με πείσεις. A. Cf. p. 35.

370 δόμους εὖ ναιετάοντας: ἡ διπλῇ, ὅτι ἀντὶ τοῦ εὖ ναιομένους. A. Cf. p. 3.

394 ἄλοχος πολύδωρος: πολλὰ ἔδνα παρὰ τοῦ ἀνδρός λαβοῦσα. A. Ar. 198.

395 Ἀνδρομάχῃ, θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἡετίωνος, Ἡετίων, ὃς ἔναιεν —

396: ἡ διπλῇ πρὸς τὴν ἐπανάληψιν, ὅτι πλεονάζει ἐν Ἰλιάδι, καὶ τὸ τῶν πτώσεων ἀκατάλληλον. A. Cf. p. 19.

398 τοῦ περ δὴ θυγάτηρ ἔχεθ' Ἐκτορι χαλκοκορυστῇ: ἡ διπλῇ, ὅτι ἀντὶ τοῦ εἶχeto ὑφ' Ἐκτορος. ἡ γὰρ γυνὴ ἔχεται, ὁ δὲ ἀνὴρ ἔχει. A. Cf. p. 24.

400 παῖδ' ἐπὶ κόλπῳ ἔχουσ' ἀταλάφρονα: ἡ διπλῇ, ὅτι κόλπον τὰς ἀγνάλας νῦν εἶπεν. εἶωθε δὲ καὶ τὸ ἄνω τοῦ πέπλου οὕτως καλεῖν· κόλπῳ ἀνιεμένη (X 80). A. Cf. Ξ 219, Ar. 152.

οὐδ' ἐλεαίρεις

408 παῖδά τε νηπίαχον καὶ ἐμ' ἄμμορον: ἡ διπλῇ, ὅτι τινὲς γράφουσι καὶ ἐμὸν μόρον, οὐκ εὖ. A.

κατὰ δ' ἔκτανεν Ἡετίωνα

417 οὐδέ μιν ἐξενάρειξε, σεβάσσατο γὰρ τό γε θυμῷ, ἀλλ' ἄρα μιν κατέκχη σὺν ἔντεσι δαιδαλέοισιν —

417: ἡ διπλῇ, ὅτι διδάσκει τί τὸ ἐξενάρειξεν· ἐπιφέρει γὰρ ἀλλ' ἄρα μιν κατέκχη σὺν ἔντεσιν. A. Ar. 148.

433 λαὸν δὲ στήσον παρ' ἐρινεόν, ἔνθα μάλιστα ἀμβρατός ἐστι πόλις καὶ ἐπιδρομον ἐπλετο τεῖχος.

τρὶς γὰρ κτλ. — 439.

433: ἀθειοῦνται στίχοι ἑπτὰ ἕως τοῦ (439) ἢ νυ καὶ αὐτῶν θυμός, ὅτι ἀνοίκειοι οἱ λόγοι τῇ Ἀνδρομάχῃ· ἀντιστρατηγεὶ γὰρ τῷ Ἐκτορι. καὶ ψεῦδος περιέχουσιν· οὐ γὰρ παρέδωκεν ἐπιδρομον τὸ τεῖχος κατὰ τοῦτο τὸ μέρος, οὐδ' οὕτως ἐστὶ πλησίον ἡ μάχη τοῦ τεύχους. καὶ ὁ Ἐκτωρ(441) πρὸς τὰ πρότερα ἀπαντᾷ λέγων ἢ καὶ ἐμοὶ τάδε πάντα. A. περιέχουσιν pro παρέχ. L.

441 ἢ καὶ ἐμοὶ τάδε πάντα μέλει γύναι: ὅτι πρὸς τὴν λέγουσαν ἀλλ' ἄγε νῦν ἐλέαιρε καὶ μὴ παῖδ' ὀρ-

Z.

φανικὸν θήγης (v. Did. ad 432) οἰκείως ἀπήντηκεν· ὁ δὲ δια-
σκευαστῆς (Ar. 350) ἐπλανήθη. A.

448 ἔσσεται ἡμαρ, ὅτ' ἄν ποι' ὀλώλῃ "Ιλίου ἱρή·
ἡ διπλῇ, ὅτι θηλυκῶς τὴν "Ιλιον. A. Et propter ὀλώλῃ pro
ὀλεῖται positum: cf. ad A 164, Θ 373 et p. 11.

457 καὶ κεν ὕδωρ φορέοις Μεσσηίδος ἢ Τπερείης·
ἡ διπλῇ, ὅτι κατὰ τὸ προστυχὸν οὕτως εἰπόντος Ὀμή-
ρου, οἱ νεώτεροι τῷ ὄντι ὕδροφοροῦσαν εἰσάγουσιν αὐτήν. A.
Ar. 180.

459 καὶ ποτέ τις εἶπῃσιν ἰδὼν κατὰ δάκρυ χέου-
σαν· ἡ διπλῇ, ὅτι τὸ εἶπῃσιν ἀντὶ τοῦ εἶποι ἄν. ἡ δὲ ἀνα-
φορὰ πρὸς Φιληταῖν γράφοντα θρώσκων τις κατὰ κῦμα
μέλαιναν φρεῖν ὑπαλύξει (Φ 126). οὗτος γὰρ μὴ νοή-
σας, ὅτι τὸ ὑπαίξει ἐστὶ τὸ ἐφορμῆσαι ὑπὸ τὴν φρεῖνα, του-
τέστι τὸ τοῦ ὕδατος ἐπανάστημα, ὃς φάγοι ἄν Λυκάονος
τοῦ δημοῦ, τὴν φρεῖνα ἐδέξατο τὴν ὑπὸ τοῦ ψύχους γινο-
μένην φρεῖν, καὶ φησι τοὺς πιμελώδεις τῶν ἰχθύων ὑπο-
μένειν τὸ ψῦχος, ὥστε ὃς ἄν τὸ τοῦ Λυκάονος λίπος φάγῃ
(cod. φάγοι), ἐκκλίνει τὴν φρεῖν. A. Cf. p. 9 et 10.

464 ἀλλὰ με τεθνηῶτα χυτὴ κατὰ γαῖα καλύπτοι·
ἡ διπλῇ, ὅτι οὐ πᾶσα γῆ οὕτως λέγεται παρ' αὐτῷ, ἀλλ'
ἡ τοῖς νεκροῖς ἐπιχειομένη. A. Ar. 109.

472 αὐτίκ' ἀπὸ κρατὸς κόρυθ' εἴλετο φαίδιμος
Ἔκτωρ· σημειοῦνται τινες τοῦτον διὰ τὸ τὸν τραγικὸν
Ἀστυδάμαντα παράγειν τὸν Ἔκτορα λέγοντα· δεῖαι κοινήν
μοι πρὸς πόλεμον δὲ καὶ φοβηθῇ παῖς. A. „An forte δεῖαι
κυνὴν μοι πρίσπολε· πεφόβηθ' ὁ παῖς? Bekkr. Alii (Wag-
ner. fragm. tragicor. p. 86) etiam infelicius.

479 καὶ ποτέ τις εἶπῃσι πατρός γ' ὅδε πολλὸν
ἀμείνων

ἐκ πολέμου ἀνιόντα· ἥλλακται πτωσίς, ἀντὶ τοῦ ἐκ
πολέμου ἀνιόντος. A. Hoc non debebam scholio Nicanoris
continuaire, quod antecedit. Cf. p. 20.

490 ἀλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα τὰ σ' αὐτῆς ἔργα κόμιζε,
ἰστον τ' ἡλακᾶτην τε, καὶ ἀμφιπόλοισι κέλευε
ἔργον ἐποιχέσθαι. πόλεμος δ' ἄνδρεςσι μελήσει
πᾶσιν, ἐμοὶ δὲ μάλιστα, τοὶ Ἰλίῳ ἐγγεγάσιν.

490—493: τέσσαροι οἰτίχοις ἐξῆς ἀστερίσκοι παράκεινται,

Z. H.

ὅτι νῦν μὲν ὀρθῶς κείνται καὶ πρὸ τῆς μνηστηροφονίας (φ 350), ἐν δὲ τῇ Α ῥαψωδίᾳ τῆς Ὀδυσσεΐας (356—359) οὐκέτι. Α.

506 ὥς δ' ὅτε τις στατὸς ἵππος ἀκοστήσας ἐπὶ φάτνῃ

507 δεσμὸν ἀποῤῥήξας θείῃ πεδίῳιο κροαίνων —

510 — ὁ δ' ἀγλαΐῃφι πεποιθώς,

ῥίμφα ἐ γούνα φέρει μετὰ τ' ἥθεα καὶ νομὸν
ἵππων.

506—511: καὶ τούτοις ὁμοίως ἀστερίσκοι παράκεινται, ὅτι τὴν παραβολὴν ὅλην ἐπὶ Ἑκτορος βληθέντος λίθῳ ὑπ' Αἴαντος μετήνεγκεν ἐντεῦθεν (O 263—268). Α.

506: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ ἀκοστήσας, ὅτι ἄλλοι ἄλλως ἀπέδωκαν· ἔστι δὲ ἥτοι ἐν ἄξει γενόμενος διὰ τὴν σιάσιν, ἡ ἄκος τι καὶ βοήθημα τῆς σιάσεως ζητῶν. Α.

507 πεδίῳιο: ἡ διπλῇ, ὅτι ἐλλείπει ἡ διὰ (cf. p. 26) καὶ τὸ κροαίνων οὐκ ἔστιν ἐπιθυμῶν, ὥς Ἀρχίλοχος ἐξέλαβεν, ἀλλ' ἐπικροτῶν τοῖς ποσὶ διὰ τοῦ πεδίου. Α.

510 ὁ δ' ἀγλαΐῃφι πεποιθώς: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ σχῆμα, ὅτι ἀντὶ τοῦ τὸν δὲ ἀγλαΐῃφι πεποιθότα. Α. Cf. p. 19.

511 ῥίμφα ἐ γούνα φέρει: Ζηνόδοτος ῥίμφ' ἐὰ γούνα φέρει. Ποσειδώνιος δὲ ὁ ἀναγνωστὴς Ἀριστάρχου ἄνευ διαιρέσεως τὸ ε̄ ψιλῶς προφέρεται, παρὲλκειν αὐτὸ λέγων, ὥς ἐν τῷ ἡ ἐ σὺ τόνδε δέδεξο (E 228) καὶ λύεται τὸ σολοικοφανές. ὁ δὲ Ὅμηρος ὑπὸ τῶν γονάτων καὶ ποδῶν φέρεσθαι λέγει· τὸν μὲν ἄρ' ὥς εἰπόντα πόδες φέρον (O 405). Α. Cf. ad 514 O 405 P 700 Σ 148. — ἄνευ ante διαιρέσεως, quod est apud Villois. excidit apud Bekk.

ἐβεβήκει

514 καρχαλόων, ταχέες δὲ πόδες φέρον: ἡ διπλῇ, ὅτι ὑπὸ τῶν ποδῶν γέρεται, οὐκ αὐτὸς τοὺς πόδας φέρει, πρὸς ἔλεγχον Ζηνοδότου (511). Α.

EΙΣ ΤΗΝ Η.

5 ἐπεὶ κε κάμωσιν: ὅτι ἐν τισι γράφεται ἐπὶ ἡν. ἐὰν δὲ οὕτως ἔχῃ, προσενεκτέον ὑφ' ἐν, κεκάμωσιν, ὥς λελάττωσιν. Α. Cf. p. 11.

H.

6 γυῖα λέλυνται: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ σχῆμα, ὡς σπάρτα λέλυνται (B 135). A. Cf. p. 15.

8 ἐνθ' ἐλέτην ὁ μὲν υἱὸν Ἀρηιθόοιο ἄνακτος, Ἀρρη ναιετάοντα Μενέσθιον, ὃν κορυνήτης γείνατ' Ἀρηιθόος καὶ Φυλομέδουσα βοῶπις.

8: ἡ διπλῇ, ὅτι ἐλέτην συλληπτικῶς, ὕστερον δὲ προσδιασφει. καὶ ὅτι πρὸς τὸ δεύτερον πρότερον ἀπῆντηκε· τὸν γὰρ Ἀλέξανδρον δεύτερον κατείρηκεν (v. 2). A. δεύτερον inserui.

9 Ἀρρη: ὅτι Ζηνόδοτος ἐν μὲν τῷ καταλόγῳ (B 507) πεποίηκεν οἱ τε πολυστάφυλον Ἀσκραν ἔχον, ἐνθάδε δὲ εἴασε τὴν Ἀρρην. διὸ ἡ διπλῇ. A. Ar. 234. Delenda quae sequuntur: ἐν τῷ Ἀρρη.

10: ἡ διπλῇ, ὅτι οὗτος τοῦ Ἀρηιθόου ὁμώνυμός ἐστι τοῦ ὑπὸ Νέστορος λεγομένου τεύχε' ἔχων ὥμοισιν Ἀρηιθόοιο ἄνακτος (137). καὶ ὅτι ἐνθάδε μόνον ἐφ' ἡρώϊνης τὸ ἐπίθειον, καὶ ἐν τῷ ἀθετουμένῳ Αἰθρη Πιθῆος θυγάτηρ, Κλυμένη δὲ (sic) βοῶπις (Γ 144). A.

16 (βάλε — Δεξιάδην) ὦμον· ὁ δ' ἐξ ἕππων χαμάδις πέσε, λύντο δὲ γυῖα.

Bekker. et Villos.: ἡ διπλῇ, ὅτι ἀντὶ τοῦ κατὰ τὸν ὦμον. A. Pluygers. p. 10: Verba ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ delenda esse dicit. Aristonici hoc non esse, ex ratione explicandi apparet: nam is explicuisset: ὅτι γενικὴ ἀντὶ αἰτιατικῆς, Δεξιάδην ἀντὶ τοῦ Δεξιάδου: cf. p. 20. Diple pertinere videtur ad λύντο δὲ γυῖα: v. ad v. 6.

20 Ἴλιον εἰς ἱερήν: ἡ διπλῇ, ὅτι θηλυκῶς τὴν Ἴλιον. A.

22 ἀλλήλοισι δὲ τῷ γε συναντιέσθην παρὰ φηγῶ: ἡ διπλῇ, ὅτι πρὸ τῶν πυλῶν τὴν φηγὸν ταύτην ὑποτίθεται. A. Obscura sunt quae sequuntur, et fortasse ad Aristonici scholium non pertinent: πρὸ πολλοῦ δὲ (? v. 21) ὁ Ἀπόλλων ἐστὶν ἐπὶ τῆς Περγάμου. A. Ar. 231.

39 ἦν τινὰ που Δαναῶν προκαλέσσειται οἰόθεν οἶος: ἡ διπλῇ, ὅτι συνέσταλται διὰ τοῦ εἰς τὸ ἦ. ἐστι γὰρ προκαλέσσηται (cf. p. 13). καὶ πρὸς τὸ σχῆμα μονόθεν μόνος ἀντὶ τοῦ μόνος πρὸς μόνον. A.

41 οἱ δὲ κ' ἀγασσόμενοι χαλκοκνήμιδες Ἀχαιοὶ οἶον ἐπόρσειαν πολεμίζειν Ἐκτορι δίῳ: ὅτι τὸ

H.

ἀγάσασθαι ποτὲ μὲν ἐπὶ τοῦ ἀποδέχεσθαι, ποτὲ δὲ ἐπὶ τοῦ φθονεῖν τίθῃσι (Ar. 150). περιττεύει δὲ καὶ ὁ κέ (cod. καί) σύνδεσμος. A. Cf. p. 13.

44 τῶν δ' Ἐλενος Πριάμοιο φίλος παῖς σύνθετο θυμῷ: ἡ διπλῇ, ὅτι μαντικῶς συνῆκεν, οὐκ ἀκούσας αὐτῶν τῆς φωνῆς (v. ad 53). A.

53 ὥς γὰρ ἐγὼν ὅπ' ἄκουσα θεῶν αἰειγενετῶν: ἀθετεῖται. διὰ τῆς μαντικῆς αὐτῶν συνῆκεν, ὥς εἴρηται (v. ad 44). A.

63 οἷη δὲ Ζεφύροιο ἐχεύατο πόντον ἐπι φρίξ ὀρρυμένοιο νέον, μελάνει δὲ τε πόντον ὑπ' αὐτῇ.

63. Excidit adnotatio de significatu vocabuli φρίξ. φ 126.

64: ἡ διπλῇ, ὅτι ἐὰν μὲν γράφηται πόντος ὑπ' αὐτοῦ, ἔσται μελαίνεται ὁ πόντος ὑπὸ τοῦ Ζεφύρου (cf. p. 3). ἐὰν δὲ πόντον ὑπ' αὐτῇ, ἔσται μελαίνει δὲ πόντον ὁ Ζέφυρος ὑπὸ τῇ φρίκῃ. A.

75 (Hector loquitur): δεῦρ' ἴτω ἐκ πάντων πρόμος ἔμμεναι Ἑκτορι δῖω: ἡ διπλῇ, ὅτι ἰδίως ὥς περὶ ἐτέρου (cf. ad Θ 21 H 447). καὶ ὅτι πρόμον τὸν πρόμαχον κατὰ συγκοπήν (Ar. 109). καὶ ὅτι ἀκαίρως διὸν ἐαυτὸν ὁ Ἑκτωρ (cf. ad Γ 352). A.

76 ἐπιμάρτυρος: ὅτι οὕτως λέγει ὁ μάρτυρος, ἀφ' οὗ οἱ μάρτυροι. ἀπὸ δὲ τοῦ μάρτυς μάρτυρες. A. Cf. ad B 302 Γ 280 X 255.

79 ὄφρα πυρός με

Τρῶες καὶ Τρώων ἄλοχοι λελάχωσι θανόντα: ἡ διπλῇ, ὅτι καθ' ὅλου διὰ πυρὸς οἶδε γιγνομένας τὰς ταφάς. A. Ar. 198.

80 λελάχωσι: ἡ διπλῇ, ὅτι ἀντὶ τοῦ λαχεῖν ποιήσωσιν. (Cf. ad E 37). ἀναδιπλασιασμός λελάχωσι (Cf. p. 11). A.

85 ὄφρα ἐταρχύσωσι καρηκομόωντες Ἀχαιοί

σῆμά τέ οἱ χεύουσιν ἐπὶ πλατεῖ Ἑλλησπόντῳ: ἡ διπλῇ, ὅτι οὐ κατεκομιζέτο τὰ ὅσα εἰς τὰς πατρίδας (Ar. 197). πλατεῖ δὲ καθ' ὃ μέρος ἐστὶ πλατύς, καὶ ἀντὶ τοῦ παρὰ πλατεῖ (qu. ep. 87). A.

102 νίκης πείρατ' ἔχονται: ἡ διπλῇ, ὅτι τῷ ἀπηρτισμένῳ (cf. p. 15) κέχρηται, νίκης πείρατ' ἔχονται, οὐκ ἔχεται. A.

H.

111 μηδ' ἔθελε: ἡ διπλῇ, ὅτι τὸ ἐθέλω αἰεὶ ἀπὸ τοῦ
εἰ ἄρχεται. A.

114 ὁ πέρ σεο πολλὸν ἀμείνων: Ζηνόδοτος χωρὶς
τοῦ ν ἀμείνω γράφει. A. V. Duentzer. p. 56.

116 τούτῳ δὲ πρόμον ἄλλον ἀναστήσουσιν
Ἀχαιοί: ἡ διπλῇ, ὅτι πρόμον τὸν πρόμαχον κοινῶς (cf. ad
136) λέγει. A. sc. κοινῶς ἐπὶ πάντων, non ἐπὶ μόνων βασι-
λέων. L. Cf. Ar. 109.

125 ἢ κε μέγ' οἰμώξειε γέρων ἱππηλάτα Πηλεύς,
127 ὅς ποτέ μ' εἰρόμενος μέγ' ἐγήθεεν ὧ ἐνὶ οἴκῳ,
πάντων Ἀργείων ἐρέων γενεήν τε τόκον τε.

127: ἡ διπλῇ, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει μέγα δ' ἔστανεν,
ἐξ οὗ φανερός ἐστιν ἀνεγνωκὼς μειρόμενος, οἷον στερό-
μενος. ὁ δὲ Ὀμηρος τὸ μείρεσθαι οὐκ ἐπὶ τοῦ στέρεσθαι
τίθησιν, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ μερίζεσθαι· καὶ ἡμῖς μείρεο τι-
μῆς (I 616)· δέον οὖν εἰρόμενος, ἐρωτῶν. προκρίνει δὲ ὁ
Ἀρίσταρχος τὴν μέγ' ἐγήθεεν (ita Vill. cod. μέγ' γήθησεν
Bekk.) γραφήν. (Haec extrema fortasse Didymi sunt). A. In
Aristonici nota ad I 616, quae omnino conferenda est, scriptum
pro Zenodotea lectione ὁππότε μειρόμενος, errore haud dubio.
Zenodotus ad ὅς ποτε μειρόμενος ex οἰμώξειε supplevit ὧ-
μιξε et hoc voluit: nunc sane quereretur senex Peleus, qui
olim expers factus s. exclusus (i. e. quod se expeditionis prae
senectute expertem videbat), questus est coque animum prom-
tum ostentavit, multumque ingemuit, quum me referentem au-
dired tot tamque nobiles belli socios, a quorum communione
scilicet factisque quae augurabatur fortibus se semotum videbat.
Cogitavi quondam an scripserit: ὡς ποτε μειρόμενος, quod ad
rationem minus durum. Sed etiamsi id plus momenti haberet,
quam in Zenodoto habere videtur, tamen ad sententiam ejus
minus aptum nec testimoniis commendatum. L.

133 ἢ βῶμ', ὡς ὅτι ἐπ' ὠκυρόφω κελεύδοντι μάχοντο
135 Φειῶς παρ' τείχεσσιν, Ἰαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα.

133 ὠκυρόφω κελεύδοντι: ἡ διπλῇ ὅτι ἰδίως τὰ ἐπί-
θετα προτάξας τὸ κύριον ἐπήγαγεν (135) Ἰαρδάνου ἀμφὶ
ῥέεθρα. A. Ar. 248 not.

135 Φειῶς: ἡ διπλῇ, ὅτι ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (O 296) πλη-

H.

θυντικῶς ἡ δὲ Φεαῖς ἐπέβαλλεν ἐπειγομένη Διὸς οὔρῳ,
ὥς Μυκήνην καὶ Μυκήνας. A. Ar. 242.

136 τοῖσι δ' Ἐρευθαλίων πρόμος ἵστατο: ἡ διπλῇ,
ὅτι τὸ πρόμος ἀντὶ τοῦ πρόμαχος κοινῶς. A. Ar. 109.

τεύχε' ἔχων ὥμοισιν Ἀρηιθόοιο ἄνακτος,

138 δίου Ἀρηιθόου: ἡ διπλῇ, ὅτι πυκναὶ ἐν Ἰλιάδι
αἱ ἐπαναλήψεις, ἅπαξ δὲ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (α 23)· καὶ ὅτι οὗτος
ὁ Ἀρηιθόος Ἀρκᾶς ὧν ὁμώνυμός ἐστι τῷ Βοιωτῷ (v. ad v. 9). A.

144 ὑποφθάς: ὅτι ἀντὶ τοῦ ὑποφθάσας Ἰακῶς. A.
Cf. P 197 Φ 197.

146 τεύχεα τ' ἐξενάριξε: ἡ διπλῇ, ὅτι κυρίως τὸ ἐξε-
νάριξε νῦν, τὰ ἔναρα περιεῖλεν. A. Ar. 148.

αὐτὰρ ἐπεὶ Λυκόοργος ἐνὶ μεγάροισιν ἐγήρα,

149 δῶκε δ' Ἐρευθαλίῳ φίλῳ θεράποντι φορῆναι.

148 ἐγήρα: ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐγήρασε τὸν παρατατικὸν
ἔταξεν. A. Cf. p. 5 sq.

149: δῶκε δέ: ὅτι οὕτως εἴωθε φράζειν. καὶ ὅτι πε-
ριτὸς ὁ δέ. τινὲς δὲ γράφουσι δῶκεν Ἐρευθαλίῳ. A.
Cf. p. 33.

ἀλλ' ἐμὲ θυμὸς ἀνῆκε πολυτλήμων πολεμίζειν

153 θάρσει ᾧ: ἡ διπλῇ, ὅτι Ζηνόδοτος θάρσει ἐμῷ.
ἀδιανόητον δὲ γίνεται, ἡ ψυχὴ με ἀνέπεισε τῷ θάρσει τῷ
ἐμῷ. A.

156 πολλὸς γάρ τις ἔκειτο παρήγορος ἔνθα καὶ
ἔνθα: σημειοῦνται τινες διὰ τὸ παρήγορος, ὅτι παρηγο-
μένος καὶ κεχυμένος. A. Ar. 149.

158 τῷ κε τάχ' ἀντήσεις μάχης κορυθαίολος
Ἐκτωρ: ἤντησεν ἄν. V. Cf. p. 7.

161: ὥς νεΐκεσσ' ὁ γέρων, οἱ δ' ἐννέα πάντες
ἀνέσταν: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ νεΐκεσσαν, ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐπί-
πληξεν, οὐδέποτε δὲ ἐπὶ τοῦ ἔκρινεν, ὥς ἐν τῷ ὅς νεΐκεσ-
σέν τε θεάς (sic — Ω 29). καὶ ὅτι παρέλκει συνήθως ἀντὶ
τὸ πάντες. AV. Cf. Σ 373 Ω 232.

171 κλήρῳ νῦν πεπάλασθε διαμπερές, ὅς κε λά-
χῃσιν: ὅτι τηρεῖ τὴν διαφορὰν τοῦ κληρώσασθαι καὶ λα-
χεῖν. καὶ πρὸς τὸ λάχῃσιν, ὅτι ὅς ἂν λάχοι. ἡ δὲ ἀναγορὰ
πρὸς τὸ ἰχθὺς, ὅς κε φάγῃσι (Φ 127) πρὸς Φιλητᾶν. A.
Scripsimus ὅς ἂν λάχοι pro λάχῃ. Cf. p. 10.

H.

175 ὡς ἔφαθ', οἱ δὲ κλῆρον ἐσημῆναντο ἕκαστος·
ἡ διπλῇ, ὅτι σημείοις χρῶνται, οὐ γράμμασιν. A. Ar. 104.

180 πολυχρύσοιο Μυκῆνης· ἡ διπλῇ, ὅτι ἀλλαχοῦ
πληθυντικῶς Μυκῆνας. A. Ar. 241.

182 ἐκ δ' ἔθορε κλῆρος κυνέης· ἡ διπλῇ, ὅτι ἀνέ-
σειον τοὺς κληρούς, οὐκ ἐξηροῦντο, ὡς ἡμεῖς νῦν. A.

187 ὅς μιν (κλῆρον) ἐπιγράψας κυνέῃ βάλε, φαί-
διμος Αἴας· ἡ διπλῇ, ὅτι οὐ γράμμασι τῆς λέξεως, ἀλλ'
ἐγχαράξας σημεία· εἰ γὰρ κοινῶς ἦδυσαν γράμματα, ἔδει τὸν
κῆρυκα ἀναγνῶναι καὶ τοὺς ἄλλους οἷς ἐπεδείκνυτο ὁ κλῆ-
ρος A. Ar. 104.

τόφρ' ὑμεῖς εὐχεσθε Διὶ Κρονίωνι ἄνακτι
195 σιγῇ ἐφ' ὑμείων, ἵνα μὴ Τρωῆς γε πύθωνται,
ἢ καὶ ἀμφαδίην, ἐπεὶ οὐ τίνα δείδιμεν ἔμπης·
οὐ γὰρ τίς με βίῃ γε ἐλὼν ἀέκοντα δίηται,
οὐδὲ τι ἰδρεῖη, ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ νήϊδά γ' οὕτως
ἔλπομαι ἐν Σαλαμῖνι γενέσθαι τε τραφέμεν τε.

195: ἕως τοῦ ἔλπομαι ἐν Σαλαμῖνι (199) σίχοι πέντε
ἀθετοῦνται, ὅτι οὐ κατὰ τὸν Αἴαντα οἱ λόγοι καὶ ἑαυτῷ
ἀνθυποφέρει γελοίως. A.

202 Ζεῦ πάτερ, Ἰδηθεν μεδέων· ἡ διπλῇ, ὅτι τὸ
θεῖν παρέλκει νῦν· ἔστι γὰρ ἀντὶ τοῦ Ἰδης. A. Cf. p. 27.

221 σκυτοτόμων ὃχ' ἄριστος, Ἔλῃ ἐνὶ οἴκῳ ναίων·
ἡ διπλῇ, ὅτι ἐνταῦθα συνεσταλμένως, ἐν δὲ τῷ καταλόγῳ
(B 500) ἐκτεταμένως ἡδ' Ἔλῃ καὶ Πετῶνα (Ar. 241). A.

238 οἷδ' ἐπὶ δεξιᾷ, οἷδ' ἐπ' ἀριστερὰ νωμῆσαι βῶν

ἄζαλέην, τό μοι ἐστὶ ταλαύρινον πολεμίζειν· ἡ
διπλῇ, ὅτι τὴν ἀσπίδα ξηρὰν λέγει βῶν διὰ τὸ ἐκ βοείων
εἶναι δερμάτων (Ar. 194)· καὶ ὅτι προτάξας θηλυκὸν οὐδέτε-
ρον ἐπήνεγκεν, τό μοι ἐστὶ πρὸς τὸ σημανόμενον, ὡς νε-
φέλη δέ μιν, τὸ μὲν οὐ ποτε (μ 74 — cf. p. 32). τὸ δὲ
ταλαύρινον παρῆκται, εὐτολμιον· οὐ γὰρ ἡ ῥινὸς ἐγκει-
ται, ὡς ᾤθησάν τινες. A. De his extremis v. ad E 289.

255 τῷ δ' ἐκσπασσαμένῳ δολίχ' ἔγχεα χερσὶν ἄμ' ἄμφω
σύν ῥ' ἔπεσον, λείουσιν εἰοικότες ὠμοφάγοισιν
ἢ σοσὶ κάπροισιν, τῶν τε σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν.

Πριαμίδης μὲν ἔπειτα —

255: ἡ διπλῇ ὅτι κυρίως ἔγχη τὰ δόρατα, οὐκ ὡς τινες

H.

τὰ ξίφη. λέγει δὲ τὰ ἐνεχόμενα ταῖς ἀσπίσιν, ἃ προήκατο (cf. 273). A. Ar. 55.

Ad 256, 257 Didymus: τοὺς στίχους τούτους οὐ προσίενται ἔνιοι, ὥσπερ οὐδὲ Ζηνόδοτος, ἀλλὰ τὸ τῆς συνεπείας οὕτως ἔχει παρ' αὐτῷ (scilicet: τῷ δ' ἐκσπασσαμένῳ — Πριαμίδης μὲν ἔπειτα — L.). ὥσπερ καὶ ὁ Ἀριστόνικος ἐκτίθησιν, ἣν περιττὸν ἐνομίσαμεν γράψαι. A.

273 καὶ νῦ κε δὴ ξιφέεσσ' αὐτοσχεδὸν οὐτάζοντο: ἡ διπλῇ, ὅτι ἀρτίως ἐπὶ τὸ τοῖς ξίφεσι χρῆσθαι ἐληλύθασιν. ὅταν δὲ λέγῃ τῷ δ' ἐκσπασσαμένῳ δολίχ' ἔργχεα (255) τὰ δόρατα λέγει ἐκ τῶν ἀσπίδων ἀπεσπάσαντο (Ar. 55). A.

ὁ μὲν Τρώων ὁ δ' Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,

276: Ταλθύβιός τε καὶ Ἰδαῖος: ὅτι πρὸς τὸ δευτερον πρῶτον· ὁ γὰρ Ταλθύβιός ἐστιν Ἀχαιῆς. A. Ar. 13.

282 (Idaeus loquitur) νῦξ δ' ἦδη τελέθει, ἀγαθὸν καὶ νυκτὶ πιθέσθαι: ἡ διπλῇ (immo ὁ ἀστερίσκος, qui est in Ven.), ὅτι ἐντεῦθεν εἰς τὰ ἐξῆς (293) μετενήνεται· ὁ μὲν γὰρ κῆρυξ αἰτίαν λέγει, δι' ἣν οὐ πολυμητέον, ὁ δὲ Ἔκτωρ ἐαυτὸν μετὰ προφάσεως μὴ συλλυέτω. A.

293 (Hector loquitur — versus 282 iteratur): ἡ διπλῇ (immo ἀστερίσκος σὺν ὀβέλῳ, qui sunt in Ven.), ὅτι ἀπὸ τοῦ λόγου τοῦ κῆρυκος μετενήνεται. A.

ὥς σύ τ' ἐυφρήνης πάντας παρὰ νηυσὶν Ἀχαιοὺς, 295 σοὺς τε μάλιστα ἔτας καὶ ἑταίρους, οἳ τοι ἔασιν.

295: ἀθετεῖται ὥς καθαιρῶν τὰ προειρημένα ὥς σύ τ' ἐυφρήνης πάντας. ἔχει δὲ καὶ διλογίαν ἔτας καὶ ἑταίρους. A.

298 (Troades) αἶ τέ μοι εὐχόμεναι θεῖον δύσονται ἀγῶνα: ἡ διπλῇ, ὅτι οὕτως τὴν ἄγυριν καὶ συναγωγὴν τῶν θεῶν, διὰ τὸ πολλῶν θεῶν ἐν ταύτῳ εἶναι ἀγάλματα. A. Cf. Π 500, Ar. 152.

303 δῶ κε ξίφος: σημειοῦνται τινες, ὅτι ἀφώπλισεν ἐαυτὸν δοὺς τὸ ξίφος ὁ Ἔκτωρ. A.

305 Αἶας δὲ ζωστήρᾳ δίδου φοίνικι φαιινόν.

τῷ δὲ διακρινθέντε ὁ μὲν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν

ἦι, ὁ δ' ἐς Τρώων ὄμαδον κίε.

305 φοίνικι φαιινόν: ἡ διπλῇ, ὅτι ἀντὶ τοῦ φοινικῷ ἄνθει πεφωτισμένον, ὃ ἐστὶ κεχρωτισμένον. A.

306 τῷ δὲ διακρινθέντε ὁ μὲν: οὕτως εἶρηκεν ἀντὶ

H.

τοῦ τῶν δὲ διακρινθέντων ὁ μὲν, ὁ δὲ (Cf. p. 19). καὶ ὅτι πρὸς τὸ δεύτερον πρότερον ἀπῆντηκεν (Αγ. 13). Α.

312 εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγον· ἡ διπλῇ, ὅτι ἀντὶ τοῦ πρὸς Ἀγαμέμνονα. Α. qu. ep. 87.

οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίῃσιν ἐν Ἀτρεΐδαο γέγοντο,

314 τοῖσι δὲ βούν ἰέρευσεν· ὅτι ὁ δὲ περισσός. Α. Cf. p. 33.

319 αὐτὰρ ἐπεὶ παύσαντο πόνου τετύκοντό τε δαῖτα· ὅτι ἀντὶ τοῦ ἔρχου. Α. Αγ. 87.

Ἀτρεΐδῃ τε καὶ ἄλλοι ἀριστῆες Παναχαιῶν,

328 πολλοὶ γὰρ τεθνῶσιν· ἡ διπλῇ, ὅτι ἀπὸ τοῦ γὰρ αἰτιώδους εἰσέβαλεν ἀρχαϊκῶς. Α.

330 ψυχὰς δ' Ἀιδόσδε κατῆλθον· ἡ διπλῇ, ὅτι συμφώνως τῷ κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς Ἰλιάδος (Α 3) πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχάς. οὐκ ἄρα γραπτίον κεφαλᾶς. Α.

αὐτὰρ κατακίχομεν αὐτούς

τυτθὸν ἀποπρὸ νεῶν, ὥς κ' ὅστέα παισὶν ἕκαστος
335 οἴκαδ' ἄγῃ, ὅτ' ἂν αὐτε νεώμεθα πατρίδα γαίαν.

τύμβον τ' ἀμφὶ πυρὴν ἐνα χεύομεν ἐξαγαγόντες ἄκριτον ἐκ πεδίου.

334. 335: ἀφαιτοῦνται, ὅτι οὐ διὰ τοῦτο ἐκαίοντο, ὅπως τὰ ὅσα κομίσωνται, ἀλλὰ συνηθείᾳ· καὶ γὰρ οἱ ἐπὶ τῆς ἰδίας τελευτῶντες ἐκαίοντο. καθόλου οὖν οἶδε πυρὶ καιομένους τοὺς πάλοι, καὶ ἐνταῦθα τιθεμένους ὅπου καὶ ἐτελεύτησαν. ἐναντιοῦνται (potius οὔται) δὲ καὶ τὰ ἐξῆς τύμβον τ' ἀμφὶ πυρὴν — ἄκριτον ἐκ πεδίου ἀδιαχώριστον ἀδιάστατον, τουτέστι πολυάνδριον· πῶς οὖν ὥς κ' ὅστέα παισὶν ἕκαστος; Α. Cf. Αγ. 197.

336: τὸ ἐξαγαγόντες ὁμοίον ἐστὶ τῷ Λαοδίκην ἐς ἄγουσα (Z 252, ubi v.) ἀντὶ τοῦ εἰσερχομένη. οὕτω καὶ τὸ ἐξαγαγόντες ἀντὶ τοῦ ἐξελθόντες τοῦ πεδίου. Α.

339 ἐν δ' αὐτοῖσι πύλας ποιήσομεν εὖ ἀραρυίας· ἡ διπλῇ, ὅτι πληθυντικῶς, καὶ ὅτι μία ὑπόκειται πύλῃ ἐν τῷ τείχει. Α. Αγ. 129.

345 ἐν πόλει ἄκρῃ· ἡ διπλῇ, ὅτι διαλελυμένως τῇ ἀκροπόλει. Α.

τῷ οὐ νύ τι κέρδιον ἤμιν

353 ἔλπομαι ἐκτελέεσθαι, ἵνα μὴ (vel ἵν' ἂν μὴ) ῥέξομεν ὥδε· ἀθετεῖται, ὅτι ἀγνοήσας τις, ὅτι ὑπακούσαι

H.

δεῖ τῷ οὐ νύ τι κέρδιον ἤμιν τὸ εἶναι, ὥς ἐλλείποντος τοῦ λόγου προσανεπλήρωσεν (Ar. 359)· καὶ ὅτι τὸ ἵνα οὐχ ὀμηρικῶς παρλείπεται ἀντὶ τοῦ εἶναι. A.

κτῆματα μὲν ὅσ' Ἀλέξανδρος κοίλῃς ἐνὶ νηυσὶν
390 ἡγάγετο Τροίην δ' — ὥς πρὶν ὥφελλ' ἀπολέ-
σθαι —: ἡ διπλῇ, ὅτι σαφῶς ὑπὸ τῶν Τρώων ἐμισεῖτο ὁ
Ἀλέξανδρος, πρὸς Ζηνόδοτον γράφοντα ἀλλὰ μᾶλλον (sic
pro μάλα) Τρῶες ἐλεῖμονες (Γ 56). A.

392 κουριδίην δ' ἄλοχον Μενελάου κυδαλίμοιο:
ἡ διπλῇ, ὅτι οὐ προγεγάμηται ἐτέρῳ κατ' Ὀμηρον ἢ Ἐλένη.
A. Ar. 185.

οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπίαχον νῆες Ἀχαιῶν,
404 μῦθον ἀγασσάμενοι Διομήδεος ἱπποδάμοιο.

404: ὁ ἀστερίσκος, ὅτι ἐντεῦθεν μετὰκειται εἰς τὴν ἀπο-
πρόσβειαν (I 694). A. Bekkerus scripsit μετὰκείται et hoc
falso retulit ad v. 398. 399. — Ceterum quibusdam locis ver-
sus qui μετακείσθαι dicuntur, non ad amussim respondent,
sed παραπεποιημένοι inveniuntur, cf. e. g. K 158 A 179. L.

Ἰδαί, ἥτοι μῦθον Ἀχαιῶν αὐτὸς ἀκούεις

407 ὥς τοι ὑποκρίνονται: ἡ διπλῇ, ὅτι πρόθεσις
ἐνῆλλακται ἀντὶ τοῦ ἀποκρίνονται. A. qu. ep. 89.

413 Ἴλιον ἱρήν: ἡ διπλῇ, ὅτι θηλυκῶς τὴν Ἴλιον. A.

ἡέλιος μὲν ἐπειτα νέον προσέβαλλεν ἀρούρας
422 ἐξ ἀκαλαρῆζαο βαθυρῆζου Ὠκεανοῖο: ἡ διπλῇ
ὅτι αὐτὸς μὲν ἐξ Ὠκεανοῦ ἀνατέλλειν καὶ εἰς Ὠκεανόν φησι
καταδύεσθαι τὸν ἥλιον· ὁπότεν δὲ πρόσωπον ἡρωϊκὸν εἰς-
άγῃ ὑπὲρ γῆς (cod. γῆν) καὶ ὑπὸ γῆν (cod. γῆς). τὸ αὐτὸ
δὲ ποιεῖ καὶ ἐν Ὀδυσσεΐα. A. Ar. 177.

429 ἐν δὲ πυρὶ πρήσαντες ἔβαν ποτὶ Ἴλιον ἱρήν:
ἡ διπλῇ, ὅτι ἐκαίοντο οἱ νεκροί (Ar. 197), καὶ ὅτι θηλυκῶς
τὴν Ἴλιον. A.

433 ἀμφιλύκη νύξ: ἡ διπλῇ, ὅτι ἄπιαξ μόνον ἐνταῦθα
τῇ λέξει κέχρηται. A.

435 τύμβον δ' ἄμφ' αὐτὴν ἔνα ποίεον ἐξαγαγόν-
τες: ἡ διπλῇ, ὅτι πολυάνδριον. πῶς οὖν ὥς κ' ὅστέα παι-
σιν ἑκαστος οἶκαδ' ἄγῃ (334); A.

443 οἱ δὲ θεοὶ παρ Ζηνὶ καθήμενοι ἀστεροπητῇ
θγεῦντο μέγα ἔργον Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.

H.

445 τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε Ποσειδάων ἐνοσίχθων.
 ἦ Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥά τίς ἐστι βροτῶν ἐπ' ἀπειρονα
 γαῖαν,

447 ὅς τις ἐτ' ἀθανάτοισι νόον καὶ μῆτιν ἐνίψει; κτλ. —

452 τοῦ δ' ἐπιλήσονται (sc. τείχους), τὸ ἐγὼ καὶ Φοῖβος
 Ἀπόλλων

ἤρω Λαομέδοντι πολίσσαμεν ἀθλήσαντες.⁴

454 τὸν δὲ μέγ' ὀλχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα
 Ζεὺς κτλ.

464 ὥς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.

443: ἕως τοῦ ὥς οἱ μὲν τοιαῦτα (464) ἀθετοῦνται
 στίχοι κβ', ὅτι περὶ τῆς ἀναιρέσεως τοῦ τείχους λέγει πρὸ
 τῆς τειχομαχίας (M 4), ὥς ἂν μὴ προειρηκὼς ἐνθάδε. A.
 Et discrepant haec ab iis, quae dicit Neptunus de muro a se
 et Apolline exstructo, Φ 446.

447 ἀθανάτοισι: ἡ διπλῇ, ὅτι ὥς καὶ αὐτὸς οὐκ ὦν
 ἀθάνατος λέγει. καὶ ἐν ἄλλοις δὲ κέχρηται τῷ γενεῖ (cf. ad
 H 75 Θ 22 Π 496). A.

453 ἤρω: ἡ διπλῇ, ὅτι δισυλλάβως καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ
 ἤρω (Θ 483). A.

465 δύσσετο δ' ἡέλιος, τετέλεστο δὲ ἔργον Ἀχαιῶν:
 σημειοῦνται τινες ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐδίετο. A. Cf. p. 6.

468 (naves e Lemno) τὰς προέηκεν Ἰησονίδης Εὐνήρος,
 τὸν ῥ' ἔτεχ' Ὑψιπύλη ὑπ' Ἰήσони ποιμένι λαῶν:
 ὅτι καὶ τὰ Ἀργοναυτικά οἶδεν. οἰκεία δὲ Εὐνήῳ ἡ ἐμπορία
 καὶ πρὸς ὁμοφύλους γινομένη. V. — ? — Cf. ad Φ 43.

ἐνθεν ἄρ' οἰνίζοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοί,

ἄλλοι μὲν χαλκῷ, ἄλλοι δ' αἰῶνι σιδῆρῳ,

ἄλλοι δὲ ῥινοῖς, ἄλλοι δ' αὐτῇσι βόεσσιν,

475 ἄλλοι δ' ἀνδραπόδοισι· τίθεντο δὲ δαῖτα θάλειαν.

473: ἡ διπλῇ, ὅτι ἀμοιβαῖς ἐχρῶντο οἱ παλαιοί, καὶ οὐ
 νομίμασιν. A.

474: ἡ διπλῇ, ὅτι ῥινοῖς ταῖς βύρσαις, αὐταῖς δὲ βου-
 σὶν ἀντὶ τοῦ ζῶσαις. A.

475: ἀθετεῖται, ὅτι νεωτερικὴ ὀνομασία τοῦ ἀνδραπό-
 δον· οὐδὲ γὰρ παρὰ τοῖς ἐπιβεβληκόσιν Ὀμήρῳ νοεῖται (immo
 κεῖται). λυπεῖ δὲ καὶ τὸ ἄλλοι πλεονάζον. A. Eustath. 692,
 21: ἡ δὲ τῶν ἀνδραπόδων λέξις νεωτερικὴ ἐστὶ κατὰ τοὺς

Θ.

παλαιούς· διὸ καὶ *Αριστοφάνης* καὶ *Ζηνόδοτος* ἠθέτουσαν τὸ ἔπος, ἐν ᾧ κείται ἡ λέξις αὕτη. *Certe Zenodotus, si omnino, non ob hanc causam. L.*

482 κοιμήσαντ' ἄρ' ἐπειτα καὶ ὕπνον δῶρον ἔλοντο· ὅτι διέστειλε τὸ κοιμηθῆναι καὶ τὸ ὑπνώσαι. τοῦτο δὲ πρὸς τὸ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (ν 4) *Εὐρυνόμη* δ' ἄρ' ἐπὶ χλαῖναν βάλε κοιμήθέντι· ἐπιφέρει γὰρ κείτ' ἐγρηγορῶν (Ar. 120). *Ζηνόδοτος* δὲ καὶ τοῦτον καὶ τὸν πρῶτον τῆς ἐξῆς ῥαψωδίας ἤρκε στίχον (v. ad Θ 1). AB. Cod. εἴρηκε pro ἤρκε. Corr. Bekk.

ΕΙΣ ΤΗΝ Θ.

1 ἥως μὲν κροκόπεπλος ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἶαν· ὅτι *Ζηνόδοτος* μετατίθησι τὴν ἀνατολὴν κάτω πρὸς τὸ οἱ δ' ἄρα δειπνον ἔλοντο (53), ὥστε τὴν τῶν θεῶν ἀγορὰν ὅψε γίνεσθαι ἀπρεπῶς. A.

3 ἀκροτάτῃ κορυφῇ πολυδαιράδος Οὐλύμποιο· ἡ διπλῇ, ὅτι ἀντὶ τοῦ ἄκρα (cf. p. 27), καὶ ὅτι λείπει ἡ ἐπὶ (p. 31), καὶ ὅτι τὰ ἐπίθετα ὡς ἐπὶ ὄρους (Ar. 168). A.

16 τόσσον ἔνερθ' Ἀἰδεω ὅσον οὐρανός ἐστ' ἀπὸ γαίης· ἡ διπλῇ πρὸς τὴν καθ' Ὅμηρον τοῦ κόσμου τάξιν. καὶ ὅτι οὐδὲν τοιοῦτον ἐπὶ τοῦ Ὀλύμπου λέγει (Ar. 176). καὶ ὅτι λείπει τὸ ὑπερθεν, ὅσον ἐστὶν ὑπερθεν. A.

σειρὴν χρυσεῖην ἐξ οὐρανόθεν κρεμάσαντες

20 πάντες δ' ἐξάπτεσθε θεοὶ πᾶσαί τε θέαιναι· ἀλλ' οὐκ ἂν ἐρύσαιτ' ἐξ οὐρανόθεν πεδίον δὲ Ζῆν' ὕπατον μῆστωρ, οὐδ' εἰ μάλα πολλὰ κάμοιτε.

ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ ἐγὼ πρόφρων ἐθέλωμι ἐρύσσαι αὐτῇ κεν γαίῃ ἐρύσαιμι, αὐτῇ δὲ θαλάσῃ.

25 σειρὴν μὲν κεν ἐπειτα περὶ ῥίον Οὐλύμποιο δησαίμην, τὰ δέ κ' αὐτε μετήορα πάντα γένοιτο· τόσσον ἐγὼ περὶ τ' εἰμὶ θεῶν περὶ τ' εἰμὶ ἀνθρώπων.

19: ἡ διπλῇ, ὅτι εἰ μὴ ἐκδέξωμεθα Ὀλυμπον τὸ ἐπὶ Μακεδονίας ὄρος, οὐ συμφωνήσει τῇ διαθέσει ταύτῃ· ἐπὶ γὰρ τοῦ οὐρανοῦ σιάς φησι τὸν Ὀλυμπον ἀνέλκειν τῆς σει-

Θ.

ρᾶς ἐκ τοῦ ῥίου ἐκδεθείσης (Ar. 17 sq.). καὶ ὅτι ἡ ἐξ περισσῆς. (Cf. p. 27). A.

21 Ζῆν' ὑπατον μήστωρα: ἡ διπλῇ, ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐμὲ, ὡς περὶ ἄλλον (cf. ad H 75, 447). A.

25 ἔπειτα: ὅταν θελήσω ἐρύσαι φησίν. A. „sine dubio Aristonici est.“ Lehrs. Ar. 172.

περὶ ῥιον Οὐλύμποιο: ἵνα αὐτὸ δεσμεύσας καὶ τὰ λοιπὰ ἐπάρῃ, συνεῤῥιζωμένης αὐτῷ μὲν τῆς γῆς, τῇ δὲ γῇ τῆς θαλάσσης. BL. „certa vestigia Aristarchearum observationum.“ ibid.

δαίνυνσιν ὅτι βέβηκεν ὁ Ὀλυμπος καὶ οὐκ ἔστι μετέωρος. V. „haec ipsa putaverim Aristonici verba esse.“ ibid.

25. 26: ἡ διπλῇ, ὅτι Ζηνόδοτος ἀμφοτέρους ἡθέτηκεν. δι' αὐτῶν δὲ διδασκόμεθα, πῶς σπάσει τὴν γῆν σὺν τῇ θαλάσσῃ. A. πῶς σπάσει emend. Lehrs. Herod. 460 pro πᾶσαν. — Versum puta ab initio simul diplen simplicem et diplen punctis notatam habuisse. L.

28 ὡς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο
σιωπῇ κτλ. —

37 ὡς μὴ πάντες ὄλωνται ὀδυσσαμένοιο τεοῖο.

τὴν δ' ἐπιμειδήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς
„θάρσει τριτογένεια, φίλον τέκος· οὐ νύ τι θυμῷ
40 πρόφρονι μυθέομαι, ἐθέλω δέ τοι ἥπιος εἶναι.“

28: ἐντεῦθεν ἕως τοῦ πρόφρονι μυθέομαι (40) ἀθετοῦνται στίχοι ἑγ', ὅτι ἐξ ἄλλων τόπων μετακινεῖται (32 — 34 = 463 — 65, ubi v. 39, 40 = X 183, 184). καὶ ἐν τοῖς κατὰ μέρος διαπίπτει, οὐκ ὀρθῶς χρώμενος ταῖς λέξεσιν, ὀδυσσαμένοιο τεοῖο. τοῦτο γάρ ἐστι τοῦ σοῦ, θέλει δὲ ὁ λόγος ὀργισθέντος σοῦ, ἀουνάρθους. A. V. ad 37 (emend. a Lehrsio Herod. 455): τεοῖο, τοῦ σοῦ οὐδετέρως, ὡς εἰ λέγοι, ἐπεὶ τὰ σὰ οὕτως πρὸς αὐτοὺς ἔχει. τεοῦ. ἀθετοῦσιν (cod. τε οὐ σθένουσιν). οὐδὲ ἐν τῇ Ζηνοδότου δὲ ἐφέρετο (cod. ὁ φέρων). τὸ (cod. τό τε) γὰρ τεοῖο συγχεῖ τὸν λόγον.

39. 40: ἡ διπλῇ, ὅτι ὑπὸ Διὸς πάλιν λέγονται πρὸς Ἀθηναῖαν πρὸ τῆς Ἐκτορος τελευτῆς (X 183). ἐναντιοῦνται δὲ ἐνθάδε τοῖς ὑποκειμένοις. A.

43 χρυσὸν δ' αὐτὸς ἔδυνε περὶ χροῦ, γέντο δ' ἰμάσθλην: ἡ διπλῇ, ὅτι ἀντὶ τοῦ χρυσῆν πανοπλίαν. καὶ

Θ.

ὅτι ἐνθάδε λεγομένου τοῦ Διὸς ἀνειληφέναι τὴν ἰδίαν πανο-
πλίαν οὐκ ἐνὶ ἐξῆς (387) ἐγχωρεῖ τὴν αἰτὴν ταύτην πανο-
πλίαν ἀνειληφέναι τὴν Ἀθηνᾶν. καὶ ὅτι τὸ γέντο ἐκ τῶν
συμφραζομένων νοεῖται τεταγμένον ἀντὶ τοῦ ἔλαβεν. Α.

46 μεσσηγὺς γαίης τε καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος· ἡ
διπλῇ, ὅτι οὐδέποτε εἶπε μεσσηγὺς γαίης τε καὶ Ὀλύμπου
νιφόεντος, οὐδὲ τὸν Ὀλυμπον ἀστερόεντα· διαφέρει γὰρ
καὶ αὐτὸν ὁ Ὀλυμπος τοῦ οὐρανοῦ. Α. Αr. 171.

47 Ἴδην δ' ἴκανεν πολυπίδακα, μητέρα θηρῶν,

Γάργαρον· ἡ διπλῇ πρὸς τὴν ιδιότητα τῆς φράσεως,
ἀντὶ τοῦ τῆς Ἰδης εἰς Γάργαρον ἦλθεν· προτάξας γὰρ τὸ
γενικόν, τὸ εἰδικὸν ἐπήνεγκεν. μέρη γὰρ τῆς Ἰδης ἄλλα τε
καὶ τὸ Γάργαρον. Α. Cf. p. 20.

53 οἱ δ' ἄρα δεῖπνον ἔλοντο καρηκομόωντες
Ἀχαιοί· ἡ διπλῇ, ὅτι πρὸ τοίτου τὴν ἀνατολήν τίθησι
Ζηνόδοτος (v. ad. 1). τὸ δὲ συνεχές τοῦ λόγου οὕτως ἐστίν,
ἡμέρας ἐνστάσης ὁ μὲν Ζεὺς θεῶν ἀγορὰν ἐποιεῖτο, οἱ δὲ
Ἀχαιοὶ δεῖπνον εἶλοντο. Α.

55 Τρῶες δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἀνὰ πτόλιν ὀπλίζοντο,
πανρότεροι· ἡ διπλῇ, ὅτι ἐλάσσους αἰεὶ τοὺς Τρῶας σὺν
τοῖς ἐπικούροις λέγει. ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς ἐκεῖνα τὰ ἀθε-
τούμενα πολλέων ἐκ πολίων ἐγχεσπάλοι ἄνδρες (B 131).
καὶ πρὸς Ζηνόδοτον γράφοντα (562) μυρία δ' ἐν πεδίῳ. Α.

58 πᾶσαι δ' ὠίγνυντο πύλαι· ἡ διπλῇ, ὅτι μία ἐστὶν
ἰππήλατος πύλη, καὶ πληθυντικῶς εἶπε πύλαι. τὸ δὲ πᾶ-
σαι ἀντὶ τοῦ ὅλαι, ὥς θριξὶ δὲ πάντα νέκυν καταεί-
νυον (Ψ 135). ΑV. Αr. 139.

61 σὺν ῥ' ἔβαλον ῥινούς, σὺν δ' ἐγχεα καὶ μένε'
ἀνδρῶν

χαλκεοθωρήκων· ἀτὰρ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι
ἐπληντ' ἀλλήλησι· ἡ διπλῇ, ὅτι ταυτόν ἐξ ἐπαναλή-
ψεως εἶπεν· προειπὼν γὰρ ῥινούς, ἐπενήνοχεν ἀτὰρ ἀσπί-
δες ὀμφαλόεσσαι, ἐξ ἀμφοτέρων ταῦτα σημαίνων. Α.

ἐνθα δ' ἄμ' οἰμωγὴ τε καὶ εὐχολήπέλεν ἀνδρῶν

65 ὀλλύντων καὶ ὀλλυμένων, ῥέε δ' αἵματι γαία· ἡ
διπλῇ, ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐρρέετο ἡ γῆ (p. 3), καὶ ὅτι πρὸς τὸ
δεύτερον πρότερον ἀπῆντηκεν (Αr. 13). Α.

Θ.

66 ὄφρα μὲν ἤως ἦν καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἡμαρ: ἡ διπλῇ, οὔτι νῦν τὴν πρὸ μεσημβρίας ὥραν ἡῶ λέγει. Α.

68 ἦμος δ' ἡέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει: ἡ διπλῇ, ὅτι οὐδέποτε ἐν Ὀλύμπῳ τὸν ἥλιον, ἀλλ' ἐν οὐρανῷ· οὐκ ἄρα ὁ αὐτὸς τῷ οὐρανῷ (Ar. 171). Α.

καὶ τότε δὴ χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα

70 ἐν δ' ἐτίθει δύο κῆρε τανηλεγέος θανάτοιο: μίαν ὑπὲρ ἐκατέρου στρατεύματος· καὶ ὅτι τὰς θανατηφόρους μοίρας λέγει. ὁ δὲ Αἰσχύλος νομίσας λέγεσθαι τὰς ψυχὰς ἐποίησε τὴν ψυχοστασίαν, ἐν ἣ ἐστὶν ὁ Ζεὺς ἰστὰς ἐν τῷ ζυγῷ τὴν τοῦ Μένονος καὶ Ἀχιλλεύως ψυχὴν. Α. Cf. ad 73sq.

73 αἱ μὲν Ἀχαιῶν κῆρες ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ ἐξέσθην, Τρώων δὲ πρὸς οὐρανὸν εὐρὺν ἄερθεν.

73. 74: ἀθετοῦνται, ὅτι ὑπὲρ ἐκάστου στρατεύματος κῆρα ζυγοσταεῖ ὁ Ζεὺς, οὐ πλείους, ὥς ἐπὶ Ἀχιλλεύως καὶ Ἔκτορος (X 210)· ὁ δὲ διασκευαστὴς (Ar. 350) ἐξέλαβε πολλάς. εἰ δὲ τις δύο ὑπὲρ ἐκατέρου ἰστασθαι φησι, ῥυόμενος τὴν σύγχυσιν τοῦ δυικοῦ σχήματος, ἄλογον· πρὸς τί γὰρ δύο, ἀλλ' οὐ μία; Α.

85 ἀλγήσας δ' ἀνέπαλτο, βέλος δ' εἰς ἐγκέφαλον δυ: ὅτι ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ γάρ· βέλος γάρ. Α. Cf. p. 35.

89 (Hectoris equi) θρασὺν ἡνίοχον φορέοντες

Ἔκτορα: ἡ διπλῇ, ὅτι τὸν παραιβάτην (cf. v. 121) Ἔκτορα ἡνίοχον εἶπεν. Α. — Et. M. ἡνίοχος κυρίως ὁ τὰς ἡνίας ἔχων· εἴρηται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ παραβάτου. Idem docent scholl. BL. Z 19. Alia sine dubio Aristarchi sententia erat. Aut observaverat ex more suo, ἡνίοχος a propria significatione ejus qui frena teneat, hic καταχρηστικῶς transisse ad eum, qui temperet et imperet, quo ad hostes equi flectendi sint; neque idcirco tolli Homericam differentiam inter ἡνίοχους et παραβάτας (cf. ad A 104): aut ἡνίοχον Hectorem hic dictum esse non ad praesentem statum, sed κοινῶς, universali epitheto herois laudibus apto. (Aliam rationem de Hectore θρασεῖ ἡνιόχῳ habes in B ad Θ 185). L.

97 ὥς ἔφαι', οὐδ' ἐσάκουσε πολὺτλας δῖος Ὀδυσσεύς: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ ἀμφίβολον, πότερον οὐκ ἀντελάβετο καθόλου τῆς φωνῆς διὰ τὸν θόρυβον, ἢ ἀκούσας παρε-

Θ.

πέμψατο· ὅπερ δέχεται ὁ Ἀρίσταρχος. A. Cf. ad 266, Herodian. ad 4. Ar. 150. Apollon. constr. 296, 9.

99 Τυδεΐδης δ' αὐτὸς περ ἐὼν προμάχοισιν ἐμίχθη· ἡ διπλῇ, ὅτι ἐν ἴσῳ τῷ μόνος. A.

106 οἷοι Τρώιοι ἵπποι, ἐπιστάμενοι πεδίοιο
κραιπνὰ μάλ' ἔνθα καὶ ἔνθα διωκέμεν ἡδὲ φέ-
βεσθαι,

οὓς ποτ' ἀπ' Αἰνείαν ἐλόμην, μῆστορε φόβοιο.
τούτῳ μὲν θεράποντε κομείτων, τῷδε δὲ νῶϊ

110 Τρωσὶν ἐφ' ἵπποδάμοις ἰθύνομεν.

106: ἡ διπλῇ, ὅτι ἐλλείπει ἡ διά. A. Cf. p. 26.

107: ἡ διπλῇ, ὅτι ἀντὶ τοῦ φεύγειν αἰὲ τὸ φέβεσθαι παρ' αὐτῷ, καὶ ὅτι ἐντεῦθεν τὸ φόβον Ἀργεος φορεούσας (B 767). A.

108: ἀθετεῖται, ὅτι ἄτοπον προστιθέναι τὴν ἱστορίαν τῷ εἰδότε, καὶ ὁ καιρὸς δεῖται συντομίας· καὶ ὅτι τὸ ποιεῖ χρονικὴν ἔχει ἔμφασιν, τῆς ἀφαιρέσεως γεγονυίας τῇ πρὸ ταύτης ἡμέρᾳ. A.

109: ἡ διπλῇ, ὅτι τετήρηται παρ' αὐτῷ καθαρῶς τὰ δυνικά, καὶ νῦν ὡς ἐπὶ δύο ἵππων διαλέγεται. A.

114 Εὐρυμέδων: ἡ διπλῇ, ὅτι ὁμώνυμος οὗτος τῷ Ἀγαμέμνονος ἡνιόχῳ (A 228). A.

124 Ἐκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἡνιόχοιο.
τὸν μὲν ἔπειτ' εἶασε, καὶ ἀχνύμενός περ ἑταίρου.

124: ἡ διπλῇ, ὅτι ἐλλείπει ἡ περὶ (sc. περὶ ἡνιόχοιο, cf. p. 26), καὶ ὅτι ἀντὶ τοῦ Ἐκτορος φρένας (cf. p. 20). A.

125: ὅτι καὶ ἐνθάδε λείπει ἡ περὶ (sc. ἑταίρου). A.

128 Ἰφιδίδην Ἀρχεπτόλεμον θρασύν, ὃν ῥα τόθ' ἵππων

ὠκνυπόδων ἐπέβησε: ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος ἐνταῦθα μὲν γράφει Ἑρᾶσιπτόλεμον, ἐν δὲ τοῖς μετὰ ταῦτα (312) εἶασεν Ἀρχεπτόλεμον. A.

130 ἔνθα κε λοιγὸς ἔην καὶ ἀμήχανα ἔργα γένοντο,
καὶ νύ κε σήκασθεν κατὰ Ἴλιον ἡὔτε ἄρνες.

130: ἡ διπλῇ, ὅτι κατὰ τοῦ οὐδετέρου τὸ πληθυντικόν, ὡς σπάρτα λέλυνται (B 135). A. Cf. p. 15.

131: ὅτι τὸ σήκασθεν αὐτὸς ἐπεξηγεῖται λείπων ἡὔτε ἄρνες. A.

Θ.

139 *Τυδείδῃ, ἄγε δ' αὖτε φόβον δ' ἔχε μώνυχας ἵππους: ἡ διπλῇ, ὅτι πάλιν φόβον τὴν φυγὴν* (Ar. 89). *καὶ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἄγε νῶι φόβον δέ, ὃ ἐστὶν ἡμεῖς ἢ ἡμᾶς, ὧν οὐδέτερον ἀρμόζει. Α.*

149 *Τυδείδῃς ὑπ' ἐμεῖο φοβέμενος ἔκετο νῆας: ἡ διπλῇ, ὅτι σαφῶς φοβέμενος ἀντὶ τοῦ φεύγων. Α.* Ar. 89.

150 *τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών: ὅτι οὐκ ἐν τῷ καθόλου εὐρεῖαν λέγει, ἀλλ' ἐμοὶ εὐρεῖα ἡ γῆ γένοιτο, ἀντὶ τοῦ εὐρὸν χάσμα ποιήσειεν. Α.* Cf. p. 29.

ἔρρε κακὴ γλήνη, ἐπεὶ οὐκ εἴξαντος ἐμεῖο

165 *πύργων ἡμετέρων ἐπιβήσεται, οὐδὲ γυναῖκας ἄξεις ἐν νήεσσι· πάρος τοι δαίμονα δώσω.*

164: *ἀθετοῦνται στίχοι τρεῖς, ὅτι ἐντελεῖς εἰσὶ τῇ κατασκευῇ, καὶ τὸ πάρος τοι δαίμονα δώσω τελείως ἐστὶν οὐ κατὰ τὸν ποιητὴν· ἀνάρμοστα δὲ καὶ τὰ λεγόμενα τοῖς προσώποις. Α.*

ὥς φάτο, Τυδείδῃς δὲ διάνδιχα μερμήριξεν,

168 *ἵππους τε στρέψαι καὶ ἐναντίβιον μαχέσασθαι: ἡ διπλῇ, ὅτι ὑποτάσσουσιν ἢ μήτε στρέψαι μήτ' ἀντίβιον μαχέσασθαι· οὐκ ἔστι δέ· τὸ γὰρ διάνδιχα οὐκ ἔστι δύο ἐμερίμνησεν ἐναντία, ἀλλ' ἐπὶ τὸ αὐτὸ φερόμενα, στρέψαι τοὺς ἵππους καὶ μάχεσθαι. Α.* Cf. ad A 190 et proll. ad Nican. p. 115. Sed recte monuit Langius (Gött. Gel. Anz. 1851 p. 941 sq.), hos duos locos aliquantum inter se distare ac jure Aristarchum hunc (ἢ μήτε στρέψαι) omisisse, illum (A 192) notasse tantum.

181 *μνημοσύνη τις ἔπειτα πυρὸς δηϊοιο γενέσθω,*

ὥς πυρὶ νῆας ἐνιπρήσω, κτείνω δὲ καὶ αὐτούς.

Fortasse etiam hoc loco observaverat Aristarchus, Hectorem ut barbaros omnino in insolentem vaniloquentiam propensum fingi a poeta (cf. ad 535—37). Ejusmodi minas quas Trojani inter se jactarent, etiam in Graecorum notitiam venisse apparet ex Ξ 45, ubi v. Aristonicum.

ὥς εἰπὼν ἵπποισιν ἐκέλευτο φώνησέν τε·

185 *Ξάνθε τε καὶ σὺ Πόδαργε, καὶ Αἴθων Λάμπε*
τε δῖε,

νῦν μοι τὴν κομιδὴν ἀποτίνεται.

Θ.

185: ἀθετεῖται (Bekk. et Vill. ἡ διπλῇ), ὅτι οἰδαμοῦ
"Ομηρος τεθρίππου χρῆσιν παρεισάγει. μάχεται δὲ καὶ τὰ
ἐπαγόμενα θυικά, καὶ ἡ προσφώνησις εὐήθης. A. Cf. ad
T 400 Ψ 295. Ar. 196.

186: ἡ διπλῇ, ὅτι ἐπὶ θυεῖν ἡ φράσις ἀλλ' οὐκ ἐπὶ τεσ-
σάρων. A. Cf. p. 15.

ὑμῖν πὰρ προτέροισι μελίφρονα πυρὸν ἔθηκεν
189 οἶνόν τ' ἐγκεράσασα πιεῖν, ὅτε θυμὸς ἀνώγει.

189: γελοιότατος ἐπὶ ἵππων ὁ στίχος (obelus est ad text.
Ven.), ὅτι οἶνον ἵπποι οὐ πίνουσι. καὶ ὅτε θυμὸς ἀνώ-
γει εἰς μέθην γελοῖον. A. οἶον εἰς μέθην? L.

191 ἀλλ' ἐφομαρτεῖτον καὶ σπεύδετον: ἡ διπλῇ,
ὅτι ὡς πρὸς δύο τοῖς θυικοῖς σχήμασι χρῆται· διὸ ἀθετητέον
τὸν προκείμενον στίχον (185), ἐν ᾧ τέσσαρά ἐστιν ὀνόματα.
A. Cf. p. 15.

193 (ἀσπίδα) πᾶσαν χρυσεῖην ἔμεναι: ἀντὶ τοῦ
ὅλην, ὡς πᾶσαι πύλαι ὅλη πύλη. V. Ar. 130.

199 μακρὸν "Ολυμπον: ἡ διπλῇ, ὅτι μακρὸν "Ολυμ-
πον ὡς ὄρος. A. Ar. 168.

εὐρύοπα Ζῆ-

207 ν' αὐτοῦ. Adnotatio fuit de ultima littera vocis
Ζῆν' in sequentem versum transferenda. V. ad Ω 331. Cf.
Nicanorem.

207 ν' αὐτοῦ κ' ἐνθ' ἀκάχοιτο καθήμενος οἶος
ἐν "Ιδη: ἡ διπλῇ, ὅτι Ζηνόδοτος ἀνάπαλιν αὐτοῦ κ' ἐνθα
κάθοιτ' ἀκαχήμενος. A. Cod. ἀνάπαλιν τοῦ κ', ἐνθα
κτλ. Em. L.

209 "Ηρη ἀπτοεπές, ποῖον τὸν μῦθον εἰπές:
ἡ διπλῇ, ὅτι δασύνουσι ἀπτοεπές, καθαπτομένη τοῖς ἐπε-
σιν. Ἀρίσταρχος δὲ ψιλοῖ. ἐμφατικώτερον δὲ τὸ ψιλοῦν.
καὶ ἴσως ἦν παρὰ τὸ πτοεῖσθαι, ἢ ἄγαν πτοοῦσα. ἡ παρὰ
τὸ ἀπτόν, τὸ ἰσχυρόν, ὥστε εἶναι δεινοεπές. A. Aristarcho
cui ἄαπτος fuit ἀπιότης, putaverim hoc fuisse ἀπιότητε τοῖς
λόγοις vel ἔπεσιν. Inspice Apollon. Hesych. Suid. Si quis porro
meminerit ἀάπτους (ut certe Herodianus tradidit A 567) ex-
plicuisse eum τὰς δεινὰς καὶ ἀπιοτήτους i. e. τὰς ἀπιοτή-
τους, id quod transit in significationem δεινὰς: item hic suspi-
cetur duplicem fuisse Aristarchi translationem, ἀπιότητε τοῖς

Θ.

ἔπεισι, hinc significante vocabulo δεινοεπές. Ita ratiocinatus possit firmamentum invenire in Et. M. 133, 43: ἀπτοεπές· τινὲς δασύνονοι· καὶ Ἡρῇ ἀπτοεπής, ὡς καθαπτομένη τοῖς ἔπεισιν. ἐμφατικώτερον δὲ τὸ ψιλοῦν· ἄπτον γὰρ ἐστὶ τὸ δεινόν [i. e. jam enim Homerus ἄπτος (quod est — ut ἄσχετος cum ἄ superfluo — ἄπτος, quod est per syncopen ex ἀπτοήτος) pro δεινός] ὥστε εἶναι δεινοεπές. Quanto id melius rationique convenientius, quam: τὸ ἰσχυρόν, ὥστε εἶναι δεινοεπές. Unde vero hausit sua Etymologus, nisi ex hoc ipso scholio, quod adhuc incorruptius invenit? Aristonici sententiam certe ut satis sit scienti referens. Alii quem ab καὶ ἴσως audimus, vetus vocabulum δεινοεπές placuit, cetera nec intellexit satis et exquisitiora tentavit. Quod ad spiritum attinet in ἀπτόν, Zenodoti rationes ἀάπτους scriptionis explicantisque ἰσχυράς, plane incerpertas habemus. Ut hic, ἀπτόν ἰσχυρόν habemus apud Hesych. p. 112. Licebit conjicere auctorem nostrum, quia dictum videbat ἀπτοεπές significans καθαπτομένη minus emphaticum esse, ut asperum etiam spiritum explicaret ἐμφατικώτερον, incidisse in ἀπτόν τὸ ἰσχυρόν: quo ecce sibi visus est effecisse, ut cum spiritu ab Aristarcho rejecto ad ipsam Aristarchi explicationem evaderet. L.

213 τῶν δ' ὅσον ἐκ νηῶν ἀπὸ πύργου τάφρος ἔργειν, πλῆθεν ὁμῶς ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν ἀσπιστάων.

213: ὅτι ἐν τισὶ γράφεται ἀπὸ τάφρου πύργος ἔργειν. οὐ δύναται δὲ τὸ ἐκ νηῶν συναφὲς εἶναι τῷ ἀπὸ τάφρου· πρὸς γὰρ ταῖς ναυαὶ μᾶλλον ὁ πύργος ἢ ἡ τάφρος· καὶ ἐστὶ τὸ λεγόμενον, τὸ μεταξὺ τοῦ τείχους καὶ τῆς τάφρου πλήρες ἦν ἵππων καὶ ἀνδρῶν. ἐκ νηῶν δὲ λέγει ἀπὸ τοῦ κατὰ τὰς ναυς τόπου. σημειωτέον δὲ ὅτι μεταξὺ τοῦ τείχους καὶ τῆς τάφρου διάστημα ἀπελείπετο κατὰ τὴν τοποθεσίαν τῆς νεωκίας. A. οὐ ante δύναται δὲ τὸ ἐκ νηῶν ins. L. — Cf. proll. ad Nicanor. p. 113.

221 (Agamemnon) πορφύρεον μέγα φᾶρος ἔχων ἐν χειρὶ παχείῃ,

στῇ δ' ἐπ' Ὀδυσσῆος μεγακήτεϊ νηὶ μελαίνῃ,
ἣ ὅ ἐν μεσσήτῳ ἔσκε, γεγωνέμεν ἀμφοτέρωσε.

221: πρὸς τὸ ἔχων ἐν χειρὶ, τί ποτε σημαίνει; ὁ μὲν Ἀπολλόδωρος, ὅτι περιειλήσας εἶχεν ἐν τῇ χειρὶ, ὁ δὲ Διο-

Θ.

νύσιος, πρὸς τὸ κατασεῖν εὐθέτως λαβόμενος τοῦ φάρους.
A. εὐθέτως scripsi pro εὐθέες. εὐθετοῦν est apud Ariston-
icum ad A 844. Harl. Cram. ad δ 134: σημειοῦνται τινές, ὅτι
τὸ εἰς νῆσιν (cod. νῆσον) εὐθετον μῆρυμα ἐρίου νῆμα εἶπεν.

223: πρὸς τὴν τάξιν τῆς νεωλκίας ἢ παρατήρησις (Ar.
230), καὶ πρὸς τὸ γεγωνέμεν, ὅτι οὐ ψιλῶς ἐστὶ φωνεῖν
ἀλλ' ἀκουστὸν φθέγγεσθαι (Ar. 107). A.

πῇ ἔβαν εὐχωλαί, ὅτε δὴ φάμεν εἶναι ἄριστοι,
230 ἄς, ὁπότ' ἐν Λήμνῳ, κενεαυχέες ἡγοράασθε,
ἔσθοντες κρέα πολλὰ βοῶν ὀρθοκραιράων,
πίνοντες κρητῆρας ἐνστεφείας οἶνοιο,
Τρώων ἀνθ' ἑκατόν τε διηκοσίων τε ἑκαστος
στήσεσθ' ἐν πολέμῳ· νῦν δ' οὐδ' ἐνὸς ἄξιοί εἰμεν
235 Ἐκτορος, ὅς τάχα νῆας ἐνιπρήσει πυρὶ κηλέω.

230: ἡ διπλῇ, ὅτι τοῦτο γινόμενον μὲν οὐ παρέστησεν,
ὡς γεγόμενον δὲ παραδίδωσιν (Ar. 14). τὸ δὲ ὁπότε ἀντὶ
τοῦ ὅτε. A. BLV: τὸ ὁπότε ἀντὶ τοῦ ποτέ (cf. ad P 178).
Quid Aristarchus de hoc loco senserit obscurum est. Quae
Lehrsius scripsit in Aristarcho p. 382, ea nunc ipse retractanda
censet. Nam si Aristarchus A 1 ἡγορόωντο explicuit ἡθοί-
ζοντο, inde non sequitur, hoc loco eum eodem modo expli-
cuisse. Sin autem id fecit, tantum abest ut omissum statuerit
ἦμεν, ut potius sumere deberet aut ab initio versum corruptum
esse aut excidisse versum post hunc.

231: περιττός ὁ στίχος· ἐκ γὰρ τοῦ πίνειν, οὐκ ἐκ τοῦ
ἐσθίειν τὸ καυχᾶσθαι συμβαίνει. A. Cf. ad P 84.

233 Τρώων ἀνθ' ἑκατόν: ἡ διπλῇ πρὸς τὴν ἀνάγνω-
σιν, ὅτι οὕτως προεινεκτέον. A. sc. ut plenum sit ἀντὶ non
ἄντα: Ar. 121.

235: ὁ ὀβελός, ὅτι ἐκλύει καὶ ἀπαμβλύνει τὸν ὀνει-
δισμόν ὁ στίχος· κρείσσω γὰρ καθολικώτερον ἔασαι, οὐδὴ-
ποτε ἀνδρός, ἀλλ' οὐχὶ τοῦ διαφορωτάτου. A.

239 (οὐ μὲν δὴ ποτέ φημι—) παρελθόμεν ἐνθάδε
ἔρρων: ἡ διπλῇ, ὅτι τὸ ἔρρων οὐκ ἐστὶ ψιλῶς παραγινό-
μενος, ἀλλὰ μετὰ φθορᾶς· δυσαρεστεῖ γὰρ τῇ παρουσίᾳ. A.
Ar. 109.

250 ἐνθα πανομφαίῳ Ζηνὶ ῥέξεσκον Ἀχαιοί:
ἡ διπλῇ, ὅτι οὐκ ἐστὶ καθολικὸν ἐπίθετον ὁ πανομφαῖος, ὁ

Θ.

κληδόνιος καὶ πάσης κληδίνος παραίτιος· καὶ ὅτι ἅπαξ ἐν-
ταῦθα τὸ ἐπίθετον. A. Cf. ad B 41, Ar. 97. Intelligendum,
quasi dixisset τουτέστιν ὁ κληδόνιος. Docet accipiendum esse,
hanc aram sacram fuisse Jovi, *quatenus* κληδόνιος est, quia is
opinor in ἀγορᾷ potissime colitur; non ut καθολικὸν Jovis
epitheton, pro quo etiam aliud quodcunque ex ejus epithetis
poni potuisset. Cf. ad Φοῖβου ἀφήτορος I 404. L. παραί-
τιος etiam K 460.

266 Τεῦκρος δ' εἵνατος ἦλθε, παλίντονα τόξα
τιταίνων· ἡ διπλῇ, ὅτι πάντων ὑποστρεψάντων μόνος ὁ
Ὀδυσσεὺς παρέμεινε πρὸς ταῖς ναυσὶν, ὥστε τὸ ἐπάνω εὐ-
κρινὲς γίνεσθαι, τὸ ὡς ἔφαθ' οὐδ' ἐσάκουσεν (97) ὅτι
ἐκουσίως παρεπέρψατο. A. Ar. 150.

παλίντονα τόξα: εἰς τοῦπίσω τεινόμενα (cod. νων). A.
εἰς τοῦπίσω explicuisse Aristonicum apparet ex 325. L.

πατρίτε σῶ Τελαμῶνι, ὃ σ' ἔτρεφε τυτθὸν ἐόντα
284 καὶ σε νόθον περ ἐόντα κομίσσατο ᾧ ἐνὶ οἴκῳ.

284: παρὰ Ζηνοδότῳ οὐδὲ ἤν· ἡθέτητο δὲ καὶ παρὰ
Ἀριστοφάνει, ὅτι ἄκαιρος ἡ γενεαλογία, καὶ οὐκ ἔχουσα προ-
τροπὴν ἀλλὰ τὸναντίον, ὀνειδισμὸν καὶ ἀποτροπὴν. A.

290 ἡ τρίποδ' ἡ ἐ δὴ δὴ ἵππους: ἡ διπλῇ, ὅτι δύο
ἵπποις ἐχρῶντο. A. Ar. 196.

293 Ἀτρεΐδῃ κύδιστε, τί με σπεύδοντα καὶ αὐτόν
ὀτρύνεις; σπεύδοντα: ἀντὶ τοῦ προθύμως ἐνεργοῦντα.
A. Ar. 122.

299 τοῦτον δ' οὐ δύναμαι βαλέειν κύνα λυσση-
τήρα: ὅτι ἀντὶ τοῦ παῖσαι τὸ (cod. καὶ) βαλεῖν. A. Ar. 72.

301 βαλέειν δὲ ἐ ἔετο θυμός: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ βα-
λέειν. A. Ar. 72.

306 μῆκων δ' ὡς ἐτέρωσε κάρη βάλεν, ἡ τ' ἐνὶ κήπῳ
καρπῷ βριθομένη νοτίησί τε εἰαρινῇσιν·
ὡς ἐτέρωσ' ἤμυσε κάρη πῆληκι βαρυνθέν.

307: ἡ διπλῇ, ὅτι ἔξωθεν προσληπτέον τὸ ἔστιν, εἰ μὴ
ἡ μετοχὴ ἀντὶ ῥήματος παρείληπται, βριθομένη ἀντὶ τοῦ
βρίθεται, ἡ κοινὸν τὸ κάρη βάλεν. A. Ar. 383.

308 ἐτέρωσ': ὅτι τὸ πλήρες ἐτέρωσε. A.

312 ἀλλ' Ἀρχεπιόλεμον θρασὺν Ἐκτορος ἡνιοχῆα
ιέμενον πόλεμον δὲ βάλε σιῆθος παρὰ μαζόν.

312: ἐνταῦθα καταλέλοιπε Ζηνόδοτος Ἀρχεπτόλεμον, πεποίηκε δὲ ἄνω (128) Ἰφιτίδην Ἑρασιπτόλεμον. Α.

313: ἡ διπλὴ πρὸς τὸ βάλεν ἀντὶ τοῦ ἐπαίσειν. Α. Αρ. 72.

Ἔκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἡνιόχοιο.

317 τὸν μὲν ἐπειτ' εἶασε καὶ ἀχνύμενός περ ἑταίρου· ἡ διπλῇ, ὅτι ἐλλείπει ἡ περὶ, περὶ ἑταίρου. Α. Cf. p. 26.

Idem in antecedente versu notaverat de ἡνιόχοιο ut v. 124. L.

320 αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο χαμαὶ θόρε παμφανώωντος σμερδαλέα ἰάχων· ὁ δὲ χειρμάδιον λάβε χειρὶ,

βῆ δ' ἰθὺς Τεύκρου, βαλέειν δέ ἐ θυμὸς ἀνώγει.

321: ἡ διπλῇ, ὅτι ὡς περὶ ἐτέρου ὁ δὲ χειρμάδιον ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἀναφέρων πρόσωπον, ὡς εἰ ἔλεγεν οὗτος δὲ αὐτὸς χειρμάδιον λάβε χειρὶ. Α. Cf. ad E 734.

322 βαλέειν: ὅτι ἐπὶ τοῦ τρῶσαι. V. Αρ. 73.

τὸν δ' αὖ κορυθαίολος Ἔκτωρ

325 αὐερύοντα παρ' ὤμων, ὅθι κληῖς ἀποέργει

αὐχένα τε στήθος τε, μάλιστα δὲ καίριόν ἐστιν,

τῇ ᾗ ἐπὶ οἱ μεμαῶτα βάλεν λίθῳ ὀκριόεντι,

ῥῆξε δέ οἱ νευρὴν· νάρκησε δὲ χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ.

325: ἡ διπλῇ, ὅτι αὐερύοντα σαφῶς εἰς τοῦπίσω ἔλκοντα· καὶ παλίντονα τόξα (v. ad 266) ἀπὸ τούτου, Α. Cf. ad B 422.

328: ὅτι ἐν τοῖς ἐξῆς τούτου μνημονεύει νευρὴν δ' ἐξέρῃξε νεοστρεφέα (O 469 — hoc versu ibi utitur Aristarchus ad lectiones πρώιον et πρώην dijudicandas L.). καὶ ὅτι οὕτως εἶπε τὸ ἐνάρκησεν ἐν ἴσῳ τῷ ναραῶν ἐποίησε τὴν χεῖρα κατὰ τὸν καρπόν. Α. τῷ ναραῶν ἐποίησε inseruit L. Eadem ratione οἰδάνει pro οἰδάνειν ποιεῖ I 554, λελάχωσι per λαχεῖν ποιήσωσι explicatum O 350 X 343. Harl. δ 104 (ἀνεχθαίρει pro ἀνεχθαίρειν ποιεῖ, comparatur πάντας μὲν ῥ' ἔλπει). Quod est E 37 ἐκλιναν — κλιθῆναι ἐποίησαν, ab his paulum distat. v. ibi.

330 Αἴας δ' οὐκ ἀμέλησε κασιγνήτοιο πεσόντος

ἀλλὰ θέων περὶ βῆ: ἡ διπλῇ, ὅτι ἀπὸ τῶν ὑπερμαχούντων τοῖς ἐγγόνις ζῶων, πρὸς τὸ Χρῦσῃν ἀμφιβέβηκε (A 37). B?

340 ἰσχύια τε γλουτούς τε: σημειοῦνται τινες ὅτι ὑγιῶς διέσταλκε. Α.

Θ.

349 Γοργοῦς οἶματ' ἔχων ἢ βροτολοιογῶ Ἀρης:
ὁ Ζηνόδοτος γράφει Γοργόνος ὄμματ' ἔχων ἢ βρο-
τολοιογῶ Ἀρης. ὁ δὲ Ὀμηρος χωρὶς τοῦ ν λέγει τῇ
δ' ἐπὶ μὲν Γοργῶ (Α 36) ὡς Σαπφῶ· διὸ [λέγει] Γοργοῦς
ὡς Σαπφούς. Α.

360 (Minerva loquitur) ἀλλὰ πατὴρ οὐ μὸς φρεσὶ μαί-
νεται οὐκ ἀγαθῇσιν

σχέτλιος: σημειοῦνται τινες ὅτι ἀντὶ τοῦ ἀγνώμων,
οὐκ ἐν καθόλου δέ, ἀλλ' εἰς ταύτην μόνην. Α. Αρ. 149.

368 (Herculem) ἐξ Ἑρέβους ἄξοντα κύνα στυγε-
ροῦ Ἀίδαο: ἡ διπλῇ, ὅτι τούτου μόνου τοῦ ἄθλου μέ-
μνηται κατὰ τὸ ῥητόν [τίνες ἦσαν]; καὶ ὅτι κύνα μόνον
λέγει, Κέρβερον δὲ οὐκ ὀνομάζει, ὡς οἱ νεώτεροι. ABV. Cf.
Pausan. 3, 25, 4. Lehrs Herodian. p. 457: „Illud τίνες ἦσαν
immigravit, puto, ex margine: τίνες ἦσαν; sc. labores Herculis.“
Postea addidit: Putabit fortasse aliquis in τίνες ἦσαν plus la-
tere quam quod significavi, sc. τὴν νέκυιαν, πρὸς τὴν νέ-
κυιαν vel tale quid (v. λ 623).

Θέτιδος δ' ἐξήνυσσε βουλὰς,

371 ἢ οἱ γούνατ' ἔκυσσε καὶ ἔλλαβε χειρὶ γενείου,
λίσσομένη τιμῆσαι Ἀχιλλῆα πτολίπορθον.

371. 372: ἀθετοῦνται δύο στίχοι, ὅτι οὐκ ἔδει κατὰ μέ-
ρος διηγῆσασθαι, καὶ ταῦτα πρὸς τὴν καλῶς εἰδυῖαν· καὶ
μὴν οὐδὲ ἡμεῖς περισσὸν τι προσιστοροῦμεν. οὐδὲ παρὰ
Ζηνόδοτῳ ἦσαν. Α. Nec omissum fuerit πτολίπορθον Ἀχιλ-
λέα augere suspicionem: O 56. L.

373 ἔσται μὰν ὅτ' ἂν αὖτε φίλην γλαυκώπιδα
εἶπῃ: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ τῆς ἐρμηνείας ἴδιον, ὡς ἐκεῖ ἔσσε-
ται ἡμαρ ὅτ' ἂν ποτ' ὀλώλῃ Ἴλιος ἱρή (Α 164 Ζ 448)
ἀντὶ τοῦ ὅτ' ὀλείται. Α. Cf. p. 11.

377 ἡ νῶϊ (378) γηθήσει προφανεία: ἡ διπλῇ ὅτι
Ζηνόδοτος γράφει σὺν τῷ ν νῶϊν. τοῦτο δὲ τίθεται ἀντὶ
τοῦ ἡμῖν ἢ ἡμῶν· οὐδέτερον δὲ ἀρμόζει· τὸ γὰρ νῶϊ ἐστὶν
ἢ ἡμεῖς ἢ ἡμᾶς. Α.

385 (Minerva) πέπλον μὲν κατέχευεν ἐάνον πατρὸς ἐπ'
οὔδει,

ποικίλον, ὃν ῥ' αὐτὴ ποιήσατο καὶ κάμε χερσίν,
ἢ δὲ χιτῶν' ἐνδύσα Διὸς νεφεληγερέταο

τεύχεσιν ἐς πόλεμον θωρήσεται δακρυόεντα.

385: ἀθετοῦνται στίχοι τρεῖς (385—387) ὅτι ἐν τῇ τοῦ Διομήδους ἀριστείᾳ (E734) καλῶς ἐπεξείργασται· πρᾶττεται γάρ τινα. ἐνταῦθα δὲ πρὸς οὐδὲν ἀναλαμβάνει τὴν παντευχίαν. ἡθέτει δὲ καὶ Ἀριστοφάνης· Ζηνόδοτος δὲ οὐδὲ ἔγραψεν. A. Excidit quod praelerea Jupiter ipse nunc παντευχία sua indutus sit: v. ad 43. L.

λάζετο δ' ἔγχος

390 βριθὺ μέγα στιβαρόν, τῷ δάμνησι στίχας ἀνδρῶν ἡρώων, τοῖσιν τε κοτέσσεται ὀβριμοπάτηρ.

390. 391: ἀθετοῦνται καὶ οὗτοι, ὅτι ἀκαίρως ἐκείθεν (E 746) μετηνέχθησαν. A.

393 πύλαι μύκον οὐρανοῦ: ἡ διπλῇ, ὅτι πύλας οὐρανοῦ τὰ νέφη ὑποτίθεται· τὸν γὰρ ὑπὲρ τὰ νέφη τόπον ὁμωνύμως τῷ στερεμνίῳ οὐρανὸν καλεῖ. πρὸς τὰ περὶ Ὀλύμπου. A. Cf. ad E 749, Ar. 168.

399 βάσκ' ἔθι Ἴρι ταχεῖα: ἡ διπλῇ ὅτι οὐκ ἔστι κοινὸν νῦν ἐπίθετον τὸ ταχεῖα, ἀλλὰ πορεύου ταχεῖα. A. Cf. p. 29.

406 ὄφρ' εἰδῇ γλαυκῶπις, ὅτ' ἂν ᾧ πατρὶ μάχηται.

Ἡρῃ δ' οὐ τι τόσον νεμεσίζομαι οὐδὲ χολοῦμαι· αἰεὶ γὰρ μοι ἔωθεν ἐνικλᾶν ὅττι κεν εἴπω.

406—408: οἱ ἀστερίσκοι, ὅτι τῷ τοῦ Διὸς προσώπῳ ἀρμόζουσιν οἱ λόγοι, τῷ δὲ τῆς Ἴριδος (420) οὐκίει. A.

410: βῆ δ' ἐξ Ἰδαίων ὀρέων ἐς μακρὸν Ὀλύμπον. Hic scribendum esse βῆ δ' ἐξ Ἰδαίων ὀρέων non βῆ δὲ κατ' ut A 196 O, 169 et alibi. Contra ut hic ἐξ O 79. V. ad hos locos. L.

411 πρώτῃσιν δὲ πύλῃσι πολυπτύχου Οὐλύμποιο: οὐχ ὥς καὶ ἄλλων οὐσῶν, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἄκραι (vel ἄκραις), ὥς τὸ ἄξαντ' ἐν πρώτῳ ῥυμῷ (Z 40) ἀντὶ τοῦ ἄκρω. A. Cf. Π 371 et Ar. 149.

420 ὄφρ' εἰδῆς γλαυκῶπις — (422) ὅττι κεν εἴπῃ.

423 ἀλλὰ σύ γ' αἰνοτάτῃ, κύον ἀδεές, εἰ ἔτεόν γε τολμήσεις Διὸς ἄντα πελώριον ἔγχος αἶραι.

420: ἀθετοῦνται στίχοι πέντε, ὅτι ἐκ τῶν ἐπάνω (406) μετὰκινεῖται. ἱκανὸν δὲ ἦν εἰπεῖν ὅτι οὐκ ἔὰ ὁ Ζεὺς, καὶ ἀποκαθίσταται ἐπιεικὲς ὃν τὸ τῆς Ἴριδος πρόσωπον· οὐ γὰρ ἂν εἴπῃν κύον ἀδεές. A. ἀποκαθίσταται pro ἀποσυνίσταται Lehrs Herodian. p. 460: „His versibus omissis restituitur quae ei propria est morum lenitas.“ ἐπιείκεια Iridi tribuitur

etiam in adn. ad O 166 sq. οὐκέτι ἔγωγε

428 νῶι ἐὼ Διὸς ἅντα βροτῶν ἔνεκα πτολεμίζειν·
ἡ διπλῇ, ὅτι τινὲς γράφουσι σὺν τῷ ν (sc. νῶιν) κακῶς. A. Cf. Did.

435 ἄρματα δ' ἐκλιναν πρὸς ἐνώπια παμφανό-
ωντα: ἡ διπλῇ, ὅτι τὰ ὀχήματα ἄρματα λέγει. A. Cf. ad
A226. Et quaesivit, ad utrum nomen pertineat παμφανόωντα,
quod solutum collato loco Ψ509, v. proll. ad Nicanorem p. 89 sq.

Ζεὺς δὲ πατήρ Ἰδθθεν εὐτροχον ἄρμα καὶ ἵππους

439 Οὐλυμπον δὲ δίδωκε: ἡ διπλῇ, ὅτι κυρίως διώ-
κειν λέγεται, ὅταν προφεύγῃ τις· νῦν δὲ ἐπὶ τοῦ συντόνως
ἐλαύνοντος. A. Ar. 150.

444 αἱ δ' οἶαι Διὸς ἀμφὶς Ἀθηναίῃ τε καὶ Ἡρῇ
ἥσθην: ἡ διπλῇ, πρὸς τὴν καθέδραν, ὅτι ἐκατέρωθεν
τοῦ Διὸς Ἡρὰ καὶ Ἀθηναῖα. A. Non ut quidam χωρὶς ἥσθην
L 100. L.

447 τίφθ' οὕτω τετίησθον Ἀθηναίῃ τε καὶ Ἡρῇ;
οὐ μὲν θῆν κάμετόν γε μάχη ἐνὶ κυδιανείρῃ: ἡ
διπλῇ, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει καμέτην διὰ τοῦ ἦ. ἔστι
δὲ ἀντὶ τοῦ ἔκαμον. τὸ δὲ κάμετον πρὸς τὸ πρόσωπον ἀντὶ
τοῦ ἐκάμετε, ὃ καὶ συμφωνεῖ. AB. ἔστι δὲ inseruit L.

455 οὐκ ἂν ἐφ' ὑμετέρων ὀχέων πληγέντε κεραυνῷ
ἄψ ἐς Ὀλυμπον ἵκεσθον: ἡ διπλῇ, ὅτι ἄρσενικῶς
τὸ δυνικὸν ἐοχημάτισται, πληγέντε ἀντὶ τοῦ πληγείσα. καὶ
Ἡσίοδος προλιπόντ' ἀνθρώπων (E 199) ἐπὶ αἰδοῦς
καὶ νεμέσεως ἀντὶ τοῦ προλιποῦσαι. A. Vides Aristonicum —
nunc certe — non commemorare προφανέντε, quod Aristar-
chus legisse dicitur vs. 378 pro προφανείσα. L. Cf. p. 31.

459 ἦτοι Ἀθηναίῃ ἀκέων ἦν οὐδέ τι εἶπεν: ἡ
διπλῇ, ὅτι ἀντὶ τοῦ ἀκέουσα. A. Cf. p. 31.

463 εὖ νυ καὶ ἡμεῖς ἴδμεν ὃ τοι σθένος οὐκ ἀλα-
παδνόν.

ἀλλ' ἔμπης Δαναῶν ὀλοφυρόμεθ' αἰχμητῶν,
οἳ κεν δὴ κακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες ὄλονται.

463. 464. 465: ἡ διπλῇ (potius asterisci, qui sunt ad
textum), ὅτι ἐντεῦθεν ἄνω (32) μετάνεινται. A. Nam tres
sequentes nec hi antiqui videntur nosse, ut absunt a Veneto
et aliis, certe admittere hic non magis quam supra propter
τεοῖο (v. ad 28). L.

470 ἡοῦς δὴ καὶ μᾶλλον ὑπερμενέα Κρονίωνα
ὁψεται: οὗ Ζηνόδοτος γράφει ἄας δὴ καὶ μᾶλλον,
ἀντὶ τοῦ ἑσάυριον. ἔστι δὲ ἡ λέξις οὐχ Ὀμηρικῇ. V. Cf. Lo-
beck. Rhematicon p. 253.

πρὶν ὄρθαι παρὰ ναῦφι ποδώκεα Πηλείωνα,
475 ἤματι τῷ ὅτ' ἄν οἱ μὲν ἐπὶ πρύμνησι μάχωνται
στείνει ἐν αἰνοτάτῳ, περὶ Πατρόκλοιο πεσόντος.
475. 476: ἀθετοῦνται στίχοι δύο, οὗ διὰ τοῦ ἤματι
τῷ πλείονος χρόνου ὑπερθεσιν σημαίνει, τῇ δὲ ἐξῆς ἐπὶ τὸν
(sic) πάφρον παράγει τὸν Ἀχιλλέα (cf. Σ 215). καὶ ἀκριβο-
λογεῖν οὐκ ἀναγκαῖον κατὰ τίνα καιρὸν ἐξαναστήσεται, ἀρ-
κεῖ δὲ πρὶν ὄρθαι παρὰ ναῦφι ποδώκεα Πηλείωνα.
τό τε ἐπιφερόμενον ψεῦδός τι ἔχει· οὐ γὰρ ἐν τῷ στείνει
μάχονται. A.

485 ἐν δ' ἔπεισ' Ὀκεανῷ λαμπρὸν φάος ἡελίοιο:
ἡ διπλῇ, ὅτι αὐτὸς μὲν εἰς Ὀκεανὸν δύνοντα καὶ ἐξ Ὀκε-
ανοῦ ἀνίσχοντα λέγει τὸν ἥλιον, ἐξ ἥρωικου δὲ προσώπου
οὐκ ἐτι. A. Ar. 177.

488 τρίλλιστος: ἡ διπλῇ ὅτι τὰ τρία ἐπὶ πλήθους (cf.
ad Ξ38). τρίλλιστος οὖν πολυλιπάνευτος. πλεονάζει τὸ λ. A.

491 ἐν καθαρῷ, ὅθι δὴ νεκῶν διεφαίνετο χῶρος:
ἡ διπλῇ ὅτι οὐκ ἐτι γέγονε νεκρῶν ἀναιρέσεις. πρὸς Ἱστρον.
A. K 199.

493 (μῦθον) τὸν ῥ' Ἐκτωρ ἀγόρευε δειφίλος ἐν δ' ἄρα χειρὶ
ἔγχος ἔχ' ἐνδεκάπηχυν· πάροιθε δὲ λάμπετο δουρὸς
αἰχμὴ χαλκείη, περὶ δὲ χρύσεος θῆε πόρκης.
τῷ ὅ γ' ἐρεισάμενος ἔπεια Τρώεσσι μετῆύδα.

493: ἡ διπλῇ περιστιγμένη (vel αἱ διπλαῖ, Pluygers. p. 7),
ὅτι Ζηνόδοτος περιγράφει ἀπὸ τούτου τέσσαρας στίχους κατὰ
τὸ ἐξῆς διὰ τὸ καὶ ἐν ἄλλῳ τόπῳ γεγράφθαι (Z 318). ὁ δὲ
Ἀρίσταρχος οἰκειότερον ἐνταῦθα κείσθαι λέγει διὰ τὸ ἐν τῇ
στρατεύματι διαλέγεσθαι. A.

499 Ἴλιον ἠνεμόεσσαν: ἡ διπλῇ ὅτι θηλυκῶς τὴν
Ἴλιον. A.

τὸ νῦν ἐσάωσε μάλιστα

501 Ἀργείους καὶ νῆας ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης:
ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἐπεὶ Διὸς ἐπράπετο φρήν.
ἐξ ἄλλου δὲ στίχου (K 45) τὸ ἡμιστίχιόν ἐστι νῦν ἀναρ-

μόστις προσιεθειμένον· οὐ γὰρ κατὰ Διὸς προαίρεσιν νῦν
ἐγένετο. Α. Cf. p. 15.

503 δόρυπα τ' ἐφοπλισόμεσθα· ἡ διπλῇ περιεστι-
γμένη, οὐ Ζηνόδοτος γράφει ἐφοπλίζεσθον. συγχέει δὲ
τὸ δυϊκόν. Α. Cf. p. 15.

505 ἐκ πόλιος δ' ἄξεσθε βόας· ἡ διπλῇ ὅτι οὐ μέλ-
λοντα σημαίνει τὸ ἄξεσθε, ἀλλ' ἐν ἴσῳ τῷ ἄγετε. Α. Cf. p. 6.

512 μὴ μὰν ἀσπουδί γε νεῶν ἐπιβαῖεν ἔκηλοι· ἡ
διπλῇ οὐ ἀντὶ τοῦ μὴ ῥαδίως, μὴ πως χωρὶς σπουδῆς. Α. Ar. 122.

513 ἀλλ' ὥς τις τούτων γε βέλος καὶ οἴκοθι
πέσσει· ἡ διπλῇ ὅτι βέλος εἶρηκε τὸ τρώμα ὁμωνύμως τῷ
τιτρώσκοντι. Α. Ar. 70.

517 κήρυκες δ' ἀνὰ ἄστν διίφιλοι ἀγγελλόντων· ἡ
διπλῇ οὐ ἀντὶ τοῦ ἀγγελλέτωσαν. Α. Cf. ad 521 et B 438.

519 (pueros senesque) λέξασθαι περὶ ἄστν θεοδμή-
των ἐπὶ πύργων· ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐγκοιμηθῆναι. Α.
Ar. 150.

521 πῦρ μέγα καίωντων· ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ καίε-
τωσαν. Α. Cf. ad 517.

524 μῦθος δ' ὅς μὲν νῦν ὑγιῆς, εἰρημένος ἐστω,
τὸν δ' ἡοῦς Τρώεσσι μεθ' ἱπποδάμοις ἀγορεύσω.

524. 525· ἀθετοῦνται δύο στίχοι, διότι τῇ ἐξῆς οὐδὲν
λέγει, καὶ τὸ ὑποτακτικὸν ἄρθρον ἀντὶ προτακτικοῦ παρεί-
ληπται, ὅς μὲν ἀντὶ τοῦ ὁ μὲν. Α.

526 εὐχομαι ἐλπόμενος Διὶ τ' ἄλλοισιν τε θεοῖ-
σιν· ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἐλπομαι εὐχόμενος.
οὐ κατὰ τὸν Ἑκτορα δὲ τὸν οὕτως ἐπηρεζόμενον λέγει, ἐλ-
πίζω εὐχόμενος τοῖς θεοῖς· ἐπεικὲς γάρ· τοῖναντίον γὰρ
οἰκτεῖον εὐχομαι ἐλπόμενος, κανχῶμαι ἐλπιδοποιούμενος ὑπὸ
τοῦ Διὸς καὶ τῶν ἄλλων θεῶν i. e. ut dativus sit pro ὑπὸ
cum genetivo: v. p. 24. Α. Nec omiserit ejusmodi jactationes
etiam Graecis innotuisse: v. ad Ξ 45.

ἐξελάαν ἐνθένδε κύνας κηρεσσιφορήτους

528 οὗς κῆρες φορέουσιν μελαινάων ἐπὶ νηῶν.

528· ἀθετεῖται, ὅτι περισσός· ἐν γὰρ τῷ κηρεσσιφορήτους τὸ
αὐτὸ συντόμως εἶρηκεν. ὁ δὲ Ζηνόδοτος οὐδὲ ἔγραψεν αὐτόν. Α.

532 εἴσομαι ἢ κέ μ' ὁ Τυδείδης κρατερός Διομήδης

παρ νηῶν πρὸς τεῖχος ἀπώσεται· ἡ διπλῇ ὅτι τὸ

εἶσομαι πολλὰ σημαίνει, νῦν μὲν γινώσσομαι, ἐν ἄλλοις δὲ πορεύσομαι· εἶσομαι ἐξ ἀλόθου (Φ 335)· καὶ ἀντὶ τοῦ ἐφάνη· εἶσατο δ' ὡς ὅτε ῥινεός (ε 281). A. Cf. M 118. Ar. 150.

535 αὐριον ἦν ἀρετὴν διαείσεται, εἴ κ' ἐμὸν ἔγχος
μείνῃ ἐπερχόμενον. ἀλλ' ἐν πρώτοισιν, οἷω,
κείσεται οὕτηθεις, πολέες δ' ἄμφ' αὐτὸν ἑταῖροι,
ἡελίου ἀνιόντος ἐς αὐριον. εἰ γὰρ ἐγὼν ὧς
539 εἶην ἀθάνατος καὶ ἀγήρως ἡματα πάντα,
541 ὡς νῦν ἡμέρη ἦδε κακὸν φέρει Ἀργείοισιν.

ὅτι ἡ τούτους δεῖ τοὺς τρεῖς στίχους μένειν, οἷς τὸ ἀντίσκιμα παράκειται (535—537) ἢ τοὺς ἐξῆς τρεῖς (538. 539. 541), οἷς αἱ στιγμαὶ παράκεινται· εἰς γὰρ τὴν αὐτὴν γεγραμμένοι εἰσὶ διάνοιαν. ἐγκρίνει δὲ μᾶλλον ὁ Ἀρίσταρχος τοὺς δευτέρους διὰ τὸ καυχηματικώτερος εἶναι τοὺς λόγους (cf. ad 526)· ὁ δὲ Ζηνόδοτος τοὺς πρώτους τρεῖς οὐδὲ ἔγραψεν. τὰ αὐτὰ δὲ λέγει περὶ τῶν στίχων τούτων ὁ Διδύμος καὶ ὁ Ἀριστόνικος· διὸ οὐκ ἐγράψαμεν τὰ Διδύμου. A. Recte monuit Pluygers. (p. 3. et p. 6) eum versum, qui in nostris edd. est. 540 τιοίμην δ' ὡς τίειτ' Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων
— male translaturum ex N 827 — ab Aristarchea editione afuisse. Ceterum hoc scholium apud Bekk. et Vill. non recte incipit: ἡ διπλῇ ὅτι: v. Pluygers p. 3.

545 ἐκ πόλιος δ' ἄξοντο βόας: τὸ ἄξαντο (immo ἄξοντο) οὐ τὸν μέλλοντα σημαίνει, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἄγοντο (immo ἄγοντο). A. Cf. p. 6.

555 ὡς δ' ὅτ' ἐν οὐρανῷ ἄστρα φαινήν ἄμφι
σελήνην. Annotatum fuit epithetum lunae datum ad praesentem statum non aptum esse: Φ 218.

ὅτε τ' ἐπλετο νήνεμος αἰθήρ·
557 ἐκ τ' ἔφανε πᾶσαι σκοπιαὶ καὶ πρόνες ἄκροι
καὶ νάπαι· οὐρανόθεν δ' ἄρ' ὑπερράγη ἄσπετος
αἰθήρ.

557: ἀθετεῖται ὅτι οἰκειότερον ἔχει κατὰ τὴν Πατρόκλου ἐπιφάνειαν (Π 299). καὶ ὁ ἐξῆς ἰδὲ συναθετεῖται αὐτῷ. ἐκεῖ γὰρ αἰφνίδιον βούλεται ἐπιλαμψιν παραστήσαι αἰφνιδίως Πατρόκλου ἐπιφανέντος, ἐνταῦθα δὲ παρατεταμένην νηνε-

Θ. Ι.

μίαν καὶ (puto καὶ) εὐδίαν. οὐκ ἐφέροισι δὲ οὐδὲ παρὰ Ζηνοδότῳ. ἡθέτει δὲ καὶ Ἀριστοφάνης. Α.

555 ὥς δ' ὅτ' ἐν οὐρανῷ ἄστρα —

560 τόσσα μεσηγὺ νεῶν ἡ δὲ Ξάνθοιο ῥοάων· ἡ διπλῇ ὅτι τῷ ὡς ὁμοιωματικῷ ὄντι· ἀκαταλλήλως ἀποδίδεται τὸ τόσσα, ποσότητος ὃν δηλωτικόν· διὸ καὶ τινες γράφουσιν ὥς τὰ μεσηγὺ νεῶν. τὸ μὲν οὖν παραβολικόν τὸ τῆς ἀντεικασίας ἔχει, τὸ δ' ἀνταποδιδόμενον τὸ τοῦ πλήθους παρεμφαίνει. καὶ ὅτι οὐ προσυστήσας τὸν Σκάμανδρον Ξάνθον καλεῖ, ἀλλὰ διὰ τῶν ἐξῆς ὃν Ξάνθον καλέουσι θεοί, ἄνδρες δὲ Σκάμανδρον (T 74 ubi v.). Α. προσυστήσας ins. L. ex Ξ 434 Herodian. 460.

562 χίλι' ἄρ' ἐν πεδίῳ πυρὰ καίετο, πὰρ δὲ ἐκάστω εἶατο πεντήκοντα σέλαι πυρὸς αἰθομένοιο.

562: ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει μύρια. ἐπιφέρει δὲ ἐν δὲ ἐκάστω εἶατο πεντήκοντα σέλαι, ὥστε γίνεσθαι μυριάδας πεντήκοντα, ἐὰν δὲ γράφηται χίλια, πέντε μυριάδας συμφώνως· διὰ παντὸς γὰρ τοὺς βαρβάρους ἐλάσσονας τῶν Ἑλλήνων συνίστησιν. Α. Si revera ἐν ἐκάστω σέλαι legit, hoc sine dubio intellexit ut ἐν πυρὸς αὐγῇ I 206.

ΕΙΣ ΤΗΝ Ι.

2 φύζα φόβου κρυόεντος ἐταίρη· ἡ διπλῇ, ὅτι φύζα αἰὲ μὲν σημαίνει τὴν μετὰ δέους φυγὴν, ὅθεν καὶ φύζακίνης ἐλάφοισι (N 102)· νῦν δὲ ἐκπληξίς — ABL. Ar. 91.

3 πένθεϊ δ' ἀτλήτῳ βεβολήατο πάντες ἄριστοι· ἡ διπλῇ, ὅτι ἐνοι βεβλήατο, καὶ Ζηνόδοτος οὕτως. ἐπὶ δὲ τῆς κατὰ ψυχὴν τρώσεως καὶ ἀλγηδόνης αἰὲ τοῦτο τάττει, ἐπὶ δὲ τῆς κατὰ σῶμα πληγῆς οὐκέτι οὕτως. Α. Ar. 76.

9 Ἀτρείδης δ' ἄχεϊ μεγάλῳ βεβολημένος ἦτορ· ἡ διπλῇ ὅτι πάλιν (vs. 3) τὸ βεβολημένος διὰ τοῦ ὁ ἐπὶ ψυχῆς λέγει. Α. Ar. 76.

12 αὐτὸς δὲ μετὰ πρῶτοις πονεῖτο· ἡ διπλῇ ὅτι τὸ πονεῖν αἰὲ ἐπὶ τοῦ ἐνεργεῖν τίθησιν. Α.

ἄν δ' Ἀγαμέμνων

14 ἴστατο δακρυχέων ὥς τε κρήνη μελάννυδρος· ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει μετ' Ἀργείοισιν (imino

I.

μετὰ δ' Ἀργείοισιν) εἶπεν Ὡ φίλοι Ἀργείων. περιή-
ρηκε δὲ πάντα τὰ κατὰ τὴν παράθεσιν (vs. 15, 16). ἀναγκαῖα
δὲ ἔστιν εἰς αὕξησιν. Α.

16 ὡς ὁ βαρὺ στενάχων ἔπε' Ἀργείοισι μετηύδα:
ἡ διπλῇ ὅτι τινὲς γράφουσιν ὡς ὁ γε δακρυχέων διὰ τὸ
ἀκαταλλήλως πρὸς τὰ δάκρυα τὸ στενάχων ἀποδεδοῖσθαι.
ἔστι δὲ ἐν τῷ στενάχειν καὶ δακρύειν ἀπὸ προηγουμένου
νοούμενον. Α.

17 ὦ φίλοι Ἀργείων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες: ἡ
διπλῇ ὅτι ἐνθάδε οὕτως γραπτέον· πρὸς γὰρ τοὺς ἀρίστους,
οὐ πρὸς τὸ πλήθος ὁ λόγος. ὅταν δὲ ἀπόπειραν τῷ πλήθει
προσάγῃ, προσφύεστερον γράφεται ὦ φίλοι ἥρωες Δαναοί
θεράποντες Ἀργῆος (B 110). Α. Inserui οὕτως.

18 Ζεὺς με μέγα Κρονίδης αἶτη ἐνέδθησε βαρεῖν
σχέτλιος, ὃς τότε μὲν μοι ὑπέσχετο καὶ κατέ-
νευσεν.

18: ἡ διπλῇ ὅτι μέγα δεῖ γράφειν ἀντὶ τοῦ μεγάλως,
ὡς σάφα. ἀδόκιμος δὲ πᾶν ἡ μετὰ τοῦ σ, μέγας. Α. Ari-
stonicum in errore esse ostendit Didymus h. l. et ad B 111:
Ar. 32.

19: ἡ διπλῇ ὅτι νῦν οὕτως γραπτέον τότε μὲν μοι·
ἀναφέρει γὰρ ἐπὶ τὸ πρῶην κατὰ τὸν ὄνειρον· ἐν ἐκείνοις
μέντοι (B 112) πρὶν μὲν μοι· χρόνια γὰρ ἐσήμαινε τὰ
κατὰ τὴν πρῶτην ἔξοδον τῶν Ἑλλήνων. Α.

δυσκλέα Ἀργῆος ἰκέσθαι, ἐπεὶ πολὺν ὤλεσα λαόν.
οὕτω πον Διὶ μέλλει ὑπερμενέει φίλον εἶναι,
ὃς δὴ πολλῶν πολίων κατέλυσε κάρηνα

25 ἡδ' ἔτι καὶ λύσει· τοῦ γὰρ κράτος ἔστι μέγιστον.

23. 24. 25: ἀθετοῦνται στίχοι τρεῖς, ὅτι ἄμεινον ταῦτα
λέγειν ἐν τῇ ἀποπείρᾳ (B 116). νῦν δὲ οὐκ ἀποπειρᾶται,
ἀλλὰ περὶ ἀποστάσεως ἀληθῶς λέγει ἐγκεινυρῶς τοῖς τοῦ
Διὸς ἐλατιώμασιν (idem vocabulum Φ 331). Α. Cf. Did.

23—31: ἡ διπλῇ, ὅτι Ζηνόδοτος ἔρκε τοὺς στίχους πρὸς
οὐδὲν ἀναγκαῖον, ἀλλ' ἐνεκα τοῦ κατ' ἄλλους τόπους γέ-
ρεσθαι (B 116—118, 139—141 I 693, 696 H 398, 399).
τοιούτος δὲ ἔστιν ἐπὶ τῶν διαφορουμένων. τὴν δὲ συνέπειαν
οὕτως ποιεῖ δυσκλέα Ἀργῆος ἰκέσθαι — ἤτοι ὃ γ' ὡς
εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔξετο, θυμὸν ἀχέων. τοῖσι δ' ἀνι-

στάμενος μετέφη κρατερός Διομήδης (Bekk. προσ-
έφη: v. Pluygers p. 11). A. Ar. 357.

36 ἴσαο' Ἀργείων ἡμὲν νέοι ἡδὲ γέροντες· ἡ
διπλῇ, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες.
(cf. Did.) βέλτιον δὲ καθολικώτερον γεγράφθαι· καταλείπεται
γὰρ ἐν πᾶσιν ἡ δόξα τ'ἀνδρός (Diomedis). καὶ ὅτι νῦν γέ-
ροντας τοὺς καθ' ἡλικίαν (non ut saepe principes L.). ἐπεὶ
μικρῷ πρότερον τὸν Νέστορα αὐτὸς ἐσεσώκει ἐν τῷ πολέμῳ
(Θ 90). A. τὸν Νέστορα αὐτός L. pro ὁ Νέστωρ αὐτόν.

43 ἔρχεο· πάρ τοι ὁδός, νῆες δέ τοι ἄγχι θαλάσσης
ἐστᾶσ', αἵ τοι ἔποντο Μυκῆνηθεν μάλα πολλαί·

43: ἡ διπλῇ ὅτι ἀπὸ κοινοῦ τοῦ πάρ τοι ὁδός τὸ
πάρεισί σοι. ὅπερ οὐ συνέντες τινὲς προστεθείκασι τὸν ἐξῆς. A.

44: ἀθετεῖται ὅτι περισσός ἐστι καὶ μὴ προσκειμένου
αὐτοῦ ἐμφαντικώτερος ὁ λόγος γίνεται· ἐφορμῶσιν αἱ νῆες
πορευόμεναι. (proprie: adest via, adsunt tibi naves prope
mare, in quo inest: speculantur quodammodo, cupide exspectant
iter ingredi volentes, inhiant itineri. Apud Villois. ἐφορμῶσιν
L.). οἱ δὲ γράφουσιν νῆες μὲν (δέ?) τοι ἀμφιέλισσαι,
ὥστε παντελῶς (μὴ παντελῶς?) ἀποκρίνεσθαι τὸν στίχον.
A. Ar. 360.

53 Τυδείδῃ, περὶ μὲν πολέμῳ ἐνὶ κρατερός ἐοσι·
ὅτι τὸ περὶ ἀντὶ τοῦ περισσῶς. A. Cf. p. 28.

56 οὐδὲ πάλιν ἐρέει· τὸ πάλιν οὐκ ἐστὶν ἐκ δευτέρου,
ὡς ἡμεῖς, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἐμπαλιν ἐρεῖ, ἐναντίως. A. Ar. 100.

57 ἥ μὲν καὶ νέος ἐσσί, ἐμὸς δέ κε καὶ πᾶις εἶης

ὀπλότατος γενεῇφιν· ἡ διπλῇ, ὅτι οὐχ ἀρμόζει τῷ
τρεις γενεάς βεβιωκότι λέγειν· ἐμὸς ἂν παῖς εἶης — A. Re-
liqua exciderunt. Sequuntur deinde haec: κατὰ τὴν ἡλικίαν,
πρὸς ἐπιτίμησιν τοῦ πολέμου. Tria illa priora verba fortasse
ad scholium Aristonici pertinuerunt, sed quatuor ultima ir-
repsisse videntur ex margine, ubi aliquis adscripserat ad indican-
dum sensum versuum 63, 64: ἀφρήτωρ ἀθέμιστος — ὅς πο-
λέμου ἔραται.

67 λεξάσθων παρὰ τάφρον· ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ
λεξάσθωσαν. A. v. ad B 348.

71 πλεῖαί τοι οἶνον κλισίαι· ἡ διπλῇ ὅτι πλεῖαι
ἀντὶ τοῦ πλήρεις. πρὸς τὸ παρῳχῆκε δὲ πλέω (sic) νύξ

I.

(K 252) ἀνὰ τοῦ πλήρης. A. Ultima a πρὸς et ipsa pro Aristoniceis servari posse putavi: modo in brevius contracta intelligamus. Observat non idem esse πλειος vel πλέος et πλέων (v. ad K 579): additque adnotationem hanc pertinere ad illud K 252, quod ibi forma quae non posset nisi comparativa esse, a quibusdam neglecto discrimine acciperetur pro πλήρης (v. illic maxime Porphyrium). L.

77 τίς ἂν τὰδε γηθήσειεν: ἡ διπλῇ ὅτι προσυπακουστέον τὸ καὶ οὐ μὴ μᾶλλον θρηνήσει καὶ κόψεται; καὶ ὅτι ἐξωθεν τὸ ἰδῶν. A. Post προσυπακουστέον τὸ habet cod. ὁρῶν καὶ βλέπων γελάσει, quae delenda esse ostendit Lehrs. Herodian. 458. Idem observatur, supplendum esse contrarium, τὸ ἀντικείμενον vel τὸ ἐναντίον: ad A 330 A 281 M 458 E 416 O 11 (K 515) O 155. Item notatum N 344, quod plene dixit ὅς τότε γηθήσειεν ἰδῶν πόνον οὐδ' ἀνάχοιτο; cf. O 11 et Ar. 14. L.

116 ἀντί νυ πολλῶν λαῶν ἐστὶν ἀνὴρ, ὃν τε Ζεὺς κῆρι φιλήσῃ.

116: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ ἀντί ἐπὶ τοῦ ἴσου ἐστὶ τὸ γὰρ λεγόμενον, ἴσος ἐστὶ πολλοῖς ὁ εἰς ἀνὴρ, ὅταν ᾗ θεοφιλής. A.

119 ἀλλ' ἐπεὶ ἀσάμην φρεσὶ λευγαλέῃσι πιθήσας: ἡ διπλῇ ὅτι οἱ νεώτεροι λευγαλέον τὸ δίνυρον ἐπὶ τοῦ Ἀχιλλέως (fortasse ἀπὸ τοῦ ἐπὶ τοῦ Ἀχιλλέως L.): νῦν δέ με λευγαλέον θάνατον (Φ 281 cf. ad T 109) ἔστι δὲ λευγαλέον τὸ ὀλέθριον παρὰ τὸν λοιγόν, A. Ar. 113.

128 δώσω δ' ἐπὶ τὰ γυναικας ἀμύμονα ἔργα ἰδυίας: ἡ διπλῇ ὅτι χωρὶς τοῦ ὁ γραπτέον (sc. ἀμύμονα): οὐ γὰρ ἐστὶ κατὰ τῶν γυναικῶν ἀλλὰ τῶν ἔργων. ὕστερον δὲ (130) ἐπὶ τῶν γυναικῶν αὐτὰ ἀλλὰ ἐνίκων. A. Certum igitur hinc, Aristonicum pro Aristarchea lectione habuisse ἀμύμονα. Sic contrarium testimonium: Ἀρίσταρχος δὲ μετὰ τοῦ ὁ ἀμύμονας minus curaremus, nisi rediret ad v. 270 οὕτως Ἀρίσταρχος μετὰ τοῦ ὁ ἀμύμονας. Ita videri hic quoque potest scholae Aristarcheae error a Didymo correctus. L.

131 τὰς μὲν οἱ δώσω, μετὰ δ' ἐσσεταί ἡν τὸτ' ἀπηύρων, κούρη Βρισηῖος: ἐπὶ δὲ μέγαν ὄρκον ὁμοῦμαι, μὴ ποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι ἢ δὲ μιγῆναι.

131: ἡ διπλῇ περιεστιγμένη, ὅτι ἐντεῦθεν πλανηθεῖς

I.

Ζηνόδοτος συναριθμείσθαι ἐν ταῖς ἐπὶ καὶ τὴν Βρισηίδα ἔδοξεν, καὶ ἐν ἄλλοις γράφει ἐκ δ' ἄγειν ἐπὶ γυναικας, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυίας, "Εξ ἀτὰρ ἐβδομάτην Βρισηίδα καλλιπάρηον (T 245). ἔστι δὲ ἐκτὸς ἡ Βρισηίς. A. Cf. ad 271, 638.

133 τῆς εὐνῆς: ἡ διπλῇ ὅτι ἔξωθεν δεῖ λαβεῖν τὸ ἄρθρον· τὸ γὰρ τῆς νῦν ἀντὶ τοῦ ταύτης παρείληπται, καὶ ἔστιν ὁ λόγος, μῆποτε τῆς ταύτης εὐνῆς ἐπιβήμεναι. A. Cf. p. 30.

137 νῆα ἄλις χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ νηησάσθω: ἡ διπλῇ ὅτι παρετυμολογεῖ τὴν ναῦν ἀπὸ τοῦ νῆσαι, ὃ ἔστι σωρεῦσαι (cf. ad P 197). — καὶ ἐν Ὀδυσεείᾳ τὰ ὀνόματα ἀπὸ τοῦ ἐτοίμου λαμβάνει, Τερπιάδην τὸν Φῆμιον ἀπὸ τοῦ τέρπειν τὸν κιθαρωδόν (χ 330)· ὁ αὐτὸς ἄρα ποιητής. A. Ultima Aristarcheae quidem doctrinae sunt, sed ad aliud genus pertinent, quam illud. Transtulit aliquis, qui non satis distingueret haec ex E 60. L.

140 αἶ κε μετ' Ἀργεῖην Ἐλένην κάλλισται ἔωσιν: ἡ διπλῇ ὅτι ἔνιοι ὑποτάσσουσι στίχον τὴν γὰρ ἀπ' αὐτῆς ἐγὼ δώσω ξανθῷ Μενελάῳ, εὐήθως πάνυ. ABLV. Ar. 361 not.

141: εἰ δέ κεν Ἀργος ἰκοίμεθ' Ἀχαιικόν: ἡ διπλῇ ὅτι τὴν Πελοπόννησον Ἀχαιικόν Ἀργος λέγει καὶ Ἰασον· εἰ πάντες σε ἴδοιεν ἄν' Ἰασον Ἀργος (σ 245), Πελασγικὸν δὲ Ἀργος τὴν Θεσσαλίαν. A. Ar. 233.

τρεῖς δέ μοί εἰσι θύγατρες ἐνὶ μεγάρῳ εὐπήκτω
145 Χρυσόθεμις καὶ Λαοδίκη καὶ Ἰφιάνασσα
τάων ἦν κ' ἐθέλῃσι, φίλην ἀνάεδνον ἀγέσθω.

145: ἡ διπλῇ ὅτι οὐκ οἶδε τὴν παρὰ τοῖς νεωτέροις σφηγὴν Ἰφιγενείας. A. Ar. 179.

146: ἡ διπλῇ, ὅτι ἔδνα ἐδίδουσαν οἱ νυμφῖοι ταῖς παρθένοις. A. Ar. 198.

147 ἐγὼ δ' ἐπιμείλια δώσω: ἡ διπλῇ ὅτι καὶ ὑπὸ τῶν πατέρων ἐπεδίδото ταῖς θυγατράσιν οὐχ ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν μόνων ἐπέμπετο, ἃ λέγει ἐπιμείλια. A. Ultimam vocem addidit L. Ar. 198.

153 πᾶσαι δ' ἐγγυὺς ἁλός (urbes) νέεσται Πύλου

I.

ἡμαθόεντος: ἡ διπλῇ ὅτι νέεται ἀντὶ τοῦ ναίονται. ἔνιοι δὲ ἀντὶ τοῦ ἔσχαται, οὐκ εὔ. A.

156 καὶ οἱ ὑπὸ σκῆπτρῳ λιπαρὰς τελέουσι θέμιστας: ἡ διπλῇ, ὅτι χρόνος ἐνῆλλακται, τελέουσιν ἀντὶ τοῦ τελέουσιν. A. Cf. p. 6.

160 καὶ μοι ὑποστήτω, ὅσον βασιλεύτερός εἰμι: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ ὅσον οὐκ ἔστι πλήθους, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ καθ' ὅσον εἰμι βασιλικώτερος. A. Respicit hunc locum O 166: talia afferri a precantibus argumenta.

165 ἀλλ' ἄγετε, κλητοὺς ὀτρύνομεν: ἡ διπλῇ, ὅτι τοὺς ἀπὸ τοῦ καλεῖσθαι αἰρουμένους. καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ οὗτοι γὰρ κλητοὶ γε (p 386). καὶ τὸ ὀτρύνομεν ἀντὶ τοῦ ὀτρύνωμεν. A. Cf. p. 13.

168 Φοῖνιξ μὲν πρῶτιστα διίφιλος ἡγησάσθω.

αὐτὰρ ἔπειτ' Αἴας τε μέγας καὶ δῖος Ὀδυσσεύς:

170 κηρύκων δ' Ὀδῖος τε καὶ Εὐρυβάτης ἄμ' ἐπέσθων.

168: ἡ διπλῇ, ὅτι ὁ Φοῖνιξ προέρχεται καὶ οὐ συμ-
πρεσβεύεται τοῖς περὶ τὸν Ὀδυσσεά, ὥστε μὴ συγχέσθαι
διὰ τῶν ἐξῆς τὰ δυνικά. A.

169: ἡ διπλῇ, ὅτι τὸ ἔπειτα Ἀρίσταρχος ἀντὶ χρονικοῦ
παραλαμβάνει, ἀντὶ τοῦ μετὰ ταῦτα, ὡς καὶ Ἑρμείας
μὲν ἔπειτα (x 307). βούλεται γὰρ πρῶτον τὸν Φοῖνικα
ἀπεληλυθότα εἰς τὸ σκῆνωμα, εἴτα τὸν Ὀδυσσεά καὶ τὸν
Αἴαντα ὡς πρεσβεύοντας. ὁ δὲ Κράτης τὸ ἔπειτα ἀντὶ τοῦ
δὴ συνδέσμου λαμβάνει. A. Cf. ad A 93 N 586 Ψ 557,
Ar. 153.

170 Εὐρυβάτης: ἡ διπλῇ, ὅτι οὐ τὸν Ἀγαμέμνωνος
(A 320) ὑποληπτέον νῦν λέγεσθαι, ἀλλὰ τὸν Ὀδυσσεύς
(B 184), ἐπεὶ καὶ ἐξωργίσθη, τῆς δι' αὐτοῦ γενομένης ἀφαι-
ρέσεως ὑπομνησθεῖς. (De Hodio homonymo v. B 856). ἐπέ-
σθων ἀντὶ τοῦ ἐπέσθωσαν (v. B 438). A.

τοῖσι δὲ πόλλ' ἐπέτελλε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ,
180 δεινδύλλων ἐς ἕκαστον, Ὀδυσσῆϊ δὲ μάλιστα:
ἡ διπλῇ ὅτι παρόντος τοῦ Φοῖνικος εἰ ταῦτα ὁ Νέστωρ
ποιεῖ, διὸ καὶ ἀρμόσει τὸ ἐς ἕκαστον πληθυντικῶς ἐξενηγε-
γμένον, καὶ οὐκ εἰς ἑκάτερον, ὅπερ ἐπὶ δύο τίθεται, καὶ τὸ
μάλιστα ὑπερθετικῶς εἰρηγμένον. A. ἐξενηγεγμένον scripsi
pro εἰσεν.

I.

182: τὼ δὲ βᾶτην: ἡ διπλῇ, ὅτι ἐπὶ Ὀδυσσεύς καὶ Αἴαντος τὸ δυικόν· κεχώριται γὰρ ὁ Φοῖνιξ μετὰ τὴν Νέστορος ἐντολήν, οὗτοι δὲ μετὰ ταῦτα. A.

184. Fuit adnotatio de aoristo reduplicato πεπιθεῖν: v. A 100 et p. 11.

188 τὴν (φόρμιγγα) ἄρειτ' ἐξ ἐνάρων, πόλιν Ἡετίωνος ὀλέσσας: ἡ διπλῇ, ὅτι ἀστεῖον τὸ μὴ οἴκοθεν κομίσαι ὥσπερ μέλλοντα ἐν πολέμῳ ἄνεσιν ἔχειν, ἀλλ' ἐκ τῶν λαφύρων ἀνηρῆσθαι ἀρμόνιον καὶ οὐκ ἄριουσον. A.

190 Πάτροκλος δὲ οἱ οἶος ἐναντίος ἦστο σιωπῇ δέγμενος Αἰακίδην.

190: ἡ διπλῇ, ὅτι οὐ μόνος ἐν τῇ κλισίᾳ, ἀλλὰ μόνος Αἰακίδην δεδεγμένος ἀντίος ἦστο· καὶ γὰρ Αὐτομίδων ἐπὶ τῆς κλισίας ἦν, ὁμοίως καὶ ὁ Φοῖνιξ. A. ἐπὶ τῆς σκηνῆς X 378.

192 τὼ δὲ βᾶτην προτέρω, ἡγεῖτο δὲ δῖος Ὀδυσσεύς: ἡ διπλῇ, ὅτι ἐπὶ Ὀδυσσεύς καὶ Αἴαντος τὸ δυικόν· παρόντος γὰρ τοῦ Φοίνικος ἀπίθανον λέγειν ἡγεῖτο δὲ δῖος Ὀδυσσεύς. A. Cf. ad 657.

197 χαίρετον. ἡ φίλοι ἄνδρες ἰκάνετον: ἡ διπλῇ, ὅτι χωρὶς τοῦ δυικῶς ἐσχηματίζεσθαι πρὸς Ὀδυσσεά καὶ Αἴαντα, καὶ τὰ τῆς διαθέσεως οὐκ ἐμφαίνει συμπαρόντα τὸν Φοῖνικα· οὐ γὰρ ἂν οὕτως ἐκπλαγείς ἀνεπήδησεν, ἢ ἐδεξιοῦτο ὡς αἰφνιδίως παραγενομένους. A.

206 αὐτὰρ ὃ γε κρεῖτον μέγα κάββαλεν ἐν πυρὸς αὐγῇ: ἡ διπλῇ ὅτι Εὐφορίων κρεῖτον τὸ κρέας ἐξεδέξατο, Ὁμηρος δὲ τὸ κρεοδόχον ἀγγεῖον. καὶ πρὸς τὸ ἐν πυρὸς αὐγῇ, τὸ ἀπὸ (legendum τόπον ἀπὸ vel ὑπὸ) τοῦ πυρὸς φωτιζόμενον. A. In sch. vulg. ad ψ 89 explicatur ἐν πυρὸς αὐγῇ: ἐν τῷ πεφωτισμένῳ καὶ πεφλογισμένῳ ἀπὸ τοῦ πυρὸς. Cf. BQ ad τ 55. Sed α,44 γαστέρες αἰδ' αἰγῶν κέατ' ἐν πυρὶ Aristarchus dicitur explicuisse παρὰ πυρὶ (cf. p. 28). ὁ δὲ Ἀριστοφάνης ἐν πυρὶ, ἐν τῷ καταφωτισμένῳ τόπῳ ὡς ἐν Ἰλιάδι (h. l.). BQ.

212 αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ πῦρ ἐκάη καὶ φλόξ ἐμαράνθη: ἐν τισι γράφεται αὐτὰρ ἐπεὶ πυρὸς ἄνθος ἀπέπτατο, παύσατο δὲ φλόξ. γελοῖον δὲ πυρὸς ἄνθος

I.

ὡς ῥόδων ἄνθος, τοῦ ποιητοῦ τὸ πῦρ δεινοποιήσαντος. A. Cf. ad Ψ 228.

219 θεοῖσι δὲ θῦσαι ἀνώγει

Πάτροκλον ὃν ἑταῖρον· ὁ δ' ἐν πυρὶ βάλλε θυηλάας· ἡ διπλῇ, ὅτι θῦσαι οὐ σφάζει, ὡς ὁ Τιμόθεος ὑπέλαβεν καὶ Φιλόξενος, ὁμοίως τῇ ἡμετέρᾳ ουνηθείᾳ, ἀλλὰ θυμιάσαι. καὶ ὅτι θυηλάς τὰς ἐπιθυνομένας ἀπαρχάς. καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (ξ 446) ἡ ῥα καὶ ἄργματα θῦσε θεοῖς αἰεργενέτησιν. A. ὡς ante ὁ Τιμόθεος ins. L. Ar. 92.

222 αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο· κυκλικώτερον κατακέχρηται τῷ στίχῳ, δεδειπνηκότων αὐτῶν πρὸ ὀλίγου. οὐ γὰρ ἤρων δαιτός. A. Cf. ad Ω 628 et Didymum ad h. l. De κυκλικώτερον v. adnot. ad O 610.

224 πλησάμενος δ' οἴνοιο δέπας δαΐδεντ' Ἀχιλλῆα.
ἥ καὶ ῥ' Ἀχιλεῦ. δαιτὸς μὲν εἰσης οὐκ ἐπιδέυνῃ
ἡμὲν ἐνὶ κλισίῃ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο
ἡ δὲ καὶ ἐνθάδε νῦν.

224: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ ἔθος ὅτι πλήρη καὶ οὐ κενὰ προὔπινον ὀρέγοντες τὰ ποτήρια (Ar. 198). δεῖ δὲ νοῆσαι ὅτι κατὰ τὸ σιωπώμενον ἐδέξατο ὁ Ἀχιλλεύς. ἰδίως δὲ οὐχ ὑπέσθηκε καὶ μιν φωνήσας. A. Neque omissum fuerit, ὅτι οἱ ἐστιώμενοι παρ' Ὀμήρῳ τοῖς ἐστιῶσι προπίνουσι, ὡς Ὀδυσσεὺς Ἀχιλλεῖ, καὶ Εὐμαίῳ ὁ αὐτός· Harl. Cram. ad ν 59, cf. ad ν 25.

225: ἡ διπλῇ, ὅτι προστιθέασι τινες τὸ σ, οὐκ ἐπιδευεῖς, κακῶς. οὗτοι δὲ καὶ τὸ ἐξῆς περισπῶσιν ἡμὲν ἐνὶ κλισίῃ, ἡμὲν ἐτυγχάνομεν. Ἀρίσταρχος δὲ χωρὶς τοῦ σ. A. τινὲς ins. L. Ar. 381. Coaluisse videtur ex Aristonico et Didymo.

234 (Trojanī) οὐδ' ἔτι φασίν
σχῆσσεσθ' ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνησιν πεσέεσθαι.

235: ὅτι ἐπὶ τῶν Τρώων ἐστίν· ἐμπεσοῦνται ταῖς ναυσίν, ἐνσεΐσουσιν (v. ad O 56). V.

241 στεῦται γὰρ (Hector) νηῶν ἀποκόψειν ἄκρα κόρυμβα· διορίζεται· στάσιν γὰρ ψυχῆς σημαίνει ἡ λέξις. ἡ δὲ ἐπαναφορὰ τῆς σημειώσεως πρὸς τὸ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (λ 584) στεῦτο δὲ διψάων. A. Ar. 106.

242 αὐτὰς τ' ἐμπλήσειν μαλεροῦ πυρός· ἡ διπλῇ,

I.

ὅτι Ἀρίσταρχος ἐμπλήσειν (vulgo ἐμπρήσειν). σημειοῦνται δέ τινες, ὅτι ἀντὶ τοῦ μαλερῶ πυρί (cf. 254). A. An hi legunt ἐμπρήσειν? Res obscura est. V. p. 21. ὅτι ante ἀντί ins. L.

246 φθίσθαι ἐνὶ Τροίῃ, ἐκὰς Ἀργεος ἱπποβότοιο: σημειοῦνται τινες ὅτι τὴν ὅλην Πελοπόννησον· τὸ δὲ ὄνομα οὐκ οἶδεν ὁ ποιητής, Ἡσίοδος δέ. A. Inseruimus τὸ δὲ ὄνομα, tale quid enim excidisse videtur.

ὦ πέπον, ἣ μὲν σοὶ γε πατὴρ ἐπετέλλετο Πηλεὺς ἤματι τῷ, ὅτε σ' ἐκ Φθίης Ἀγαμέμνονι πέμπεν, 254 ἠτέκνον ἐμόν": σημειοῦνται τινες ὅτι παρῆται τὸ τὰδε λέγων (cf. p. 17). A. Et quia cum his mandatis pugnant ea quae mandasse dicitur Peleus in loco reprobato 1767—85.

261 (Agamemnon) ἄξια δῶρα δίδωσι μεταλλήξαντι χόλοιο: ὅτι ἀντιγράφει τῇ μῆνιδι τὸν χόλον. A. Ar. 138.

262 εἰ δὲ σὺ μὲν μευ ἄκουσον, ἐγὼ δέ κέ τοι καταλέξω: ἣ διπλῇ πρὸς τὸ σχῆμα, ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐγὼ δ' ἄν σοὶ καταλέξαιμι, ἣ περισσὸς ὁ κέ. A. Scripsi ἣ pro καί. V. p. 9.

270 δώσει δ' ἐπὶ τὰ γυναῖκας ἀμύμονα ἔργα ἰδυίας Λεσβίδας: ἣ διπλῇ ὅτι τὰς ζ' Λεσβίδας ὑπὸσχρεῖται, οὐχ ὡς ὁ Ζηνόδοτος (131) ἐν ταῖς ζ' καὶ τὴν Βριοσιδα τάττει· ἔστι γὰρ Αὐρηνησία. A.

279 νῆα ἄλῃς χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ νηήσασθαι: ἀντὶ προστακτοῦ. A. Cf. p. 14.

297 οἱ κέ σε δωτίνῃσι θεὸν ὥς τιμήσονται: ἣ διπλῇ ὅτι τῷ παθητικῷ ἀντὶ τοῦ ἐνεργητικοῦ ἐχρήσατο· οὕτως γὰρ Ἀρίσταρχος τιμήσονται, ὡς ἐλεύσονται (cf. p. 2). A. Cod. bis vntai. Et omissum erit ὅτι περισσὸς ὁ κέ (cf. p. 11.). L.

313 ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθῃ ἐνὶ φρεσίν, ἄλλο δὲ εἴπη: ἣ διπλῇ, ὅτι δοκεῖ συγκεχύσθαι τὸ ἄλλο πρὸς τὸ ἕτερον· ἔδει γὰρ ἕτερον δὲ εἴπη, ἐτέρου πρὸς ἕτερον ἀντιδιαστολλομένου· τὸ γὰρ ἄλλο ἐπὶ πλειόνων τίθεται. A. τὸ ἄλλο πρὸς ante τὸ ἕτερον ins. L. v. ad 473.

ὥς δ' ὄρνις ἀπτῇσι νεοσσοῖσι προφέρῃσιν μάλιστα, ἐπεὶ κε λάβῃσι, κακῶς δ' ἄρα οἱ πέλει αὐτῇ,

325 ὥς καὶ ἐγὼν πολλὰς μὲν αὖπνους νύκτας ἴαυον.

324: ὅτι οἱ γλωσσογράφοι (Ar. 45) μάλιστα τὴν ἀκρίδα,

I.

δέον μᾶσθημα καὶ βρῶμα. ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτὸ τὸ στόμα ὁμωνύμως, καθάπερ [τὸ] χοίνικα τὸ μετροῦν καὶ τὸ μετρούμενον· ἀλλ' Ὀδυσσεὺς ἐπὶ μᾶστακα χερσὶ πίεζεν (δ 287). A. Ar. 71. Cod. μέτρον pro μετροῦν: cf. ad Φ 502.

325. Annotatum fuit *λαύειν* nunc non idem esse atque *καθεύδειν* sed *ἐπαυλίζεσθαι*: T 71.

327 ἀνδράσι μαρναμένος ὄρων ἔνεκα σφετεράων: ἡ διπλῇ ὅτι ὄαροι αἱ τῶν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ὁμιλῖαι. νῦν δὲ λέγει τῶν γυναικῶν. A. Pro ὄαροι (Apollon. lex. 118, 14) cod. ἄοροι.

328 δώδεκα δὴ σὺν νηυσὶ πόλεις ἀλάπαξ' ἀνθρόπων. Annotatum fuit, Achillem semel dici *πιτολίπορθον*: Φ 55. Cf. ad O 56.

338 τί δὲ λαὸν ἀνήγαγεν ἐνθάδ' ἀγείρας: ἡ διπλῇ ὅτι οὕτως εἶωθε λέγειν ἀναγωγὴν καὶ ἀνάπλουν τὸν ἐκ τῆς Εὐρώπης εἰς τὴν Ἀσίαν πλοῦν, διὰ τὸ τὰ πρὸς ἄρκτους ὑψηλότερα εἶναι. A. v. Γ 48.

346 ἀλλ' Ὀδυσσεῦ, σὺν σοί τε καὶ ἄλλοισιν βασιλεῦσιν φραξέσθω νήεσσιν ἀλεξέμεναι δῆιον πῦρ: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ ἐν Ὀδυσσεΐα (θ 75) ζητούμενον νεῖκος Ὀδυσσῆος καὶ Πηλεΐδew Ἀχιλλῆος, ὅτι ἐμφαίνει καὶ νῦν ἀναιρῶν τὴν ἐπιχείρησιν τῶν περὶ Ὀδυσσεά (cod. εἰως) λεγόντων βουλῇ καὶ λόγῳ αἰρεθήσεσθαι τὴν πόλιν (i. e. elevans objecta sibi ab Ulixē, qui consilio et ratione urbem expugnatam iri affirmaret). νῦν γὰρ οἷον ἐπισαρκάζων λέγει. A. Ar. 178.

354 ἀλλ' ὅσον ἔς Σκαιᾶς τε πύλας καὶ φηγὸν ἱκανεν: ἡ διπλῇ ὅτι πληθυντικῶς εἶπε τὴν πύλην μίαν οὔσαν (Ar. 129). Σκαιὰ δὲ καὶ Δαρδάνια αἱ αὐταί. ἡ δὲ δρῦς πρὸ τῆς Ἰλίου ἦν. A. Cf. E 789. Ar. 231.

364 ἐστι δέ μοι μάλα πολλὰ, τὰ κάλλιπον ἐνθάδε ἔρρων: ὅτι τὸ ἔρρων οὐ λέγει ψιλῶς παραγινόμενος, ἀλλὰ θύσαρρεσιτῶν τῇ παρουσίᾳ φησὶν, ἐνθάδε μετὰ φθορᾶς παραγενόμενος. AB. Ar. 109.

367 ἄξομαι, ἄσ' ἔλαχόν γε: ἡ διπλῇ ὅτι παραπλησίως καὶ κατ' ἀρχὴν τῆς μήνιδος λέγει τῶν δ' ἄλλων ἄ μοι ἐστι (A 300). τὰ μὲν γὰρ ἄλλα κατὰ κλῆρον ἔλαβε, τὴν δὲ Βρισηίδα ἐξαίρετον παρ' Ἀγαμέμνονος. A.

378 τίω δέ μιν ἐν καρὸς αἴση: ἡ διπλῇ ὅτι οὐνέ-

I.

σταλται Ἰακῶς ἐν καρὸς ἀντὶ τοῦ ἐν κηρὸς· ὅμοιον γάρ ἐστι τῷ ἴσον γάρ σφισι πᾶσιν ἀπήχθετο κηρὶ μελαίῃη (Γ 454). A. Cf. λάκε pro ἐλκε Ξ 25, λελασμένος Π 776, Ἀπειραίη η 8 (Pal.) Fortasse huc relatum etiam ἔστασαν pro ἔστησαν M 56.

383 (Thebae Aegyptiae) αἵ τ' ἐκατόμπυλοὶ εἰσι, διηκό-
σιοι δ' ἄν' ἐκάστας

ἄνδρες ἐξοιχνεῦσι οὖν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν.

383: ἡ διπλῇ ὅτι ἄν' ἐκάστας πληθυντικῶς τὰς πύλας, ὡς εἶναι ἐκατὸν τάγματα· οὕτως δὲ ἄν' ἐκάστας δεῖ γρά-
φειν· οὐδέποτε γὰρ ἐνικῶς Ὀμηρος πύλην φησὶν, ἀλλὰ πύ-
λας. A. Ar. 129.

385 οὐδ' εἴ μοι τόσα δοίη ὅσα ψάμαθός τε κό-
νις τε: ἡ διπλῇ πρὸς τὴν διαφορὰν τῆς ψαμάθου καὶ ἀμά-
θου, ὅτι ἡ παραθαλάσσιος ψάμαθος, κόνις δὲ ἡ πεδιάς
ἄμμος· καὶ οὐδὲς τὸ αὐτὸ λέγει. A. οὐδὲς pro οὐδεὶς
emend. Lehrs. qu. ep. p. 334 not. Cf. Ar. 128.

395 πολλαὶ Ἀχαιίδες εἰσὶν ἄν' Ἑλλάδα τε
Φθίην τε: ἡ διπλῇ ὅτι τὴν Θετταλίαν οὕτως λέγει μόνην,
τὴν δὲ ὅλην ἡπειρον οὐκ οἶδεν οὕτως καλουμένην. νόθα οὖν
ἐκεῖνα ἐγγεῖρ' ἐκέκαστο Πανέλληνας καὶ Ἀχαιούς
(B 530) καθ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἀργός (δ 726). A.
Ar. 233.

401 οὐ γὰρ ἐμοὶ ψυχῆς ἀντάξιον οὐδ' ὅσα φασὶν

Ἴλιον ἐκτῆσθαι: ἐνίους φησὶν ὁ Ἀρίσταρχος γράφειν
οὐ γὰρ ἐμῆς ψυχῆς· ἀλαζονικὸς δὲ ὁ λόγος, οὐδὲν τῆς
ἐμῆς ψυχῆς ἄξιον. ἄμεινον ἐμοὶ γράφειν. A. Hoc scholium
Didymi esse videtur. Sed diplo in textu Ven. nisi errore huic
versui addita est, indicat etiam Aristonici ad hunc locum fuisse
adnotationem, sive de eadem re dixit sive de alia.

οὐδ' ὅσα λῆινος οὐδὸς ἀφήτορος ἐντὸς ἐέργει

405 Φοῖβου Ἀπόλλωνος, Πυθοὶ ἐνι πετρῆεσση·

404: ἡ διπλῇ πρὸς τοὺς γλωσσογράφους (Ar. 45), ἀφῆ-
τορος τοῦ σιροφέως ἀποδιδόντας. καὶ Ζηνόδοτος δὲ οὕτως
ἐκδέδεκται· τὸν γὰρ ἐξῆς μετέγραφε νηοῦ Ἀπόλλωνος.
ἀφῆτορα δὲ τὸν Ἀπόλλωνα ἐπιθετικῶς, οὐ κοινότερον, ἀλλὰ
τὸν Πύθιον, οἷον ὁμοφῆτορα, διὰ τὸ εἰς λόγους ἐρχεσθαι
τοῖς χρησιμωδουμένοις. A.

I.

405: ἡ διπλῇ περιεστιγμένη, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει νηοῦ Ἀπόλλωνος. Α.

410 μήτηρ γάρ τέ μέ φησι θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα, διχθαδίας κῆρας φερέμεν θανάτοιο τέλος δέ.

Adnotatio fuit de duobus Achillis fati: N 663.

415 ὦλετό μοι κλέος ἐσθλόν, ἐπὶ δηρὸν δέ μοι αἰὼν ἔσσεται, οὐδέ κέ μ' ὦκα τέλος θανάτοιο κιχείη.

416: ἀθετεῖται, ὅτι νομίσας τις κρέμασθαι τὸν λόγον προσέθηκεν αὐτόν (Ar. 350). καὶ γὰρ κατὰ τὸ περισσὸν ἐπιλέγεται, οὐδέ κέ μ' ὦκα. δεῖ οὖν κοινὸν λαβεῖν τὸ ἔσται ἀπὸ τοῦ προκειμένου τοῦ ἄφθιτον ἔσται (v. 413). Α. περισσόν L. pro κοινόν.

419 Ἰλίου αἰπαινῆς: ἡ διπλῇ ὅτι θηλυκῶς τὴν Ἰλιον. Α.

οὐδ' εἴ κέν μοι ὑποσταίῃ θεὸς αὐτός,

446 γῆρας ἀποξύσας θήσειν νέον ἡβώνοντα,

οἶον ὅτε πρῶτον λίπον Ἑλλάδα καλλιγύναικα.

446: ἡ διπλῇ ὅτι οὐ λέγει νέον κατὰ τὴν ἡλικίαν ἀλλὰ κατὰ μεσότητα, ἀντὶ τοῦ νεωστὶ ἡβώνοντα (Ar. 153. cf. p. 29). Α.

447 Ἑλλάδα: ἡ διπλῇ ὅτι πάλιν τὴν Θετταλικὴν πόλιν οὕτως εἶπεν (Ar. 233). καὶ ὅτι Ζηνόδοτος τοῖον ὅτε πρῶτον, ἐξ οὗ φανερός ἐστι τὸ νέον ὀνομαστικῶς δεδεδεγμένος (i. e. ut nomen. ὄνομα nomen substantiv. P 86, adjectiv. B 697). Α.

455 μή ποτε γούνασιν οἷσιν ἐφ' ἔσσεσθαι φίλον υἷον: ἡ διπλῇ ὅτι τινὲς γράφουσιν ἐμοῖσιν. λέγει δὲ οὐ περὶ ἑαυτοῦ ὁ Φοῖνιξ, ἀλλὰ περὶ τοῦ Ἀμύντορος. Α.

τὸν μὲν ἐγὼ βούλευσα κατακτᾶμεν ὅξέι χαλκῷ·

ἀλλὰ τις ἀθανάτων παῦσεν χόλον, ὅς ῥ' ἐνὶ θυμῷ

460 δῆμιον θῆκε φάτιν καὶ ὀνειδέα πόλλ' ἀνθρώπων, ὥς μὲν πατροφόνος μετ' Ἀχαιοῖσιν καλεοίμην.

458—461. Hos quatuor expunctos ab Aristarcho (Plutarch. de audiend. poet. p. 26 F.) primus restituit F. A. Wolfius, v. Prolegom. p. 38, 262, praefat. ad Iliad. p. 86. Lehrs. Aristarch. p. 355.

472 πῦρ, ἕτερον μὲν ὑπ' αἰθούσῃ εὐερκέος αὐλῆς,

ἄλλο δ' ἐνὶ προδόμῳ πρόσθεν θαλάμοιο θυρώων: ἡ διπλῇ ὅτι πάλιν (313) δοκεῖ τὸ ἄλλο πρὸς τὸ ἕτερον συγ-

I.

κεχύσθαι. πιθανεύονται δὲ οἱ λέγοντες τρία φῶτα εἶναι, ἐν μὲν ὑπὸ ταῖς αἰθούσαις, ἕτερον δὲ ἐν τῷ οἴκῳ, ἄλλο δὲ ἐν τῷ προδόμῳ τοῦ οἴκου· ἀπίθανον γάρ φασιν εἶναι ἐν μὲν τῷ προδόμῳ πῦρ εἶναι, ἐν δὲ τῷ οἴκῳ ἐλλείπειν. A. Apparet Aristonicum ante oculos habere ὑπ' αἰθούσῃ, sed Didymus ἐν αἰθούσῃ Aristarcheam esse dicit. οἱ ante λέγοντες inserui.

ὅτι πληθυντικῶς θύρας· ἀντὶ τοῦ θύραν. A. Ar. 130 not.

478 φεῦγον ἔπειτ' ἀπάνευθε δι' Ἑλλάδος εὐρυχόροις· Ἑλλὰς πόλις ὁμώνυμος τῇ χώρᾳ (cf. ad 447, et ad 395). Μυρμιδόνες δὲ καλεῦντο καὶ Ἕλληνες (B 684). A. Ar. 233.

481 καὶ με φίλησ' ὥς εἴ τε πατὴρ ὃν παῖδα φιλήσῃ· ἡ διπλῇ ὅτι τὸ ἐφίλησε (sic) κατὰ τὴν ἡμετέραν χρῆσιν (Ar. 150). καὶ ὅτι πρεσβύτερος Πηλεὺς Φοῖνικος (Ar. 188). A.

484 ναῖον δ' ἐσχατιὴν Φθίης, Δολόπεσσιν ἀνάσσων· Δολόπων (cf. p. 23). μέρος τῆς Φθιώτιδος χώρας· διὸ καὶ παραλέλοιπεν αὐτοὺς ἐν τῷ καταλόγῳ (Ar. 236). A.

πρὶν γ' ὅτε δὴ σ' ἐπ' ἐμοῖσιν ἐγὼ γούνεσσι κα-
θίσσας

489 ὅψου τ' ἄσσαιμι προταμῶν καὶ οἶνον ἐπισχών· ὅτι πᾶν τὸ προσεσθιόμενον ὅψον ἔλεγον οἱ παλαιοί (Ar. 153). καὶ ὅτι οὐχ ὑπὸ Χείρωνος ἐτράφη ὁ Ἀχιλλεύς, ἀλλὰ τὴν ἱατρικὴν μόνον ἐπαιδευθή. A. Ar. 190. Cf. BL ad 486.

505 ἡ δ' ἄτη σθεναρὴ τε καὶ ἀρτίπος, οὕνεκα πάσας πολλὸν ὑπεκπροθέει, φθάνει δέ τε πᾶσαν ἐπ' αἶαν

βλάπτουσ' ἀνθρώπους· αἱ δ' ἐξακέονται ὀπίσσω. 505: ὅτι οὕνεκα ἀντὶ τοῦ τούνεκα. A. Ar. 153.

506: ἐκτατέον τὸ φθάνει διὰ τὸ μέτρον. ἡ δὲ διπλῇ περιεσιγμένη, ὅτι Ζηρόδοτος γράφει φθανέει (cf. ad Φ 262). A.

507. Adnotatum fuit, ex hoc effectum esse versum rejectum T' 94.

ὅς μὲν τ' αἰδέσεται κούρας Διὸς ἄσσαν ἰούσας, 509 τὸν δὲ μέγ' ὤνησαν· ὅτι περισσὸς ὁ δὲ σύνδεσμος (p. 33)· διὸ οὐ δεῖ συνεκλίνειν τῷ ἄρθρῳ τὸν σύνδεσμον. A. Aristonici et Herodiani notae coaluisse videntur, qua de re v. Lehrs. in Herodiano.

520 (Phoenix loquitur) ἄνδρας δὲ λίσσεσθαι ἐπιπρο-

I.

ἔηκεν ἀρίστους· ἡ διπλῇ ὅτι οὐ συμπεριλαμβάνει ἑαυτὸν ὁ Φοῖνιξ, ὡς ἂν μὴδὲ χώραν ἔχων πρεσβευτοῦ. A.

527 μέμνημαι τόδε ἔργον ἐγὼ πάλαι, οὐτινέον γε· ἡ διπλῇ ὅτι τὸ νέον νεωσιί. A. Ar. 153.

529 Κουρήτες τ' ἐμάχοντο καὶ Αἰτωλοὶ μανε-
χάρμαι —

531 Αἰτωλοὶ μὲν ἀμυνόμενοι Καλυδῶνος ἐραννῆς· ἡ διπλῇ, ὅτι πρὸς τὸ δεύτερον πρότερον ἀπήντησε (Ar. 13) καὶ ὅτι λείπει ἡ περί, περὶ Καλυδῶνος (p. 26). A.

οἷη δ' οὐκ ἔρρεξε Αἰὼς κούρη μεγάλοιο.

537 ἡ λάθετ' ἡ οὐκ ἐνόησεν· ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἐκλάθετ' οὐδ' ἐνόησεν, ὥστε τὸ αὐτὸ διλογεῖσθαι. οὐκ ἐνόησε δὲ ὅτι διαφέρει· τὸ μὲν γὰρ ἐλάθετο, ἐκὼν παρέπεμψεν, τὸ δὲ οὐκ ἐνόησεν, οὐδὲ τὴν ἀρχὴν κατὰ νοῦν ἔσχευ. A. διλογεῖσθαι scripsit L. pro δεῖ λογίζεσθαι. — Suspicabar olim, pro ἐκὼν παρέπεμψεν scribendum esse ἄκων, sed injuria. Nam non modo B et L idem exhibent, sed etiam ADV ad E 1 et Apollon. soph. 106, 20: et hic et illi ex Aristonico haurientes.

540 (aper) ὃς κακὰ πόλλ' ἔρθεσκεν ἔθων Οἰνῆος ἀλῶν
πολλὰ δ' ὃ γε προθέλυμνα χαμαὶ βάλε δένδρεα
μακρά

αὐτῇσιν ῥίζησι καὶ αὐτοῖς ἄνθεσι μελῶν.

540: ὅτι οἱ γλωσσογράφοι (Ar. 44) τὸ ἔθων ἀποδιδοῦσι βλάβων. ἔστι δὲ ἐξ ἔθους ἐπιφοιτῶν. A. Cf. ad Π 260.

541 προθέλυμνα· ἡ διπλῇ ὅτι ἄλλα ἐπ' ἄλλοις· ἐνιοὶ δὲ πρόρριζα. A.

542: ὅτι μῆλα πάντα τὰ ἀκρόδρυα ἔλεγον οἱ παλαιοί, οὐχ ὡς ἡμεῖς εἰδικῶς (Ar. 108)· καὶ ὅτι εἴωθεν ἡ σὺν πρό-
θεσις ἐλλείπειν. (p. 25). A.

546 τόσσος ἔην, πολλοὺς δὲ πυρῆς ἐπέβησ' ἄλ-
γεινῆς· ἡ διπλῇ ὅτι ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος (v. ad B 417) σημαίνει ἀνείλεν. καὶ ὅτι διὰ πυρὸς ἔθαπτον (Ar. 198). A.

ἄλλ' ὅτε δὴ Μελέαγρον ἔδυ χόλος, ὃς τε καὶ ἄλλων
554 οἰδάνει ἐν στήθεσσι νόον, πύκα περ φρονεόντων·
ἡ διπλῇ ὅτι οἰδάνει ἀντὶ τοῦ οἰδάνειν ποιεῖ, ὅμοιον τῷ
πάντας μὲν ῥ' ἔλπει (β 91) ἀντὶ τοῦ ἐλπίζειν ποιεῖ. A.
Cf. ad E 37.

I.

556 κείτο παρὰ μνηστῇ ἀλόχῳ, καλῇ Κλεοπάτρῃ
 557 κούρῃ Μαρπησσης καλλισφύρου Εὐηνίνης —
 561 τὴν δὲ τότε ἐν μεγάροισι πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
 Ἀλκυόνην καλέεσκον ἐπώνυμον· ἡ διπλῇ ὅτι οὐ
 τὴν Μάρπησσαν, ἀλλὰ τὴν Κλεοπάτραν. ABL.

567 πόλλ' ἀχέουσ' ἤρᾱτο κασιγνήτοιο φόνοιο· ἡ
 διπλῇ ὅτι λείπει ἡ περὶ (cf. p. 26). AB. Fortasse etiam verba
 praecedentia τοῦ ἀδελφικοῦ Aristonici sunt, et forma scholii
 fuerit haec τοῦ ἀδελφικοῦ· διὸ ἡ διπλῇ· καὶ ὅτι κτλ. —
 Verba τοῦ κασιγνητικοῦ ex hoc loco male translata sunt ad
 sch. v. 632.

πολλὰ δὲ καὶ γαίαν πολυφόρβην χερσὶν ἀλοία
 κικλήσκουσ' Αἶδην καὶ ἐπαινὴν Περσεφόνειαν,
 570 πρόχην καθεζομένην, δεύοντο δὲ δάκρυσι κόλποι,
 παιδὶ δόμεν θάνατον· τῆς δ' ἡεροφοῖτις Ἐρινὺς
 ἐκλυεν ἐξ Ἑρέβessφιν, ἀμείλιχον ἦτορ ἔχουσα.

568: ἡ διπλῇ ὅτι οἱ τοὺς χθονίους θεοὺς ἐπικαλούμενοι
 ταῖς χερσὶ τὴν γῆν ἐπέκρουον. A.

569: ἡ διπλῇ ὅτι ἐπικαλεῖται μὲν τὸν Αἶδην καὶ τὴν
 Περσεφόνην, ὑπακούουσι δὲ αἱ Ἐρινύες ὡς ὑπηρετίδες (Ar.
 185). AB.

571: ἡ διπλῇ ὅτι αἱ Ἐρινύες ὥσπερ ὑπηρετίδες ὑπα-
 κούουσιν, καὶ οὐ μάχεται τὸ κικλήσκουσ' Αἶδην καὶ
 ἐπαινὴν Περσεφόνειαν (Ar. 185). A.

575 πέμπον δὲ θεῶν ἱερῆας ἀρίστους· ὅτι ἐν-
 τεῦθεν Σοφοκλῆς ἐν τῷ Μελεάγρῳ τὸν χορὸν ἀπὸ ἱερέων
 παρήγαγεν. A.

578 ἐνθα μιν ἠνώγον τέμενος περικαλλῆς ἐλέ-
 σθαι· ἡ διπλῇ ὅτι συντελικῶς τὸ ἐλέσθαι. A. Cf. p. 5.

593 ἄνδρας μὲν κτείνουσι, πόλιν δὲ τε πῦρ ἄμα θύνει,
 τέκνα δὲ τ' ἄλλοι ἄγουσι βαθυζώνους τε γυναῖκας.

593 ἄμα θύνει· ὅτι ἄμαθον ποιεῖ· οὕτως δὲ λέγει τὴν
 πεδιάσιμον κόνιν. ὁ δὲ Αἰσχύλος ἐπὶ τοῦ διαφθεῖρειν ψι-
 λῶς τέταχε, περὶ τοῦ Ἀκταίωνος λέγων κύνες διημάθυ-
 νον ἄνδρα δεσπότην (fr. 257 Hermann.) A. Ar. 128.

594: ἡ διπλῇ ὅτι Ζηρόδοτος γράφει τέκνα δὲ δῆλοι
 ἄγουσι. A.

I.

597 ὥς ὁ μὲν Αἰτωλοῖσιν ἀπήμυνεν κακὸν ἡμᾶρ
εἷξας ὧ θυμῷ· ἡ διπλῇ ὅτι οὐ τῷ θυμικῷ πάθει λέ-
γει, ἀλλὰ τῇ ἐπιθυμίᾳ ὑποχωρήσας, ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀντι-
ταξάμενος. Α.

605: οὐκ ἐθ' ὁμῶς τιμῆς ἔσεαι, πόλεμόν περ ἀλαλ-
κῶν· ἡ διπλῇ ὅτι τινὲς προφέρονται τιμῆς (ὡς φωνῆς) ἢ τῇ
τιμῆις. Ὀμηρικὸν δὲ τὸ τιμῆς ἔσεαι, ἀντὶ τοῦ τιμῆς με-
θέξεις. καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς ἀποκρινόμενός φησιν οὐ τί με
ταύτης χρεὼ τιμῆς (607) Α.

607 Φοῖνιξ, ἅττα γεραῖε· ἡ διπλῇ ὅτι τὸ ἅττα
προσφώνησις ἐστὶ πρὸς τροφία ἀμετάφραστος. Α.

612 μὴ μοι σύγχει θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἀχεύων·
ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ὀδυρόμενος, κινυρίζων, οἷον θρη-
νῶν. ἐστὶ δὲ οὐχ Ὀμηρικόν, καὶ παρὰ τὸ πρόσωπον. Α.

616 ἴσον ἐμοὶ βασίλευε, καὶ ἡμῖσι μείρεο τιμῆς·
ὅτι τὸ μείρεο ἀντὶ τοῦ μερίζου, πρὸς Ζηνόδοτον μεταγρά-
φοντα ὅποτε (immo ὅς ποτε) μειρόμενος, μέγα δ'
ἔστενεν ἀντὶ τοῦ μέγ' ἐγήθεεν (H 127), ἢ στερισκό-
μενος τῆς στρατείας. οὐ τίθησι δὲ τὸ μείρεσθαι ἀντὶ τοῦ
στερίσκεσθαι ἀλλ' ἀντὶ τοῦ μερίζεσθαι. Α.

619 φρασσόμεθ' ἡ κε νεώμεθ' ἐφ' ἡμέτερ' ἡ κε
μένωμεν· ἡ διπλῇ ὅτι οὐδὲν ἐστὶ μαχόμενον, ἀλλ' αἰδε-
σθεῖς παραπέπεισται. Α.

620 ἦ, καὶ Πατρόκλῳ ὃ γ' ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε σιωπῇ
Φοῖνικι στορέσαι πυκινὸν λέχος, ὄφρα τάχιστα
ἐκ κλισίης νόστοιο μεδοίατο.

621: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ ὄφρα νῦν ἀντὶ τοῦ ἵνα κεῖται. Α.

622: ἡ διπλῇ ὅτι νόστοιο μεδοίατο λέγει νόστου ἐπι-
μελοῖντο, πάλιν τῆς ἀφόδου μνείαν λάβοιεν οἱ περὶ Ὀδυσ-
σεά. Α.

καὶ μὲν τίς τε κασιγνήτοιο φονῆος

633 ποινὴν ἢ οὐ παιδὸς ἐδέξατο τεθνηῶτος· ἡ διπλῇ,
ὅτι παρῆται πρόθεσις [καὶ πτωσις ἐνῆλλακται], ἀντὶ τοῦ
καὶ μὲν τίς τε παρὰ κασιγνήτου φονέως (cf. p. 26). καὶ πρὸς
τὸ ἥρωικόν ἔθος. Α. Et quod ποινή h. l. proprie pretium pro
caede solutum: Ar. 152.

638 νῦν δέ τοι ἐπὶ παρὶς ὀχρεῖται ἀρίστας·
ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος ἐλέγχεται γράφων ἔξ, ἀτὰρ ἐβδο-

I.

μάτην Βρισηίδα (T 245). χωρίς γάρ εἰσιν αἱ ἐπτά (cf. ad 131). A.

ὑπωρόφιοι δέ τοι εἶμεν

641 πληθύος ἐκ Δαναῶν: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἄθρόοι ἐκ Δαναῶν. πῶς δὲ ἄθρόοι ἐληλυθέναι δύνανται δύο ὄντες; A.

656 ὡς ἔφαθ', οἱ δὲ ἕκαστος ἐλὼν δέπας ἀμφικύπελλον σπείσαντες παρὰ νῆας ἴσαν πάλιν ἤρχε δ' Ὀδυσσεύς.

656: ἡ διπλῇ, ὅτι ἤρμοζεν ἐπὶ τῶν δύο λέγειν ἑκάτερος, διὰ δὲ τὸ μέτρον, [ἵνα τηρηθῇ τὸ τῆς λέξεως] οὕτως εἴρηται· οὐ γὰρ ἀρμόζει τῷ μέτρῳ τὸ ἑκάτερος. ἡ δει λέγειν, ὅτι καὶ ἐπὶ τῶν κηρύκων λέγει ἕκαστος. A. Verba ἵνα τηρηθῇ τὸ τῆς λέξεως ab aliquo in margine videntur scripta fuisse, qui significare voluit quorsum spectaret haec nota: ut servetur propria vis vocabuli ἕκαστος.

657: ἡ διπλῇ ὅτι καὶ ἐν τοῖς ἔμπροσθεν ἡγεῖτο Ὀδυσσεύς· ἡγεῖτο δὲ διὸς Ὀδυσσεύς (192). καὶ ὅτι οὐ συμπρεσβεύει ὁ Φοῖνιξ, ἐπεὶ τοι κἂν ἀποπρεσβεύων ἡγεῖτο. A.

664 τῷ δ' ἄρα παρκατέλεκτο γυνή, τὴν Λεσβόθεν ἦγεν: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει τῷ δὲ γυνὴν παρέλεκτο Κάειρ', ἣν Λεσβόθεν ἦγε. πῶς δὲ δύναται ἡ Καρίνη Λεσβία εἶναι, εἰ μὴ ἄρα ῥητέον, ὅτι τὴν Λέσβον τότε Κάρες κατώκουν; A.

668 (Achilles) Σκῦρον ἐλὼν αἰπεῖαν, Ἐνυῆος πολίεθρον: ἡ διπλῇ, ὅτι διὰ τούτων καὶ τὴν Σκῦρον πεπολιορκημένην ὑπὸ Ἀχιλλέως μετὰ τῶν ἄλλων πόλεων παραδίδωσι (Ar. 178). A.

682 αὐτὸς δ' ἠπείλησεν ἄμ' ἡοὶ φαινομένηφιν νῆας ἐυσσέλμους ἄλαδ' ἐλκέμεν ἀμφιελίσσας: ἡ διπλῇ, ὅτι τὸ ἠπείλησε νῦν κατὰ τὴν ἡμετέραν χρῆσιν (Ar. 150). A.

καὶ δ' ἂν τοῖς ἄλλοισιν ἔφη παραμυθήσασθαι

685 οἷκαδ' ἀποπλείειν, ἐπεὶ οὐκέτι δῆτε τέκμωρ Ἴλιου αἰπεινῆς.

685: ἀπὸ τοῦ διηγηματικοῦ ἐπὶ τὸ μιμητικὸν μετέβη· οὐ γὰρ εἶπε δῆρουν ἀλλὰ δῆτε. A. Cf. ad T 855 et p. 17.

686: ἡ διπλῇ ὅτι θηλυκῶς τὴν Ἴλιον. A.

I. K.

ὥς ἔφατ'· εἰσὶ καὶ οἷδε τὰ δ' εἰπέμεν, οἷ μοι ἔποντο,
Αἴας καὶ κήρυκε δ' ὤω, πεπνυμένω ἄμφω.

690 Φοῖνιξ δ' αὖθ' ὁ γέρων κατελέξατο· ὥς γὰρ ἀνώγει,
ὄφρα οἱ ἐν νήεσσι φίλην ἐς πατρίδ' ἔπηται
αὖριον, ἣν ἐθέλῃσιν· ἀνάγκη δ' οὐ τι μιν ἄξει.

688—693: ἀθετοῦνται στίχοι πέντε ἕως τοῦ αὖριον,
ἣν ἐθέλῃσιν, ὅτι κοινότεροι τοῖς νοήμασι, καὶ τῇ συνθέ-
σει πεζότεροι, καὶ ὅτι ὡς ἀπιστησόμενος μάρτυρας ἐπισπᾶται.
A. κοινότεροι L. pro καὶ νεώτεροι.

ὥς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ
694 μῦθον ἀγασσάμενοι· μάλα γὰρ κρατερῶς ἀγό-
ρευσεν.

694: ὅτι ἐξ ἄλλων τόπων ἐστὶν ὁ στίχος· νῦν γὰρ οὐχ
ἀρμόζει· τότε γὰρ εἶωθεν ἐπιφωνεῖσθαι, ὅταν ὁ αὐθεντῶν
τοῦ λόγου καταπληκτικὰ τινα προενέγκηται. νῦν δὲ πῶς
ἂν ἐπὶ Ὀδυσσεὺς λέγοιτο τοῦ μηνύοντος τὰ ὑπ' Ἀχιλλέως
εἰρημένα; (v. ad H 404). A.

698 μὴ δ' ὄφελος λίσσεσθαι ἀμύμονα Πηλείωνα:
ἀντὶ τοῦ οὐκ (immo οὐδ') ὄφελος. AD. Recepi hoc dubitan-
ter, cum propter diplen quae in textu est, tum propter adnot.
ad O 41.

699 ὁ δ' ἀγῆνωρ ἐστὶ καὶ ἄλλως: ἡ διπλῇ ὅτι ἐνίοτε
μὲν ἐπὶ ἐπαίνου ὁ ἀγῆνωρ, ὁ ἄγαν τῇ ἡγορέῃ καὶ τῇ ἀν-
δρείᾳ χρώμενος, νῦν δὲ ἐπὶ ψόγου, ὁ ἄγαν ὑβριστικός καὶ
διὰ τῆς ἀνδρείας ὑπερπεπτωκὼς εἰς ὕβριν. A. Ar. 148.

708 καρπαλίμως πρὸ νεῶν ἐχέμεν λαόν τε καὶ ἵππους
ὀτρύνων, καὶ δ' αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισι μάχεσθαι:
ἡ διπλῇ ὅτι τὸν λόγον τοῦτον ἀκήκοεν κατὰ τὸ σιωπώμενον
ὁ Ἀχιλλεύς. διό φησιν οὐ γὰρ Τυδεΐδew Διομήδεος
ἐν παλάμῃσι Μαίνεται ἐγχείῃ (Π 74). καὶ ὅτι τῷ
ἀπαρεμφάτῳ ἀντὶ τοῦ προστακτικοῦ κέχρηται (cf. V. ad 708
et p. 14). καὶ ὅτι τῇ ἐχομένῃ Ἀγαμέμνων ἀριστεύει. A.

EIS THN K.

1 ἄλλοι μὲν παρὰ νηυσὶν ἀριστιῆες Παναχαϊῶν:
παραιτητέον τοὺς γράφοντας ὧν ἐστὶ καὶ Ζηνόδοτος ὠλλοι
μὲν (Cf. ad B 1, Ar. 377). AB.

K.

5 ὥς δ' ὅτ' ἂν ἀστράπτῃ πόσις Ἥρης ἠνκόμοιο —
 6 τεύχων ἢ πολὺν ὄμβρον ἀθέσφατον ἢ ἡ χάλαζαν
 7 ἢ νιφετόν, ὅτε πέρ τε χιῶν ἐπάλυνεν ἀρούρας —
 9 ὥς πυκιν' ἐν στήθεσιν ἀνεστενάχιζ' Ἀγαμέμνων.
 10 νειόθεν ἐκ κραδίης, τρομέοντο δέ οἱ φρένες ἐντός.

5: ἡ διπλῇ, ὅτι παραβάλλει τὸν στεναγμόν· ὥς δ' ὅτ' ἂν — οὕτως καὶ ἡ τοῦ Ἀγαμέμνονος ψυχὴ ἐστέναζεν. καθ' ἕκαστα δὲ οὐκ ἐπεξείργασται, διότι οὐκ ἔστι πρὸς ἅπαντα ἡ εἰκὼν. A.

6. Aristonicus sic fere videtur scripsisse: ὅτι νείφειν μὲν τὸ χιονίζειν, ὄμβρον δὲ τὸν ὑέτόν, χάλαζαν δὲ τὸ ἐν ὑέτῳ πεπηγὸς ὕδωρ. διὸ νῦν διασιτέλλει ἕκαστον (Cf. ad M 280 O 170). Nunc haec leguntur in A: ὅτι ὑγιῶς χρώμενοι νείφειν μὲν λέγουσι τὸ χιονίζειν κτλ.

10 τρομέοντο: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει φοβέοντο. τὸν δὲ φόβον εἴωθε λέγειν Ὀμηρος τὴν μετὰ φηγῆς δειλίαν (cf. ad A 456). ἐλέγχεται δὲ ὁ Ζηνόδοτος ἀμαρτάνων ἐκ τοῦ ὥς δ' αὐτως Μενέλαον ἔχε τρόμος (25). A.

13 αὐλῶν συρίγγων τ' ἐνοπήν, ὁμαδὸν τ' ἀνθρώπων: ἡ διπλῇ ὅτι ἐνθάδε καὶ ἐπὶ τῆς ὀπλοποιίας τῶν αὐλῶν μέμνηται· αὐλοὶ φόρμιγγές τε βόων (Σ 495). A. Ar. 198.

23 ἄμφι δ' ἔπειτα δαφοινὸν ἐέσσατο δέριμα λέοντος: ἡ διπλῇ ὅτι ἐπὶ τῷ χιτῶνι λεοντιῇν τέθεικεν ἀντὶ τῆς χλανίδος· διὸ καὶ ἐξῆς (34) λέγει τὸν δ' εὐρ' ἄμφ' ὧμοισι τιθήμενον ἔντεα καλὰ. ἔντεα δὲ ἀπὸ τοῦ ἐντός ἔχειν τὸν ἄνδρα (Ar. 147). καὶ ὅτι οὐ καθοπλίζονται νύκτωρ, ἀλλ' ἔνεκα φυλακῆς ὁ μὲν παρδαλὴν ἐνδύεται (Mene-laus v. 29), οἱ δὲ λεοντιῇν (praeter Agamemnonem Diomedes 177). A. χλανίδος scr. L. pro ἀσπίδος, idem inseruit verba: ὁ μὲν παρδαλὴν ἐνδύεται.

25 ὥς δ' αὕτως Μενέλαον ἔχε τρόμος: ἡ διπλῇ ὅτι ἀνταποδοτικόν ἐστι τοῦ ἄνω (10) [γράφειν] τρομέοντο δὲ οἱ· ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς Ζηνόδοτον. ABLV. γράφειν corruptum est. An fuit πρὸς τὴν Ζηνοδότου γραφήν?

27 πούλυν ἐφ' ὑγρήν: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ σχῆμα, ὅτι ἀρσενικῶς, πούλυν ὑγρήν. A. Cf. p. 31.

34 τὸν δ' εὐρ' ἄμφ' ὧμοισι τιθήμενον ἔντεα

K.

καλά: ὅτι ἔντεα εἶρηκεν, ἣν προσυνέσταλκε λεοντιῇν (v. 23).
A. Cf. Ar. 147. Cod. προσυνέσταλκε. Emend. Lehrs. Hero-
dian. 460.

35 νηὶ παρὰ πρύμνῃ: ἡ διπλῇ ὅτι πτώσις ἐνήλ-
λαται, ἀντὶ τοῦ παρὰ νηὸς πρύμνῃ. A. Cf. p. 22.

37 τίφθ' οὕτως ἡθεῖε κορύσσειαι; ἡ τιν' ἐταίρων
ὄτρυνέεις Τρώεσσιν ἐπίσκοπον;

37: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ ἡθεῖε προσφώνησις ἐστὶ σεπτικὴ
νεωτέρου πρὸς πρεσβύτερον λεγομένη (Ar. 154). A.

38: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ ὄτρύνων. A. Cf. p. 14.

κερδαλέης (βουλῆς) ἡ τίς κεν ἐρύσσεται ἡ δὲ σαώσει

45 Ἀργείους καὶ νῆας, ἐπεὶ Διὸς ἐτράπετο φρήν.

44: ἡ διπλῇ ὅτι περισσὸς ὁ κέν σύνδεσμος, ἡ ῥῆμα
ἐνήλλακται, ἀντὶ τοῦ ἥτις ἂν ἐρύσσαιτο (cf. p. 11). καὶ
πρὸς τὸ ἐνθάδε Σίσυφος ἔσκεν ὁ κέρδιστος (Z 153).
A. Ar. 123.

45 ἐπεὶ Διὸς ἐτράπετο φρήν: ἡ διπλῇ ὅτι φανε-
ρῶς ὁ Ζεὺς ἐβοήθει τοῖς Ἕλλησι, πρὶν ἰκετευθῆναι ὑπὸ τῆς
Θέτιδος· καὶ ὅτι τὸ ἡμιστίχιον ὁ Ζηνόδοτος μετήνεγκεν ἐπὶ
τὸν Ἑκταρος λόγον κατὰ τὴν κόλον μάχην (Θ 501) A.
Ar. 191 sq.

51 ἔργα δ' ἔρεξ' ὅσα φημὶ μελησέμεν Ἀργείοισιν
δηθά τε καὶ δολιχόν· τόσα γὰρ κακὰ μήσαι
Ἀχαιοὺς.

51. 52: ἀθετοῦνται στίχοι δύο ὅτι παλιλλογεῖ ταῦτα
(malim ὅτι παλιλλογεῖται)· δι' ἄλλων γὰρ προεῖρηται ὅσος
Ἑκτωρ ἔρρεξε διίφιλος νῆας Ἀχαιῶν (49). καὶ ὅτι ἐπὶ
ταυτόν φέρει δηθά καὶ δολιχόν. καὶ Ἀριστοφάνης προη-
θέτει. A.

53 ἀλλ' ἴθι νῦν, Αἴαντα καὶ Ἰδομενεῆα κάλεσσον
ρίμφα θεῶν παρὰ νῆας·

53: ὅτι ἐκ τούτων καὶ τῶν τοιούτων τὰ περὶ τοῦ ναυ-
στάθμου ὁ Ἀρίσταρχος ἐπραγματεύσατο. ῥητῶς γὰρ λέγε-
ται πλησίον τοῦ Αἴαντος ὁ Ἰδομενεὺς νενεωλκημένοι. A.
Ar. 230.

56 ἐλθεῖν ἐς γυλάκων ἱερὸν τέλος: ὅτι οἱ γλωσσο-
γράφοι (Ar. 44) ἱερὸν τέλος τὸ μέγα τάγμα. A.

K.

65 αὐθι μένειν: ὅτι τῷ ἀπαρεμφάτῳ ἀντὶ τοῦ προ-
τακτικοῦ, μένειν ἀντὶ τοῦ μένε. A. Cf. p. 14.

75 παρὰ δ' ἔντεα ποικίλ' ἔκειτο
ἀσπίς καὶ δύο δοῦρε φαεινὴ τε τρυφάλεια.

75: ὅτι ἔντεα οὐ πάντα τὰ ὄπλα, ἀλλὰ κυρίως μὲν
ἀσπίς καὶ περικεφαλαία, τὰ δὲ δόρατα κατ' ἐπικράτειαν. A.
Ar. 147.

77 πὰρ δὲ ζωστήρ κείτο παναίολος: ἡ διπλῇ ὅτι
δοκοῦσι τινες ταυτόν εἶναι ζῶμα καὶ ζωστήρα· οὐκ ἔστι δέ,
ἀλλὰ ζῶμα καλεῖ τὸ συναπτόμενον ὑπὸ τὸν στατὸν θώρακα,
τὸ δὲ ἔξωθεν συνδέον πάντα ζωστήρα. καὶ ὅτι τὸ παναίο-
λον ἐπὶ τῶν λαμπόντων. A. Post συναπτάμενον sequitur
τῇ μίτρᾳ, quod delendum esse monuit Lehrs. Ar. 125.

84 ἡέ τιν' οὐρήων διζήμενος ἢ τιν' ἐταίρων: ἀθε-
τεῖται ὅτι οὐρήων βούλεται (sc. ὁ διασκευαστῆς) λέγειν τῶν
φυλάκων, καὶ οὐκ ἐκράτησε τοῦ σχήματος· οὐρον γὰρ λέγει
ὡς κούρον τὸν φύλακα, οὐρέα δὲ τὸν ἡμίονον. καὶ ὅτι
ἄκαιρος ἢ ἐρώτησις. A.

98 μὴ τοὶ μὲν καμάτῳ ἀδηκότες ἡδὲ καὶ ὕπνω
κοιμήσονται: ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος μὴ νοήσας τὸ
σημαίνόμενον γράφει ἀδηκότες ἡδὲ ὕπνω κοιμήσονται.
ἔτι δὲ καὶ νῦν λέγομεν ὕπνου μεστὸν οὐ τὸν ἐξυπνωκότα,
ἀλλὰ τὸν πολὺ τὸ ὑπνωτικὸν ἐν αὐτῷ ἔχοντα. A.

110 ἡδ' Αἴαντα ταχύν καὶ Φυλέος ἄλκιμον υἱόν:
ἡ διπλῇ ὅτι πλησίον τοῦ Λοκροῦ Αἴαντος ὁ Μέγης ἐνενεωλ-
κήκει· καὶ διέσταλκε δέ, προσθεὶς ταχύ. ἡ δὲ ἀναφορὰ
πρὸς τὰ περὶ (cod. τὸν ἐπὶ) ναυσιάθμου. A. Corr. L. Ar. 230.

112 ἀντίθεόν τ' Αἴαντα καὶ Ἰδομενεῆα ἄνακτα:
πρὸς τὰ περὶ τοῦ ναυσιάθμου, ὅτι πλησίον ὁ Ἰδομενεὺς
Αἴαντος τοῦ Τελαμωνίου ἐνενεωλκήκει. A. Ar. 230.

116 σοὶ δ' οἶψ' ἐπέτρεψεν πονέεσθαι: ἡ διπλῇ ὅτι
τὸ πονέεσθαι ἐπὶ τοῦ ἐνεργεῖν. A. Ar. 87.

118 χρειῶ γὰρ ἰκάνεται οὐκέτ' ἀνεκτός: ἡ διπλῇ
ὅτι ἀνεκτός ἢ χρειῶ, οὐκ ἀνεκτῆ. A. Cf. p. 31.

127 ἵνα γὰρ σφιν ἐπέφραδον ἡγερέθεσθαι: ὅτι
Ζηνόδοτος γράφει μὴν (cf. ad A 73). ἔστι δὲ ἐνικὸν τὸ μὴν,
βούλεται δὲ ὁ ποιητὴς διὰ τοῦ σφιν αὐτοῖς σημῆναι. A.

140 ἐκ δ' ἦλθε κλισίης (Ὀδυσσεύς): σημειοῦνται τινες

K.

ὅτι ἔνδον καθεύδει Ὀδυσσεύς, ἀλλ' οὐχ ὁ Διομήδης· ἐκτὸς ἀπὸ κλισίης (151). A.

τὸν παρστας ἀνέγειρε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ,
158 λάξ ποδὶ κινήσας, ὠτρυνέ τε νείκεσέ τ' ἄντην·
ὁ ἄστερίσκος, ὅτι ἐντεῦθεν εἰς τὴν Ὀδύσειαν (ο 45) με-
τάκειται ἐπὶ τοῦ Πεισιστράτου, ἐπὶ κλινιδίου καθεύδοντος
παρὰ Μενελάω. πρὸς τί οὖν ποδί, ἀλλ' οὐχὶ τῇ χειρί; νῦν
μὲν γὰρ εἰκότως ἐπὶ τῆς γῆς κοιμώμενον οὕτως ἐγείρει. A.
Alterum ἐπὶ (ante κλινιδίου) inserui.

164 σχέτλιός ἐσσι γεραιέ· σὺ μὲν πόνου οὔποτε
λήγεις· ἡ διπλῇ ὅτι σεπτικῶς τὸ σχέτλιος καὶ οὐ μεμπτι-
κῶς, εἰς ἑαυτὸν ἀγνώμων (Ag. 148). καὶ ὅτι πόνον τὴν ἐρ-
γασίαν (Ag. 87). A.

167 σὺ δ' ἀμύχανός ἐσσι γεραιέ· ἡ διπλῇ ὅτι ἀμύ-
χανος δύο σημαίνει, ἔν μὲν ἀνίκητος, ἔν δὲ ἀντὶ τοῦ πρὸς
ὃν οὐκ ἔστι μηχανὴν εὔρεῖν. ὅπερ καὶ νῦν σημαίνει, ἵνα
τῶν πόνων ἀποστῇ. A. Ag. 149.

173 νῦν γὰρ δὴ πάντεσσιν ἐπὶ ξυροῦ ἴσταται
ἀκμῆς· ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ τὰ πράγματα ἡμῶν τριχὸς
ῥηγεται, ὃ ἔστιν ἐν ἐσχάτῳ κινδύνῳ ἔστιν καὶ ἐπὶ δξύτητος
κινδύνων, μεταφορικῶς. A.

175 Αἶαντα ταχὺν καὶ Φυλέος νιόν· ἡ διπλῇ, ὅτι
διαστέλλει τῷ ἐπιθέτῳ τὸν Λοκρὸν τοῦ Τελαμωνίου, καὶ πρὸς
Ζηνόδοτον γράφοντα ἐκεῖ (T239) Φυλείδην τε Μέγην τε,
τὸν Φυλείδην οἰόμενον ὄνομα κύριον. A.

187 ὥς τῶν νήδυμος ὕπνος ἀπὸ βλεφάρουιν ὀλώλει,
νύκτα φυλασσομένοισι κακὴν· πεδῖον δὲ γὰραιεῖ
τετράφαθ', ὅππότε ἐπὶ Τρώων αἰοῖσιν ἰόντων.

187: ἡ διπλῇ ὅτι σαφῶς τὸ νήδυμος σὺν τῷ ν. καὶ ἐπὶ
τῶν ἀμφιβόλων οὖν οὕτως γράφεται. A. cf. ad B 2.

188 φυλασσομένοισι· ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ φυλάσ-
σουσι, παθητικὸν ἀντὶ ἐνεργητικοῦ. A. Cf. p. 2.

189: ἡ διπλῇ ὅτι οὐ λέγει ὅππότε ἀκούοιεν τῶν Τρώων
ἐπιόντων, τότε πρὸς τὸ πεδῖον τετραμμένοι ἦσαν· οὐδὲ γὰρ
ἐπεληλύθεισαν· ἀλλὰ φοβούμενοι, μὴ ἐπελεύσονται οἱ Τρῶες,
τετραμμένοι ἦσαν πρὸς τὸ πεδῖον. A.

195 ὅσοι κεκλήατο βουλήν· ὅτι ἐλλείπει ἡ εἰς, ἵν'
ῥ' εἰς βουλήν. A. Cf. p. 26.

K.

199 ἐν καθαρχῳ, ὅθι δὴ νεκρῶν διεφαινόμετο χώρος: πρὸς Ἰστορον, ὅτι οὐ γέγονε νεκρῶν ἀναίσεις. A. K 298, Θ 491. Eodem pertinet observatio de abjectis cadaveribus K 469. L.

ὦ φίλοι, οὐκ ἂν δὴ τις ἀνὴρ πεπίθοιθ' ἐφ' αὐτοῦ
205 θυμῷ τολμήεντι: ἡ διπλῇ ὅτι κατὰ τὸ πλήρες τὰ
τοιαῦτα ἐκφέρει ἐφ' αὐτοῦ καὶ ἀλλ' ἐμὸν αὐτοῦ χρεῖος
(β 45) καὶ τὰ τοιαῦτα καὶ ἐπὶ τῶν πληθυντικῶν αὐτῶν
γὰρ σφετέρησιν (α 7). τὸ γὰρ αὐτοῦ καὶ αὐτῶν κοινόν
ἐστὶν ἐπίταγμα τῶν τριῶν προσώπων. A. Ar. 9.

ἄσσα τε μητιόωσι μετὰ σφίσι, ἡ μεμιάσιν
αὐθι μένειν παρὰ νηυσὶν ἀπόπροθεν, ἥε πόλιν δὲ
210 ἄψ' ἀναχωρήσουσιν, ἐπεὶ δαμάσσαντό γ' Ἀχαιοῦς.

208. 209. 210: ἀστερίσκοι, ὅτι κακῶς ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα
(409) κεῖνται, ὅτε τὸν Δόλωνα συλλαμβάνουσιν οἱ περὶ Διο-
μήδη. A.

215 τῶν πάντων οἱ ἕκαστος ὅιν δώσουσι μέλαιναν

Θῆλυν ὑπόρρητον: ἡ διπλῇ ὅτι ἡ μὲν ἐπαγγελία τοῦ
δώρου ῥητή, τὸ δὲ ἀποτέλεσμα ὑποσειώπηται· δεῖ δὲ ἡμῶς
συνεκδέξασθαι (cf. ad 571). A.

σύν τε δὴ ἐρχομένω, καὶ τε πρὸ ὁ τοῦ ἐνόησεν
225 ὅπως κέρδος ἔη· μοῦνος δ' εἴ πέρ τε νοήσῃ,

ἀλλὰ τέ οἱ βράσσων τε νόος, λεπτή δὲ τε μῆτις.

224: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ σχῆμα, ὅτι ὁμοίον ἐστὶν ἐκείνῳ
ἄμφω δ' ἐξομένω (Γ 210). συνερχόμενοι δύο ἀντὶ τοῦ
συνερχομένων. ἔνιοι δὲ μὴ νοήσαντες τὸ ν προστιθέασι,
κακῶς. A. Cf. p. 19.

225 εἴ πέρ τε: ἡ διπλῇ ὅτι περισσὸς ὁ τέ. A. Cf. p. 34
et Ar. 17.

226: ἡ διπλῇ ὅτι οἱ γλωσσογράφοι (Ar. 45) βράσσων
ἀντὶ τοῦ ἐλάσσων, ἀπὸ τοῦ βραχύς. ἀλλ' οὐδαμοῦ κέχρηται
τούτῳ Ὅμηρος. ἀποδοτέον οὖν βρασσόμενος, ταρασσόμενος
διὰ τὸ δέος, οὐχ ἐσθηκῶς διὰ τὴν ἀγωνίαν (cf. p. 3). ἅπαξ
δὲ ἐνταῦθα κέχρηται τῇ λέξει. A. Verba ἀπὸ τοῦ βραχύς,
ἀλλ' — inserui.

231 ὁ τλήμων Ὀδυσεύς: ἡ διπλῇ ὅτι τλήμονα οἱ
νεώτεροι τὸν ἀτυχῇ, ὁ δὲ Ὅμηρος τὸν τλητικόν, τὸν ὑπο-
μενητικόν. A. Ar. 99.

240 ὡς ἔφαθ', ἔδδεισεν δὲ περὶ ξανθῷ Μενελάῳ:
ἀθετεῖται, ὅτι περισσὸς ὁ στίχος καὶ παρέλκων, καὶ μηδ' ἐπι-
λεγόμενος ἀπαρτίζει τὴν διάνοιαν. ἡ δὲ διπλῇ ὅτι ἐξωθεν
ἐκ τοῦ ἰδίου προσώπου ἀναφωνεῖ, ὡς καὶ τὸ νήπιος, οὐδ'
ἄρ' ἐμελλε κακὰς ὑπὸ κῆρας ἀλύξας (M 113). οὐδὲ
ἐν τῇ Ζηνοδότου δὲ ἦν. A.

242 εἰ μὲν δὴ ἔταρόν γε κελεύετε μ' αὐτὸν ἐλέ-
σθαι: ὅτι ἔταρον νῦν οὐ φίλον ἀλλὰ συνεργὸν λέγει. ἡ δὲ
ἀναφορὰ πρὸς τὸ ἐταιρίσσαιτο (N456), ἀντὶ τοῦ συνερ-
γὸν λάβοι (Ar. 122). A.

252 ἄστρο δὲ δὴ προβέβηκε, παρώχηκεν δὲ πλέων νύξ
τῶν δύο μοιράων, τριτάτῃ δ' ἔτι μοῖρα λέλειπται.

252: ἡ διπλῇ διὰ τὸ πολυθρύλλητον ζήτημα καὶ τὰς
γεγονυίας ἀποδόσεις. A. Cf. ad I 71.

253: ἀθετεῖται, ὅτι αὐταρκες τὸ κεφαλαιωδῶς εἰπεῖν
ἄστρο δὲ δὴ προβέβηκε· τὸ γὰρ τοῦ καιροῦ τοῦτο ἀπαι-
τεῖ· τὸ δὲ προσδιασαφεῖν κατὰ τὸ ἀκριβὲς τὸ παρεληλυθὸς
καὶ τὸ περιλειπόμενον, ὥσπερ ἀστρονόμου τινός. οὐχ Ὀμη-
ρικὸν δὲ καὶ τὸ τῶν δύο. οἱ δύο μὲν γὰρ λέγει καὶ τοὺς
δύο, τῶν δύο δὲ ἢ τοῖς δύο οὐκ ἔστιν εὑρεῖν παρ' Ὀμήρῳ.
Ζηνοδότος οὐδὲ (ita pro δέ jam Bekk.) ἔγραφεν, Ἀριστοφά-
νης ἡθέτει. A.

258 (κυνέην) ταυρεῖην ἄφαλόν τε καὶ ἄλοφον: ἡ
διπλῇ ὅτι κυνέην μὲν καταχρηστικῶς τὴν ἐκ ταυρείου δέρ-
ματος, ἄφαλον δὲ καὶ ἄλοφον κατ' ἐπιτήδευσιν, ἵνα λαν-
θάνῃ· φάλοι γὰρ τὰ ἐπὶ τῶν περικεφαλαιῶν λαμπρὰ ἀσπι-
δίσκια, λόφοι δὲ αἱ τριχώσεις. A.

265 μέσση δ' ἐνὶ πῖλος ἀρήρει (in galea Ulixis): ἡ
διπλῇ ὅτι τὸ κοινὸν καὶ συμβεβηκὸς ταῖς περικεφαλαίαις
εἰπόντος τοῦ ποιητοῦ, ζωγράφοι καὶ πλάσται πῖλιον ἐπέθε-
σαν τῷ Ὀδυσσεῖ. A. Ar. 187.

266 τὴν ῥά ποτ' ἐξ Ἑλεῶνος Ἀμύντορος Ὀρμενίδαο
ἐξέλει· Ἀντόλυκος πυκινὸν δόμον ἀντιτορήσας,
Σκάνδειαν δ' ἄρα δῶκε Κυθηρίῳ Ἀμφιδάμαντι.
266 Ἀμύντορος: ἡ διπλῇ ὅτι ὁμώνυμος οὗτος τῷ
τοῦ Φοίνικος πατρὶ, Βοιωτός· Ἑλεῶνος δὲ πόλεως. A.

268 Σκάνδειαν δ' ἄρα: ἡ διπλῇ ὅτι οὕτως εἶπεν ἀντὶ
τοῦ εἰς Σκάνδειαν ἀπέστειλεν, ὡς πεύθετο γὰρ Κύπρον

K.

δέ (A21, ubi v.) ἀντὶ τοῦ εἰς Κύπρον ἡκούετο διὰ τὸ διαγ-
γέλλεσθαι ἐκ τόπου εἰς τόπον. A. Cf. ad v. 381, Ar. 140
Cur medio ἡκούετο usus sit pro activo, dicere nequeo. Quod
viliose scriptum putarem (praesertim quum apud Apollon. constr.
288, 4 sit τὸ πεύθετο — σημαῖνον τὸ ἡκουέ) nisi praeter
hunc locum bis legeretur A 21 Π 515.

277 χαῖρε δὲ τῷ ὄρνιθ' Ὀδυσσεύς: ὅτι ἐπὶ τῷ ὄρ-
νιθι. καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ καὶ τέ σφιν λαίνομαι εἰσορόωσα
(τ 537)· ἐπ' αὐτοῖς (cod. αὐτῷ). A. Cf. p. 27.

281 δὸς δὲ πάλιν ἐπὶ νῆας ἐνκλείας ἀφικέσθαι,
ῥέξαντας μέγα ἔργον, ὃ κε Τρώεσσι μελήσει.

281: ἡ διπλῇ, ὅτι τὸ πάλιν ἀντὶ τοῦ εἰς τοῦπίσω (Ar.
100), καὶ ὅτι Ἰακὼν τὸ σοσιέλλειν, εὐκλείας καὶ δυσκλέα·
οἱ δὲ Ἀττικοὶ ἐκτείνουσιν τὰ τοιαῦτα (cf. ad B 115). A.

282: ἡ διπλῇ ὅτι ὁ κέ (cod. καί) σύνδεσμος περιττός.
A. Cf. p. 11.

286 ὅτε τε πρὸ Ἀχαιῶν ἄγγελος ἦει: ἡ διπλῇ
ὅτι ἡ πρὸ ἀντὶ τῆς ὑπέρ. A. Cf. p. 28.

297 βάν ῥ' ἔμεν ὥς τε λέοντε δύω διὰ νύκτα μέλαιναν
ἄμ φόνον, ἄν νέκυας, διὰ τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἶμα.

298 διὰ τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἶμα: ἡ διπλῇ ὅτι ἐν-
τεῦθεν τὸ ἡμιστίχιον μετενέηκεται εἰς τὸν ἐπὶ Πατρόκλῳ
ἀγῶνα περὶ τῶν μονομαχούντων ψαύσῃ δ' ἐνδίνων διὰ
τ' ἔντεα (Ψ 806). καὶ ὅτι πτώσις ἐνῆλλακται δι' ἐντέων
καὶ μέλανος αἵματος (cf. p. 21.). καὶ πρὸς Ἰστρον, ὅτι οὐ
γέγονε νεκρῶν ἀναίρεσις, εἰ μὴ ἅπαξ. A.

299 οὐδὲ μὲν οὐδὲ Τρῶας ἀγήνορας εἶας· Ἐκτωρ
εὐδαιν —: ἡ διπλῇ (ad 299) ὅτι οὐχ ὥς ἡ τῶν ἐπῶν
ἔχει τάξεις, οὕτω καὶ τὰ πράγματα. οὐ γὰρ προεληλυθότων
ἤδη τῶν περὶ Ὀδυσσεά καλεῖ τοὺς προβούλους ὁ Ἐκτωρ,
ἀλλὰ καθ' ὃν καιρὸν καὶ ὁ Ἀγαμέμνων· οὕτω γὰρ καὶ ἐαν-
τοῖς συμπεσοῦνται οἱ ἀπεσταλμένοι: διὸ καὶ ἀντιδιασταλτι-
κῶς λέγει, οὐδὲ μὴν οὐδὲ ὁ Ἐκτωρ εἶασε τοὺς Τρῶας εὐδαιν A.

317 αὐτὰρ ὁ (Dolon) μοῦνος ἔην μετὰ πέντε κα-
σιγνήτησιν: ἡ διπλῇ ὅτι Ζηρόδοτος γράφει κασιγνή-
τοισι. παραιρεῖται δὲ τὸ πιθανὸν τοῦ ποιητοῦ· οὐ γὰρ
μετὰ ἀρσένων αὐτὸν τεθραμμένον παρίστησιν, οἷς ἐξισού-

K.

μενος ἂν εἰς ἀνδρείαν ἐτρέπη. τό τε παρακείμενον μάχεται· πῶς γὰρ ἐτι μόνος ἦν, εἰ πέντε ἦσαν; A.

321 ἀλλ' ἄγε μοι τὸ σκῆπτρον ἀνάσχεο καὶ μοι ὄμοσον ἢ μὲν τοὺς ἵππους τε καὶ ἄρματα ποικίλα χαλκῷ δωσέμεν, οἳ φορέουσιν ἀμύμονα Πηλείωνα.

321 τὸ σκῆπτρον: ἀντὶ τοῦ τοῦτο τὸ σκῆπτρον (cf. p. 30.). ἐφόρει δὲ Ἐκτωρ ἐπεὶ ἐδημηγόρει (v. ad Σ 505, ψ 568). A.

322 τοὺς ἵππους: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ τοὺς οὐκ ἔστιν ἄρθρον, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ τούτους παρείληπται ἐν τάξει ἀντωνυμίας. A. Cod. ἐν τάξει ἄρθρου. Corr. L. Cf. p. 30.

326 ὅθι πον μέλλουσιν ἄριστοι βουλὰς βουλεύειν — μέλλουσιν: ἀντὶ τοῦ ἐοίκασι. καὶ οὕτως αἰεὶ κέχρηται τῇ λέξει. A. Ar. 124.

330 μὴ μὲν τοῖς ἵπποισιν ἀνὴρ ἐποχήσεται ἄλλος: καὶ νῦν (v. ad 323) τοῖς ἀντὶ τοῦ τούτοις τοῖς ἵπποις, ὥστε ἔξωθεν προσλαμβάνειν δεόν τὸ τοῖς ἄρθρον. A. Cf. p. 30.

332 ὡς φάτο, καὶ ῥ' ἐπίορκον ἐπώμοσε, τὸν δ' ὀρόθυενεν: τοῦτο ἔξωθεν ἐπιπεφώνηται (cf. ad 240), ὄρκον ἐπίορκον ὥμοσεν, οὐχ οἶον ἐκουσίως, ἀλλὰ διὰ τὸ μὴ ἀποτελεσθῆναι τοῦτο ὅπερ ὥμοσεν. A.

335 κρατὶ δ' ἐπὶ κτιδέην κυνέην, ἔλε δ' ὃξυν ἄκοντα: ἡ διπλῇ ὅτι νῦν μὲν ἀμφίβολον πότερον κτιδέην ἢ συναλοιφὴν ἐκδεκτέον, ἐκτιδέην· διὰ μέντοι τῶν ἐξῆς ἀναμφισβητήτως κτιδέην λέγει· τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κτιδέην κυνέην (458). A.

338 ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν κάλλιφ' ὄμιλον: ἡ διπλῇ ὅτι νῦν μὲν ὄμιλον τὸ πλῆθος καὶ ἄθροισμα τῶν Τρώων λέγει. ἐν μὲν οὖν τῇ Ἰλιάδι πυκνότερον τὴν μάχην ὄμιλον καλεῖ, ἐν Ὀδυσσεΐα δὲ τὸ ἄθροισμα. A. Ar. 147.

οὐκ οἶδ' ἢ νήεσσιν ἐπίσκοπος ἡμετέρησιν,

343 ἢ τινὰ συλήσων νεκύων κατατεθνηώτων.

343: ὁ ἀστερίσκος, ὅτι ἐνταῦθα καλῶς ὁ στίχος τέτακται, μετὰ ταῦτα δὲ (387) οὐκ ἐτι, λεγόμενος πρὸς Δόλωνα. A.

347 αἰεὶ μιν ἐπὶ νῆας ἀπὸ στρατόφι προτιελεῖν: ἡ διπλῇ ὅτι ἀπαρεμφάτω ἀντὶ προστακτικοῦ κέχρηται. A. Cf. p. 14.

351 ὅσον τ' ἐπὶ οὕρα πέλονται: πρὸς τὸ σχῆμα,

K.

πέλονται ἀντὶ τοῦ πέλεται, ὁμοίως τῷ οὐδ' εὐήρε' ἐρετμά,
τὰ τε πτερά νηυσὶ πέλονται (λ 125). A. Cf. p. 15.

353 ἐλκόμεναι νειοῖο βαθείης πηκτὸν ἄροτρον:
ἡ διπλῇ ὅτι ἐλλείπει ἡ διά, διὰ νειοῖο. A. Cf. p. 26.

354 τὼ μὲν ἐπεδραμέτην: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ μὲν ἐπι-
δραμεῖν τίθῃσιν, ὅτε οὐ γινώσκει ὁ διωκόμενος, ὅτε δὲ γι-
νώσκει, διώκειν καὶ διῶξαι. A. Ar. 132.

355 ἔλπετο γὰρ κατὰ θυμὸν ἀποστρέψοντας εταίρους
ἐκ Τρώων ἵναί πάλιν Ἑκτορος ὀτρύναντος.

356: ἡ διπλῇ, ὅτι τὸ πάλιν συναπτεόν τῷ ἀποστρέψον-
τας, ἵνα ἡ εἰς τοῦπίσω ἀποστρέψοντας. A. „haec vocabu-
lorum conjungendi ratio falsa“ Ar. p. 100.

λαιψηρὰ δὲ γούνατ' ἐνώμα

359 φευγέμεναι· τοὶ δ' αἶψα διώκειν ὀρμήθησαν:
ἡ διπλῇ ὅτι νῦν ὀρθῶς διώκειν λέγει, ὅτε φεύγει ἐπιγνοὺς
αὐτοὺς πολεμίους ὄντας. A. Ar. 132.

360 ὡς δ' ὅτε καρχαρόδοντε δύω κύνε, εἰδότε θήρης,
ἡ κεμάδ' ἡὲ λαγῶν ἐπείγεται ἐμμενὲς αἰεὶ —:

Aristonicus sic fere scripserat: ἡ διπλῇ, ὅτι τὸ ἐπείγεται
ἀντὶ τοῦ ἐπείγητον συνεσταλμένως. Nunc leguntur haec: ἡ
διπλῇ ὅτι τῷ ἐπείγεται ὀριστικῶ ἀντὶ ὑποτακτικοῦ τοῦ ἐπεί-
γητον. A. At primum his nominibus modorum numquam uti-
tur Aristonicus, deinde hos correptos conjunctivos vere con-
junctivos esse intellexit. Cf. p. 13.

364 λαοῦ ἀπομύξαντε διώκετον ἐμμενὲς αἰεὶ:
ὅτι τὸ διώκετον σημαίνει διώκουσιν [ἡ διώκετε], οὐ τὸ ἐδιω-
κέτην (cod. διωκέτην), ὡς Ἑρατοσθένης. ἔστιν οὖν τὸν Δό-
λωνα διώκουσιν ἀντὶ τοῦ ἐδίωκον, ὃν τρόπον αἱ μὲν ἄλε-
τρεύουσι μύλης ἐπι (η 104) ἀντὶ τοῦ ἡλέτρεινον. A. Cf.
ad N 346 Σ 583 et p. 4. Verba inclusa aliena esse videntur.

372 ἡ ῥα, καὶ ἔγχος ἀφῆκεν, ἐκὼν δ' ἡμάρτανε
φωτὶς: ἡ διπλῇ, ὅτι θέλοντες ζήτημα ποιεῖν μεταγράφοι
τὸ ἡμιστίχιον οὕτως καὶ βάλεν οὐδ' ἀφάμαρτεν, ἐκὼν δ'
ἡμάρτανε φωτὶς. καὶ λύουσι ἐξῶθεν προσλαμβάνοντες
τὸν ἄν σῦδεσμον· καὶ βάλεν, οὐδ' ἀφάμαρτεν ἄν, ἐκὼν δ'
ἡμάρτανεν. ἀγνοοῦσι μέντοι ὅτι Ὅμηρος τὸ βαλεῖν ἐπὶ
τοῦ ἐπιτυχεῖν τίθῃσιν. A. Ar. p. 211.

378 ζωγρεῖτ', αὐτὰρ ἐγὼν ἐμὲ λύσομαι: ἡ διπλῇ

K.

ὅτι παρὰ τὸ σύννηθες (sc. ἡμῖν) ἐξηγήνοχεν, ἐμὲ λύσομαι ἀντὶ τοῦ ἐμμαντόν. A.

381 εἴ κεν ἐμὲ ζῶν πεπύθοιτ' ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν· ἡ διπλῇ ὅτι ἐπὶ τοῦ ἀκοῦσαι ἀεὶ τάσσει τὴν λέξιν (Ar. 151), καὶ ὅτι συνήθως ἀναδιπλώσει κέχρηται, πεπύθοιτο ἀντὶ τοῦ πύθοιτο (cf. p. 11). A.

383 θάρσει, μῆδ' ἐγὼ τί τοι θάνατος καταθύμιος ἔστω· ἡ διπλῇ ὅτι τὸ καταθύμιος ἐνθύμιος, οὐχ ὡς ἡμεῖς. A. Ar. 149.

ἡ σ' Ἐκτωρ προῆκε διασκοπιᾶσθαι ἕκαστα νῆας ἐπὶ γλαφυράς· ἡ σ' αὐτὸν θυμὸς ἀνῆκεν;

387 ἡ τινὰ συλήσων νεκῶν κατατεθνηώτων;

387: [ἡ διπλῇ v. Pluyg. p. 8]. ὅτι ἐκ τῶν ἐπάνω (343) ὧδε μετὰκειται, ἥδη παρεληλυθότων αὐτῶν τοὺς νεκρούς. καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς ἀσύνητος ἔσται πρόφασιν αὐτῷ πορίζων. ἡθέτει καὶ Ἀριστοφάνης. A.

397 ἡ ἥδη χεῖρεςσιν ὑφ' ἡμετέρῃσι θαμέντες φύξιν βουλευούσιν μετὰ σφίσιν, οὐδ' ἐθέλουσιν νύκτα φυλασσέμεναι, καμιάτῳ ἀδηκότες αἰνῶ.

398: ὅτι οὕτως γραπτεόν βουλευούσιν καὶ ἐθέλουσιν (cod. θέλουσι)· τὸ γὰρ σφίσιν ἐν τῷ περὶ τινων ἔστι λόγῳ (cf. ad O 138), ἀντὶ τοῦ αὐτοῖς, ὧ ἀκόλουθα δεῖ εἶναι τὰ ῥήματα.

ταῦτα ὁ Ἀριστόνικος περὶ τῆς γραφῆς ταύτης φησί, διπλὴν βάλλων τῷ στίχῳ· ἐν μέντοι τῇ τετραλογίᾳ Νεμεσίωνος (Ar. 35 not.) οὕτως εὗρον περὶ τῶν στίχων τούτων τῶν παρακειμένων ὀβελῶν οὐκ ἔστιν αἰτίαν εὑρεῖν διὰ τῶν Ἀρισταρχείων ὑπομνημάτων. Ἀμμώνιος δὲ ὁ Ἀριστάρχειος πρῶτον μὲν σιγμαῖς φησὶ τὸν Ἀρισταρχον παρασημειώσασθαι αὐτούς, εἶτα δὲ καὶ τέλειον ἐξελεῖν (h. e. primum dubitationis signis notasse, deinde prorsus statuisse spurios esse et obelo signandos L. cf. Ar. 362), τάχα διὰ τὸ ἐπὶ δευτέρου προσώπου τὸ σφίσι τετάχθαι (sc. si scribatur βουλευοῖτε et ἐθέλοῖτε) καὶ ἄνωθεν (310) μετεννηχθαι. A.

415 (Hector) βουλὰς βουλεύει θεῖον παρὰ σήματι Ἴλου· παρὰ σήματι, παρὰ τῷ τάφῳ· ἦν γὰρ μέσσον κατὰ πεδίον (A 167). ἀπέχει δὲ τῆς πόλεως καὶ τῶν νεῶν τέττονον. A. Fluxit certe ex Aristonico: v. ad A 167.

Κ.

καὶ Λέλεγες καὶ Καύκωνες δίοι τε Πελαγοί,
430 πρὸς Θύμβρης δ' ἔλαχον Λύκιοι Μυσοὶ τ' ἀγέ-
ρωχοι

καὶ Φρύγες ἱππόμαχοι καὶ Μήονες ἱπποκορυσταί.

429: ἡ διπλῇ ὅτι ὡς ὕστερον ἐληλυθότων τούτων μνη-
μονεύει, ὡς καὶ τῶν περὶ τὸν Ῥῆσον· οὐδεμίαν γὰρ αὐτῶν
διὰ τοῦ καταλόγου μνήμην πεποιήται. Α.

430: ἡ διπλῇ ὅτι οὐ μόνον ἐπὶ Ῥοδίων (B 654) χρῆται
τῷ ἀγέρωχοι, ἐνεκα τοῦ ἀγείρειν τὴν ὁρὴν, τουτέστι τὴν
τροφὴν, ἀλλ' ἐπὶ Μυσῶν καὶ Τρώων (Γ 36) οἷον γεραόχων,
σεμινῶν καὶ ἐντίμων. Α.

431: ἡ διπλῇ ὅτι ἐτέρους τῶν Τρώων οἶδε τοὺς Φρύγας
(Ar. 238)· καὶ ὅτι Ὅμηρος οὐκ οἶδε καλουμένους Λυδοὺς
ἀλλὰ Μήονας. πρὸς τὰ περὶ ἡλικίας Ἑσιόδου. Α. Edd.
περὶ Κιλικίας, corr. Lehrs. Herodian. 454. ἡλικίας in cod.
esse affirmat Pluygers. p. 11.

445 ἡ κατ' αἴσαν εἶπον ἐν ὑμῖν ἦε καὶ οὐκί:
πρὸς τὸ οὐκί, ὅτι ὑγιῶς διὰ τοῦ ψιλοῦ ἀντιστοιχοῦ (cf. ad
B 238). Α. Huc pertinet ἡ διπλῇ, quae in praecedens scho-
lium, quod Didymi est, irrepsit. Ar. 17.

447 μὴ δὴ μοι φύξιν γε Δόλων ἐμβάλλεο θυμῷ
(Diomedes loquitur): ἡ διπλῇ ὅτι ζητεῖται πῶς τὸ ὄνομα ἐγνώ-
διό τινες ἀνέγνωσαν δολῶν ὡς νοῶν. ἐξῆς μέντοι γε πάλιν
λέγει οὗς νῶι πίφανσκε Δόλων ὃν ἐπέφνομεν (478).
εἰκὸς δὲ τινων γινώσκεσθαι ὀνόματα ὡς ἂν δεκαετοῦς γε-
γονότος χρόνου, καὶ μάλιστα τοῦ Δόλωντος· ἦν γὰρ κήρυκος
υἱός, πολύχρυσος πολυχαλκός (315). Α. Cf. ad T 390.

458 τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κτιδέην κυνέην κεφαλῇφιν
ἔλονται: ἡ διπλῇ ὅτι κτιδέην λέγει ὀητῶς, χωρὶς τοῦ ι
(335). Α.

460 καὶ τὰ γ' Ἀθηναίῃ ληίτιδι δῖος Ὀδυσσεύς
ὑπόσ' ἀνέσχεθε χειρί, καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα.

460 ληίτιδι: λαφυραγωγῷ, πολεμικῇ, ἡ τῇ παραίτια
γιννομένη τοῦ λείαν λαβεῖν. Α. Certe ex Aristarcho deriva-
tum est: v. sch. γ 71 et Ar. 198 not.

461: ἡ διπλῇ ὅτι συνήθως ἡμῖν νῦν κέχρηται τῷ εὐχό-
μενος. Α. Ar. 150.

K.

466 δέελον δ' ἐπὶ σῆμά τ' ἔθ' ηκεν: ἡ διπλῇ ὅτι ὁ
ἡμεῖς λέγομεν δῆλον, αὐτὸς εἶπε διελὼν δέελον. A.

τὼ δὲ βάτην προτέρω διὰ τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἶμα,
470 αἶψα δ' ἐπὶ Θρηκῶν ἀνδρῶν τέλος ἔξον ἰόντες.

469: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ προτέρω ἀντὶ τοῦ ἐμπροσθεν, το-
πικῶς· καὶ ὅτι ἐρριμμένοι εἰσὶν [οὔτοι] οἱ νεκροί (v. ad 199).
καὶ ὅτι ἀντὶ τοῦ δι' ἐντέων καὶ αἵματος (cf. p. 21). A. οὔτοι
alienum est. L.

470: ἡ διπλῇ ὅτι τέλος καὶ νῦν τὸ τάγμα. A. Ar. 152.

473 δίζυγες ἵπποι: ἡ διπλῇ ὅτι συνωρίοι ἐχρῶντο·
διὸ δίζυγες. A. Ar. 196.

476 τὸν δ' Ὀδυσσεὺς προπάροιθεν ἰδὼν Διομήδεϊ
δεῖξεν: ἡ διπλῇ ὅτι καὶ ἐν Ἰλιάδι νῦν τὸ προπάροιθεν
ἐπὶ χρόνου τέταχεν, οὐχ ὥς οἱ χωρίζοντες ἐν Ὀδυσσεΐα μό-
νον, ἐν Ἰλιάδι δὲ τοπικῶς (Ar. 120). A.

478 οὓς νῶϊν πίφραυσκε Δόλων, ὃν ἐπέφνομεν
ἡμεῖς (Ulixes loquitur): ἡ διπλῇ ὅτι ἐπίσταται τὸ τοῦ Δό-
λωνος ὄνομα καὶ ἐνταῦθα (cf. ad 447). A.

480 ἐστάμεναι μέλεον σὺν τεύχεσιν: ἡ διπλῇ ὅτι
οἱ νεώτεροι μέλεον τὸν ἀτυχῇ, ὁ δὲ Ὅμηρος ἀντὶ τοῦ μα-
ταίως. A. Ar. 103.

485 ὥς δὲ λέων μῆλοισιν ἀσημάντοισιν ἐπελθὼν,
αἶγεςιν ἢ οἶεσσι, κακὰ φρονέων ἐνορούσῃ,
ὥς μὲν Θρήικας ἀνδρας ἐπώχετο Τυδέος υἱός,
ὄφρα δυνάδεα ἐπεφνε. ἀτὰρ πολύμητις Ὀδυσσεύς,
ὃν τινα Τυδεΐδης ἄορι πλήξειε παραστάς,
490 τὸν δ' Ὀδυσσεὺς μετόπισθε λαβὼν ποδὸς ἐξερύ-
σασκεν.

485: ἡ διπλῇ ὅτι μῆλα οἱ νεώτεροι πάντα τὰ τετρά-
ποδα, Ὅμηρος δὲ αἶγας καὶ οἶς· μῆλ' οἷές τε καὶ αἶγες
(ι 184 et 486). A. Ar. 108.

486: ἡ διπλῇ ὅτι ἐπέξηγε ἴται τίνα τὰ μῆλα. A. Ar. 108.

488: ἡ διπλῇ ὅτι χωρὶς τοῦ Ῥήσου δώδεκα εἰαίρους
αὐτοῦ ἀναιρεῖ, ἀλλ' οὐ σὺν αὐτῷ δώδεκα, ὥς τινες. A.

490: ἡ διπλῇ ὅτι ἰδίως προειπὼν ἀτὰρ πολύμητις
Ὀδυσσεύς, ἐπενήνοχεν αὐτοῦ τὸ ὄνομα, τὸν δ' Ὀδυ-
σεύς· καὶ ὅτι ὁ δὲ σύνδεσμος περιτιός (cf. p. 33). A.

ἀλλ' ὅτε δὴ βασιλῆα κιχήσατο Τυδέος υἱός,

K.

495 τὸν τρεισκαιδέκατον μελιηδέα θυμὸν ἀπηύρα:
ἡ διπλῇ ὅτι νῦν μὲν τοῖς δώδεκα Θραξὶν ἐπαριθμεῖ τὸν
Ῥῆσον, πρὸς τὸ τρεισκαιδέκατον σκοπὸν (561). καὶ ὅτι
ἐν σχήματι ἐξήνεγκε, τὸν τρεισκαιδέκατον τὴν ψυχὴν ἀφείλετο
(cf. p. 21). A. Verba πρὸς τὸ ante τρεισκαιδέκατον ins. L.

κακὸν γὰρ ὄναρ κεφαλῇφιν ἐπέστη,
497 τὴν νύκτ', Οἰνείδαο πάϊς, διὰ μῆτιν Ἀθήνης.

497: ἀθιβεῖται, ὅτι καὶ τῇ συνθέσει εὐτελές· καὶ μὴ
ῥηθέντος δὲ νοεῖται ὅτι ὡς ὄναρ ἐφίσταται τῷ Ῥῆσιν ὁ Διο-
μήδης. καὶ τὸ διὰ μῆτιν Ἀθήνης λυπεῖ· μᾶλλον γὰρ διὰ
τὴν Δόλωνος ἀπαγγελίαν. A.

499 σὺν δ' ἤειρεν ἱμῶσι, καὶ ἐξήλαυνεν ὄμιλου
(equos): ἡ διπλῇ ὅτι καὶ νῦν ὄμιλον τὸ ἄθροισμα εἶπεν
(Ar. 147). διὰ τὴν περίστασιν δὲ ἀναγκασθέντες ἐπὶ γυμνοῖς
τοῖς ἵπποις καθίζουσιν οἱ ἥρωες, συναρτήσαντες αὐτοὺς τοῖς
ἱμῶσι· καὶ μιμεῖται τὸ γινόμενον ἐν ταῖς ταραχαῖς (Ar. 198). A.

αὐτὰρ ὁ μερμήριζε μένων ὅτι κύντατον ἔρδοι,
ἡ ὁ γε δίφρον ἐλών, ὅθι ποικίλα τεύχε' ἔκειτο,
505 ῥυμοῦ ἐξερύοι ἡ ἐκφέροι ὑψόσ' αἰείρας,
ἡ ἔτι τῶν πλεόνων Θρηκῶν ἀπὸ θυμὸν ἔλοιτο.

505: ἡ διπλῇ ὅτι πρὸς ἐν ληπτέον μέρος τὸ λεγόμενον
ἐκ τοῦ· ἡ ὅγε δίφρον ἐλών — ῥυμοῦ ἐξερύοι ἡ ἐκφέ-
ροι ὑψόσ' αἰείρας· ἔστι γὰρ ἡ τὸν δίφρον ἐκ τοῦ ῥυμοῦ
λαβόμενος ἐξέλκοι, ἡ μετέωρον ἄρας ἐξενέγκοι, ὥστε τὸ περὶ
τοῦ δίφρου μέρος ἔχειν. πρὸς τοῦτο δὲ ἀντιδιέσταλκεν ἡ
ἔτι τῶν πλεόνων Θρηκῶν. A. Cod. πρὸς τι ληπτέον et
ὥστε περὶ τοῦ δίφρου μέρος. Corr. Lehrs. Herodian. 458:
„nisi forte ὥστε περὶ τὸ τοῦ δίφρου μέρος ἔχειν.“ — Equi-
dem malim: ὥστε τὸ περὶ τοῦ δίφρου ἐν μέρος ἔχειν.

515 οὐδ' ἀλαοσκοπίην εἶχ' ἀργυρότοξος Ἀπόλ-
λων: ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἀλαὸν σκοπιήν
(Ar. 55). A.

ὁ δ' ἐξ ὕπνου ἀνορούσας
520 ὡς ἶδε χῶρον ἐρῆμον ὃθ' ἑστασαν ὠκείες ἵπποι,
ἄνδρας τ' ἀσπαίροντας ἐν ἀργαλέησι φονῇσιν,
ᾧμωξέν τ' ἄρ' ἐπειτα.

520: ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος ἐναλλάξ τὸν τρίτον πρῶ-
τον τίθησιν ὁ δ' ἐξ ὕπνου ἀνορούσας ᾧμωξέν τ' ἄρ'

K.

ἔπειτα — ὡς ἴδε χάρον ἐρῆμον — ἄνδρας τ' ἀσπαίροντας. πρῶτα δὲ ἰδόντα ἔδει κλαίειν. A. Cod. Ζηνόδοτος τὸ ἐναλλάξ τῷ τόπῳ τούτῳ. Corr. L.

528 ἔναρα βροτόεντα: ἡ διπλῇ ὅτι περιεκτικῶς καὶ τὰ τόξα καὶ τὸ δόρυ ἔναρα εἴρηκε σὺν τοῖς ἄλλοις. κυρίως δὲ ἔναρα λέγεται οἷς ἐνάρηκε τὰ σώματα καὶ ἐνήρμοσται, θώραξ καὶ κυνέα καὶ κνημίδες. AD. Ar. 147.

531 Νέστωρ δὲ πρῶτος κτύπον ἄιε, φώνησέν τε. Nestoris qui primus sonitum ungularum percipiat, sensus senio nequaquam hebetatos esse apparet: v. ad A 636.

εἶπ' ἄγε μ' ὦ πολύαιν' Ὀδυσσεῦ, μέγα κῦδος
Ἀχαιῶν,

545 ὅπως τοῦσδ' ἵππους λάβειτον: ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει λαβέτην. ἔστι δὲ τοῦτο τρίτου προσώπου ἀντὶ τοῦ ἔλαβον· λέγει δὲ νῦν πρὸς αὐτούς. A.

546 ἡ τίς σφωε (equos) πόρεν θεὸς ἀντιβολήσας: ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει σφῶι. τοῦτο δὲ τίθεται ἀντὶ τοῦ ὑμεῖς ἡ ὑμᾶς, ὧν οὐδέτερον ἀρμόζει, τὸ δὲ σφῶε· ἔστι γὰρ αὐτούς τοὺς δύο. A.

τὸν δὲ σφιν ἄνακτ' ἀγαθὸς Διομήδης
560 ἔκτανε, πὰρ δ' ἐτάρους δυοκαίδεκα πάντας
ἀρίστους.

τὸν τρισκαίδέκατον σκοπὸν εἵλομεν ἐγγύθι
νηῶν.

559: ἡ διπλῇ ὅτι ἰδίως τὸν ἄνακτα αὐτοῖς ἀντὶ τοῦ αὐτῶν. A. Cf. p. 22.

561: ἡ διπλῇ ὅτι τοῖς δώδεκα Θραξὶ τὸν Δόλωνα ἐπαριθμεῖ χωρίσας τὸν Ῥῆσον διὰ τῶν προειρημένων τὸν δὲ σφιν ἄνακτ' ἀγαθὸς Διομήδης. πλανηθέντες δέ τινες γράφουσιν τὸν τετρακαίδέκατον σκοπὸν εἵλομεν. A.

570 νηὶ δ' ἐνὶ πρύμνῃ ἔναρα βροτόεντα Δόλωνος

θῆκ' Ὀδυσσεύς, ὅφρ' ἰρὸν ἐτοιμασαίαιτ' Ἀθήνη.

570 νηὶ δ' ἐνὶ πρύμνῃ: ἡ διπλῇ, ὅτι ἀντὶ τοῦ νεῶς πρύμνῃ (cf. p. 22)· καὶ ὅτι κοινῶς (cf. ad 528) τὰ ἔναρα. B. Quae sequuntur apud Villoison., huc translata sunt ex adn. ad 528.

571: ἡ διπλῇ ὅτι περὶ μὲν τῆς θυσίας σαφῶς λέγει, περὶ δὲ τῆς δόσεως τῶν δώρων ἐσιώπησεν, ἀρκεσθεῖς τῷ ἄνω κεφαλαϊωδῶς εἰρημένῳ (cf. ad 215). A.

K. A.

573 (lavabant) κνήμας τε ἰδὲ λόφον ἄμφι τε μη-
ρούς· ἡ διπλῇ ὅτι λόφον αὐτὸν νῦν τὸν τένοντα· ἐνθεν καὶ ἐν
Ὀδυσσεΐᾳ (x 169) καταλοφάδειαν (sic) ἀντι τοῦ κατὰ τὸν τένοντα.

574 αὐτὰρ ἐπεὶ σφιν κῦμα θαλάσσης ἰδρῶ πολλὸν
νίψεν ἀπὸ χρωτός· ἡ διπλῇ ὅτι δοτικῇ ἀντὶ γενικῆς
ἐχρήσατο. A. sc. σφίν pro σφῶν. Cf. p. 22.

577 τῷ δὲ λοεσσαμένῳ καὶ ἀλειψαμένῳ λίπ' ἐλαίῳ
δεῖπνῳ ἐφιζανέτην, ἀπὸ δὲ κρητῆρος Ἀθήνῃ
πλείου ἀφυσσόμενοι λείβον μελιθεά οἶνον.

578: ἡ διπλῇ ὅτι ἐπὶ πάντων τοῦτο νοητέον, οὐκ ἐπὶ
μόνου Διομήδους καὶ Ὀδυσσεύς. καὶ ὅτι ἡριστοποιοῦντο
(h. e. ex sensu Homericō" Ar. 132)· ἡ γὰρ πρωινή ἐπέστη. A.

579 πλείου· ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ πλήρης (sic)· τὸ δὲ
συγκριτικόν, ἀπὸ τοῦ πλείων, πλειόνης. A.

EΙΣ ΤΗΝ Α.

4 (ἐριδα) πολέμοιο τέρας μετὰ χερσὶν ἔχουσαν·
ἡ διπλῇ ὅτι πολέμοιο τέρας τὸν εἰδωλοποιούμενον πόλεμον,
τὸν ποιητικὸν τοῦ ἐνεργουμένου πολέμου, ὥς καὶ ἐν ἄλλοις
(E 593) κυδοιμοῦ εἰδωλὸν φησι τὴν Ἐννῶ ἔχειν· ἡ μὲν
ἔχουσα κυδοιμὸν ἀναιδέα. A.

5 στῇ δ' ἐπ' Ὀδυσσῆος μεγακῆτεϊ νηὶ μελαίνῃ,
ἥ ῥ' ἐν μεσσήτῳ ἔσκε γεγωνέμεν ἀμφοτέρωσε,
ἡ μὲν ἐπ' Αἴαντος κλισίας Τελαμωνιάδαο
ἡ δ' ἐπ' Ἀχιλλῆος, τοί ῥ' ἔσχατα νῆας εἰσας
εἵρυσαν, ἡγορέῃ πίσυνοι καὶ κάρτεϊ χειρῶν.

6: ἡ διπλῇ πρὸς τὰ περὶ τοῦ ναυστάθμου, ὅτι ἐν μέσῳ
τῆς τοῦ Ὀδυσσεύς ὑποτίθεται, ἐφ' ἑκατέρου δὲ κέρατος τῆς
Ἀχιλλεύς καὶ Αἴαντος. A. Ar. 230.

11 Ἀχαιοῖσιν δὲ μέγα σθένος ἔμβαλ' ἐκάστω· ἡ
διπλῇ ὅτι διὰ τὸ ἡλατῶσθαι κατὰ τὴν κόλον μάχην νῦν
μέγα σθένος ἐκάστω ἐντίθῃσι πρὸς τὸ πολεμεῖν, οὐχ ἵνα
μὴ εἰς οἶκον ἀνακομισθῶσιν, ὥς ὁ διασκευάσας (Ar. 350)
τοὺς ἐξῆς. A. Inseruimus μὴ post ἵνα.

13 τοῖσι δ' ἄφαρ πόλεμος γλυκίων γένητ' ἢ ἐ νέεσθαι
ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν.

13: οὗτος καὶ ὁ ἐξῆς ἀθειοῦνται. παρὰ κινεῖται δὲ ἄστε-

A.

ρίσκοι, ὅτι κατὰ τὴν *B* ῥαψωδίαν (453) ὀρθῶς κείνται, ὅτι ἐλπίδας ἔσχον ἀνακομιδῆς ἐπὶ τὴν πατρίδα. καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει δὲ ἡθειοῦντο, παρὰ Ζηνοδότῳ δὲ οὐδὲ ἦσαν. A.

ἐν δ' αὐτὸς (Agamemnon) ἐδύσατο νώροπα χαλκόν.

17 *κνημιῖδας* μὲν πρῶτα περὶ *κνήμησιν* ἔθηκεν: ἡ διπλῇ ὅτι ἐπανείληφεν ἐξεργαστικώτερον τὰ περὶ τῶν ὀπλισμῶν τοῦ Ἀγαμέμνονος, προεπιτηθεύων αὐτοῦ τὴν ἀριστείαν (cf. ad v. 30 et B 45.). A. προεπιτηθεύων corr. Lehrs. Herodian. 459 pro προσεπιθεσιμεύων.

21 *πεύθετο γὰρ* (Cinyras) *Κύπρον* δὲ μέγα κλέος, οὐνεκ' Ἀχαιοί

ἐς *Τροίην* νήεσσιν ἀναπλεύσεσθαι ἐμελλον.

21: ἡ διπλῇ ὅτι οὕτως εἶρηκεν εἰς *Κύπρον* ἡκούετο (cf. ad K 268), διὰ τὸ εἰς τόπον ἐκ τόπου διαγγέλλεσθαι, ὅμοιον τῷ *Σκάνδειαν* δ' ἄρα δῶκε (K 268). A. Ar. 140.

22: ἡ διπλῇ ὅτι ἀνάπλουν τὸν ἐκ *Πελοποννήσου* εἰς *Τροίαν* πλοῦν λέγει. A. Ar. 119.

27 (dracones in lorica) ἔρισσιν ἐοικότες: ἡ διπλῇ ὅτι *Ζηνόδοτος* γράφει Ἐρίδεσσιν. οὐκ ἔστι δὲ ἡ αὐτὴ Ἐρίς καὶ Ἴρις καθ' Ὁμηρον, ὥς ὑπέλαβεν. A.

ἀμφὶ δ' ἄρ' ὥμοισιν βάλετο ξίφος· ἐν δὲ οἱ ἦλοι

30 *χρύσειοι πάμφαινον*: ἡ διπλῇ ὅτι νῦν μὲν *χρυσόηλον*, ἐν ἄλλοις δὲ (B 45) *ἀργυρόηλον*. ἦτοι κατ' ἐπιφοράν, ἣ διὰ τὴν ἀριστείαν κοσμεῖ διαφωρτώτερα παροπλία. A. Cf. ad B 45, Ar. p. 363. — Haec autem sic intelligo: χρυσόηλος hic casu dictum, ut in talibus impetu libidinis poeticae modo huc modo illuc poetae feruntur; aut quod nunc ejus ἀριστείαν cantaturus est, consilio et sciens nunc omnia ejus arma exquisitiora facit, itaque et gladium. Hanc subtilem distinctionem illic ad B neglexit. L.

32 *ἂν δ' ἔλετ' ἀμφιβρότην πολυδαίδαλον ἄσπίδα θούριν*: ἡ διπλῇ ὅτι ἀνδρομήκεις αἱ ἄσπίδες. πρὸ δὲ τῆς περικεφαλαίας ἀναλαμβάνει τὴν ἄσπίδα, ὥς ἂν δι' ἀναφορέων χρωμένων ταῖς ἀσπίσιν. ὁ δὲ *Ζηνόδοτος* ἐπὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου (Γ 334) τὸν ὀπλισμὸν ἐνήλλαχεν. A. Ar. 194.

36 *τῇ δ' ἐπὶ μὲν Γοργώ* — Notatus fuerit propter nominativum *Γοργώ*, ad refutandum Zenodotum qui Θ 349 scripserat *Γοργόνος*, quasi a *Γοργών*.

Α.

38 τῆς δ' ἐξ ἀργύρεος τελαμῶν ἦν· ὅτι ἐκ τελαμῶνων αἱ ἀσπίδες ἤρτηντο. Α. Αρ. 194.

εἴλετο δ' ἄλκιμα δοῦρε δύω, κεκορυθμένα χαλκῷ, ὅξέα· τῇλε δὲ χαλκὸς ἀπ' αὐτόφιν οὐρανὸν εἶσω

45 λάμπ'. ἐπὶ δ' ἐγδούπησαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη, τιμῶσαι βασιλῆα πολυχρύσοιο Μυκῆνης.

43 εἴλετο δ' ἄλκιμα δοῦρε· ἡ διπλῇ ὅτι καὶ ἐπὶ τῆς Ἀλεξάνδρου μονομαχίας (Γ 18) τὸ ὅμοιον. Α. Αρ. 194.

44 οὐρανὸν εἶσω· ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ εἰς οὐρανόν (cf. p. 28). καὶ ὅτι, ὅταν ἐπ' Ἀχιλλέως λέγῃ ὡς τοῦ χαλκὸς ἐλαμπε (Χ 32), νοητέον ἀπὸ τοῦ δόρατος τὴν λαμπρότητα ἀνταυγεῖν· τὰ γὰρ ἄλλα χρυσᾷ εἶχεν. Α.

45 ἐγδούπησαν· ἡ διπλῇ ὅτι διὰ τὸ μέτρον παρᾶκειται τὸ γ· τὸν δὲ δοῦπον οὐκ ἂν εἴποι γδοῦπον. Α.

46· ἡ διπλῇ ὅτι νῦν ἐνικῶς τὴν Μυκῆνην (Αρ. 241). καὶ ὅτι ἐν Μυκῆναις τὰ Ἀγαμέμνονος βασιλεία, οὐκ ἐν Ἀργεῖ, ὡς οἱ νεώτεροι (Αρ. 179). Α.

ἡνιόχῳ μὲν ἔπειτα ἐῷ ἐπέτελλεν ἕκαστος

ἵππους εὖ κατὰ κόσμον ἐρυκέμεν αὐτ' ἐπὶ τάφρῳ

49 αὐτοὶ δὲ πρυλέες σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες —· ἡ διπλῇ ὅτι φανερώς πρυλέες οἱ πεζοί· ἀντιδιέσταλκε γὰρ τοὺς ἵππους. Α. Αρ. 123.

51 φθάν δὲ μέγ' ἵππῃων ἐπὶ τάφρῳ κοσμηθέντες,

ἵππῃες δ' ὀλίγον μετεκίαθον.

51· ἡ διπλῇ πρὸς τὸ δοκοῦν μάχεσθαι· εἰ γὰρ μεγάλως ἔφθασαν, πῶς οἱ ἵππεις ὀλίγον μετεκίαθον [αὐτῶν]; λέγει δὲ φθάν δὲ μέγα χρονικῶς, ἀντὶ τοῦ πολλῷ χρόνῳ προέλαβον, ὀλίγον δὲ μετεκίαθον τοπικῶς, οἷον ὀλίγῳ τόπῳ διεστώτες μετ' αὐτοὺς ἔκειον. Α. αὐτῶν alienum est.

52 ὀλίγον· ἡ διπλῇ ὅτι τῷ τόπῳ καὶ τῇ τάξει, οὐ τῷ χρόνῳ. Α.

κατὰ δ' ὑπόθεν ἦκεν ἑέρσας (Jupiter)

αἵματι μυδαλέας ἐξ αἰθέρος, οὐνεκ' ἔμελλεν

55 πολλὰς ἱφθίμους κεφαλὰς Ἰδιδι προιάψειν.

54· ἡ διπλῇ ὅτι δοκεῖ σημεῖον εἶναι, ὅταν ἐπιψεκιάσῃ, οὐχ ὅταν ὕσῃ· καὶ ὅτι τὸ ἔμελλε πάλιν ἀντὶ τοῦ ἐώκει (Αρ. 125). Α.

55· ἡ διπλῇ ὅτι ἐνταῦθα μὲν γράφειν κεφαλὰς οὐδὲν

Α.

κωλύει, περιφραστικῶς ἀπὸ μέρους τῶν ὅλων σημαινομένων. κατὰ δὲ τὸ τῆς Ἰλιάδος προοίμιον (Α3) οὐκ ἐνδέχεται, ἐπιφρομένον τοῦ αὐτοῦς δὲ ἐλώρια. Α.

56 Τρῶες δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἐπὶ θρωσμιῷ πεδίοιο: ὅτι κοινὸν ἐπὶ τούτων (malim τοῦτον) τὸ ἐθωρήσονται (quod inest in θωρηθέντες 49). Α. Αρ. 359.

62 οἷος δ' ἐκ νεφέων ἀναφαίνεται οὐλῖος ἀστήρ: ἡ διπλῇ ὅτι τινὲς γράφουσιν αὐλῖος, ὃ ἐστὶν ἐσπέριος, πρὸς ὃν αὐλίζεται τὰ ζῷα. καὶ Καλλιμαχος ὅς θυθμὴν εἶσι μετ' ἡελίου. ἐστὶ δὲ ἀλύπως καὶ εἰς ἀνάπασιν ἄγων τὰ ζῷα. γραπτεόν οὖν οὐλίον, ἵνα τὸν τοῦ κυνὸς σημαίνῃ, τὸν φθοροποιὸν καὶ λαμπρότατον, ᾧ καὶ τὸν Ἀχιλλέα ὁμοιοῖ· λάμφ' ὥστ' ἀστήρ ὅς ῥά τ' ὀπώρης εἶσιν (X 26). Α.

65 πᾶς δ' ἄρα χαλκῷ
λάμφ' ὥς τε στεροπή — πᾶς: σημειοῦνται τινες ὅτι τοῦτο ἀντὶ τοῦ ὅλος. Α.

οἱ δ' ὥς τ' ἀμνητῆρες ἐναντίοι ἀλλήλοισιν

68 ὄγμον ἐλαύνωσιν: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ ἐλαύνωσι τυπτωσι· καὶ τίθησιν ἐπὶ τῆς ἐκ χειρὸς πληγῆς τὸ ἐλάσαι. Α. Αρ. 78.

71 οὐδ' ἑτεροὶ μνώοντ' ὀλοοῖο φόβοιο: ἡ διπλῇ ὅτι φόβον τὴν φυγὴν, ὃν δὲ ἡμεῖς φόβον, δέος λέγει. Α. Αρ. 89.

72 ἶσας δ' ὑσμίνῃ κεφαλὰς ἔχεν: ἡ διπλῇ ὅτι Ἀρίσταρχος ὑσμίνῃ γράφει χωρὶς τοῦ ἱ· φηοὶ γάρ, ἥ τε τῶν Ἑλλήνων ὑσμίνῃ καὶ βαρβάρων ἰσοκέφαλος ἦν. Α.

75 οἱ δ' ἄλλοι οὐ σφιν πάρεσαν θεοί: ἡ διπλῇ πρὸς τὴν ἐξῆς ἀθέτησιν· οὐ γὰρ ἦσαν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ πάντες οἱ θεοί. Α.

πάντες δ' ἤτιόωντο κελαινεφέα Κρονίωνα,
οὐνεκ' ἄρα Τρώεσσιν ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι.

80 τῶν μὲν ἄρ' οὐκ ἀλέγιζε πατήρ· ὁ δὲ νόσφι
λιασθεῖς

τῶν ἄλλων ἀπάνευθε καθέζετο κύδει γαίων,
εἰσορόων Τρώων τε πόλιν καὶ νῆας Ἀχαιῶν
χαλκοῦ τε στεροπήν, ὀλλύντας τ' ὀλλυμένους τε.

78—83: ἀπειτοῦνται σίχοι ἐξ, ὅτι ψεύδους· οὐ γὰρ δύνανται πάντες τὸν Δία αἰτιάσθαι βοηθοῦντα τοῖς Τρωσίν, ἀλλ' οἱ τῶν Ἑλλήνων βοηθοί. καὶ τὸ ὁ δὲ νόσφι λια-

Α.

σθ εἰς τῶν ἄλλων ἀπάνευθε καθέζετο ὡς ἐπὶ ταὐτὸ
συνηθροισμένων αὐτῶν λέγει· προεῖρηκε δὲ οἱ δ' ἄλλοι
οὐ σφιν πάρεσαν θεοί (75). ἀπὸ τε τοῦ Ὀλύμπου οὐ
παρεισάγεται θεωρῶν τὴν ἐπὶ τῆς Τροίας μάχην, ἀλλ' ἀπὸ
τῆς Ἰδης, ὅθεν διὰ τῶν ἐξῆς (183) μεταβαίνει εἰς αὐτόν. Α.

86 ἡμος δὲ δρυτόμος περ ἀνὴρ ὀπλίσσατο
δεῖπνον· ὅτι Ζηνόδοτος γράφει δόρπον. οὐ λέγει δὲ
δεῖπνον τὴν ἐσπειρινὴν τροφήν νῦν, ἀλλὰ δεῖπνον καλεῖ ὃ
ἡμεῖς ἄριστον· καθ' ἣν ὥραν καὶ ὁ δρυτόμος ἀριστοποιεῖται
(Αγ. 132), ἡγουν ὁ ὑλοτόμος, ὁ ξυλοτόμος· δρυὶν γὰρ ἐκάλουν
οἱ παλαιοὶ ἀπὸ τοῦ ἀρχαιοτέρου πᾶν δένδρον (Αγ. 153). Α.

ἔλε δ' ἄνδρα Βιάνορα ποιμένα λαῶν,

93 αὐτόν, ἔπειτα δ' ἑταῖρον Ὀιλήα πλήξιππον·
ἡ διπλῇ ὅτι τὸ ἔπειτα ἀντὶ τοῦ μετὰ ταῦτα. πρὸς τὸ αὐ-
τὰρ ἔπειτ' Αἴας τε μέγας (I 169). Α. Αγ. 154.

94 ἦτοι ὃ γ' ἐξ ἵππων κατεπάλμενος ἀντίος ἔσται·
ἡ διπλῇ ὅτι δύο προθέσεις παρείληφεν, κατὰ, ἀπὸ, τῆς
ἐτέρας ἀρκοῦσης (cf. p. 27). Α. Legitne igitur καταπάλμενος?

οὐδὲ στεφάνη δόρυ οἱ σχέθε χαλκοβάρεια,

97 ἀλλὰ δι' αὐτῆς ἦλθε καὶ ὀστέου, ἐγκέφαλος δὲ
ἐνδον ἅπας πεπάλακτο· δάμασσε δὲ μιν μεμιαῶτα.

97: ἡ διπλῇ ὅτι Ἀπολλώνιος ποιεῖ ἐγκέφαλον δέ (ita
recte Villos.), καὶ τὸν ἐξῆς ἀθετεῖ. Α.

καὶ τοὺς μὲν λίπεν αὐθι ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγα-
μέμνων

100 στήθεσι παμφαίνοντας ἐπεὶ περὶδυσσε χιτῶνας·
ἡ διπλῇ ὅτι ἐν τισι γράφεται ἐπεὶ κλυτὰ τεύχε' ἀπηύρα.
ἔσονται δὲ αὐτοὶ οἱ νεκροὶ τοῖς στήθεσι παμφαίνοντες· οὐ
λέγει δὲ τοῦτο, ἀλλὰ τοὺς ἐπὶ τοῖς στήθεσι παμφαίνοντας
χιτῶνας. Α.

101 αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' Ἰσὸν τε καὶ Ἀντιφον ἐξεναρίξων—

104 Ἀντιφος αὐτὸν παρέβασκε περικλυτός· ὦ ποτ'
Ἀχιλλεύς

105 Ἰδης ἐν κνημοῖσι δίδη μόσχοιο λύγοισιν,

106 ποιμαίνοντ' ἐπ' ὅεσσι λαβὼν, καὶ ἔλυσεν ἀποίνων.

104 ὦ: ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ὄν. μήποτε δὲ
πεπλάνηται, γεγραμμένου τοῦ ὁ ὑπ' ἀρχαϊκῆς σημασίας

Λ.

ἀντὶ τοῦ ὦ, προσθεῖς τὸ ν̄· ἔστι γὰρ περὶ δυεῖν ὁ λόγος, διὸ καὶ ἐπιφέρει καὶ γὰρ σφε πάρος παρὰ νηυσὶν (111). καὶ ὅτι οἱ μαχόμενοι (una in curru stantium ii qui pugnabant L.) παραβάται ἦσαν. Α.

106 ποιμαίνοντ'· ἡ διπλῇ ὅτι τὸ πλήρες ποιμαίνοντε. Ζηνόδοτος δὲ ἔοικε δέχεσθαι ποιμαίνοντα· καὶ γὰρ ὄν ποτε γράφει. Α.

τὸν μὲν ὑπὲρ μαζοῖο κατὰ στήθος βάλε δουρί,
109 Ἀντιφον αὐτὸν παρὰ οὓς ἔλασε ξίφει, ἐκ δ' ἔβαλ' ἵππων.

109 Ἀντιφον· ἡ διπλῇ ὅτι ἐπανεῖληφε τὸ ὄνομα διὰ τὸ προειρηκέναι δύο (καὶ πρὸς τὸ πρότερον ἀπήντησεν) ἵνα σαφηνίσῃ κατὰ τῖνα τόπον ἐκότερος ἐπλήγη.

111 καὶ γὰρ σφε πάρος παρὰ νηυσὶ θοῇσιν εἶδεν — 111: ἡ διπλῇ ὅτι σφε ἀντὶ τοῦ αὐτοῦς· καὶ οὐκ ἔστι περὶ ἐνὸς ὁ λόγος. ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς Ζηνόδοτον (104). Α.

116 ἡ δ' εἰ πέρ τε τύχῃσι μαλὰ σχεδόν· ἡ διπλῇ ὅτι δύναται ἐκατέρως ἀναγινώσκεσθαι, καὶ κατὰ διαστολὴν τύχῃσι καὶ τετύχῃσι ὡς λελάχῃσι. Α. Cf. p. 11, not. 1.

121 ὑπ' Ἀργεῖοις φέβοντο· ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ ὑπ' Ἀργείων (cf. p. 23). πάλιν δὲ φέβοντο ἀντὶ τοῦ ἔφευγον. Α. Αr. 89.

124 χρυσὸν Ἀλεξάνδροιο δεδεγμένους, ἀγλαὰ δῶρα· ἡ διπλῇ πρὸς τὸ σημαινόμενον, ἐπεὶ ἔστι τὸ λεγόμενον χρυσὰ δῶρα. Α. Cod. ἡ διπλῇ ἐπεὶ πρὸς τὸ σημ. ἔστι etc. Corr. L. — Cf. p. 32.

128 ἐκ γὰρ σφας χειρῶν φύγον ἡνία σιγαλόεντα· ἡ διπλῇ ὅτι τῇ αἰτιατικῇ (σφέας) ἀντὶ τῆς γενικῆς, ἀντὶ τοῦ αὐτῶν. Α. Cf. p. 21 not. 1.

130 Ἀτρεΐδης· τὸ δ' αὐτ' ἐκ δίφρου γουναζέσθην· ἡ διπλῇ ὅτι θυωδικασύλλαβος ὁ στίχος, καὶ σπανίως χρῆται, ὡς καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ τὸ δ' ἐν Μεσσηνίᾳ ξυμβλήτην ἀλλήλοισιν (φ 15). ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς ἐπὶ κρισὶν τῆς στιχοποιίας, ὅτι εὐτελεῖς τῇ κατασκευῇ δοκοῦσιν εἶναι οἱ τοιοῦτοι. καὶ ὅτι τὸ γουναζέσθην καταχρηστικῶς ἀντὶ τοῦ ἰκέτερον. Α.

142 νῦν μὲν δὴ τοῦ πατρὸς ἀεικέα τίσετε λώ-

Α.

βην: ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει οὐ πατρός. ἔστι δὲ ἐνικὸν τοῦ ἑαυτῆς ἢ τοῦ ἑαυτοῦ, ὅπερ οὐχ ἀρμόζει. ἐλλείπει δὲ ἡ πρόθεσις, καὶ ἔστιν ἀντὶ τοῦ περὶ τοῦ πατρός. AV. Cf. p. 26.

144 δουρὶ βαλὼν πρὸς στήθος· ὁ δ' ὕπτιος οὐδὲι ἐρείσθη: ἡ διπλῇ ὅτι ἀπὸ τῆς πληγῆς, οὐκ ἐπὶ τὴν πληγὴν πίπτει. A. Cf. ad E 68.

147 ὅλμον δ' ὥς ἔσσευε κυλίνδεσθαι δι' ὁμίλου: ἡ διπλῇ ὅτι ἅπαξ ἐνταῦθα κέχρηται· καὶ ὅτι καὶ ἐν Ἰλιάδι εὐτελέσι κέχρηται λεξιδίοις, οὐ μόνον ἐν Ὀδυσσεΐα, χοίνικος (τ 28) καὶ λύχνου (ib. 34). πρὸς τοὺς χωρίζοντας. A. Inserui καὶ ante ἐν Ἰλιάδι.

155 ὥς δ' ὅτε πῦρ αἰδηλον ἐν ἄξυλῳ ἐμπέσῃ ὕλῃ: ἡ διπλῇ πρὸς τὴν ἄξυλον ὅτι πολλὰς ἐκδοχὰς ἔσχηκεν. οἱ μὲν γὰρ τὴν θρυώδη ἀποδεδώκασιν, οἱ δὲ τὴν πολὺξύλον. βέλτιον δὲ ἀφ' ἧς οὐδεὶς ἐξυλίσσατο, ὥς Ἡσιόδος τῆλε γὰρ ἄξυλῇ κατεπύθετο κήλεα νηῶν (Markscheffel p. 382). A.

163 Ἐκτορα δ' ἐκ βελέων ὕπῃαγε Ζεὺς ἐκ τε κορίνης: ἡ ἐκ νῦν ἐπίπαν εἶναι ἀντὶ τοῦ ἐκτός κεῖται. οὕτως οὖν καὶ ἐν Ὀδυσσεΐα κεῖται θάνατος δὲ ἐξ ἄλλος ἀντὶ (λ 134) A. Verba non sunt Aristonici, sed rem esse putaverim. L. Cf. p. 28.

166 οἱ δὲ παρ' Ἴλου σῆμα παλαιοῦ Δαρδανίδαο μέσσον καπ πεδίον, παρ' ἐρινεὸν ἔσσειόντο.

166: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ περὶ τοῦ ναυσιάθμου διάγραμμα· τὸ γὰρ Ἴλου σῆμα κατὰ μέσον εἶναι φησιν ἐν τῷ πεδίῳ (Ar. 231). A. ἐν quod est apud Villos. excidit apud Bekk.

173 ὥς τε λέων ἐφόβησε: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ εἰς φυγὴν ἔτρεψεν (Ar. 89). A.

179 πολλοὶ δὲ πρηνεῖς τε καὶ ὕπτιοι ἔκπεσον ἵππων Ἀτρεΐδεω ὑπὸ χερσὶ· περιπρὸ γὰρ ἔγχεϊ θύεν.

179. 180: ἀθιτῶνται ἀμφοτέρω, καὶ ἀστερίσκοι παρὰ-κινῶνται, ὅτι κατὰ τὴν Πατρόκλου ἀριστείαν τάξιν ἔχουσι, νῦν δὲ οὐ· προεΐρηται γὰρ πολλοὶ δ' ἐριαυχένες ἵπποι κείν' ὅχεα κροτάλιζον ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας (159). Ζηνόδοτος οὐκ ἔγραφεν· Ἀριστοφάνης δὲ ἡθῆται τὸν Ἀτρεΐδεω ὑπὸ χερσίν. A. Alteri quidem horum versuum

A.

respondet Π 699: Πατρόκλον ὑπὸ χερσὶ· περιπρὸ γὰρ ἔγχει
θύεν. Alleri autem qui respondeat nunc nullus invenitur.
Aut igitur erravit Aristonicus aut quod verisimilius, in libro
sexto decimo locum aliquem aliter legit ac nos hodie (for-
tasse v. 379).

τότε δὴ ῥα πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε

183 Ἰδης ἐν κορυφῇσι καθέζετο πιδιέσεως: ἡ
διπλῇ ὅτι διὰ τούτων συνίστησι τὸν Δία ἐπὶ τὴν Ἰδην πε-
πορευμένον ἐκ τοῦ Ὀλύμπου. A. Pertinet ad athetesin vs. 78 sqq.

186 βᾶσκ ἴθι Ἴρι ταχεῖα: ἡ διπλῇ ὅτι οὐ κατ' ἐπί-
θετον τὸ ταχεῖα, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ταχέως, οἷον καὶ τότε μοι
χάνοι εὐρεία χθῶν (A 182). A. Cf. p. 29.

191 αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἦ δουρὶ τυπείς ἡ βλήμενος ἰῶ
εἰς ἵππους ἄλεται.

191: ἡ διπλῇ πρὸς τὴν διαφορὰν τοῦ τύψαι καὶ βαλεῖν.
A. Ar. 62.

192 ἄλεται: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ ἄλγεται. A. Cf. p. 13.

196 βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων εἰς Ἴλιον ἱρῆν:
ἡ διπλῇ ὅτι θηλυκῶς τὴν Ἴλιον. καὶ ὅτι νῦν γραπιέον
κατ' Ἰδαίων ὀρέων. ὅταν δὲ ἀπὸ τῆς Ἰδης ἐπὶ τὸν
Ὀλυμπον βῇ δ' ἐξ Ἰδαίων ὀρέων ἐπὶ μακρὸν Ὀλυμ-
πον (Θ 410), ὡς ἀπ' ἴσου ἐπ' ἴσον. A.

201 Ζεὺς με πατὴρ προέηκε τεῖν τάδε μυθή-
σασθαι: σημειοῦνται τινες ὅτι ἐν ἴσῳ τῷ (cod. τοῦ) σοί
ἢ τεῖν. A.

217 πρῶτος ὄρουσ', ἔθελεν δὲ πολὺ προμάχε-
σθαι ἀπάντων: πρὸς τὸ ἔθελεν, ὅτι διὰ παντὸς ἀπὸ τοῦ
εἰ ἄρχεται παρὰ τῷ ποιητῇ. ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὸ μῆτε
συ Πηλεϊδῇ θελε (A 277) ὅτι ἐγκλιτέον τὴν ἀνάγκωιν,
ἢ ἡ ἔθελε. A.

218 ἔσπετε νῦν μοι μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,
219 ὅς τις δὴ πρῶτος Ἀγαμέμνονος ἀντίος ἦλθεν —
221 Ἰφιδάμας Ἀντηνορίδης: ἡ διπλῇ ὅτι ὡς ἐμπνευ-
σθεὶς ἀνταποδέδωκε καθάπερ ἐν ἀρχῇ τῆς Ἰλιάδος, τίς τάρ
σφωε θεῶν (A 8), εἴτα Αἰητοῦς καὶ Διὸς υἱός. A.

226 (Κισσης) αὐτοῦ μιν κατέρυνκε, δίδου δ' ὃ γε
θυγατέρα ἦν: ἡ διπλῇ ὅτι ὅμοιος ὁ γάμος Διομήδους καὶ
Ἰφιδάμαντος· ἀμφότεροι γὰρ μητρὸς ἀδελφὰς ἐγάμησαν, ὃ

Α.

μὲν Αἰγιάλειαν τὴν Ἀδράστου, Ἰφιδάμας δὲ Κισοέως θυγατέρα, ὧν Θεανοῦς υἱὸς τῆς Κισοέως. Α.

234 Ἰφιδάμας δὲ κατὰ ζώνην θώρακος ἔνερθε νύξ', ἐπὶ δ' αὐτὸς ἔρεισε.

234: ἡ διπλῇ ὅτι οὐ λέγει διὰ τοῦ θώρακος ἔνερθεν ἐντὸς θώρακος, ἀλλὰ κατὰ ζώνην θώρακος, τὴν θωρακοζώνην λεγομένην· τὸ δὲ ἔνερθεν εἰς τὸ κάτω μέρος τῆς θωρακοζώνης, ὡς ὅταν λέγῃ νύξε δέ μιν κατὰ χεῖρα μέσῃν ἀγκῶνος ἔνερθεν (252), οὐχ ὑποκάτω τοῦ ἀγκῶνος, ἀλλὰ κατὰ τὸ ἔνερθε μέρος τοῦ ἀγκῶνος. ABL. In Aristarcho p. 127 Lehrs. etiam sequentia Aristonico tribuit: ὁ δὲ λόγος οὗτος, τῆς θωρακοζώνης εἰς τὸ κάτω μέρος ἔνυξεν. Nunc autem pleraque ejusmodi additamenta, quae ab ὁ δὲ λόγος οὗτος incipere solent, Aristonici sententiam in brevius contractam de novo repetentia, aliis tribuenda esse existimat.

244 πρῶθ' ἑκατὸν βοῦς δῶκεν, ἔπειτα δὲ χίλι' ὑπέστη: ἡ διπλῇ ὅτι θρέμματα (cod. θρέμμα) ἐδίδοσαν οἱ μνηστευόμενοι πρὸς τὴν ἐξήγησιν τῶν ἀλφειβοίων παρθένων (Σ 593), ὅτι εἰσὶν αἱ ἀλφαίνουσαι βόας, ὅ ἐστιν εὐρίσκουσαι. Α. Αρ. 198.

252 νύξε δέ μιν κατὰ χεῖρα μέσῃν, ἀγκῶνος ἔνερθεν: ἡ διπλῇ ὅτι οὐ λέγει ὑποκάτω τοῦ ἀγκῶνος, ἀλλὰ κατὰ τὸ ἔνερθε μέρος τοῦ ἀγκῶνος. καὶ ἐν τοῖς ἐπάνω Ἰφιδάμας δὲ κατὰ ζώνην θώρακος ἔνερθεν (234). Α. Αρ. 127.

256 ἀνεμοτρεφὲς ἔγχος: ἡ διπλῇ ὅτι διὰ τοῦ ἀνεμοτρεφὲς βούλεται σημαίνειν τὸ εὐτονον· τὰ γὰρ ἐν εὐηνέμῳ χωρίῳ φυόμενα εὐτονα γίνεται, παλλόμενα καὶ κραδαινόμενα. διὸ καὶ τὴν Ἀχιλλέως μελίαν Πηλίου ἐκ κορυφῆς λέγει τετιμῆσθαι (Π 144). Α.

ὑπ' Ἀτρείδῃ βασιλῆϊ

263 πότμον ἀναπλήσαντες — 262: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ ὑπ' Ἀτρείδου βασιλείως, πρὸς τὴν μετάληψιν τῆς πτώσεως. Α. Cf. p. 23.

266 ὄφρα οἱ αἰῖμ' ἔτι θερμὸν ἀνήνοθεν ἐξ ὠτειλῆς: ἡ διπλῇ ὅτι τὴν ἐκ χειρὸς πληγὴν ὠτειλὴν λέγει, παρὰ τὸ οὐτάσαι. Α. Αρ. 69.

270 μογοστόκοι Εἰλείθυιαι: ἡ διπλῇ ὅτι ποτὲ

Λ.

μὲν ἐνικῶς, ποτὲ δὲ πληθυντικῶς *Εἰλειθυίας* λέγει. ἀρι-
θμὸν δὲ αὐτῶν οὐδὲ ὀνόματα παραδίδωσιν, ὥσπερ οὐδὲ *Μου-*
σῶν. *Εἰλείθυιαι* δὲ *Διὸς* καὶ *Ἥρας* θυγατέρες, τῶν τοξε-
τῶν προιστάμεναι. Α. Αρ. 186.

281 οὐκ ἄκουτε: ἡ διπλῇ ὅτι διὰ τοῦ ἐναντίου τὸ
ἐναντίον. Α. Αρ. 14.

302 καὶ *Δόλοπα Κλυτίδην* καὶ *Ὀφέλτιον* ἡδ'
Ἀγέλαον (Hector interfecit): ἡ διπλῇ πρὸς τὴν ὁμωνυμίαν,
ὅτι καὶ τῶν *Τρώων* ἐστὶ *Δόλοψ*: τόφρα δὲ τῷ ἐπόρουσε
Δόλοψ αἰχμῆς εὖ εἰδώς, *Λαμπειίδης* (O525), *Λάμ-*
που υἱὸς τοῦ *Πριάμου* ἀδελφοῦ. καὶ τῶν μνησθέντων εἰς
Ἀγέλαος (v 321). AB.

305 ὡς ὁπότε νέφευ *Ζέφυρος* στυφελίξῃ
ἀργεσιᾶο *Νότοιο*, βαθείῃ λαίλαπι τύπτων: πρὸς
τὸ σημαινόμενον, ὅτι τὰ συνιστάμενα ὑπὸ τοῦ *Λευκονότου*
νέφῃ ὁ *Ζέφυρος* διατινάσσει. Α.

307: ἡ διπλῇ ὅτι — v. Αρ. p. 17.

314 ἀλλ' ἄγε δεῦρο πέπον παρ' ἔμ' ἵστασο (Ulixes
Diomedem alloquitur): σημειοῦνται τινες ὅτι ἀριστεῖαν ἐν-
ταῦθα *Ὀδυσσεύς* παράγει. τὸ δὲ δεῦρο εἰς τοῦτον τὸν
τόπον. Α.

319: ἡ διπλῇ ὅτι βόλεται ἀντὶ τοῦ βούλεται. Α.

326 παλινορμένω: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ ὀπίσω ὁρ-
μῶντες ὡς παλιμπλαγχθέντες (A 59). Α. ὀπίσω pro ὀπι-
σθεν scr. Lehrs. Αρ. 100.

328 ἔνθ' ἐλέτην δίφρον τε καὶ ἀνέρε δῆμου
ἀρίστω: ἡ διπλῇ ὅτι συλληπτικῶς εἴρηκεν ἐλέτην, καὶ κοι-
νὸν ποιεῖ τοῦ ἐτέρου τὸ κατόρθωμα. ἔστι δὲ *Διομήδης* μόν-
νος ὁ ἀνελών: ἐπιγέρει γοῦν (333) τοὺς μὲν *Τυδεΐδης*. Α.
333 τοὺς μὲν *Τυδεΐδης* δουρικλειτὸς *Διομήδης*

θυμοῦ καὶ ψυχῆς κεκαδὼν κλυτὰ τεύχε' ἀπηύρα:
ἡ διπλῇ ὅτι διὰ τούτου συνίσταται ὁ *Διομήδης* μόνος [ὁ]
ἀνηρῆκώς τοὺς προειρημένους. Α.

350 καὶ βάλεν οὐδ' ἀφάμαρτε: σημειοῦνται τινες,
ὅτι οὕτως εἴρηται καὶ ἐπέτυχεν. (Αρ. 73). Nota cod. deest.

355 στή δὲ γνύξ ἐριπών, καὶ ἐρείσατο χειρὶ παχείῃ
γαίης: ἀμφὶ δὲ ὅσσε κελαινὴ νύξ ἐκάλυψε.

356: ὁ ὀβελὸς καὶ ὁ ἀστερίσκος, ὅτι ἐν ἄλλῳ τόπῳ

A.

(E 309) ὀρθῶς κεῖται, ἐνταῦθα δὲ οὐ· οὐ γέγονε γὰρ σφοδρὰ πληγὴ, ὡς ἐπ' Αἰνείου· οὐ θλάσσε δὲ οἱ κοτύλην (E 307)· πῶς οὖν ἐσκοτώθη; A. Cod. Αἴαντος pro Αἰνείου. Verba ἐνταῦθα δὲ οὐ inserui.

ἦ, καὶ Παιονίδην δουρικλυτὸν ἐξενάριζεν.

αὐτὰρ Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἡνκόμοιο,

370 Τυδεΐδῃ ἐπὶ τόξα τιταίνετο, ποιμένι λαῶν.

373 ἦτοι ὁ μὲν θώρηκα Ἀγαστρόφου ἰφθίμοιο

αἴνυντ' ἀπὸ στήθεσφι παναίολον ἄσπίδα τ' ὦμων,

375 καὶ κόρυθα βριαρὴν· ὁ δὲ τόξον πῆχυν ἄνελκεν

καὶ βάλεν· οὐδ' ἄρα μιν ἄλιον βέλος ἔκφυγε χειρός.

368: ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἐξενάριξεν συντελικῶς. ἄρτι δὲ ἐμελλε σκυλεύειν· ἐπιφέρει γοῦν ἦτοι ὁ μὲν θώρηκα Ἀγαστρόφου ἰφθίμοιο (373). διὰ τοῦ ζ οὖν γραπτέον παρατακτικῶς· σκυλεύοντα γὰρ αὐτὸν βάλλει ὁ Ἀλέξανδρος. A. Cf. p. 5.

376: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ βάλεν ἀντὶ τοῦ ἐπέτυχεν (Ar. 73) καὶ ὅτι ἐν σχήματι εἶρηκεν, οὐδὲ ἄλιον αὐτὸν ἐξέφυγε τῆς χειρός — A. Supplendum: ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ τὴν χεῖρα. Cf. p. 20.

385 τοξότα, λωβητὴρ, κέραι ἀγλαέ, παρθενοπίπα: ἡ διπλῇ ὅτι κέραι οὐ τῇ τριχὶ ψιλῶς, ἀλλ' ἐμπλοκῆς τι γένος· εἰς κέρατος τρόπον ἀνεπλέκοντο οἱ ἀρχαῖοι. Σώφρων κορώνας ἀνδούμενοι (fr. 97 Ahrens). καὶ οἱ Ἀθηναῖοι τέττιγας ἐνεπλέκοντο· καὶ παρ' Ὀμήρῳ πλοχμοὶ θ' οὐ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ (P 52). ἔνιοι δέ, τῷ τόξῳ ἀγαλλόμενε· προσείρηκε δὲ τοξότα λωβητὴρ. A.

387 οὐκ ἄν τοι χραίσμησι βίος: ἀντὶ τοῦ χραίσμοι. A. Cf. p. 9.

390 κωφὸν γὰρ βέλος ἀνδρὸς ἀνάλκιδος οὐτιδανοῖο: ἡ διπλῇ ὅτι κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τοῦ κατὰ τὴν ἀκοὴν ἐπὶ τὸ κατὰ τὴν ἀφὴν κωφὸν τὸ ἀνεπαίσθητον. A. Ar. 124.

οὐδέ τις αὐτῷ

402 Ἀργείων παρέμεινεν, ἐπεὶ φόβος ἔλλαβε πάντας: ἡ διπλῇ ὅτι νῦν φανερῶς φόβος ἡ φυγὴ (Ar. 89). A.

αἶ κε φέβωμαι

405 πληθὺν ταρβήσας: ἡ διπλῇ ὅτι ἔξωθεν ἡ εἰς πρόθεσις, εἰς πληθύν (cf. p. 26). A.

A.

409 ὅς δέ κ' ἀριστεύησι μάχῃ ἔνι: ἡ διπλῇ ἔτι
περισσὸς ὁ κέ (cod. καί). A. Cf. p. 10 sq.

413 ἔλσαν δ' ἐν μέσσοισι (Trojani Ulixem) μετὰ
σφίσι πῆμα τιθέντες: ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει
μετὰ σφίσι, πῆμα δὲ ἔλσαν. καὶ εὐτελής γίνεται ἡ
σύνθεσις, καὶ ἀδιανόητον τὸ λεγόμενον· οὐ γὰρ λέγει ἑαυ-
τοῖς πῆμα τιθέντες οἱ Τρῶες, ἀλλὰ τῷ Ὀδυσσεῖ. A.

422 Ἐννομον: ἡ διπλῇ ὅτι οὗτος ὁ Ἐννομος ὁμώ-
νυμός ἐστι τῷ ἐν τῷ διακόσμῳ Μυσῶν δὲ Χρόμῳ ἤρχε
καὶ Ἐννομος (B 858). A.

424: ἡ διπλῇ ὅτι ἀπαξ τὴν πρότμησιν ὠνόμασεν. A.

430 ὃ Ὀδυσσεὺ πολύαινε, δόλων ἅτ' ἡδὲ πόνοιο:
ὅτι ἐμφαίνει τὸν Ὀδυσσεῖα ἐξ ἱστορίας παρειληφὸς δόλιον
καὶ ἐπὶ τούτῳ διαβεβλημένον. A. Videtur spectare ad quae-
stionem de uno Iliadis Odysseaeque auctore. V: καὶ ἐν Ὀδυσ-
σεῖα (γ 121) ἐνίκα διος Ὀδυσσεὺς παντοίοισι δόλοισι.
ὥστε ἄμφω ἐνὸς τὰ σωματία. — Aristarchus certe
interdum non melioribus argumentis utitur ad demonstrandum,
ὅτι αὐτὸς ἄρα ὁ ποιητής.

432 τοιῷδ' ἄνδρε κατακτείνας καὶ τεύχε' ἀπού-
ρας: ἡ διπλῇ ὅτι ἀκαίρως προσέριπται τὸ ἡμιστίχιον· οὐ
γὰρ ἐπιτρέπει τὰ τῆς περιστάσεως συνλεῦειν. A.

439 γυνῷ δ' Ὀδυσσεὺς ὃ οἶ οὐ τι τέλος κάτα καίριον
ἤλθεν. Sic (non κατακαίριον ut Bekk. et Villosius. secutus scrip-
psit Lehrs. Ar. 66) scripsisse Aristarchum, Zenodotum autem
βέλος, testatur Didymus hic et ad 451. Aristonicus sine dubio
utrobique idem animadverterat, sed ejus notae perierunt.

456 ὥς εἰπὼν Σώκοιο δαΐφρονος ὄβριμον ἔγχος

ἔξω τε χροὸς ἔλκε καὶ ἀσπίδος ὁμφαλοέσσης: ἡ
διπλῇ πρὸς τὴν ἀμφιβολίαν, πότερον ἐκ τοῦ Σώκου χρωτὸς
τὸ ἑαυτοῦ ἔγχος εἴλκεν ὁ Ὀδυσσεύς, ἡ ἐκ τοῦ ἰδίου χρωτὸς
τὸ τοῦ Σώκου δόρυ. ὃ καὶ ἔστιν ὑγίης· λέγει γὰρ κῆδε δὲ
θυμόν (458) οὐ τοῦ νεκροῦ ἀλλὰ τοῦ Ὀδυσσεὺς· τὸ δὲ ἑαυ-
τοῦ ἔγχος εἶασεν οὕτως. A. Inserui ὃ ante καὶ ἔστιν ὑγίης.

462 τρὶς μὲν ἔπειτ' ἦυσεν, ὅσον κεφαλῇ χάδε φω-
τός: ὅτι παρήκε τὸ τί φωνῶν, οἷον βοηθεῖτε. A.

480 ἐν νέμεϊ σκιστρῷ: ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει
γλαφυρῷ. τοῦτο δὲ σπηλαίῳ ἢ ἄντρῳ οἰκίον, νομῆς δὲ

A.

ἔχοντι συνδένδρῳ τόπῳ ἀνάρμοστον. A. Delevimus ὑπὸ ante συνδένδρῳ. Apoll. soph. νέμιος ὁ σύνδενδρος τόπος καὶ νομὴν ἔχων· ἐν νέμει σκιερῷ, σκιὰν μεγάλην ἔχοντι.

492 ὡς δ' ὅποτε πλήθων ποταμὸς πεδίον δὲ κάτεισιν —

494 πολλὰς δὲ δρυὺς ἀζαλέας, πολλὰς δὲ τε πεύκας

495 ἐσφέρειται —

492 κάτεισι: ἡ διπλὴ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει δίηται. τὸ δὲ κάτεισι τὴν ἐξ ὕψους καταφορὰν δηλοῖ. A.

494 δρυὺς ἀζαλέας: ἡ διπλὴ πρὸς τὸ σημαίνόμενον, πότερον ὅτι φυλλοροεῖ καὶ κατὰ ταύτην τὴν ὥραν ξηραίνόμενα τὰ δένδρα ἐκ ῥιζῶν ἀναβάλλεται ἐκ τῶν χειμάρρων· ἡ ὅτι οἱ δρυτόμοι εἰς τοὺς ποταμοὺς ἐμβάλλουσι κόπτοντες, ἵνα ἐπὶ τοῦ καιροῦ συγκαταφέρονται τῷ ῥεύματι, ὃ καὶ ὕγιές. A. V. ad A 487. Scripsi ῥεύματι pro ὄμβρῳ.

502 Ἐκτωρ μὲν μετὰ τοῖσιν ὁμίλει μέρμερα ῥέζων: ἡ διπλὴ ὅτι ὁμίλει ἀντὶ τοῦ ἐμιάχετο, ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ τὰς ἴλας συμβάλλειν. A. Ar. 147.

505 εἰ μὴ Ἀλέξανδρος Ἐλένης πόσις ἡνκόμοιο

παῦσεν ἀριστεύοντα Μαχάονα ποιμένα λαῶν: ἡ διπλὴ ὅτι μηδὲν προδιασυστήσας κατὰ συμπέρασμα παῦσεν ἀριστεύοντά φησιν. ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὸ τῷ οὐ πώ τις ὁμοῖος ἐπιχθόνιος γένετ' ἀνὴρ Κοσμήσαι ἵππους τε καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας (B 553). A.

514 ἱητρὸς γὰρ ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξις ἄλλων

ιοὺς τ' ἐκτάμνειν ἐπὶ τ' ἥπια φάρμακα πάσσειν.

515: ἀθετεῖται, ὅτι οὐκ ἀναγκαῖα ἡ ἐξαρίθμησις· μειοῖ γὰρ, εἰ μόνον ἰοὺς ἐκτάμνειν καὶ φαρμακεύειν οἶδεν. καὶ Ἀριστοφάνης προηθέτει, Ζηνόδοτος δὲ οὐδὲ ἔγραψεν. A. Ar. 360.

523 Ἐκτορ, νῶϊ μὲν ἐνθάδ' ὁμιλέομεν Δαναοῖσιν: ἡ διπλὴ ὅτι κυρίως λέγει ὁμιλέομεν, ὁμοῦ τὰς ἴλας συμβάλλομεν. A. Ar. 147.

528 κείσ' ἵππους τε καὶ ἄρμ' ἰθύνομεν: ἡ διπλὴ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει κείθ' ἵππους. γίνεται δὲ ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ· τὸ δὲ ἐκείσε εἰς ἐκείνον τὸν τόπον, ὃ δὴ νῦν ἀρμόζει. A. Ar. 138.

532 τοὶ δὲ (equi) πληγῆς αἰόντες: ἡ διπλὴ ὅτι τῷ εἶδει τὸ γένος δεδήλωκε· τὸ γὰρ αἰόντες ἐστὶν ἀκούοντες, θέ-

Λ.

λει δὲ εἶπειν ἐπαισθόμενοι τῆς πληγῆς· ἡ γὰρ ἀκοή εἰδὸς ἐστι τῆς αἰσθήσεως. A. Cf. Δ 343 O 252.

545 ὅπιθεν δὲ σάκος βάλεν· ἡ διπλῇ ὅτι ἐκ τελαμώνων ἀνῆστηντο αἱ ἀσπίδες· οὐ γὰρ ἂν ἄλλως ἡδύνατο εἰς τοῦπίσω μεταλαμβάνεσθαι. A. Ar. 194.

548 ὡς δ' αἰθωναλέοντα βοῶν ἀπὸ μεσσαύλοιο—· ἡ διπλῇ ὅτι ἀπὸ τούτου Ζηνόδοτος ἀθρεῖται ἕως τοῦ ἦιε πολλ' ἀέκων (557) ἴσως ὅτι νῦν μὲνλέοντι παραβέβληκεν, ἐξῆς δὲ ὄνῳ. ἐστι δὲ πρὸς διάφορα σημαινόμενα· ὁ μὲν γὰρ λέων πρὸς τὴν πρᾶξιν, ὁ δὲ ὄνος πρὸς τὴν ὑπομονήν. A.

557 περὶ γὰρ δῖε νηυσὶν Ἀχαιῶν· ὅτι ἀντὶ τοῦ περὶ τῶν νεῶν τῶν Ἀχαιῶν. A. Cf. p. 23.

562 σπουδῇ δ' ἐξήλασαν (pueri asinum), ἐπεὶ τ' ἐκορέσσατο φορβῆς· ἡ διπλῇ ὅτι σπουδῇ λέγει ἀντὶ τοῦ μόλις καὶ μετὰ πολλῆς κακοπαθείας (Ar. 122)· καὶ ὅτι ἐκορέσσατο εἶπεν ἀντὶ τοῦ ἐκορέσθη (cf. p. 2). A.

566 Αἴας δ' ἄλλοτε μὲν μνησάσκετο θούριδος ἀλκῆς

568 ὅτε δὲ τρωπάσκετο φεύγων· ἡ διπλῇ πρὸς τὸ ὅτι δὲ τρωπάσκετο. A. An quod post ἄλλοτε μὲν nunc sequitur ὅτε δέ? L. Sed fortasse Aristarchus scripsit ὅτε δέ, ut P 178.

572 ἄλλα μὲν (δοῦρα) ἐν σάκει· μεγάλην πάγην ὀρμενα
πρόσσω,

πολλὰ δὲ καὶ μεσσηγύ, παρὸς χροῶ λευκὸν
ἐπαυρεῖν,

ἐν γαίῃ ἴσταντο, λιλαιόμενα χροὸς ἄσαι.

572· ἡ διπλῇ πρὸς τὴν ἐξήγησιν τοῦ ὁ δὲ χασσάμενος πελεμίσθη (Δ535)· ἀναχωροῦντες γὰρ τὰ ἐμπεπηγότα δόρατα ταῖς ἀσπίσιν εἰνάσσον. A.

574· τὰ δόρατα ἴσταντο (cf. p. 15). καὶ ὅτι ἀπὸ τῶν ἐμψύχων μεταφέρει. A.

ἄσαι· ἐνεργητικὸν ἀντὶ παθητικοῦ· ὥφειλε γὰρ ἄσασθαι. A. Videtur Aristonici esse. Cf. p. 2. 3.

583 ἐλκετ' ἐπ' Εὐρουπύλῳ, καὶ μιν βάλε μηρὸν διστῶ
δεξιόν· ἐκλάσθη δὲ δόναξ, ἐβάρυνε δὲ μηρόν.

583· ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ καὶ αὐτοῦ τὸν μηρὸν ἔτρωσεν. A. Cf. p. 20.

584 δόναξ· ἡ διπλῇ ὅτι ὁ τοῦ βέλους κάλαμος· τὰ γὰρ βέλη ξύλινα καὶ καλάμινα ἦν. πρὸς τὰ κῆλα θεοῖο

A.

(A 53) ὅτι τὰ βέλη λέγει, καίτοι ἐξ ἄλλης ἢν ὕλης ἐκείνα.
A. Ar. 154.

ἀμύνετε νηλεές ἡμᾶρ

589 Αἶανθ', ὃς βελέεσσι βιάζεται: ἡ διπλῇ ὅτι Ζη-
νόδοτος γράφει Αἶαντος βελέεσσι. γενικὴ μὲν οὖν οὐχ
ἀρμόζει, ὥστε δέχεσθαι τοῦ Αἶαντος· εἰ δὲ καὶ κατὰ συν-
λοιφήν ἐν τῷ ψιλῷ ἀντιστοιχῶ γέγραφεν, ἔν' ἣ τὸ πλήρες
Αἶαντ' ὃς βελέεσιν, 'οὐκ ἔστι τῆς καθ' Ὅμηρον Ἰάδος
τὰ τοιαῦτα. A.

600 ἐστίηκει γὰρ ἐπὶ πρύμνῃ μεγακῆτεϊ νηί: ἡ
διπλῇ ὅτι ἡ πτώσις ἥλλακται, ἀντὶ τοῦ πρυμνῇ (cod. πρυ-
μνῆς) μεγακῆτεος νηός. A. Cf. p. 22.

601 εἰσορόων πόνον αἰπὺν ἰῶκά τε δακρυόεσσαν:
ὅτι τινὲς γράφουσιν ἰῶ, εἰτα καταδακρυόεσσαν. γίνεται
δὲ ἐκθεσμον· ὃ γὰρ Ὅμηρος ἰῶκα τὴν ἰωκὴν, οἶον δῖωξιν,
ὥς Ἑοίοδος (E 538) τὴν κρόκην κρόκα. A. Cf. Lobeck te-
chnol. 320. L.

604 (Patroclus) ἔκμολεν ἴσος Ἀρηι, κακοῦ δ' ἄρα
οἱ πέλεν ἀρχή: σημειοῦνται τινες ὅτι οὐ πόρρωθεν ἡ προ-
αναφώνησις· ἀκκεί οὖν οὐκ ἐπὶ τὰ πόρρω ἢ ἀπότασις Διὸς
δ' ἐτελείετο βουλὴ (A 5). A.

606 τί δέ σε χρεῶ ἐμειό: ἡ διπλῇ ὅτι πτώσις ἥλλα-
κται, αἰτιατικὴ ἀντὶ δοτικῆς, τὸ σέ ἀντὶ τοῦ σοί (cf. p. 23.). A.

Νέστορ' ἔρειο

612 ὃν τινα τοῦτον ἄγει βεβλημένον ἐκ πολέμοιο:
ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ τετρωμένον· τῷ εἰδικῷ τὸ γενικὸν ἐσή-
μανεν. A.

620 ἵππους δ' Εὐρυμέδων θεράπων λῦε τοῖο γέ-
ροντος: ἡ διπλῇ ὅτι καὶ Ἀγαμέμνωνος ἡνίοχος τὴν Εὐρυ-
μέδων (A 227). A.

τοὶ δ' ἰδρῷ ἀπεψύχοντο χιτῶνων

622 στάν τε ποτὶ πνοιήν παρὰ θῖν' ἄλός.

621 τοί: ὅτι σαφές ὅτι οὗτοι. A. Cf. p. 30.

ἡ διπλῇ ὅτι ψύχειν μὲν λέγει πρὸς ἄνεμον, τέρσεσθαι
δὲ ἐν ἡλίῳ· ἡματα δ' ἡελίοιο μὲν (sic pro εἵματα δ' ἡε-
λίοιο μένον) τερσήμεναι ἀνγῇ (ζ 198). A. Ar. 131.

622: ἡ διπλῇ ὅτι σαφῶς οὗτοι πρὸς τῇ θαλάσῃ νενεωλ-
κήκασιν. A. Ar. 230.

630 κρόμνον, ποτῶ ὄψον: ὅτι πᾶν προσόψημα ὄψον οἱ ἀρχαῖοι. Α. Αρ. 153.

οὔατα δ' αὐτοῦ

τέσσαρ' ἔσαν, δοιαὶ δὲ πελειάδες ἀμφὶς ἕκαστον
635 χρύσεται νεμέθοντο, δύω δ' ὑπὸ πνυθμένες ἦσαν:
ἡ διπλῇ πρὸς τὴν κατασκευὴν τοῦ ποτηρίου ὅτι δεδιπλα-
σιασμένον αὐτὸ ὑποτίθεται· τέσσαρα γὰρ ὦτα καὶ δύο
πνυθμένας. Α.

636 ἄλλος μὲν μογέων ἀποκινήσασκε τραπέζης

πλεῖον ἐόν, Νέστωρ δ' ὁ γέρων ἀμογητὶ ἄειρεν:
πρὸς τὸ ζητούμενον, πῶς ὁ γέρων ἀμογητὶ, οἱ δὲ ἄλλοι μετὰ
κακοπαθείας. οὐδεὶς δὲ οὔτε δασύνειν τὴν προφορὰν (ἄλ-
λος), οὔτε ἐπαίρειν τὴν προσφθίαν (ἀλλ' ὅς — Herodian.),
ἀλλὰ νοεῖν ὅτι καὶ τοῦτο τῶν ἐπαίνων (nonne τῶν ἐν ἐπαίνῳ?)
λεγομένων Νέστορός ἐστι, καθὸ καὶ τὸ Νέστωρ δὲ πρῶ-
τος κτύπον ἄϊε φωνῆς (K 532). Α.

ὃ με προέηκε πνυθέσθαι

650 ὃν τινα τοῦτον ἄγεις βεβλημένον: οὕτως
ἀντὶ τοῦ ἤγαγες. ἥλλακται δὲ ὁ χρόνος. Α. Cf. p. 4.

οἱ γὰρ ἄριστοι

659 ἐν νηυσὶν κέεται βεβλημένοι οὐτάμενοί τε:
ἡ διπλῇ ὅτι συλληπτικῶς [τὸ] κατ' ἀμφοτέρων κεκοινοποι-
ηκεν· οὐ γὰρ οἱ αὐτοὶ βέβληνται καὶ οὐτασμένοι εἰσίν. δια-
σιέλλει μέντοι ἐν τοῖς ἐξῆς, λέγων βέβληται μὲν ὁ Τυ-
δεΐδης — οὐτασται δ' Ὀδυσσεύς. Α. Αρ. 63.

667 (naves) πυρὸς δηόιο θέρωνται: ὅτι λείπει ἡ ὑπό,
ὑπὸ πυρός. Α. Cf. p. 21.

683 γεγῆθαι δὲ φρένα Νηλεύς: ἡ διπλῇ ὅτι διαφω-
νοῦσιν οἱ νεώτεροι, τὸν Νηλέα λέγοντες ἀνηρῆσθαι ὑφ'
'Ηρακλέους, ὅτε τὴν Πύλον ἐπόρθησεν. φαίνεται γὰρ κατ'
"Ὀμηρον περιῶν καὶ μετὰ τὸ πορθηθῆναι· ὁ γὰρ πρὸς Ἡλεί-
ους πόλεμος τῶν Πυλίων μεταγενέστερος τοῦ πρὸς Ἡρακλέα.
Α. Αρ. 186.

686 οἷσι χρέως ὤφειλετ' ἐν Ἡλιδι δῖη: ὅτι τὰ πε-
ριελαοθέντα ἐκ τῆς Πύλου ὑπὸ τῶν Ἐπειῶν θρέμματα χρέος
(sic) καλεῖ. Α.

688 πολέσιν γὰρ Ἐπειοὶ χρεῖος ὤφειλον (an χρέως
ὤφειλον?): ὅτι σπανίως Ἡλείους καλεῖ. Α. Immo semel: v. 671

A.

ὡς ὁπότ' Ἠλείοισι— Unde puto scribendum esse: ὅτι Ἐπει-
ους τοὺς Ἠλείους καλεῖ. Cf. ad 694.

692 δώδεκα γὰρ Νηλῆος ἀμύμονος νῆες ἦμεν: ἡ
διπλῇ πρὸς τοὺς χωρίζοντας, ὅτι ἐν μὲν Ἰλιάδι δώδεκα Νη-
λῆος παῖδας λέγει, ἐν δὲ τῇ Ὀδυσσεΐα (λ 295) τρεῖς γεγο-
νέναι [ὡς] γενεαλογεῖ· καὶ Χλῳρίν εἶδον περικαλλέα καὶ
ἐν τοῖς ἐξῆς Νέστορά τε Χρομίον τε Περικλύμενόν
τ' ἀγέρωχον. ἐνδέχεται δὲ προγεγονότων αὐτῶ ἐξ ἐτέρας
γυναικὸς παίδων ὕστερον ἐκ Χλῳρίδος τοὺς τρεῖς γεγονέναι·
καὶ γὰρ ὁ Πριάμὸς φησι (Ω 495) πεντήκοντά μοι ἦσαν,
ὅτ' ἤλυθον νῆες Ἀχαιῶν· ἐννεακαίδεκα μὲν μοι ἱῆς
ἐκ νηδύος ἦσαν· τοὺς δ' ἄλλους μοι ἔτικτον ἐνὶ με-
γάροισι. A. ὡς omittendum puto, v. ad 750.

694 Ἐπειοί: ἡ διπλῇ ὅτι ἐν τισι γράφεται Ἀχαιοί·
τοὺς δὲ Ἠλείους Ἐπειούς καλεῖ Ὀμηρος. A. Ar. 236.

699 τέσσαρες ἀθλοφόροι ἵπποι αὐτοῖσιν ὄχεσφιν:
ἡ διπλῇ ὅτι φαντασίαν ὁ τόπος ἔχει ὡς τετρώρῳ ἄρματι χρω-
μένων τῶν ἡρώων· καὶ γὰρ λέγει (701) τὸν δ' ἐλατῆρ'
ἀφίει ἀκαχήμενον ἵππων. ἐνδέχεται δὲ δύω συνωρίδας
ἐπὶ τὸν ἀγῶνα πεπορευῆσθαι, μὴ τι περὶ τὴν ἐτέραν γένη-
ται· εἰρῆσθαι δὲ τὸν ἐλατῆρ' ἀφίει συλληπτικῶς, τὸν
ἐκατέρας ἐλατῆρα, ὡς ἀμφίπολος δ' ἄρα οἱ κεδνὴ ἐκά-
τερθε παρέσθη (α 335)· οὐ μίᾳ ἐπὶ ἀμφοτέρων τῶν με-
ρῶν, ἀλλ' ἐκατέρωθεν μίᾳ. A. Ultima (οἱ δὲ ὡς Ποσειδῶνος
υἱὸν τετρώρῳ φασὶ χρῆσθαι· ἵππιος γὰρ ὁ θεός) vix Aristo-
nici sunt: v. Ar. 197.

ἐξέλετ' ἄσπετα πολλά· τὰ δ' ἄλλ' ἐς δῆμον ἔδωκεν
705 δαιτρεύειν, μὴ τίς οἱ ἀτεμβόμενος κίοι ἴσῃς: ἐκ
τῶν περὶ τῆς κοινωνίας λεγομένων ἐν Ὀδυσσεΐα (ι 42) με-
τάκειται ὁ στίχος· ἐνθα καὶ εὐλογον αὐτοὺς τὰ λάφυρα ἐξ
ἴσου μερίζεσθαι. ἐνταῦθα δὲ οὐκ ἐπέβαλλεν ἐξ ἴσου μερί-
ζεσθαι, ἀλλ' ἀνάλογον ἐκάστω τοῖς ὀφειλομένοις· οὐ γὰρ ἐκ
πολέμου λαφυραγωγίας. Ζηρόδοτος οὐδὲ ἔγραψεν. A. Hoc
vult. Non praedatione mere bellica hae manubiae partae erant
(οὐκ ἐκ πολέμου λαφυραγωγίας), quae in aequas portiones
dispertiendae fuissent; sed ideo illud pecus abactum, ut satis-
fieri posset Pylis qui Epeis credidissent: pro ratione credito-
rum igitur portiones faciendae erant.

Α.

709 Μολίονε: ὅτι ἀπὸ τῆς μητρὸς Ὅμηρος οὐ σχηματίζει· μήποτ' οὖν ἀπὸ τοῦ ταύτης πατρὸς Μόλου οὕτως αὐτοὺς εἶπεν. Α. Αρ. 179.

711 Θρυόεσσα: ἡ διπλῇ ὅτι ἦν ἐν τῷ καταλόγῳ εἵρηκε Θρῦον καὶ Θρῦον Ἀλφειοῖο πόρον (592), νῦν Θρυόεσσαν λέγει. Α. Αρ. 241.

οὐδ' ἀέκοντα Πύλον κάτα λαὸν ἀγείρειν

717 ἀλλὰ μάλ' ἐσσυμένους πολεμίζειν: τὸν λαόν, πρὸς τὸ σημαινόμενον. V. Cf. p. 32.

730 δόρπον ἐπειθ' ἐλόμεσθα: ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνίδοτος γράφει δεῖπνον. δόρπον δὲ λέγει τὴν ἐσπερινὴν τροφήν· εὐθὺς γὰρ κατακοιμῶνται. Α. Αρ. 132.

734 ἀλλὰ σφι προπάροιθε φάνη μέγα ἔργον Ἀργος: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ προπάροιθε οὐ τοπικῶς ἀλλὰ χρονικῶς (Αρ. 121), πρὶν ἢ πορθῆσαι τὸ ἄστυ — ἐφάνη αὐτοῖς μέγας ὁ ἐσόμενος πόλεμος. Α. Post ἄστυ lacuna est, quam ita fere explendam existimo, adhibito schol. M 416: καὶ ὅτι τὸ ἐφάνη μέγα ἔργον Ἀργος σημαίνει ἐνεδείκνυτο μέγα ἔργον πολέμου, οὐ κατὰ διάνοιαν ἐφάνη αὐτοῖς μέγας κτλ.

735 εὐτε γὰρ ἡέλιος φαέθων ὑπερέσχεθε γαίης: ἡ διπλῇ ὅτι ἐξ ἡρωικοῦ προσώπου ὑπὲρ γῆς τὴν ἀνατολὴν λέγει, αὐτὸς δὲ ἐκ τοῦ ἰδίου προσώπου ἐξ Ὡκεανοῦ. Α. Αρ. 177.

737 ἀλλ' ὅτε δὴ Πυλίων καὶ Ἐπειῶν ἐπλετο νείκος: ἡ διπλῇ ὅτι τινὲς καὶ Ἀχαιῶν γράφουσιν. Ὅμηρος δὲ Ἐπειοὺς τοὺς Ἠλείους λέγει (Αρ. 236). καὶ ὅτι νείκος οὐ μόνον ἡ διὰ λόγων ἐπίπληξις, ἀλλὰ καὶ ἡ διὰ χειρῶν μάχη, ὡς νῦν. Α.

747 αὐτὰρ ἐγὼν ἐπόρουσα κελαινῇ λαίλαπι ἴσος: ἡ διπλῇ ὅτι ἐκπέπτωκεν εἰς ποιητικὴν κατασκευὴν τὸ παρηγμένον ἡρωικὸν πρόσωπον κατὰ τὴν ποίησιν. Α.

750 καὶ νῦ κεν Ἀκτορίωνε Μολίονε παῖδ' ἀλάπαξα, εἰ μὴ σφωε πατὴρ εὐρυκρείων ἐνοσίχθων ἐκ πολέμου ἐσάωσε.

750: ἡ διπλῇ ὅτι ἐντεῦθεν Ἡσίοδος Ἀκτορος κατ' ἐπικλησιν καὶ Μολιόνης αὐτοὺς γεγενεαλόγηκεν, γόνῳ δὲ Ποσειδῶνος. οὐδέποτε δὲ Ὅμηρος ἀπὸ μητρὸς σχηματίζει (Αρ. 179). Α.

751: ἡ διπλῇ πρὸς τὰ περὶ τῆς φύσεως τῶν Ἀκτορος

Α.

παίδων, πότερον μία ἀμφοτέρων συμφυία ἢ ἐκάτερος αὐ-
τῶν διφυῆς ἦν. Α.

754 διὰ σπιδέος πεδίοιο: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ σημαι-
νόμενον τὸ ἀπὸ τῆς λέξεως. Α.

ἐνθ' ἄνδρα κτείννας πύματον λίπον· αἰτάρ' Ἀχαιοί
760 ἄψ ἀπὸ Βουπρασίοιο Πύλον δ' ἔχον ὠκέας ἵππους.

759: ἡ διπλῇ ὅτι ἐνθα ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ· καὶ ὅτι
τοὺς Πυλίους Ἀχαιοὺς λέγει νῦν, τοὺς δὲ Ἑλείους Ἐπειοὺς
(Ar. 236). Α.

767 νῶι δέ τ' ἐνδον ἐόντες ἐγὼ καὶ δῖος Ὀδυσ-
σεύς: ἡ μὲν διπλῇ ὅτι χωρὶς τοῦ ν (νῶι) Ὀμηρικῶς, ἡμεῖς
ἢ ἡμᾶς. ἀθετοῦνται δὲ ἀπὸ τούτου στίχοι ιθ', ἕως τοῦ
(785) σοί δ' αὖθ' ἐπέτελλεν, ὅτι ἡ σύνθεσις αὐτῶν πεζή,
καὶ διαφωνεῖ τοῖς ἐν ταῖς Λιταῖς ταῦτα Πηλεὺς μὲν ᾧ
παίδ' ἐπέτελλ' Ἀχιλλῇ· ἐκεῖ γὰρ (I 254) ὁ Πηλεὺς φησι
τέκνον ἐμόν, κάρτος μὲν Ἀθηναίῃ τε καὶ Ἡρη
δώσους· αἶ κ' ἐθέλωσι (cod. κέ θέλωσι), σὺ δὲ μεγα-
λήτορα θυμόν. καὶ ὅτι, ἃ Πηλεὶ ἐπέβαλλε ποιεῖν, ὁ
Ἀχιλλεὺς πράσσει, αὐτὸς δὲ ὡς εἰδῶλον σπένδει· ἐς δ' ἄγε
χειρὸς ἐλὼν, κατὰ δ' ἐδριάσθαι ἄνωγεν, ξείνιά τ'
εὖ παρέσθηκεν (778)· ὁ δὲ Πηλεὺς οὐδ' εἰ πάρεισι προς-
ποιεῖται. εὐτελὴς δὲ ἡ σύνθεσις καὶ τοῦ ἥρχον ἐγὼ μύ-
θοιο κελεύων ὕμμ' ἄμ' ἔπεσθαι (781). ἡθετοῦντο καὶ
παρὰ Ἀριστοφάνει οἱ ιθ'. Α.

786 τέκνον ἐμόν, γενεῇ μὲν ὑπέρτερός ἐστιν
Ἀχιλλεύς: ἡ διπλῇ ὅτι Ἀρχίλοχος ὑπερτέραν τὴν νεωτέραν
ἐδέξατο· οἷην Λυκάμβεος παῖδα τὴν ὑπερτέραν ἀντὶ
τοῦ τὴν νεωτέραν. καὶ τὸ ἐτυμον δὲ ἀντιπίπτει· ὁ γὰρ
ὑπερέχων κατὰ τί ἐστιν ὑπέρτερος. καὶ νῦν λέγει, τῷ γένει,
τῇ εὐγενείᾳ ὑπερέχει, διὰ τὸ εἶναι θεᾶς μητρός· σὺ δὲ
πρεσβύτερος εἶ (Ar. 188). Α.

εἰ δέ τινα φρεσὶν ἤσι θεοπροπίην ἀλεείνει
795 καὶ τινά οἱ παρ Ζηνὸς ἐπέφραδε πότνια μῆτηρ:
ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος ἐκ τούτου καὶ τὸν ἐξῆς (fort. οὐκ εὖ
τούτον καὶ τὸν ἐξῆς L.) περιέγραψεν, ἀναγκαίους ὄντας εἰς
ἐρεθισμὸν Ἀχιλλέως. Α.

802 ῥεῖα δέ κ' ἀκμηῆτες κεκμηότας ἄνδρας αὐτῇ
ᾧσαισθε προτὶ ἄστυ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων.

Λ.

802. 803: ἀθαιτουῦνται ἀμφοτέρω, καὶ ἀσπερίσκοι παρὰ-
κείνται, ὅτι οἰκειότερον κείνται πρὸ τῆς Πατρόκλου ἐξόδου
(Π 44), ὅτε καὶ τῷ ὄντι κεκμήκασιν, τῆς ἐπὶ ναυσὶ μάχης
συνεσιώσης· οὐδὲ γὰρ νῦν συμβέβηκεν ἤδη τοὺς Τρῶας ἐπὶ
ταῖς ναυσὶν αὐταῖς καὶ ταῖς κλισίαις εἶναι ἐντὸς τοῦ τείχους
γεγονότας. A. οὐδὲ γὰρ νῦν scf. L. pro οὐδὲ γὰρ ἄν.

ἀλλ' ὅτε δὴ κατὰ νῆας Ὀδυσσεὺς θείοιο

807 ἴξε θεῶν Πάτροκλος, ἵνα σφ' ἀγορή τε θέμις τε·
ἡ διπλῇ πρὸς τὸ τοῦ στρατοπέδου διάγραμμα, ὅτι ὑποτίθε-
ται κατὰ μέσον τοῦ ναυσιάθμου θεατροειδῆ τόπον εἰς ὄχλον
συναγωγῇν. A. Ar. 230.

817 ὥς ἄρ' ἐμέλλετε, τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης
ἄσειν ἐν Τροίῃ ταχέας κύνας ἀργέτι δῆμῳ.

817 ἐμέλλετε: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ ὥς εἰκὸς ἦν, ὡς
ὑποκείμενον ἦν ὑμῖν τὸ παθεῖν. A. Ar. 124.

οὐκέτι διογενὲς Πατρόκλεις ἄλλαρ Ἀχαιῶν

824 ἔσσεται, ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσιν πεσέονται: ἡ
διπλῇ ὅτι τοῦτο ἐπὶ τῶν Τρώων λέγει· ἐμπεσοῦνται ταῖς
ναυσὶν, οἷον ἐνσεΐσουσιν [ἐμπρήσουσιν]. A. Cf. I 235 M 107
O 56 P 639.

832 (Achilles) ὃν Χείρων ἐδίδαξε, δικαιοτάτος
Κενταύρων: ἡ διπλῇ ὅτι Ὀμηρος δεδιδάχθαι μὲν φησιν
ἐνταῦθα τὴν ἱατρικὴν ὑπὸ Χείρωνος τὸν Ἀχιλλέα, περὶ
μέντοι τῆς παρ' αὐτῷ τροφῆς οὐδὲν συνέστακεν, ἀλλὰ καὶ
τοῦναντίον (cod. τῶν, corr. Lehrs. Herod. 460) διὰ τῶν πρα-
γμάτων ἐπιμαρτυρεῖ, τροφέα τὸν Φοῖνικα συνεστακῶς τούτου. A.

δικαιοτάτος Κενταύρων: τὸ ὑπερθετικὸν κεῖται
ἀντὶ ἀπολύτου· ἔστι δὲ ὁ μόνος ἐν Κενταύροις δίκαιος. ὅμοιον
δὲ τούτῳ τὸ μελάντερον ἤνυτε πίσσα (A 277) AD.
Fluxisse videtur ex Aristonico: cf. p. 31.

ἱητροὶ μὲν γὰρ Ποδαλείριος ἡδὲ Μαχάων,

834 τὸν μὲν ἐνὶ κλισίῃσιν οἴομαι ἔλκος ἔχοντα: ἡ
διπλῇ ὅτι πρὸς τὸ δεύτερον πρότερον ἀπήντησεν· ὁ γὰρ
Μαχάων ἐστὶν ὁ τετρωμένος. A. Ar. 13.

ἐνθα μιν ἐκτανύσας ἐκ μικροῦ τάρννε μαχαίρῃ

845 ὅξυ βέλος περιπευκὲς — 844: ἡ διπλῇ, ὅτι μάχαι-
ραν καλεῖ τὸ παραξιφίδιον, εἰς τὰς τοιαύτας χρεῖας εὐθε-
τοῦν. A. Ar. 98.

EΙΣ ΤΗΝ Μ.

1 ὥς ὁ μὲν ἐν κλισίῃσι Μενoitίου ἄλκιμος υἱός
 ἰᾶτ' Εὐρύπυλον βεβλημένον· οἱ δ' ἐμάχοντο
 Ἀργεῖοι καὶ Τρῶες ὁμιλαδόν. οὐδ' ἄρ' ἔμελλεν
 τάφρος ἔτι σχῆσειν Δαναῶν καὶ τεῖχος ὑπερθεῖν.

2: ἡ διπλῇ ὅτι τὰ ἅμα γινόμενα οὐ δύναται ἅμα ἐξαγ-
 γέλλειν· ἐν ὅσῳ δὲ οὗτος ἰᾶτο, ἐκείνοι ἐμάχοντο. A.

4. Annotatum fuit, quae h. l. de muro dicantur, ea sic expressa esse quasi nunc primum ejus rei mentio fiat. Quod facit ad confirmandam athetesis versuum H 443 sqq. — Cf. ad M 17.

17 δὴ τότε μητιόωντο Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων
 τεῖχος ἀμαλδῦναι, ποταμῶν μένος εἰσαγαγόντες.

17: σημειοῦνται τινες πρὸς τὰ ἐν τῇ H (443) ἀθετού-
 μενα, ὅτι καὶ ἐκ τούτων διαβάλλεται πρὸς τὸ πρόσωπον
 γινόμενα. A. Illud Jovis et Neptuni colloquium in H spurium
 judicavit, cum aliis argumentis nisus, tum quia h. l. de muri
 dirutione ita dicatur, quasi res antea non memorata sit. Si
 versus propterea ab Aristarcheis notatus fuit, sic fere scripsisse
 videbitur epitomator: πρὸς τὰ ἐν τῇ H ἀθετούμενα, πρὸς τὸ
 πρόσωπον γινόμενα, ὅτι καὶ ἐκ τούτων διαβάλλεται. ἐν-
 ταῦθα γὰρ εἰσάγεται ὁ Ποσειδῶν ὡς ἀφ' ἐαυτοῦ καταβάλ-
 λων τὸ τεῖχος. — Λόγος πρὸς τὸ πρόσωπον significat ser-
 monem cum praesente persona habitum, περὶ προσώπου de
 absente. Ad O 138 εἰοῖο: ἐν τῷ περὶ τινος λόγῳ τίθεται,
 νῦν δὲ πρὸς πρόσωπον ἐστι. Ad Θ 448: τὸ δὲ κάμετόν πρὸς
 τὸ πρόσωπόν ἐστι.

Γρήνικός τε καὶ Αἴσηπος δῖός τε Σκάμανδρος
 22 καὶ Σιμόεις, ὅθι πολλὰ βοάγρια καὶ τρυφάλεια
 κάππεσον.

22: ἡ διπλῇ ὅτι ἀμφίβολον μὲν ἐπὶ ποτέρου τῶν πο-
 ταμῶν λέγει, τοῦ Σκαμάνδρου ἢ τοῦ Σιμοῦντος· δεκτέον
 δὲ ἐπὶ τοῦ Σιμοῦντος. διὰ μέσου γὰρ τοῦ πεδίου φέρεται.
 καὶ ὅτι ἀνέγνω Ἡσίοδος τὰ Ὀμήρου ὡς ἂν νεώτερος τούτου·
 οὐ γὰρ ἐξηγήνοχε τοῖς ποταμοῖς, μὴ ὄντας ἀξιολόγους, εἰ
 μὴ δι' Ὀμηρον· καὶ τῷ Σιμοῦντι προσέθηκεν ἐπίθετον τὸ
 θεῖόν τε Σιμοῦντα (Θ 342). A. Ar. 232.

M.

ὡς ἄρ' ἔμελλον ὀπισθε Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων
35 θησέμεναι· τότε δ' ἄμφι μαχῇ ἐνοπή τε δεδήει
τείχος ἐύδμητον, κανάχιζε δὲ δούρατα πύργων
βαλλόμεν'. Ἀργεῖοι δέ —

34. ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ὡς ἔμελλον ὀπι-
σθε· ἔστι δὲ βάρβαρον· τὰ γὰρ ἀπὸ συμφώνου ἀρχόμενα
ἐπὶ τοῦ παρεληλυθότος χρόνου ἀπὸ τοῦ εἰ ἀρχεται. καὶ ὅτι
τὸ ἔμελλον ἀντὶ τοῦ ἐώκεσαν. A. Ar. 125.

36: ἡ διπλῇ ὅτι πύργων ἀντὶ τοῦ πύργους καὶ ἐλλείπει
ἡ ἐπὶ, ἔν' ἣ κανάχιζε δὲ δούρατα ὡς ἐπὶ πύργους βαλλό-
μενα, οὐ τὰ ἐπωκοδομημένα τῷ τείχει ἐκανάχιζε ξύλα.
Διονύσιος δὲ ὁ Σιδώνιος τὴν μὲν πτῶσιν οὐκ ἐνήλλαξε, τὴν
δὲ πρόθεσιν προσλαβὼν εἴρηκεν ἐπὶ πύργων (cod. πύργους)
βαλλόμενα. A. Cf. p. 24.

τοῦ δ' οὐποτε κυθάλιμον κῆρ

46 ταρβεῖ οὐδὲ φοβεῖται: ἡ διπλῇ ὅτι οὐ τὸ αὐτὸ
σημαίνει δι' ἀμφοτέρων, ἀλλὰ διὰ μὲν τοῦ ταρβεῖ δέδιεν, ὃ
ἡμεῖς φοβεῖται, διὰ δὲ τοῦ φοβεῖται φεύγει. λέγει οὖν οὔτε
φεύγει. A. Ar. 89.

κρημνοὶ γὰρ ἐπηρεφέες περὶ πᾶσαν

55 ἴστασαν ἀμφοτέρωθεν, ὑπερθεν δὲ σκολόπεσσι
ὀξέσιν ἠρήρει, τοὺς ἔστασαν νῆες Ἀχαιῶν.

60 δὴ τότε Πουλυδάμας θρασὺν Ἑκτορα εἶπε
παραστάς: ἡ διπλῇ ὅτι ἐλλείπει ἡ πρὸς, πρὸς Ἑκτορα,
ὡς καὶ τότε ἄρ' Αἴας εἶπε βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον
(P 237). A. Cf. p. 26.

66 στεῖνος γὰρ ὄθι τρώσεσθαι οἶω: ἡ διπλῇ ὅτι
τὸ στένωμα τὸ κατὰ τὴν γέφυραν τῆς τάφρου λέγει. A.
Ar. 232.

71 εἰ δέ χ' ὑποστρέψωσι, παλίωξις δὲ γένηται: ἡ
διπλῇ πρὸς τὴν παλίωξιν, ὅτι ἐστὶ πάλιν δίωξις, ὅταν με-
ταβαλλόμενοι διώκωσιν οἱ διωκόμενοι. ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς
τὸ ἐκ τοῦ δ' ἂν τοι ἔπειτα παλίωξιν παρὰ νηῶν
αἰὲν ἐγὼ τεύχοιμι (O 69). κακῶς· διὸ ἀθετεῖται. A.

ἵππους μὲν θεράποντες ἐρυκόντων ἐπὶ τάφρῳ,

77 αὐτοὶ δὲ πρυλῆες σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες
Ἑκτορι πάντες ἐπώμεθ' ἀολλῆες.

M.

77: ἡ διπλῇ ὅτι σαφῶς τοὺς πεζοὺς ὀπλίτας προυλέας.
A. Ar. 123.

93 τῶν δ' ἐτέρων Πάρις ἤρχε: ἡ διπλῇ ὅτι ὡς ἐπὶ
δευτέρου τάγματος ἐτέρων εἴρηκεν· καὶ ὅτι τηρεῖ τὴν ἐν τού-
τοις διαφορὰν. A. καὶ scripsi pro ἡ.

τρίτος δ' ἦν Ἄσιος ἥρως

96 Ἄσιος Ἐρτακίδης: ἡ διπλῇ ὅτι πλεονάζει ἐν Ἰλιάδι
τὰς ἐπαναλήψεις, ἐν Ὀδυσσεΐᾳ δὲ ἅπαξ (α 22). πρὸς τοὺς
χωρίζοντας. A.

97 (Ἀρίσβηθεν) ποταμοῦ ἀπὸ Σελλήεντος: ἡ διπλῇ
ὅτι Σελλῆεις ποταμὸς ἐπ' Ἀσίας οὗτος, ἕτερος δὲ ἐπὶ Θε-
σπρωτίας. A. Ar. 239.

105 οἱ δ' ἐπεὶ ἀλλήλους ἄραρον τυκτῆσι βόεσσι:
σημειοῦνται τινες ὅτι βόας (ins. τυκτᾶς L.) τὰς ἀσπίδας εἴ-
ρηκεν (Ar. 194). A.

(Trojani) βάν ρ' ἰθὺς Δαναῶν λεληημένοι, οὐδ' ἐν
ἐφαντο

107 σχήσεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνησιν πε-
σέεσθαι: ἡ διπλῇ ὅτι ἐπὶ τῶν Τρώων ἀκουσιέον, ἐμπε-
σεῖν ταῖς ναυσὶν (Cf. O 56). A.

112 ἀλλὰ σὺν αὐτοῖσιν (equis) πέλασεν νήεσσι θοῇσιν,
113 νήπιος, οὐδ' ἄρ' ἔμελλε κακὰς ὑπὸ κῆρας ἀλύξας
115 ἄψ ἀπονοστήσειν προτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν.

113. De Asio sermo est. Haec poeta ἐκ τοῦ ἰδίου προ-
σώπου addit: K 240. τὸ δὲ ἔμελλεν ἀντὶ τοῦ ἐώκει. V.

115: ἡ διπλῇ ὅτι θηλυκᾶς τὴν Ἴλιον. ἡ δὲ ἀναφορὰ
πρὸς τὸ Ἴλιον αἰπὺ ἐλοισεν (O 71), ὅτι οὐδετέρως· διὸ
ἀθετεῖται. A.

118 εἶσατο γὰρ νηῶν ἐπ' ἀριστερά, τῇ περ Ἀχαιοὶ
ἐκ πεδίου νίσσοντο σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν.

118: ἡ διπλῇ ὅτι πολλὰ σημαίνει τὸ εἶσατο, νῦν μὲν
τὸ ὥρμησε καὶ ἐπορεύθη ἀπὸ τοῦ εἶμι, ἐν ἑτέροις δὲ ἐφάνη,
εἶσατο δ' ὡς ὅτε ῥινόν (ε 281) καὶ τὸ γινῶναι εἴσομαι
αἶ κέ μ' ὁ Τυδείδης (θ 532 Ar. 150). καὶ ὅτι κατὰ ἀρι-
στερὰ τοῦ ναυσιάθμου ἡ πύλη (Ar. 230). καὶ ὅτι μία
(Ar. 130). καὶ ὅτι εἶσατο νηῶν ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τὰς ναῦς (cf.
p. 24.) A.

οὐδὲ πύλῃσιν

121 εὖρ' ἐπικεκλιμένους σανίδας καὶ μακρὸν ὀχῆα.

120: ἡ διπλῇ ὅτι πληθυντικῶς τὴν πύλῃν. A. Ar. 129.

121: ἡ διπλῇ ὅτι ἐνικῶς εἴρηκεν ὀχῆα, δύο δὲ εἰσιν·
δοιοὶ δ' ἐντοσθεν ὀχῆες εἶχον ἐπημοιβοί (455). A.
Ar. 131.

ἐφάντο γὰρ οὐκ ἐτ' Ἀχαιοὺς

127 σχήσεσθ' ἄλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσιν πεσέεσθαι:
ὅτι ἐπὶ τῶν Τρώων [λέγει ἀντὶ τοῦ ἐμπεσεῖν ἐνσεῖσθαι]. A.
Pluygers. p. 1. Uncinis inclusa aut non Aristonici sunt aut
corrupta, frustra tentata a Pluygersio. Cf. ad O 56.

ἐν δὲ πύλῃσι δὴ ἀνέρας εὖρον ἀρίστους

128 νῆας ὑπερθύμους Λαπιθάων αἰχμητῶν:
'Αρίσταρχος ἐκ τούτων φησὶν ὅτι Λαπιθαί μετὰ Ἰδομενῆα
νενεωλκήκασιν. V. Ar. 230.

137 οἱ δ' ἰθὺς πρὸς τεῖχος ἐύδμητον, βόας αὔας

ὑπόσ' ἀνασχόμενοι ἔκιοι μεγάλῳ ἀλαλήτῳ

"Ἀσιον ἄμφι ἄνακτα καὶ Ἰαμενὸν καὶ Ὀρέστην

140 Ἀσιάδην τ' Ἀδάμαντα Θόωνά τε Οἰνόμαόν τε.

137: ἡ διπλῇ ὅτι οὕτως τὰς ἀσπίδας βόας αὔας (cf.
ad 105, Ar. 194). ἰθὺς δὲ τὸ κατ' εὐθείαν (Ar. 103). A.

139 Ὀρέστην: ἡ διπλῇ ὅτι τῷ Ἀγαμέμνονος νῆψ
ὀμῶννμος εἰς τῶν βαρβάρων. A.

140: πρὸς τὴν ὀμωννυμίαν τοῦ Οἰνομάου. A.

144 Δαναῶν γένητο ἰαχὴ τε φόβος τε: ἡ διπλῇ
ὅτι τὸ φόβος ἀντὶ τοῦ φυγῆ. A. Ar. 89.

155 ἀμυνόμενοι σφῶν τ' αὐτῶν καὶ κλισιάων:
ἡ διπλῇ ὅτι λείπει ἡ ὑπὲρ πρόθεσις. A. Cf. p. 26.

159 ὥς τῶν ἐκ χειρῶν βέλεα ῥέον: ἡ διπλῇ πρὸς
τὴν συνήθειαν τοῦ ποιητοῦ, ὅτι καταλλήλως τῷ βέλεα πλη-
θυντικῶ ῥέον ἐπενήνοχεν. A. Cf. p. 15.

165 οὐ γὰρ ἔγωγ' ἐφάμην ἥρωας Ἀχαιούς

σχήσειν — 165: ὅτι πάντας κοινῶς καὶ οὐ τοὺς ἡγε-
μόνας μόνους ἥρωας καλεῖ. A. Ar. 108.

175 ἄλλοι δ' ἄμφ' ἄλλῃσι μάχην ἐμάχοντο πύλῃσιν·
ἀργαλέον δέ με ταῦτα θεὸν ὥς πάντ' ἀγορεύσαι·
πάντη γὰρ περὶ τεῖχος ὀρώρει θεσπιδαῖς πῦρ
λάινον. Ἀργεῖοι δὲ, καὶ ἀχνύμενοί περ, ἀνάγκη

M.

νηῶν ἡμύνοντο. θεοὶ δ' ἀκαχέιατο θυμὸν
180 πάντες, ὅσοι Δαναοῖσι μάχης ἐπιτάρροθοι ἦσαν.

175: ἀπὸ τούτου ἕως τοῦ πάντες ὅσοι Δαναοῖσιν
(180) ἀθετοῦνται στίχοι 5', ὅτι παρώδηνται (Ar. 351) ἐκ τοῦ
ἄλλοι δ' ἅμφ' ἄλλησι μάχην ἐμάχοντο νέεσσι (O 414).
πρὸς ποίας δ' πύλας ἐμάχοντο; οὐδέπω γὰρ διαβεβήκασιν
τὴν τάφρον. γελοῖον δὲ καὶ τὸ ἀργαλέον δέ με ταῦτα
θεὸν ὥς πάντ' ἀγορεύσαι· τί γὰρ εἴρηται ἤδη τῆς τει-
χομαχίας; πόθεν δὲ θεσπιδαῆς πῦρ; οὐδέπω γὰρ πυρὶ
κέχρηται, ἀλλ' ὕστερον λέγει ὃ "Ἐκτωρ οἷσέ τε πῦρ (ib. 718).
εὐήθες δὲ καὶ τὸ λέγειν ὅτι ἡνιῶντο οἱ βοηθοῦντες τοῖς Ἑλ-
λησι θεοὶ ἐπὶ τῷ ἐλαττοῦσθαι αὐτούς. τῷ δὲ λάϊνον Ἀρ-
γεῖοι δέ (178) διπλὴν παρατιθέασιν ἐνιοὶ διὰ τὸ ὑπερβα-
τόν, περὶ τείχος λάϊνον. ἡθετοῦντο δὲ καὶ παρὰ Ἀριστο-
φάνει· παρὰ Ζηνοδότῳ δὲ οὐδὲ ἐγράφοντο. A. Praeterea unam
tantum portam fuisse saepius notatum ab Aristarcho (Ar. 130). L.

193 Ὁρέστην: ἡ διπλὴ πρὸς τὴν ὁμωνυμίαν. A.

201 αἰετὸς ὑψιπέτης ἐπ' ἀριστερὰ λαὸν ἐέργων:
ἡ διπλὴ ὅτι ἀφορίζων ἐφη ἐπὶ τὰ ἑαυτοῦ ἀριστερὰ ὁ αἰετός. A.

207 αὐτὸς δὲ κλάγξας πέτετο πνοιῆς ἀνέμοιο:
ἡ διπλὴ ὅτι λείπει τὸ ἄμα, ἄμα πνοιῆσιν ἀνέμοιο. A. Cf. p. 26.

210 δὴ τότε Πουλυδάμας θρασὺν Ἐκτορα εἶπε
παραστάς·

"Ἐκτορ, ἀεὶ μὲν πῶς μοι ἐπιπλήσσεις ἀγορῇσιν.

210: ἡ διπλὴ ὅτι λείπει ἡ πρὸς, πρὸς Ἐκτορα. A.
Cf. p. 26.

211: σημειοῦνται τινες ὅτι τοῦτο ὡς γενόμενον λέγει,
γινόμενον δὲ οὐ παρίστησι. καὶ παρεῖται ἡ πρόθεσις· ἐν
ἀγορῇσι γάρ (Cf. p. 25). τινὲς δὲ οὕτως, ὅτι ἀγορῇσιν ἀντὶ
τοῦ ἀγορεύσειν εἴρηκεν. A.

213 δῆμον ἐόντα παρὲς ἀγορευόμεν: ἡ διπλὴ ὅτι
ἀντὶ τοῦ δημότην, ιδιώτην. A.

216 μὴ ἴομεν: ἡ διπλὴ ὅτι ἀντὶ τοῦ μὴ ἴωμεν συνέ-
σταλκεν. A. Cf. p. 13.

228 ὦ δέ χ' ὑποκρίναιτο θεοπρόπος: ἡ διπλὴ ὅτι
τὸ ὑποκρίναιτο ἀντὶ τοῦ ἀποκρίναιτο. A. qu. ep. 88.

230 τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κορυθαίολος
Ἐκτωρ: ἡ διπλὴ περιεστιγμένη, ὅτι Ζηνοδότος γρά-

M.

φει τὸν δ' ἡμίβειτ' ἔπειτα μέγας κορυθαίολος
Ἑκτωρ. βέλτιον δὲ τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν· εὐθείως
γὰρ τὸ δυσάρεστον ἐμφαίνει διὰ τῆς ὀψεως. A.

εἴτ' ἐπὶ δεξι' ἴωσι πρὸς ἧώ τ' ἡέλιόν τε
240 εἴτ' ἐπ' ἀριστερὰ τοί γε ποτὶ ζόφον ἤερόεντα.

239: ἡ διπλῇ ὅτι δύο διαστάσεις οἶδεν Ὅμηρος κοσμι-
κὰς, ἀνατολὴν καὶ δύσιν· καὶ δεξιὰ μὲν τὰ πρὸς ἀνατολὰς,
ἀριστερὰ δὲ τὰ πρὸς δυσμὰς λέγει. A. Ar. 177.

ἐπὶ δὲ Ζεὺς τερπικέραυνος

253 ὥρσεν ἀπ' Ἰθαίων ὀρέων ἀνέμοιο θύελλαν·
ἡ διπλῇ ὅτι διὰ τῶν ἀποτελουμένων φανερόν ὅτι τὴν αἰγίδα
ἔσεισεν ὁ Ζεὺς. A. Ar. 192.

254 ἡ ῥ' ἰθὺς νηῶν κονίην φέρειν· ἡ διπλῇ ὅτι τὸ
ἰθὺς τοπικῶς τίθησιν, ἀντὶ τοῦ ἐπ' εὐθείας καταντικρὺ τῶν
νεῶν. A. Ar. 103.

258 κρόσσας μὲν πύργων ἔρουν καὶ ἔρειπον
ἐπάλξεις· ὅτι κρόσσας ἐν μὲν τοῖς ὑπομνήμασι κεφαλίδας,
ἐν δὲ τοῖς περὶ τοῦ ναυστάθμου κλίμακας. Et in hoc sub-
stituisse putandus est: v. ad v. 375 et Ξ 35. L. καὶ τὸ πύρ-
γων ἔρουν ἀντὶ τοῦ ὡς ἐπὶ τοὺς πύργους εἰλκον. (Cf. p. 24).
A. Suidas: κρόσσας κλιμακίδας. ἐν μὲν τοῖς ὑπομνήμασιν
ἀποδίδωαι τὰς τῶν ἐπάλξεων στεφάνους, οἷον κεφαλίδας,
ἐν δὲ τοῖς περὶ ναυστάθμου κλίμακας. Cf. Philoxenum in Et.
M. 540, 40. Variæ quæ fuerunt explicationes, optime nunc
enumerantur ap. Hesych. cujus initium ita scribendum: κρόσσας
κλίμακας, καὶ προκρόσσας ἄλλας ἐπ' ἄλλαις. L.

261 τὰς οἷ γ' αὖ ἔρουν· ἡ διπλῇ ὅτι εἰς τοῦπίσω
εἰλκον, πρὸς τὸ ἀνέρυσσαν μὲν πρῶτα (A 459). A.

ὅτε τ' ὤρετο μητίετα Ζεὺς

280 νειφέμεν, ἀνθρώποισι πιφασυρόμενος τὰ ἄ
κῆλα· ἡ διπλῇ ὅτι κῆλα τὰ βέλη Διός, χιῶν καὶ ὑετός (Ar.
154). νίφειν δὲ τὸ χιονίζειν λέγει. A.

285 κῦμα δέ μιν προσπλάζον ἐρύκεται· ἡ διπλῇ
ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐρύκει. A. Cf. p. 23.

290 οὐδ' ἄν πω τότε γε Τρῶες καὶ φαίδιμος Ἑκτωρ
τείχεος ἐρρήξαντο πύλας καὶ μακρόν ὀχῆμα· ἡ
διπλῇ ὅτι πάλιν τὴν πύλην πύλας (Ar. 129), καὶ τὸν μο-
χλὸν ἔνα (v. v. 121), διὰ τῶν ἐξῆς (456) δύο παραδιδούς. A.

αὐτίκα δ' ἀσπίδα μὲν πρόσθ' ἔσχετο πάντοσ' εἰσὴν
295 καλὴν χαλκείην ἐξήλατον, ἣν ἄρα χαλκεύς

ἔλασεν: ἡ διπλὴ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἐξέλασ'· ἐξ οὗ
φανερὸς ἐστὶ τὸ προκείμενον ψιλῶς ἀνεγνωκῶς ἐξήλατον·
δεῖ δὲ δασέως, ἵνα ἀριθμὸς δηλωθῇ. A.

300 κέλεται δέ ἐ (leonem) θυμὸς ἀγῆνωρ

μῆλων πειρήσοντα καὶ ἐς πυκινὸν δόμον ἐλθεῖν:
ἡ διπλῇ, ὅτι πειρήσοντα διάπειραν ληψόμενον, ἐνεδρεύοντα·
καὶ ὅτι ὁ καὶ περισσὸς ἐστὶν (Cf. p. 34). ὁ δὲ Διοτύσιος, ὅτι
δύναται σημαίνειν τι πλεόν, οὕτως ἐνδεῆς τροφῆς ὥστε καὶ
ἐπὶ πεπυκνωμένον καὶ ἡσφαλισμένον δόμον ἐλθεῖν. δόμον
δὲ τὴν ἐπανλιν. A.

303 σὺν κυσὶ καὶ δούρεσσι φυλάσσουντας περὶ
μῆλα: σημειοῦνται τινες ἐνταῦθα ὅτι περισσὴ ἡ πρόθεσις
ἡ περὶ. A. Cf. p. 27.

328 ἴομεν, ἡ ἐ τῷ εὐχος ὀρέξομεν ἢ ἐ τις ἡμῖν: ἡ
διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ ἴωμεν καὶ ὀρέξωμεν (cf. p. 13.), καὶ ὅτι
συνενδεῖσθαι δεῖ τὸ ὀρέξῃ, ὅπερ οὐ συνέντες τινὲς ὑποτι-
θέασι στίχον· δώσει ἀποκτάμενος κλυτὰ τεύχεα καὶ
δόρυ μακρόν. A.

335 ἐς δ' ἐνόησ' Αἴαντε δύνω (Menestheus), πολέμου
ἀκορήτω

ἐσταότας, Τεῦκρον δὲ νέον κλισίῃθεν ἰόντα.

335: ἡ διπλῇ ὅτι ἐν τοῖς ἀριστεροῖς μέρεσι τοῦ ναυστά-
θμου γέγονεν ἡ μάχη, ὅπου καὶ οἱ Αἴαντες ἐσκήνουν. A.
Ar. 230.

336: ὅτι νέον ἀντὶ τοῦ νεωστί. A. Ar. 153.

340 καὶ πυλέων· πάσας γὰρ ἐπώχατο: ὅτι τὸ πά-
σας ἀντὶ τοῦ ὅλας· οὐ γὰρ ἦσαν πολλαὶ πύλαι ἀλλὰ μία
(Ar. 130). πάσας dicitur Aristarchus legisse (Did.), qui ἐπώ-
χατο sine dubio explicuit: ἡσφαλίσαντο κλείσαντες οἱ Ἀχαιοί
(Eustath.). Neque tamen alteram lectionem — πᾶσαι γὰρ ἐπώ-
χατο — prorsus rejecit, siquidem sequentia aut ab Aristonico
aut a Didymo profecta sunt: τὸ δὲ ἐπώχατο διὰ τοῦ α καὶ
σὺν τῷ ι, οἷον ἐπικεκλιμέναι ἦσαν, ἐπέκειντο. Ζηνόδοτος
ἐπώχετο. A.

342 αἶψα δ' ἐπ' Αἴαντα προΐει κήρυκα Θοώτην·
ἔρχεο διε Θοῶτα, θέων Αἴαντα κάλεσσον.

M.

342: ἡ διπλῇ ὅτι οἰκείον ὄνομα κήρυκος, ἀπὸ τοῦ ταχύνειν, καὶ ὅτι ἰνομαθετικός ὁ ποιητής. Ζηνόδοτος δὲ ἐν ἀμφοτέροις τοῖς στίχοις Αἴαντε γράφει. A.

343: ἡ διπλῇ ὅτι παρετυμολογεῖ τὸν Θωῶτην ἀπὸ τοῦ θέειν. A.

346 ὦδε γὰρ ἔβρισαν Λυκίων ἀγοί, οἳ τὸ πάρος περ
ζαχρηεῖς τελέθουσι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας.

εἰ δέ σφιν καὶ κείθι πόνος καὶ νεῖκος ὄρωρεν,
ἀλλὰ περ οἷος ἴτω Τελαμώνιος ἄλκιμος Αἴας,

350 καὶ οἱ Τεῦκρος ἄμ' ἐσπέσθω τόξων εὖ εἰδώς.

346: ἡ διπλῇ περιεστιγμένη πρὸς Ζηνόδοτον, ὅτι ἔοικεν ἐξεληφέναι τὸ ὦδε τοπικῶς· ἐξῆς γὰρ γράφει κείσε γὰρ ἔβρισαν (359). ἔστι δὲ ἀντὶ τοῦ οὕτω. A. κείσε γὰρ ἔβρισαν scr. Lehrs. pro εἰ δέ σφιν καὶ κείθι. Ar. 84 cum nota.

348: ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει εἰ δέ σφιν κἀκείσε· [ἔστι δὲ ἀντὶ τοῦ οὕτως]. οὐ δεῖ δέ, εἰ εἰς ἐκείνον τόπον ὁ πόλεμος ἐστίν, ἀλλ' ἐν ἐκείνῳ. A. Verba inclusa pertinent ad ὦδε (v. 346). οὐ δεῖ δέ emend. Bekk. pro δέ. Cf. Ar. 139.

350: ἀθετεῖται· οὐ γὰρ πιθανὸν ὥστερ ἐξ ἐπιτάγματος παρῆναι τὸν Τεῦκρον· [διὰ παντὸς γὰρ ὑπασπιστοῦς Αἴαντος φαίνεται.] καὶ Ἀριστοφάνης ἠθέτει. A. Verba inclusa aliena esse existimat L.

359 (praeco loquitur) ὦδε γὰρ ἔβρισαν Λυκίων ἀγοί· ἡ διπλῇ περιεστιγμένη ὅτι Ζηνόδοτος γράφει κείσε γὰρ ἔβρισαν, οὐχ ὑγιῶς εἰς ἐκείνον τὸν τόπον· δεῖ γὰρ ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ. δεῖ δὲ γράφειν ὦδε· τὸ γὰρ λεγόμενον ἐστίν, οὕτως ἐπεβάρησαν ὥστε χρεῖαν ἔχειν ἡμῶς συμμαχίας. A. Ar. 139.

363 καὶ οἱ Τεῦκρος ἄμ' ἐσπέσθω τόξων εὖ εἰδώς· ἀθετεῖται ὁ στίχος καὶ ὑπὸ τοῦ κήρυκος λεγόμενος (item ut antea 350 dictus a Menestheo) διὰ τὰ αὐτά (et ob easdem causas L.). A.

365 αὐτίκ' Ὀϊλιάδην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.

Αἴαν, σφῶι μὲν αὖθι, σὺ καὶ κρατερός Λυκομήδης, ἐσταότες Δαναοὺς ὀτρύνετον ἴφι μάχεσθαι· αὐτὰρ ἐγὼ κείσ' εἶμι καὶ ἀντιόω πολέμοιο.

365: ἡ διπλῇ περιεστιγμένη ὅτι Ζηνόδοτος γράφει αὐ-

M.

τίκ' ἄρ' Ἰλιάδην. Οἰλιάδην δὲ διὰ παντός "Ομηρος λέγει (Ar. 180). καὶ ὅτι λείπει ἢ πρὸς (cf. p. 26). A.

366: ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει σφῶε. τοῦτο δὲ ἐστὶν αὐτούς, ὅπερ οὐχ ἄρμόζει. τὸ δὲ σφῶι ὑμεῖς. A.

368: ἡ διπλῇ περιεστυγμένη ὅτι Ζηνόδοτος γράφει κείθι. τοῦτο δὲ [σημαίνει ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ. τὸ δὲ κείσε, εἰς ἐκείνον τὸν τόπον πορεύσομαι, ὅπερ νῦν ἄρμόζει. A. Ar. 139.

371 καὶ οἱ Τεύκρος ἄμ' ἧε κασίγνητος καὶ ὄπατρος.

τοῖς δ' ἅμα Πανδίων Τεύκρου φέρε κάμπυλα τόξα.

371: εἴρηται ὅτι [ἐκ τούτου] διεσκέυασται [ὁ ἐπάνω δις κείμενος 350, 363]. A. Verba inclusa addidi.

372: ἀθετεῖται· διὰ τί γὰρ μὴ ἐαυτῷ βαστάζει; V.

375 οἱ δ' ἐπ' ἐπάλξεις βαῖνον· ἡ διπλῇ ὅτι εἰ μὴ νοήσωμεν κρόσσας (258) τὰς κλίμακας, πῶς ἂν ἄλλως δύναιντο ἀναβαίνειν ἐπὶ τὸ τεῖχος; A.

394 ἄλλ' ὁ γε (Sarpedon) Θεστορίδην Ἀλκμάονα δουρὶ τυχήσας· ἡ διπλῇ ὅτι οὐ Κάλχαντος ἀδελφὸς Ἀλκμαίων (sic) ἄλλ' ὁμώνυμος (sc. ὁ Θέστιωρ), ἐπεὶ προσέθηκεν ἂν τι εἰς διάγνωσιν. A.

400 τὸν δ' Αἴας καὶ Τεύκρος ὁμαρτήσανθ' ὁ μὲν ἰῶ βεβλήκει — 400: ὅτι πρὸς τὸ δεύτερον πρότερον ἀπήντησεν. A.

416 μέγα δὲ σφισι φαίνεται ἔργον· ἡ διπλῇ ὅτι τὸ σημαινόμενόν ἐστι μέγα ἤδη αὐτοῖς ἐνεδείκνυτο τῆς μάχης ἔργον, οὐ κατὰ διάνοιαν. A. Cf. ad A 734.

426 ἀσπίδας εὐκύκλους λαισῆιά τε πτερόεντα· πρὸς τὸ λαισῆια, ὅτι οἱ μὲν κατὰ ἀντιπαράθεσιν τῶν εὐκύκλων παραμήκεις τὰ λαισῆια, οἱ δὲ ἐλαφρά. A. Puto ab Aristonico esse usque ad λαισῆια, omisso οἱ μὲν. L.

437 πρὶν γ' ὅτε δὴ Ζεὺς κῦδος ὑπέρτερον "Εκτορι δῶκεν —

439 ἦνσεν δὲ διαπρύσιον, Τρώεσσι γεγωνώς· ἡ διπλῇ ὅτι ἐπὶ τοῦ Διὸς τοῦτο φησιν, οὐκ ἐπὶ τοῦ "Εκτορος· διὸ καὶ ἐπήνεγκεν, ὥς φάτ' ἐποτρύνων, οἱ δ' οὐάσι πάντες ἄκουον (v. 442). A.

442 ὥς φάτ' ἐποτρύνων, οἱ δ' οὐάσι πάντες ἄκουον· ὅτι διὰ τούτου εὐκρινὲς γίνεται τὸ τῆς προκειμέ-

M. N.

νης ἀμφιβολίας. οὐ γὰρ δὴ ἄλλως ἐδύναντο πάντες ἀκούειν, εἰ μὴ ὁ Ζεὺς ἐπεφώνησεν. Α.

444 κροσσάων ἐπέβαινον ἀκαχμένα δούρατ' ἔχοντες· ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἐπεὶ θεοῦ ἔκλυον αὐδὴν. Α.

ὁ δέ μιν (lapidem) ῥέα πάλλε καὶ οἶος.

450 τὸν οἱ ἐλαφρόν ἐθηκε Κρόνου παῖς ἄγκυλομήτεω· [ἡ διπλῇ], ὅτι ἐκλύει τὴν τοῦ βασιάζοντος δύναμιν. καὶ Ἀριστοφάνης ἡθέτει, Ζηνόδοτος δὲ οὐδὲ ἔγραφεν. Α. In cod. huic versui obelus appictus est. —

δοιοὶ δ' ἐντοσθεν ὀχῆες

456 εἶχον ἐπημοιβοί, μία δὲ κληῖς ἐπαρήρει· ἡ διπλῇ ὅτι δύο φησὶ μοχλοὺς εἶναι ἐπὶ τῆς πύλης, ἕξ ἑκατέρας φλιᾶς ἓνα, ἐπαλλασσομένους κατὰ μέσον, καὶ ἐπὶ τοῖς ἄκροις ἐπικλειομένους διὰ τὴν συμβολὴν μιᾶς κλειδὸς. Α. Ar. 131.

458 ἵνα μὴ οἱ ἀφανρότερον βέλος εἴη· ἡ διπλῇ ὅτι πᾶν τὸ βαλλόμενον βέλος λέγει, καὶ νῦν τὸν λίθον· καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ἐναντίου τὸ ἐναντίον ἡρμήνευκεν. Α. Ar. 14.

463 νυκτὶ τοῦ ἀτάλαντος ὑπώπια· ἡ διπλῇ ὅτι τὰ φοβερά νυκτὶ ὅμοιοι. πρὸς τὸ ὅ δ' ἦιε νυκτὶ ἐοικώς (Α 47). ὁ δὲ Ζηνόδοτος γράφει νυκτὶ ἔλυσθαι. Α.

οἱ δὲ κατ' αὐτάς

470 ποιητὰς ἐσέχυντο πύλας. Δαναοὶ δ' ἐφόβηθεν νῆας ἀνὰ γλαφυράς, ὁμαδος δ' ἀλίαςτος ἐτύχθη.

470: ἡ διπλῇ ὅτι μία πύλη, πληθυντικῶς δὲ εἴρηται. (Ar. 130). καὶ ὅτι ἐφευγον ὡς ἐπὶ τὰς ναῦς. διὰ ταύτης δὲ εἰσέρχονται τῆς πύλης δι' ἧς ὁ Ἔκτωρ. Α.

ΕΙΣ ΤΗΝ Ν.

1 Ζεὺς δ' ἐπεὶ οὖν Τρωᾶς τε καὶ Ἔκτορα νηυσὶ πέλασσαν,

τοὺς μὲν ἔα παρὰ τῆσι πόνον τ' ἐχέμεν καὶ οἰζύν.

1: ἡ διπλῇ ὅτι κεχώρικε τῶν Τρώων τὸν Ἔκτορα, ὡς καθεὶ οὐ γὰρ ἔτ' Οἰνῆος μεγαλήτορος — οὐδὲ τ' αὐτὸς ἔην (sic) θάνε δὲ ξανθὸς Μελέαγρος (B 641). Α.

2: ὅτι πόνον τὸ κατὰ πόλεμον ἔργον εἴρηκεν. Α. Ar. 87.

12 Σάμου ὑληέσεως Θρηικίης: ἡ διπλῇ ὅτι οὐδέποτε συνθέτως εἶρηκε Σαμοθράκην. A. Ar. 238.

16 Τρωσὶν δαμναμένους: ὅτι ἀντὶ τοῦ ὑπὸ Τρώων. A. Cf. p. 24.

21 Αἰγὰς, ἐνθα τέ οἱ κλυτὰ δώματα βένθεσι λίμνης: ἡ διπλῇ ὅτι κατὰ τὰς Αἰγὰς ἐν βυθῷ τὴν οἴκησιν τοῦ Ποσειδῶνος ὑποτίθεται ἀόρατον ἀνθρώποις, ὥσπερ ἐπὶ τοῦ Ὀλύμπου τῶν ἄλλων θεῶν. A. Ar. 188.

ἄταλλε δὲ κήτε' ὑπ' αὐτοῦ

28 παντόθεν ἐκ κευθμῶν, οὐδ' ἡγνοίησαν ἄνακτα: ἡ διπλῇ ὅτι ἡγνοίησαν γραπτεόν· σύνηθες γὰρ Ὀμήρῳ οὕτως λέγειν, ἡγνοίησαν τὰ κήτη, καὶ οὐκ ἡγνοίησεν (cf. p. 15). καὶ ὅτι κευθμῶν εἶρηκεν. ἡ δὲ ὀρθή ἐστι κευθμός ὡς αὐλός. A.

41 (Trojani) ἄβρομοι αὐίαχοι: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ ἄγαν βρομοῦντες καὶ ἄγαν ἰαχοῦντες, κατ' ἐπίτασιν τοῦ ᾧ κειμένου· ἐκάστοτε γὰρ θορυβώδεις τοὺς Τρῶας παρίστησιν. A.

45 εἰσάμενος Κάλχαντι: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ εἰσάμενος πολλὰ σημαίνει, νῦν μὲν ὁμοιωθεὶς, ἐν ἄλλοις δὲ καὶ ὅ' ἐπιεισαμένη (Ψ 424) ἐφορμήσασα. εἶσατο δ' ὡς ὅτε ῥινόν ἀντὶ τοῦ ἐφάνη (ε 281). A. Ar. 150.

60 ἀμφοτέρω κεκοπώς: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ κόπτων. A. Cf. p. 3.

61 γυῖα δ' ἔσθηκεν ἐλαφρά, πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθεν: ὁ ἀστερίσκος, ὅτι νῦν ὑγιῶς κεῖται ὁ στίχος, ἐπὶ δὲ Ὀδυσσεῶς κατὰ τὸν ἐπὶ Πατρόκλῳ ἀγῶνα (Ψ 772) οὐκέτι. A.

64 (ὡς τ' ἔρηξ) ὁρμήσῃ πεδίῳ διώκειν ὄρνεον ἄλλο: ἡ διπλῇ ὅτι λείπει ἡ διὰ, διὰ πεδίου (cf. p. 26), καὶ τὸ ἄλλο δοκεῖ συγκεχυμέναι ἐπὶ τοῦ ἑτέρου, εἰ μὴ ἄρα τὸ ἄλλο ἐπὶ τοῦ ἀλλοιογενοῦς ἀκουσόμεθα. A. ἑτέρου scripsi pro δευτέρου.

66 τοῖν δ' ἔγνω πρόσθεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ θνικὸν σχῆμα. ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὰ περὶ τῶν Σειρήνων, νηάων, Σειρήνουιν (μ 52) ὅτι ὁ λόγος ὡς περὶ δύο. A. Vidit Lachmannus, in νηάων latere ἀδινάων ex ψ 326. Ergo sic fere erat: — πρὸς τὰ περὶ τῶν Σειρήνων· Σειρήνων ἀδινάων. Σειρήνουιν δέ, ὅτι κτλ. L.

68 Αἶαν: ἡ διπλῇ ὅτι ἀναλόγως ἐκφέρει τὰ τοιαῦτα ὁ ποιητής, καὶ οὐ δεόντως ὁ Ζηνόδοτος ἔγραψεν ᾧ τε αὐ (sic pro σύ) Κάλχα (A 86) χωρὶς τοῦ ν (cf. ad v. 222). A.

N.

82 χάρις γηθόσυνοι: ἡ διπλῇ ὅτι ἐλλείπει ἢ ἐπὶ, ἔν' ἢ ἐπὶ χάρις. A. Cf. p. 27.

85 γυῖα λέλυντο: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ σχῆμα, ὅτι ὡς σπάργανα λέλυνται (B 135). A. Cf. p. 15.

102. Excidit annotatio de significato vocis φυζακινός: v. 12.

115 ἀλλ' ἀκρώμεθα θᾶσσον· ἀκροσταί τε φρένες ἐσθλῶν: ὅτι ἀμφίβολον τὸ ἀκρώμεθα, πότερον ἰαθῶμεν ἢ ἀκρώμεθα· ὃ καὶ ὑγιές, οἷον τὸ ἐλάττωμα ἰασώμεθα. A.

127 (φάλαγγες) ἄς οὐτ' ἄν κεν Ἀρης ὀνόσαιτο μετελθῶν: ἡ διπλῇ πρὸς τὴν τοῦ χρόνου ἀλλαγὴν· ἔστι γὰρ ἀντὶ τοῦ ὠνόματο. καὶ ὅτι δις παρείληφε τὸν σύνδεσμον, ἄν καὶ κέν. A. Cf. p. 7.

νύσσουντες ξίφεσιν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν

148 ὥσαν ἀπὸ σφείων· ὁ δὲ χασσάμενος πελεμίσχθη.

147: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ ἀμφιγύοισιν, ὅτι οἱ μὲν, ἐπεὶ ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ διερεΐδοντες χρωῖνται, οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ γυῶσαι, ὅτι βλάπτει ἀμφοτέρωθεν· οἱ δὲ μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν γυίων, ὅτι ἐκατέρωθεν ἄκρον ἔχει· γυῖα γὰρ τὰ ἄκρα. A.

148 ὁ δὲ χασσάμενος πελεμίσχθη: ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ὁ δὲ χάσσαστο πολλὸν ὀπίσσω. ἡγνόησε δὲ ὅτι τὰ ἐμπεπηγότα δόρατα τῇ ἀσπίδι ἀναχωροῦντες διατινάσσουσιν, ἵνα ἀποπέσῃ. A.

159 Μηριόνης δ' αὐτοῖο τιτύσκετο δουρὶ φαεινῷ: ἡ διπλῇ ὅτι παραλείπεται πρόθεσις ἢ ἐπὶ καὶ ἡ γενικὴ ἀντὶ τῆς αἰτιατικῆς κεῖται· τὸ γὰρ ὅλον ἀντὶ τοῦ ἐπ' αὐτόν, ὡς καὶ τὸ ἀλλ' ἄγ' οἴστευσον Μενελάου (A400). A. Cf. p. 24.

165 ἄψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, χώσατο δ' αἰνῶς ἀμφοτέρον, νίκης τε καὶ ἔγχεος ὃ ξυνέαξεν.

165: ἡ διπλῇ ὅτι νῦν χώσατο ἀντὶ τοῦ συνεχύθη (Ar. 147). A.

166: ἡ διπλῇ ὅτι λείπουσιν αἱ προθέσεις, περὶ νίκης καὶ περὶ ἔγχους. A. Cf. p. 26.

171 Γιβριον αἰχμητήν, πολυίππου Μέντορος υἱόν.

ναῖε δὲ Πήδαιον: ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ὃς νᾶε Πήδαιον, ἵνα κατάλληλον τὸν λόγον κατὰ συναφὴν (cod. συναλοιφήν) ποιήσῃ. ἄγνοεῖ δὲ ὅτι Ὅμηρος διακόπτει τὰς φράσεις, ἵνα μὴ μακροπερίοδος γένηται. ἄλλως τε καὶ κακόμειρον τὸ ἔπος ποιεῖ. A. Est igitur verisimile Z 34 in

simillima causa recte servatam esse Zenodoti lectionem, ὅς ναῖε non νάε, ut etiam hic videtur scripsisse. L.

185 ὁ δ' Ἀμφίμαχον Κτεάτου υἱ' Ἀκτοριώνος: ὅτι καὶ τὸ υἷες ὁ μὲν Κτεάτου, ὁ δ' Εὐρύτου Ἀκτοριῶνε (B 621) ἀντὶ τοῦ Ἀκτοριῶνων. V. Cf. p. 19.

191 ἀλλ' οὐ πη χροός εἶσατο: ἡ διπλῇ ὅτι διήρηκε χροός ἀντὶ τοῦ χρώς· διὸ βαρυτονητέον. (cf. Herodian.) καὶ ὅτι τὸ εἶσατο νῦν ἀντὶ τοῦ ἐφάνη (Ar. 150). A.

197 Αἶαντε, μεμιάστε θούριδος ἀλκῆς: ἡ διπλῇ ὅτι συνεχῶς κέχρηται τοῖς δυικοῖς· ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὰ περὶ τῆς πατρίδος· Ἀθηναίων γὰρ ἴδιον. A. Cf. p. 15, not. 2.

203 κόψεν Ὀιλιάδης κεχολωμένος Ἀμφιμάχοιο: ἡ διπλῇ ὅτι ἐλλείπει ἡ περὶ, περὶ Ἀμφιμάχου (cf. p. 26). καὶ ὅτι Ζηνόδοτος ἄρθρον ἐνόμιζε τὸ ὀ, Ἰλέως τὸν Αἶαντα καὶ οὐκ Ὀιλέως ἀκούων· διὸ καὶ ἔγραφε κόψε γὰρ Ἰλιάδης (Ar. 180). A.

205 Ἐκτορι δὲ προπάροιθε ποδῶν πέσεν ἐν κονίῃσιν: ἡ διπλῇ ὅτι πτώσις ἡλλακται, ἀντὶ τοῦ Ἐκτορος (cf. p. 22). A.

213 τὸν μὲν ἑταῖροι ἔνεικαν: ἡ διπλῇ ὅτι ἔνεικαν εἶρηκεν ὡς βασταζομένου αὐτοῦ διὰ τὸ τραῦμα (Ar. 142). A.

217 ὅς πάσῃ Πλευρῶνι καὶ αἰπεινῇ Καλυδῶνι

Αἰτωλοῖσιν ἄνασσε — 217: ἡ διπλῇ ὅτι πτώσις ἡλλακται, ἀντὶ τοῦ ὅς πάσης Πλευρῶνος. A. Cf. p. 23.

222 ὦ Θόαν: ἡ διπλῇ ὅτι σὺν τῷ ν ἡ κλητική. ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὸ ὦ τε σύ, Κάλχαν (A 86), ὅτι Ζηνόδοτος χωρὶς τοῦ ν. A. Cf. ad N 68.

223 πάντες γὰρ ἐπιστάμεθα πτολεμίζειν: ἡ διπλῇ ὅτι ἐπιστάμεθα τὸ δυνάμεθα (Ar. 150). A.

226 μέλλει δὴ φίλον εἶναι ὑπερμενέει Κρονίῳνι: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ ἔοικε τὸ μέλλει (Ar. 125). A.

ταῦτα δ' ἄμα χρή

236 σπεύδειν, αἶ κ' ὄφελός τι γενώμεθα καὶ δὴ εἶναι: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ σπεύδειν οὐκ ἔστιν ἐπὶ τοῦ ταχύνειν, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ἐνεργεῖν μετὰ κακοπαθείας καὶ ταισπρωρίας (Ar. 122). ABL.

252 ἦέ τευ ἀγγελίης μετ' ἐμ' ἤλυθες: ὅντι τοῦ ἄγγελος. A. Cf. ad Γ' 206.

256 ἔρχομαι, εἴ τι τοι ἔγχος ἐνὶ κλισίῃσι λείλειπται,
οἰσόμενος· τὸ νῦν γὰρ κατεάξαμεν, ὃ πρὶν ἔχε-
σκον· ἡ διπλῇ ὅτι πληθυντικῶς κατεάξαμεν, καὶ ἐνικῶς οἰ-
σόμενος καὶ ἔχεσκον. A. Cf. p. 16.

275 οἷδ' ἀρετὴν οἷός ἐσσι· τί σε χρὴ ταῦτα λέγεσθαι;
εἰ γὰρ νῦν παρὰ νηυσὶ λεγοίμεθα πάντες
ἄριστοι —

276: ἡ διπλῇ ὅτι παραλλήλως τὸ λεγοίμεθα — ABV.
Supplendum videtur: τῷ λέγεσθαι. Παραλλήλως saepissime
quidem usurpat, ubi ad unam notionem exprimendam bina vo-
cabula idem fere significantia juxta posita sunt (s. ubi ἐξ ἐπα-
ναλήψεως λέγεται τὸ αὐτὸ Π 636) ut ἀπριάτην ἀνάποινον
A 99 τηλόθεν ἐξ ἀπίης A 270 βάσ' ἴθι B 8 ἥδη ποτέ
Γ 184, 205 δηρὸν-χρόνον Ξ 206 ἴδη-νοήση Ω 337 ἡ δὲ
Φ 583 (Herod.). Item ad Π 62 πρὸς τὸν μνηστῆρα, ὅτι πα-
ραλλήλως τέταχε τῷ χόλῳ (v. Ar. 138). — Sed etiam voca-
bula diversae significationis propter παραλληλίαν notavit, ut
A 324 ὅτι παραλλήλως νεότεροι μὲν ἀντὶ τοῦ νέοι, ὀπλό-
τεροι δὲ συγκριτικῶς ἀντὶ τοῦ ἐμοῦ νεώτεροι. E 162 πόρ-
τιος ἢ βοός: παραλλήλως τὸ εἶδος τῷ γένει τέταχεν. O 437
ὅτι παραλλήλως καὶ διδασκαλικῶς ἡ διαφορὰ τοῦ νῶιν καὶ
νῶι. Denique quod ad hunc locum proxime accedit, Q. Pal.
δ 451 ὅτι τῇ αὐτῇ λέξει (λέκτο 451 et 453) παραλλήλως οὐκ
ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημαινομένου κέχρηται.

287 οὐδέ κεν ἔνθα τεόν γε μένος καὶ χεῖρας
ὄνοιτο: ἡ διπλῇ ὅτι ἐλλείπει τὸ τίς, ὄνοιτό τις (cf. p. 7.). A.

288 εἰ περ γὰρ κε βλεῖο πονεύμενος ἢ τυπείης:
ἡ διπλῇ ὅτι διέσταλκε τὸ βαλεῖν καὶ τύψαι (Ar. 62). A.

298 οἷος δὲ βροτολοιγὸς Ἄρης πόλεμον δὲ μέτεισιν,
299 τῷ δὲ Φόβος φίλος υἱὸς ἅμα κρατερός καὶ
ἀταρβής —

301 τῷ μὲν ἄρ' ἐκ Θρήκης Ἐφύρους μέτα θωρήσ-
σεσθον.

299: ἡ διπλῇ ὅτι ῥητῶς Ἄρεως υἱὸς Φόβος. ἡ δὲ ἀνα-
φορὰ πρὸς τὴν ἀμφιβολίαν τοῦ καὶ ῥ' ἵππους κέλετο
Δεῖμόν τε Φόβον τε (O 119). A. Ar. 182.

301: ἡ διπλῇ ὅτι πόλις ἐστὶν ἐπὶ Θεσπρωτίας ἡ Ἐφυρα,

N.

ἀφ' ἧς Ἐφουροι οἱ κατοικοῦντες λέγονται. λέγει δέ ποτε καὶ τὴν Κόρινθον Ἐφουραν, ἐξ ἑρωικοῦ προσώπου. A. Ar. 236 sq.

306 τὸν καὶ Μηριόνης πρότερος πρὸς μῦθον εἶπεν: ἡ διπλῇ ὅτι περισσὸς ὁ καὶ σύνδεσμος (cf. p. 34.). A.

315 οἱ μιν ἄδην ἐλόωσι καὶ ἐσσύμενον πολέμοιο: ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος ἀγνοήσας τὸ σημαίνονμενον πεποιήκε καὶ ἐσσύμενον πολεμίζειν. ἔστι δὲ τὸ ἄδην ἐλόωσιν ἀντὶ τοῦ κορεσθῆναι αὐτὸν ποιήσουσι τοῦ πολέμου, καίπερ προθυμίαν ἔχοντα. A.

317 αἰπὺ οἱ ἐσσεῖται, μάλᾳ περ μεμαῶτι μάχεσθαι: ἡ διπλῇ ὅτι αἰπὺ μεταφορικῶς ἀντὶ τοῦ δυσπρόσβατον, δυσχερές (Ar. 169 not.), καὶ ὅτι ὁ πέρ σύνδεσμος περισσός (cf. p. 35). AV.

326 νῶιν δ' ὧδ' ἐπ' ἀριστέρ' ἔχε στρατοῦ, ὅφρα τάχιστα εἴδομεν ἢ τῷ εὖχος ὀρέξομεν ἢ τις ἡμῖν.

326: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ νῶιν δύο πτώσεις σημαίνει, γενικὴν καὶ δοτικὴν, ἡμῶν καὶ ἡμῖν· νῦν δὲ κεῖται ἀντὶ τοῦ ἡμῶν ἐπ' ἀριστερά. A.

327: ἡ διπλῇ ὅτι ἔξωθεν συνυπακούσαι δεῖ ὀρέξει, ἢ τις ἡμῖν ὀρέξει. A. Ita cod., sed Aristonicus sine dubio utrobique scripsit ὀρέξη: v. ad M 328.

343 μάλᾳ κεν θρασυκάρδιος εἶη ὅς τότε γηθήσειεν ἰδὼν πόνον οὐδ' ἀνάχοιτο.

343: ἡ διπλῇ ὅτι ἡλλακται τὸ ῥῆμα, εἶη ἀντὶ τοῦ ἦν (Cf. p. 7). A.

344: ἡ διπλῇ πρὸς τὴν ἀλλαγὴν τοῦ ῥήματος, ἀντὶ τοῦ ἐγήθησεν (cf. p. 7). καὶ ὅτι πόνον τὸ ἔργον (Ar. 86). καὶ ὅτι ἀντικειμένως ἀποδέδωκεν οὐδ' ἀνάχοιτο· πρὸς τὸ σύνηθες. A. H. e. quod animadvertimus consuetudinem ejus alibi notatam (v. ad I 77), ex qua omittit contrarium, quod ut plena sententia fiat, supplendum diximus. Ceterum sine dubio unum nunc amissum hic item notatum erat, quod hic diserte poeta adjecit illud ἰδῶν (v. ad I 77), hoc fere modo: καὶ ὅτι πρὸς κεῖται νῦν τὸ ἰδῶν. L.

345 τῷ δ' ἀμφὶς φρονέοντε δύω Κρόνου νῖε κραταιῷ ἀνδράσιν ἡρώεσσι τετεύχεται ἀλγεα λυγρά: ἡ διπλῇ ὅτι [ἀντὶ τοῦ τετευχέτην ἢ] τεύχουσι. χρόνος δὲ ἡλλακται· ἔστι γὰρ ἀντὶ τοῦ ἔτευχον, ὥς ἐπὶ τοῦ [ἢ κειμάδ' ῥέ

N.

λαγῶν ἐπείγετον (K 361) ἀντὶ τοῦ ἤπειγον]. A. „Pro his extremis scripserat Aristonicus: λαὸν ἀποτιμήξαντε διώκετον. Vide eum ad hunc versum, qui est K 364, et ad Σ 583.^a Lehrs. Herodian. 457 sq. — Inclusa aliena sunt. — Ceterum cf. p. 4.

οὐδ' ὃ γε (Ζεύς) πάμπαν
ἤθελε λαὸν ὀλέσθαι Ἀχαιοκὸν Ἰλιόθι πρό,
350 ἀλλὰ Θέτιν κύδαινε καὶ νῆα καρτερόθυμον:
ἀθετείται ὅτι οὐκ ἀναγκαῖος· προειρήται γὰρ κυδαίνων
Ἀχιλῆα πόδας ταχύν (348). A.

358 τοὶ δ' ἐριδος κρατερῆς καὶ ὁμοίου πολέμοιο
πεῖραρ ἐπαλλάξαντες ἐπ' ἀμφοτέροισι τάνυσσαν:
ἡ διπλῇ ὅτι παραλληγορεῖ, δύο πέρατα ὑποτιθέμενος, ἑτε-
ρον μὲν ἐριδος ἑτερον δὲ πολέμιον, ἐξαπτόμενα κατ' ἀμφο-
τέρων τῶν στρατευμάτων. A.

365 ἦτεε δὲ Πριάμοιο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην
Κασσάνδρην ἀνάεδνον — 365: ἡ διπλῇ ὅτι νῦν
μὲν τὴν Κασσάνδραν εἶδος ἀρίστην, ἐν ἄλλοις δὲ (Z 252)
τὴν Λαοδίκην, καὶ οὐ μάχεται. ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τοὺς
χωρίζοντας· λύεται γὰρ τοιούτοις — A. Fortasse addendum —
τὸ πρόβλημα s. τὰ ἐκείνων ἀπορήματα. Cf. Ar. 363.

366: ἡ διπλῇ ὅτι ἐδνα ἐδίδοσαν οἱ μνηστευόμενοι· διὸ
οὗτος ὑποσχόμενος ἐξελάσαι τοὺς Ἑλλήνας ἀνάεδνον αἰτεῖ
τὴν Κασσάνδραν (Ar. 198). A.

372 οὐδ' ἤρκεσε θώρηξ
χάλκεος: ἡ διπλῇ ὅτι χαλκοὶ οἱ θώρηκες, πρὸς τὸ
ὀλίγος μὲν ἔην, λινοθώρηξ (B 529). A. Ar. 194.

ὃ δ' ἐπεύξατο φώνησέν τε (Idomeneus)
„Ὁ θρουνεῦ, περὶ δὴ σε βροτῶν αἰνίζομι' ἀπάντων
375 εἰ ἐτεὸν δὴ πάντα τελευτήσεις ὅσ' ὑπέστης.“ Hinc
apparet, Trojanorum jactationes ad Graecorum quoque aures
permanasse: v. ad Ξ 45.

382 ἐπεὶ οὗτοι ἐδνωταὶ κακοὶ εἰμεν: ἡ διπλῇ
ὅτι ἐδνα ἐδίδοσαν οἱ μνηστήρες. AB.

403 Ἀσίου ἀχινύμενος: ἡ διπλῇ ὅτι παρεῖται ἡ πρό-
θεσις, περὶ Ἀσίου. A. Cf. p. 26.

408 τῇ ὑπο (ἀσπίδι) πᾶς ἐάλῃ: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ πᾶς

ἀντὶ τοῦ ὅλος. ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὸ πᾶσαι δ' ὠίγνυντο
πύλαι (Θ 58) ἀντὶ τοῦ ὅλαι (Αγ. 130). Α.

411 Ἰνπασίδην Ὑψήνορα. Propter homonymos Hy-
psenoras: E 76. L.

415 εἰς Αἰδὸς περὶ ἰόντα πυλάρταο κρατεροῖο:
ἡ διπλῇ, ὅτι τοῦ ἰσχυρῶς τὰς πύλας ἐπαρτῶντος, ὃ ἐστὶν
ἀρμόζοντος. ἀμφοτέρω γὰρ πρὸς ἐν ληπτέον. Α. Cf. ad E 289.

420 ἀλλὰ θέων περίβη καὶ οἱ σάκος ἀμφεκάλ-
λυσεν: ἡ διπλῇ πρὸς τὴν ἐξήγησιν τοῦ ὅς Χρύσην ἀμ-
φιβέβηκας (Α 37) ἀντὶ τοῦ ὑπερμαχεῖς, κατὰ μεταφορὰν
τῶν τετραπόδων. Α.

423 (Hypsenorem duo amici) νῆας ἔπι γλαφυρὰς φε-
ρέτην βαρεῖα στενάχοντες: ἡ διπλῇ περιεσιγμένη, ὅτι
Ζηνόδοτος γράφει στενάχοντα, ἐνικῶς. Α.

426 ἡ αὐτὸς δουπῆσαι ἀμύνων λοιγὸν Ἀχαιοῖς:
ἡ διπλῇ ὅτι ἐκ παρεπομένον (cf. ad B 417) τὸ ἀπολέσθαι.
οἱ γὰρ ἐν πολέμῳ πίπτοντες ψόφον ἀποτελοῦσι τοῖς ὅπλοις.
ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τοὺς γλωσσογράφους (Αγ. 45). οὗτοι γὰρ
ἐν ἀνθ' ἐνὸς ἐδέξαντο δεδουπότος ἀντὶ τοῦ τεθνηκότος (Ψ 679,
Αγ. 110). Α.

437. Notaverat formam δένδρεον: v. ad Γ 152.

ῥῆξεν δὲ οἱ ἀμφὶ χιτῶνα

440 χάλκεον — 439: ἡ διπλῇ ὅτι σαφῶς τὸν θώρακα
χιτῶνα χαλκοῦν. Α. Αγ. 194.

456 ἡ τινὰ που Τρώων ἐταρίσσαιτο μεγαθύ-
μων: ὅτι ἀντὶ τοῦ συνεργὸν λάβοι. πρὸς τὸ ἔκμενον οὐ-
ρον ἔει πλησίστιον (λ 7). ΑΒ. Αγ. 122.

465 ἀλλ' ἔπεν, Ἀλκαθῶ ἐπαμύνομεν: ἡ διπλῇ
ὅτι ἐπαμύνομεν ἀντὶ τοῦ ἐπαμύνωμεν. Α. Cf. p. 13.

470 ἀλλ' οὐκ Ἰδομενῆα φόβος λάβε τηλύγετον ᾧς,
ἀλλ' ἔμεν' ὥς ὅτε τις οὐς οὖρεσιν ἀλκί πεποιθὼς.

470: ἡ διπλῇ ὅτι σαφῶς φόβος ἀντὶ τοῦ φυγῇ (Αγ. 89). Α.

471: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντιδιέσταλται τῷ φόβῳ τὸ ἔμμεν, ἐξ
οὗ σαφές ὅτι ὁ φόβος τὴν φυγὴν σημαίνει (Αγ. 89). Α.

474 ὁ φθαλμὸς δ' ἄρα οἱ πυρὶ λάμπετον: ἡ διπλῇ
ὅτι πτώσις ἥλλακται καὶ πρόθεσις παρείται, ἀντὶ τοῦ ὑπὸ
πυρὸς λάμπετον. Α. Cf. p. 25.

ὥς μένεν Ἰδομενεὺς δουρικλυτός, οὐδ' ὑπεχώρει
477 Αἰνεΐαν ἐπιόντα βοηθόν: ἡ πιῶσις ἤλλακται, ἀντὶ
τοῦ Αἰνεΐου ἐπιόντος (cf. p. 20.). A.

ὥς εἴ τε μετὰ κτίλον ἔσπετο μῆλα
493 πιόμεν' ἐκ βοτάνης: ἡ διπλῇ οἱ ἐκ βοτάνης
ἐστὶ μετὰ τὴν βόσκησιν, ὡς λέγομεν ἡξ ἀρίστου παρέσομαι⁴
ἀντὶ τοῦ μετὰ τὸ ἄριστον. A.

496 οἱ δ' ἀμφ' Ἀλκαθόφ αὐτοσχεδὸν ὁρμήθη-
σαν: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ αὐτοσχεδόν, ὅτι ὡς σχέδην καὶ συ-
σιάδην ἀγωνιούμενοι. A.

502 ἀκόντισεν Ἰδομενῆος: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ σχῆμα,
ὅτι ἐλλείπει ἡ πρόθεσις καὶ πιῶσις ἤλλακται, ἀντὶ τοῦ ὡς
ἐπ' Ἰδομενῆα (Cf. p. 24.). A.

507 ῥῆξε δὲ θῶρηκος γύαλον: ὅτι οὐ κεχωρισμένος
τοῦ θώρακος τόπος τὸ γύαλον, ἀλλὰ καθόλου τὸ κύτος
(Ar. 114). A.

515 τρέσσαι δ' οὐκέτι ῥίμιφα πόδες φέρον ἐκ
πολέμοιο: ἡ διπλῇ ὅτι τρέσσαι φυγεῖν. A. De iis quae
sequuntur, v. Ar. 91. not.

ἀπὸ δὲ φλέβα πᾶσαν ἔκερσεν,
ἡ τ' ἀνὰ νῶτα θέουσα διαμπερὲς αὐχέν' ἰκάνει
τὴν ἀπὸ πᾶσαν ἔκερσεν· ὁ δ' ὕπτιος ἐν κονίῃσιν
549 κάππεσεν — 548: ἡ διπλῇ ὅτι πᾶσαν ἀντὶ τοῦ ὅλην
(Ar. 130) καὶ ὅτι ἐπὶ τὴν πληγὴν πέπτωκε (cf. ad E68) διὰ
τὸ παραλελυθῆαι τὴν νωτιαίαν φλέβα καὶ μηκέτι εἶναι τὸ
ἀντέχον νεῦρον. A.

563 κυανοχαίτα Ποσειδάων: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ
κυανοχαίτης. A. Cf. p. 18.

564: ἡ διπλῇ ὅτι ἅπαξ τὸ σκῶλος. A. Ar. 14.

575 τὸν δὲ σκότος ὅσσε κάλυψεν: ἡ διπλῇ ὅτι ἡ
πιῶσις ἤλλακται ἀντὶ τοῦ τοῦ δὲ σκότος ὅσσε. A. Cf. p. 20.

τὼ δ' ἄρ' ὁμαρτήδην ὁ μὲν ἐγχεῖ ὀξύοντι
585 ἔει' ἀκοντίσσαι, ὁ δ' ἀπὸ νευρήφιν ὀιστῶ.

Πριαμίδης μὲν ἔπειτα κατὰ στήθος βάλεν ἰῶ.

586: ἡ διπλῇ ὅτι ἐπὶ τοῦ Ἑλένου ὕστερον εἰπών (sc. ὁ
δ' ἀπὸ νευρήφιν ὀιστῶ) ἀπ' αὐτοῦ ἤρξατο [εἰπών] Πριαμί-
δης μὲν ἔπειτα, πρὸς τὸ δεύτερον — A. Addendum
ἀπαντῶν, et delendum alterum εἰπών.

Ibid. ἡ διπλῇ ὅτι τὸ ἔπειτά ἐστι μετὰ ταῦτα, πρὸς τὸ Φοῖνιξ μὲν πρῶτιστα, αὐτὰρ ἔπειτ' Αἴας τε μέγας (I 168). A. Ar. 154.

610 Ἀτρείδης δὲ ἐρυσσάμενος ξίφος ἀργυρόηλον: ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει χεῖρεσσι μάχαιραν. ἀγνοεῖ δὲ ὅτι Ὅμηρος τὴν παραξιφίδα μάχαιραν καλεῖ, τὸ δὲ πολεμιστήριον ξίφος. A. Ar. 98.

617 (ᾧσαι) πὰρ ποσὶν αἵματόεντα χαμαὶ πέσον ἐν κονίῃσιν: οὕτως πέσον αἱ Ἀριστάρχου διὰ τοῦ ὁ, ὡς ἐκεῖ ὡς τῶν ἐκ χειρῶν βέλε'α ῥέον (M 159). A. Hoc Didymi est, sed Aristonicus idem adnotaverat, v. p. 15.

ἄλλης μὲν λώβης τε καὶ αἵσχεος οὐκ ἐπιδευεῖς, 623 ἦν ἐμὲ λωβήσασθε κακαὶ κύνες: ἡ διπλῇ ὅτι πρὸς τὴν λώβην μόνην ἀπαντήσας ἐπήνεγκεν ἦν ἐμὲ λωβήσασθε. A.

626 οἱ μὲν (Menelaus loquitur) κουριδίην ἄλοχον καὶ κτήματα πάντα

μὰ ψοῖχες θ' ἀνάγοντες: ἡ διπλῇ πρὸς τὴν κουριδίαν, ὡς (ὅτι?) ἐκ παρθενίας αὐτὴν ἔσχεν ὁ Μενέλαος, καὶ οὐκ οἶδε τὰ περὶ τῆς Θησέως ἀρπαγῆς. A. Ar. 185.

627: ἡ διπλῇ περιεστιγμένη ὅτι Ζηνόδοτος γράφει μὰ ψοῖχες θον ἄγοντες. καὶ τὸ δυικὸν συγγεῖται ἐπὶ πολλῶν τασσόμενον· καὶ ἠγνόηκεν ὅτι ἀναγωγὴν καλεῖ τὸν ἐκ Πελοποννήσου εἰς Τροίαν πλοῦν. A. Ar. 119.

629 κτεῖναι δ' ἥρωας Ἀχαιοῦς: ἡ διπλῇ ὅτι σαφῶς πάντας τοὺς Ἕλληνας ἥρωας καλεῖ, πρὸς Ἰστρον λέγοντα μόνους τοὺς βασιλεῖς ἥρωας λέγεσθαι ὑφ' Ὁμήρου (Ar. 108). A.

643 ἐνθα οἱ υἱὸς ἐπᾶλτο Πυλαιομένεος βασιλῆος

Ἀρπαλίων, ὃ ῥα πατρὶ φίλῳ ἔπετο πτολεμίζων ἐς Τροίην, οὐδ' αὐτὶς ἀφίκετο πατρίδα γαίαν.

643: ἡ διπλῇ πρὸς τὴν περὶ τοῦ Πυλαιομένους ζήτησιν (Ar. 212). A.

644. Hic induxit aliquem ad inserendos versus 658 sq.

649 μὴ τις χρῶα χαλκῷ ἐπαύρη: ἡ διπλῇ ὅτι πτωσις ἡλλακται, χρῶα ἀντὶ τοῦ χρωτός (cf. p. 21.). A.

657 ἐς δίφρον δ' ἀνέσαντες ἄγον προτὶ Ἴλιον ἱρὴν ἀχνύμενοι. μετὰ δὲ σφι πατήρ κίε δάκρυα λείβων. ποινὴ δ' οὐ τις παιδὸς ἐγίγνετο τεθνηῶτος.

658. 659: ἀθειοῦνται ἀμφοτέρω, ὅτι πλανηθεῖς τις ἐκ τοῦ ὅς ῥα πατρὶ φίλῳ ἐπειτο (644) ἔταξεν αὐτούς (Ar. 350), ἵνα καὶ ὁ πατὴρ τὸν υἱὸν ὀδύρηται. οὐ λέγει δὲ νῦν ἐπειτο, ἀλλ' ὅτε τὸ πρῶτον ἐκ τῆς πατρίδος παρεγίνετο. διὸ καὶ πρόσκειται τὸ ἐς Τροίην, οὐδ' αὐτίς ἀφίκετο (645). εἰ δὲ μένοιεν οἱ σίχοι οὗτοι, νοητέον ὁμωνυμίαν εἶναι (Ar. 363). A.

663 ἦν δέ τις Εὐχῆνωρ Πολυΐδου μάντιος υἱός, ἀφνειός τ' ἀγαθός τε, Κορίνθοσι οἰκία ναίων.

663: ἡ διπλῇ ὅτι δισσᾶς εἰμαρμένας ὑποτίθεται τοῦ Εὐχῆνωρος, καθάπερ καὶ ἐπ' Ἀχιλλέως (I 411), διχθαδίας κῆρας φερέμεν. A.

664 Κορίνθοσι: ὅτε ἥρως λέγει, "Εφυραν ὀνομάζει. V. Fluxit ex Aristonico, Ar. 236.

681 ἐνθ' ἔσαν Αἴαντός τε νέες καὶ Πρωτεσιλάου: ἡ διπλῇ ὅτι τοῦ Λοκροῦ λέγει Αἴαντος· οὗτος γὰρ πλησίον ἐνεώλκει τοῦ Πρωτεσιλάου. πρὸς τὰ περὶ τοῦ ναυστάθμου (Ar. 230). A.

687 (Hectorem) σπουδῇ ἐπαΐσσοντα νεῶν ἔχον: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ σπουδῇ ἀντὶ τοῦ μόγος καὶ δυσέργως ἀπὸ τῶν νεῶν αὐτὸν ἀπειργον, ἐπεῖχον (Ar. 122). AB.

691 αὐτὰρ Ἐπειῶν

(ἤρχε) Φυλειδῆς τε Μέγης Ἀμφίων τε Δρακίος τε.

691. Dulichii quoque incolae Ἐπειοὺς nominari, sine dubio hoc loco observaverat Aristonicus, ex quo hausit auctor cod. V: καὶ μὲν Ἀμφίμαχος καὶ Θάλπιος Ἡλείων ἦσαν ἡγεμόνες. Ἀρίσταρχος δὲ καὶ τοὺς ἐκ Δουλιχίου Ἐπειοὺς καλεῖ κτλ. Quod eo certius quum Epaphroditus apud Stephanum hujus observationis auctorem citet Aristarchum (Ar. 236).

Nec minus Aristarchea sunt (ἐκ τῶν περὶ τοῦ ναυστάθμου) quae sequuntur in V: μεταξὺ ἦσαν Ἀθηναίων καὶ Λοκρῶν· διὸ φησιν Αἴαντα ταχὺν ἢ Φυλέος υἱὸν ἄνωγον (sic pro ἄνστησον — K 175). Ar. 230.

692: ἡ διπλῇ περιεστιγμένη, ὅτι ἐν ἄλλοις οὐ νοῶν Ζηνόδοτος ὅτι Μέγης Φυλέως ἐστὶ, γράφει Φυλειδῆν τε Μέγην τε (T 239). A.

694 ἦτοι ὁ μὲν νόθος υἱὸς Ὀϊλῆος θείοιο: ἡ διπλῇ ὅτι σαφῶς Ὀϊλεύς σὺν τῷ ὀ· πρόκειται γὰρ ἄρθρον,

ὁ μὲν νόθος υἱός. πρὸς Ζηνόδοτον γράφοντα (v. 712) ἀλλ' οὐκ Ἰλιάδῃ (cod. ην) A. et ἀντίκ' ἄρ' Ἰλιάδην (M 365). Ar. 180.

706 τὸ μὲν τε ζυγὸν οἶον εὐξοον ἀμφὶς ἐέργει
ἱεμένω κατὰ ὦλκα: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ ἱεμένους.
τὸ γὰρ ἱεμένω ὀρθὴν καὶ αἰτιατικὴν σημαίνει. A. In edit.
scholiorum Bekk. et Villos. scripserunt ἱεμένους et ἱεμένω.

712 οὐδ' ἄρ' Ὀϊλιάδῃ μεγάλῃτορι Λοκροὶ ἔποντο·

714 οὐ γὰρ ἔχον κόρυθας χαλκῆρεας ἰπποδασειας.

712: ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἀλλ' οὐκ Ἰλιάδῃ.
ὁ δὲ Ὀμηρος σὺν τῷ ὁ λέγει Ὀϊλιάδῃ (694). A.

714. Sagittarios galeas non habuisse: O 480. L.

724 Ἰλιον ἠνεμόεσσας: ἡ διπλῇ ὅτι θηλυκῶς τὴν
Ἰλιον. A.

725 εἰ μὴ Πουλυδάμας θρασὺν Ἐκτορα εἶπε
παραστάς: λείπει ἡ πρὸς, ἢ πρὸς θρασύν. BL. Cf. p. 26.

729 ἀλλ' οὐ πως ἅμα πάντα θυγήσας αὐτὸς ἐλέ-
σθαι. Hoc loco recte positus, non A 320. Eum qui nunc
est 731 (adjectus a Zenodoto Mallote: cf. V) ἄλλω δ' ὀρχηστὴν —
ignorat Aristonicus. L.

734 μάλιστα δέ κ' αὐτὸς ἀνέγνω: ἡ διπλῇ ὅτι κατὰ
συναλοιγὴν ἐκληπτέον, ἵνα διαιρηται, μάλιστα δέ κε αὐτός.
A. κέ αὐτός pro καὶ αὐτός L. Cf. ad Γ 311.

736 πάντῃ γὰρ σε περὶ στέφανος πολέμοιο δέ-
δηνεν: ἡ διπλῇ ὅτι στέφανον ἡρωικὸν πρόσωπον ὠνόμακε·
οὐδέποτε δὲ χρωμένους εἰσήγαγε διὰ τῶν γενομένων αὐτῶν.
οὐ γὰρ οἱ τῆς Πηνελόπης μνηστῆρες οὐθ' οἱ Φαίακες οὐθ'
οἱ ἐπὶ τῶν θυσιῶν ἐστέφοντο (haec vox fortasse delenda).
ἀλλ' ἴσως ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν ἐμπλοκὴν σιγῆς διὰ τὸ κυ-
κλοτερεῖς εἴρηται. A. Verba οὐδέποτε — εἰσήγαγε ins. L. qui
haec annotavit: In fine indicare videtur, esse fortasse στέφα-
νος pro σιγῇ ut πύλος πύλη alia (v. scholl. E 397). Apol-
lon. Soph. 144: ἐπὶ τούτου τοῦ σίχου πάντῃ γὰρ σε περὶ
στέφανος πολέμοιο δέδηκε Κοριανὸς φησι τὴν περὶ αὐ-
τὸν τοῦ πολέμου καὶ τῶν ὀπλων στάσιν, ἀπὸ μεταφορᾶς
τῆς σιγῆς, ἥ ἐστιν ἐπιπόλαιον γυναικείας κεφαλῆς. — Cf.
Ar. 199 et 348.

740 ἀλλ' ἀναχασσάμενος κάλει ἐνθάδε πάντας

ἀρίστους: ἡ διπλῇ ὅτι ἀρίστους τοὺς ἀριστείας. A. Aliena sequentia: πρὸς τὸ οὐνεκ' ἀριστιος ἔην (B 580) v. Ar. 155.

745 δεῖδω μὴ τὸ χθιζὸν ἀποσιτήσωνται Ἀχαιοί: ἡ διπλῇ ὅτι μεταφορικῶς χθιζὸν χρεῖος τῷ ἴσῳ σταθμῷ ἀποκαταστήσωσι, τουτέστι μὴ ὃ ἡμεῖς ἐλάβομεν χθὲς νικῶντες, σήμερον εἰσπράξωσιν. A.

754 ἡ ῥα, καὶ ὁρμήθη ὄρεϊ νιφόεντι ἐοικώς: ἡ διπλῇ ὅτι νιφόεντα τὰ ὄρη. καὶ Ὀλυμπος τοιγαροῦν ὄρος νιφοῖς γὰρ λέγεται (Σ 616). A. Ar. 168.

761 τοὺς δ' εὖρ' οὐκέτι πάμπαν ἀπήμονας οὐδ' ἀνολέθρους,

ἀλλ' οἱ μὲν δὴ νηυσὶν ἐπιπρύμνησιν Ἀχαιῶν
χερσὶν ὑπ' Ἀργείων κέατο ψυχὰς ὀλέσαντες

οἱ δ' ἐν τείχει ἔσαν βεβλημένοι οὐτάμενοί τε.

761: ἡ διπλῇ ὅτι συλληπτικῶς ἐπὶ τῶν τετρωμένων καὶ τῶν ἀπολωλότων. οὐ πάμπαν μὲν γὰρ ἀπήμονες οἱ τραυματαῖαι, οὐκ ἀνολέθροι δὲ οἱ τετελευτηκότες. A.

763 κέατο ψυχὰς ὀλέσαντες: πρὸς τοῖδεύτερον ἀπήντησε, τὸ οὐδ' ἀνολέθρους. BL. Ar. 13.

764 βεβλημένοι οὐτάμενοί τε: ὅτι πάλιν συλληπτικῶς οἱ μὲν γὰρ ἐβέβληντο, οἱ δὲ οὐτάμενοι ἦσαν. A.

765 τὸν δὲ τὰχ' εὖρε μάχης ἐπ' ἀριστερὰ δακρυόσεως: ἡ διπλῇ ὅτι τοῦ ναυστάθμου τὰ ἀριστερὰ λέγει. A.

772 νῦν ὦλετο πᾶσα κατ' ἄκρης

Ἴλιος αἰπεινὴ· νῦν τοι σῶς αἰπὺς ὄλεθρος: ἡ διπλῇ ὅτι θηλυκῶς ἡ Ἴλιος, καὶ τὸ τοί παρέλκει· οὐ γὰρ αὐτῷ μόνῳ ἦν ὄλεθρος, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἄλλοις. A.

776 ἄλλοτε δὴ ποτε μᾶλλον ἐρωῆσαι πολέμοιο

μέλλω: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ μέλλω ἀντὶ τοῦ ἔοικεν. A. Ar. 125.

782 (Deiphobus et Helenus) οἷχεσθον, Ἰμακρῆσι τετυμμένῳ ἐγχείησιν: ἡ διπλῇ ὅτι συλληπτικῶς τὸ τῷ ἐτέρῳ συμβεβηκὸς ἐπ' ἀμφοτέρων τέταχεν· οὐ γὰρ ἀμφοτέρω ἐτύπησαν, ἀλλ' ὁ μὲν Ἑλένος ἐβλήθη, ὁ δὲ Διήφοβος ἐτύπη. A.

793 οἱ ῥ' ἐξ Ἀσκανίης ἐριβώλακος ἦλθον ἀμοιβοί: ἡ διπλῇ ὅτι ἀμοιβοὶ οἱ διαδεξάμενοι τοὺς ἐμπροσθεν παραγενομένους ἐπικούρους, ἦτοι οἱ ἐξ ἀμοιβῆς καὶ ἐναλλάξεως παραγεγονότες συμμαχῆσαι τοῖς Τρωσὶν ἀντὶ τῶν

N. E.

πρότερον συνεργοῦντων αὐτοῖς πολιτῶν· διὰ γὰρ τὸ ἐπὶ δέκα
ἔτη τὸν πόλεμον ἀνύεσθαι, οἱ πρῶτοι, κεκηνηότες κατὰ
μάχην, ἰσαρίθμων αὐτοῖς ἄλλων ἀποστελλομένων ἀπεπέμ-
ποντο, ὡς εἰκός. AB.

808 ἀλλ' οὐ σύγχει θυμὸν (Hector) ἐνὶ στήθεσ-
σιν Ἀχαιῶν· ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος ὑποτάσσει· λίην
γὰρ σφι πᾶσιν ἐκέκριτο θάρσει πολλῶ. τοῦτο δὲ
ἐπὶ τῶν προκειμένων δηλοῦται. A. Fortasse tamen Zenodo-
tus illum λίην γάρ — post vs. 807 posuit.

820 κονίοντες πεδίοιο· ἡ διπλῇ ὅτι ἐλλείπει ἡ διά,
διὰ πεδίου. A. Cf. p. 26.

EIS THN E.

7 βρότον αἵματόεντα· ἡ διπλῇ ὅτι οὐ πᾶν αἷμα
βρότος, ἀλλὰ τὸ ἀπὸ βροτοῦ πεφονευμένου. A. Ar. 131.

8 αὐτὰρ ἐγὼν ἐλθὼν τάχα εἴσομαι ἐς περιω-
πὴν· ἡ διπλῇ ὅτι τὸ τάχα ἀντὶ τοῦ ταχέως (Ar. 101), καὶ
ὅτι περιωπὴ τόπος ἐξ οὗ περιόψεται τις ταῦτα. A.

13 στήθ' ἐκτὸς κλισίης, τάχα δ' εἴσιδεν ἔργον
ἄεικές· ἡ διπλῇ ὅτι οὐ κατὰ τὸ ἀκριβὲς ἐκτὸς τῆς κλισίας
ἔστι, ἀλλ' ἐπὶ τὴν περιωπὴν προῆλθεν. A.

16 ὡς δ' ὅτε πορφύρῃ πέλαγος μέγα κύματι
κωφῶ· ἡ διπλῇ ὅτι πορφύρῃ μελανίζῃ. εἶωθε δέ, ὅταν ἀρ-
χὴν λαμβάνῃ κινήματος ἡ θάλασσα, μελανίζειν· διὸ μετα-
φέρει ἐπὶ τοὺς κατὰ ψυχὴν μεριμνῶντας καὶ ταρασσομένους.
καὶ ὅτι κωφῶ λέγει τῷ ἀφώνῳ καὶ μηδέπω καχλάζοντι καὶ
ἀποτελοῦντι ἡχὴν· μηδέπω γὰρ ἀνέμου εὐκρινοῦς ὄντος τὸ
κύμα ἤρρει. A. Ar. 124.

οἱ δ' ἀλλήλους ἐνάριζον

25 μαρνάμενοι· λάκε δέ σφι περὶ χροῦ χαλκός ἀτειρής·
ἡ διπλῇ ὅτι οἱ μὲν ἠλλάχθαι τὸν χρόνον, οἱ δὲ ἀντὶ τοῦ
ἐλκε, ἐνδεία τοῦ ε [ὡς ἄνωρον (sic) κρουδίην ἔχεις (sic) Φ 441]
καὶ Ἰωνικῇ συστολῇ τοῦ ἦ εἰς α λάκε. (Cf. ad I 378 et de
enallage temporum p. 5). ὠνοματοποιεῖται δέ. ὅθεν καὶ
ἡ λάκισ. A. Cf. Orion. 96, 27 — Ar. 4. Inclusa aliena sunt.

Νέστορι δὲ ξύμβληντο διοτρεφεές βασιλῆες

28 πᾶρ νηῶν ἀνιόντες, ὅσοι βεβλήατο χαλκῶ.

Ξ.

παρ νηῶν: ἀπὸ τῶν πρὸς θάλασσαν ἐπὶ τὰς ἐν τῷ
τείχει. A. Ar. 230. ? ἡ διπλῇ ὅτι συλληπτικῶς εἴρηκε βεβλήατο
(ins. καὶ Ar. 62) ἐπὶ τῶν οὐτασμένων. A.

τὰς γὰρ (naves) πρώτας πεδίον δέ

32 εἵρυσαν, αὐτὰρ τεῖχος ἐπὶ πρῶμνησιν ἐδει-
μαν — 31: ὅτι οὐκ ἐν δισιχίᾳ ἦσαν, ὥς φησι Κράτης·
εἶπε γὰρ ἂν προτέρας· καὶ νηῶν μὲν ἐχώρησαν καὶ
ἀνάγκη τῶν πρωτέων (O 656). BLV. Ar. 230 sq. Cod. προ-
τέρων pro πρωτέων. Corr. L.

35 τῷ ῥα προκρόσσας ἔρυσαν: ἡ διπλῇ ὅτι προκρόσ-
σας τὰς κλιμακῆδόν νενεωκημένους ἐτέρας πρὸ ἐτέρων,
ὥστε θεατροειδὲς φαίνεσθαι τὸ νεώκλιον· κρόσσαι γὰρ αἱ
κλίμακες (M 258). AB. Ar. 231. Pro πρὸ ἐτέρων erat πρὸς
ἐτ. Corr. L.

37 τῷ ῥ' οἱ γ' ὀψείοντες αὐτῆς καὶ πολέμοιο

ἔγχει ἐρειδόμενοι, κίον ἀθρόοι.

37: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ὀψαῖοντες. εἶτε δὲ μετὰ
πολὺν χρόνον πορευόμενοι ἤθελεν ἀκούειν, εἶτε μετὰ πολὺν,
χρόνον ἀκούοντες, ψεῦδος· εὐθὺς γὰρ ἀκούσαντες ὤρμησαν.
καὶ τὸ ὀψά ἀνελλήνιστον. οὕτω γὰρ εἶωθε λέγειν ὀψὲ δὲ
δὴ μετέειπε. (H 399). A.

38 ἔγχει: ἡ διπλῇ ὅτι οὐχ ἐνὶ πάντες ἐρειδόμενοι, καὶ
ὅτι ἀθρόοι ἐπὶ τῶν τριῶν· ἀρχὴ γὰρ ἐστὶ πληθυντικοῦ ἀρι-
θμοῦ τὰ τρία (Θ 488). A.

ὁ δὲ ξύμβλητο γεραῖός

40 Νέστωρ, πτηῆξε δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι
Ἀχαιῶν: ἀθετεῖται ὅτι καὶ ἐκ τῶν προειρημένων νοοῦμεν
ὅτι Νέστωρ ἐστὶν ὁ γεραῖός. καὶ τὸ πτηῆξε ἄκυρον· ἐπὶ γὰρ
τῶν ἀπολελυμένων τῆς ἀγωνίας καὶ τοῦ τῆς ψυχῆς παλμοῦ
ἀρμόζει. A. Sed hoc videtur dictum de πῆξε θυμόν (quae fuit
Zenodotea) non de πτηῆξε. An igitur hic quoque de vera Ari-
starchea lectione in errore versabatur Aristonicus? L.

δεῖδω μὴ δὴ μοι τελέσῃ ἔπος ὄβριμος Ἐκτωρ,

45 ὥς ποτ' ἐπηπείλησεν ἐνὶ Τρώεσσ' ἀγορεύων: ἡ
διπλῇ ὅτι ταῦτα ἀναφέρεται ἐπ' ἐκεῖνα ἐλπομαι εὐχό-
μενος Διὶ (Θ 526) καὶ μνημοσύνη τις ἔπειτα πυρὸς
δηρίοιο γενέσθω, ὥς πυρὶ νῆας (ib. 181). ἐξάκουστα δὲ

ἐγίνετο παρὰ τοῖς πολεμίοις, ὡς καὶ τὰ περὶ Ὀδρουονέα (N 375). A.

οὐδὲ κεν ἄλλως

54 Ζεὺς ὑψιβρεμέτης αὐτὸς παρατεκτῆναιτο: ἡ παρὰ περιττή. A.? Cf. p. 27.

οὐδ' ἂν ἔτι γνοίης, μάλα περ σκοπιάζων,

59 ὁπποτέρωθεν Ἀχαιοὶ ὀρινόμενοι κλονέονται —
58: ἡ διπλῇ ὅτι Ὀμηρικὸν τὸ ἔθος, ὥστε ἐξωθεν τὸ τίς προσλαμβάνειν, ἀντὶ τοῦ γνοίη τις ἂν· εἴωθε γὰρ καὶ μὴ ὑποκειμένου προσώπου πρὸς ὃ γίνεται ὁ λόγος, οὕτως χρῆσθαι· οὐδὲ κε φαίης (Γ 392) ἀντὶ τοῦ φαίη τις ἂν. A. Cf. p. 8.

63 οὐ γὰρ πως βεβλημένον ἐστὶ μάχεσθαι: ἡ διπλῇ ὅτι πάλιν (cf. ad 28) συλληπτικῶς· οὐ γὰρ πάντες ἐβέβληντο. A.

69 οὕτω που Διὶ μέλλει ὑπερμενέει φίλον εἶναι: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ μέλλει ἀντὶ τοῦ ἔοικεν. A. Ar. 125.

78 νῦξ ἀβρότης: ἡ διπλῇ ὅτι ἦτοι κατὰ παράλειψιν τοῦ μὲ ἀντὶ τοῦ ἀμβρότη, οἷον ἀθάνατος· ἡ ἀβρότης, καθ' ἣν βροτοὶ οὐ φοιτῶσιν. A.

84 οὐλόμενε (Agamemnonem compellat Ulixes): ἡ διπλῇ ὅτι τινὲς ἀποδεδώκασιν οὐλόμενε, δεινέ· οὐ γὰρ ἂν λέγοι τῷ Ἀγαμέμνονι ὁ Ὀδυσσεὺς ὀλέθρου ἄξιε. οὐ δυσωπητέον μέντοι γε, ἀλλ' εἰς τὴν ἐνεσιῶσαν περίστασιν ἀτενιστέον· ἐπ' ὠφελείᾳ γὰρ λέγει τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ τῶν ἄλλων συμμάχων· διὸ καὶ ἐπιφέρει ὦ Ὀδυσσεῦ, μάλα πῶς με καθίκεο θυμὸν ἐνιπῇ ἀργαλέῃ (104). A.

95 νῦν δέ σε ὠνοοάμην πάγχυ φρένας, οἷον εἰπερ: ἀθετεῖται ὅτι εἰ μὲν ἀπεδέχeto αὐτὸν κατὰ τι, ἐνεχώρει, νῦν δὲ μόνον ἐμέμφeto. καὶ διὰ τὸ ἐν ἄλλῳ τόπῳ (P 173) δεόντως φέρεσθαι. Ζηρόδοτος δὲ γράφει νῦν δέ σε ὠνοοάμην πάγχυ φρένας. καὶ Ἀριστοφάνης δὲ προηθέτει. A. ἐνεχώρει, quod fuit post ἐμέμφeto, transposuit L. Idem ins. καὶ ante διὰ τὸ ἐν ἄλλῳ.

104 ὦ Ὀδυσσεῦ, μάλα πῶς με καθίκεο θυμὸν ἐνιπῇ: v. ad 84.

114 Τυδέος, ὃν Θήβησι χυτὴ κατὰ γαῖα κάλυψεν: ὅτι χυτὴ γῇ ἢ ἐπὶ τοῖς νεκροῖς ἐπιχομένη, οὐ καθολικῶς,

ὡς μέλαινα καὶ φερέσβιος. Ζηνόδοτος δὲ ἡθέτει· παρὰ Ἀριστοφάνει δὲ οὐκ ἦν (Ar. 109). A. In textu Veneto ad hunc versum et diplex est et obelus. — Vocabulum φερέσβιος apud Homerum hodie non legitur. Quo quum Aristonicus etiam ad Π 173 utatur ut exemplo, suspicio erit hoc terrae epitheton ab eo in Homero inventum esse, in loco sive perduto sive mutato. Ceterum ne aliud quidem epitheton inveni, quod cum φερέσβιος numero moraque syllabarum ita conveniat, ut in ejus locum substitui possit.

ὅτι οὐ κατὰ τοὺς τραγικοὺς ἐν Ἐλευσίνι μετηνέχθησαν οἱ περὶ τὸν Καπανέα. V. Ar. Addenda. Verba Aristonici haec non sunt, sed rem observasse videtur. Quam veram esse testatur Euripides in supplicibus et Plutarchus (Thes. cap. 29) de perditis Aeschyli Eleusiniis referens. V. Hermann. Aeschyli fragm. 54.

117 ἱππότα Οἶνεὺς· ἡ διπλῇ περιεσιγμένη (?) ὅτι ἐλέγχονται οἱ τὸν ἱππότην ἀποδιδόντες φυγάδα· ὁ γὰρ Οἶνεὺς κατέμεινεν ἐπὶ τῆς πατρίδος. A. Ar. 112.

119 ἀλλ' ὁ μὲν αὐτόθι μείνει· ὅτι ὁ Οἶνεὺς κατέμεινεν ἐπὶ τῆς πατρίδος, ὁ δὲ ἱππότης ἄρα οὐ φυγὰς ἀλλ' ἱππικός. καὶ ὁ Ἡσίοδος δὲ οὕτως ἀκήκοεν· ἰδὼν δ' ἱππηλάτα κῆρυξ (Κῆρυξ? Bekk. Goettl. ed. 2. fr. CLXVIII) ἀντὶ τοῦ ἱππικός. A.

124 πολλὰ δὲ οἱ πρόβατ' ἔσκε· ἡ διπλῇ ὅτι πρόβατα πάντα τὰ τετράποδα. AB. His in Aristarcho (p. 108) continuata sunt, quae sequuntur: διὰ τὸ ἑτέραν βάσιν ἔχειν πρὸ τῆς ὀπισθίας, καθὼς καὶ Ἡσίοδος φησι (E 558) χαλεπὸς προβάτοις, χαλεπὸς δ' ἀνθρώποις. Sed illa derivatio ab aliena manu assuta est, locus Hesiodeus fortasse ab ipso Aristonico allatus.

125 τὰ δὲ μέλλειτ' ἀκούμεν· ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ εἰοικατε ἀκηκοέναι. A. Ar. 125.

128 δεῦτ' ἴομεν πόλεμον δέ, καὶ οὐτάμενοί περ, ἀνάγκη· ἡ διπλῇ ὅτι συλληπτικῶς καὶ ἐπὶ τῶν βεβλημένων οὐτάμενοι εἴρηκεν. ABLV. Ar. 63.

136 οὐδ' ἀλαοσκοπίην εἶχε κλυτὸς ἐννοσίγαιος, ἀλλὰ μετ' αὐτοὺς ἦλθε παλαιῷ φωτὶ εἰοικώς.

135: ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος οὐδ' ἀλαὸν σκοπιήν (cf. ad K 515) A.

136: ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος ὑποτάσσει ἀντιθέῳ Φοίνικι ὁπᾶν Πηλείωνος. οὐχ ἀρμόζουσι δὲ Φοίνικι οἱ ἐπιφερόμενοι λόγοι. βέλτιον οὖν καθολικώτερον γέροντι ἀπεικασθαι. A.

142: ἀλλ' ὁ μὲν ὥς ἀπόλοιτο, θεὸς δέ ἐ σιφλώσειεν: περισσὸς ὁ στίχος, καὶ ἡ λέξις νεωτέρων. V.?

147 ἐπεσσύμενος πεδίοιο: ἡ διπλῇ ὅτι ἐλλείπει ἡ διὰ, διὰ πεδίου (cf. p. 26). A.

"Ἡρῃ δ' εἰσεῖδε χρυσόθρονος ὀφθαλμοῖσιν

154 σταῖς' ἐξ Οὐλύμποιο, ἀπὸ ῥίου· αὐτίκα δ' ἔγνω

155 τὸν μὲν ποιπνύοντα μάχην ἀνὰ κυδιάνειραν,

157 Ζῆνα δ' ἐπ' ἀκροατίας κορυφῆς πολυπίδακος Ἰδῆς

158 ἤμενον εἰσεῖδε, στυγερὸς δέ οἱ ἔπλετο θυμῷ.

154: ὅτι ὄρος ὁ Ὀλυμπος, καὶ ῥία ἔχει, καὶ ἀπὸ τῶν ὄρων (ῥίων? L.) ἐπιθεωροῦσιν. A. Ar. 169.

155: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ ποιπνύοντα ἐνεργοῦντά ἐστιν, οὐχ ὥς οἱ γλωσσογράφοι (Ar. 45) ποιοῦσι τὸ ποιπνύειν διακονεῖν ἐκ τοῦ ὥς ἴδον Ἡφαιστον διὰ δώματα ποιπνύοντα (A 600). γέρονε δὲ παρὰ τὸ ποινῶ ποινύω πινύω ποιπνύω ἀναδίπλωσις. A. Ultima a ποινύω (cf. Epim. H. 313) non videntur Aristonici esse. Cf. Ar. 110, 146.

158: περισσόν· δύναται γὰρ ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἔγνω. V.?
Ar. 360.

162 εὖ ἐντύνασαν ἔ αὐτήν: ἡ διπλῇ περιεστιγμένη ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἐωυτήν. A.

167 πνικινὰς δὲ θύρας σταθμοῖσιν ἐπῆρσεν: ἡ διπλῇ ὅτι πληθυντικῶς τὴν θύραν θύρας (Ar. 130 not.). AB.

ἐνθ' ἡ γ' εἰσελθοῦσα θύρας ἐπέθηκε φαεινὰς.

170 ἀμβροσίῃ μὲν πρῶτον ἀπὸ χροὸς ἱμερόεντος
λύματα πάντα κάθρεν, ἀλείψατο δὲ λίπ' ἐλαίῳ
ἀμβροσίῳ ἐδανῷ, τὸ ῥά οἱ τεθυωμένον ἦεν·
τοῦ καὶ κινυμένοιο Διὸς κατὰ χαλκοβατὲς δῶ
ἔμπης ἐς γαῖαν τε καὶ οὐρανὸν ἔκετ' αὐτμή.

169: ἡ διπλῇ περιεστιγμένη ὅτι Ζηνόδοτος γράφει θύρας ἐπιθεῖσα φαεινὰς, ἵνα συναφῆς ὁ λόγος γένηται· ὁ

δὲ "Ομηρος ἄλλας ἀρχὰς λαμβάνει, ἵνα μὴ ἀσαφὴς ἡ περίοδος γένηται ἥτοι ὑστεροπερίοδος. A. Cf. ad N 172.

170: ἡ διπλῇ ὅτι ἐκ τούτου τοῦ τόπου πλανηθέντες τινὲς ὑπέλαβον τὴν ἀμβροσίαν εἶναι ὑγρὰν τροφήν (Ar. 193). A. Scripsi ὑπέλαβον pro διέλαβον.

171: ἡ διπλῇ ὅτι μύρον μὲν οὐκ ὀνομάζει, τεθυμιαμένον δὲ ἐλαιον τὸ μύρον λέγει, ὥστε εἰδέναι μὲν τὴν χρῆσιν, τὸ δὲ ὄνομα μὴ. λέγει δὲ που καὶ (Ψ 186) ῥοδόεντι δὲ χρῖεν ἐλαίῳ καὶ (σ 191) κάλλεϊ μὲν οἱ πρῶτα μύρου τι γένος ὀνοματοποιήσας. A. Ar. 199. 348.

174: ἡ διπλῇ πρὸς τὰ περὶ τοῦ 'Ολύμπου, ὅτι οὐκ ἔστιν ὁ αὐτὸς τῷ οὐρανῷ οὐδὲ τόπος τοῦ οὐρανοῦ· ἀπ' αὐτοῦ γάρ φησι τὴν ὁσμὴν τοῦ μύρου ὁμοίως καὶ εἰς οὐρανὸν ἀφικνεῖσθαι καὶ εἰς γῆν. τοῦτο δὲ ἐπὶ τῶν ἀνωτάτω τοῦ ὄρους κορυφῶν συμφωνήσῃ, ἴσον διάστημα ἐπὶ γῆν καὶ οὐρανὸν λαμβάνειν. AB. Ar. 170.

178 ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀμβρόσιον ἑανὸν ἔσαθ', ὃν οἱ 'Αθήνη: ἡ διπλῇ ὅτι ἑανὸς ὁ αὐτὸς τῷ πέπλῳ. καὶ καθόλου πρὸς τὸν στολισμὸν (Ar. 193). A.

180 χρυσεῖης δ' ἐνετῆσι κατὰ στήθος περονᾶτο: ἡ διπλῇ ὅτι κατὰ τὸ στήθος ἐπερονῶντο, οὐχ ὡς ἡμεῖς κατὰ τὴν κατάκλειδα τοῦ ὤμου (Ar. 193). A.

183 (ἔρματα) τρίγληνα μορόεντα: ἡ διπλῇ ὅτι τρίγληνα τρίκορα, ὡς τριῶν ζωθίων ἐφ' ἑκατέρου (cod. ὦν) δεδημιουργημένων. μορόεντα δὲ πεπονημένα τῇ κατασκευῇ, ἀπὸ τοῦ μορῆσαι, ὃ ἐστι κακοπαθῆσαι. A.

τελέσαι δέ με θυμὸς ἄνωγεν

196 εἰ δύναιμαι τελέσαι γε καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστίν: ἡ διπλῇ ὅτι περιώρικε· τὸν γὰρ ἐπιδεχόμενον τελέσαι δυνατόν εἶναι δεῖ, καὶ (cod. ἦ) αὐτὸ τὸ πρᾶγμα δυνατόν εἶναι πρὸς τελείωσιν. A.

205 (Junonis verba sunt ad Venerem) τοὺς εἰμ' ὀψομένη καὶ σφ' ἄκριτα νείκεα λύσω·

ἦδη γὰρ θερὸν χρόνον ἀλλήλων ἀπέχονται
εὐνῆς καὶ φιλότῃτος, ἐπεὶ χόλος ἔμπεσε θυμῷ.

205—207: ἡ διπλῇ ὅτι νῦν καλῶς λέγονται, ἐν δὲ τοῖς κάτω πρὸς τὸν Δία (303) οὐκέτι. A.

206: ὅτι παραλλήλως (cf. ad N276) θερὸν καὶ χρόνον. A.

209: εἰς εὐνὴν ἀνέσαιμι ὁμωθῆναι φιλότῃτι: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ ὁμωθῆναι οὐκ ἔστιν ὁμοιωθῆναι, ἀλλ' ὁμόσε ἐλθεῖν φιλότῃτι. Α.

οὐκ ἔστ' οὐδὲ ἔοικε τεὸν ἔπος ἀρνήσασθαι·

213 Ζηνὸς γὰρ τοῦ ἀρίστου ἐν ἀγκοίνῃσιν ἰαυεῖς: ἀθετεῖται, ὅτι ἐκλύει τὴν χάριν, εἰ ἔνεκα τοῦ Διὸς δίδωσι καὶ οὐκ αὐτῆς. προηθέτει δὲ καὶ Ἀριστοφάνης. Α.

214 ἦ, καὶ ἀπὸ στήθεσφιν ἐλύσατο κεστὸν ἱμάντα: ἡ διπλῇ ὅτι κεστὸς ἐκ παρεπομένου ὁ ποικίλος, ἀπὸ τοῦ διὰ τὰς ῥαφὰς κεκεντῆσθαι, ἐμπεποικιλμένης τῆς φιλότῃτος καὶ ἱμέρου καὶ ὀαριστύος. καὶ οὐκ ἔστι κύριον ὄνομα ὡς ἔνιοι τῶν ἀρχαίων· διὸ καὶ ἐπ' ἄλλου λέγει· ἄγχε δέ μιν πολὺ κεστος ἱμάς (Γ 371). Α. Αr. 193.

218 τὸν ῥά οἱ ἔμβαλε χερσίν: ἡ διπλῇ ὅτι ἡ πτω-
σις ἡλλακται, ἀντὶ τοῦ αὐτῆς ταῖς (haec vox fortasse de-
lenda) χερσίν. Α. Cf. p. 22.

219 τῇ νῦν, τοῦτον ἱμάντα τεῶ ἐγκάτθεο κολπῶ:
ἡ διπλῇ ὅτι τὸ κατὰ τὸ στήθος κόλπωμα τοῦ πέπλου κόλ-
πον εἶπε (Αr. 152), καὶ ὅτι τὸ τῇ λάβε ἐστίν. Α.

223 μειδῆσασα δ' ἔπειτα ἐῷ ἐγκάτθετο κόλπῳ:
ἡ διπλῇ ὅτι ἐπὶ τῇ φήμῃ οἰωνισαμένη ἐμείδῃσε· προεί-
ρηκε· γὰρ ποὺκ ἔση ἀπρακτος" (v. 221). καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ
(σ 112) τὸ ὅμοιον· Ζεὺς τοι δοίῃ ξεῖνε, ὅττι μάλιστ'
ἐθέλεις· ὡς ἄρ' ἔφη, χαῖρεν δὲ κληδόνι διὸς Ὀδυσ-
σεύς. Α.

225 Ἥρη δ' αἶξασα λίπεν ῥίον Οὐλύμποιο,

Πιερίην δ' ἐπιβᾶσα καὶ Ἥμαθίν ἐρατεινήν —

225: ἡ διπλῇ ὅτι ὄρος ὁ Ὀλυμπος· τὸ γὰρ ῥίον ἰδίως
ἐπ' ὄρους τάσσεται. ΑΒ. Αr. 169.

226: ἡ διπλῇ ὅτι Μακεδονικὸς Ὀλυμπος θεῶν οἰκητή-
ριον· ἡ γὰρ Πιερία τούτου ἀκρόρεια, καὶ Ἥμαθία τὸ πρό-
τερον ἡ Μακεδονία ἐκαλεῖτο. παράκειται δὲ καὶ ἡ Θράκη.
καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (ε 50) ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ, Πιερίην δ' ἐπι-
βὰς ἐξ αἰθέρος ἔμπεσε πόντῳ. Α. Αr. 170.

235 πεῖθεν· ἐγὼ δὲ κέ τοι ἰδέω χάριν ἡματα
πάντα: ἔδει ἦτοι εἰδείην, ἢ ἡ τὸ ῥῆμα ἡλλαγμένον, ἡ ἐκ
περισσοῦ νοουμένου τοῦ κέ ἐγὼ δὲ σοὶ εἶσομαι χάριν. Α.
Verba Aristonici non sunt, de re v. p. 9.

239

^{Ξ.}
Ἡφαιστος δὲ κ' ἐμὸς παῖς ἀμφιγυήεις

τεύξει — 239: ἡ διπλῇ ὅτι οὐκ ἐκληπιέον κατὰ συνα-
λοιφήν τὸν καὶ ἀλλὰ τὸν κέ· ἔστι γὰρ Ἡφαιστος δ' ἐμὸς
παῖς τεύξει, ὥστε περισσὸν νοεῖσθαι τὸν κέ Ὀμηρικῶς. A.
Cf. p. 9.

242 προσεφώνεε νήδυμος ὕπνος: ἡ διπλῇ ὅτι νή-
δυμος σὺν τῷ ν. A. Propter eandem causam notaverat.

253 νήδυμος ἀμφιχυθείς: cf. ad B 2.

260 τὴν (νύκτα) ἰκόμην φείγων: ἰκέτευσα. BL. ἰκό-
μην hoc loco pro ἰκέτευσα dictum esse, verisimile est notatum
fuisse: cf. ad X 123. L.

265

εὐρύοπα Ζῆ —

ν' ὡς Ἡρακλῆος περιχώσατο: Nota fuit propter hanc
rationem dirimendi: Ω 331.

267 Χαρίτων μίαν ὀπλοτεράων: ἡ διπλῇ ὅτι δύο
γενέσεις Χαρίτων ὑποτίθεται, πρεσβυτέρας καὶ νεωτέρας·
διὸ συγκριτικῶς λέγει ὀπλοτεράων (Ar. 183). A.

272 χειρὶ δὲ τῇ ἐτέρῃ: ἡ διπλῇ ὅτι ἐπὶ δύο τῷ ἐτέρῳ
χρῆται. ABD.

274 μάρτυροι ὧς οἱ ἐνερθε θεοί: ἡ διπλῇ περιε-
στιγμένη ὅτι Ζηνόδοτος μάρτυρες γράφει, ἀγνοῶν ὅτι μάρ-
τυροι λέγειν δεῖ ἀκολούθως τῷ μάρτυρος (cf. ad H 76). A.
Cod. μάρτυρος — μάρτυροι. Corr. L.

θεοὺς δ' ὀνόμηνεν ἅπαντας

279 τοὺς ὑποταρταρίους, οἱ Τιτῆνες καλέον-
ται: ἡ διπλῇ ὅτι τοὺς περὶ Κρόνον θεοὺς ὑποταρταρίους
προσαγορεύει (Ar. 176). πρὸς τὸ ὀππότε μιν ξυνδῆσαι
Ὀλύμπιοι (A 399), ὅτι οὐ τοὺς περὶ Κρόνον λέγει Ὀλυμ-
πίους. A. Ar. 191 et Addenda.

283 Ἰδην δ' ἰκέσθην πολυπίδακα, μητέρα θηρῶν,

Λεκτόν: ἡ διπλῇ ὅτι ἰδίως εἶρηκεν ἀντὶ τοῦ Ἰδης εἰς
Λεκτόν· καὶ Ἰδην δ' ἱκανε πολυπίδακα Γάργαρον
(Θ 47) καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (Θ 363) τὸ ὅμοιον· ἡ δ' ἄρα Κί-
προν ἱκανε φιλομμειδῆς Ἀφροδίτῃ εἰς Πάφον. A.
De accusativo pro genetivo v. p. 26., de omissa εἰς p. 26.

288 μακροτάτῃ πεφυυῖα (ἐλάτῃ) δι' ἡέρος αἰθέρ'
ἱκανεν: ἡ διπλῇ ὅτι καθ' Ὀμηρον ἀπὸ ὁ ἀπὸ γῆς μέχρι
νεφῶν τόπος· ὁ δὲ ὑπὲρ τὰ νέφη τόπος αἰθήρ, καὶ ὁμωνύ-

μῶς τῷ στερεμνίῳ οὐρανός. διὸ τὰ νέφη λέγει πύλας οὐ-
ρανοῦ (Ar. 167). A.

301 sqq. ἐρχομαι ὁπομένη κτλ. (repetiti ex 200—202)
in BL. dicuntur ἀθετεῖσθαι. Quod si verum est, certe non
ob hanc causam rejecti fuerunt quam hi tradunt, ὡς ἀμβλύνον-
τες τὴν ἐπιθυμίαν Διός.

304 τοὺς εἰμ' ὁπομένη κτλ. 305. 306: ἀθετοῦνται
στίχοι γ', καὶ ἀστερίσκοι παράκεινται, ὅτι πρὸς μὲν Ἀγρο-
δίτην δεόντως λέγονται (205—7), πρὸς δὲ τὸν Δία οὐκ εἰσι.
οὐ γὰρ προσεδεῖτο προφάσεως, ἔχουσα τὸν κεστὸν ἱμάντα.
καὶ τάχ' ἂν συνεφώρμησεν αὐτῇ· οὐ δεῖ οὖν παρακινδυ-
νεύειν. A.

315 οὐ γὰρ πῶ ποτέ μ' ὦδε θεῶς ἔρος οὐδὲ γυναικός
θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι περιπροχυθεὶς ἐδάμασσεν,
317 οὐδ' ὁπότ' ἤρασάμην Ἰξιονίης ἀλόχοιο κτλ.

327 οὐδ' ὁπότε Λητοῦς ἐρικυδέος, οὐδὲ σεῦ αὐτῆς.

315: ἡ διπλῇ ὅτι ἐξαρκεῖ τὸ κεφαλαϊωδῶς εἰπεῖν· τὸ δὲ
ἐξ ὀνόματος ἐπιφέρειν ἐνέκοπτε μᾶλλον ἢ ἐπειθεν. A.

317: ἀπὸ τούτου ἕως τοῦ οὐδ' ὁπότε Λητοῦς ἐρι-
κυδέος (327) ἀθετοῦνται στίχοι ια', ὅτι ἄκαιρος ἡ ἀπα-
ρίθμησις τῶν ὀνομάτων· μᾶλλον γὰρ ἀλλοιurioὶ τὴν Ἥραν
ἢ προσάγεται. καὶ ὁ ἐπειγόμενος συγκοιμηθῆναι διὰ τὴν τοῦ
κεστοῦ δύναμιν πολυλογεῖ. καὶ Ἀριστοφάνης προηθῆται. A.

οὐδ' ὅτε περ Σεμέλης οὐδ' Ἀλκμήνης ἐνὶ Θήβῃ,
324 ἢ ῥ' Ἥρα κληῖα κρατερὸφρονα γείνατο παῖδα: ὅτι
ἔχει τι Ὀμηρικόν· πρὸς γὰρ τὸ δεύτερον πρότερον ἀπῆντηκε. A.
338 ἔστιν τοι θάλαμος, τὸν τοι φίλος νιὸς ἔτευξεν

Ἥφαιστος — 338: ἡ διπλῇ ὅτι ἐκ Διὸς καὶ Ἥρας
καθ' Ὀμηρον ὁ Ἥφαιστος. καὶ νῦν μὲν ἴσως τις ἐρεῖ ἀμ-
φιβολίαν εἶναι· ἐν Ὀδυσσεΐᾳ δὲ (θ 312) σαφῶς λέγει ὁ
Ἥφαιστος, ὁ δὲ Ἡσίοδος ἐκ μόνης Ἥρας. A. Ar. 186.

354 βῆ δὲ θέειν ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν νήδυμος
ὑπνος: ἡ διπλῇ ὅτι οὖν τῶν νήδυμος. A. Cf. ad v. 242, 253.

366 ἀλλ' ὁ μὲν (Hector) οὕτω φησὶ καὶ εὐχεται: ἡ
διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει καὶ ἔλπεται. ἀρμόζει δὲ τῷ
προσώπῳ τὸ εὐχεται, κανυᾶται. A.

376 ὅς δ' ἐκ' ἀνὴρ μενέχαρμος, ἔχει δ' ὀλίγον σάκος ὦμῳ
χείρονι φωτὶ δότω, ὁ δ' ἐν ἀσπίδι μεῖζονι δύτω.

376: οὗτος καὶ ὁ ἐξῆς ἀθειοῦνται, ὅτι γελοῖον μὴ τὰ ἀρμόζοντα ἀναλαμβάνειν, ἀλλὰ μείζονα εἰς ἐμποδισμόν τῆς χρήσεως. τό τε μενεχαρμὸς φησιν οὐκ οἶδεν ὁ ποιητής [τὶ οὖν ἐστὶ τὸ τοῦ δ' Ἀντίλοχος μενεχάρμης (N 396)];. Ζηνόδοτος δὲ προηθείτει. (Cf. ad 382). A. Verba inclusa desunt apud Villoisonem.

τοὺς δ' αὐτοὶ βασιλῆες ἐκόσμεον οὐτάμενοί περ
380 Τυδείδης Ὀδυσσεύς τε καὶ Ἀτρεΐδης Ἀγαμέμνων.

379: συλληπτικῶς τὸ οὐτάμενοι· Διομήδης γὰρ βέβληται (Ar. 63). V.

382 ἐσθλὰ μὲν ἐσθλὸς ἔδυνε, χέρηα δὲ χεῖρονα δόσκειν· ἡ διπλῇ ὅτι οὗτος ὁ στίχος τοὺς προκειμένους ἀναιρεῖ (376, 377)· βελτίονα μὲν γὰρ τῇ κατασκευῇ ἐνδέχεται ἀναλαμβάνειν, μείζονα δὲ οὐ. A.

δὴ ῥα τότ' αἰνοτάτην ἔριδα πτολέμοιο τάνυσσαν
390 κυανοχαῖτα Ποσειδάων καὶ φαίδιμος Ἴκτωρ.

ἦτοι ὁ μὲν Τρώεσσιν ὁ δ' Ἀργείοισιν ἀρήγων.

389: οὕτως διὰ τοῦ α γραπιέον τάνυσσαν. A. Aristonico hoc tribuimus propter γραπιέον. Et dixerat sine dubio cur haec lectio ab Aristarcho praelata esset.

391: ἡ διπλῇ ὅτι πρὸς τὸ δεύτερον πρότερον ἀπήντηκεν (Ar. 13). A.

394 οὔτε θαλάσσης κῦμα τόσον βοᾶ ποτὶ χέρσον,

396 οὔτε πυρὸς τόσσοι γε πέλει βρόμος αἰθομένοιο,

398. οὔτ' ἄνεμος τόσσοι γε ποτὶ δρυσὶν ὑψικόμοισιν—

394: ἡ διπλῇ περιεστιγμένη, ὅτι Ζηνόδοτος τούτων τῶν ὁμοιώσεων τὴν πρώτην τρίτην τέταχεν. ὁ δὲ Ὅμηρος τὰ ἐπιτατικώτερα ὕστερα λέγει· πάντων δὲ ἐπιτατικώτερον ἀνέμου φορὰ, ἥτις καὶ τὰ ἄλλα κινεῖ, θάλασσαν καὶ πῦρ. A. ὕστερα inseruimus.

402 Αἴαντος δὲ πρῶτος ἀκόντισε φαίδιμος Ἴκτωρ: ὅτι πρόθεσις παρῆται καὶ πτώσις ἡλλακται, ἀντὶ τοῦ ἐπ' Αἴαντα. A. Cf. p. 24.

τῇ ῥα δύω τελαμῶνε περιὲ στήθεσσι τετάσθην,

405 ἦτοι ὁ μὲν σάκεος, ὁ δὲ φασγάνου ἀργυροῦλου

τῷ οἱ ἔυσάσθην τέρενα χροῶ. χῶσατο δ' Ἴκτωρ.

405: ὅτι καὶ τὰ ξίφη καὶ τὰς ἀσπίδας ἐκ τελαμώνων ἀνῆπτον· διὸ δύο. A. Ar. 194.

406: ἡ διπλῇ ὅτι χώσατο νῦν συνεχύθη (Ar. 147), καὶ ὅτι οὐκ ἄτρωτος ὁ Αἴας καθ' Ὁμηρον· εἰ γὰρ μὴ οἱ τελαμῶνες ἐσκέπαζον, ἐτρώθη ἄν. A. Cf. V. ad 404, Ar. 180.

416 τὸν δ' οὐπερ ἔχει θράσος, ὅς κεν ἴδῃται: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ ἀντικείμενον δεῖ ὑπακούειν, ἀλλὰ θέος (Ar. 14). A.

418 ὡς ἔπεσ' Ἐκτορος ὠκύ χαμαὶ μένος ἐν κοινίῃσιν: ἡ διπλῇ ὅτι ὠκύ γραπτέον εἶτε ἐπιθετικῶς εἶτε κατὰ μεσότητα ἀντὶ τοῦ ὠκέως, ὡς ὁξὺ δὲ κωκύσασα (Σ 71). A. Cf. p. 29.

421 οἱ δὲ μέγα ἰάχοντες: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ ἰάχοντες ὡς ὀρέγοντες. ὅθεν βαρυτινεῖν δεῖ ἰάχων ὡς ὀρέγων. A. Ar. 315.

424 οὐτάσαι οὐδὲ βαλεῖν: ἡ διπλῇ ὅτι διαστελλεῖ τὸ οὐτάσαι καὶ βαλεῖν. A. Ar. 62.

ἀλλ' ὅτε δὴ πόρον ἶξον ἐυρρεῖος ποταμοῖο

434 Ξάνθου δινήεντος: ἡ διπλῇ ὅτι μὴ προσυστήσας εἰ ὁ Σκάμανδρος Ξάνθος καλεῖται, ὡς πρὸς εἰδότης κέχρηται τῷ ὀνόματι. A.

439 βέλος δ' ἔτι θυμὸν ἐδάμνα: ὅτι βέλος τὸν βεβλημένον τόπον. A. Ar. 70.

442 ἔνθα πολὺ πρῶτιστος Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας: ἡ διπλῇ ὅτι οἱ τοιοῦτοι τόποι ἐπλάνησαν τὸν Ζηνόδοτον, ὥστε δέξασθαι χωρὶς τοῦ ὁ Ἰλῆος. A. Ar. 180.

463 λικριφὶς αἶξας: ἡ διπλῇ ὅτι δις κέχρηται τῇ λέξει, νῦν καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (τ 451). σημαίνει δὲ πλάγιος ὀρμήσας, ἀπὸ τοῦ λέχριος, κατὰ κοινωνίαν τῶν συμφώνων. A.

477: ἀμφὶ κασιγνήτῳ βεβαώς: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ ὅς Χρύσην ἀμφιβέβηκας (A 37) ὅτι ἐστὶν ὑπερμαχεῖς. A. οὐ L. pro ὅ.

ἵνα μὴ τι κασιγνήτοιο γε ποινή

δηρὸν ἄτιτος ἔη. τῷ καὶ κέ τις εὐχεται ἀνήρ

485 γνωτὸν ἐνὶ μεγάροισιν ἀρῆς ἀλκτῆρα λιπέσθαι: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντιπέφρακε τὸν γνωτὸν τῷ κασιγνήτῳ σαφῶς· ἐστὶ γὰρ ἀδελφός (Ar. 152). A.

ὁ δὲ φῆ κώδειαν ἀνασχών,

500 πέφραδέ τε Τρώεσσι καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα: ἡ διπλῇ ὅτι ἀναγνόντες τινὲς φη κώδειαν ὑφ' ἐν, ἵν' ἡ ὡς κώδειαν, προσεπέταξαν τὸν ἡθεταιμένον. οὐδέποτε δὲ Ὁμη-

ρος τὸ φη ἀντὶ τοῦ ὥς τέταχεν. ἴσως δὲ καὶ Ἀντίμαχος ἐντεῦθεν ἐπλανήθη φη γέρων οἷσιν (γεράνοισιν? Bekk.) εἰπών. δεῖ δὲ ἔξωθεν προσλαμβάνειν τὸ ὥς, καὶ ἀθετεῖν τὸν στίχον· ταυτολογίαν γὰρ περιέχει. A. Et propter significationem verbi φράζειν cf. Apoll. lex 165 ubi l. 12 cum l. 10 conjungenda Ar. 93 L.

509 ἀνδράγρι' Ἀχαιῶν· ἡ διπλῇ ὅτι νῦν καὶ ἐν Ὀδυσσεΐα (?) ἅπαξ εἶρηκεν ἀνδράγρια. A.

516 Ἀτρεΐδης δ' ἄρ' ἐπειθ' Ὑπερήνορα ποιμένα λαῶν οὕτα κατὰ λαπάρην — 516: ἡ διπλῇ ὅτι οὗτος ἴσως ἐστὶν Ὑπερήνωρ, οὗ μέμνηται κατὰ τὴν πρὸς Εὐφορβον σύστασιν Μενέλαος· οὐδὲ μὲν οὐδὲ βίῃ Ὑπερήνορος ἰπποδάμοιο ἧς ἥβης ἀπόνηθ' ὅτε (P 24). ἀλλὰ νῦν τούτων τῶν λόγων οὗ μέμνηται, κατ' ἐπιδρομὴν ἐκφέρων τοὺς ἀνηρημένους. A.

518 κατ' οὕτα μένην ὥτειλῃν· ἡ διπλῇ ὅτι παρτυμιολογεῖ τὴν ὥτειλῃν ἀπὸ τοῦ οὕτασε. ABL. Ar. 69, 70.

522 ἀνδρῶν τρεσσάντων, ὅτε τε Ζεὺς ἐν φόβον ὄρησθ· ὅτι οὐ λέγει τρεσσάντων δεισάντων, ἀλλὰ φυγόντων· τρέσσαι δ' οὐκέτι ῥίμφα πόδες (N 515). A. Ar. 91.

Εἰς τὴν Ο.

1 αὐτὰρ ἐπεὶ διὰ τε σκόλοπας καὶ τάρφρον ἔβησαν· ἀντὶ τοῦ διὰ σκολόπων καὶ τάρφρου, ὥς τὸ διὰ τ' ἐν-
τεα καὶ μέλαν αἶμα (K 298). AD. Cf. p. 21.

τοὺς μὲν ὀρινομένους, τοὺς δὲ κλονέοντας ὅπισθεν

8 Ἀργεῖους, μετὰ δέ σφι Ποσειδάωνα ἄνακτα· ἡ διπλῇ ὅτι πρὸς τὸ δεύτερον πρότερον ἀπήντησεν. ἔνεκα δὲ σαφηνείας ἐπανέλαβε τοὺς Ἀργεῖους. A. Ar. 13.

10 ὁ δ' ἀργαλέω ἔχετ' ἄσθματι κῆρ ἀπινύσων
(Hector)

αἶμ' ἐμέων, ἐπεὶ οὐ μιν ἀφαινότατος βάλ' Ἀχαιῶν.

10: ἡ διπλῇ ὅτι κατὰ τὸ πλῆρες ἐκκληπτεόν κῆρ, εἴτα ἀπινύσων, τὸ κέαρ ἀπινυτῶν. A.

11 αἶμ' ἐμέων· ἡ διπλῇ — πρὸς τὸ αἶμ' ἀπέμασ-
σεν (Ξ 437) τοῦτο ἂν τις σημειώσαιοτο. A.

Ο.

οὐ μιν ἀφ' αὐτοῦ ἰσχυρότατος· ὅτι τὸ ἐναντίον ὑπακουσιῶν, ἀλλ' ἰσχυρότατος (Ar. 14)· οὐ γὰρ ἐκ πλήρους ἀποδέδωκεν, ὡς ἐπὶ τοῦ δὸς φίλος, οὐ γὰρ μοι δοκέεις ὁ κάκιστος Ἀχαιῶν ἔμμεναι ἀλλ' ὤριστος (ρ 415). A.

ἢ μάλα δὴ κακότεχνος ἀμήχανε, σὸς δόλος, Ἡρη,

15 Ἐκτορα δῖον ἔπαυσε μάχης, ἐφόβησε δὲ λαούς.

14 ἀμήχανε· ἢ διπλῇ ὅτι δύο σημαίνει ἢ λέξεις, ἥτοι μὴ δυναμένη μηχανὴν εὐρεῖν, ἢ πρὸς ἣν οὐκ ἔστι μηχανήσασθαι· ὅπερ καὶ θέλει εἰπεῖν. A. Ar. 149.

15: ἢ διπλῇ ὅτι ἀφ' ἑαυτοῦ ὁ Ζεὺς δῖον τὸν Ἐκτορα καὶ ἐξῆς τὴν θάλασσαν ἢ εἰς ἄλλα δῖαν (161), πρὸς τὸ μὴ ὑποπιεῦναι τὰ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (α 65) πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐγὼ θείοιο λαθοίμην; A.

σὺ δ' ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσιν

21 ἐκρέμω. ἡλῴστεον δὲ θεοὶ κατὰ μακρὸν Ὀλυμπον· ἢ διπλῇ ὅτι ἐκ δυεῖν τόπων, τούτου τε καὶ τοῦ κατὰ τὴν Ἀΐα πωδῖαν (587), ὁ ποιητὴς τῆς Ἡφαίστου ῥίψεως καὶ τῶν Ἡρας δεσμῶν πληροῦται μῦθον A. Ar. 168.

ἢ διπλῇ ὅτι μακρὸς ὁ Ὀλυμπος ὡς ὄρος· τὸν δὲ οὐρανὸν εὐρὺν καλεῖ. B (etiam Vill. — potius, opinor, A. L.).

ὃν δὲ λάβοιμι

23 ῥίπτασκον τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ· ἢ διπλῇ ὅτι ταῖς αὐταῖς λέξεσι κέχρηται κατ' ἀμφοτέρους τοὺς τόπους (cl. A 591). A.

36 ἴστω νῦν τόδε γαῖα καὶ οὐρανὸς εὐρύς ὑπερθεῖν

41 μὴ δι' ἐμὴν ἰότητα Ποσειδάων ἐνοσίχθων

42 πημαίνει Τρῳάς τε καὶ Ἐκτορα, τοῖσι δ' ἀρήγει.

41: ἢ διπλῇ ὅτι παρακέκρουσται τὸν ὄρκον· οὐ γὰρ διὰ τὴν αὐτῆς βούλησιν ὁ Ποσειδῶν τοῖς Ἑλλήσι βοηθεῖ (cf. V ad Ξ 241, BL ad Ξ 355 L.), αὐτὴ μέντοι συνεργεῖ κοιμήσασα τὸν Δία. καὶ ὅτι ἡ ἀπαγόρευσις ἢ μὴ ἀντὶ ἀρνήσεως τῆς οὐ (cf. p. 35.). A. καὶ ante κοιμήσασα delevi. L.

55 Ἰρίν τ' ἐλθέμεναι καὶ Ἀπόλλωνα κλυτότοξον, ὄφρ' ἢ μὲν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων ἐλθῇ κτλ.

56: ἀπὸ τούτου ἕως τοῦ λισσομένη τιμῆσαι (77) ἀθειοῦνται σίχοι κβ', ὅτι οὐκ ἀναγκαιῶς παλιλλογεῖται περὶ τῶν ἐξῆς ἐπεισαχθησομένων, καὶ κατὰ τὴν σύνθεσιν εἰσιν

O.

εὐτελείς· καὶ ὅτι ὡς ἐπίπαν πρὸς τὸ δεύτερον πρότερον ἀπαντᾷ, νῦν δὲ πρὸς τὸ πρότερον ἀπήντηκεν ὁ φρ' ἡ μὲν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν. (Ar. 13). ψευδὸς δὲ καὶ τὸ φεύγοντες δ' ἐν νηυσὶ πολυκλήϊσι πέσωσι Πηλεΐδew Ἀχιλλῆος (63)· οὔτε γὰρ παραγεγόνασιν ἕως τῶν Ἀχιλλέως νεῶν, οὔτε τὸν Πάτροκλον ἀνέστησεν ἐπὶ τὸν πόλεμον ὁ Ἀχιλλεύς. καὶ τὸ πέσωσιν οὐχ Ὀμηρικόν· μάλλον γὰρ ἐκείνος (non ἐκείνοις ut edd. L.) τὸ ἐμπεσεῖν ἐπὶ τοῦ ἐνσεῖσαι τίθησιν· ἔφαντο γὰρ οὐκέτ' Ἀχαιοὺς σχήσεσθ' ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνησι πεσέεσθαι (M 125 — cf. ad I 235 A 284 M 107 P 639 L.). ἡ δὲ παλίωξις οὐχ Ὀμηρικῶς παρείληπται· οὐ γὰρ λέγεται οὔτως ψιλῶς παρ' αὐτῷ ἡ φυγή, ἀλλ' ὅταν ἐκ μεταβολῆς οἱ πρότερον φεύγοντες διώκωσι· σαφῶς γὰρ ἐν ἄλλοις φησὶν εἰ δὲ χ' ὑποτρέψω καὶ (sic pro ὑποστρέψωσι) παλίωξις δὲ γένηται (ib. 71). ἀσύνητες δὲ καὶ οὐδετέρως τὸ Ἴλιον νῦν ῥηθὲν Ἴλιον αἰπὺ ἔλοιεν. (71)· πάντοτε γὰρ θηλυκῶς λέγει (Ar. 242). ἐν τε τῷ λισσομένη τιμῆσαι (77), φησὶν ὁ Ἀρίσταρχος ὅτι οὐδαμῇ τὸν Ἀχιλλέα πτολίπορθον εἶρηκεν, ἀλλὰ ποδάρεκε καὶ ποδώκε. A. Vix videtur extricari posse ex his reliquiis, quid Aristarchus de πτολίπορθος Ἀχιλλεύς docuerit. Nunc πτ. Ἀχ. est Θ 372 O 77 Φ 550 Ω 108. Ex his locis duos Θ 372 et O 77 (utrobique est hic versus λισσομένη τιμῆσαι Ἀχ. πτ.) aliis accidentibus indiciiis pro spuriiis habuit. Restabant igitur duo. Quomodo igitur ad Φ 550 Aristonicus observat: ἡ διπλῇ ὅτι πλεονάζει ἐπ' Ὀδυσεῶς τὸ πτολίπορθος (cf. ad B 278) — νῦν δὲ ἅπαξ ἐπ' Ἀχιλλέως, et hic οὐδαμῇ, quod jam Eustathius hoc loco legit? Non poterit dubitari quin οὐδαμῇ falsum sit, per errorem ortum, eo opinor quod Aristarchus dixerat: οὐδ' Ὀμηρικόν ἔθος τὸ εἰπεῖν πτολίπορθον τὸν Ἀχιλλέα; quo non excludebatur semel vel iterum tamen inveniri. Praeterea autem suspicio oritur, Ω 108 secundam partem versus illa aetate aliter lectam esse; nam nota Φ 556 ita expressa videtur ut ad semel dictum πτολίπορθον Ἀχιλλέα. L.

63 φεύγοντες δ' ἐν νηυσὶ πολυκλήϊσι πέσωσιν

Πηλεΐδew Ἀχιλλῆος. ὁ δ' ἀνοστήσει ὃν εἰαῖρον.

63. 64: ἀθειοῦνται ὅτι ψευδός. A. V. ad 56.

69 ἐκ τοῦ δ' ἄν τοι ἔπειτα παλίωξιν παρὰ νηῶν

O.

αἰὲν ἐγὼ τεύχοιμι — 69: ἡ διπλῇ σὺν ἀστερίσκῳ, οἷ οὐχ Ὀμηρικῶς ἢ παλιῶς. A. V. ad M 71. ἡ διπλῇ σὺν ἀστερίσκῳ falsum est. Aut ἡ διπλῇ σὺν ὀβελῷ (et haec signa textui apposita sunt) aut ἡ διπλῇ σὺν ὀβελῷ καὶ ἀστερίσκῳ, quod verisimile. Tum simul significatum erat, hunc versum expressum esse ex O 601, etiamsi non omnibus isdem verbis. Sed ea ratio inter alios etiam versus est asterisco et contra obelo et asterisco notatos. L.

71 Ἴλιον αἰπὺ: σημείωσαι τοῦτο ὅτι οὐδετέρως τὸ Ἴλιον ἐνθάδε φησὶ μόνον. διὸ καὶ ἀθετεῖται ὁ στίχος οὐτος. D. Verba Aristonici paullulum mutata. L.

79 βῆ δ' ἐξ Ἰδαίων ὀρέων ἐς μακρὸν Ὀλυμπον: Ζηνόδοτος βῆ δ' ἐξ Ἰδαίων. ἀπὸ ἴσου γὰρ ἐπὶ τὸ ἴσον ἡ διόδος. V. Sunt haec ex Aristarcheo fonte. Aristarchus, non Zenodotus, scripsit ἐξ: v. A 196 et O 169. L. Ceterum Juno (nam de ea sermo est) postea in Idam redit: quod non diserte dicitur, sed ex consequenti cognoscitur: Π 431 (Ar. 356 sq.).

80 ὥς δ' ὅτ' αὖ αἰξὴ νόος ἀνέρος —

83 ὥς κραιπνῶς μεμανία διέπτατο πότνια Ἥρη.

80: ἡ διπλῇ οἷ τὸ θεῖον τάχος τῆς ἐπιπτήσεως τῶν τόπων τῇ κατὰ διάνοιαν κινήσει ἀντιπαρέθηκεν ὑπερβολικῶς, καὶ ὅτι τὸ παροιμιακόν, τὸ „διέπτατο δ' ὥστε νόημα“ ἐκ τε τούτων καὶ τῶν κατὰ τὴν Ὀδύσειαν (η 36) σύγκειται· τῶν νέες ὠκεῖται ὥσεὶ πτερὸν ἢ ἐ νόημα, οὐκ ὄν παρ' οὐδενὶ ποιητῇ. A. An noverat scut. Herculis 222? Cf. hymn. Apoll. 186, 448. L. Ceterum initium sic scriptum fuit: ὅτι τὸ κατὰ διάνοιαν θεῖον τάχος τῆς ἐπιπτήσεως τῶν τόπων τὸ κατὰ κίνησιν ἀντιπαρέθηκεν κτλ. Corr. L.

86 πάντες ἀνήϊξαν καὶ δεικανόωντο δέπασσιν: Ἀρίσταρχος σημειοῦται ὅτι οὕτως μόνως γραπτέον δέπασσιν· φησὶ γοῦν ἐν τοῖς ἐξῆς· Θέμιστι δὲ καλλιπαρήῳ δέκτο δέπας (87). ἐν ἐνίοις δὲ κάλεόν τέ μιν εἰς ἔκαστος, οὐκ εὖ· ἰδίαν γὰρ ἔχει καθέδραν· πῶς οὖν πρὸς ἑαυτὸν ἕκαστος καλεῖ; ἐπὶ μὲν τῆς Ἰριδος ἀρμόζει τῆς πρὸς τοὺς ἀνέμους παραγεγοννίας (Ψ 203). ἀλλὰ μὴν οὐδ' ἐπέεσσι γραπτέον· ἐπιδίδωσι γὰρ ἡ Θέμις αὐτῇ τὸ ποτήριον. ὁ δὲ Θράξ Διοῦσιος παρακείσθαι φησὶ τὸ σημεῖον ὅτι διὰ παντὸς τοῖς θεοῖς συνίστησι πίνοντας καὶ ταύτην ἀρίστην

Ο.

διαγωγὴν ἔχοντας, πρὸς τὸ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ οὐ γὰρ ἔγωγέ τί φημι τέλος χαριέστερον εἶναι ἢ ὅταν εὐφροσύνη μὲν ἔχῃ (ι 5). — ταῦτα ὁ Δίδυμος τῷ Ἀριστονίκῳ (Bekk. ταῦτα ὁ Δ. ὁ Ἀ.) λέγει περὶ τῆς γραφῆς δέπασσι (nam illud de causa diples et Dionysio Thrace Didymus ut decet non tangit L.) A. Hoc totum posuimus, quia quid utrique debeatur distinguere non potest.

87

Θέμισσι δὲ καλλιπαρήῳ

δέκτο δέπας 87: ὅτι πιῶσις ἡλλανταὶ καὶ πρόθεσις παρείται, ἀντὶ τοῦ παρὰ Θέμιδος. A. Cf. p. 25.

94 οἶος ἐκείνου (Jovis) θυμὸς ὑπερφίαλος καὶ ἀπηνής: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ ὑπερφίαλος νῦν μὲν ἐπὶ ψόγου, ὁ ὑπέροπονδος, βέλτιον δὲ ὁ ὑπέριμετρος· ἐν ἄλλοις δὲ ἐν τάξει ἐγκωμίου· οὐκ ἀγαπᾷς ὁ ἔκηλος ὑπερφιάλοισι μεθ' ἡμῖν (φ 289), ἀντὶ τοῦ ἀγαθοῖς. A. Ar. 148.

119 ὡς φάτο (Mars) καὶ ῥ' ἵππους κέλετο Δεῖμόν τε Φόβον τε ζευγνύμεν — 119: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ Δείμῳ καὶ Φόβῳ (cf. p. 24), καὶ οὗ ἐντεῦθεν ἡ πλάνη γέγονε τοῖς δεξαμένοις Δείμον καὶ Φόβον ἵππων ὀνόματα. εἰσὶ δὲ Ἀρεως υἱοί· ἐν ἄλλοις γὰρ ῥητῶς φησί, τῷ δὲ Φόβος φίλος υἱός (N 299). — τὸ δὲ γένος τῆς ἀμφιβολίας ἔστιν εὐρεῖν καὶ ἀλλαχῇ· τὸν δέ τ' ἄνδρα ἐλεῖν καὶ εἰς ὄρμην ἐγχεῖν ἐλθεῖν (E 118)· καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (γ 24) αἰδῶς δ' αὖ νέον ἄνδρα γεραίτερον ἐξερέεσθαι, ὅπερ ἀγνοήσαντες τινες ἔγραψαν νέῳ ἀνδρί. A. Ab τὸ δὲ γένος jam non videtur Aristonici cum propter colorem: quod redit fusius ad id quod intelligentibus significaverat, ὅτι ἀντὶ τοῦ Δείμῳ καὶ Φόβῳ; tum propter lectionem, nam pro Aristarchea lectione potius valebit δὸς δέ τ' ἔμ' ἄνδρα ἐλεῖν propter Apollonium constr. p. 243, cui major fides habenda quam scholio obscuro A ad E 118. L. — De Martis filiis v. Ar. 181 sq.

122 (ἐνθα κ' ἔτι μείζων —) χόλος καὶ μῆνις ἐτύχθη: ἡ διπλῇ ὅτι ἐκ παραλλήλου (cf. ad N 276) ὡς ἰσοδυναμοῦντα τὸν χόλον καὶ τὴν μῆνιν. A. Ar. 138.

123 εἰ μὴ Ἀθήνη πᾶσι περιδδείσασα θεοῖσιν

124 ὦρτο διέκ προθύρου —

127 — ἡ δ' ἐπέεσσι καθάπτετο θοῦρον Ἀρηα: ἡ διπλῇ ὅτι ἐξ ἐπαναλήψεως τὰ ἄρθρα λαμβάνει. ὅμοιον δὲ ἐστὶ

Ο.

τουτο τῷ αὐτάρ Ἀθηναίη κούρη Διός, εἶτα, ἡ δὲ χι-
των ἐνδύσα Διός (E 733, 736, ubi v.). A. Villos. ἐξ ἐπα-
ναλήψεως recte, Bekk. ἐξ ἀναλ.

138 τῷ σ' αὖ νῦν κέλομαι μεθέμεν χόλον υἱος
ἐῆρος· ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει υἱος ἐοῖο. τουτο δὲ
ἐν τῷ περὶ τινος λόγῳ τίθεται· νῦν δὲ πρὸς πρόσωπόν ἐστι,
καὶ δεῖ γράφειν ἐῆρος. ἡγνόηκε δὲ τὴν λέξιν· ἔστι γὰρ ἐῆρος
ἀγαθοῦ, καὶ δοτῆρες ἑάων (θ 325). A. Ar. 121.

Ζεὺς σφῶ εἰς Ἴδην κέλετ' ἐλθέμεν ὅτι τάχιστα·
147 αὐτάρ ἐπὴν ἔλθῃτε, Διός τ' εἰς ὧπα ἴδῃσθε,
ἔρδειν ὅτι κε κείνος ἐποτρύνῃ καὶ ἀνώγῃ.

147. 148: ἀθροῦνται ἀμφοτέροι, ὅτι ἀνηθοποιητοί εἰσι·
καὶ γὰρ εἰ μὴ ἐνετείλατο ἡ Ἥρα, ὥφειλον ὑπακούειν τῷ
Διί. καὶ λόγον ἂν εἶχεν ἡ ἐντολή, εἰ κεχαρισμένον τι αὐτῇ
ἐπετίλουν καὶ μὴ ἐναντίον, ὥστ' ἔδει μᾶλλον παρακαλεῖν
εἰς τὸ παριδεῖν τι τῶν ὑπὸ Διὸς προστασσομένων. A.

153 ἀμφὶ δέ μιν θυόεν νέφος ἐστεφάνωτο· ἡ διπλῇ
ὅτι — Quae sequuntur non sunt Aristonici. Diple fortasse
pertinebat ad ἐστεφάνωτο. Eustath.: ἰστέον δὲ ὅτι σημειοῦν-
ται οἱ παλαιοί, ὡς Ὅμηρος τῷ ἐκ μεταφορᾶς ὁμοιώματι ση-
μαινόμενος εἰδέναι τὸν στέφανον — affert κ 195 et N 736
ubi v. — ὅμως οὐδὲ τινος εἰσῆγαγεν ἐστεφανωμένους. L.

155 οὐδὲ σφωιν ἰδὼν ἐχολώσατο θυμῷ· ἡ διπλῇ
ὅτι τὸ ἐναντίον ὑπακούσαι δεῖ, ἀλλ' ἀπεδέξατο. A. Ar. 14.

158 βάσκ' ἴθι Ἴρι ταχεῖα· ἡ διπλῇ ὅτι οὐκ ἔστιν
ἐπίθετον τὸ ταχεῖα, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ταχέως. A. Cf. p. 29.

161 ἔρχεσθαι μετὰ φῦλα θεῶν ἢ εἰς ἄλλα διαν· ἡ
διπλῇ ὅτι ἀφ' ἑαυτοῦ ὁ Ζεὺς τὴν θάλασσαν διαν εἴρηκεν.
A. Cf. ad v. 15.

ἐπεὶ ἐό φημι βίῃ πολὺν φέρτερος εἶναι
166 καὶ γενεῇ πρότερος. τοῦ δ' οὐκ ὅθεται φίλον ἤτορ
ἶσον ἐμοὶ φάσθαι, τὸν τε στυγέουσι καὶ ἄλλοι.

166: ἀθροῦνται ἀμφοτέροι, καὶ ἀστερίσκοι παράκεινται,
ὅτι τοὺς ὕστερον (182) λεγομένους ὑπὸ τῆς Ἰριδος δι' ἐπιεί-
κειαν ἐνθάδε τις μετενήνοχεν· ἀναρμόσιως γὰρ ὁ Ζεὺς,
ὥσπερ δεδοικώς καὶ συλλυθῆναι βουλόμενος, εἰξάτω μοι,
φησί, καθόσον εἰμὶ προγενέστερος· τὰ γὰρ τοιαῦτα τῶν

Ο.

δεομένων· καὶ μοι ὑποστήτω ὅσον βασιλεύτερός εἰμι ἢ δ' ὅσον γενεῇ προγενέστερος. (I 160). A. Cf. ad 204.

169 βῆ δὲ κατ' Ἰθαίων ὁρέων εἰς Ἴλιον ἱερήν· ἡ διπλῇ περιεστυγμένη ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἐξ Ἰθαίων. ἀρμόζει δὲ μᾶλλον κατ' Ἰθαίων· κατάβασιν γὰρ δηλοῖ (Cf. ad A 196). A.

170 ὥς δ' ὅτ' ἂν ἐκ νεφέων πτήται νιφὰς ἢ ἐχάλαζα· ὅτι διέσταλκε νιφάδα καὶ χάλαζαν. A. Cf. ad K 6.

183 ἰσὸν οἱ φάσθαι τὸν τε στυγέουσι καὶ ἄλλοι· ἡ διπλῇ ὅτι τὸ στυγέουσιν ἀπὸ μιᾶς ἀρχῆς ἐν διαφορᾷ μετὰγεται, νῦν μὲν δεδίασιν, ὅταν δὲ εἴπῃ σμερδαλέ' εὐρώεντα, τὰ τε στυγέουσι θεοὶ περ (T 65) ἀντὶ τοῦ μισοῦσιν· κατὰ δ' ἔστυγε μῦθον ἀκούσας (P 694) κατεστύγνασεν [ἀπὸ τῆς κατὰ τὸ πρόσωπον σιγηνότητος]. οἱ δὲ ἀστερίσκοι ὅτι ἐντεῦθεν μετὰκινεῖται ἄνω (166) οἷχ' ὑγιῶς. A. ἐν διαφορᾷ μετὰγεται est diversis rationibus flectitur in varias significationes. Erunt fortasse qui malint ἐς διαφοράν sc. σημασίας. Verba ἀπὸ τῆς — σιγηνότητος aliena sunt. L.

189 τριχθα δὲ πάντα δέδασται· ὅτι τὸ πάντα κατὰ παρολκήν, ὥς οἱ δ' ἐννέα πάντες ἀνέστησαν (H 161). A. Cf. ad Σ 373 Ω 232.

192 Ζεὺς δ' ἔλαχ' οὐρανὸν εὐρὺν ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσιν.

γαῖα δ' ἐτι ξυνὴ πάντων καὶ μακρὸς Ὀλυμπος.

192 εὐρὺν· ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος αἰπὺν. τοῦτο δὲ ὄρεος ἐπίθετον. A. Ar. 168 not.

193· ἡ διπλῇ ὅτι συναφῆς τῇ γῇ ὁ Ὀλυμπος, ὡς ἂν ὄρος (cf. ad T 58). τὸ δὲ ὅμοιον πεποίηκε καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ· ναιετάω δ' Ἰθάκην εὐδείελον· ἐν δ' ὄρος αὐτῇ (ι 21)· κεχώρικε γὰρ τὸ ὄρος τῆς Ἰθάκης, οὐχ ὡς μὴ ὄν ἐπ' αὐτῆς, καθάπερ καὶ τὸν Ὀλυμπον ἐπίγειον ὄντα τῆς γῆς· εἰ γὰρ ὁ αὐτὸς τῷ οὐρανῷ ἢ μέρος ἐπουράνιον, οὐκ ἂν κοινὸς ἀλλ' ἴδιος τοῦ Διός. AB. Ar. 169.

204 οἷσθ' ὥς πρεσβυτέροισιν ἐρινύες αἰὲν ἐπονται· ἡ διπλῇ ὅτι τοῦτο παρ' ἑαυτῆς προσέθηκεν ἡ Ἴρις. καὶ τὰ ἐν τοῖς ἐπάνω οὖν οὐχ ὑπὸ τοῦ Διὸς εἴρηται καὶ γενεῇ πρότερος (166). A.

212 ἄλλο δέ τοι ἐρέω καὶ ἀπειλήσω τό γε θυμῷ.

Ο.

αἶ κεν ἄνευ ἐμέθεν καὶ Ἀθηναίης ἀγελείης,
 Ἥρης Ἑρμείω τε καὶ Ἡφαίστοιο ἄνακτος
 Ἴλίου αἰπεινῆς πεφιδήσεται, οὐδ' ἐθελήσει
 ἐκπέρσαι, δοῦναι δὲ μέγα κράτος Ἀργείοισιν,
 ἴστω τοῦθ', ὅτι νῶιν ἀνήκεστος χόλος ἔσται.

212: ἀπὸ τούτου ἕως τοῦ ἴστω τοῦθ' ὅτι νῶιν (217)
 ἀθετοῦνται στίχοι ἕξ, οἱ εὐτελῆ τὰ κατὰ τὴν σύνθεσιν καὶ
 τὰ κατὰ τὴν διάνοιαν. προειπὼν γὰρ νεμεσσηθεὶς ὑπο-
 εἶξω οἶονεὶ μεταμεληθεὶς ἐπιφέρει ἀπειλήσω. ὃ τε Ποσει-
 δῶν ἐπίσταται ὅτι οὐκ εἰς τέλος φείσεται τῆς πόλεως, ἀλλ'
 ὅσον μόνον ἔνεκα τοῦ τιμῆσαι τὸν Ἀχιλλέα ἐπαμύνει τοῖς
 Τρωσίν. τὰ τε τῶν θεῶν ὀνόματα μετενῆνοχέ τις ἀπὸ τῆς
 θεομαχίας (Υ 33—36), συναθροίσας τῶν ἐναντιουμένων τοῖς
 βαρβάροις θεοῖς, οὐκέτι ἐπιστήσας ὡς οὔτε τῷ Ἑρμῇ οὔτε
 τῷ Ἡφαίστῳ ἔμελεν ἰδίᾳ τὰ τῆς πορθήσεως, ἀλλ' ἔνεκα τῆς
 ἀντικαταστάσεως μόνον παρείληφεν αὐτούς. Α.

225 οἵπερ ἐνέρετροί εἰσι θεοί, Κρόνον ἄμφις
 ἐόντες: οἱ Ζηνόδοτος γράφει οἵπερ νέρτατοι. πρὸς οὐ-
 δὲν δὲ τὸ ὑπερθετικὸν μετάνκειται· τούτων γὰρ τῶν κατω-
 τέρων κατώτερος οὐδεὶς ἔστιν. ἐνεργέτους δὲ καλεῖ καὶ οὐ-
 ρανίωνας καὶ ὑποταρταρίους καὶ Τιτᾶνας τοὺς περὶ Κρόνον
 θεοὺς. Α. τούτων γὰρ τῶν κατωτέρων scripsi pro eo quod
 erat: τοῦ γὰρ κατωτέρου. Ceterum etiam dii superi Οὐρα-
 νίωνες audiunt P 195. — Cf. Ar. 176, 191 et Add.

229 ἀλλὰ σὺ γ' ἐν χεῖρεσσι λάβ' αἰγίδα θυσσανό-
 εσσαν: ὅτι τοῦ Διὸς ἡ αἰγίς ὄπλον· Ἀπόλλωνι γοῦν δίδω-
 σιν. Α. Ar. 192.

230 τὴν μάλ' ἐπισσείων προβέειν ἥρωας Ἀχαιοὺς.
 σοὶ δ' αὐτῷ μελέτω ἑκατηβόλε φαίδιμος Ἔκτωρ·
 τόφρα γὰρ οὖν οἱ ἔχειρε μένος μέγα, τόφρ' ἂν
 Ἀχαιοί

φεύγοντες νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἴκωνται.
 κείθεν δ' αὐτὸς ἐγὼ φράσομαι ἔργον τε ἔπος τε,
 235 ὥς κε καὶ αὖθις Ἀχαιοὶ ἀναπνεύσωσι πόνοιο.

230: ἥρωας καλεῖ, καὶ οὐ μόνον τοὺς βασιλέας, ὡς
 Ἰστρός. Α. Ar. 108.

231: ἀπὸ τούτου ἕως τοῦ (235) ὥς κε καὶ αὖτις
 Ἀχαιοὶ ἀθετοῦνται στίχοι πέντε, οἱ ἄκαιροὶ οἱ λόγοι, ἐπὶ

Ο.

τοσοῦτον ἔγειρε τὸν Ἑκτορα ἕως ἐπὶ τὰς ναῦς φύγωσι· μετὰ δὲ ταῦτα ἐγὼ βουλευόσομαι ὥς δεῖ τοὺς φεύγοντας ἀναπνεύσαι. καὶ ἄκαιρος ἡ πρόρρησις καὶ οὐ κεχαρισμένη τῷ Ἀπόλλωνι. καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει ἡθειοῦντο. Α.

νέον δ' ἔσα γείρετο θυμὸν,

241 ἄμφι ἔ γινώσκων ἐτάρους· ἡ διπλῇ ὅτι τὸ γινώσκων ἴσον ἐστὶ τῷ ἀναλεγόμενος καὶ ἀναμνησκόμενος τῆς ἐκάστου ὀψεως, οὐκ ἐκ προχείρου γινώσκων, ἀλλ' οἷον ἀναγνωρίζων. Α.

252 ἐπεὶ φίλον ἄιον ἦτορ· ἡ διπλῇ ὅτι ἄιον ἀντὶ τοῦ ἐπησθόμην, τοῦτο δὲ ἐστὶ, τῆς ψυχῆς μου ἦπατο. καὶ ἐν ἄλλοις (Α 532) τοὶ δὲ πληγῆς αἰόντες, ἐπαισθόμενοι τῆς πληγῆς· τῷ εἶδει τὸ γένος. Α. Αr. 150.

259 νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇσιν ἐλαυνέμεν ὠκέας ἵππους· δοτικὴ ἀντὶ αἰτιατικῆς, ὥς τὸ ἐπ' ἄνθεσιν εἰαρινοῖσιν (Β 89). L. Cf. p. 23.

ὥς δ' ὅτε τις στατὸς ἵππος, ἀκοστήσας ἐπὶ φάτνῃ δεσμὸν ἀπορρήξας θείῃ πεδίῳ κρῶαίνων,

265 εἰωθὼς λούεσθαι ἐυρρεῖος ποταμοῖο, κυδιόων· ὕψοῦ δὲ κάρη ἔχει, ἀμφὶ δὲ χαῖται ὤμοις αἰσσοῦνται· ὁ δ' ἀγλαΐηφι πεποιθὼς, ῥίμφα ἐ γούνα φέρει μετὰ τ' ἥθεα καὶ νομὸν ἵππων·

ὥς Ἑκτωρ λαιψηρὰ πόδας καὶ γούνατ' ἐνώμα.

265: ἀπὸ τούτου ἕως τοῦ ῥίμφα ἐ γούνα φέρει (268) ἡθειοῦνται στίχοι δ', καὶ ἀστερίσκοι παράκεινται, ὅτι οἰκειότερον ἐπ' Ἀλεξάνδρου (Ζ 508)· καὶ τὸ τῆς καλλονῆς καὶ τὸ τῆς ὄλης μορφῆς καὶ τὸ τῆς στάσεως τοῦ ἵππου πρὸς τὸν ἐν θαλάμῳ διατετριφὸτα ἀντιπαράκειται, ἢ τε κατὰ τὴν αἰφνίδιον ἐξόρμησιν ὁμοιότης. καὶ τὸ κυδιόων, ὕψοῦ δὲ κάρη ἔχει (266) ἐφ' Ἑκτορος τοῦ ἀρτίως ἐαυτὸν ἀνιστῶντος ἐκ τῆς λιποθυμίας οὐχ ἀρμόζει. τοὺς μέντοι προκειμένους τῶν ἡθετημένων δύο στίχους δεῖ μένειν, πρὸς οὓς καὶ ἡ ἀνταπόδοσις γίνεται. Α.

288 ἡ θῆν μιν μάλα ἔλπετο θυμὸς ἐκάστου—: ὅτι τὸ θῆν ἀντὶ τοῦ ὄντως που. Α. ? Diple est ad textum.

οὐ γὰρ ἄτερ γε

293 Ζηνὸς ἐριγδούπου πρόμος ἵσταται (Hector)

ὥδε μενοινῶν: ὅτι πρόμος σαφῶς ὁ πρόμαχος. Α. Αr. 109.

305 ἡ πληθὺς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἀπονέοντο: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ σχῆμα ὅτι πληθυντικῶς ἀπήντηκεν. Α. Cf. p. 16.

310 (αἰγίδα) Ἥφαιστος Διὶ δῶκε φορήμεναι ἐς φόβον ἀνδρῶν: ἡ διπλῇ ὅτι σαφῶς Διὶ ἐσκεύασται ἡ αἰγίς, καὶ οὐκ ἔστιν Ἀθηνᾶς, καθὼς οἱ νεώτεροι ποιηταὶ λέγουσιν. Α. Αr. 192.

316 πάρος χρόα λευκὸν ἐπαυρεῖν: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ χρόος λευκοῦ. Α. Cf. p. 21.

330 Ἐκτωρ μὲν Στιχίον καὶ Ἀρκεσίλαον ἔπεφνεν, τὸν μὲν Βοιωτῶν ἡγήτορα χαλκοχιτώνων: ἡ διπλῇ ὅτι πρὸς τὸ δεύτερον πρότερον ἀπήντηκεν· ὁ γὰρ Ἀρκεσίλαός ἐστι Βοιωτός. Α. Αr. 13.

Αἰνεΐας δὲ Μέδοντα καὶ Ἰασον ἐξενάριξεν.

333 ἦτοι ὁ μὲν νόθος υἱὸς Οἰλῆος θείοιο ἔσκε Μέδων: ἡ διπλῇ, ὅτι τὸ Οἰλεύς σὺν τῷ ο, καὶ ὅτι πρὸς τὸ πρότερον ἀπήντηκε παρὰ τὸ ἔθος, καὶ ἐξ ὀνόματος ἐπανέλαβεν. Α. Αr. 180.

336 γνωτὸν μητρυιῆς Ἐριώπιδος: ἡ διπλῇ ὅτι γνωτὸς ὁ ἀδελφός (Αr. 152), καὶ Ἐριώπις ὄνομα κύριον. Α.

Ἐκτωρ δὲ Τρώεσσιν ἐκέκλετο μακρὸν αὖσας·

347 ἡ νηυσὶν ἐπισσεύεσθαι, ἔαν δ' ἔναρα βροτόεντα: ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἐπισσεύεσθον. συγχεῖται δὲ τὸ δυικὸν κατὰ πλειόνων τασσόμενον. Α. Cf. p. 15 not.

οὐδέ νυ τόν γε

350 γνωτοὶ τε γνωταὶ τε πυρὸς λελάχωσι θανόντα, ἀλλὰ κύνες ἐρύουσιν πρὸ ἄστεος ἡμετέροιο.

350 λελάχωσι: ἀντὶ τοῦ λαχεῖν ποιήσωσιν. ABV. V. ad E 37 Θ 328 K 343.

351: ἡ διπλῇ ὅτι ἐνεσιῶτι ἀντὶ μέλλοντος κέχρηται, ἐρύουσιν ἀντὶ τοῦ ἐρύουσιν. AB. Cf. p. 6.

προπάροιθε δὲ Φοῖβος Ἀπόλλων

356 ῥεῖ ὄχθας καπέτοιο βαθείης ποσσὶν ἐρείπων: ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει χερσίν. εὐλογώτερον δὲ μὴ κατακύπτειν τὸν θεόν, ἀλλὰ τοῖς ποσὶ συγχεῖν. Α.

376 μηδ' οὕτω Τρώεσσιν ἔα δάμνασθαι Ἀχαιοὺς:

O.

ἡ διπλῇ ὅτι πτωχοῖς ἡλλακται καὶ πρόθεοις παρείται ἀντὶ τοῦ ὑπὸ Τρωῶν. A. Cf. p. 24.

377 ὥς ἔφατ' εὐχόμενος, μέγα δ' ἔκτυπε μη-
τίετα Ζεὺς: ἡ διπλῇ περιεστιγμένη, ὅτι Ζηνόδοτος γρά-
φει μέγα δ' ἔκλυε. οἷχ' ὑπήκουσε δὲ αὐτοῖς ὥστε πεισθῆ-
ναι, ἀλλὰ κατ' αὐτῶν ἐγένετο — A. Excidit ut videtur ἡ
βροντή vel τὸ τέρας.

385 ἵππους δ' εἰσελάσαντες, ἐπὶ πρύμνησι μάχοντο
ἔγχεσιν ἀμφιγύοις αὐτοσχεδόν, οἱ μὲν ἀφ' ἵππων,
οἱ δ' ἀπὸ νηῶν ὕψι μελαινάων ἐπιβάντες.

385: ἡ διπλῇ πρὸς τὴν ιδιότητα τῆς μάχης ὅτι οἱ μὲν
ἐπιβεβηκότες ταῖς πρύμναις τῶν νεῶν, οἱ δὲ ἀποστρέψαντες
τὰ ἄρματα ἐπὶ τῶν δίφρων, ἴν' ἢ ἀπ' ἴσου (v. ad 449). A.

393 ἥστο τέ καὶ τὸν ἔτερπε λόγοις: ἅπαξ ἐνταῦθα
ἐν τῇ Ἰλιάδι τὸ λόγοις. A. Sine dubio addiderat: καὶ ἅπαξ
ἐν τῇ Ὀδυσσεΐα (α 56).

403 τίς δ' οἶδ' εἰ κέν οἱ σὺν δαίμονι θυμὸν ὀρίνω:
ἡ διπλῇ ὅτι οὕτως εἶρηκεν, αὐτῷ τὸν θυμὸν ὀρίνω, ἀντὶ
τοῦ εἰ αὐτοῦ τὸν θυμὸν ὀρίναιμι. A. ἔπαρξιναι δὲ ὁ κέν.
V. Cf. p. 12 et de dativo pro genitivo p. 22.

405 τὸν μὲν ἄρ' ὥς εἰπόντα πόδες φέρον· αὐτὰρ
Ἀχαιοὶ

Τρωῶας ἐπερχομένους μένον ἐμπεδον, οὐδ' ἐδύ-
ναντο

παυροτέρους περ ἔοντας ἀπώσασθαι παρὰ νηῶν.

405: ἡ διπλῇ ὅτι οἱ πόδες αὐτὸν ἔφερον, οὐκ αὐτὸς
τοὺς πόδας. ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς Ζηνόδοτον γράφοντα (Z511)
ῥίμφ' ἐὰ γούνα φέρει. A.

407: ἡ διπλῇ ὅτι σαφῶς οἱ Τρωῶες ἐλάττινες συνίσταν-
ται τῶν Ἑλλήνων, καὶ τῶν ἐπικούρων ἐξεληλυθόντων. A.

414 ἄλλοι δ' ἀμφ' ἄλλησι μάχην ἐμάχοντο νέεσ-
σιν: ἡ διπλῇ ὅτι ἐκ τούτου διεσκεύασται (Ar. 351) ὁ τῆς τει-
χομαχίας στίχος (M 175) ἄλλοι δ' ἀμφ' ἄλλησι μάχην
ἐμάχοντο πύλῃσιν. A. Ar. 130 not.

416 τῷ δὲ μιῆς περὶ νηὸς ἔχον πόνον — Et hinc
et ex v. 494 apparet, tenebris oculos pugnantium nequaquam
offusos esse: unde ii versus reiciendi (vss. 668 sqq.) quibus
Minerva dicitur caliginem remove.

419 ἔνθ' υἷα Κλυτίοιο Καλήτορα φαίδιμος
Αἴας· ἡ διπλῇ ὅτι οὗτος ὁ Κλυτίος ἐστὶν ἀδελφὸς Πριά-
μου· Λαομέδων δ' ἄρα Τιθωνὸν τέκετο Πρίαμον
Λάμπον τε Κλυτίον τε (Τ 238). Α.

428 νεῶν ἐν ἀγῶνι πεσόντα· ἡ διπλῇ ὅτι ἀγῶνι τῷ
ἀθροίσματι τῶν νεῶν, ὃ ἐστὶ τῷ ναυσιάθμῳ (Αγ. 152). Α.

432 ἄνδρα κατέκτα Κυθήροισι ζαθέοισιν· ἡ
διπλῇ ὅτι ἐλλείπει ἡ ἐν (cf. p. 25)· ἔστι γὰρ ἐν Κυθήροις.
καὶ ὅτι ἀπόδειξις τοῦ συνεσταλμένως ἐκφέρειν τὸ κατέκτα·
καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (λ 409) ἔκτα σὺν οὐλομένην ἀλόχῳ. Α.

437 Τεῦκρε πέπον, δὴ νῶιν ἀπέκτατο πιστὸς ἐταῖρος
Μαστορίδης, ὃν νῶι Κυθηρόθεν ἔνδον ἐόντα
ἶσα φίλοισι τοκεῦσιν ἐτίομεν ἐν μεγάροισιν.

437. 438· ἡ διπλῇ ὅτι παραλλήλως καὶ διδασκαλικῶς ἡ
διαφορὰ τοῦ νῶιν καὶ νῶι. Α. Cf. ad N 276.

439 τοκεῦσιν· ἡ διπλῇ περιεστιγμένη ὅτι Ζηνόδοτος
γράφει τέκεσσι, οὐχ ἀρμόζει δὲ τοὺς περὶ τὸν Αἴαντα
νέους ὄντας λέγειν τέκεσσι· πρὶν γὰρ παιδοποιῆσαι (cod.
παιδοποιήσουσιν) ἐστρατεύσαντο. Α.

441 τόξον, ὃ τοι πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων· ἡ διπλῇ
ὅτι τόξον λέγει οὐ τὸ σκεῦος τὸ πολεμικόν, ἀλλὰ τὴν τοξί-
κην τέχνην. Α. Cf. ad B 827 Δ 110.

445 καὶ ῥ' ἔβαλε Κλεῖτον Πεισῆνορος ἀγλαὸν νιόν,
448 τῇ γὰρ ἔχ' ἤ ῥα πολὺ πλείστα κλονέοντο φά-
λαγγες,

Ἐκτορι καὶ Τρώεσσι χαριζόμενος· τάχα δ' αὖτῳ
450 ἦλθε κακόν, τό οἱ οὐ τις ἐρύκακεν ἱεμένων περ.
αὐχένι γὰρ οἱ ὀπισθε πολύστονος ἔμπεσεν ἰός.

449—451· ἀθροῦνται στίχοι γ', καὶ ἀστερίσκοι παρά-
κεινται, ὅτι ἐπὶ Ἰηποθόου τοῦ ἐπικούρου ἀρμόζει ἐν τῇ
Ρ (291) Ἐκτορι καὶ Τρώεσσι χαριζόμενος, ἐπὶ δὲ τού-
του καθάπερ νῦν, οὐχ ἀρμόζει· οὐ γὰρ Ἐκτορι χαριζόμε-
νος ἀλλ' ἐαυτῷ καὶ πατρί. καὶ τὰ τῆς πληγῆς ἀνακόλουθα·
πῶς γὰρ ὁ ἀντίον ἡνιοχῶν ἐπὶ τὰ ὀπισθε κατὰ τὸν αὐχένα
τύπτεται; — ὕστερον δὲ (ἐν τοῖς περὶ τοῦ ναυσιάθμου)
ἀπολογεῖται (sc. Aristarchus)· τὸν γὰρ ἡνιοχόν φησιν (cod.
φασιν) ἀπεστράφθαι πρὸς τὸ πεδίον καὶ τοὺς ἵππους, τὸν
δὲ παραιβάτην πρὸς τὰς ναῦς ἐπὶ τοῦ δίφρου, ἵνα ἀπὸ τοῦ

O.

ἴσου γένηται ἡ μάχη (v. ad 385). ἔστι δὲ καὶ ἀλλαγὴν πτώσεως νοῆσαι, ἀντὶ τοῦ ἀνχένος ὀπισθεν (cf. p. 23). A. Ceterum duobus prioribus tantum (449, 450) recte appositi sunt asterisci, nam hi repetuntur P 291, 292, tertius non.

462 Τεῦκρον Τελαμώνιον εὐχος ἀπηύρα: ἡ διπλῇ ὅτι ἐνῆλλακται ἡ πτώσις, Τεῦκρον ἀντὶ τοῦ Τεύκρου. A. Cf. p. 21.

463 ὅς οἱ εὐστρεφέα νευρὴν ἐν ἀμύμονι τόξῳ ῥῆξ' ἐπὶ τῷ ἐρύοντι: ὅτι πτώσεως γέγονεν ἐναλλαγὴ, δοτικὴ ἀντὶ γενικῆς, ἐρύοντι ἀντὶ τοῦ ἐρύοντος τὴν νευρὰν ἐπὶ τούτῳ. A. Cf. p. 22 et de τῷ pro τούτῳ p. 30.

νευρὴν δ' ἐξέρρηξε νεόστροφον, ἣν ἐνέδησα
470 πρῶιον, ὅφρ' ἀνέχοιτο θαμὰ θρώσκοντας ὀιστούς: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει πρῶην· ἔμφασις δὲ γίνεται πλείονος χρόνου. τὸ δὲ πρῶιον ἔστι πρωίας· καὶ γὰρ γέγονεν οὕτως· τῇ πρὸ ταύτης ἡμέρᾳ ῥῆξε δὲ οἱ νευρὴν, νάρκησε δὲ (Θ 328, ubi v.) ὥστε εὐλογον τῇ ἐξῆς ἐκείνης πρωίας (i. e. mane) ἐνῆφθαι. A. Ceterum Aristonicus l. l. citabat νεοστρεφέα. Et. M. 692, 23: νευρὴν δ' ἐξέρρηξε νεόστροφον, ἣν ἐνέδησα πρῶιον· ἀντὶ τοῦ ἔωθεν, ὄρθρου· ἢ πρόσφατον, νεωστὶ ἐστραμμένην, καινὴν. L.

476 μὴ μὰν ἀσπουδί γε, δαμασσάμενοί περ, ἔλοιεν νῆας εὐσσέλμους — 476: ἡ διπλῇ ὅτι ἀσπουδί χωρὶς κακοπαθείας. A. Ar. 122.

αὐτὰρ ὁ γ' ἀμφ' ὥμοισι σάκος θέτο τετραθέ-
λυμνον,

480 κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὐτυκτον ἔθηκεν: ἡ διπλῇ ὅτι πρότερον τὴν ἀσπίδα εἴληφεν, εἶτα τὴν περιεφαιαίαν· ὁ δὲ Ζηνόδοτος ἐνῆλλαχεν ἐπὶ τῆς Ἀλεξάνδρου μονομαχίας (Γ 334). καὶ ὅτι οὐκ εἶχον κόρυθας οἱ τοξόται. καὶ ἐπὶ τῶν Λοκρῶν οὐ γὰρ ἔχον κόρυθας χαλκήρεας (N 714). A. Ar. 194 sq.

494 ἀλλὰ μάχεσθ' ἐπὶ νηυσὶν ἀολλέες. Cf. ad v. 416. Et dixit de ἐπὶ pro παρὰ posito: X 97.

495 βλήμενος ῥ' ἐ τυπείς: ἡ διπλῇ ὅτι διασιέλλει τὸ βαλεῖν καὶ τύπαι. AB. Ar. 62.

ἡ ἔλπεσθ', ἣν νῆας ἔλη κορυθαίολος Ἐκτωρ,
505 ἐμβαδὸν ἵξεσθαι ἣν πατρίδα γαῖαν ἕκαστος: ἡ

Ο.

διπλῇ ὅτι ἦτοι ἡθικῶς λέγει ἐλπίζετε ἐμβήσεσθαι ἐπὶ τὰς
καησομένας ναῦς, ἢ καὶ ἐλπίζετε ἐμβάντες ἐπὶ τὴν θάλασ-
σαν ἀφίξεσθαι ἐπὶ τὰς πατρίδας, ὃ ἐστὶ βάδην ἐπὶ τῆς θα-
λάσσης πορευόμενοι. Α.

511 βέλτερόν ἢ ἀπολέσθαι ἓνα χρόνον ἢ βιώναι
ἢ δηθὰ στρεύγεσθαι ἐν αἰνῇ δημοτῇτι
ὥδ' αὐτως παρὰ νηυσὶν ὑπ' ἀνδράσι χειροτέ-
ροισιν.

511: ἡ διπλῇ ὅτι οὐκ ἐκληπτεόν τρεῖς διαστολάς, ἀλλὰ
τὸ ἐκ τοῦ ἀπολέσθαι ἓνα χρόνον ἢ βιώναι περὶ ἓν μέ-
ρος, πρὸς ἕτερον δὲ τὸ ἢ δηθὰ στρεύγεσθαι. ὁ γὰρ λό-
γος, βέλτιον καθ' ἓνα χρόνον συντόμως ἀπολέσθαι ἢ πολὺν
χρόνον φθίρεσθαι· τὸ γὰρ στρεύγεσθαι ἐστὶ σιραγγίζεσθαι
κατ' ὀλίγον ἐκλείποντας. Α. Ita hoc restituit Lehrs. Herodian.
p. 458. In cod. sic est: ἡ διπλῇ — διαστολάς, ἀλλ' ἐκ τοῦ
ἢ αὐτοσχεδίῃ, βέλτερον ἢ ἀπολέσθαι καθ' ἓνα χρόνον περὶ
ἓν μέρος, πρότερον δὲ τὸ ἢ βιώναι. ὁ γὰρ λόγος κτλ.

513: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ ὥδ' ἀντὶ τοῦ οὕτως. Α. οὐ τοπι-
κῶς. V. Ar. 84.

515 ἐνθ' Ἐκτωρ μὲν ἔλε Σχεδίον Περιμήδεος υἱόν,
ἀρχὸν Φωκίων — 515: ἡ διπλῇ ὅτι οὗτός ἐστι Σχε-
δῖος ὁμώνυμος τῷ ἐν καταλόγῳ (B 518)· καὶ ἀμφοτέρωι ὑφ'
Ἐκτορος ἀνήρηται· ἀλλ' ἐκεῖνος μὲν Ἰφίτου πατρός· οὗτος
δὲ Περιμήδους. ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὰ περὶ Πυλαιμένους. Α.
518 Πουλυδάμας δ' Ὀτιον Κυλλήνιον ἐξενάριξεν,
Φυλείδew ἔταρον, μεγαθύμων ἀρχὸν Ἐπειῶν.

518: ἡ διπλῇ ὅτι οὐκ ἀπὸ Κυλλήνης τοῦ ἐν Ἀρκαδία
ὄρους, ἀλλ' ἐπίνειόν ἐστιν Ἠλείων Κυλλήνη. οὗτοι δὲ εἰσὶν
Ἐπειοί. Α. cod. Ἠλείοι. Emend. L. Ar. 235.

525 — Δόλοψ —

Λαμπετίδης, ὃν Λάμπος ἐγείνατο φέρτατος
ἀνδρῶν,

Λαομεδοντιάδης — 525: ἡ διπλῇ ὅτι οὗτος Τρωι-
κὸς Δόλοψ, Λάμπου υἱὸς τοῦ ἀδελφοῦ Πριάμου, ὁμώνυμος
τῷ ἐν τῇ Α (302) Δύλοπι· καὶ Δόλοπα Κλυτίδην καὶ
Ὁφέλτιον. Α.

πυκινὸς δὲ οἱ ἤρκεσε θώρηξ,

530 τὸν ῥ' ἐφόρει γυνάλοισιν ἀρηρότα· τὸν ποτε Φυλεύς

Ο.

531 ἤγαγεν ἐξ Ἐφύρης, ποταμοῦ ἀπὸ Σελλήεντος —
534 ὃς οἱ καὶ τότε παιδὸς ἀπὸ χροὸς ἤρκεσ' ὄλεθρον.

530: ἡ διπλῇ ὅτι τὰ κύτη καὶ τὰ κοιλώματα τοῦ θώ-
ρακος γύαλα, οὐχ ὠρισμένος τόπος. A. Ar. 114.

531: ἡ διπλῇ ὅτι τῆς Θεσπρωτικῆς Ἐφύρας λέγει, οἷον
ἐκ τῆς Κορίνθου. δῆλον δὲ ἐκ τοῦ Σελλήεντος, ἀφ' οὗ καὶ
Σελλοὶ οἱ περιόικοι. καὶ ὅτι ἕτερός ἐστι Σελλῆεις ποταμὸς
(B 839). A. Ar. 239.

534: περιττός ὁ στίχος· ἤδη γὰρ εἶπεν ἀνωτέρω (529)
πυκινὸς δὲ οἱ ἤρκεσε θώρηξ. V.?

538 (λόφος) νέον φοῖνικι φαεινός: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ
σημαινόμενόν ἐστι νεωστὶ πεφοινιγμένος. A. Ar. 153.

τὼ μὲν εἰσισάσθην χαλκήρεα τεύχε' ἀπ' ὤμων
545 συλῆσιν· Ἐκτωρ δὲ κασιγνήτοισι κέλευσεν.

544: εἰσισάσθην: ἡ διπλῇ ὅτι ἀμφίβολόν ἐστι πότερον
ἐφώρμησαν, ἀπὸ τοῦ ἰέναι, ἢ ἔδοξαν, φαντασίαν ἔλαβον τοῦ
συλῆσαι τὸν νεκρόν. A. Ar. 150.

545: ἡ διπλῇ ὅτι κασιγνήτοι κοινότερον οἱ συγγενεῖς.
AD. V. Ω 47 et Ar. 152.

558 Ἰλιον αἰπεινὴν: ἡ διπλῇ ὅτι θηλυκῶς τὴν Ἰλιον. A.

571 εἴ τινά που Τρώων ἐξάλλμενος ἄνδρα βά-
λοισθα: ὅτι τὸ βαλεῖν προέμενόν ἐστιν ἐπιτυχεῖν. A. Ar. 73.

582 ὥς ἐπὶ σοὶ Μελάνιππε θόρ' Ἀντίλοχος με-
νεχάρμης: ἡ διπλῇ πρὸς τὴν ἀποστροφὴν. A. Cf. p. 16.

587 (θηρί) ὃς τε κύνα κτείνας ἢ βούκολον ἀμφὶ βόεσσιν
φεύγει, πρὶν περ ὄμιλον ἀολλισθῆμεναι ἀνδρῶν.

587: ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἀμφὶ οἱ αὐτῷ.
γίνεται δὲ τὸ ὑπερβατόν οὐ καθ' Ὅμηρον, ὅστε κύνα κτεί-
νας ἢ βούκολον φεύγει πρὶν περ ὄμιλον ἀολλισθῆμεναι ἀν-
δρῶν ἀμφὶ οἱ αὐτῷ. A.

601 ἐκ γὰρ δὴ τοῦ ἔμελλε παλίωξιν παρὰ νηῶν

θησέμεναι Τρώων — 601: ἡ διπλῇ ὅτι ὑγιῶς παλί-
ωξιν, πάλιν διώξιν, ὅταν ἐκ ὑποστροφῆς διώκωσιν οἱ διω-
κόμενοι. καὶ πρὸς τὸ ἔμελλεν ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐφκει (Ar. 125). A.

603. V. ad 610.

609 (ἀμφί) κροτάφοισι τινάσσετο μαινομένοιο. Sic
scribendum esse, non μαρναμένοιο: Φ 5.

Ο.

610 Ἔκτορος· αὐτὸς γάρ οἱ ἀπ' αἰθέρος ἦλθεν
ἀμύντωρ

Ζεὺς, ὅς μιν πλεόνεσσι μετ' ἀνδράσι μούνον
έόντα

τίμα καὶ κύδαινε. μινυνθάδιος γὰρ ἔμελλεν
ἔσσεσθ'· ἤδη γάρ οἱ ἐπώρνευε μύρσιμον ἦμαρ
Παλλὰς Ἀθηναίῃ ὑπὸ Πηλεΐδαο βίηφιν.

610: ἀθειοῦνται στίχοι ε'· ἐπιστάμεθα γὰρ ὅτι περὶ
Ἔκτορός ἐστιν ὁ λόγος. καὶ τὴν ἔνθουν ὁρμὴν τοῦ Ἔκτο-
ρος ταῦτα παρεννευμένα ἐκλύει· συναπτόμενα γοῦν τὰ γνή-
σια τὴν δεινότητα σώζει. καὶ κυκλικῶς ταυτολογεῖται· προ-
εΐρηται γὰρ τὰ φρονέων νήεσσιν ἐπὶ γλαφυρῶσιν
ἔγειρεν Ἔκτορα Πριαμίδην (603)· πρὸς τὴν οὖν παλιλ-
λογεῖται Ἔκτορος· αὐτὸς γάρ οἱ ἀπ' αἰθέρος ἦλθεν
ἀμύντωρ. A. κυκλικῶς est negligenter. Eodem sensu, quo
καταχορηστικῶς, usurpavit ad Z 325. Quod etiam luculentius
apparet collatis adnn. ad I 222 et Ω 628, quae spectant ad
eundem versum utroque loco abusive positum. Illic dixit κυ-
κλικότερον κατακέχρηται τῷ στίχῳ, hic nihil nisi κατακέχρηται
τῷ στίχῳ. Idem significat in sch. ad η 115. Sed in sch. Q ad
δ 248 pro οὐ κυκλικῶς τὸ δέκτη ὀνομαστικῶς δ' ἀκούει scri-
bendum ὁ κυκλικὸς τὸ δέκτη ὀνόματικῶς ἀκούει, ut rectis-
sime Eustathius. Errat enim Prellerus (ad Polemon. 17), quem
sequuntur editores Stephani Paris.— Ceterum apud Eustathium
κυκλικὸν σχῆμα vel κύκλου σχῆμα vel oratio κυκλικῶς con-
formata ea est, quae eodem verbo terminatur a quo exorsa
est. V. Eustathium ad B 149 H 132 Θ 248 (unde hausit
Lips.) I 388 K 466 cett.

621 κύματά τε τροφόντα, τὰ τε προσερεύγεται αὐ-
τήν· (πέτραν)

ὥς Δαναοὶ Τρωῶας μένον ἔμπεδον οὐδ' ἐφέβοντο.

622: ἡ διπλῇ ὅτι ἐντισι γράφεται ἐξ ἁλός, ὥς Δαναοί.
αἴρεται δὲ τὸ κινεῖν τὴν ἐμφασιν τῆς ἐμμόνου στάσεως·
μένον γὰρ ἔμπεδόν φησιν, ὥς πέτρα ἐναρρηγυῖα τῷ πεδίῳ. A.
ἡ δὲ τε πᾶσα (navis)

626 ἄχνη ὑπεκρύφθη, ἀνέμοιο δὲ δεινὸς ἀήτη
ἰστίῳ ἐμβρέμεται.

626: ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος χωρὶς τοῦ ἰ ἄχνη. A.

O.

ὅτι ἀρσενικῶς δεινὸς ἀήτης, ἀλλ' οὐ δεινὴ, ὡς κλυ-
τὸς Ἰπποδάμεια (B 742). ἔνιοι δὲ ἀγνοοῦντες ποιοῦσι
δεινὸς ἀήτης. A. Cf. p. 31.

ὃς Εὐρυσθέης ἄνακτος

640: ἀγγελίης οἶχνεσκε βίῃ Ἑρακλεΐῃ: ἡ διπλῇ
περιεστιγμένη, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἀγγελίην· γίνεται
δὲ τὸ οἶχνεσκε κρεμιάμενον. καὶ νῦν δὲ ἀγγελίης ἀντὶ τοῦ
ἄγγελος. A. Cf. ad Γ 206.

646 (ἀσπίδος) τὴν αὐτὸς φορέεσκε ποδηνεκέ, ἔρ-
κος ἀκόντων: ἡ διπλῇ ὅτι ἀνδρομήκεις αἱ ἀσπίδες. A.
Ar. 194.

651 ἀχνύμενοί περ εἰταίρου: ἡ διπλῇ ὅτι ἐλλείπει
ἡ περὶ, περὶ εἰταίρου (cf. p. 26). Fortasse etiam sequentia
Aristonici sunt: Ἑλλάνικος δὲ Αἰολικῶς νομίζει τὴν περὶ πέρ
εἰρήσθαι. A.

655 Ἀργεῖοι δὲ νεῶν μὲν ἐχώρησαν καὶ ἀνάγκη
τῶν πρώτων. Apparet plures navium ordines fuisse, non
duos: Ξ 31.

665 τῶν ὑπερ ἐνθάδ' ἐγὼ γουνάζομαι οὐ παρεόντων
ἐστάμεναι κρατερῶς· μηδὲ τρωπᾶσθε φόβον δέ:
ἡ διπλῇ πρὸς τὸ ἀκατάλληλον τῆς φράσεως· ἔδει γάρ, μὴ
τρωπᾶσθαι (cod. τρωπᾶσθε) δέ. καὶ ὅτι φόβον δέ εἰς φυγὴν
(Ar. 89). A.

668 τοῖσι δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν νέφος ἀχλὺς ὥσεν Ἀθήνη
θεσπέσιον· μάλα δέ σφι φῶς γένητ' ἀμφοτέ-
ρωθεν,

ἡμὲν πρὸς νηῶν καὶ ὁμοίου πολέμοιο.

Ἔκτορα δὲ φράσσαντο βοὴν ἀγαθὸν καὶ εἰταίρους,
ἡμὲν ὅσοι μετόπισθεν ἀφέστασαν οὐδ' ἐμάχοντο,
ἡδ' ὅσοι παρὰ νηυσὶ μάχην ἐμάχοντο θοῇσιν.

668: ἀπὸ τούτου ἕως τοῦ ἡδ' ὅσοι παρὰ νηυσὶν
(673) ἀθετοῦνται στίχοι 5', ὅτι οὐ προσυνίσταται ἀχλὺς, ἀλλὰ
συνεχῶς μάχονται. νῦν δὲ φησιν Ἔκτορα δὲ φράσσαντο
βοὴν ἀγαθὸν καὶ εἰταίρους· πρότερον δὲ οὐ καθεώρων,
ὅτε ἔλεγε τὴν δὲ μιῆς περὶ νηὸς ἔχον πόνον (416) καὶ
ὅτε παρεκάλει αὐτοὺς ἀλλὰ μάχεσθ' ἐπὶ νηυσὶν ἀολλέες
(494); πῶς δὲ καὶ ἐφυγον σκότους ὄντος; ἢ τε Ἀθηναῖ οὐ
πάρεστι διὰ τὴν τοῦ Διὸς ἀπειλήν. A.

O.

679 ὥς δ' ὅτ' ἀνὴρ ὑπποισι κελητίζειν εὖ εἰδώς:
ἡ διπλῇ ὅτι κέλῃτα αὐτὸς μὲν οἶδε, χρωμένους δὲ τοὺς
ἤρωας οὐ συνίστησιν. A. Ar. 198 et 343.

697 φαίης κ' ἀκμῆτας καὶ ἀτειρέας ἀλλήλοισιν
ἄντεσθ' ἐν πολέμῳ — 697: ὅτι ὡς πρὸς τινα διαλέ-
γεται. οὐκ ἔστι δέ· ἀλλ' ἔστι φαίη τις ἄν. A. Cf. p. 8.

ὀξέσει δὴ πελέκεσσι καὶ ἀξίνησι μάχοντο

712 καὶ ξίφεσιν μεγάλοισι καὶ ἐγχεσιν ἀμφιγύοισιν.

712: ἀθετεῖται ὅτι εὐτελὴς ὁ στίχος καὶ (ins. ἡ) ἰδιότης
τῆς μάχης οὐ σώζεται· ξίφεσι μὲν γὰρ καὶ ἐγχεσι πάντοτε
μάχονται, νῦν δὲ πελέκεσι καὶ ἀξίνοις. ὁ δὲ Διονύσιος, πῶς
οὖν ἐπιφέρει, πολλὰ δὲ φάσγανα — ἄλλα μὲν ἐκ χει-
ρῶν χαμάδης πέσον, εἰ μὴ εἶχον ξίφη; A. V. ad 714.

πολλὰ δὲ φάσγανα καλὰ μελάνδετα κωπήεντα

714 ἄλλα μὲν ἐκ χειρῶν χαμάδης πέσον, ἄλλα δ' ἀπ'
ῥῶμων: ἡ διπλῇ ὅτι οὐ χρωμένων τοῖς ξίφεσι πρὸς μάχην
χαμάδης ἐπιπτον, ἀλλὰ τῶν ῥῶμων κοπτομένων τοῖς πελέ-
κεσι — καὶ τῶν καρπῶν σὺν τοῖς ξίφεσι. A. Extrema ob-
scura. Qui enim manus decisae cadere potuerunt una cum gla-
diis, qui e vaginis non erant educti?

716 Ἐκτωρ δὲ πρὺμνηθεν ἐπεὶ λάβεν, οὐχὶ
μεθίει: ἡ διπλῇ περιεσφιγμένη ὅτι Ζηνόδοτος γράφει οὐκ
ἐμεθίει. A. His continuaremus ea quae sunt in V: ὥστε
βαρβαρίζειν τὸν Ὅμηρον (ubi suppl. ποιεῖ) — nisi transitu
per particulam ὥστε facto offenderemur.

718 οἴσετε πῦρ: ἡ διπλῇ ὅτι οἴσετε ἀντὶ τοῦ φέρετε·
οὐ γὰρ τὸν μέλλοντα δηλοῖ τὸ οἴσετε, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ οἴσε-
θεῖον (χ 481) ἐστὶν ἀνάλογον τῷ φέρε. A. Cf. p. 6.

722 οἱ μὲν ἐθέλοντα: ἡ διπλῇ ὅτι δεῖ κατὰ τὸ τέλειον
προφέρεσθαι ἐθέλοντα. A.

730 ἔνθ' ἄρ' ὃ γ' ἐστήκει δεδοκμημένος: ἡ διπλῇ
ὅτι παθητικῶς δεδοκμημένος ἀντὶ τοῦ δοκεύων, ἐπιτηρῶν, ὡς
ῥάβδῳ πεπληγυῖα (κ 238). A. Cf. p. 3.

743 ὅς τις δὲ Τρώων κοίλῃς ἐπὶ νηυσὶ φέροιτο:
ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ναῦς. V. Cf. p. 23.

(κούρη) ἥ θ' ἅμα μητρὶ θεοῦσ' ἀνελέσθαι ἀνώγει,
9 εἰανοῦ ἀπιομένη: ἡ διπλῇ ὅτι ἐανὸς καὶ πέπλος
τὸ ἐνδυμα — A. Addendum γυναικῶν. Apollon. in lex.
utrumque vocabulum explicat per ἐνδυμα γυναικειον. L. Ar. 193.

17 ἥ ἐ σὺ γ' Ἀργείων ὀλοφύρεαι: ἡ διπλῇ ὅτι ἐλ-
λείπει ἡ περί, περί Ἀργείων. A. Cf. p. 26.

20 τὸν δὲ βαρὺ στενάχων προσέφησ Πατρόκλεις
ἰππεῦ: ἡ διπλῇ πρὸς τὴν τοῦ λόγου ἀποστροφὴν. A. Cf. p. 16.

ὅσοι πάρος ἦσαν ἄριστοι

24 ἐν νηυσὶν κέαται βεβλημένοι οὐτάμενοί
τε: ἡ διπλῇ πρὸς τὴν σύλληψιν· οἱ μὲν γὰρ βεβλημένοι
ἦσαν, οἱ δὲ οὐτασμένοι. A. Ar. 63, 73.

28 τοὺς μὲν τ' ἱητροὶ πολυφάρμακοι ἀμφιπέ-
νονται: ἡ διπλῇ ὅτι οὐ μόνον οἱ περὶ Μαχάονα καὶ Πο-
δαλείριον συνεπεπλεύκεισαν ἱατροί, ἀλλὰ καὶ ἄλλοι πλείονες. A.

29 σὺ δ' ἀμήχανος ἔπλεν Ἀχιλλεῦ: ἡ διπλῇ ὅτι
νῦν ἀμήχανος, πρὸς ὃν οὐκ ἔστι μηχανήσασθαι, οὐκ αὐτὸς
μὴ δυνάμενος μηχανήσασθαι. A. Ar. 149.

30 μὴ ἔμεγ' οὖν οὕτως γε λάβοι χόλος, ὃν σὺ φυ-
λάσσεις

αἰναρέτη. τί σευ ἄλλος ὀνήσεται ὀψίγονός περ;

30: ἡ διπλῇ ὅτι ὁ χόλος ἀντιμετρίληπται (Ar. 23), ὡς
ἰσοδυναμῶν τῇ μῆνιδι (Ar. 138). A.

31: ἡ διπλῇ ὅτι τινὲς γράφουσιν αἶν' ἀρετῆς, καὶ ἐκ-
φέρουσι κατὰ τὸ περισπώμενον, ἢ ἡ πρότερον αἶνέ, εἴτα
πρὸς τὰ κάτω τὸ ἀρετῆς, ἀρετῆς τί σευ ἄλλος ὀνήσεται. πι-
θανώτερον δὲ συνθέτως αἰναρέτη, ἐπὶ κακῷ τὴν ἀρετὴν
ἔχων. A. Inserui τὸ ἀρετῆς.

34 γλαυκὴ δέ σ' ἔτικτε θάλασσα: ἡ διπλῇ ὅτι νῦν
ἄπαξ τὴν θάλασσαν ἐπιθετικῶς γλαυκὴν εἶπεν. A.

41 αἶ κ' ἐμὲ σοὶ εἴσκοντες ἀπόσχονται πολέ-
μοιο: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ εἴσκοντες (cod. ἴσκοντες) ἀνάλογόν
ἔστι τῷ κατὰ διαίρεσιν εἴσκοντες, ὁμοιοῦντες· εἴκτο δὲ
θέσκελον αὐτῷ (Ψ107). ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τοὺς ἀπεκ-
δεξαμένους τὸ ἴσκειν ψεύδεα πολλὰ λέγων ἐτύμοισιν
(τ 203)· τὸ γὰρ ἴσκειν ὑπολάμβανουσι κείσθαι ἀντὶ τοῦ

Π.

ἔλεγεν οὐκ ὀρθῶς (Ar. 105). A. De ἀπεκδέχεσθαι dixi ad Nican. Ξ 500.

ῥεῖα δέ κ' ἀκμηῆτες κεκμηότας ἀνδρας αὐτῇ

45 ὥσαιμεν προτὶ ἄστν νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων: τοὶ ἀστεριόκοι, ὅτι ὑπὸ Νέστορος οὐκ ὀρθῶς λέγονται (A 801). A.

46 ὥς φάτο λισσόμενος, μέγα ἤνῃπιος· ἡ γὰρ ἔμελλεν οἱ αὐτῷ θάνατόν τε κακὸν καὶ κῆρα λιτέσθαι

46: ἡ διπλῇ ὅτι καὶ νῦν τὸ ἔμελλε σαφῶς οὐκ ἐπὶ χρόνου· οὐ γὰρ ἔμελλε λιτανεύσειν, ἀλλ' ἐλιτάνευσεν. ἔστι δὲ ἀντὶ τοῦ ἑῷκει (Ar. 124). καὶ ὅτι διὰ μέσου ἀναπεφώνηται τὸ ἡ γὰρ ἔμελλεν οἱ αὐτῷ θάνατόν τε κακὸν καὶ κῆρα λιτέσθαι, ὥς καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (α 18) οὐδ' ἔνθα πεφυγμένος ἦεν ἀέθλων καὶ μετὰ οἷσι φίλοισι. A.

57: δουρὶ δ' ἐμῷ κτεάτισσα πόλιν εὐτείχεα πέρσας: ἡ διπλῇ ὅτι ἰδίως καὶ παρὰ τὴν ἡμετέραν συνθήειαν κτεάτισσα κατὰ τὸ ἐνεργητικόν, ἀντὶ τοῦ ἐκτησάμην. καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (β 102) πολλὰ κτεατίσσας ἀντὶ τοῦ κτησάμενος. A. Cf. p. 2.

σημειωτέον τοῦτο πρὸς τὸ δῶσι πόλιν Τροίης εὐτείχεος (sic Bekk. — A 129) ὅτι οὐ μόνον Τροία εὐτειχῆς. A.

τὴν ἄψ ἐκ χειρῶν ἔλειτο κρείων Ἀγαμέμνων

59 Ἀιρεΐδης ὥς εἴ τιν' ἀτίμητον μετανάστην: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ ἀτιμήτου μετανάστου, ὥς τὸ ἐπεὶ μ' ἀφελέσθε γε δόντες (A 299) ἀντὶ τοῦ ἐμοῦ. A. Cf. p. 21.

60 ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἐάσομεν· οὐδ' ἄρα
πως ἦν

ἀσπερχές κεχολῶσθαι ἐνὶ φρεσίν· ἦτοι ἔφην γε οὐ πρὶν μνησθὸν καταπανσέμεν.

60: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ ἐάσομεν ἀντὶ τοῦ ἐάσωμεν. A. Cf. p. 13.

61: ὅτι τὸ ἔφην γε ἀντὶ τοῦ διανοήθην. A.

62: πρὸς τὸ μνησθὸν, ὅτι παραλλήλως (cf. ad N 276) τέταχε τῷ χόλῳ (Ar. 138). A.

Τρώων δὲ πόλις ἐπὶ πᾶσα βέβηκεν

70 θάρσυνος: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ τεθαρσηκῆναι. A.

οὐ γὰρ Τυδείδew Διομήδεος ἐν παλάμῃσιν

75 μαίνεται ἐγχείῃ Δαναῶν ἀπὸ λοιγὸν ἀμῦναι.

74: ἡ διπλῇ ὅτι τοῖκεν ἀκηκοῦσι τὰ εἰρημένα ὑπὸ Διομήδους μετὰ τὴν πρесоβείαν. A. Cf. ad I 709.

Π.

81 μὴ δὴ πυρὸς αἰθομένοιο

νῆας ἐνιπρήσωσι — 81: ἡ διπλῇ ὅτι παθητικὸν ἀντὶ τοῦ ἐνεργητικοῦ, αἰθομένοιο ἀντὶ τοῦ αἰθοντος (cf. p. 3). καὶ ὅτι ἡ ὑπὸ πρόθεσις ἐλλείπει, ὑπὸ πυρός. (Cf. p. 21). A.

90 μὴ σύ γ' ἄνευθεν ἐμείο λιλαιέσθαι πολεμίζειν
Τρωσὶ φιλοπτολέμοισιν ἀτιμότερον δέ με θήσεις.

μηδ' ἐπαγαλλόμενος πολέμῳ καὶ δηιοτῇτι,
Τρῶας ἐναιρόμενος, προτὶ Ἰλιὸν ἡγεμονεύειν,
μὴ τις ἀπ' Οὐλύμποιο θεῶν αἰεργενετῶν κτλ.

89: ἡ διπλῇ περιεστιγμένη ὅτι Ζηνόδοτος τοῦτον καὶ τὸν ἐξῆς ἤρκεν, πεποίηκε δὲ οὕτως μὴ σύ γ' ἀγαλλόμενος πολέμῳ καὶ δηιοτῇτι, ἵν' ἐπιβάλλῃ ἡ συνέπεια, ἀναγκαῖοι δὲ εἰσι· σκοπὸς γὰρ τῷ Ἀχιλλεῖ μὴ ἀτιμωθῆναι τούτου κατευημερῆσαντος (Ar. 354). A.

92: ὅτι Ζηνόδοτος προτὶ Ἰλιον αἰπὺ δίεσθαι. A. Ar. 242.

93: ἡ διπλῇ περιεστιγμένη ὅτι Ζηνόδοτος κατὰ τὸ ἐξῆς τέσσαρας ἀπὸ τούτου ἤρκε, γράφει δὲ ἀντὶ αὐτῶν τοῦτον μὴ σ' ἀπομουνωθέντα λάβῃ κορυθαίολος Ἐκτωρ. ἔστι δὲ εὐτελὲς καὶ τῇ συνθέσει καὶ τῇ διανοίᾳ. A.

97 αἶ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίῃ καὶ Ἀπολλων,
μήτε τις οὖν Τρώων θάνατον φύγοι, ὅσσοι ἔασιν,
μήτε τις Ἀργείων, νῶιν δ' ἐκδύμεν ὄλεθρον,
ὄφρ' οἷοι Τροίης ἱερὰ κρήδεμνα λύωμεν.

97—100: ἀθετοῦνται στίχοι τέσσαρες, διότι κατὰ διασκευὴν (Ar. 349) ἐμφαίνουσι γεγράφθαι ὑπὸ τινος τῶν νομιζόντων ἐρᾶν τὸν Ἀχιλλέα τοῦ Πατρόκλου· τοιοῦτοι γὰρ οἱ λόγοι, πάντες ἀπόλουντο πλὴν ἡμῶν. καὶ ὁ Ἀχιλλεύς οὐ (cod. δ, corr. Bekk.) τοιοῦτος, συμπαθὴς δέ. A. Ar. 188.

102 Αἶας δ' οὐκέτ' ἔμιμνε· βιάζετο γὰρ βελέεσσι· τρωτὸς ἦν ἄρα. καὶ ὅσον ἐμῇ κεφαλῇ περιδεΐδια μὴ τι πάθῃσι (P 242). V. Fluxit ex Aristonico. Cf. Ar. 180.

105 πῆλξ βαλλομένη καναχὴν ἔχε, βάλλετο δ' αἰεὶ
καὶ φάλαρ' εὐποίηθ'. ἰὸ δ' ἄριστερόν ὦμον
ἔκαμνεν.

105: ἡ διπλῇ ὅτι τινὲς γράφουσι τύπτετο δ' αἰεὶ. προεῖρηκε δὲ βαλλομένην (sic) καὶ βάλλοντες (v. 104). τὸ

Π.

δὲ βαλεῖν ἐστὶ [πόρρωθεν, τὸ δέ] ἐκ χειρός, τύψαι. A. Verba inclusa addidit Lehrs. Ar. 65.

106: ἡ διπλῇ ὅτι ἐν τισι γράφεται καπφάλαρα. ὑπερβατὸν δέ ἐστι· δεινὴν δὲ καναχὴν ἡ πῆληξ ἔσχε καὶ τὰ φάλαρα, ἐβάλλετο δὲ συνεχῶς. φάλαρα δὲ τὰ κατὰ τὸ μῆσον τῆς περιεφαλαίας μικρὰ ἀσπιδίσκια, ἅτινα κόσμου χάριν ἐντίθεται. A. δὲ post ἐβάλλετο ins. L.

106 ὁ δέ: ὡς περὶ ἐτέρου. ὅμοιον δέ ἐστι τῷ ὁ δ' ἐρεῦγετο οἰνοβαρεῖων (ι 374). V.

116 (Hector Ajacis hastam cecidit) ἀντικρὺ δ' ἀπάραξε· τὸ μὲν Τελαμώνιος Αἴας

πῆλ' αὕτως ἐν χειρὶ κόλον δόρυ, τῆλε δ' ἀπ' αὐτοῦ αἰχμὴ χαλκείη χαμάδις βόμβησε πεσοῦσα.

116: ἡ διπλῇ ὅτι δοκεῖ μάχεσθαι· εἰ γὰρ ἀπήραξε κατὰ συμπέρασμα, ὃ ἐστὶν ἀπέθραυσεν, πῶς ἐπιφέρει, τῆλε δ' ἀπ' αὐτοῦ αἰχμὴ χαλκείη χαμάδις, ὡς πρότερον μὴ ἀποκεκομμένον, ἀλλ' ὅτε διέσεισεν ὁ Αἴας ἀποπεπτωκότος; ὁ μὲν οὖν Ἀρίσταρχος τὸ συμπέρασμα λέγει προειρηθῆναι, εἶτα κατὰ μέρος ἐπηκριβῶσθαι, ὡς εἴ τις λέγοι· ἥδε τις τὸνδε εἰς τὰ σπλάγχνα δόρατι παίσας ἀπέκτεινεν· ἐκσπυσθέντος δὲ τοῦ δόρατος ἀπέθανεν“, ὡς ἐγένετο ὕστερον ἐπιδιηγούμενος. οὕτως ἀπάραξε καὶ κόλον δόρυ λέγει κατὰ συμπέρασμα· ὡς δὲ ἀπέπεσεν ὕστερον ἢ αἰχμὴ διακραδαθέντος τοῦ δόρατος, ἐπεξηγείται. φαίνεται γὰρ ὁ Αἴας μικροῦ τινὸς ἐπὶ διακρατοῦντος τὴν ἐπιδορατίδα πειράζων κραδᾶναι, ἀποπεσοῦσθαι δὲ ταύτης παντελῶς ἀπεγνωκέναι ὅτι ἡχρίωται τὸ δόρυ. διὸ καὶ τὸ αὕτως πρόσκειται, ὅτι κατὰ κενὸν ἐκράδανεν, οὐ δυνάμενος αὐτῷ χοῖσθαι. τινὲς δὲ καὶ τὸν δὲ ἀντὶ τοῦ γὰρ λαμβάνουσιν· τῆλε γὰρ ἀπ' αὐτοῦ (cf. p. 35). A. Cod. τὸν γὰρ ἀντὶ τοῦ δέ.

123 νηὶ θοῇ· τῆς δ' αἵψα κατ' ἀσβέστη κέχυτο φλόξ: ἡ διπλῇ ὅτι ἔστι μὲν ἐκ πλήρους λαβεῖν κατὰ, εἶτα σβεστή τὸ συμβαῖνον ἐπιθετικῶς· ἔστι δὲ καὶ κατὰ συναλοιφὴν ἀσβέστη, οἷον ἀκατάσβεστος, ὃ ἐστὶ δυσκόλως σβεστή. ὃ καὶ μᾶλλον· οὕτως γὰρ εἶωθε λέγειν· ἀσβεστος δ' ἄρ' ἐνῶρτο γέλως (A 599). τὸ δὲ σβεστή ἀνέμφατον. καὶ τὸ σχῆμα Ὀμηρικόν, ἀσβέστη, καθάπερ ῥεῖα δ' ἀρίγνωτον πέλεται (ξ 108) ἀντὶ τοῦ ἀρίγνωτος (cf. p. 32). A.

Π.

124 ὡς τὴν μὲν πρύμνην πῦρ ἄμφεπεν: πρὸς τὴν γράσιν, ὅτι οὕτως εἶρηκε τὴν μὲν πρύμνην ἀντὶ τοῦ τῆς μὲν τὴν πρύμνην. A. Cf. p. 20.

128 μὴ δὴ νῆας ἔλωσι καὶ οὐκ ἐτι φονεῖα πέλωνται: ἡ διπλὴ ὅτι οὕτως εἶρηκε πληθυντικῶς πέλωνται καὶ οὐ πέληται, ὁμοίως τῷ σπάρτα λέλυνται (B 135). A. Cf. p. 15.

129 δῦσεο τεύχεα θᾶσσον, ἐγὼ δέ κε λαὸν ὄγειρω: ὅτι ἀντὶ τοῦ ἀγείραιμι. A. Cf. p. 9.

140 ἔρχος δ' οὐχ ἔλειτ' οἶον ἀμύμονος Αἰακίδαο: Ζηνόδοτος τοῦτον ἀθειγῆσας τοὺς ἐξῆς τέσσαρας οὐκ ἔγραφεν. A. Sed h. l. recte habent hi versus, contra rejiciendi T 387, ubi v. Inde asterisci ad 141—144. L.

142 ἀλλὰ μιν (ἔρχος) οἶος ἐπίστατο πῆλαι Ἀχιλλεύς: ἡ διπλὴ ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐδύνατο, μόνος ἐδύνατο χρήσασθαι τῷ δόρατι (Ar. 150): τὸ γὰρ πῆλαι ἐκ παρεπομένου (v. ad B 417) τὴν χρῆσιν σημαίνει. A.

144 (μελίην) Πηλίου ἐκ κορυφῆς. Hanc fraxinum ideo in monte Pelio caesam dicit, quia mons ventosus est, arborum autem vento exercitarum ligna roborantur: v. ad A256.

146 (Automedontem) τὸν μετ' Ἀχιλλῆα ῥηξήνορα τιε μάλισται: ἡ διπλὴ ὅτι Πάτροκλος μὲν Ἀχιλλεύως ἡνίοχος, Πατρόκλου δὲ Αὐτομέδων. A.

150 τοὺς (Ξάνθον καὶ Βαλίον) ἔτεκε Ζεφύρω ἀνέμῳ ἄρπυια Ποδάργη: ἡ διπλὴ περιεστιγμένη ὅτι Ζηνόδοτος γράφει Ἀρπυια πόδαργος, ὡς ἐπιθετικόν, ἢ ποδώκης. ἔστι δὲ τὸ κύριον ὄνομα Ποδάργη. σαφές δὲ καὶ ἐκ τούτων (T 400) Ξάνθε τε καὶ Βαλίες, τηλεκλυτὰ τέκνα Ποδάργης. A.

160 καί τ' ἀγεληδὸν ἴασιν ἀπὸ κρήνης μελανύδρου λάβοντες ἰγλώσσησιν ἀραιῇσιν μέλαν ὕδωρ: ἡ διπλὴ περιεστιγμένη ὅτι Ζηνόδοτος γράφει λάψαντες διὰ τοῦ α. ἔσονται δὲ ἤδη πεπωκότες, καὶ ἐκλέλνται ἡ ἔμφρασις: οἱ μὲν γὰρ αἵματος ἐμπεφορημένοι καὶ διὰ δίψαν ὀρμῶντες ἐπὶ τὴν κρήνην σῶζουσι τὸ παράσχημα. ἐπλάνησε δὲ τὸν Ζηνόδοτον τὸ ἐξῆς, δεξάμενον ἀπὸ κρήνης ἴασιν: οὐκ ἔδει δέ, ἀλλ' εἰς κρήνην πιόμενοι πορεύονται. A.

163 περιστένεται δέ τε γαστήρ: ἡ διπλὴ ὅτι ἔστι

Π.

μὲν ἐκδέξασθαι καὶ τὸ στενοχωρεῖται (στεινόμενος νε-
κὺς τιν Φ 220) ὥστε καταστρέφειν εἰς τὸ βαρύνεται· βέλ-
τιον δὲ παρεπιπετωκέναι τὸ ὅ ὡς ἐπὶ τῆς φερεοβίου, ὥστε
εἶναι καὶ τὸ περιστένεται ἀντὶ τοῦ περιτείνεται, διὰ τὸ ἐμ-
πλησθῆναι τοῦ αἵματος. A. „Quae Aristonicus scripsit com-
parans cum Apollon. lex. (145, 1) vix dubito, quin de suis
Aristonicus largitus sit magistro haud gratiam habituro. (Cf. ad
στεινόμενος Φ 220).“ Ar. 155. — καταστρέφειν εἰς — non
recte explicatur μεταλαμβάνειν Ar. 157 not. Significat (et
hic et A Ψ 531, cf. EQ δ 367 Vulg. μ 417): eo redire si-
gnificationem, ut vox idem valeat ac βαρύνεται. Sed hac de
re jam dixit Bekker. ad Apollon. de pronom. 44 B 9.

175 (Menesthius) ὃν τέκε Πηλῆος θυγάτηρ καλὴ
Πολυδώρη· ἡ διπλῇ ὅτι Φερεκύδης τὴν Πολυδώραν φησὶν
ἀδελφὴν Ἀχιλλέως· οὐκ ἔστι δὲ κατ' Ὀμηρον διαβεβαιώ-
σασθαι. πιθανώτερον οὖν ὁμωνυμίαν εἶναι, ὥσπερ καὶ ἐπὶ
ἄλλων. A. Ar. 178.

178 ὥς ῥ' ἀναφανδὸν ὄπνιε, πορῶν ἀπερείσια
ἔδνα· ὅτι ἔδνα τὰ ὑπὸ τῶν γαμούντων διδόμενα ταῖς γα-
μουμέναις. A.

180 παρθένιος, τὸν ἔτικτε χορῶ καλὴ Πολυμήληρ·
ἡ διπλῇ ὅτι παρθένιος λέγεται ὁ ἐξ ἑῖ παρθένου νομιζο-
μένης γεννώμενος, σκότιος δὲ ὁ κατὰ λαθραίαν μίξιν καὶ
οὐκ ἀπὸ νομίμου γάμου (Ar. 136). καὶ ὅτι τὸ χορῶ καλὴ
πρὸς ἔν ἐκληπτεόν, καλλίχορος, διαπρέπουσα ἐν τῷ χορεύειν.
A. ἐν ins. L.

αὐτίκα δ' εἰς ὑπερῶ ἀναβὰς παρελέξατο λάθρη
185 Ἑρμείας ἀζάκητα — 184· ἡ διπλῇ ὅτι οἱ τῶν θη-
λειῶν θάλαμοι ὑπερῶοι, ἵνα μὴ εὐδίοπτοι ᾖσιν. A. Ar. 198.

185· ἡ διπλῇ ὅτι τῇ προσαγορευτικῇ ἀντὶ τῆς ὀρθῆς
κέχρηται, ἀντὶ τοῦ ἀνακήτης, ὡς κυανοχαῖτα ἀντὶ τοῦ κυ-
ανοχαίτης, A. Cf. p. 18. et Ar. 186, 269.

188 (εἰλείθυια) ἐξάγαγεν φῶως δί· ἡ διπλῇ περιεσι-
γμένη ὅτι Ζηνόδοτος γράφει πρὸ φῶως (i. e. πρὸ φῶως δέ·
v. Did.). ἀγνοεῖ δὲ ὅτι ἐπὶ μὲν Εὐρυσθέως (Τ' 118) οὕτως
γράφειν ἐγχωρεῖ· πρὸ γὰρ τοῦ τεταγμένου ταῖς τικτούσαις
χρόνου ἐγεννήθη, διὸ καὶ ἡλιτόμηρος εἶρηται· ἐπὶ δὲ τῶν
ἄλλων οὐκ ἐτι. A.

Π.

197 Ἀλκιμέδων Λαέρκεος υἱὸς ἀμύμων· ὁμώνυμος αὐτῷ (sc. Λαέρκει) ὁ Πύλιος χρυσοχόος (γ 425). V. Sic Alcimedon postea Alcimus vocatur: T' 392.

ἀπειλεῖτε Τρώεσσι

202 πάνθ' ὑπὸ μνηστρόν, καὶ μὲν ἤτιάσθε ἕκαστος
ἡσχέτλιε Πηλέος υἱέ, χόλῳ ἄρα σ' ἔτρεφε μήτηρ.

202 μὲν ἤτιάσθε: ἡ διπλῇ περιεστιγμένη, ὅτι Ζηνοδοτος ἐν ποιῶν γράφει χωρὶς τοῦ ἰ μνητιάσθε, λαμβάνων ἀπὸ τῆς μήτιδος, οἷον ἐβουλεύεσθε. γίνεται δὲ ἀδιανόητον· διὸ δεῖ σὺν τῷ ἰ γράφειν ἤτιάσθε. καὶ ὅτι πάνθ' ὑπὸ μνηστρόν ἤτοι μετὰ πάσης μήτιδος καὶ χόλου, ἢ κατὰ πάντα τὸν τῆς μήτιδος χρόνον. A.

203: ἡ διπλῇ ὅτι ἀπέστρεψε τὸν λόγον ἀπὸ τοῦ διηγηματοῦ ἐπὶ τὸ μιμητικόν, καὶ ἐλλείπει τὸ τάδε λέγων ἕκαστος ἐμὲ ἤτιάσθε (Cf. p. 17.). καὶ ὅτι χόλῳ ἀρσενικῶς ἀντὶ τοῦ χολῆ. ὑπερβολικῶς οὐ γάλακτι, ἀλλὰ χολῇ. A.

206 κακὸς χόλος ἔμπεσε θυμῷ: νῦν ὁμοίως ἡμῖν τὸ περὶ ψυχὴν πάθος φησὶν. V. Cf. ad 203.

222 (χηλοῦ) τήν οἱ Θέτις ἀργυρόπεζα

Θῆκ' ἐπὶ νηὸς ἄγεσθαι — 222: ἡ διπλῇ ὅτι οὐ δωδεκαταῖον ἀπέλιπε τὸν Ἀχιλλέα γεννήσασα ἡ Θέτις, καθάπερ οἱ νεώτεροι ποιηταί, ἀλλὰ συνεβίου Πηλεῖ. ἐκπέμπει γοῦν ἐπὶ τὸν πόλεμον Ἀχιλλέα, καὶ φησιν (Σ 59) τὸν δ' οὐχ ὑποδέξομαι αὐτίς οἴκαδε νοστήσαντα δῶμοιο πηλ— (1. δόμον Πηλήιον εἶσω), ὡς ἂν ἐπὶ τοῦ οἴκου μένουσα. A. Ar. 190.

234 Δωδώνης μεδέων δυσχειμέρον· ἀμφὶ δὲ Σελλοί: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ τῆς γραφῆς ἀμφίβολον· οἱ μὲν γὰρ Σελλοῦς, οἱ δὲ Ἑλλοῦς ἐξεδέξαντο. δεῖ δὲ νοεῖν ὡς ἔστιν ἐκ πλήρους Σελλοί· καὶ γὰρ ὁ συνορίζων τοῖς τόποις ποταμὸς Σελλήεις, ἀφ' οὗ εἰκὸς τοὺς παροίκους Σελλοῦς καλεῖσθαι. A. Ar. 239.

236 ἡμὲν δὴ ποτ' ἐμὸν ἔπος ἔκλυες εὖξαμένοιο,
τιμήσας μὲν ἐμέ, μέγα δ' ἔψαο λαὸν Ἀχαιῶν.

236: ἡ διπλῇ ὅτι οὐ προσυνέσταται περὶ τῆς τῶν Ἀχαιῶν κακώσεως εὐχόμενος οὐδὲ κατ' εὐχὴν τεύιηται, ἀλλὰ διὰ τὰς τῆς Θέτιδος λιτάς. διὸ ἀδεικνύει τὸν ἐξῆς

Π.

τιμήσας μὲν ἐμέ. καθολικῶς γὰρ λέγει, καὶ οὐκ (eīs ins. L.) ἀφωρισμένον ἀναφέρει καιρὸν τὸν τῆς μῆνιδος. A.

237: ὁ μὲν ὀβελὸς πρὸς τὴν προειρημένην (236) ἀθέτησιν, ὁ δὲ ἀστερίσκος, ὅτι ἐκ τῆς τοῦ Χρύσου ἐνχῆς (A454) μετενήνεκται. A. Cf. V. ad O 75.

239 μενέω νηῶν ἐν ἀγῶνι: ὅτι νηῶν ἀγῶνι τῷ ἀθροίσματι καὶ ναυστάθμῳ (Ar. 152). A.

243 εἴσεται ἡ ῥα καὶ οἶος ἐπίστηται πολέμιζιν: ἡ διπλῇ περιεστιγμένη ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἐπιστέαται. ἀγνοεῖ δὲ ὅτι τὰ τοιαῦτα ῥήματα πληθυντικά ἐστι, καὶ νῦν ἀνάλογον ἔξει τὸ ἐπιστέαται τῷ ἐπίστανται, ὅπερ οὐ συμφωνεῖ. ἔστιν οὖν ἀντὶ τοῦ ἐπίστανται, καὶ μετείληπται τὸ αἰς τὸ ἡ. A. Hic versus et sq. facere videbantur ad firmandam athetesin X 393 sq.

260 (σφήκεσσι) εἰνοδίοις οὓς παῖδες ἐριδμαίνωσιν
ἔθοντες,

αἰεὶ κερτομέοντες ὁδῷ ἔπι οἰκί' ἔχοντας.

260: ἡ διπλῇ ὅτι τὴν αὐτὴν διάνοιαν ἔχει τῷ ἐξῆς καὶ ὑγιέστερον εἴρηται. A.

261: ἀθετεῖται. τὸ κερτομεῖν οὐ τίθησιν ἐπὶ τοῦ δι' ἔργων ἐρεθίζειν, ἀλλὰ διὰ λόγων (Ar. 120). καὶ ὅτι διὰ τοῦ προειρημένου στίχου ταυτὸν εἴρηται· τὸ γὰρ εἰνοδίοις ταυτὸν ἐστι τῷ ὁδῷ ἔπι οἰκί' ἔχοντας, καὶ τὸ ἐριδμαίνωσιν τῷ κερτομέοντες, καὶ τὸ αἰεὶ τῷ ἔθοντες, ἐξ ἔθους συνεχῶς ἐπιφοιτῶντες. ἡθέτει καὶ Ἀριστοφάνης. A.

οἱ δ' ἄλκιμον ἦτορ ἔχοντες

265 πρόσσω πᾶς πέτεται: ἡ διπλῇ ὅτι πληθυντικῶς εἰπὼν οἱ δ' ἄλκιμον ἦτορ ἔχοντες ἐνικὸν ἐπιφέρει πᾶς πέτεται, διὰ τὸ τὴν ἐννοίαν τοῦ πᾶς πληθυντικὴν εἶναι, μόνον δὲ τὸ σχῆμα ἐνικόν, ὅμοιον τῷ ἀγρόμενοι πᾶς δῆμος (Γ 166). A. Cf. p. 16.

274 ὅτ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισεν: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ δὲν παρέλκεται· ἔστι γὰρ ὅτι τὸν ἄριστον τῶν Ἀχαιῶν οὐκ ἔτισεν (Ar. 322). A.

280 ἐκίνηθεν δὲ φάλαγγες Ἐλπόμενοι: ἡ διπλῇ ὅτι ἰδίως εἴρηκε φάλαγγες ἐλπόμενοι πρὸς τὸ νοητόν· σύστημα γὰρ ἀνδρῶν εἶσιν αἱ φάλαγγες. (Cf. p. 32). Fortasse

his continuanda sunt sequentia: ἢ δει τὴν πτωσιν μεταλαβεῖν, ἐλπόμενοι — (ita Vill. Bekk. οῖς) A. — ἀντὶ τοῦ ἐλπομένων. V.

ὡς δ' ὅτ' ἀφ' ὑψηλῆς κορυφῆς ὄρεος μεγάλοιο
κινῆσῃ πυκινὴν νεφέλην στεροπηγερέτα Ζεὺς,
ἐκ τ' ἔφανε πᾶσαι σκοπιαὶ καὶ πρόωνες ἄκροι
300 καὶ νάπαι, οὐρανόθεν δ' ἄρ' ὑπερράγη ἄσπετος
αἰθήρ.

297. Ut hic nubila congesta de montis cacumine depelluntur, ita v. 364 ab Olympo dicitur nubes in coelum recedere; mons igitur Olympus.

299. 300: ὅτι ἐνταῦθα οἰκείως κεῖνται. ἐν δὲ τῇ Θ(557) κακῶς. V.

311 Μενέλαος ἀρήγιος οὐτα Θόαντα: ἡ διπλῇ πρὸς τὴν ὁμωνυμίαν, ὅτι Τρωικὸς ὁ Θόας οὗτος. A.

317 Νεστοριδαὶ δ' ὁ μὲν οὐτας Ἀτύμνιον ὀξείδουρί: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ σχῆμα, ὅτι ἀντὶ τοῦ Νεστοριδῶν ὁ μὲν Ἀντίλοχος οὐτασεν Ἀτύμνιον, ὁ δὲ Θρασυμήδης Μάριν (319 sqq.). A. Cf. p. 19.

326 ὡς τὼ μὲν δοιοῖσι κασιγνήτοισι δαμέντε: ἡ διπλῇ ὅτι πτωσὶς ἤλλακται, δοικὴ ἀντὶ γενικῆς, καὶ ἡ ὑπὸ πρόθεσις παρεῖται· ἔστι γὰρ ἀντὶ τοῦ ὡς τὼ μὲν ὑπὸ δοιῶν κασιγνήτων δαμέντε. A. Cf. p. 24.

333 πᾶν δ' ὑπεθερμάνθη ξίφος αἵματι: ἀντὶ τοῦ ὅλον. A. Ar. 130.

336 μέλεον δ' ἠκόοντισαν ἄμφω: ἡ διπλῇ ὅτι μέλεον ἀντὶ τοῦ μελέως, ματαίως. καὶ διὰ παντὸς οὕτως Ὅμηρος χρῆται· οἱ δὲ τραγικοὶ ἐπὶ τοῦ οἰκτροῦ καὶ τάλανος, καὶ ἡ συνήθεια. πρὸς οὓς (l. ὅ) καὶ ἡ σημείωσις. A. Ar. 103.

352 ὡς δὲ λύκοι ἄρνεσσιν ἐπέχραον ἢ ἐρίφοισιν σίνται, ὑπὲκ μήλων αἰρεύμενοι, αἳ τ' ἐν ὄρεσσιν ποιμένος ἀφραδίῃσι διέτμαγεν.

353: μήλων: προβάτων καὶ αἰγῶν. ἐν ἄλλοις μὴ λ', ὅτιες τε καὶ αἰγες (ι 184). AB. „Non puto Aristonicum scripsisse ἐν ἄλλοις: sed observatio Aristarchea est.“ Lehrs. Ar. 108.

354: ἡ διπλῇ ὅτι οὕτως δεῖ γράφειν διέτμαγεν ὡς

Π.

κόσμηθεν, ἔν' ἣ διειτμάγησαν, παθητικῶς· τὸ γὰρ διειτμα-
γον ενεργητικὸν ἐστίν. A. Cf. ad 507 et p. 3 not. 2.

358 Αἴας δ' ὁ μέγας· ἡ διπλῇ ὅτι συγκριτικῶς λέγε-
ται πρὸς τὸν ἕτερον Αἴαντα ὁ μέγας, ὁ Τελαμώνιος, ἐπεὶ
ἐκεῖνος μείων. A. Ar. 9. Cf. p. 30.

361 σκέπτετ' οἰστών τε ῥοίζον καὶ δοῦπον ἀκόν-
των· ἡ διπλῇ ὅτι σκέπτετο ἴσον τῷ οἶον ἀπεσκόπενε καὶ
παρετῆρει εἰς τὸ μὴ πληγῆναι. A.

ὥς δ' ὅτ' ἀπ' Οὐλύμπου νέφος ἔρχεται οὐρανὶν
εἶσω

365 αἰθέρος ἐκ δίης, ὅτε τε Ζεὺς λαίλαπα τείνῃ.

364· ἡ διπλῇ ὅτι σαφῶς οὐκ ἐστὶν Ὀλυμπος καὶ οὐ-
ρανὸς ὁ αὐτός· ὥς γὰρ ἀφ' ἑτέρου ἐφ' ἑτερόν φησι τὸ νέφος
ἔρχεσθαι. οὐδὲ μὴν τόπος ἐπουράνιος· ὁ γὰρ Ὀμηρος ἀπὸ
τῶν γινωσκομένων πᾶσι ποιεῖται τὰς ὁμοιώσεις. καταλεί-
πεται τοίνυν τὸ ὄρος σημαίνεσθαι· καὶ γὰρ ἀπὸ τῶν ὄρων
λέγει τὰ συνεστώτα νέφη μεταχωρεῖν· ὥς δ' ὅτ' ἀφ' ὑψη-
λῆς κορυφῆς ὄρεος μεγάλοιο κινήσῃ πυκινὸν νέ-
φος (297). τοιγαροῦν καὶ ὅταν λέγῃ ὥς δ' ὅτ' ἀπ' Οὐ-
λύμπου νέφος ἔρχεται, ἀπὸ ὄρους σημαίνει. A. Ar. 172 sq.

365. Aristarchus de hoc ex Lehrsii sententia tantum dixe-
rat: τάχα οὖν συγγεῖται ὁ ἄρς πρὸς τὸν αἰθέρα. Ar. 173.

371 (ἵπποι) ἄξαντ' ἐν πρώτῳ ῥυμῷ λίπον ἄρματ'
ἀνάκτων· ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ ἄκρω, καὶ οὐχ ὥς δευτέ-
ρου ὄντος ῥυμοῦ· εἰς γὰρ ἐστὶ. πρώτῃσιν δὲ πύλῃσιν
(Θ 411) ἀντὶ τοῦ ἄκραις. A.

Praeterea in BL. adnotationis Aristarcheae haec sunt reli-
quiae: πρὸς τὰς συνωρίδας αἰς ἐχρῶντο Τρῶες (sic pro ἤρωες)
τὸ δυνικόν. Cf. Ar. p. 196 not.

387 οἱ βίῃ εἰν ἀγορῇ σκολιάς κρίνωσι θέμιστας·
ὅτι θέμιστας ἀντὶ τοῦ δίκας. A.

392 (χάραδραι — ῥέουσai) ἐξ ὀρέων ἐπὶ κάρ· ἡ διπλῇ
ὅτι ἐπὶ κάρ ἐστὶ κατ' ἀποκοπὴν. σημαίνει δὲ τὴν ἄνωθεν
καταφορὰν τοῦ ὕδατος. A.

399 ἔνθ' ἦτοι (Patroclus) Πρόνοον πρῶτον βάλε δουρὶ
φαιινῷ —

401 δούπησεν δὲ πεσών. ὁ δὲ Θέστορα Ἦνοπος νιόν—:

Π.

ἡ διπλῇ ὅτι ὡς περὶ ἄλλου ἐπὶ ἡνεγκεν ὁ δὲ Θεόστορα, τοῦ λόγου ὄντος περὶ τοῦ αὐτοῦ. A. Cf. ad E 736.

403 ἐκ γὰρ πλήρη φρένας: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ ἐκ γὰρ πλήρη ἀντὶ τοῦ ἐξεπλάγη γάρ, κατὰ μετάληψιν τοῦ ἡ εἰς τὸ ἄ. A. Cf. ad Γ 31.

406 ἔλκε δὲ δουρὸς ἐλῶν ὑπὲρ ἄντυγος, ὡς ὅτε τις φῶς πέτρῃ ἐπι προβλήτι καθήμενος ἱερὸν ἰχθύν ἐκ πόντοιο θύραζε λίνῳ καὶ ἥνοπι χαλκῷ.

407: ἡ διπλῇ ὅτι οὐκ ἐπὶ τι εἶδος ἰχθύος φερόμενος εἶρηκε ἱερὸν ἰχθύν, καθάπερ τινὲς ἀποδεδώκασι τὸν πομπίλον, οἱ δὲ τὸν κάλλιχθιν· ἀλλὰ κοινότερον τὸν ἀνειτὸν καὶ εὐτραφῆ, ὡς ἱερὸν βοῦν λέγομεν τὸν ἀνειμένον. A.

408 λινῷ: αἱ γὰρ ὀρμιαί λιναῖ περὶ ἃς ἥπτον συρίγγια κεράτινα, ἵνα μὴ ἀποτρώγωσιν οἱ ἰχθύες τὸ λίνον. A. Cf. ad J 81.

432 "Ἡρην δὲ προσέειπε κασιγνήτην ἄλοχόν τε (Jupiter): ἡ διπλῇ περιεστιγμένη ὅτι Ζηνόδοτος καθόλου περιγράφει τὴν ὁμιλίαν τοῦ Διὸς καὶ τῆς "Ἡρας, οὐκ αἰσθόμενος ὅτι πολλὰ κατὰ συμπέρασμα λέγει ὁ ποιητῆς σιωπώμενως γεγονότα, καὶ οὐ δέον ἐπιζητεῖν, πῶς ἡ μικρὸν ἐμπροσθεν (O 79) ἐπὶ τὸν "Ολυμπον παρακεχωρηκυῖα νῦν ἐπὶ τῆς "Ιδης ἐστίν. A. Ar. 356.

454 πέμπειν μιν θάνατόν τε φέρειν καὶ νήδυμον ὕπνον: ἡ διπλῇ ὅτι σαφῶς νήδυμον μετὰ τοῦ ν. καὶ ἐπὶ τῶν ἀμφιβόλων ἄρα τόπων οὖν τῷ ν ἐκκληπτέον (v. ad B 2). καὶ ὅτι τῷ ἀπαρεμφάτῳ κέχρηται ἀντὶ προστακτικοῦ τοῦ πέμπει (cf. p. 14). A.

466 Σαρπηδὼν δ' αὐτοῦ μὲν ἀπὴμβροτε δουρὶ φαεινῷ δεύτερος ὀρμηθεῖς, ὁ δὲ Πήδασον οὐτάσεν ἵππον: ἡ διπλῇ ὅτι ἐξ ἐπαναλήψεως τὸ ἄρθρον εἴληφε κατὰ τοῦ αὐτοῦ προσώπου καὶ οὐ περὶ ἐτέρου λέγει, ἀντὶ τοῦ Πήδασον δὲ οὐτάσεν (v. ad E 736). καὶ ὅτι δοκεῖ συγκεχύσθαι τὸ οὐτάσε· βεβλήκει γὰρ τὸ δόρυ. A. Ar. 63.

481 ἀλλ' ἔβαλ' ἐνθ' ἄρα τε φρένες ἐρχαται ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ: ἡ διπλῇ ὅτι σαφῶς διὰ τοῦ ἔβαλε σημαίνει τὸ εἵνεχεν (Ar. 73) εἰς ἐκείνον τὸν τόπον, ὅπου αἱ φρένες ἐγκαθειργμέναι εἰσὶ περὶ τὴν ψυχὴν (καρδίαν? L.). A.

491 κτεινόμενος μενέαινε: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ μενέ-

Π.

αἰνεῖν ἐνθάδε μὲν ἐλιποθύμει, ἐν ἄλλοις δὲ προεθυμείτο, ὥς τὸ μενέαινε κῦδος ἀρέσθαι (Φ 543). ἡ ἐθυμούτο. Α.

495 πρῶτα μὲν ὄτρυνον Λυκίων ἡγήτορας ἄνδρας

πάντη ἐποικόμενος, Σαρπηδόνης ἀμφιμάχεσθαι: ἡ διπλῇ ὅτι ἦτοι ἀπέστροφε τὸν λόγον, ὥς περὶ ἐτέρου λέγων Σαρπηδόνης ἀντὶ τοῦ ἐμοῦ· ἡ ἐλλείπει τὸ τάδε λέγων καὶ τὸ ἀπαρέμφατον ἀντὶ προστακτικοῦ κεῖται, ἢ ἡ ὄτρυνον Λυκίων ἡγήτορας ἄνδρας τάδε λέγων, Σαρπηδόνης ἀμφιμάχεσθαι. Α. Cf. p. 17.

500 νεῶν ἐν ἀγῶνι: ἡ διπλῇ ὅτι νεῶν ἀγῶνα τὸ ἄθροισμα, τὸ ναύσταθμον, καὶ ἐν ἄλλοις εἴ που δύσονται ἀγῶνα (H 298), τὴν συναγωγὴν τῶν θεῶν. Α. Αρ. 152.

507 (ἵππους) ἐπεὶ λίπεν ἄρματ' ἀνάκτων: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἐπεὶ λίπον, ἀγνοῶν ὅτι τὸ λίπεν νῦν οὐκ ἔστιν ἐνικόν, ἀλλὰ ἀνάλογον τῷ ἐλείφθησαν τὰ ἄρματα, ὥσπερ κόσμηθεν καὶ ποιμένος ἀφραδίῃσι διέτμαγεν (354) ἀντὶ τοῦ διετμάγησαν. εἴωθε γὰρ τοῖς οὐδετέροις πληθυντικοῖς πληθυντικὰ ῥήματα συντάσσειν, ὥς σπάρτα λέλυνται (B 135). Α. Cf. p. 15.

515 δύνασαι δὲ σὺ πάντοσ' ἀκούειν: ἡ διπλῇ ὅτι οὕτως εἴωθε λέγειν πάντοσε ἀκούειν, εἰς πάντα τόπον ἀκούειν ἐπὶ τῶν ἐκ τόπου εἰς τόπον ἀφικνουμένων· πεύθετο γὰρ Κύπρον δὲ μέγα κλέος (A21) εἰς Κύπρον ἡκοίετο (cf. ad K 268). διὸ καὶ νῦν κατὰ συναλοιφήν ἀκουστέον, ἢ ἡ τὸ πληρὲς πάντοσε ἀκούειν. Α. Αρ. 140.

522 ὁ δ' οὐδ' οὐ παιδὸς ἀμύνει: ἡ διπλῇ ὅτι ἐλλείπει ἡ περὶ· ἔστι γὰρ, οὐδὲ περὶ τοῦ οὐ παιδὸς ἀμύνει (Eandem constructionem v. ad 561 et Σ 171 Didym. L.). οἱ δὲ ἀγνοήσαντες γράφουσιν ὁ δ' οὐδ' ὧ παιδὶ ἀμύνει. Α. Cf. p. 26.

546 Λαναῶν κεχολωμένοι: ἡ διπλῇ ὅτι ἐλλείπει ἡ περὶ πρόθεσις, περὶ Λαναῶν. Α. Cf. p. 26.

553 Ἐκτωρ χωόμενος Σαρπηδόνης: ὅτι ἐλλείπει ἡ περὶ (p. 26), καὶ ὅτι τὸ χωόμενος ἀντὶ τοῦ συγχόμενος (Αρ. 147). Α.

559 ἀλλ' εἴ μιν ἀεικισσαίμεθ' ἐλόντες: ἡ διπλῇ ὅτι ἔξωθεν προσυπακουστέον τὸ καλῶς ἂν ἔχοι· εἰ αὐτὸν ἀνελόντες ἀεικισσαίμεθα, καλῶς ἂν ἔχοι. καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ

αὐτὸρ πελέκεας γε καὶ εἴ κ' εἰώμεν ἅπαντας (φ 260).

A. Cod. πελέκεα αἰεὶ κείωμεν.

560 καὶ τιν' ἐταίρων Αὐτοῦ ἀμυνομένων: ἡ διπλῇ ὅτι ἀμφίβολον εἰ λείπει ἡ περί, ἢ περὶ αὐτοῦ (cf. ad 522), ἡ τοπικῶς ἐκληπτέον τὸ αὐτοῦ, ἐν τῷδε τῷ τόπῳ.

A. Cf. p. 26.

574 ἐς Πηλῇ' ἐκέτευσε καὶ ἐς Θέτιν ἀργυρόπεζαν: ἡ διπλῇ ὅτι οὐκ ἀπολελοιπεί ηἱ Θέτις τὸν Πηλέως οἶκον ὡς οἱ νεώτεροι, ἀλλὰ συνώκει αὐτῷ. A. Ar. 190.

ὡς ἰθὺς Λυκίων, Πατρόκλεις ἱπποκέλευθε

585 ἔσσυο καὶ Τρώων, κεχόλωσο δὲ κῆρ ἐτάροιο.

καὶ ῥ' ἔβαλε Σθενέλαον: ἡ διπλῇ ὅτι μεταβέβηκεν ἐκ τοῦ πρὸς τὸν Πάτροκλον λόγου [καὶ] εἰς τὸν περὶ αὐτοῦ· εἶρηκε γὰρ ἔβαλε καὶ οὐχὶ ἔβαλες ὡς Πάτροκλε (cf. p. 16). A. καὶ alienum est.

589 αἶγανέης — ταναοῖο: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ σχῆμα, ὅτι ταναοῖο εἶρηκεν ἀρσενικῶς ἀντὶ τοῦ ταναῆς (cf. p. 31). A.

τῶν δ' ὡς τε δρυτόμων ἀνδρῶν ὀρυμαγδὸς ὀρώρει οὖρεος ἐν βῆσσης· ἔκαθεν δὲ τε γίγνεται ἀκουή.

635 ὡς τῶν ὄρνυτο δοῦπος ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης χαλκοῦ τε ῥινοῦ τε βοῶν τ' εὐποιοιτάων.

633: ἡ διπλῇ ὅτι ἀμφιβόλως κεῖται τὸ ὀρώρει, πότερον ἐπὶ τῶν μαχομένων λέγεται, τούτων ὀρώρει ὀρυμαγδὸς ὡς δρυτόμων, ἢ ἐπὶ τῶν δρυτόμων, ὡς δρυτόμων ἀνδρῶν ὀρυμαγδὸς, οὕτως καὶ τῶν μαχομένων, ὅπερ καὶ βούλεται, ὥστε τὸ ὀρώρει (cod. ὀρωρε) τὸν ἐνεστώτα χρόνον σημαίνει. A.

636: ἡ διπλῇ ὅτι προειπὼν ῥινοῦ τε, ὡς ἕτερόν τι διάφορον συμπλέκει βοῶν τε· καὶ ἦτοι ἐξ ἐπαναλήψεως νοητέον λέγεσθαι τὸ αὐτό, ὡς πυκνοὶ καὶ θαμέες (μ 92) καὶ πόλεμόν τε μάχην τε (251)· ἡ τὸν τέ σύνδεσμον περιττὸν νομιστέον, ἢ ἡ ῥινοῦ βοῶν, τουτέστι τῶν ἀσπίδων. A. Cf. p. 34 et Ar. 164, 376.

666 καὶ τότ' Ἀπόλλωνα προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς: ἡ διπλῇ περιεστιγμένη, ὅτι Ζηνόδοτος καὶ ἐνταῦθα διεσκεύακε (Ar. 349) γράφων καὶ τότ' ἄρ' ἐξ Ἰδης προσέφη Ζεὺς ὃν φίλον υἱόν, ἢ ἐκ τῆς Ἰδης προσφωνῇ τὸν ἐν τῷ πεδίῳ Ἀπόλλωνα. γελοῖον δὲ τὸ κρανγάζειν ἀπὸ τῆς Ἰδης τὸν Δία. οὐκ ἐνόηκεν οὖν ὅτι τὰ τοιαῦτα

Π.

κατὰ τὸ σιωπώμενον ἐνεργούμενα δεῖ παραδέχεσθαι, καθάπερ καὶ ἐν τοῖς ἐπείνῳ περὶ τῆς Ἥρας (v. 432). Α.

677 βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων ἐς φύλοπιν αἰνὴν (Apollo): ἡ διπλῇ περιεστιγμένη ὅτι Ζηνόδοτος καὶ τοῦτον περιήρηκε, τηρῶν τὸ σύμφωνον ἐαντῶ (666). Α.

688 Διὸς κρείσσων νόος: ἡ διπλῇ ὅτι τινὲς χωρὶς τοῦ ᾧ γράφουσι κρείσσω. τὰ δὲ τοιαῦτα συγκριτικὰ ἐπὶ τῆς ὀρθῆς σὺν τῷ ᾧ λέγεται. καὶ τὸ κρείσσον ἐπὶ τοῦ κατὰ δύναμιν τίθησιν ὁ ποιητής (Ar. 123). Α.

692 ἔνθα τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξενάριξας,

693 Πατρόκλεις — —

694 Ἀδρηστον μὲν πρῶτα καὶ Ἀντόνοον καὶ Ἐχεκλον

697 τοὺς ἔλεν: ἡ διπλῇ περιεστιγμένη ὅτι Ζηνόδοτος γράφει τοὺς ἔλες. ἄγνοε δὲ ὅτι ἀπέστροφος (cod. ἐφε) τὸν λόγον ἐκ τοῦ πρὸς αὐτὸν ἐπὶ τὸν περὶ αὐτοῦ καὶ πολλάκις ἀποστροφὰς ποιεῖται (cf. p. 16.). Α.

699 Πατρόκλου ὑπὸ χερσὶ περιπρὸ γὰρ ἔγχεϊ θῦεν. Huic asteriscus videtur appositus fuisse propter A180: quod tamen nequaquam pro explorato habendum est. v. ibi.

702 τρεῖς μὲν ἐπ' ἀγκῶνος βῆ τείχεος ὑψηλοῖο: ἡ διπλῇ ὅτι ἀγκῶνος τῆς γωνίας λέγει. Α.

710 ὥς φάτο, Πάτροκλος δ' ἀνεχάζετο πολλὸν ὀπίσσω: ἡ διπλῇ περιεστιγμένη ὅτι Ζηνόδοτος γράφει τυτθόν. ὁ δὲ αὐτὸς στίχος καὶ ἐπὶ τοῦ Διομήδους κεῖται (E443). καὶ εὐλόγως ἐκεῖ μὲν γράφεται τυτθόν· συμπάρεσι γὰρ ἡ Ἀθηνᾶ προτρεπομένη θεομαχεῖν· ἐνθάδε δὲ πολλόν· προενιέταται γὰρ ὁ Ἀχιλλεύς μάλα τὸν γε (sic pro τοὺς γε) φιλεῖ ἐκάεργος Ἀπόλλων (94). Α.

718 αὐτοκασίγνητος Ἐκάβης, υἱὸς δὲ Δύμαντος, ὃς Φρυγίῃ ναίεισκε.

718: ἡ διπλῇ ὅτι Ὅμηρος τὴν Ἐκάβην Δύμαντος, ὃ δὲ Εὐριπίδης Κισσέως (Ar. 185). Α.

719: ἡ διπλῇ ὅτι Ὅμηρος ἐτέραν τὴν Φρυγίαν τῆς Τροίας οἶδεν (Ar. 238). Α.

747 πολλοὺς ἂν κορέσειεν ἀνὴρ ὅδε τήθεα διφῶν, νηὸς ἀποθρῶσκων, εἰ καὶ θνσπέμφελος εἴη.

747 τήθεα: ἡ διπλῇ ὅτι ἅπαξ εἶρηκε τήθεα (Ar. 14). ἔστι δὲ εἶδος θαλασσίων ὀστρέων. πρὸς τοὺς χωρίζοντας.

Π.

φασὶ γὰρ ὅτι ὁ τῆς Ἰλιάδος ποιητῆς οὐ παρεισάγει τοὺς ἥρωας χρωμένους ἰχθύσιν, ὁ δὲ τῆς Ὀδυσσεΐας. φανερόν δὲ ὅτι εἰ καὶ μὴ παράγει χρωμένους, ἴσασιν, ἐκ τοῦ τὸν Πάτροκλον ὀνομάζειν τήθεα. νοητέον δὲ τὸν ποιητὴν διὰ τὸ μικροπρεπὲς παρητῆσθαι. καὶ μὴν οὐδὲ λαχάνοις παρεισάγει χρωμένους· ἀλλ' ὅμως φησὶ δμῶες Ὀδυσσεύος τέμενος μέγα κοπρήσοντες (ρ 299). A.

748: ἡ διπλῇ περιεστιγμένη ὅτι Ζηνόδοτος γράφει εἰ καὶ δυσπήμεφοι εἶεν, ὥστε ἐπὶ τῶν ἀνδρῶν εἶναι, οἶον εἰ καὶ δυσάρεστοι εἶεν οἱ συνεσθίοντες, ὡς καὶ Ἡσίοδος πολυξείνου δαιτὸς δυσπήμεφος εἶναι (E. 720). βέλτιον δὲ ἐπὶ τῆς θαλάσσης, εἰ καὶ δυσχείμερος εἴη καὶ τραχεία· τὴν γὰρ τοῦ κολυμβητοῦ ἐντρέχειαν ἀντιπαρατίθῃσι τῷ ἀπὸ τοῦ δίφρου κεκυβισιτηκότι. καὶ Ἡσίοδος δὲ ἐπὶ τῆς θαλάσσης τέταχε καὶ τοῖς οἷ γλαυκὴν δυσπήμεφελον ἐργάζονται (Θ. 440). AV.

768 τανυήκεας ὄζους: ἡ διπλῇ ὅτι οὐκ ἐντέτακται ἡ ἀκὴ, καθάπερ ἐπὶ τοῦ ξίφους τανυήκεας ἄορ (473) ἀλλὰ κατὰ παραγωγὴν τανυήκεας ὄζους, οἶον ταναοὺς, ὡς κελαινεγὲς αἶμα. A. Cf. X 319, Ar. p. 322.

776 κεῖτο μέγας μεγαλωστί, λελασμένος ἱπποσυνάων: ὁ ἀστερίσκος ὅτι εἰς τὴν δευτέραν νέκυϊαν (ω 40) μετάνκειται, οὐχ ὕγιως. καὶ ὅτι Ἰακῶς λελασμένος ἀντὶ τοῦ λελησμένος, πρὸς τὸ ἐν καρὸς αἶσῃ (I 378), ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐν κηρὸς μοίρᾳ. A.

ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο δαίμονι ἴσος, 787 ἐνθ' ἄρα τοι Πάτροκλε φάνη βιότοιο τελευτή: ἡ διπλῇ ὅτι ἀπέστροφε τὸν λόγον ἐκ τοῦ πρὸς αὐτὸν εἰς τὸν περὶ αὐτοῦ (cf. p. 16.). A. Immo ἐκ τοῦ περὶ αὐτοῦ εἰς τὸν πρὸς αὐτόν.

793 τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κρατὸς κυνέην βάλε Φοῖβος Ἀπόλλων. Notatus fuit quod videbatur discrepare a P 125.

801 πᾶν δέ οἱ ἐν χεῖρεσσιν ἄγῃ δολιχόσκιον ἔγχος: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ πᾶν ἀντὶ τοῦ ὅλον (Ar. 130). A.

807 σχεδόθεν βάλε Δάρδανος ἀνὴρ: ἡ διπλῇ περιεστιγμένη ὅτι Ζηνόδοτος γράφει σχεδὸν οὕτως Δάρδανος ἀνὴρ. ἀγνοεῖ δὲ ὅτι ἐκ βολῆς τέτρωται, ὡς διὰ τῶν ἐξῆς δείκνυται ὥς τοι (sic) πρῶτος ἐφῆκε βέλος (812) cf. P 15. A. p. 63 et de scholio quod est in V. ad hunc versum p. 71.

Π. Ρ.

810 καὶ γὰρ δὴ τότε φῶτας εἰκοσι βῆσεν ἀφ' ἵππων,
πρῶτ' ἔλθων σὺν ὄχεσφι, διδασκόμενος πολέμοιο
ὅς τοι πρῶτος ἐφῆκε βέλος Πατρόκλεις ἱππεῦ.

810: ἡ διπλῇ ὅτι σύνηθες ἦν τοῖς ἀρχαίοις ἀρματομα-
χεῖν, ἐσφαιρωμένοις δόρασι χρωμένους, καὶ ἀνατρέπειν ἐκ
τῶν ὀχημάτων. ὁ δὲ Διονύσιος οὐκ ἐπὶ μελέτης, ἀλλ' ὅτι
ἀνείλε πρῶτως εἰς πόλεμον παραγενόμενος. Α.

812: ὅτι βέβληται καὶ οὐκ οὐτασται, ὡς Ζηνόδοτος
(807). βέλος γοῦν κέκληκε διὰ τὸ βεβλησθαι (Ar. 65). καὶ
πρὸς τὴν ἀποστροφὴν (p. 16). Α.

819 (Patroclum) βεβλημένον ὁξεῖ χαλκῷ: ὅτι ὁμόλο-
γον τῷ βεβλησθαι αὐτόν (Ar. 65). Α.

822 δούπησεν δὲ πεσών: ἡ διπλῇ ὅτι ἐκ τῶν τοιού-
των ἀπεδέξαντο οἱ γλωσσογράφοι (Ar. 45) τὸ δουπῆσαι ἐν
ἀνθ' ἐνὸς ἀντὶ τοῦ ἀποθανεῖν, ἀγνοοῦσι δὲ ὅτι οὐκ ἐπὶ παν-
τὸς θανάτου τάσσει τὴν λέξιν, ἀλλ' ἐπὶ τῶν ἐν πολέμῳ
πιπτόντων διὰ τὸν παρακολουθοῦντα ψόφον ἐκ τῶν ὅπλων
(Ar. 110). Α.

828 Ἐκτωρ Πριαμίδης σχεδὸν ἐγχεῖ θυμὸν
ἀπηύρα: ὅτι οὗτος μὲν οὐτασεν, ὁ δὲ Εὐφορβος βέβληκεν
(Ar. 65). Α.

ἀλλὰ με μοῖρ' ὀλοή καὶ Ἀητοῦς ἔκτανεν υἱός,
850 ἀνδρῶν δ' Εὐφορβος, σὺ δέ με τρίτος ἐξεναρί-
ξεις: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ ζητούμενον· τέσσαρας γὰρ (immo
τρεῖς) προειπὼν ἐπιφέρει σὺ δέ με τρίτος. τὴν δὲ κοινὴν
πᾶσι παρεπομένην μοῖραν οὐκ ἀριθμεῖ, αὐτοὺς δὲ τοὺς ἐπε-
νεγκόντας αὐτῷ χεῖρας. Α.

856 ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων παμένη: ἡ διπλῇ ὅτι πάντα
τὰ μέλη ῥέθη Ὀμηρος προσαγορεύει. οἱ δὲ Αἰολεῖς μόνον
τὸ πρόσωπον. Α. Ar. 153.

ΕΙΣ ΤΗΝ Ρ.

1 οὐδ' ἔλαθ' Ἀτρεὺς υἱὸν ἀρρήφιλον Μενέλαον
Πάτροκλος Τρώεσσι δαμείς ἐν δημοτῇτι.

1 οὐδ' ἔλαθε: καθ' ὑπερβατόν, οὐκ ἔλαθε δέ. Α. ? Cf.
ad X 91.

2 Τρώεσσι: ἀμφίβολον πότερον Τρώεσσι συνήθως κατὰ

P.

ἐναλλαγὴν πτώσεως παρείληπται, ἀντὶ τοῦ Τρώων, ὡς Αἴαντι δὲ μάλιστα (Ξ 459) ἀντὶ τοῦ Αἴαντος, καὶ ἔστι δαμείς ἐν Τρώων δημοιῇ, ἐν τῇ τῶν Τρώων μάχῃ (cf. p. 22) ἢ ἄς τὸ ἦν μὴ καὶ σὺ θάνης Ἀχιλλῆι δαμασθεῖς (X 55) οὕτως Τρώεσσι δαμασθεῖς ἀντὶ τοῦ ὑπὸ Τρώων (cf. p. 24). A. ἢ ante ὡς τὸ inserui.

4 ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖν' ὡς τις περὶ πόρτακι μῆτηρ: τὸ σημεῖον πρὸς τὸ ὅς Χρύσην ἀμφιβέβηκας (A 37). V.

7 πρόσθε δέ οἱ δόρυ τ' ἔσχε: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ οὗ, ὃ ἐστὶν αὐτοῦ. Ζηνόδοτος πρόσθε δέ οὐ, κακῶς. A. Cf. p. 23.

οὐ γάρ τις πρότερος Τρώων κλειτῶν τ' ἐπικούρων

15 Πάτροκλον βάλε δουρί (Euphorbus loquitur): ἡ διπλῇ ὅτι βέβληται ὁ Πάτροκλος ὑπὸ Εὐφόρβου καὶ οὐκ οὐτiasται, καθάπερ Ζηνόδοτος γράφει σχεδὸν οὕτως Δάρδανος ἀνῆρ (Π 807). A. Cf. p. 65.

οὐδὲ μὲν οὐδὲ βίῃ Ὑπερήνορος ἰπποδάμοιο

25 ἧς ἤβης ἀπόνηθ', ὅτε μ' ὦνατο καὶ μ' ὑπέμεινε.

24 (Menelaus loquitur): τὸ σημεῖον Διονύσιος διὰ τὸν Ὑπερήνορά φησιν (Ar. 8): προσίρηται γὰρ Ἀτρεΐδης δ' ἄρ' ἔπειθ' Ὑπερήνορα ποιμένα λαῶν οὕτως (Ξ 516). καὶ ἴσως κατὰ τὸ σιωπώμενον ἐκεῖ αὐτὸν ὠνεΐδισεν. A.

30 ἀλλὰ σ' ἐγὼγ' ἀναχωρήσαντα κελεύω

ἐς πληθὺν ἵεναι, μὴδ' ἀντίος ἴστασ' ἐμεῖο,

πρίν τι κακὸν παθῆιν· ῥεχθὲν δέ τε νῆπιος ἔγνω.

30. 31. 32: ὁ ἀστερίσκος ὅτι ἀμεινον τὰ ἔπη ταῦτα λέγεται ὑπὸ Μενελάου, ἐπὶ δὲ τῆς Ἀχιλλέως πρὸς Αἰνείαν ουστάσεως (Υ 196) οὐκέτι· ἐπεξεληλυθὼς γὰρ μόνον οὐχὶ συναρπάσαι ἂν τὴν πόλιν ἐνεκα τῆς Πατρόκλου ἀναιρέσεως. A. ἂν ins. L.

ἢ μάλα τίσεις

35 γνωτὸν ἐμὸν ὃν ἔπεφνες: ἡ διπλῇ ὅτι ἰδίως ἐξηγήνοχεν· ἔστι γὰρ μάλα τίσεις περὶ τοῦ ἐμοῦ γνωτοῦ δίκυς περὶ οὗ ἔπεφνες. τίσεις μου τὸν ἀδελφόν. A. Scholion decurtatum variis modis refringi potest, v. c.: περὶ τούτου ὃν ἔπεφνες, ἀνθ' οὗ εἶρηκε τίσεις μου τὸν ἀδελφόν. De accusativo pro περὶ cum genetivo v. p. 25.

P.

38 ἡ κέ σφιν (τοκεῦσι) δειλοῖσι γόου κατὰ παυμα
γενοίμην: ἡ διπλῇ ὅτι δειλοῖσιν εἶπεν ἀντὶ τοῦ δειλαίοις. A.

47 ἄψ δ' ἀναχαζομένοιο κατὰ στομάχοιο θέμεθλα
νύξ', ἐπὶ δ' αὐτὸς ἔρεισε.

47 στομᾶχον θέμεθλα: οὐ λέγει τὸ στόμα τῆς κοι-
λίας, καθάπερ ἡμεῖς, ἀλλὰ τὸν βρόγχον, οἷον τὰ ἔσχατα
μῆρη τοῦ λαιμοῦ. ἐπιφέρει γοῦν ἀντικρὺ δ' ἀπαλοῖο δι'
αὐχένος (49). A. Ar. 153.

48: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ αὐτὸς· οὐ γάρ ἐστι περὶ ἐτέρου ὁ
λόγος. A.

51 αἷματι οἱ δεύοντο κόμαι χαρίτεσσιν ὁμοῖαι
πλοχμοί θ' οἱ χρυσῶ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφῆκωντο.

51: ἡ διπλῇ περιεστιγμένη ὅτι Ζηνόδοτος γράφει χαρί-
τεσσι μέλαιναι, ἀδιανόητον ποιῶν. A.

52. Adnotatio fuit de more barbarorum capillos aureis et
argenteis ornatibus innectendi: B 872, A 385.

70 ἐνθα κε ῥεῖα φέροι κλυτὰ τεύχεα Πανθοίδαο

Ἀτρεΐδης, εἰ μὴ οἱ ἀγάσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων.

70: ἡ διπλῇ ὅτι τοὺς χρόνους ἐνέλλαχε καὶ τὰ ῥήματα
εἶδει γὰρ φάναι, τότε δ' ἂν ῥαδίως ἔφερεν (cod. ὄν). A. Cf. p. 7.

71: τὸ ἀγάσσατο νῦν ἀντὶ τοῦ ἐφθόνησεν, οὐκ ἀντὶ
τοῦ ἐθαύμασεν. A. Ar. 150. οὐκ scripsi pro καί.

73 Κικόνων ἡγήτορι Μέντη: ὅτι τοῦτον τὸν Μέν-
την ἐν τῷ Τρωικῷ διακόσμῳ οὐ παραδέδωκεν, ἀλλὰ Εὐφη-
μονμόνον· Εὐφημος δ' ἀρχὸς Κικόνων ἦν αἰχμητῶν
(B 864), ὡς ἂν πλείοσιν ἡγεμόσι χρωμένων. A.

80 Πατρόκλῳ περιβάς Τρώων τὸν ἄριστον ἐπε-
φνεν (Euphorbum): πρὸς τὴν περίβασιν (A 37). Τρὼς ἄρα
ὁ Εὐφορβος. ἀλλὰ καὶ Δάρδανος· οἱ ἄρα Δάρδανοι Τρῶες
(Ar. 235). καὶ ὅτι ἀντὶ τοῦ τὸν ἐν τοῖς Τρωσὶν ἄριστον·
οὐ γάρ ἐστιν ὡς Μυρμιδόνων τὸν ἄριστον (Σ 10). A.
Cf. p. 31.

86 οὐταμένην ὠτειλήν: ἡ διπλῇ ὅτι παρητυμολό-
γησεν τὸ ὄνομα. A. Ar. 69.

92 κεῖται ἐμῆς ἔνεκ' ἐνθάδε τιμῆς: ἡ διπλῇ ὅτι
ἡ τιμὴ ἀντὶ τῆς τιμωρίας καὶ νῦν (A 159) τέτακται· ἔνεκα
ἐμοῦ κεῖται τιμωρούμενος τοὺς Τρῶας (Ar. 153). A.

93 μή τις μοι Δαναῶν νεμεσήσεται: ἀντὶ τοῦ νεμεσήσεται. A. Cf. p. 13.

112 (cor leonis) παχνοῦται, ἄεκων δέ τ' ἔβη ἀπὸ μεσσαύλοιο: ἡ διπλῇ ὅτι τὴν κατὰ ἀγρόν ἐπαυλιν μέσσανλον· οἱ δὲ Ἀττικοὶ τὴν μέσσην θύραν τῆς αὐλῆς, τὴν διορίζουσαν τὴν τε γυναικωνίτιν καὶ τὸν ἀνδρῶνα (Ar. 153). τὸ δὲ παχνοῦται, πύγνυται, φρίσσει, ἀπὸ τῆς μάχης διὰ τὴν αὐλήν (? ἀπὸ τῆς πάχνης διὰ τὴν λύπην? L.) A.

115 Αἴαντα μέγαν, Τελαμῶνιον νιόν: ὅτι πάλιν μέγαν εἶπε τὸν Τελαμῶνος Αἴαντα κατὰ σύγκρισιν τοῦ Ὀι-λιάδου· ἐκεῖνος γὰρ μικρότερος· μείων οὐ τι τόσος γε ὅσος Τελαμῶνιος (B 528). A. Ar. 8 sq.

125 Ἐκτωρ μὲν Πάτροκλον, ἐπεὶ κλυτὰ τεύχε' ἀπηύρα, ἔλχ', ἔν' ἀπ' ὧμοισιν κεφαλὴν τάμοι ὀξεί χαλκῷ.

Aristonicus sic fere scripsit: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ δοκοῦν μάχεσθαι· οὐ γὰρ αὐτὸς ἦν ὁ Ἐκτωρ ὁ σκυλεύσας τὸν Πάτροκλον, ἀλλ' ἀπ' αὐτοῦ περιόντος ἀφείλετο τὰ ὄπλα πρώτως Ἀπόλλων, ὁ δὲ αὐτὸν γυμνὸν ἔτρωσε· λῦσε δέ οἱ θώρηκα ἄναξ Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων (Π 793). ὁ δὲ Διονύσιος τὸ σημεῖον φησιν, ὅτι ἥλλακται πτώσις Πάτροκλον ἐπεὶ κλυτὰ τεύχε' ἀπηύρα ἀντὶ τοῦ Πατρόκλου (cf. p. 21). A. In cod. hoc schol. sic incipit: ἡ διπλῇ ὅτι ἔοικε παρεπιτιμῶντι ὁ Ἀρίσταρχος τῷ Ὀμήρῳ· οὐ γάρ — de quo v. Ar. 17. Ego scripsi πρώτως pro οὕτως: v. ad Π 810.

126: ἡ διπλῇ ὅτι νῦν (sed non Σ 155 L.) οἰκείως ἔχει τὴν ὄρεξιν ταύτην ὁ Ἐκτωρ ἔλκειν, ἵνα ἀφέληται τὴν κεφαλὴν, τὸ δὲ σῶμα τοῖς κυσὶ ῥίψη· οὐδέπω γὰρ ὁ Γλαῦκος ὠνείδισεν αὐτὸν ὡς ἀμελοῦντα τῶν συμμάχων, ὅτι τὸ Σαρπηδόνος σῶμα ὑπὸ τοῖς Ἀχαιοῖς ἀφῆκε γενέσθαι· δεῖν οὖν πολεμήσαντα καὶ ἀνθελκύσαντα τὸν Πάτροκλον ῥυσιάσαι (163) μέχρι ἂν ἀποδῶσιν ἐκεῖνοι τὸν νεκρὸν τοῦ Σαρπηδόνος καὶ τὰ τεύχη, ἀντικομιζόμενοι τὸν Πάτροκλον· δοκοῦσι γὰρ τὸν Σαρπηδόνα ὑπὸ τῶν Ἀχαιῶν ἡρθαι καὶ κείσθαι ἐπὶ τῶν νεῶν, οὐκ εἰδότες ὅτι ὑπὸ Ἀπόλλωνος εἰς Λυκίαν ἀναρπασθεὶς ἀποκεκόμισται. A.

(leo) ᾧ ῥά τε νήπι' ἄγοντι συναντήσονται ἐν ὕλῃ
135 ἄνδρες ἐπακτιῆρες· ὁ δὲ τε σθένει βλεμεαίνει,
πᾶν δέ τ' ἐπισκύνιον κάτω ἔλκεται ὅσσε καλύπτων:

P.

134. 135. 136: παρὰ Ζηνοδότῳ καὶ ἐν τῇ Χίῳ οὐκ ἴσαν οἱ γ' οἱ στίχοι. ἴσως φαῖν ἐνιοι, ὅτι οἱ ἄρσενες λέοντες οὐ σκυμναγωγοῦσιν, ἀλλὰ θήλειαι μόναι. κατὰ δὲ τὸ ἄρσενικὸν καὶ ἐπὶ τῆς θηλείας τέτακται ὁ λέων, καὶ ἔστιν ἐπίκοινον. A. Hoc recepimus quamquam Didymi esse videtur: quoniam Aristonicum aut eadem aut similia adnotasse certum est.

151 κάλλιπες Ἀργεῖοισιν ἔλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι: ἡ διπλῇ ὅτι τὰ ἐλώρια οὐκ ἔστι βρώματα, ὡς οἱ γλωσσογράφοι (Ar. 44) ἀλλ' ἐλκύσματα (Ar. 110). A.

153 νῦν δ' οἷ οἱ (Sarpedoni) ἀλακμέμεναι κύνας ἔτλης: ἡ διπλῇ ὅτι ὑπόνοια τοῖς Τρωσὶν ἐγένετο ὡς κυνοβρώτου τοῦ σώματος ἐσομένου, εἰ μὴ τὸν Πάτροκλον ἀνθελκύσαιεν καὶ ὑφ' αὐτοῦς ἔχοιεν εἰς ἀνταπόδοσιν τῶν περὶ Σαρπηδόνος· ἄριστος γὰρ οὗτος, ὥστε μὴ ἀμεληθῆναι τὴν ἀνακομιδὴν τοῦ σώματος αὐτοῦ, ἐξ οὗ συνέβαινεν ἀνταποδίδοσθαι τὸν Σαρπηδόνα. διὸ ἐπιφέρει τοίου γὰρ θεράπων πέφατ' ἀνέρος, ὃς μὲγ' ἄριστος Ἀργείων παρὰ νηυσὶ (164). A. τῶν περὶ Σαρπηδόνος scripsi pro τὴν περὶ. — συνέβαινεν est συνέβαινεν ἄν: v. ad B 328.

ἡ διπλῇ [περιεσιγμένη, quae apparet in textu L.] ὅτι Ζηνοδότος γράφει κύον ἔτλης. ἄλογον δὲ. A.

162 αἰψά κεν Ἀργεῖοι Σαρπηδόνος ἔντεα καλὰ

λύσειαν, καὶ κ' αὐτὸν ἀγοίμεθα Ἴλιον εἴσω: ἡ διπλῇ ὅτι οὐκ ἴσασιν οἱ περὶ τὸν Γλαῦκον εἰ ἀποκεκόμισται ὁ Σαρπηδὼν εἰς Λυκίαν, ὑπὸ τοῦ ὕπνου καὶ τοῦ θανάτου· διὸ φησιν ἀντιρρυσιάσαι τὸν Πάτροκλον, ὡς ἀνακομίσαι τὸν Σαρπηδόνα. A. ὡς ἀνακομίσαι scripsi pro ἕως ἂν κομίσαι.

ὦ πόποι, ἦ τ' ἐφάμην σε περὶ φρένας ἔμμεναι ἄλλων,

172 τῶν ὅσοι Λυκίην ἐριβώλακα ναιετάουσιν·

νῦν δὲ σευ ὠνοσάμην πάγχυ φρένας, οἷον ἔειπες.

172: μεμείωκε τὴν ἔμφασιν καὶ τὰ τοιαῦτα εἶωθεν ἀθετεῖν ὁ Ἀρίσταρχος (Ar. 360). A.

173: ὅτι νῦν μὲν ὀρθῶς ἔχει, ἐν δὲ τῇ Ξ (95) κακῶς ἐντεῦθεν μετενήκεται. A.

ἀφείλετο νίκην

178 ῥηιδίως, ὅτε δ' αὐτὸς ἐποτρύνει μαχέσασθαι: ἡ διπλῇ ὅτι ἀκαταλλῆλως καὶ ἰδίως ἐπενήνοχε τὸ ὅτε

P.

δ' αὐτός· ἔδει γὰρ ἢ οὕτως εἰπεῖν, τότε δ' αὐτὸς ἐποτρύνει, ἢ προσληπτέον ἔξωθεν τὸ ἔστιν, ὥστε γίνεσθαι τὸ πληρὲς ἔστι δ' ὅτε καὶ αὐτὸς ἐποτρύνει μάχεσθαι. A.

193 Ἰλιον ἱρήν: ὅτι θηλυκῶς εἶπε τὴν Ἰλιον. A.

197 γηράς: ἡ διπλῇ ὅτι [οὕτως εἰώθασι σχηματίζειν] ἀντὶ τοῦ γηράσας. A. Quae inclusimus, adscripsit aliquis admoniturus aut omnino tales syncopas usitatas esse, ut ἐπιπλῶς et ὑποφθάς quae in B feruntur, aut in hoc ipso verbo cujus omnes casus in Etymol. feruntur. Aristonicus autem fortasse non tantum rariorem formam notavit, sed ex hoc versu ubi juncta sunt γηράς — ἐγήρα confirmari voluit, γηράς Homero ab γηράω duci, ut paretymologias notare solet: v. c. Z 192 Ξ 518 P 86. L.

201 ἃ δεῖλ', οὐδέ τί τοι θάνατος καταθύμιός ἐστιν, ἔς δὴ τοι σχεδὸν εἴσι.

201: ἡ διπλῇ ὅτι οὕτως εἶρηκε καταθύμιος, ἀντὶ τοῦ κατὰ ψυχὴν ἐστιν, οὐ μεριμνᾷς περὶ τοῦ θανάτου. ἡμεῖς δὲ ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν καταθύμιον τὸ ἀρεστόν (Ar. 149). A.

202: οὐχ οὕτως παρειληπται ὥς ἡμεῖς ἐν τῇ συνηθείᾳ τᾶσσομεν διστακτικῶς τὸ σχεδόν, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἐγγύς (Ar. 100). A.

211 (Ἄρης) δεινὸς Ἐνυάλιος: ἡ διπλῇ ὅτι ἐπιθετικῶς ἀπὸ τῆς Ἐννοῦς πολεμικῆς οὐσης ὁ Ἄρης Ἐνυάλιος, ὥς καὶ Ἀρήϊός τις ἀπὸ τοῦ Ἄρεως· οὐχ ὥς οἱ νεώτεροι Ἐννοῦς υἱόν, οὐδὲ ὥς Ἀττικοὶ διαφέροντα τοῦ Ἄρεως θεόν τινα. A. Cod. οὐδὲ Ἀττικοὶ ὥς διαφέροντα. Corr. L. Ar. 181.

218 Χρομίον τε καὶ Ἐννομιον οἰωνιστήν: ὅτι τὸν ἐν τῷ διακόσμῳ Χρόμιν εἰρημένον (Μυσῶν δὲ Χρόμις ἦρχε B 858) νῦν Χρομίον εἶρηκε διὰ τὸ μέτρον. ὁ δὲ Διονύσιος, εἴ τις ζητοίῃ γρησὶ πότερον παραπεποιήται, εἵπομεν ἂν τὸν Χρομίον· εὐλογον γὰρ ἐκεῖ τὸ ὄνομα πρῶτον — A. Addendum videtur: — εἰρημένον ὑγιὲς εἶναι. L.

καὶ ἕτερον παραδίδωσιν Ἐννομοκ ὑπὸ Ὀδυσσεὺς ἀνηρημένον (A 422). A.

220 κέκλυτε μυρία φῦλα περικτιόνων ἐπικούρων.

οὐ γὰρ ἐγώ —: ἡ διπλῇ ὅτι ἀπὸ τοῦ γάρ ἤρξατο, ὥς καὶ ἐπ' ἐκείνου ᾧ φίλοι, οὐ γάρ τ' ἴδμεν ὅπῃ ζόφος (κ 190). A.

P.

237 καὶ τότε ἄρ' Αἴας εἶπε βοῇν ἀγαθὸν Μενέ-
λαον· ἡ διπλῇ ὅτι ἡ πρὸς ἐλλείπει, ἔν' ἡ προσεῖπε τὸν
Μενέλαον. καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (ψ 191) ἦστο κάτω ὁρώων,
ποτιδέγμενος εἴ τί μιν εἴποι, προσεῖποι. A. Cf. p. 26.

240 οὐ τι τόσον νέκνος πέρι δεΐδία Πατρόκλοιο·
ἡ διπλῇ ὅτι ἄδηλον πότερον περὶ νέκνος Πατρόκλου ἢ περὶ
Πατρόκλου τοῦ νέκμος γεγονότος. ἀναστρεπτιόν δὲ τὴν πρό-
θεσιν, ὅπως τὸ ἐξῆς γένηται περὶ νέκμος. A.

242 ὅσσον ἐμῇ κεφαλῇ περὶ δεΐδία. Herodianus:
ἐνθάδε οὐκ ἀναστρεπτιόν τὴν πρόθεσιν, ἐπεὶ δοκεῖ ἀντι-
τῆς ὑπὲρ κείσθαι καὶ ἐνηλλάχθαι πτώσις· ἀντὶ γὰρ τοῦ ὑπὲρ
ἐμῆς κεφαλῆς. — διὸ καὶ σημειὸν παρὰκειται. A. Scilicet
propter commutatum casum, non propter commutatam praepo-
sitionem. Lehrs qu. ep. 90, not. Cf. p. 23.

ὦ φίλοι Ἀργείων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,

οἳ τε παρ' Ἀτρεΐδης Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ

250 δῆμια πίνουσιν· πρὸς τὴν ἀποστροφὴν· οὐ γὰρ
εἶπε πίνετε (cf. p. 17). δῆμια δὲ τὰ παρὰ τοῦ δήμου ἐξαι-
ρέτως διδόμενα τοῖς βασιλεῦσιν. A.

260 τῶν δ' ἄλλων τίς κεν ἦσι φρεσὶν οὐνόματ' εἴποι,
ὅσοι δὲ μετόπισθε μάχην ἤγειραν Ἀχαιῶν;

260: ἡ διπλῇ περιεστιγμένη ὅτι Ζηνόδοτος τοῦτον καὶ
τὸν ἐξῆς ἠθέτηκεν. οὐδὲν δὲ ἔχουσιν εἰς ἐπαιτίαισιν, ἀλλ'
αὔξουσιν τὸ μέγεθος τῆς ὑπὲρ Πατρόκλου μάχης. A.

272 μίσησεν δ' ἄρα μιν δῆριον κυσὶ κύρμα γε-
νέσθαι. μίσησε: ἰδίως κέχρηται τῇ λέξει, καὶ ἅπαξ γε νῦν
μόνον. λέγει δὲ μισητὸν ἡγήσατο ἐγκύρημα γενέσθαι κυσὶ
τὸν Πάτροκλον. A.

A versu 277 ad 577 eadem recentiori manu quae versus
trecentos et unum supplevit Iliados E, adjectis itidem sex mem-
branis, non sine mendis codex descriptus est. Villosio. Unde
etiam hic omnia genuina Aristonici scholia perierunt.

291. 292. Hic recte leguntur, non O 449, ubi v. L.

306 Σχεδὶον μεγαθύμου Ἰφίτου νῖόν. De Sche-
dio homonymo v. B 517.

307 ἐν κλειτῷ Πανοπῇ. De forma nominis Πανο-
πεύς v. B 520.

διαστάντες τανύουσιν

P.

392 κυκλός, ἄφαρ δέ τε —: Ζηνόδοτος κύκλω, Ἀρίσταρχος κύκλος ὡς πληθὺς ἀπονέοντο (Ο 305)· καὶ ἐπὶ Μενελάου ὁμοίως ἐν τῇ Δ 212 (ubi revera κύκλος ab eo scriptum esse testatur Herodianus). V. Haec fluxerunt ex Aristonico. Quae sequuntur in eodem cod. (οἱ δὲ ἄλλοι ἐπίρρημα, καὶ παροξύνουσιν) Herodiani videntur esse; ultima (ἀλλ' ἔδει κυκλόφι) de suo addidit.

404 τείχει ὑπο Τρώων: Ζηνόδοτος ἀπὸ τοῦ τείχει ὑπο Τρώων ἕως τοῦ χάλκεον οὐρανόν (425) οὐ γράφει. Ἀρίσταρχος μόνον ἀθετεῖ ὡς δέ τις αὐτῶν Τρώων (420). V.?

456 ὡς εἰπὼν ἵπποισιν ἐνέπνευσεν μένος ἡν: οὕτως Ἀρίσταρχος. Ζηνόδοτος δὲ μένος πολυθαρσὲς ἐνῆκε καὶ προστίθῃσιν αὐτὸς δ' Οὐλυμπον δὲ μετ' ἀθανάτοισι (?) βεβήκει. V.?

545 (Minerva) οὐρανόθεν καταβᾶσα· προῆκε γὰρ εὐρύοπα Ζεὺς: Ζηνόδοτος ἀθετεῖ. τινὲς οὐδὲ γράφουσι. πῶς γὰρ ἐν τῇ Ἰδῇ ὣν ὁ Ζεὺς αὐτὴν πέμπει, ἥ δὲ οὐρανόθεν κάτεισιν; ἢ ὅτι οὐρανὸν τὸν ὑπερνέφιον ὀνομάζει τόπον (ut Idae quoque cacumina sicut Olympi ultra nubes extendantur in illas regiones, quas etiam οὐρανόν dicit, Ar. 171). V.?

582 Ἐκτορα δ' ἐγγύθεν ἰστάμενος ὥτρυνεν Ἀπόλλων: ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει Ἐκτορα δὲ φρένα διὸς Ἀρης ὥτρυνε μετελθών. πόθεν δὲ οὕτως ὁ Ἀρης ἐξαίφνης πάρεστι; A.

(Apollo in Phaenopis persona loquitur:)

587 οἶον δὴ Μενέλαον ὑπέτρεσας, ὅς το πάρος περ μαλθακὸς αἰχμητής: τὸ σημεῖον ὅτι οὐχ ὡς τῷ ὄντι μαλθακοῦ αἰχμητοῦ ὄντος τοῦ Μενελάου ληπτεόν, ἀλλὰ τὸ πρόσωπον πολέμιον ὃν εἰς διαβολὴν λέγει· ἀρηίφιλον γὰρ ὁ ποιητής αὐτὸν καλεῖ (Γ 52). AB. Hoc ideo videtur annotasse, quia mite et placabile Menelai ingenium multos sine dubio induxit interpretes, ut imbecillem eum vel inertem a poeta fingi opinarentur, locis quibusdam speciosis qualis hic est, utentes ad sententiam firmandam.

καὶ τότε ἄρα Κρονίδης ἔλετ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν μαρμαρέην, Ἰδὴν δὲ κατὰ νεφέεσσι κάλυπεν,

595 ἀστράψας δὲ μάλα μεγάλ' ἔκτυπε, τὴν δ' εἰτίναξεν.

594: ἡ διπλῇ ὅτι ἴδιον ὑποτίθεται τῆς αἰγίδος τὸ

P.

ἀνέμων ποιεῖν συστροφάς. ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ δὲ καταιγίδες αἰ
πνοαὶ αἱ κάτω αἰσούσαι. A. Post συστροφάς excidit opinor
ἀπὸ τοῦ αἰσούσιν. Fortasse etiam scripsit deinde: αἰγίδες καὶ
καταιγίδες, cf. ad B 148. L. Ceterum v. Ar. 192.

595: ἡ διπλῇ περιεστιγμένη ὅτι Ζηνόδοτος γράφει γῆν
δ' εἰνάξε· οὐκ εὖ· ταύτην γὰρ ἐπισείων ἀνέμους ποιεῖ. διὸ
λέγει αὐτὸς ἐπισείησιν ἐρεμνὴν αἰγίδα πᾶσιν (A167).
A. οὐκ εὖ ins. L.

597 φόβοιο: ἡ διπλῇ οὕτω ἀντὶ φυγῆς (Ar. 89). A.

599 (βλήτο γὰρ ὦμον) ἄκρον ἐπιλίγδην: ἡ διπλῇ
οὕτω τὸ ἐπιλίγδην μεσότητός ἐστιν. καὶ ὅτι νῦν ἄπαξ καὶ ἐν
'Οδυσεῖα (χ 278) λίγδην ἄκρον δέ (Ar. 14). A. Cf. Suid.
sub ἄκρον L.

602 Ἀλεκτρονόος: ἡ διπλῇ οὕτω οὐκ εἴρηται παρὰ
τὸν ἀλεκτρονόον τὸ ζῶον τὸ ὄνομα· οὐδέπω γὰρ ἔγνωστο. A.

608 Ἰδομενεὺς ἀκόντισε: τὸ σημεῖον ὅτι ἐπ' Ἰδο-
μενέα (cf. p. 24). A.

628 τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε μέγας Τελαμώνιος
Αἴας: οὕτω ἐπὶ δύο τοῖσι. V. ad Φ287. Cf. Pal. ε202 η47.

632 Ζεὺς δ' ἔμπεης πάντ' ἰθύνει: τὸ ἔμπεης ἀντὶ
τοῦ ὁμοίως τέτακται („quod videtur Aristonici esse“ Ar. 145). A.

οὐδ' ἐτι φασίν

Ἔκτορος ἀνδροφόνοιο μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους
639 σχήσεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσιν πεσέεσθαι:
ἡ διπλῇ πρὸς τὸ ἀμφίβολον, αὐτοὺς ἐμπεσεῖσθαι ταῖς ναυ-
σὶν ἢ τὸν Ἔκτορα. πιθανώτερον δὲ τὸν Ἔκτορα. ἐμπε-
σεῖσθαι ἐνσεῖσιν. A. Ita Pluyg. p. 1 in cod. legi dicit; edi-
tores: Ἔκτορα ἐμπεσεῖσθαι ταῖς ναυσί. Cf. ad I 235 A824
M 107 O 56.

644 ἥρρι γὰρ κατέχονται: ἡ διπλῇ ὅτι ἄερα τὴν
σκοτίαν καλεῖ (v. ad 649, Ar. 109). A.

649 αὐτίκα δ' ἥερα μὲν σκέδασεν καὶ ἀπῶσεν
ὁμίχλην: ἡ διπλῇ ὅτι σαφῶς τὴν σκοτίαν ἄερα λέγει· ἔστι
γὰρ ταὐτὸν τῷ ὁμίχλη· καὶ ἀπῶσε τὸν ἄερα, ὃ ἐστι ὁμίχλην
(Ar. 109). A.

651 καὶ τότ' ἄρ' Αἴας εἶπε βοὴν ἀγαθὸν Με-
νέλαον: ἡ διπλῇ ὅτι οὐκ εἶπε βοὴν ἀγαθῷ Μενελάῳ ἀλλὰ

κατὰ παράλειψιν τῆς προθέσεως, πρὸς βοήν ἀγαθὸν Μενέλαον. A. Cf. p. 26.

657 βῆ δ' ἰέναι ὥς τις τε λέων ἀπὸ μεσσαύλοιο,
ὅς τ' ἐπεὶ ἄρ κε κάρμησι κύνας τ' ἄνδρας τ' ἐρε-
θίζων —

657: μεσσαύλοιο: τῆς ἐπ' ἀγρῷ ἐπαύλεως (Ar. 153). A.

658: οὐ ὁ κέ περισσὸς ἢ ὑφ' ἔν κεκάρμησι (cf. p. 11). A.

περὶ γὰρ δίδε, μή μιν Ἀχαιοί

667 ἀργαλέον πρὸ φόβοιο ἔλωρ δῆϊοισι λίποιεν.

667 πρὸ φόβοιο: ὅτι ἀντὶ τοῦ ὑπὸ φόβου, ὃ ἐστὶν ὑπὸ φυγῆς (Ar. 89) καὶ ὅτι ἔλωρ ἔλεμα (Ar. 110). A.

ὥς τότε σοὶ Μενέλαε διοτρεφὲς ὅσσε φαεινὸ

680 παντίσσε δινεΐσθην πολέων κατὰ ἔθνος ἐταίρων,
εἴ που Νέστορος υἱὸν ἐτι ζῶοντα ἴδοιτο.

681: οὕτως αἱ Ἀριστάρχειοι, ἴδοιτο. τίς; τὰ προκει-
μενα ὅσσε· διὸ καὶ τὸ σημεῖον. ἢ νοητέον ἀποστροφὴν λό-
γου ἀπὸ τοῦ πρὸς τὸν Μενέλαον εἰς τὸν περὶ αὐτοῦ λόγον.
A. Ita scripsi pro ἀποστρ. λ. πρὸς τὸν Μενέλαον ἀπὸ τοῦ
περὶ αὐτοῦ λόγου. Cf. p. 16. Ceterum non tantum Aristonici
verba mutata, sed etiam illa prior explicatio an Aristarchea sit,
non caret dubio.

694 Ἀντίλοχος δὲ κατέστυγε μῦθον ἀκούσας:
κατεστύγνασεν, ἡνιάθη (haec certe Aristonici explicatio: v.
O 183). A.

700 τὸν μὲν δακρυχέοντα πόδες φέρον: ἡ διπλῇ
οὐ οὕτως εἴωθε λέγειν, οἱ πόδες ἔφερον, οὐχὶ τοὺς πόδας·
πρὸς Ζηνόδοτον μεταγράφοντα (Z 511) ῥίμψ' ἐὰ γούνα
φέρει. A.

702 οὐδ' ἄρα σοὶ Μενέλαε διοτρεφὲς ἥθελε θυμός

703 τειρομένοις ἐτάροισιν ἄμυνέμεν.

705 ἄλλ' ὃ γε τοῖσιν μὲν Θρασυμήδεα δῖον ἀνῆκεν.

702: οὐ πάλιν (681) ἀπέστροφε (cod. εφεν) τὸν λόγον.
A. Cf. p. 16.

705: ἡ διπλῇ ὅτι ἀπέστροφεν (cod. εφεν) ἐκ τοῦ πρὸς
αὐτὸν εἰς τὸν περὶ αὐτοῦ λόγον. AB. Cf. p. 16.

714 Τρώων ἐξ ἐνοπῆς θάνατον καὶ κῆρα φύγω-
μεν: ὥσπερ βοῖν λέγει τὴν μάχην ἀπὸ τοῦ ἀλαλαγμοῦ, οὕ-
τως καὶ ἐνοπῆς νῦν ἀπὸ μέρους τῆς μάχης ἐστίν. A. Hoc

pro Aristarcheo attulit Lehrs. Ar. 152; quod tamen non exploratum est.

719 (Ajax ad Menelaum) νῶι μαχησόμεθα: ἡ διπλὴ ὅτι ἐντεῦθεν τοῖς νεωτέροις ὁ βασταζόμενος Ἀχιλλεύς ὑπ' Αἴαντος, ὑπερασπίζων δὲ Ὀδυσσεὺς παρῆνται. εἰ δὲ Ὅμηρος ἔγραφε τὸν Ἀχιλλέως θάνατον, οὐκ ἂν ἐποίησε τὸν νεκρὸν ὑπ' Αἴαντος βασταζόμενον, ὥς οἱ νεώτεροι. A. Ar. 178.

756 (ψαρῶν νέφος — ἡ ἐκ κολοιῶν) ὁξέα κεκλήγοντες: πρὸς τὸ σημαίνονμενον ὑπῆντησεν. A. Cf. p. 32.

ΕΙΣ ΤΗΝ Σ.

7 ἀτυζόμενοι πεδίοιο: ἡ διπλὴ ὅτι λείπει ἡ διὰ, φεύγοντες διὰ τοῦ πεδίου (cf. p. 26). ABV.

Achilles loquitur: καὶ μοι ἔειπεν (Thetis)

10 Μυρμιδόνων τὸν ἄριστον ἐτι ζῶντος ἐμεῖο
χερσὶν ὑπο Τρώων λείψειν φάος ἡελίοιο.

10: ἡ διπλὴ πρὸς τὸ ἀμφίβολον, πῶς Μυρμιδόνων ἄριστον λέγει τὸν Πάτροκλον Λοκρὸν ὄντα. A. Cf. schol. ad v. 10, 11 in eodem cod. et ad P 80.

11 χερσὶν ὑπο Τρώων: ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τῶν χειρῶν τῶν Τρώων. A. Cf. p. 23.

23 ἀμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἐλὼν κόνιν αἰθαλόεσσαν
χεύατο καὶ κεφαλῆς — 23: ὅτι τὴν ἀπὸ πυρὸς τέφραν κόνιν λέγει. διὸ καὶ αἰθαλόεσσαν αὐτὴν λέγει (Ar. 152). A.

28 δμῳαὶ δ', ἄς Ἀχιλεὺς ληίσσαιο: ἐκ λαφυραγωγίας ἐκτήσατο. A. Ar. 198.

34 δειδίκε γάρ (Antilochus) μὴ λαιμὸν ἀπαμήσειε σιδήρῳ: ἡ διπλὴ ὅτι ἀμφίβολον, μὴ τὸν ἑαυτοῦ λαιμὸν ὁ Ἀχιλλεύς, ἢ τὸν Ἀντιλόχου. A.

πᾶσαι ὅσαι κατὰ βένθος ἄλως Νηρηίδες ἦσαν.

39 ἐνθ' ἄρ' ἔην Γλαυκὴ τε Θάλειά τε Κυμοδόκη
τε κτλ. — 49.

39: ὁ τῶν Νηρείδων χορὸς προσηθέτηται καὶ παρὰ Ζηνοδότῳ ὡς Ἑσιόδειον ἔχων χαρακτῆρα. Ὅμηρος γὰρ κατὰ τὸ κοινὸν Μούσας λέγει καὶ Εἰλειθυίας, ἀλλ' οὐκ ὀνόματα. γελοῖόν τε ἐξ ὀνόματος προθέμενον εἰπεῖν πάσας, ὥπερ ἀποκαμιόντα εἰπεῖν (potius ἐπαγαγεῖν, ut Eustathius vide-

Σ.

tur habuisse 1131. 23 L.) ἄλλαι δ' αἱ κατὰ βένθος ἄλως Νηρηίδες ἦσαν. A. Huic Aristonici adnotationi continuata sunt sequentia: ὁ δὲ Καλλίστρατος οὐδὲ ἐν τῇ Ἀργολικῇ φησὶν αὐτοὺς φέρεσθαι. τό τε ἐνθα οὔτε χρόνον σημαίνει οὔτε τόπον. διακόπτεται τε ἡ λύπη τῷ καταλόγῳ. — De ἐνθα hoc puto vult. Neutri hic significationi locus: temporali neutiquam, sed nec locali. Nam si ἐνθα pertinet ad βένθος ἄλως v. 38, importunum hoc: κατὰ βένθος ἄλως ἦν, ἄλλαι θ' αἱ κατὰ βένθος ἄλως ἦσαν. Nec commode ἐνθα pertinere potest ad antrum, ubi ad lugentem Thetidem conveniebant; nam sic requiras potius: et reliquae Nereides quae in mari sunt, non quae erant. Illud autem artificium quod ex Eustathio cognovimus, hic scholiasta si noverat, contempsit jure. Videmus enim ex Eustath. 1130 init. quosdam sic interpretatos esse: omnes ad Thetidem congregabantur Nereides, quae tum in mari aderant nec forte aberant. L.

57 τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα φυτόν ὡς γουνῶ ἁλωῆς νηυσὶν ἐπιπροῆκα — 57: ἡ διπλῇ ὅτι ἡ Θέτις οὐκ ἀπελείφθη τοῦ Πηλέως οἴκου, καθάπερ οἱ νεώτεροι, δωδεκαταῖον καταλιπούσα τὸν Ἀχιλλέα, ὁ δὲ Πηλεὺς Χείρωνι παραδέδωκεν, ἵνα τραφῇ (Ar. 190). A.

τὸν δ' οὐχ ὑποδέξομαι αὐτὶς

60 οἴκαδε νοστήσαντα, δόμον Πηλῆιον εἴσω: ἡ διπλῇ ὅτι Ὀμηρος οὐκ οἶδεν, ὡς οἱ νεώτεροι ποιηταί, κερωρισμένην τὴν Θέτιν ἀπὸ τοῦ Πηλέως ὑπὸ τὴν Ἀχιλλέως γένεσιν· ἀλλ' ὅτι καὶ μετὰ τὸν Τρωικὸν πόλεμον σύνεσι, λέγει (Ar. 190). A.

71 ὁξὺ δὲ κωκύσασα. ὠκύ est pro ὠκέως: Ξ 418.

77 παθεῖν τ' ἀέκῃλια ἔργα: ἡ διπλῇ πρὸς τὴν συναλοιφήν, ὅτι ἀέκῃλια ἐκληπτέον κατὰ ἀπόφασιν τοῦ ἐκῃλου, ἐφ' οἷς οὐχ οἷόν τε ἡσυχάζειν. A.

παιδὸς ἀποφθιμένοιο τὸν οὐχ ὑποδέξεται αὐτὶς

90 οἴκαδε νοστήσαντα: ἡ διπλῇ ὅτι πάλιν συνοικεῖ τῷ Πηλεὶ ἡ Θέτις (Ar. 190). A.

93 Πατρόκλοιο δ' ἔλωρα Μενoitιιάδεω ἀποτίση: ἡ διπλῇ ὅτι ἔλωρα οὐ βρώματα ἀλλὰ ἐλκύσματα (Ar. 110). A.

103 οἱ δὲ πολέες δάμεν Ἑκτορι δίῳ: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ ὑφ' Ἑκτορος δίου (cf. p. 24). A.

117 οὐδὲ γὰρ οὐδὲ βίη Ἑρακλῆος φύγε κῆρα: ἡ διπλῇ ὅτι οὐκ οἶδεν ἀθάνατον τὸν Ἑρακλέα. A. Cf. alterum schol. in eod. cod. Ar. 186.

(καί τινα Τρωιάδων-ἀδινὸν στοναχῆσαι ἐφείην)

125 γνοῖεν δ' ὥς δὴ δηρὸν ἐγὼ πολέμοιο πέπαυμαι: ὅτι ἀντὶ τοῦ ἵνα γνῶσιν. A. Cf. p. 12 not. et p. 33.

130 ἀλλὰ τοι ἔντεα καλὰ μετὰ Τρώεσσι ἐχονται: ἡ διπλῇ ὅτι ἐχονται καὶ οὐκ ἔχεται. A. Cf. p. 15.

136 ἦ ὣθ' ἐν γὰρ νεῦμαι, ἅμ' ἡελίῳ ἀνιόντι, τεύχεα καλὰ φέρουσα παρ' Ἑφαιστοῖο ἀνακτος.

136: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ νεῦμαί ἐστιν ἐπὶ τοῦ ἐνεστώτος, ἀντὶ τοῦ νέομαι· βούλεται δὲ εἰπεῖν ἐλεύσομαι (cf. p. 6.). καὶ ὅτι ἐν μιᾷ νυκτὶ κατεσκευάσται τὰ ὄπλα. A.

140 ὑμεῖς μὲν νῦν δῦτε θαλάσσης εὐρέα κόλπον: ὅτι τὸν Ἑλλήσποντον στενὸν ὄντα εὐρέα ἐκάλεσεν. A. Etiam hinc apparet epitheta perpetua interdum non significare (cf. Ar. 222 et ad Σ 416).

148 τὴν μὲν ἄρ' Οὐλυμπόν δὲ πόδες φέρον: πρὸς Ζηνόδοτον μεταγράφοντα (Z 511) ῥίμφ' ἐὰ γούνα φέρει. καὶ ὅτι λέγει πόδες αὐτὴν ἔφερον, οὐκ αὐτὴ τοὺς πόδας. A.

Ἐκτωρ τε Πριάμοιο πάις, φλογὶ εἵκελος ἀλκὴν.

155 τρεῖς μὲν μιν μετόπισθε ποδῶν λάβε φαίδιμος

Ἐκτωρ

ἐλκόμεναι μεμαῶς, μέγα δὲ Τρώεσσι ὁμόκλα.

155: ἡ διπλῇ περιεστιγμένη ὅτι Ζηνόδοτος γράφει οὕτως Ἐκτωρ τε Πριάμοιο πάις (πάις deest) σὺ εἵκελος ἀλκὴν, ὅς μιν τρεῖς μετόπισθε ποδῶν λάβε καὶ μέγ' αὐτεῖ, ἐλκόμεναι μεμαῶς, κεφαλὴν δὲ ἐ θυμὸς ἀνώγει πῆξαι ἀνὰ σκολόπεσσι (cod. σκόλοπας οἱ) ταμόνθ' ἀπαλῆς ἀπὸ δειρῆς, κακῶς. οὐ γὰρ ὑπὸ τοῦτον τὸν καιρὸν ὃ Ἐκτωρ ἐλκῦσαι τὸν Πάτροκλον ἐβούλετο, ἵνα αἰκίσσῃται, ἀλλ' ἐμπροσθεν (P 125). ὅτε δὲ Γλαῦκος ὠνείδισε τῷ προλελοιπότι τὸ σῶμα τοῦ Σαρπηδόνος τοῖς Ἀχαιοῖς, τότε ἐλκῦσαι φιλοτιμεῖται τὸν Πάτροκλον εἰς ἀντικατάλλαξιν τοῦ Σαρπηδόνος, οὐκ εἰς αἰκίαν. ὅταν μὲν οὖν ὕστερον (176) ἡ Ἴρις εἶπῃ τῷ Ἀχιλλεῖ, ὅτι βούλεται ὃ Ἐκτωρ τὸν Πάτροκλον αἰκίσασθαι, νοητέον μὴ τάληθες (ins. αὐτήν)

Σ.

ὑποφαίνειν, ἀλλὰ παρορμηῆσαι αὐτὸν εἰς τὴν κατὰ τῶν βαρβάρων ὀργήν. Α.

160 (Hector) σιάσκει μέγα ἰάχων· ἡ διπλῇ περιεστιγμένη ὅτι Ζηνόδοτος γράφει μέγα ἀχέων. πρὸς τί δὲ λυπούμενος ἐστήκει, ἀλλ' οὐκ ἰάχων καὶ ἐπεγκελευόμενος τοῖς Τρωσὶν ἀφαιρεῖσθαι τὸν νεκρόν; Α.

οἱ δὲ ἐρύσσασθαι ποτὶ Ἴλιον ἠνεμιόεσαν
175 Τρῶες ἐπιθύουσι. μάλιστα δὲ φαίδιμος Ἔκτωρ ἐλκόμεναι μέμονεν· κεφαλὴν δὲ ἐ θυμὸς ἀνώγει πῆξαι ἀνὰ σκολόπεσσι, ταμόνθ' ἀπαλῆς ἀπὸ δειρῆς.

174: ἡ διπλῇ περιεστιγμένη ὅτι Ζηνόδοτος γράφει Ἴλιον αἰπὺ θέλοντες, καὶ τοὺς ἐξῆς ἀπὸ τοῦ ἐλκόμεναι μέμονεν ἕως τοῦ πῆξαι ἀνὰ σκολόπεσσι ἄνω μετατέθεικεν (155). ὁ μὲν οὖν Ἔκτωρ οὐκέτι ταύτην ἔχει τὴν ὀρμήν, ὡς προεῖρηται· ἡ δὲ Ἴρις ὡς πρὸς τὸ διεγείρει τὸν Ἀχιλλεῖα ταῦτα κελεύει. καὶ οὐδέποτε κατὰ τὸ οὐδέτερον λέγει Ἴλιον. Α.

186 Ὀλυμπον ἀγάννιφον· ἡ διπλῇ ὅτι ὡς ὄρος τὸν Ὀλυμπον ἀγάννιφον λέγει (Αγ. 168). Α.

191 στεῦτο γὰρ Ἥφαίστοιο πᾶρ' οἰσέμεν ἔν τεα καλὰ· ἡ διπλῇ ὅτι κατὰ διαίρεσιν (sc. πᾶρ' οἰσέμεν). καὶ τὸ στεῦτο ἀντὶ τοῦ διωρίζετο. ἀναφέρεται δὲ πρὸς τὸ στεῦτο δὲ διψάων ἐν τῇ Ὀδυσσεΐᾳ (λ 583). ΑΒ. Αγ. 106.

219 ὅτε τ' ἴαχε σάλπιγξ· ὅτι αὐτὸς οἶδε σάλπιγγας, χρωμένους δὲ τοὺς ἥρωας οὐκ εἰσάγει (Αγ. 198, 348). ΑΒ.

222 ὅπα χάλκεον· ἀμέτρως ὁ Ζηνόδοτος ὅπα χάλκεην (cf. ad Γ 484), οὐ συνεῖς ὅτι παραπλήσιόν ἐστι τὸ σχῆμα τῷ κλυτὸς Ἱπποδάμεια (Β 742) καὶ θερμὸς ἀντμῆ (h. in Merc. 110?). Α. Cf. p. 31.

230 ἔνθα δὲ καὶ τότ' ὄλοντο δυνώδεκα φῶτες ἄριστοι ἀμφὶ σφοῖς ὀχέεσσι καὶ ἔρχεσιν.

230: ἡ διπλῇ περιεστιγμένη ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἐνθάδε κοῦροι ὄλοντο δυνώδεκα πάντες ἄριστοι οἷσιν ἐν βελέεσσιν. εἰσὶ δὲ οὔτε τῇ συνθέσει Ὀμηρικοί, οὔτε τὸ οἷσιν βελέεσσιν ὑγιῶς εἴρηται τοῖς ἑαυτῶν. ἐδεῖ γὰρ τοῖς ἀλλήλων. Α.

236 κείμενον ἐν φέρτρῳ· ὅτι ἅπαξ τὸ φέτρον· ἐστι δὲ φορεῖον (Αγ. 14). Α.

Σ.

247 *πάντας γὰρ ἔχε τρόμος: Ζηνόδοτος φόβος, κακῶς, ἀγνοῶν ὅτι φόβος ἐστὶ καθ' Ὁμηρον ἢ μετὰ δέους* (cf. ad A 456) *φυγῇ. διὸ ἡ διπλῇ* (Ar. 89). A.

259 *χαίρεσκον γὰρ ἔγωγε θοῆς ἐπὶ νηυσὶν ἰαύων: ἐπαυλιζόμενος* (Ar. 151). A.

265 *ἀλλὰ περὶ πτόλιός τε μαχήσεται ἡδὲ γυναικῶν: τοῦτο σημειωτέον πρὸς τὸ ἀμυνέμεναι ὥρεσ-σιν* (E 486) *καὶ δάρων ἔνεκα σφετεράων* (I 327) *ὅτι καὶ γυναιξὶ λέγει. AV.*

274 *νύκτα μὲν εἰν ἀγορῇ σθένος ἔχομεν: πρὸς τὸ σημαινόμενον ὅτι ἐστὶ βουλευσόμεθα, τῇ βουλῇ κρατή-σομεν. A. Schol. valde decurtatum est, certe ἐν excidit ante τῇ βουλῇ. Tantum apparet, duplicem vim vocabuli ἀγορῇ de-
finitam fuisse quod non modo forum et concionem, sed etiam consilium significet. L.*

283 *οὐδὲ ποτ' ἐκπέρσει· πρίν μιν κύνες ἀργοὶ ἔδονται: ἡ διπλῇ ὅτι τοιοῦτόν ἐστι τὸ λεγόμενον, πρότε-ρον αὐτόν οἱ κύνες κατέδονται ἢ ἐκπέρσει. καὶ οὐκ ἔστιν ἑλλιπὴς ὁ λόγος, ὥσπερ οὐδ' ἐπ' ἐκείνου τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω, πρίν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν* (A 29). A.

287 *ἡ οὖπω κεκόρησθε ἐελμένοι ἔνδοθι πύ-ρων: ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει κεκόρησθον, συγ-χέων τὸ δυνικόν* (cf. p. 15). A.

291 *πολλὰ δὲ δὴ Φρυγίην καὶ Μηονίην ἐρατεινὴν κτήματα περνάμεν' ἔκει — 291: ἡ διπλῇ ὅτι ἑτέρα ἢ Φρυγία παρὰ τὴν Τροίαν. καὶ ὅτι ἑλλείπει ἡ εἰς, ἢ εἰς Φρυγίαν* (cf. p. 26). A. *καὶ Λυδία οὖπω ἐκαλεῖτο. V. Ar. 237.*

298 *νῦν μὲν δόρπον ἔλεσθε κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσι: ὅτι ἀντὶ τοῦ μὴ λύσαντες τὰς τάξεις* (Ar. 152). A.

317 *χεῖρας ἐπ' ἀνδροφόνους θέμενος στήθεσιν ἐταίρου: ἀμφίβολον πότερον τὰς αὐτοῦ ἀνδροφόνους χεῖ-ρας ὁ Ἀχιλλεύς ἐπιθεῖς τῷ τοῦ ἐταίρου στήθει ἢ τὰς τοῦ ἀνδροφόνου Πατρόκλου τῷ ἰδίῳ στήθει. βέλτιον δὲ τὸ πρότε-ρον. AD. Scholia Aristonici et Nicanoris coaluisse videntur: v. proll. ad Nican. p. 109.*

319 (leo) *ᾧ ῥά θ' ὑπὸ σκύμνους ἐλαφηβόλος ἀρ-πάσῃ ἀνὴρ: ἡ διπλῇ ὅτι οὕτως τοὺς κυνηγούς καταχρηστι-*

Σ.

κῶς λέγουσιν οἱ ποιηταί (lege λέγει ὁ ποιητής, sc. ἐλαφηβόλος clare h. l. qui leonem petit L.). A.

οὐδ' ἐμὲ νοστήσαντα

331 δέξεται ἐν μεγάροισι γέρον ἱππηλάτα Πηλεύς

οὐδὲ Θέτις μήτηρ, ἀλλ' αὐτοῦ γαῖα καθέξει: ἡ διπλῇ ὅτι συνεβίω ἡ Θέτις τῷ Πηλεῖ (Ar. 190) καὶ ὅτι οὐκ ἀπεκόμιζον τὰ ὁστὰ τῶν τετελευτηκότων ἐπὶ ξένης εἰς τὰς πατρίδας. ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὸ ὥς κ' ὁστέα παισὶν ἕκαστος οἴκαδ' ἄγῃ (H 334, Ar. 197).

339 ἄμφι δὲ σὲ Τρῳαὶ καὶ Δαρδανίδες βαθύκολποι: οὐδέποτε τὰς Ἑλληνίδας βαθυκόλπους φησί. πῶς οὖν Ζηνόδοτος γράφει ἔσπετε νῦν μοι μοῦσαι Ὀλυμπιάδες, βαθυκόλποι; (B 484). V. Fluxit ex Aristonico. Ar. 119.

341 (mulieres Trojanae) τὰς αὐτοὶ καμόμεσθα: ἐκ παρεπομένον· οἱ γὰρ κτώμενοι κακοπαθοῦσιν. A. Recepi quum propter rationem interpretandi ἐκ παρεπομένου (v. B 417), tum quia vocabulo κακοπαθεῖν libenter utitur Aristonicus, v. c. in explicando σπεύδειν et σπονδῇ Ar. 122.

351 ἐν δ' ὠτειλὰς πλῆσαν ἀλείφατος: ὅτι ὑπὸ μὲν Εὐφόρβου βέβληται ὁ Πάτροκλος, ὑπὸ δὲ Ἑκτορος οὐτίσται, καὶ συλληπτικῶς εἴρηκε πάντα τὰ τραύματα ὠτειλὰς (Ar. 70). A.

356 Ζεὺς δ' Ἥρην προσέειπε: ἡ διπλῇ ὅτι κατὰ τὸ σιωπώμενον ἐξ Ἰδης εἰς Ὀλυμπον παραγέγονεν (cod. γέγονεν) ὁ Ζεὺς, καὶ οὐ ξενιστέον ὅταν λέγῃ κατὰ συμπέρασμα. AV.

368 ὥς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον: κυρίως τὸ ἐν πλήθει λέγειν ἀγορεύειν, καὶ τὸ ἀλλήλους ἐπὶ πλήθους. ἐνταῦθα δὲ ἐπὶ δύο ἔταξε καταχρηστικῶς. A. Cod. ταῦτα pro ἐνταῦθα. Corr. Lehrs. Ar. 151.

369 Ἥφαίστου δ' ἔκανε δόμον Θέτις ἀργυρόπεζα: ὅτι ἐν Ὀλύμπῳ τὸ χαλκεῖον Ἥφαίστου. φησὶ γοῦν (148) τὴν μὲν ἄρ' Οὐλύμπον δέ. V. Ar. 186. Cf. Q ad Θ 274.

373 (εὖρε) σπεύδοντα· τρίποδας γὰρ εἰκόσι πάντας ἔτευχε: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ σπεύδοντα ἐνεργοῦντα (Ar. 122), καὶ ὅτι τὸ πάντας παρέλκει. A.

376 ὄφρα οἱ αὐτόματοι θεῖον δυσαιάτ' ἀγῶνα: ἡ διπλῇ ὅτι ἐγκεκλιμένως ἀναγνωστέον (sc. ὄφρα οἱ), ἵνα ἡ ὄφρα αὐτῷ. καὶ ὅτι θεῖον ἀγῶνα λέγει τὴν συναγωγὴν τῶν θεῶν (Ar. 152). A.

Σ.

378 οἱ δ' ἦτοι τόσσόν μὲν ἔχον τέλος, οὕατα δ' οὕπω
 δαιδάλεα παρέκειτο — 378: ὅτι ἐπὶ τῶν παρὰ μι-
 κρόν τετελειωμένων οὕτως λέγει. ὅς τὸ μὲν ἄλλο τόσον
 φοῖνιξ ἦν (Ψ 504). τοῦ δὲ καὶ ἄλλο τόσον μὲν ἔχε
 χρόα (X 322). A. οἱ δὲ γλωσσογράφοι τόσον ἀντὶ τοῦ σῶμα
 (Ar. 44). V.

392 Ἥφαιστε, πρόμολ' ὦδε: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ ὦδε
 οὕτως ὡς ἔχεις, οὐδὲν ὑπερθέμενος, καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (ζ 218)
 ἀμφίσταθ' οὕτως (leg. ἀμφίπολοι στήθ' οὕτω). A. Ar. 84.
 405 ἀλλὰ Θέτις τε καὶ Εὐρυνόμη ἴσαν, αἶ μ' ἐσάωσαν.
 ἡ νῦν ἡμέτερον δόμον ἵκει: πρὸς τὸ πρῶτον ὑπήν-
 τησε. V. Ar. 13.

ὅπλα τε πάντα

413 λάρνακ' ἐς ἄργυρέην συλλέξατο, οἷς ἐπο-
 νεῖτο: ἡ διπλῇ ὅτι λάρνακα τὴν κιβωτόν· νεωτερικὸν γὰρ
 ὄνομα ἡ κιβωτός (Ar. 152). καὶ ὅτι ἐπονείτο ἀντὶ τοῦ ἐνέρι-
 γει (Ar. 87). A.

416 δὴ δὲ χιτῶν', ἔλε δὲ σκῆπτρον παχύ: ἡ διπλῇ
 ὅτι οὐ παρέλκει τὸ παχύ, ἀλλὰ πρὸς τὸ ἐπερεΐδειν χολὸν
 ὄντα τὸν Ἥφαιστον, περὶ οὗ φησὶ πέλωρ αἶητον ἀνέστη
 (410), ὡς καὶ τὸ στησαμένη μέγαν ἱστόν (β 94). A. Hoc
 adnotare ideo non superfluum duxit, quia epithetorum signifi-
 cationem nonnumquam delitescere identidem observaverat. V.
 ad Γ 352 et Σ 136.

421 αὐτὰρ ὁ ἑρρων (Hephaestus): ὅτι ἑρρων οὐ ψιλῶς
 πορευόμενος, ἀλλὰ διὰ τὴν χολότητα ἐπαχθῶς βαδίζων
 (Ar. 109). A.

438 τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα φυτὸν ὥς γουνῶ
 ἄλωῃς (Thetis loquitur de Achille): ἡ διπλῇ ὅτι καθ' Ὀμηρον
 ἡ Θέτις ἔθρεψε τὸν Ἀχιλλέα, οὐ Χείρων ὡς οἱ νεώτεροι
 (Ar. 190). A.

κούρην ἣν ἄρα οἱ γέρας ἔξελον υἱες Ἀχαιῶν,
 445 τὴν αὔψ ἐν χειρῶν ἔλετο κρείων Ἀγαμέμνων
 ἦτοι ὁ τῆς ἀχέων φρένας ἐφθιεν κτλ.

444—456: ἀθετοῦνται στίχοι γ', ὅτι συνήγαγέ τις τὰ
 διὰ πολλῶν εἰρημμένα εἰς ἓνα τόπον, ὡς ἐκεῖνα (A 366) ὥχό-
 μεθ' ἐς Θήβας ἱερὴν πόλιν. διὰ δὲ τῶν ἐξῆς ἐπιδεί-
 κνυσιν ὅτι τε ὁ Πάτροκλος τελευτήσας ἀπώλεσε τὰ ὅπλα (v.

Σ.

ad 461) καὶ πάρεστιν ἕτερα ληψομένη. διὰ μέντοι τούτων οὐδὲν ἀναγκαῖον λέγεται· καὶ ψεῦδος περιέχουσιν· οὐ γὰρ ταῖς λιταῖς πεισθεῖς Ὀδυσσεὺς καὶ Αἴαντος ἐξέπεμψε τὸν Πάτροκλον, ἀλλ' ὕστερον ἐκουσίως ὁ Πάτροκλος κατελεήσας τὴν φθορὰν τῶν Ἑλλήνων ἐκέτευσεν δοθῆναι αὐτῷ τοῦ Ἀχιλλέως τὰ ὅπλα. Α.

ὕει ἐμῷ ὠκυμύρῳ δόμεν ἀσπίδα καὶ τρυφάλειαν καὶ καλὰς κνημίδας ἐπισφυρίοις ἀραρυίας,

460 καὶ θώρηχ'· ὃ γὰρ ἦν οἶ, ἀπώλεσε πιστὸς ἑταῖρος Τρῶσι δαμείς· ὃ δὲ κεῖται ἐπὶ χθονὶ θυμὸν ἀχεύων.

460 ὃ γὰρ ἦν οἶ: ἡ διπλῇ ὅτι καταλλήλως εἶρηκεν, ὃ γὰρ ἦν αὐτῷ ἀντὶ τοῦ ὃν γὰρ εἶχεν· καὶ ὅτι οἱ ἠθετημένοι (444—456) περισσοί. Α. Utrum ὃ ad ἑταῖρος retulerit (quod maluit Apollonius) an ad θώρηκα (quod verisimilius), hac brevitate obscurum est. Sin autem ad θώρηκα retulit, accepit σύλληψιν quandam (ut praeter loricae etiam cetera arma significantur) quo oratio mansit κατάλληλος. Quantae dubitationes fuerint de καταλληλία v. Apollon. constr. 90—92. L.

461: ἡ διπλῇ ὅτι εἰ προειρήκει ὅτι Πάτροκλος ἀνήρηται, οὐκ ἂν ἐκ δευτέρου ἔλεγεν· καὶ ὅτι Τρῶσιν ἀντὶ τοῦ ὑπὸ Τρῶων (cf. p. 24). Α.

470 φύσαι δ' ἐν χοάνοισιν εἰκόσι πᾶσαι ἐφύσων: ὅτι τὸ πᾶσαι παρέλκει· διὸ ἡ διπλῇ. Α.

483 ἐν μὲν γαῖαν ἔτενξ', ἐν δ' οὐρανόν, ἐν δὲ θάλασσαν: ὅτι Ζηνόδοτος ἠθέτηκεν ἀπὸ τούτου τοῦ στίχου τὰ λοιπά, ἀρεσθεῖς τῇ κεφαλαιώδει προσεκθέσει. Ὅμηρος δὲ οὐκ ἂν προειραγώδησεν τὰ κατὰ τὰς φύσας, εἰ μὴ καὶ τὴν τῆς ποιικιλίας κατασκευὴν ἐμελλε διατίθεσθαι. Α.

492 νύμφας δ' ἐκ θαλάμων δαΐδων ὕπο λαμπομενάων ἡγίνεον ἀνὰ ἄστυ — 492: ἡ διπλῇ ὅτι ἡ ὑπὸ ἀντὶ τῆς μετὰ, μετὰ δάδων· Ἀρχίλοχος ἄδων ὑπ' αὐλητῆρος. καὶ πρὸς τὸ ἀρχαῖον ἔθος, ὅτι οἱ νυμφῖοι τὰς νύμφας μετὰ δάδων περιλαμβάνοντο. Α.

495 αὐλοὶ φόρμιγγές τε: ὅτι ἐνθάδε μόνον καὶ ἐν τῇ K (12) μέμνηται αὐλῶν (Ar. 198). Α. μόνον scripsit Lehrs. Herod. 455 pro μέν.

496 (mulieres) ἰστάμεναι θαύμαζον: ἡ διπλῇ ὅτι θαύμαζον ἐθεῶντο, οὐκ ἐξεπλήττιοντο (Ar. 149). Α.

505 σκῆπτρα δὲ κηρύκων ἐν χέρσ' ἔχον ἡεροφώ-
νων (οἱ γέροντες): ὅτι καὶ οἱ δημηγοροῦντες καὶ οἱ δικά-
ζοντες σκῆπτρα ἐλάμβανον. καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (β37) στῆ δὲ
μέσση ἀγορῇ, σκῆπτρον δέ οἱ ἔμβαλε χειρὶ (Ar. 198). Α.
510 δίχα δὲ σφισιν ἦν δανε βουλὴ (urbem op-

pugnantibus)

ἥ δὲ διαπραθείειν ἢ ἀνδιχα πάντα δάσασθαι —
510: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ ἀρχαῖον ἔθος, ὅτι οἱ πολιορκούμενοι
ἐξίστασαν τοὺς πολεμίους ἐπιμεριζόμενοι τὰ κτήματα. Α.

519 ἀμφὶς ἀριζήλῳ (deorum figurae). λαοὶ δ' ὕπ'
ὀλίζονες ἦσαν: ἡ διπλῇ ὅτι ἀπαξ κέχρηται τῇ λέξει, καὶ
σημαίνει ὀλίγοι. Α.

531 εἰράων προπάροιθε καθήμενοι: ὅτι εἶρας
λέγει τὰς ἀγοράς, σχηματίζων ἀπὸ τοῦ εἶρειν, ὅ ἐστι λέγειν. Α.

540 νεκρούς τ' ἀλλήλων ἔρυνον κατατεθνηῶτας:
ἡ διπλῇ ὅτι ἐπὶ τῶν τοιούτων τόπων οἱ γλωσσογράφοι (Ar. 44)
νεκρούς τοὺς νέους ὑπέλαβον λέγεσθαι. Α.

550 ἐν δ' ἐτίθει τέμενος βαθυλήιον: ὅτι τὸν ἀπο-
τετμημένον τόπον τέμενος λέγει. Α.

560 (mulieres) δεῖπνον ἐρίθοισιν λεύκ' ἄλφριτα
πολλὰ πάλυνον: ἡ διπλῇ ὅτι δεῖπνον τὸ ὑφ' ἡμῶν ἄριστον
(Ar. 132), καὶ ὅτι ἐριθος πᾶς ὁ μισθοῦ ἐργαζόμενος. Α.

570 ἱμερόεν κιθάριζε, λίνον δ' ὑπὸ καλὸν ἄει-
δεν: παρὰ Ζηνοδότῳ λίνος δ' ὑπὸ καλὸν ἄειδε. ὁ δὲ
'Αρίσταρχος βούλεται μὴ τὴν χορδὴν λέγεσθαι, ἀλλὰ γένος
τι ὕμνου τὸν λίνον, ὥστε εἰ ἔλεγε παιᾶνα ἦδεν ἢ τι τοι-
οῦτον. διὸ ἡ διπλῇ. Α.

(duo leones taurum tenebant)

τῷ μὲν ἀναρρήξαντε βοὸς μέγαλοιο βοείην
583 ἔγκατα καὶ μέλαν αἶμα λαφύσσειτον· οἱ δὲ νομῆες
αὐτῶς ἐνδίσσαν ταχέας κύνας ὀτρύνοντες.

583: ἡ διπλῇ ὅτι χρόνος ἡλλακται· τὸ γὰρ λαφύσσειτον
λαφύσσουσιν, παρείληπται ὅμοιον τῷ λαοῦ ἀποτιμήξαντε
διώκετον (K 364). Α. Cf. p. 4.

584: ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνοδότος γράφει οὕτως, οὐ νοήσας
ὅτι τὸ αὐτῶς (edd. αὐτῶς) ἐστὶ κενῶς καὶ πρὸς οὐδέν, διὰ
τὸ εἰδῶλα εἶναι. Α.

590 ἐν δὲ χορὸν ποίκιλλε περικλυτὸς ἀμφι-

Σ. Τ.

γυήεις: τὸν τόπον χορὸν εἶρηκεν, οὐ τὸ σύστημα τῶν χορευόντων. Α.

593 ἡίθεοι καὶ παρθένοι ἀλφεισίβοιαι —

595 τῶν δ' αἱ μὲν λεπτάς ὀθόνας ἔχον —

597 καὶ ῥ' αἱ μὲν καλὰς στεφάνας ἔχον, οἱ δὲ χιτῶνας εἷατ' ἐνννήτους, ἥκα στίλβοντας ἐλαίῳ.

593. Dixerat quare virgines dicantur ἀλφεισίβοιαι: A 244. Unde fluxerunt haec: ἐντιμοὶ καὶ διὰ τὴν εὐμορφίαν βόας εὐρίσκουσαι ἐδνα· θρέμματα γὰρ τὸ παλαιὸν ἐδίδοτο πρὸ γάμων δῶρα. Α.

595: ἡ διπλῇ ὅτι συνήθως πρὸς τὸ δεύτερον πρότερον ἀπήντηκεν (Ar. 13). Α.

597. 598: ἀθαιτοῦνται οἱ δύο, ὅτι οὐδέποτε μάχαιραν εἶπε τὸ ξίφος. ἄλλως τε καὶ οὐ πρόπον χορευόντας μαχαίρας ἔχειν (Ar. 98). οὗτοι δὲ οὐδὲ παρὰ Ἀριστοφάνει ἦσαν. Α. An παρὰ Ἀρ. οὐδὲ ἦσαν? Fortasse tamen excidit aliquid post οὗτοι δέ.

χορὸν περιίσταθ' ὄμιλος
τερπόμενοι· [μετὰ δὲ σφιν ἐμέλπετο θεῖος ἀοιδός
605 φορμίζων]· δοιῶ δὲ κυβιστηγῆρε κατ' αὐτούς —

604: ἡ διπλῇ ὅτι πρὸς τὸ σημαίνόμενον ἀπήντηκεν, ὄμιλος τερπόμενοι (cf. p. 16). Α. Verba inclusa delevit Aristarchus, (Athen. 181 C. Cf. ad A 474) et desunt in Veneto. Reposuit Wolfius, v. praef. ad Iliadem p. LXXXVII not.

614 αὐτὰρ ἐπεὶ πάνθ' ὅπλα κάμε κλυτὸς ἀμφι-
γυήεις: τὰ πολεμιστήρια ὅπλα ἐκάλεσεν ὁμοίως ἡμῖν νῦν (Ar. 152). ΒV.

616 παρ' Οὐλύμπου νιφόεντος. Diple fuit propter epitheton: N 745.

ΕΙΣ ΤΗΝ Τ.

8 τέκνον ἐμόν, τοῦτον μὲν ἑάσομεν: ἡ διπλῇ ὅτι ἑάσομεν ἀντὶ τοῦ ἑάσωμεν. Α. Cf. p. 13.

10 τῦνη — δέξο: σημειοῦνται τινες ὅτι Δωρικὸν τὸ τῦνη (v. Z 262). Α.

Μυρμιδόνας δ' ἄρα πάντας ἔλε τρόμος, οὐδέ τις
ἔτλη

15 ἄντην εἰσιδέειν, ἀλλ' ἔτρεσαν.

14: ἡ διπλῇ περιεστιγμένη ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἔλεν φόβος. καθ' Ὁμηρον δέ ἐστι φόβος ἡ φυγή (Ar. 89). A.

15 ἔτρεσαν: ἡ διπλῇ ὅτι ἐλέγχεται Ζηνόδοτος γράφων ἔλεν φόβος. A. τὸ γὰρ τρέσαι ἀπὸ τοῦ τρόμου. Haec ultima Aristonici non sunt, cui τρέειν ex more Homericō est φυγεῖν. Ille hoc voluerat, nunc demum per ἔτρεσαν fugam indicari, nondum antea sed ibi naturali ordine recte tremorem. L.

21 μῆτερ ἐμή, τὰ μὲν ὅπλα θεὸς πόρεν οἱ' ἐπιεικές: ὅπλα μὲν πάντα κοινῶς τὰ συντελοῦντα εἰς χρεῖαν τινά· νῦν δὲ τὰ πολεμικά φησιν. B. Fluxit ex Aristonico. Cf. Ar. 152.

25 μυῖται καθδῦσαι κατὰ χαλκοτύπους ὠτειλάς
(Patrocli)

εὐλάς ἐγγείνωνται.

25: συλληπτικῶς εἶπε πάσας ὠτειλάς (cf. ad Π 807). BV. Ar. 70.

26: ἡ διπλῇ ὅτι ἐν τοῖς Ζηνοδότου ἐγγείνωνται διὰ τοῦ τ γέγραπται (i. e. ἐγγίνωνται). δεῖ δὲ σὺν τῷ ε· ἔστι γὰρ ἐγγεννήσωσιν· οὐκ ἐλεαίρεις ἄνδρας, ἐπὶ δὲ γείνεαι αὐτός (v 202), ὅ ἐστι γεννήσης. A.

34 ἀλλὰ σὺ γ' εἰς ἀγορὴν καλέσας ἥρωας Ἀχαιοῦς: ἡ διπλῇ ὅτι πάντες ἥρωες ἐλέγοντο οὐχ οἱ βασιλεῖς, ὡς Ἰστρος. A. Ar. 108.

39 (ambrosiam et nectar) στάξε κατὰ ῥινῶν: συλληπτικῶς ἐπὶ τῆς ἀμβροσίας (v. ad 347). V.

42 καὶ ῥ' οἱ περ τὸ πάρος γε νεῶν ἐν ἀγῶνι μένεσκον: τὸ ἄθροισμα τοῦ ναυστάθμου (Ar. 152). A.

45 καὶ μὴν οἱ τότε γ' εἰς ἀγορὴν ἴσαν, οὐνεκ' Ἀχιλλεὺς ἐξεφάνη, θερὸν δὲ μάχης ἐπέπαυτ' ἀλεγεινῆς.

45: ἡ διπλῇ ὅτι τῆς ὑπὸ Ἴλιον στρατιᾶς ἡγεῖτο ὁ Ἀχιλλεὺς καὶ πρὸ τοῦ μνηῖσαι· διὰ νῦν πάλιν ἀποκαθίσταται ἡ ἡγεμονία. A. Lehrs. Ar. 178: „videtur pertinere ad A54 ubi physicorum somnia explodenda erant, cf. schol. BL. ad A53.“ Sed non debebat offendere Lehrsius in verbis τῆς ὑπαίθρου στρατιᾶς, cujus dux Achilles esse dicitur in BL A54. Signi-

T.

ficatur enim exercitus aperto Marte pugnans oppositus ei qui castris tenetur: v. Stephani Thes. ed. Paris. — V ad Ω 658: ἄρχει γὰρ (Achilles) τῆς ὑπαιθρου. Hoc explicat Eustath. 390, 19: Ἀχιλλεὺς μὲν ἡρέθη πολέμαρχος, οἱ βασιλεῖς δὲ περὶ τὸν ναῦσταθμον ἔμενον, ἵνα οἱ μὲν στενοχωρῶσι τοὺς Τρῶας, ὁ δὲ τὰ πέριξ ληΐζεται. Cf. eundem 657, 36. 718, 51. 740, 62. 759, 55. 1459, 20.

48 Τυδείδης τε μενεπτόλεμος καὶ διὸς Ὀδυσσεύς,

49 ἔγχει ἐρειδομένω· ἔτι γὰρ ἔχον ἔλκεα λυγρὰ. —

51 αὐτὰρ ὁ δεύτατος ἦλθεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.

49: ἡ διπλῇ ὅτι συλληπτικῶς εἴρηκεν· ὁ γὰρ Διομήδης μόνος τὸν πόδα τειρωμένος (A 376) ὑπέρεισμα ἔχει τὸ δόρυ. ὁ δὲ Διονύσιος (Ar. 8) τὸ σημεῖόν φησιν, ὅτι οἶον κτλ. A. Quae leguntur inde ab ὅτι οἶον neque intelligimus nec putamus Aristonici esse.

51: ἡ διπλῇ ὅτι δεύτατος ἀπὸ τοῦ δεύεσθαι ὁ ἔσχατος· τὸ δὲ δεύεσθαι ἐνδεῖν ἐστί. προσυνήχθη δὲ τὸ πληθὸς ὑπ' Ἀχιλλέως. A. Cf. ad Ψ 248.

τῷ κ' οὐ τόσσοι Ἀχαιοὶ ὁδᾶξ ἔλον ἄσπετον οὐδας

62 δυσμενέων ὑπὸ χειρσίν, ἐμεῦ ἀπομηνίσαντος· ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ ὑπὸ χειρῶν (cf. p. 23). καὶ ὅτι περισσὴ ἢ ἀπὸ πρόθεσις, ἀντὶ τοῦ μηνίσαντος (p. 27). A.

67 νῦν δ' ἦτοι μὲν ἐγὼ παύω χόλον, οὐδέ τί με χροὴ ἄσκελέως αἰεὶ μενεαινέμεν.

67. 68: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντιπέρρακε τῇ μῆνιδι τὸν χόλον (Ar. 138). A.

68 μενεαινέμεν· ὅτι νῦν ἀντὶ τοῦ θυμοῦσθαι. A.

71 (Τρῶων πειρήσομαι) αἶ κ' ἐθέλωσ' ἐπὶ νηυσὶν ἰαύειν· ἡ διπλῇ ὅτι τὸ ἰαύειν οὐκ ἐστί νῦν κοιμᾶσθαι ἀλλ' ἐπαυλίζεσθαι· ὡς καὶ ἐγὼ πολλὰς μὲν ἀύπνους νύκτας ἴαυον (I 325 — Ar. 151). καὶ ὅτι ἀντὶ τοῦ αἶ κ' ἐθέλοιεν (cf. p. 12). A.

76 τοῖσι δὲ καὶ μετέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων αὐτόθεν ἐξ ἑδρης, οὐδ' ἐν μέσσοισιν ἀναστάς.

77: ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος τοῦτον μὲν οὐκ ἔγραφε, τὸν δὲ πρὸ αὐτοῦ μόνον οὕτως, τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετέφη κρείων Ἀγαμέμνων. ὁ δὲ Ἀγαμέμνων οὐκ ἰρθὸς δημηγορεῖ διὰ τὴν τοῦ τραύματος ἀλγηδόνα· διὸ ἐπι-

T.

φέρει ὑποτιμώμενος, καλὸν μὲν ἐστὶν ἐστῶτα δημηγορεῖν, ὡς δηλονότι καθήμενος. A.

ἐσταότος μὲν καλὸν ἀκούειν, οὐδὲ ἔοικεν

80 ὑββάλλειν· χαλεπὸν γὰρ ἐπισταμένῳ περ ἔοντι.

80: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ ὑββάλλειν ἐστὶν ὑποβάλλειν· χαλεπὸν ἐστὶν ἐτέρῳ ὑποβάλλειν τὸν λόγον, ὃν αὐτός τις εἰπεῖν βούλεται, κἂν ὅτι μάλιστα ἐπιστήμων τις ἢ (cod. ἐπιτιμῶν τις ἦν). A. Cf. Eustath. 1171, 62.

85 πολλάκι δὴ μοι τοῦτον Ἀχαιοὶ μῦθον ἔειπον

καὶ τέ με νεικείεσκον — 85: σημειοῦνται τινες (sc. ὅτι οὕτως ἐξηγήνοχεν) ὡς ἂν λεγόντων τινῶν ὅτι ἡδίκησεν ἀφελόμενος τὴν Βρισηίδα. A. Hic locus igitur ob eandem causam notatus ac ceteri quibus aliquid ὡς γενόμενον λέγει, γινόμενον δὲ οὐ παρέστησεν. Nam praeter Thersitem Agamemnoni hoc obijcientem induxit neminem. Exemplis hujus rei allatis a Lehrs. Ar. 13 et 356 adde Ariston. ad B 553 K 216 571 A 506.

94 ἄλλ' ἄρα ἢ γε (Ale) κατ' ἀνδρῶν κράτα βαίνει
βλάπτουσ' ἀνθρώπους· κατὰ δ' οὖν ἑτερόν γε
πέδησεν.

95: ἀθετεῖται ὡς περισσὸς καὶ κακοσύνθετος· τί γὰρ ἄλλο δύναται ποιεῖν ἢ Ἀτη ἢ βλάπτειν; οὐχ ὑγιῶς δὲ οὐδὲ τὸ ἕτερον τέτακται· ἔδει γὰρ ἄλλον. βιάζονται δὲ τινες τὸν Ἀγαμέμνονα λέγειν ἐφ' ἑαυτοῦ καὶ τοῦ Ἀχιλλεύος· καθολικὸς δὲ ἐστὶν ὁ λόγος. κοινότερον γοῦν εἰπὼν ἐπὶ τὸν ἡγεμονικώτατον Δία ἀνῆλθεν (v. 95). καὶ ὅλως παρῳδῆται ἐκ τῶν Αἰτῶν (I 507)· βλάπτουσ' ἀνθρώπους· οἱ δ' ἐξακέονται ὀπίσσω. A.

97 Ἥρη θῆλυς εὐούσα: ἡ διπλῇ ὅτι οὕτως σχηματίζει θῆλυς ὡς πῆχυς· ἀφ' οὗ πίπτει θήλεας ὡς πῆχεας (cf. ad E 269). A.

100 ἦτοι ὁ (Jupiter) εἰχόμενος μετέφη πάντεσσι θεοῖσιν: ὅτι τὸ εὐχόμενος σαφῶς ἐστὶν ἀνχόμενος. V. Ar. 150.

ὅς πάντεσσι περικτιόνεσσιν ἀνάξει,

105 τῶν ἀνδρῶν γενεῆς, οἳ θ' αἵματος ἐξ ἐμεῦ εἰσίν.

105 τῶν: τούτων· λείπει δὲ τὸ τῶν ἄρθρον, ὡς τὸ εἵνεκα τῆς ἀρετῆς ἐριθαίνομεν (β 206) ἢ τῆς γενεῆς τούτων τῶν ἀνδρῶν. B. Cf. p. 30. Hoc non integrum est.

T.

ὅτι τὸ ἐξῆς ἐστίν, οἷς τὸ αἷμα ἐξ ἐμοῦ ἐστίν, οὐχὶ οἱ αἵματος ἐξ ἐμοῦ εἰσὶν· ἐπεὶ καὶ ἡ σύναρθρος ἔκειτο. A. Fortasse etiam sequentia ab Aristonico sunt: ὁθεν καὶ ἐξῆς φησί (111) τῶν ἀνδρῶν οἱ σῆς ἐξ αἵματός εἰσι γενέθλης. Sed ultima (οἷς τὸ αἷμα ἐστίν ἐκ σοῖ) huc non pertinent. Ceterum πρὸς ἐνίων καὶ τὸ οἱ θ' αἵματος ἐξ ἐμεῦ εἰσὶ διὰ τοῦ ὁ ἐγράφετο, εἰ (l. ἵνα) μὴ δόξῃ τὸ αἵματος πλεονάζειν. Apollon. pron. 137. Sed ἐμεῦ recte habet, constr. 164, 21.

114 ῥίον Οὐλύμποιο: πρὸς τὰ περὶ τοῦ Ὀλύμπου. A. Ar. 169.

115 Ἄργος Ἀχαιικόν: ἡ διπλῇ ὅτι τὴν Πελοπόννησον Ἄργος Ἀχαιικόν λέγει, τὴν Θεσσαλίαν δὲ Ἄργος Πελασγικόν. A. Ar. 233.

118 ἐκ δ' ἄγαγε πρὸ φόως δὲ καὶ ἡλιτόμηνον ἐόντα, Ἀλκμήνης δ' ἀπέπαυσε τόκον, σχέθε δ' εἰλειθυίας. αὐτὴ δ' ἀγγελέουσα Δία Κρονίωνα προσηύδα.

118: ἡ διπλῇ ὅτι νῦν ὑγιῶς γράφεται σὺν τῇ προθείσει πρὸ φόως· πρὸ γὰρ τῶν μηνῶν τῶν καθηκόντων ἐγεννήθη, διὸ ἡλιτόμημος. ὁ δὲ Ζηνόδοτος καὶ ἐπ' ἄλλου οὕτως γράφει (Π 188 ubi v.). A.

119: ἡ διπλῇ ὅτι τὰς ὠδῖνας εἰλειθυίας ἔφη. A. Ar. 184.

120: ἡ διπλῇ ὅτι ἰδίως ἀγγελέουσα προσηύδα· ἐχρῆν γὰρ ἀγγελέουσα ἦκε καὶ προσηύδα. A.

Eadem manu recentiori recentioribus itidem quatuor membranis adjectis, Codex suppletus est a v. 126 usque ad v. 326. Villosio. Unde et hic scholia A desunt.

227 πότε κέν τις ἀναπνεύσειε πόνοιο: τοῦ ἐν πολέμῳ ἔργου. B. Ar. 87.

239 Φυλείδην τε Μέγητα. Falso Zenodotus Φυλείδην τε Μέγην τε. V. ad K 175 N 692. L.

246 ἐπὶ, ἀτὰρ ὀγδοάτην Βρισηίδα καλλιπάρηον: Ζηνόδοτος ἔξ, ἀτὰρ ἐβδομάτην, τοῦ ποιητοῦ λέγοντος, δώσω δ' ἐπὶ τὰ γυναικας Λεσβίδας (I 128 cf. ad I 638). ἡ δὲ Βρισηῖς Λυρνησοῖς ἦν. V.

252 Ἀτρεΐδης δὲ ἐρυσσάμενος χεῖρεσσι μάχαιραν: μάχαιραν τὴν παραξιφίδα (cod. περιξ.) BL. Ar. 98.

327 εἴ που ἔτι ζῶει γε Νεοπτόλεμος θεοείδης.

Hunc versum Aristarchus obelo notavit, qua de re v. schol. Didymi, cl. Ar. 358.

342 τέκνον ἐμόν, δὴ πάμπαν ἀποιίχσαι ἀνδρὸς ἐῆος· ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἐοῖο. τοῦτο δὲ παρὰ τὸ πρόσωπόν ἐστιν. A.

ἀλλ' ἴθι οἱ νέκταρ τε καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινήν
347 στάξον ἐνὶ στήθεσσι· ἡ διπλῇ ὅτι κατ' ἀμφοτέρων τὸ στάξον, τῆς ἀμβροσίας καὶ τοῦ νέκταρος· ἡ γὰρ ἀμβροσία ἐστὶ ξηρὰ τροφή. A. Ar. 193.

361 θώρηκές τε κραταιγύαλοι· ἡ διπλῇ ὅτι οἱ κραταιοὶ κατὰ τὰ γύαλα καὶ κύιη καὶ κοιλώματα. [ἀπὸ δὲ μέρους οἱ ὅλοι κραταιοί·] γύαλον γὰρ πᾶν τὸ κοῖλον τοῦ θώρακος. A. καὶ significat id est. Inclusa aliena sunt. L. Cf. Ar. 114.

365 τοῦ καὶ ὁδόντων μὲν καναχὴ πέλε, τῷ δὲ οἱ ὅσσε λαμπέσθην ὡς εἴ τε πυρὸς σέλας, ἐν δὲ οἱ ἦτορ δυν' ἄχος ἄτλητον· ὁ δ' ἄρα Τρωσὶν μενεαίνων δύσετο δῶρα θεοῦ, τὰ οἱ Ἥφαιστος κάμε τεύχων.

365—368: ἀθετεῦνται σίχοι τέσσαρες· γελοῖον γὰρ τὸ βρυχᾶσθαι τὸν Ἀχιλλεῖα, ἢ τε συνέπεια οὐδὲν ζητεῖ διαγραφέντων αὐτῶν. ὁ δὲ Σιδώνιος ἠθειηκέναι μὲν τὸ πρῶτόν φησιν αὐτοὺς τὸν Ἀρίσταρχον (ita jam Bekk. pro αὐτῶν τοὺς ἀριθμούς), ὕστερον δὲ περιελεῖν τοὺς ὀφελούς, ποιητικὸν νομίσαντα (cod. ας) τὸ τοιοῦτο. ὁ μὲντοι Ἀμμώνιος ἐν τῷ περὶ τῆς ἐπεκδοθείσης διορθώσεως οὐδὲν τοιοῦτο λέγει. — διπλῇν δὲ προσθεῖον τῷ δυν' ἄχος ἄτλητον, ὁ δ' ἄρα Τρωσὶ μενεαίνων, ὅτι τὸ μενεαίνων νῦν θυμούμενος σημαίνει. A. Ar. 362. — Hoc totum posuimus, quamvis Didymi sit usque ad διπλῇν. Nam Aristonicus sine dubio easdem atheteseos causas attulit, quarum exscribendi compendium fecit epitomator.

380 (Cetera arma jam sumsit Achilles) περὶ δὲ τρυφάλειαν
αἰείρας

κ'ρατὶ θέτο βριαρὴν — 380: ὅτι ἀναλαβὼν τὴν ἀσπίδα μετὰ ταῦτα ἐπὶ πᾶσι τὴν περικεφαλαίαν τίθησιν. A. Ar. 195.

382 ἵππουρις τρυφάλεια· περισσεύοντο δ' ἔθειραι

χρύσσαι — 382: ἵππουρις καταχρηστικῶς· οὐ γὰρ τοιαύτη ἦν (cf. Σ 612). B.

384 πειρήθη δ' εὖ αὐτοῦ ἐν ἔντεσι διὸς Ἀχιλλεύς:

T.

ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἐοῦ αὐτοῦ. συγχεῖ δὲ τὸ σὺναρθρον ἀντὶ ἀπολελυμένου λαμβάνων. A.

387 (ἐγχος) βριθὺ μέγα στιβαρόν· τὸ μὲν οὐ δύνατ' ἄλλος Ἀχαιῶν κτλ.: ἀθιετοῦνται στίχοι τέσσαρες, ὅτι ἐκ τοῦ Πατρόκλου ὀπλισμοῦ (Π 141) μετάνεινται. ἡ δὲ περιεστιγμένη διπλῇ, ὅτι ἐνταῦθα μὲν αὐτοὺς Ζηνόδοτος καταλέλοιπεν, ἐπὶ δὲ Πατρόκλου ἡθέτηκεν. ἐκεῖ δὲ ἀναγκαιῶς λέγονται, ἵνα γνῶμεν διὰ τί οὐκ ἐλαβε τὴν μελίαν. A.

392 Αὐτομέδων τε καὶ Ἀλκιμος: ἡ διπλῇ ὅτι τὸν Ἀλκιμέδοντα (Π 197) νῦν Ἀλκιμον λέγει. A.

400 Ξάνθε τε καὶ Βαλῖε, τηλεκλυτὰ τέκνα Ποδάργης: σημειοῦνται τινες ὅτι ἐντεῦθεν ἡ διασκευὴ (Ag. 351) τοῦ τεθρίππου πεποίηται Ξάνθε τε καὶ σὺ Πόδαργε (Θ 185). A. Et quod hinc apparet Ποδάργην esse nomen proprium, unde refutatur lectio Zenodotea Ἀρπυια πόδαργος Π 150.

402 ἐπεὶ χ' ἐῷμεν πολέμοιο: ὅτι δαουντέον τὸ ἐῷμεν· ἔστι γὰρ ἄδην ἔχωμεν, κορεσθῶμεν. A. Nisi potius Herodiani est (v. Lehrsii ed.). Apoll. lex. ἐῷμεν κορεσθῶμεν. Did. N 315 ἐάσουσι ὃ ἔστι κορέσουσι.

407 αὐδῆεντα δ' ἔθηκε (equum) θεὰ λευκώλενος Ἥρη: ἀθιεῖται ὡς περιττὸς καὶ ἐναντίον ἔχων· ἐπιφέρει γὰρ (418) ὥς ἄρα φωνήσαντος Ἑρινύες ἔσχεθον αὐδῆν, ὡς δηλονότι καὶ παρασχοῦσαι. τοιοῦτος γὰρ ὁ ποιητής· τὸν μὲν ἀρίζηλον θῆκεν θεὸς ὥσπερ (sic) ἔφηνεν. (B 318). A.

415 νῶϊ δὲ καὶ κεν ἄμα πνοιῇ Ζεφύροιο θέοιμεν ἣν περ ἐλαφροτάτην φάσ' ἔμμεναι· ἀλλὰ σοὶ αὐτῷ μῶρσιμόν ἐστι θεῶ τε καὶ ἀνέρι ἴφι δαμῆναι. ὥς ἄρα φωνήσαντος Ἑρινύες ἔσχεθον αὐδῆν.

416. 417: ἀθιετοῦνται στίχοι καὶ οὗτοι οἱ δύο, ὅτι οὐκ ἀναγκαῖοι εἰσιν· οἴδαμεν γὰρ ὅτι ἡ πνοὴ ἐλαφροτάτη ἐστί. τὸ δὲ καὶ προσθεῖναι φασὶν ὡς ἀπὸ ἱστορίας ἐστὶ παρειληφότα ἀγνοοῦμενόν τι, καὶ ἀπίθανον ἵππον λέγειν φασὶν ὥσπερ ἄνδρα πολυῖστορα. A.

418: ἡ διπλῇ πρὸς τὴν ἀθέτησιν τοῦ αὐδῆεντα δ' ἔθηκεν· εἰ γὰρ ἡ Ἥρα παρέσχε, καὶ ἐπισχεῖν ὠφελεν, οὐχ αἱ Ἑρινύες. A.

Ζεὺς δὲ Θέμιστα κέλευσε θεοὺς ἀγορὴν δὲ κα-
λέσσαι,

5 κρατὸς ἀπ' Οὐλύμποιο πολυπτύχου.

4: ἡ διπλῇ ὅτι οὐκ ἀγγέλω (potius οὐχ ὥς ἀγγέλω) κε-
λεύει καθάπερ Ἰριδι, ἀλλὰ τῷ τὰς ἀγορὰς διαλύειν καὶ πά-
λιν συνάπτειν. Et sine dubio citavit β 69, qui locus assertur
in BV. καὶ ὅτι ἀντὶ τοῦ Θέμιστι (cf. p. 24). A.

5: ἡ διπλῇ ὅτι Ὀλύμπος ὄρος· διὸ πολυπτύχος (Ar. 169). A.

7 οὐτε τις οὐν ποταμῶν ἀπέην, νόσφ' Ὀκεία-
νοιο: ἡ διπλῇ ὅτι ποταμὸν, οὐ θάλασσαν τὸν Ὀκεανὸν
παραδίδωσι (qui ceterorum fluviorum fons est Φ 195). A. οὐ
scr. pro καὶ Ar. 176.

11 ξεστῆς αἰθούσῃσιν ἐνίζανον (ita Ven.): ἡ διπλῇ
περιεσιγμένη ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἐφίζανον. αἱ δὲ αἵ-
θουσαι οὐκ εἰσὶ θρόνοι ἢ καθέδραι, ἵνα λέγῃ ἐφίζανον, ἀλλὰ
στοαὶ καὶ στυλῶται ἐδραι, ἧ τόποι ὑφ' ἡλίου καταλαμπό-
μενοι. AV.

13 ὥς οἱ μὲν Διὸς ἐνδον ἀγγέρατο: ἡ διπλῇ ὅτι
Διὸς ἐνδον εἶρηκε τοπικὸν ἐπίρρημα ἀντὶ τῆς ἐν προθέσεως·
θέλει γὰρ εἰπεῖν ἐν Διός, ὥς εἶσω ἀλὸς εὐρέα κόλπον
(Φ 125). A. Cf. p. 28.

33 Ἥρη μὲν μετ' ἀγῶνα νεῶν καὶ Παλλὰς
'Αθήνη κτλ. Hinc deorum nomina mutuatus est is qui fecit
versus rejectos O 212 sqq.

40 Αἰτῶ τε Ξάνθου τε: ἡ διπλῇ ὅτι οὐ προδιασυ-
σιήσας τὸν αὐτὸν ποταμὸν Ξάνθον καὶ Σκάμανδρον ὄντια
προκατακίχεται τῇ τοῦ Ξάνθου ὀνομασίᾳ, ὥς παραδεδομέ-
νοις δηλονότι χρώμενος καὶ οὐκ αὐτὸς πλάσσων τὰ ὀνόματα. A.

αὐτὰρ ἐπεὶ μεθ' Ὀμίλον Ὀλύμπιοι ἤλυθον ἀν-
δρῶν,

48 ὦρτο δ' ἔρις κρατερὴ λαοσσόος, αὖτε δ' Ἀθήνη:
ἡ διπλῇ ὅτι ὁ δὲ σύνδεσμος περισσός ἐστιν ἐν τῷ αὖτε δ'
'Αθήνη (cf. p. 33). A.

53 πὰρ Σιμόεντι θεῶν ἐπὶ Καλλικολώνῃ: ἡ
διπλῇ ὅτι τόπος οὕτως καλεῖται ἐπὶ τῆς Ἰδῆς, θεῶν Καλ-

λικολώνη. οὐ δεόντως οὖν τινὲς ἀνέγνωσαν θεῶν ἀντί τοῦ τρέχων. Α.

58 γαῖαν ἀπειρεσίην ὀρέωντ' αἰπείνᾳ κάρηνα: ἡ διπλῇ ὅτι διέστειλε τῆς γῆς τὰ ὄρη, ὥς ἐκεῖ γαῖα δ' ἔτι ξυνὴ πάντων καὶ μακρὸς Ὀλυμπος (Ο 193). Α. Αr. 169.

65 σμερδαλέ' εὐρώεντα (οἰκία Αἴδου) τὰ τε στυγέουσι θεοὶ περ. στυγέουσι hic significare μισοῦσι: Ο 183. L.

67 ἦτοι ὁ μὲν γὰρ ἐναντα Ποσειδάωνος ἀνακτος ἴστατ' Ἀπόλλων Φοῖβος, ἔχων ἰὰ πτερόεντα, ἄντα δ' Ἐνναλίοιο θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.

68: ἡ διπλῇ ὅτι πυκνῶς κατὰ τὸν τόπον πρὸς τὸ δεύτερον πρότερον ἀπήντηκεν (Αr. 13). ἀρξάμενος γὰρ ἀπ' Ἀχαικοῦ θεοῦ, καὶ ἀντιτάξας τούτῳ Τρωικὸν θεόν, πάλιν ἀπὸ Τρωικοῦ ἤρκεται κατὰ τὸ δεύτερον ζυγόν. Α.

69: Ἐνυάλιος ὁ Ἀρης ἐπιθετικῶς καὶ οὐχ ἕτερος θεός. Β. Αr. 181.

74 ὃν Ξάνθον καλέουσι θεοί, ἄνδρες δὲ Σκάμανδρον: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ διαφορούμενον τῆς ὀνομασίας νῦν συνέστησεν (cf. ad Θ 560). Α.

79 Αἰνείαν δ' ἰθὺς λαοσσόος ὥρσεν Ἀπόλλων: ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐπ' εὐθείας καὶ κατ' ἐναντίον. Α. Αr. 103.

84 (ἀπειλαί) ἃς Τρώων βασιλευσιν ὑπὶ σχος οἰνοποτάζων: ἡ διπλῇ ὅτι περὶ τὸν οἶνον αἱ καυχήσεις γίνονται, πρὸς τὴν ἀθέτησιν τοῦ ἔσθοντες κρέα πολλά (Θ 231). βασιλεῖς δὲ καὶ τοὺς κατὰ μέρος ἄρχοντας λέγει· δώδεκα γὰρ βασιλῆες ἀριπρεπέες κατὰ δῆμον (Θ 390). Α. Αr. 121.

99 τοῦ γ' ἰθὺς βέλος πέτετ', οὐδ' ἀπολήγει. i. e. εἰς εὐθύ Φ 169.

107 ἡ μὲν γὰρ (Venus) Διὸς ἔσθ', ἡ δ' ἐξ ἀλίοιο γέροντος (Thetis): σεσημείωται πρὸς τοὺς ἐξῆς ἄκαιρον γενεαλογίαν ἔχοντας (205)· καὶ ὅτι ἐκ Διὸς ἡ Ἀφροδίτη καθ' Ὀμηρον. (Αr. 181). Α.

109 λευγαλέοις ἐπέεσσιν: ὅτι λευγαλέοις οὐ διύχοις ὥς οἱ νεώτεροι, ἀλλ' ὀλεθροῖς, παρὰ τὸν λοιγόν. Α. Αr. 113.

114 ἡ δ' ἄμυδις στήσασα θεοὺς μετὰ μῦθον ἔειπεν: ἡ διπλῇ περιεστιγμένη ὅτι Ζηνόδοτος γράφει θεοὺς

Γ.

ῥεῖα ζῶοντας, ἐξ οὗ φανερός ἐστι κατὰ τὸ περισπώμενον ἀνεγνωκῶς ἢ δ' ἄμυδις, ἢν' ἢ ἔφη, ὡς, ἐκεῖ ἢ καὶ κυανέησιν (A 528). ἠγνόηκε δὲ ὅτι ἐπὶ τισι προσηρημένοις τίθεται παρ' Ὀμήρῳ τὸ ἦ, οὐκ ἐν ἀρχῇ λόγου. A. In iis quae disseruit Lehrsus de hac re Ar. 104. duos locos transmisit quos attulit postea qu. ep. 286, not. (J2 643 σ 356). Praeterea fugit eum ἢ cum participio conjunctum Ξ 475 ἢ ῥ' εὖ γιγνώσκων et cum substantivo X 77 ἢ ῥ' ὁ γέρων. Cf. Lachmann Betr. üb. die Ilias p. 81, 82.

125 πάντες δ' Οὐλύμποιο κατήλθομεν ἀντιόωντες
τῆσδε μάχης, ἵνα μὴ τι μετὰ Τρώεσσι πάθῃσιν
σήμερον· ὕστερον αὖτε τὰ πείσεται ἄσσα οἰαῖσα
γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.

125: ἕως τοῦ γεινομένῳ ἐπένησε (128) ἀθετοῦνται στίχοι τέσσαρες, ὅτι τουναντίον ὁ Ζεὺς λέγει, εἰ γὰρ Ἀχιλλεὺς οἷος ἐπὶ Τρώεσσι μαχεῖται, οὐδὲ μίνυνθ' ἔξουσιν (26), καὶ σώξει μᾶλλον τὴν Ἀχιλλέως ἀξίαν. ἢ δὲ Ἡρα φησὶ τοὺς θεοὺς κατεληλυθέναι, ὅπως μὴ πάθῃ τι ὑπὸ τῶν Τρώων ὁ Ἀχιλλεύς. A. Et asteriscus fuit ad V. 128, qui suo loco positus est J2 210.

138 εἰ δὲ κ' Ἀρης ἄρχωσι μάχης ἢ Φοῖβος Ἀπολλων· ἢ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἄρχῃσι. ὁ δὲ Ὀμηρος τὸ κατ' ἀμφοτέρων τῶν ὀνομάτων τιθέμενον ῥῆμα εἰωθέποτε, τὸ ἕτερον προτάξας ὄνομα, μεταξὺ τάσσειν· ἢ χι ῥοὰς Σιμόεις συμβάλλετον ἢ δὲ Σκάμανδρος (E744) καὶ ἐνθα μὲν εἰς Ἀχέροντα Πυριφλεγέθων τε ῥέουσιν Κώκυτός τε (κ 513). καὶ τούτῳ πεπλεόνακεν Ἀλκιάν, διὸ καὶ Ἀλκιμανικὸν καλεῖται, οὐχ ὅτι πρῶτος αὐτῷ ἐχρήσατο. A.

147 (murus Herculis exstructus) ὄφρα τὸ κῆτος ὑπεκπροφυγῶν ἀλείαιτο· ἢ διπλῇ ὅτι οὕτως εἶρηκε σὺν τῷ ἄρθρῳ τὸ κῆτος ὡς παραδεδομένης τῆς ἱστορίας τῆς περὶ τοῦ κήτους. A.

166 ἀγρόμενοι, πᾶς δῆμος· ἢ διπλῇ πρὸς τὸ σχῆμα ὅτι δῆμος ἀγρόμενοι, ἐπεὶ ὁ δῆμος ἐννοίαν πληθυντικὴν ἔχει. A. Cf. p. 16.

ἢ σέ γε θυμὸς ἐμοὶ μαχέσασθαι ἀνώγει
180 ἐλπόμενον Τρώεσιν ἀνάξειν ἱπποδάμοισιν

Γ.

τιμῆς τῆς Πριάμου; ἀτὰρ εἴ κεν ἔμ' ἐξεναρίξῃς,
οὐ τοι τοῦνεκά γε Πρίαμος γέρας ἐν χερσὶ θήσει·
εἰσὶν γάρ οἱ παῖδες, ὁ δ' ἔμπεδος οὐδ' ἀεσίφρων.
ἢ νῦ τί τοι Τρῶες τέμενος τάμον ἐξοχον ἄλλων,
185 καλὸν φυταλιῆς καὶ ἀρούρης, ὄφρα νέμῃαι
αἶ κεν ἐμὲ κτείνῃς; χαλεπῶς δέ σ' εὐολπα τὸ ῥέξειν.
180: ἀθετοῦνται στίχοι ζ', ὅτι εὐτελεῖς εἰσὶ τῇ κατασκευῇ
καὶ τοῖς νοήμασι, καὶ οἱ λόγοι οὐ πρόποντες τῷ τοῦ Ἀχιλ-
λέως προσώπῳ. Α.

195 ἀλλ' οὐ νῦν ἐρύεσθαι οἶομαι, ὥς ἐνὶ θυμῷ
βάλλεαι· ἀλλὰ σ' ἔγωγ' ἀναχωρήσαντα κελεύω
εἰς πληθὺν ἵεναι, μὴδ' ἀντίος ἵστασ' ἐμειο,
πρίν τι κακὸν παθέειν· ἔρχθεν δέ τε νῆπιος ἔγνω.

195: ἕως τοῦ πρίν τι κακὸν παθέειν (198) ἀθε-
τοῦνται στίχοι τέσσαρες ὅτι ἐπὶ τῆς Μενελάου πρὸς Εὐφορ-
βον συστάσεως (P 30) ὁρθῶς λέγονται· σκοπὸς γὰρ ἀμφοτέ-
ροις ἐστὶν ἀνελέσθαι τὸν νεκρὸν καὶ τὰ ὄπλα· νῦν δὲ παν-
τελῶς ἐκτελεσμένος τις ὁ Ἀχιλλεὺς φαίνεται, τῷ πρώτῳ
συστάντι τοιαῦτα λέγων. Α.

205 ὅψει δ' οὐτ' ἄρ πω σὺ ἐμοὺς ἴδες, οὐτ' ἄρ' ἐγὼ
σοὺς (parentes).

φασὶ σὲ μὲν Πηλῆος ἀμύμονος ἔκγονον εἶναι,
μητρὸς δ' ἐκ Θέτιδος καλλιπλοκάμου ἀλοσύδνης·
αὐτὰρ ἐγὼν υἱὸς μεγαλήτορος Ἀγχίσαιο
εὐχομαι ἐκγεγάμεν, μήτηρ δέ μοι ἔστ' Ἀφροδίτη.

205: ἕως τοῦ εὐχομαι ἐκγεγάμεν (209) ἀθετοῦνται
στίχοι πέντε, ὅτι οὐκ ἀναγκαῖα τὰ δι' αὐτῶν λεγόμενα, κατὰ
τὴν γενεαλογίαν ἀμφοτέρων γινωσκομένων. Α. Cf. ad 107.

213 εἰ δ' ἐθέλεις, καὶ ταῦτα θαήμεναι: ἡ διπλῇ
ὅτι ἀπαρέμφατον ἀντὶ προστακτικοῦ τοῦ δάηθι. Α. Cf. p. 14.

216 κτίσσε δὲ Δαρδανίην, ἐπεὶ οὐ πω Ἴλιος ἰρή:
ἡ διπλῇ ὅτι θηλυκῶς τὴν Ἴλιον· καὶ ὅτι ἑτέρα τῆς Ἰλίου
ἡ Δαρδανία, ὥσπερ καὶ ἡ Φρυγία. Α. Ar. 235.

223 τᾶων καὶ Βορέης ἡράσσατο (equarum): ἡ διπλῇ
ὅτι ἐλλείπει τὸ τινῶν, τούτων τινῶν· οὐ γὰρ πασῶν ἡράσθη.
AB. De τᾶων pro τούτων v. p. 30, de supplendo τινῶν p. 7.

224 ἵππῳ δ' εἰσάμενος παρελέξατο κυανοχαίτη:
ἡ διπλῇ ὅτι καταχρηστικῶς (sc. τὸ παρελέξατο)· ἵππος γὰρ

Γ.

οὐ παρακοιμᾶται ἀλλ' ἐπιβαίνει. τινὲς δὲ γράφουσιν ἴππῳ
δ' εἰσάμενος ἐμίγη φιλότιγτι καὶ εὐνῇ. Α.

229: σημειοῦνται τινες ὅτι ἄλός πολιοῖο ἔφη. Α.
Cf. p. 31.

232 Ἰλός τ' Ἀσσάρακός τε καὶ ἀντίθεος Γανυμήδης,
ὃς δὴ κάλλιστος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων·
τὸν καὶ ἀνηρεΐσαντο θεοὶ Διὶ οἶνοχοεύειν
κάλλεος εἵνεκα οἶο, ἵν' ἀθανάτοισι μετεΐη.

233: ἡ διπλῇ ὅτι ὡς ἂν ἀρμόσῃ πρὸς τὸ ἐγκώμιον τί-
θῃσι τὸ κάλλιστος· καὶ γὰρ ἄλλους καλλίστους λέγει. καὶ
ὅτι πρὸς τὸ δεύτερον πρότερον ἀπῆνιγκεν (Ar. 13). Α.

234: ἡ διπλῇ ὅτι ἐναντιοῦται τοῖς νεωτέροις· οὐ γὰρ
δι' ἔρωτα τὸν Γανυμήδην ὑπὸ Διὸς ἀνερπᾶσθαι, ἀλλ' ὑπὸ
θεῶν, ἵνα οἶνοχοῇ τῷ Διὶ διὰ τὸ κάλλος (Ar. 185). καὶ ὅτι
ὁ καὶ περισσός (cf. p. 34). Α.

235: ὁ ἀστερίσκος ὅτι τοῦτον γράφουσι τὸν στίχον καὶ
ἐν τῇ Ὀδυσσεΐᾳ (ο 251), ἐπὶ τοῦ Κλείτου οὐ δεόντως. Α.

238 Λάμπον τε Κλυτίον τε. Priami fratres sunt. O 419.

244 ἀλλ' ἄγε μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα, Non po-
nuntur haec verba nisi ὅταν πολλὰ προειρημένα ᾗ; unde re-
futatur lectio Zenodotea B 435.

251 ἀλλὰ τί ἡ ἔριδας καὶ νείκεα νῶιν ἀνάγκη
νεικεῖν ἀλλήλοισιν ἐναντίον, ὥς τε γυναῖκας,
αἱ τε χολωσάμεναι ἔριδος πέρι θυμοβόροιο
νεικεῦσ' ἀλλήλῃσι μέσῃν ἐς ἄγνιαν ἰοῦσαι,

255 πόλλ' ἔτεά τε καὶ οὐκί· χόλος δέ τε καὶ τὰ κελεύει.

251: ἕως τοῦ πόλλ' ἔτεά τε καὶ οὐκί (255) ἀθετοῦν-
ται στίχοι πέντε, ὥς ἄναιροι καὶ ὀχληροὶ προειρημένοι τοῦ
ἀλλ' ἄγε μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα (244). τοῦτο δὲ
παραγράφοντιός ἐστι τὸν λόγον· πῶς οὖν καθάπερ ἄλλην ἀρ-
χὴν ποιούμενος εἰ ἀναλαμβάνει ἀλλὰ τί ἡ ἔριδας; καὶ
τὰ λεγόμενα ἀνάξια τῶν προσώπων. Α. De verbo παραγρά-
φειν cf. quae adnotavi ad Nicanor. X 202.

260 σάκος μύκε δουρὸς ἀκωκῆ: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντί
τοῦ ἤχησε καὶ (ὅτι?) οὐ διεκόπη. Α. Invulnerabilia enim arma
a deo confecta: 269.

261 Πηλείδης δὲ σάκος μὲν ἀπὸ ἔο (ἔσχετο): ἡ διπλῇ
ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἀπὸ οὐ (de quo v. Apoll. constr. 163, 8). Α.

Τ.

265 ὥς οὐ ῥηίδι' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα

ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι οὐδ' ὑποείκειν·
πρὸς τὴν ἐξῆς ἀθέτησιν· ἄτρωτα γὰρ καὶ ἄθλαστα τὰ ἡφαι-
στότευκτα. A. Ar. 178.

269 ἀλλὰ δὴ μὲν ἔλασσε διὰ πτύχας, αἱ δ' ἄρ' ἔτι τρεῖς
ἦσαν, ἐπεὶ πέντε πτύχας ἤλασε κυλλοποδίων,
τὰς δύο χαλκείας, δύο δ' ἔνδοθι κασσιτέροιο,
τὴν δὲ μίαν χρυσέην, τῇ ῥ' ἔσχετο μείλινον ἔγχος.

269: ἀθετοῦνται σίγχοι δ' οἱ διεσκευασμένοι εἰσὶν (Ar.
350) ὑπὸ τινος τῶν βουλομένων πρόβλημα ποιεῖν (Ar. 210).
μάχεται δὲ σαφῶς τοῖς γνησίοις· ἄτρωτα γὰρ τὰ ἡφαιστό-
τευκτα συνίσταται (Ar. 178, 186). ἵνα δὲ μὴ δοκῇ λύσεως
ἡπορηκέναι καὶ διὰ τοῦτο ἡθετηκέναι, φησὶν ὅτι τῆς χρυ-
σῆς πτυχῆς πρώτης κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν κειμένης νοητέον
τὸ δόρυ τῆς πλείονος ὀρυγῆς ἐγκοπὴν εἰληφέναι, διακεκόφθαι
μέντοι τὸ σάκος ἕως τῆς τρίτης πτυχῆς, ὃν τρόπον ἐπὶ τῆς
πτυχῆς Μενελάου λέγει, ἣ οἱ πλεῖστον ἔρυτο, διὰ πρὸ
δὲ εἶσατο καὶ τῆς (A 138). A. ἡπορηκέναι scr. L. pro τι
εἰρηκέναι Ar. 223.

273 δεύτερος αὐτ' Ἀχιλεὺς προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
καὶ βάλεν Αἰνεΐαο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' εἰσὴν.

273: ἡ διπλῇ περιεστιγμένη ὅτι Ζηνόδοτος ἐποίησεν
οὕτως μελίην ἰθυπτιῶνα ἀσπίδα νύξ' εἰς χαλκὸν
ἀμύμονος Αἰνεΐαο. οὐκ ἐκ χειρὸς δὲ ἐπέτυχεν ὁ Ἀχιλ-
λεὺς, ὥπερ διὰ τοῦ νύξε σημαίνεται, ἀλλὰ βέβληκε τὸ δόρυ·
διὸ καὶ ἐξῆς (283) αὐτὸ βέλος εἶρκεν. A. Ar. 66.

276 ἡ δὲ διαπρό

Πηλιάς ἦϊξεν μελίη (per Aeneae scutum). Cum his
pugnant versus rejecti v. 323 sqq.

ἐγχείη δ' ἄρ' ὑπὲρ νώτου ἐνὶ γαίῃ

280 ἔστη ἱεμένη — 279: ἡ διπλῇ ὅτι σαφῶς παρί-
στησιν ὅτι βέβληται (v. ad 273). A. Ar. 67.

283 (Aeneas) ταρβήσας ὃ οἱ ἄγχι πάγῃ βέλος: ἡ
διπλῇ ὅτι βέβληκε τὸ δόρυ ὁ Ἀχιλλεὺς, οὐ νένυχεν ἐκ χει-
ρὸς, ὥσπερ Ζηνόδοτος πεποίηκεν (273)· τὸ γὰρ ἄγχι παγῆναι
οὐκ ἄλλως ἔστιν ἢ ἐκ προέσεως (ita emend. Bekk. pro προ-
θέσεως). A. Ar. 66.

290 τὸν δὲ κε Πηλείδης σχεδὸν ἄορι θυμὸν

Τ.

ἀπηύρα: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ σχῆμα· τὸν δὲ τὴν ψυχὴν ἀφείλετο. A. Cf. p. 21.

σχεδόν: ἀντὶ τοῦ ἐγγύς, καὶ οὐχ ὡς ἡμεῖς. V. Ar. 100. (Neptunus loquitur) ἀλλὰ τί ἰὴ νῦν οὗτος (Aeneas)

ἀναίτιος ἄλγεα πάσχει,

298 μὰ ψ ἔνεκ' ἄλλοτριῶν ἀχέων, κεχαρισμένα δ' αἰεὶ
δῶρα θεοῖσι δίδωσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἱχουσι;

298: ἡ διπλῇ ὅτι Αἰνείας οὐ συνεπεγράφη τῷ τῶν Πριαμίδων πολέμῳ· διὸ καὶ ὁ Πρίαμος ὑπώπτευσεν αὐτόν, οὐχ ὡς ἔνιοί φασιν ὅτι ἐπετίθετο τῇ βασιλείᾳ (Ar. 179). A. συνεπεγράφη scripsimus pro συνεγράφη quod est in cod. Recte hoc scriptum est apud Eustathium, e quo Aristonici scholion emendandum esse viderunt editores Stephani Paris. Ceterum hoc spectat ad athetesin versuum 180 sqq.

299: ἡ διπλῇ ὅτι οὕτως εἶπε θεοῖσι καὶ οὐχ ἡμῖν, ὡς οὐκ ὦν καὶ αὐτὸς θεός. καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (α 66) περὶ δ' ἱρὰ θεοῖσι. A.

307 νῦν δὲ δὴ Αἰνείας βίῃ Τρώεσσιν ἀνάξει: σημειοῦνται τινες πρὸς τὴν ἱστορίαν, καὶ ἐπεὶ μεταγράφουσί τινες Αἰνείῳ γενεὴ πάντεσσιν ἀνάξει, ὡς προθεσπίζοντος τοῦ ποιητοῦ τὴν Ῥωμαίων ἀρχήν. AB.

311 ἢ κέν μιν ἐρύσσει ἢ σαώσεις: ἡ διπλῇ ὅτι περισσὸς ὁ κέν, καὶ ἔστι τὸ ἐξῆς, ἢ ἐρίσεις ἢ αὐτὸν ἑάσεις. ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὰς τοιαύτας ἀναγνώσεις, ὅτι πρῶτον μὲν, ἔπειτα δὲ κ' αὐτὸς ὀνήσσει (Z 260) μάλιστα δὲ κ' αὐτὸς ἀνέγνω (N 734). A. Cf. p. 9.

(illi caliginem offudit Neptunus)

323 Πηλεϊδῇ Ἀχιλῆϊ· ὁ δὲ μελὴν εὐχαλκον

ἀσπίδος ἐξέρυσεν μεγάλητορος Αἰνείας.

καὶ τὴν μὲν προπάραιθε ποδῶν Ἀχιλῆος ἔθηκεν.

323: ἀθροίζονται στίχοι τρεῖς, ὅτι οὐκ ἐνέσχηται τῇ ἀσπίδι τὸ δόρυ τοῦ Ἀχιλλεύως, ἀλλὰ διὰ πρὸ Πηλιάς ἤϊξεν μελὴν (276) καὶ ἐργχείη δ' ἄρ' ὑπὲρ νάτου ἐνὶ γαίῃ (279). πῶς οὖν ὁ Ποσειδῶν ἐκ τῆς ἀσπίδος ἤρυσεν τὸ δόρυ; A.

346 (οὐδ' ἐτι φῶτα) λεύσσω τῷ ἐφέηκα κατακτάμεναι μενεαίνων: ἡ διπλῇ ὅτι βέβληκε τὸ δόρυ ἐπὶ τὸν Αἰνείαν καὶ οὐκ ἐκ χειρὸς ἔτρωσεν, ὡς Ζηνόδοτος γράφει (273). λέγει γοῦν ῥητῶς ἐφέηκα. A. Ar. 66.

362 ἀλλὰ μάλα στιχὸς εἶμι διαμπερές: ἡ διπλῇ
πρὸς τὸ σημαινόμενον ὅτι δι' ὅλης τῆς τάξεως πορεύσομαι
δι' ἀνταίας (διανταῖος vel ὡς?) ἀπ' ἀρχῆς ἕως τοῦ πέρας
τῆς φάλαγγος. AB.

τῷ δ' ἐγὼ ἀντίος εἶμι, καὶ εἰ πρὺρ χεῖρας ἔοικε
372 εἰ πρὺρ χεῖρας ἔοικε, μένος δ' αἶθωνι σιδήρῳ:
πρὸς τὴν ἐπανάληψιν ὅτι ἐν Ἰλιάδι συνεχῶς, ἐν δὲ Ὀδυσ-
σειᾷ ἄπαξ. A.

375 Ἐκτορα εἶπε παραστὰς Φοῖβος Ἀπόλλων:
ἡ διπλῇ ὅτι ἐλλείπει ἡ πρὸς πρόθεσις, πρὸς Ἐκτορα. καί-
τοι παρὴν εἶπεν Ἐκτορι εἶπεν, ἀλλὰ συνήθως παρέλιπε τὴν
πρόθεσιν· καὶ τότ' ἄρ' Αἴας εἶπε βοὴν ἀγαθὸν Με-
νέλαον (P237). A. Cf. p. 26.

378 μὴ πως σ' ἡὲ βάλλῃ ἡὲ σχέδὸν ἄορι τύψῃ: ἡ
διπλῇ ὅτι διέσταλκε τὸ βαλεῖν καὶ τὸ τύψαι διδασκαλικῶς
προσθεῖς σχέδον, οἷον σχέδην ἐκ τοῦ σύνεγγυς. A. Ar. 62, 100.

388 δοῦπησεν δὲ πεσών: ἡ διπλῇ ὅτι ἐκ τοῦ παρα-
κολουθοῦντος ἀντὶ τοῦ ἀπέθανεν. AB. Ar. 110.

389 κεῖσθαι Ὀτρυντείδῃ (Achilles loquitur): ὅτι ὁ
Ἀχιλλεὺς γινώσκων αὐτὸν ἐξ ὀνόματος καλεῖ A. ὡς καὶ Δό-
λωνα οἱ περὶ Διομήδην (K 447). V.

404 αὐτὰρ ὁ θυμὸν αἶσθε καὶ ἥρυγεν, ὡς ὅτε ταῦρος
ἥρυγεν — 404: ἡ διπλῇ πρὸς τὴν ἐπανάληψιν τοῦ
ἥρυγεν. A. Hoc est etiam in V. πρ. τ. ἐπ. τοῦ ἥρ. τὸ ση-
μεῖον, quod Bekkerus non recte versui 406 apposuit.

ὅθι ζωστῆρος ὀχῆες

415 χρύσειοι σύνεχον καὶ διπλόος ἤντετο θώρηξ:
ἡ διπλῇ ὅτι κατὰ τὴν τοῦ ζώματος ἐπιβολὴν πρὸς τὸν στα-
τὸν θώρακα, ὅπου διπλοῦς ἦν ὁ θώραξ (Ar. 126). A. ὅπου
scripsit L. pro καί (Bekk.) vel καὶ ὅτι (Villois).

(Minerva) πνοιῇ Ἀχιλλῆος πάλιν ἔτραπε κυδαλίμοιο,
440 ἦκα μάλα ψύξασα: ἡ διπλῇ ὅτι ψύξασα, φροήσασα
τῷ ἐαντῆς πνεύματι ἀπέστρεψε τὸ δόρυ. A.

451 ᾧ μέλλεις εὐχεσθαι ἰὼν ἐς δοῦπον ἀκόν-
των: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ ᾧ ἔοικας εὐχεσθαι παραγινόμε-
νος εἰς πόλεμον. AB. Ar. 125.

454 νῦν αὖ τοὺς ἄλλους ἐπιείσομαι, ὅν κε κι-

Γ. Φ.

χείω: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ σχῆμα, ὅτι ἰδίως πληθυντικῶ ἐν-
κὸν ἐπήνεγκεν, ὃν κε κιχείω. A. Cf. p. 16.

462 τὸν μὲν δουρὶ βαλὼν, τὸν δὲ σχεδὸν ἄορι
τύψας: ἡ διπλῇ ὅτι πάλιν (378) ἀντιδιέστειλεν. A. Ar. 62.

464 εἰ πως ἐν πεφίδοιτο. Herodiani adnotatio quae
est de enclisi pronominis, his verbis terminatur: ὁ μέντοι
Ἀρίσταρχος γενόμενος κατὰ ταύτην τὴν προσωδίαν τοῦτο
μόνον ἀπεφώνητο, ἐγκλίνοντα δεῖν τῷ τόνῳ καὶ δασύνοντα
λέγειν τὴν τρίτην συλλαβὴν· σημαίνει γὰρ εἰ πως αὐτοῦ·
διὸ καὶ ἡ διπλῇ. A.

478 ἵνα τε ξυνέχουσιν τένοντες Ἀγκωνος: ἡ
διπλῇ ὅτι πάντα τὰ τειταμένα νεῦρα τένοντας Ὀμηρος λέ-
γει. A. Ar. 153.

484 αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' ἰέναι μετ' ἀμύμονα Πείρεω
υἷόν: ἡ διπλῇ περιεστιγμένη ὅτι Ζηνόδοτος γράφει Πεί-
ρεως υἷόν, ἄμετρον ποιῶν τὸν στίχον (cf. ad Σ 222) καὶ
παράλογον. ἔστι γὰρ Πείρεως τὸ ὄνομα (B 844)· νῦν δὲ
ἐσχημάτικεν ἀπὸ τοῦ Πείρεως, ὡς Μενέλεω. ἄθλητον δὲ εἰ
τοῦ Θρακῶν ἡγουμένου ἢ ἐτέρου τινὸς ὀριωνύμου. A.

494 ῥέε δ' αἶματι γαῖα: ἡ γῇ ὑπὸ τοῦ αἵματος (cf.
p. 24) ἐρεῖτο (cf. p. 3). V.

ΕΙΣ ΤΗΝ Φ.

2 Ξάνθου δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς:
ἡ διπλῇ περιεστιγμένη ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἀθάνατον,
ἵνα μὴ ὁ Ζεὺς ἀθάνατος λέγεται ἀλλ' ὁ Ξάνθος. καὶ ἐν
ἄλλοις (Π 353) δὲ εἴρηται υἱὸς Σπερχειοῖο, ὃν ἀθάνα-
τος τέκετο Ζεὺς. καὶ καθόλου ἀθανάτοισι θεοῖσιν. A.
Aut lapsu memoriae scripsit Σπερχειοῖο pro Πειριθόοιο (B 741,
ubi v.) aut citavit versum Π 174, quem nos hodie legimus:
υἱὸς Σπερχειοῖο διυπετέος ποταμοῖο.

4 ἡ περ Ἀχαιοὶ ἀνυζόμενοι φοβέοντο

ἤματι τῷ προτέρῳ, ὅτε μαίνεται φαίδιμος Ἑκτωρ.

4: ἡ διπλῇ ὅτι [φοβέοντο ἀντὶ τοῦ ἔφυγον]. A. Verba
inclusa addidit L.

5: τοῦτο ἂν τις σημειώσαιτο πρὸς τὸ τινάσσετο μαι-
νομένοιο (O 609)· γράφουσι γὰρ τινες μαρναμένοιο. A.

Φ.

17 αὐτὰρ ὁ διογενῆς δόρυ μὲν λίπεν αὐτοῦ ἐπ' ὄχθῃ: ἡ διπλῇ ὅτι ἀποτίθεται μὲν τὸ δόρυ ῥητῶς, ἀναλαμβάνει δὲ οὐ κατὰ τὸ ῥητόν, ἀλλ' ὕστερον (67) αὐτῷ φαίνεται χρώμενος. ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς Ζηνόδοτον, ἀγνοοῦντα ὅτι πολλά δεῖ προσδέχεσθαι κατὰ τὸ σιωπώμενον ἐνεργούμενα. A. Ar. 357.

31 ἐπὶ στρεπτοῖσι χιτῶσιν: ἡ διπλῇ ὅτι στρεπτοὺς χιτῶνας τοὺς νηστούς· ὑποδύτας γὰρ εἶχον ὑπὸ τοὺς στατοὺς μαλάγματος ἕνεκα· αἶμα δ' ἀνηκόντιζε διὰ στρεπτοῖο χιτῶνος (E 113). A.

33 αὐτὰρ ὁ ἄψ ἀπόρουσε δαΐζέμεναι μενεαίνων: ἡ διπλῇ πρὸς τὴν ἐναλλαγὴν τοῦ χρόνου, ὅτι ἀντὶ τοῦ δαΐζει προθυμούμενος κατὰ τὸ συντελικόν (cf. p. 5). A.

(Lycanem Achilles)

36 ἦγε λαβὼν ἐκ πατρὸς ἀλῶης οὐκ ἐθέλοντα, ἐννύχιος προμολών· ὁ δ' ἐρινεὸν ὀξεί χαλκῷ τάμνε νέους ὄρηκας.

36: ἡ διπλῇ ὅτι ἀλῶην τὴν δειδροφόρον γῆν νῦν λέγει· ἐπιφέρει γὰρ ὁ δ' ἐρινεόν. A. Ar. 153.

37: ἡ διπλῇ ὅτι πτώσις ἤλλακται, ἀντὶ τοῦ ἐρινεοῦ νέους ὄρηκας. A. Cf. p. 20.

40 καὶ τότε μὲν μιν Ἀῆμνον ἐνυκτιμένην ἐπέρρασεν: ἡ διπλῇ ὅτι ἐλλείπει ἡ εἰς, εἰς Ἀῆμνον. A. Cf. p. 26.

43 Ἰμβριος Ἡετίων: πρὸς τὴν ὁμωνυμίαν. V.

67 ἦτοι ὁ μὲν δόρυ μακρὸν ἀνέσχετο δῖος Ἀχιλλεύς: ὅτι κατὰ τὸ σιωπώμενον ἀνέλαβε τὸ δόρυ V. Cf. ad v. 17. Ar. 357.

75 ἀντὶ τοῖ εἰμί· ἰκέταο: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ ἴσος ἰκέτῃ εἰμί· ἀντὶ κασιγνήτου ξείνος (9 546) ἀντὶ τοῦ ἴσος κασιγνήτω. A. Ar. 120.

83 μέλλω που ἀπέχθεςθαι Διὶ πατρί: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ εἶκα ἀπεχθάνεσθαι. A. Ar. 125.

θυγάτηρ Ἀλταο γέροντος,

86 Ἀλτεω, ὃς Λελέγεσσι φιλοπτολέμοισιν ἀνάσσει: ἡ διπλῇ ὅτι τοὺς Λέλεγας ἐν τῷ καταλόγῳ παρήκεν, καὶ πρὸς τὴν ἐπανάληψιν τοῦ ὀνόματος. A.

95 μὴ με κτεῖν· ἐπεὶ οὐχ ὁμογάστριος Ἐκτορός

Φ.

εἰμι: ἡ διπλῇ περιεστιγμένη ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἐπεὶ οὐκ ἰογάστριος, παρόσον ἐν ἄλλοις ἐφη ἰῆς ἐκ νηδύος Ω 496. A. Quae deinde sequuntur, Aristonici esse non possunt: ἴα δὲ ἐστὶν ἡ μία· καὶ οὐ τίθουσιν Ὅμηρος τὸ μία ἐπὶ τοῦ ὁμοῦ, οὐδὲ κατὰ σύνθετον ἐκφέρει· τῆς μὲν ἰῆς στιχὸς ἤρχεν (Π 173). A. Nam (ut taceam de versu Homérico inepte adscripto) non potest dubitari quin revera ἴα adhibitum sit ad significandam rem quae pluribus communis est (Δ 437). Sed id fortasse negavit Aristarchus, componi hanc vocem apud Homerum: οὐδὲ κατὰ σύνθετον ἐκφέρει. Tantum certum, non omissum esse in hoc scholio alterum locum ubi ὁμογάστριος legitur Ω 47, quem non videtur tentasse Zenodotus.

106 ἀλλὰ φίλος, θάνε καὶ οὐ. Nominativus pro vocativo. v. Γ 277. Cf. p. 18.

111 ἔσσεται ἡ ἥως ἡ δειίλη ἡ μέσον ἡμαρ: ἡ διπλῇ ὅτι ὅλην τὴν ἡμέραν εἰς τρία διαιρεῖ, ἥω τὴν πρωϊάν, μεσημβρίαν πᾶν τὸ μέσον τῆς ἡμέρας, δειλὴν ὅτε ἐνδεῖ ἡ τοῦ ἡλίου ἔλη τουτέστιν ἡ αὐγή, ὥσπερ καὶ τὴν νύκτα εἰς τρία, ἐσπέραν, ἀμολγόν, ἑμάν. A.

125 εἶσω ἄλὸς εὐρέα κόλπον: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ εἶσω ἰσοδυναμεῖ τῷ εἶς, ἀντὶ τοῦ εἰς ἄλός. A. Cf. p. 28.

126 θρώσκων τις κατὰ κύμα μέλαιναν φρεῖχ' ὑπαῖξει ἰχθύς, ὅς κε φάγῃσι Λυκάονος ἀργέτα δημόν.

126: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ σημαινόμενον. Φιλητᾶς γὰρ καὶ Καλλίστρατος γράφουσι φρεῖχ' ὑπαλύξει, λέγοντες ὅτι οἱ πίονες τῶν ἰχθύων καὶ εὐτροφοὶ τὸ ψῦχος ὑπομένουσι καὶ οὐ φθείρονται. ὁ δὲ ποιητὴς οὐδέποτε φρίκην τὸ ψῦχος εἵρηκεν, ἀλλὰ τὸ ἐκ γαλήνης πρῶτον ἐξορθούμενον κύμα, ὁμωνύμως δὲ τούτῳ καὶ τὸν ἄνεμον τὸν οἰονεὶ ἐπιστίζοντα τὴν θάλασσαν· οἷον δὲ Ζεφύροιο ἐχεύατο πόντον ἐπιφρίξ (H 63) καὶ ὡς δ' ὑπὸ φρικὸς Βορέω (cod. Βορέης — Ψ 692). [ἡμεῖς δὲ λέγομεν ψῦχος κρύος καὶ πᾶχνην]. ἐστὶν οὖν τὸ λεγόμενον, μέλαιναν φρεῖχ' ὑπαῖξει, τὸ μέλαν κύμα ὑποτροχάζεται ἰχθύς ὅς (cod. ὡς) φάγοι ἂν τοῦ Λυκάονος τὸν δημόν, πλοάζοντος καὶ ἐξ ἐπιπολῆς φερομένου τοῦ νεκροῦ· τὸ γὰρ ὅς κε φάγῃσι ὅς φάγοι ἂν· καὶ ἐν Ὀδυσσεΐα

Φ.

(α 396) τῶν κέν τις τόδ' ἔχῃσι. A. Inclusa aliena sunt. L. Cf. Ar. 98 sq. et de conjunctivo pro optativo p. 9.

127 ὅς κε φάγησιν· ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ ὅς φάγοι ἄν. A.

128 Ἰλίου ἐρῆς· ἡ διπλῇ ὅτι θηλυκῶς τὴν Ἴλιον. A.

146 κεχόλωτο θαῖκτα μένων αἰζηῶν· ἡ διπλῇ ὅτι λείπει ἡ περὶ πρόθεσις. A. Cf. p. 26.

155 (Asteropaeus) Παίονας ἄνδρας ἄγων δολιχεγχεάς· ἡ διπλῇ ὅτι ἑτερος οὗτος Παίωνων ἡγεμῶν, ὃν οὐ κατείλοχε διὰ τοῦ καταλόγου. A.

165 (οὐδὲ διαπρό) ῥῆξε σάκος· χρυσοῦς γὰρ ἐρύκακε δῶρα θεοῖο· ἡ διπλῇ ὅτι ἄτρωτα τὰ ἡφαιστοτέενκτα ὅπλα. ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τοὺς ἡθιετημένους ἐν τῇ πρὸ ταύτης ῥαψῳδίᾳ (Γ 268)· ἀλλὰ δύο μὲν ἔλασσε διὰ πτύχας. A. Ar. 178, 186.

166 τῷ δ' ἐτέρῳ (δουρί) μιν πῆχυν ἐπιγράβδην βάλε
χειρός
δεξιτερῆς, σίτο δ' αἶμα κελαινεφές· ἡ δ' ὑπὲρ
αὐτοῦ

γαίῃ ἐνεστήρικτο.

166: ὅτι ἀρχαϊκῶς πάλιν τὸν πῆχυν αὐτὸν ἔβαλεν, οὐχὶ τὸν πῆχυν αὐτοῦ. A. Cf. p. 20.

167: ὅτι τῷ ἐτέρῳ εἰρηκῶς ἐπήγαγεν, ἡ δ' ὑπὲρ αὐτοῦ γαίῃ ἐνεστήρικτο. A. Cf. p. 32.

169 μελίην ἰθυπτίωνα· ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἰθυπκτίωνα διὰ τὸ κτεδόντας λέγεσθαι τῶν ξύλων τὰς γραμματοειδεῖς διαφύσεις. παρέλκει δὲ νῦν τὸ περὶ τῆς τοῦ ξύλου φύσεως εἰπεῖν. τὸ μέντοι ἰθυπτίωνα εἰς ἰθὺ φερομένην, ἀναφερομένου τοῦ ἱεπαίνου εἰς τὸν ἀκοντίζοντα. καὶ δ' ἄλλως τοῦ γ' (cod. δ') ἰθὺ βέλος πέτεται [οὐδ' ἀπολήγει] (Γ 99). A.

172 μεσσοπαγὲς δ' ἄρ' ἔθηκε κατ' ὄχθης μείλινον
ἔρχος (Achilles).

Πηλείδης δ' ἄορ ὁξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ—

172: ἡ διπλῇ ὅτι ἦν νῦν ὄχθην εἰρηκεν, ἐξῆς κρημνόν· οὐ δύναται ἐκ κρημνοῖο (175). πάντα γὰρ τὰ ὑψηλὰ ἔχθαι λέγονται. A. Ar. 129.

Φ.

173: ἡ διπλῇ ὅτι ὡς περὶ ἑτέρου λέγει, προειπὼν δευ-
τερος αὐτ' Ἀχιλεὺς. (169). A.

183 τεύχεά τ' ἐξενάριξε καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα:
ἡ διπλῇ ὅτι εὐχόμενος ἀντὶ τοῦ καυχώμενος (Ar. 150). A.

χαλεπὸν τοι ἐρισθενέος Κρονίωνος

185 παισὶν ἐριζέμεναι ποταμοῖό περ ἐκγεγαῶτι:
ἡ διπλῇ ὅτι περισσὸς ὁ πέρ, ὡς ἐκεῖ φυγόντι περ αἰπὺν
ὄλεθρον (ρ 47). A. Cf. p. 35.

τῷ (Jovi) οὔτε κρείων Ἀχελώϊος ἰσοφαρίζει

195 οὔτε βαθυρρεῖταιο μέγα σθένος Ὠκεανοῖο
ἐξ οὗ περ πάντες ποταμοὶ καὶ πᾶσα θάλασσα.

195: ἡ διπλῇ περιεστιγμένη ὅτι Ζηνόδοτος αὐτὸν οὐκ
ἔγραφε. γίνεται δὲ ὁ Ἀχελῷος πηγὴ τῶν ἄλλων πάντων.
ἔστι δὲ κατ' Ὀμηρον ὁ Ὠκεανὸς ὁ ἐπιδιδούς πᾶσι τὰ ρεύ-
ματα· διὸ καὶ κατὰ τιμὴν φησιν οὔτε τις οὐν ποταμῶν
ἀπέην νόσφ' Ὠκεανοῖο (Υ 7). A. Ar. 177.

200 ἡ ῥα, καὶ ἐκ κρημνοῖο ἐρύσσατο χάλκεον
ἔγχος: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντιπέφρακε τῇ ὄχθῃ (172) τὸν κρημνόν.
A. Ar. 129.

203 τὸν μὲν ἄρ' ἐγγέλυές τε καὶ ἰχθύες ἀμφε-
πένοντο: ὅτι Ὀμηρος διαστέλλει τὰς ἐγγέλους ἀπὸ τῶν
ἰχθύων· καὶ ἐξῆς (353) τείροντ' ἐγγέλυές τε καὶ ἰχθύες. A.

218 πλήθει γὰρ δὴ μοι νεκύων ἐρατεινὰ ῥέεθρα:
ἡ διπλῇ ὅτι ἄκαιρον τὸ ἐπίθειον· πεφοίνικται γὰρ ὑπὸ τοῦ
αἵματος. ὅμοιον οὐν τῷ ἐσθῆτα φαιρινήν (ζ 74) καὶ
ἄστρα φαιρινήν ἀμφὶ σελήνην (Θ 555). A. Cf. ad Γ 352.

220 (Scamander) στεινόμενος νεκύεσσιν: ἡ διπλῇ
ὅτι ἀντὶ τοῦ στενοχωρούμενος ὑπὸ τοῦ πλήθους τῶν νεκρῶν,
οὐ στενάζων. A. Cf. ad Π 163.

232 δειέλος ὁψὲ δύνων: ἡ διπλῇ ὅτι ἀρσενικῶς τὴν
δειλὴν δειέλων (Cf. ad B 634). A.

ὁ δ' ἄρ' ἐκ δίνης ἀνορούσας

147 ἤϊξεν πεδίοιο ποσὶ κραιπνοῖσι πετέσθαι.

246: ἡ διπλῇ ὅτι διχῶς γράφεται ἐκ λίμνης καὶ ἐκ
δίνης, τὸ μὲν οὐν ἐκ δίνης, ἐκ τῆς συστροφῆς τοῦ ῥοῦ, τὸ
δὲ ἐκ λίμνης ἐκ τοῦ καθ' ὕδατος τόπου, διὸ καὶ τὸν Ὠκε-
ανὸν λίμνην καλεῖ. A.

247: ὅτι ἐλλείπει ἡ διὰ. A. Cf. p. 26.

Φ.

249 ἵνα μιν παύσειε πόνοιο (Scamander Achillem):
ἡ διπλῇ ὅτι τοῦ πολεμικοῦ ἔργου. A. Ar. 87.

252 αἰετοῦ οἶματ' ἔχων scribendum esse non ὀμματ'
ἔχων ut Philetas: X 308. L.

ὑπαιθα δὲ τοῖο λιασθεῖς

256 φεῦγ', ὁ δ' ὀπισθε ῥέων ἔπετο — 255: ἡ διπλῇ
ὅτι τὸ ὑπαιθα εἰς τοῦμπροσθεν σημαίνει. A. Ar. 123.

τὸ δέ τ' ὥκα κατειβόμενον κελαρῦζει

262 χώρῃ ἐνιπροαλεῖ, φθάνει δέ τε καὶ τὸν ἄγοντα:
'Αρίσταρχος ἐξέτινεν τὸ ἄ διὰ τὸ μέτρον. Ζηνόδοτος φθα-
νέει ὡς νοσέει. V. Cf. ad I 506.

281 νῦν δέ με λευγαλέω θανάτῳ εἴμαρτο ἄλῳ-
ναι: ἡ διπλῇ ὅτι ἐκ τούτου οἱ νεώτεροι ἐξεδέξαντο λευγα-
λέον τὸν δῖυγρον. ἔστι δὲ κατὰ κοινωνίαν στοιχείων λευγα-
λέον ὀλέθριον, παρὰ τὸν λοιγόν. καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (β 61)
λευγαλέοι τ' ἐσόμεσθα. A. Ar. 113.

282 ἐρχθέντα: σημειοῦνται τινες ὡς (l. ὅτι) ἄπαξ
εἴρηκεν. A.? An pertinet ad συφορβόν, ὅτι ἄπαξ ἐν Ἰλιάδι?

283 ὃν ῥά τ' ἐναυλος ἀποέρση χειμῶνι περῶντα:
ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ χειμῶνος διαπερῶντα. Hoc oblitus sum
afferre p. 23, ubi de dativo cum genetivo mutato dixi. ἐναύ-
λους δὲ τοὺς ποταμούς τοὺς ἐπιμήκεις (Apoll. 68, 25. Ar. 152). A.

287 τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε Ποσειδάων ἐνοσί-
χθων: ἡ διπλῇ ὅτι δυεῖν ὄντων πληθυντικῶς εἴρηκε τοῖσι
δὲ μύθων ἦρχε. A. Cf. Pal. ε 202. η 47.

τοίῳ γάρ τοι νῶι θεῶν ἐπιταρρόθῳ εἰμέν

290 Ζηνὸς ἐπαινέσαντος, ἐγὼ καὶ Παλλὰς Ἀθήνη:
ἀθετεῖται ὅτι ἀπίθανον εἰς ἀνδρὸς μορφὴν ὥμοιωμένον
(Neptunum) λέγειν ἡ ἐγὼ καὶ Παλλὰς Ἀθήνη. τίς γάρ ἐστιν,
οὐ μὲν νοήσῃ. A.

295 πρὶν κατὰ Ἰλιόφι κλυτὰ τείχεα λαὸν ἐέλσαι

Τρωικόν, ὅς κε φύγησι. σὺ δ' Ἐκτορι θυμὸν
ἀπούρας —: ἡ διπλῇ ὅτι Ἐκτορι ἀντὶ τοῦ Ἐκτορος (cf.
p. 22) καὶ φύγησιν ὅς ἄν φύγοι (cf. p. 10). AB.

313 πολὺν δ' ὄρουμαγδὸν ὄρινε Φιτῶν καὶ λάων.
Hic versus facit ad explicationem vocis semel dictae χέραδος 319.

317 τὰ τεύχεα καλὰ: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ τὰ καλὰ

Φ.

τεύχεα, ὡς οὐνεκα τὸν Χρύσην ἠτίμησ' (sic) ἀρητῆρα (A 11 ubi v.). A.

319 εἰλύσω ψαμάθοισιν ἄλῃς χέραδος περιχεύας·
ἡ διπλῇ ὅτι ἅπαξ τὸ χέραδος. ἔστι δὲ τὸ συναγειρόμενον
ἐν τῇ ῥύσει πληθὺς ἰλὺς καὶ ὀστράκων καὶ λίθων. φησὶ γοῦν
πολὺν δ' ὀρυμαγδὸν ὄρινε φιτρῶν καὶ λαῶν (313). A.

320 οὐδέ οἱ ὅσπερ ἐπιστήσονται Ἀχαιοί

ἀλλέξει — 320: ἡ διπλῇ ὅτι ἐπιστήσονται ἀντὶ τοῦ
δυνήσονται. καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (ν 207) νῦν δ' οὐτ' ἄρ
πῃ θέσθαι ἐπίσταμαι ἀντὶ τοῦ οὐ δύναμαι. A. Ar. 150.

οὐδέ τί μιν χρεώ

323 ἔσται τυμβοχοῆς, ὅτε μιν θάπτωσιν Ἀχαιοί:
ὅτι τὸ πληγρὲς ἔστι τυμβοχοῆσαι· διὸ σημειοῦνται τινες. A.

331 ὄρσοο κυλλοπόδιον, ἐμὸν τέκος· ἅντα σέθεν γάρ
Ξάνθον δινήεντα μάχῃ ἠίσκομεν εἶναι.

331: ἀθετεῖται ὅτι ἄκαιρον τὸ ἐπίθετον· ἡ γὰρ φιλαν-
θρωπευομένη καὶ λέγουσα ἐμὸν τέκος οὐκ ὤφειλεν ἀπὸ τοῦ
ἐλαττώματος προσφωνεῖν. A. Nescimus autem quomodo le-
gerit verum sequentem.

334 ἀργεστιάο Νότοιο: τοῦ λεγομένου λευκονότου (cf.
ad A 306). A.

335 εἴσομαι ἐξ ἀλόθεν χαλεπὴν ὄρσουσα θύελλαν
ἢ κεν ἀπὸ Τρώων κεφαλὰς καὶ τεύχεα κῆαι,
φλέγμα κακὸν φορέουσα.

335: ἡ διπλῇ περιεστιγμένη ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ὄρ-
σασα· ἐκ δὲ τούτου φανερός ἐστι δεδεγμένος τὸ εἴσομαι
γνώσομαι, καὶ τὸ ἢ κεν ἀπὸ Τρώων ψιλῶς ἀνεγνωκώς.
οὐ βούλεται δὲ γινῶναι ἀλλὰ πορευθῆναι κατασκευάσουςα.
A. Ar. 150.

337: ἡ διπλῇ ὅτι τὴν φλόγα κατὰ τὸ οὐδέτερον. A.

343 ὥς φάτο, "Ἡφαιστος δὲ τιτύσκετο θεσπιδαῖς
πῦρ: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ ζητούμενον πῶς οὐ κατακαίεται ὁ
Ἀχιλλεὺς ἀναξέοντος τοῦ ὕδατος. λέγει δὲ ὁ Ἀρίσταρχος
ὅτι πρῶτον τὸ πεδίον ἀνεξήρανται τῇ φλογί, εἶτα εἰς τὸ
ῥεῦμα τοῦ ποταμοῦ τρέπει τὴν φλόγα, ὅτε ὁ Ἀχιλλεὺς ἦδη
ἐν τῷ πεδίῳ ἐγέρῃ. A.

345 πᾶν δ' ἐξηράνθη πεδίον: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ

ὄλον (Αγ. 130) καὶ ὅτι πρότερον ἀνεξηράνθη τὸ πεδῖον. Α.
τό ante πρότερον del. L.

καὶ δ' ἄρα νεκρούς

349 κῆεν· ὁ δ' ἐς ποταμὸν τρέψε φλόγα παμ-
φανώσαν· ὅτι πάλιν ἐπανάλαβεν (sc. διὰ τοῦ ἄρθρου). Α.
Cf. ad E 734.

353 τεύροντ' ἐγγέλυές τε καὶ ἰχθύες· ὅτι διέστειλε
τὰς ἐγγέλεις ἀπὸ τῶν ἰχθύων. Α. Cf. ad 203.

362 ὡς δὲ λέβητος ζεῖ ἔνδον, ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῷ
κνίσην μελδόμενος ἀπαλοτρεφέος σιάλοιο.

362: ἡ διπλῇ ὅτι οἶδεν ἔψησιν κρεῶν, χρωμένους δὲ τοὺς
ἥρωας οὐ παρεισάγει. Α. Αγ. 348.

363 μελδόμενος· ὅτι ἀντὶ τοῦ μέλδων, τήκων τὰ
κνίσην, παθητικὸν ἀντὶ ἐνεργητικοῦ. Α. cf. p. 2.

366 οὐδ' ἔθελε προρέειν· ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ οὐκ
ἠδύνατο. καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (γ 121) ἡθελ', ἐπεὶ μάλα πολ-
λὸν ἐνίκᾳ δῖος Ὀδυσσεύς Α. Αγ. 151.

388 ἄμφι δὲ σάλπιγξεν μέγας οὐρανός· ἡ διπλῇ
ὅτι αὐτὸς μὲν οἶδε σάλπιγγα, χρωμένους δὲ τοὺς ἥρωας οὐκ
εἰσάγει. Α. Αγ. 198, 348.

394 κυνᾶ μυία· ἡ διπλῇ ὅτι αὐτὸς ἐσχημάτισε τὸ ὄνομα
ἀπὸ τοῦ κυνὸς καὶ τῆς μυίας· ὁ μὲν γὰρ κύων ἀναιδής, ἡ
δὲ μυία θρασεῖα. Α.

397 πανόψιον ἔγχος· ὅτι πανόψιον τὸ λαμπρὸν καὶ
ἐπιφανές. Α.

401 (αἰγίδα) ἦν οὐδὲ Διὸς δάμνησι κεραυνός· ἡ
διπλῇ ὅτι ἰδίως ἐπὶ τῆς αἰγίδος τοῦτο φηοῖν, ἦν Διὸς ὄπλον
παραδίδωσιν. Α. Αγ. 192.

416 τὸν δ' ἄγε χειρὸς ἐλοῦσα Διὸς θυγάτηρ Ἀφρο-
δίτη· ἡ διπλῇ ὅτι οἱ χωρίζοντές φασι τὸν τῆς Ἰλιάδος ποιη-
τὴν εἰδέναι συνοῦσαν τῷ Ἀρεΐ τὴν Ἀφροδίτην, τὸν δὲ τῆς
Ὀδυσσεΐας διαφώνως Ἡφαίστω. λέγειν δὲ δεῖ ὅτι οὐχ οἱ
αὐτοὶ χρόνοι ἦσαν τῆς συμβιώσεως. Α.

424 καὶ ῥ' ἐπιεισαμένη πρὸς στήθεα χειρὶ παχείῃ

ἤλασε — 424: ἡ διπλῇ ὅτι ἐπιεισαμένη ἐστὶν ἐπελ-
θοῦσα, ἐφορμήσασα, ἀπὸ τοῦ εἶμι, ὡς τὸ ἦ τάχα καὶ δαλῶ
βεβλημένος εἶσθα θύραζε (τ 69). Α. Αγ. 150.

φ.

430 ὧδ' εἰς τε θαρσαλέοι καὶ τλήμονες· ὅτι ὑπομενη-
τικοὶ οἱ τλήμονες, καὶ οὐκ ἀνυχεῖς, ὡς οἱ νεώτεροι. A. Ar. 100.

ὅτ' ἀγήνορι Λαομέδοντι

444 παρ Διὸς ἐλθόντες θητεύσαμεν εἰς ἐνιαυτόν·
ἡ διπλῇ ὅτι Ὀμηρος οὐ παραδίδωσιν αἰτίαν δι' ἣν ἐθήτευ-
σαν οὗτοι οἱ θεοὶ Λαομέδοντι. A. Ar. 181.

446 ἦτοι ἐγὼ Τρώεσσι πόλιν πέρι τεῖχος ἔδειμα·
ἡ διπλῇ πρὸς τὴν ἐν τοῖς ἐπάνω ἀθέτησιν, ὅτι διαφωνεῖ
ταῦτα (ἐκείνοις?) ἐν οἷς φησὶ (H 452) τότ' ἐγὼ καὶ Φοῖ-
βος Ἀπόλλων ἦρω Λαομέδοντι. A.

455 στεῦτο δ' ὃ γ' ἀμφοτέρων ἀπολεψέμεν οὕατα
χαλκῷ· ἡ διπλῇ ὅτι τὸ στεῦτο κατὰ διάνοιαν ὠρίζετο, διε-
βεβαιούτο, πρὸς τὰ ἐν τῇ νεκρίᾳ (λ 583) ἀθετούμενα (Ar. 107).
καὶ ὅτι καταχρηστικῶς ἀπολεψέμεν ἀντὶ τοῦ ἀποκόψειν. A.

470 τὸν δὲ κασιγνήτῃ μάλα νείκεσε πότνια θηρῶν
Ἄρτεμις ἀγροτέρῃ, καὶ ὀνειδείον φάτο μῦθον·
ἀθετεῖται ὅτι περισσός. τὸν δὲ κασιγνήτῃ μάλα νεί-
κεσε πότνια θηρῶν. τίς δὲ κυνηγετικὴ θεὸς εἰ μὴ ἡ
Ἄρτεμις; A. Cf. ad 511.

475 μὴ σευ νῦν ἔτι πατὴρ ἐνὶ μεγάροισιν ἀκούσω
εὐχομένου, ὡς τὸ πρὶν ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
ἅντα Ποσειδάωνος ἐναντίβιον πολεμίζειν.

475: ἀπὸ τούτου ἀθετοῦνται στίχοι γ'. οὐ δύναται γὰρ
ὁ αἰδούμενος (Apollo) πατροκασιγνήτοιο μιγήμεναι ἐν
παλάμῃσιν (469) αἰεὶ προκαλεῖσθαι τὸν Ποσειδῶνα ἐν τῷ
Ὀλύμπῳ πρὸς μάχην. ἄλλως τε οὐδὲ πολεμικός ἐστιν, ἀλλὰ
χοροῖς καὶ φόρμιγγι τέρεται. A.

478 ὡς φάτο· τὴν δ' οὗτι προσέφη ἐκάεργος Ἀπόλλων,
479 ἀλλὰ χολωσαμένη Διὸς αἰδοίῃ παράκοιτις· ἡ δι-
πλῇ ὅτι κοινὸν δεῖ δέξασθαι τὸ προσέφη· ἀλλὰ χολωσαμένη
Διὸς αἰδοίῃ παράκοιτις προσέφη. οὕτως οὖν κακεὶ παῖδα
τέ σοι ἀγέμεν Φοῖβω θ' ἱερὴν ἐκατόμβην (A 443).
ἀπὸ κοινοῦ γὰρ τὸ ἀγέμεν, καὶ περιττὸς ὁ ἑξῆς ῥέξαι ὑπὲρ
Δυναῶν. A. „Ergo videmus Aristonicum illum versum νεί-
κεσεν ἰοχέαιραν ὀνειδείοις ἐπέεσσιν (480) ne nosse quidem.“
L. Ar. 365. Nec Eustathius eum novit v. p. 1247, 40.

485 κατ' οὐρεα θήρας ἐναίρειν· ὅτι ἐναίρειν κατα-

Φ.

χρηστικῶς· θῆρες γὰρ οὐκ ἔχουσι παντευχίαν ὥστε σκυλευ-
θῆναι. A. Ar. 148.

487 εἰ δ' ἐθέλεις, πολέμοιο δαήμεναι: οἱ ἀντὶ τοῦ
δάθητι προστακτικοῦ. A. Cf. p. 14.

ἡ ῥά θ' ὑπ' ἔρηκος κοίλῃν εἰσέπττατο πέτρην
495 χηραμόν: ἡ διπλῇ οἱ αὐτὸς ἐξηγεῖται τί ἐστὶ χηρα-
μός, ὅτι κοίλῃ πέτρα. A.

499 πληκτίζεσθ' ἀλόχοισι Διός: μάχεσθαι. τῶν
ἁπλᾶς δὲ εἰρημένων ἡ λέξις. B.

501 εὐχεσθαι ἐμὲ νικῆσαι: ἡ διπλῇ οἱ εὐχεσθαι
ἀντὶ τοῦ εὐχου, καυχῶ. A. Ar. 150.

502 ὥς ἄρ' ἔφη, Αἰτωὶ δὲ συναίνυντο κάμπυλα τόξα
πεπτεῶτ' ἄλλυδις ἄλλα μετὰ στροφάλιγγι κόνιης:
οἱ μέμιχε τὸν κατὰ τοῦ τόξου λόγον τῷ κατὰ τῶν βελῶν.
καμπύλα μὲν γὰρ τὰ τόξα, πεπτεῶτα δ' ἄλλυδις ἄλλῃ τὰ
βέλη· ὥς χοῖνιξ τὸ μετροῦν καὶ τὸ μετρούμενον, καὶ κοτύλη,
οὕτως καὶ τὰ βάλλοντα καὶ τὰ βαλλόμενα τόξα. A. Ar. 71.

511 τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἐυσιέφανος κελα-
δεινῇ: ἡ διπλῇ οἱ ἠρκέσθη τοῖς ἐπιθέτοις, περιττός οὖν
κἀκεῖ τὸ "Αρτεμις ἰοχέαιρα (471). A.

515 "Ιλιον ἱρήν: ἡ διπλῇ οἱ θηλυκῶς τὴν "Ιλιον. A.

519: οἱ μὲν χωόμενοι, οἱ δὲ μέγα κυδιῶντες:
ὅτι σαφῶς χωόμενοι συγχεόμενοι. A. Ar. 147.

523 θεῶν δέ ἐ μῆνις ἀνῆκεν (καπνὸν ἄστεος αἰθο-
μένοιο): ἀντὶ τοῦ ἐφῆκε. A. Ar. 151.

538 αἱ δὲ (πύλαι) πετασθεῖσαι τεῦξαν φάος. αὐ-
τὰρ Ἀπόλλων —: ἡ διπλῇ οἱ Ζηνίδοτος τοὺς στίχους
(hunc et sequentem) ἠθέτηκε, γελοῖον ἡγούμενος διὰ πύλης
φωτίζεσθαι τὴν πόλιν τοῦ παντός τόπου ἐναιθρίου ὄντος.
λέγει δὲ τεῦξαν φάος ἀντὶ τοῦ τὴν σωτηρίαν τοῖς φείγουσιν
ἐποίησαν, ὥς ἐν τῷ φῶς δ' ἐτάροισιν ἔθηκεν ἄνδρα
βαλῶν (Z 6). A. Ar. 55, 364.

541 δίψῃ καρχαλέοι: ἡ διπλῇ οἱ πτώσις ἥλλακται,
καὶ ὅτι παρεῖται ἡ ὑπὸ πρόθεσις, ἀντὶ τοῦ ὑπὸ δίψης. A.
Hoc schol. apud Bekkerum in duas particulas discerptum, quas
conjunxi inserto καί. Cf. p. 25.

542 ὁ δὲ σφεδανῶν ἔφεπ' ἔγχει: ἡ διπλῇ οἱ σφε-
δανῶν σφοδρῶς διώκων. [Ἀτρεΐδης δ' ἐπώχετο Δαναοῖσι σπευ-

δανόν — sic pro Ἀτρ. δ' ἔπειτο σφεδανόν Δ. κελεύων A 165]. τῷ δὲ τόνῳ ὥσπερ ἐνοχλᾶν· προκατάρχει γὰρ τοῦ (τουτοῦ τό?) σφεδανός, παρ' ὃ ἐγένετο σφεδανόν — A. Versum A 165 ab aliena manu illatum censet L. nam eo loco σφεδανόν lectio Aristarchea fuisse videtur, non σφεδανῶν: v. Ar. 146. Sed fortasse in fine scholii hunc versum attulit Aristonicus: παρ' ὃ ἐγένετο σφεδανόν, σφεδανόν Δαναοῖσι κελεύων. Praeter hos duos locos non legitur haec vox apud Homerum nisi Π 372.

543 μενέαινε δὲ κῦδος ἄρ' εἴσθαι. μενέαινε cupiebat: Π 491. L.

544 ἔνθα κεν ὑψίπυλον Τροίην ἔλον υἷες Ἀχαιῶν: ἡ διπλῇ ὅτι ὁμωνύμως τῇ χώρᾳ τὴν Ἴλιον Τροίαν εἴρηκεν. A. Ar. 240.

550 αὐτὰρ ὃ γ' ὥς ἐνόησεν Ἀχιλλεῖα πτολίπορθον: ἡ διπλῇ ὅτι πλεονάζει ἐπ' Ὀδυσσεώς τὸ πτολίπορθος διὰ τὴν Ἰλίου πόρθησιν, νῦν δὲ ἅπαξ (v. ad O 56) ἐπ' Ἀχιλλεῶς, πρὸς τοὺς χωρίζοντας· τοῦτοις γὰρ χρῶνται. τινὲς δὲ Ἀχιλλεῖα Πηλείωνα ποιοῦσι, ξενισθέντες πρὸς τὸ ἐπιθετον. A. ἀλλ' ἤδη αὐτὸς εἶπε δῶδεκα δὴ σὺν νηυσὶ πόλεις ἀλάπαξα (I 328). V. (cf. ad O 77). Quid sibi vulerint Chorizontes, quid iis responsum sit, hac brevitate obscurum. Fortasse illi dixerunt in Odyssea solum Ulixem πτολίπορθον dici, in Iliade etiam alios. Immo, relatum, ita dicendum est: in Ulixē omnino saepe hoc epitheto utitur Homerus, ut quod ille κατ' ἐξοχὴν gerat quod ipsam Trojam everterit. Attamen raro quidem etiam unus et alter reliquorum heroum idem fert epitheton, sed propter aliam causam, ut Achilles ὅτι δῶδεκα δὴ σὺν νηυσὶ πόλεις ἀλάπαξεν. L.

θυνητὸν δὲ εἴ φασ' ἄνθρωποι

570 ἔμμεναι· αὐτὰρ οἱ Κρονίδης Ζεὺς κῦδος ὀπάξει: ἀθετεῖται ὅτι ὥς ἐλλείποντος τοῦ λόγου ἐνέταξέ τις αὐτόν. δεῖ δὲ τῷ θυνητὸν δὲ εἴ φασ' ἄνθρωποι προσυπακούειν τὸ εἶναι. καὶ ὅτι ἐπιφερόμενον τὸ αὐτὰρ οἱ Κρονίδης Ζεὺς κῦδος ὀπάξει ἐναντίον ἐστὶ τῷ προτρέποντι τὸν Ἀγήνορα ἀντιστῆναι Ἀχιλλεῖ. A. Ar. 360.

575 (πάρδαλις — οὐδὲ τι θυμῷ) ταρβεῖ οὐδὲ φοβεῖται, ἐπεὶ κεν ὑλαγμὸν ἀκούσῃ: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ φοβεῖ-

Φ. X.

ται ἀντὶ τοῦ φεύγει (Αγ. 89). καὶ ὅτι ἐν τισι γράφεται κυ-
νυλαγμόν. οὐκ ἀνάγκη δὲ εἶσιν· ὁ γὰρ ὑλαγμός ἰδiosis
κυνῶν. σύνδεσμος δὲ ἐστὶν ὁ κέν, εἴτα ὑλαγμόν. Α.

576 εἴ περ γὰρ φθάμενός μιν ἢ οὐτάσῃ ἢ βά-
λησιν· ἢ διπλῇ πρὸς τὴν ἀντιδιαστολὴν τοῦ οὐτάσαι καὶ
βαλεῖν (Αγ. 62). Α.

594 οὐδ' ἐπέρησε (χαλκός), θεοῦ δ' ἡρώκακε δῶρα·
ἢ διπλῇ ὅτι ἄτρωτα τὰ ἡφαιστιάτευκτα ὄπλα, πρὸς τοὺς
ἡθετημένους (Υ' 269). Α. Αγ. 178.

606 τόφρ' ἄλλοι Τρῶες πεφοβημένοι ἦλθον
ὁμίλῳ· ἢ διπλῇ ὅτι πεφοβημένοι ἀντὶ τοῦ φεύγοντες. ΑΒ.
Αγ. 89.

EIS THN X.

6 Ἰλίου προπάροιθε πυλάων τε Σκαιάων· ἐν
ἄριστερᾷ τοῦ τείχους αἱ πύλαι ἔκειντο, αἱ ἐκαλοῦντο Δαρ-
δανία. ἢ διπλῇ πρὸς τὰς Σκαιάς. Α. Αγ. 232.

11 ἢ νύ τοι οὐ τι μέλει Τρώων πόνος οὓς ἐφό-
βησας· ἢ διπλῇ ὅτι σαφῶς ὁ πόμος οὐκ ἐστὶν ἀλγηδών·
ἀλλ' οὕτως εἶρηκεν ἀντὶ τοῦ οὐ μέλει σοι τὸ περὶ τοὺς Τρῶας
πονεῖν καὶ ἐνεργεῖν (Αγ. 87). καὶ ὅτι ἐφόβησας εἰς φυγὴν
ἔτρεψας (Αγ. 89). Α.

23 (ἵππος) ὅς ῥά τε ῥεῖα θέησι τειταινόμενος πε-
δίοιο· ὁ διπλῇ ὅτι θέησιν ἀντὶ τοῦ θέη. πλεονάζει δὲ τῷ
τοιούτῳ σχήματι Ἰβυκος. καὶ ὅτι ἐλλείπει ἢ διὰ, διὰ πε-
δίοιο (cf. p. 26). Α.

26 (Achillem) παμφαῖνονθ' ὥς τ' ἀστέρ' — ὅς ῥά τ'
ὁπώρης εἴσι. Ut hic caniculae Achilles comparatur, ita idem
sidus significatur in similitudine Α 62.

29 ὃν τε κύν' Ἰλρίωνος ἐπὶ κλησιν καλέουσιν· ἢ
διπλῇ ὅτι περισσὸς ὁ τέ σύνδεσμος. Α. Cf. p. 34.

31 καὶ τε φέρει πολλὸν πυρετὸν δειλοῖσι βροτοῖ-
σιν· ἢ διπλῇ ὅτι ἀπαξ ἐνταῦθα ὁ πυρετός, καὶ ὅτι πυρετὸν
κυρίως λέγει, οὐχ ὥς τινες δέχονται τὴν διάκνασιν τοῦ ἀέ-
ρος· πρὸς γὰρ τὸ φθοροποιὸν ἢ παραβολή (Αγ. 154). καὶ
ὅτι δειλοῖσιν ἀντὶ τοῦ δειλαίοις (Αγ. 122). Α.

X.

32 ὥς τοῦ χαλκὸς ἔλαμπε: χαλκόν intelligendum esse hastae acumen: A 44. L.

40 Πηλείωνι δαμείς: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ σχῆμα. A. Cf. p. 24.

41 αἶθε θεοῖσι φίλος τοσσόνδε γένοιτο
ὅσσον ἐμοί — 41: σημειοῦναι ἵνα τινες ὅτι ἐκ τοῦ ἐναν-
τίου τὸ ἐναντίον δεδήλωκεν. AB. Ar. 14.

ἀλλ' εἰ μὲν ζώουσι μετὰ στρατῷ, ἢ τ' ἂν ἔπειτα
50 χαλκοῦ τε χρυσοῦ τ' ἀπολυσόμεθ'. ἔστι γὰρ ἔνδον.

49: ἡ διπλῇ ὅτι περισσὸς ὁ ἂν σύνδεσμος· εἰ γὰρ ἐνε-
τέτακτο κυρίως, ἐπήνεγκεν ἂν ἀπολυσαίμεθα (cod. ὀμεθα).
A. Cf. p. 9.

51 πολλὰ γὰρ ὥπασε παιδὶ γέρον ὀνομάκλυτος
Ἀλτῆς: ὅτι οἱ πατέρες ταῖς θυγατράσι γαμουμέναις δῶρα
παρεῖχον· ἐγὼ δ' ἐπιμείλια δώσω (I 147). A. Ar. 198.

53 ἄλγος ἐμῷ θυμῷ καὶ μητέρι, τοὶ τεκόμεθα:
ὁμοίως τῷ Ἀράδανον αὖ πρῶτον τέκετο (T 215) ἐπὶ ἄρ-
σενικοῦ. A. „Pro certo dici nequit Aristonici verba esse, quam-
quam videntur esse“ L. Ar. 158.

55 Ἀχιλῆϊ δαμασθεῖς: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ σχῆμα ἀντὶ
τοῦ ὑπὸ Ἀχιλλεύς, ὡς Τρῳσὶ δαμείς (Σ 461). A. Cf. p. 24.

66 αὐτὸν δ' ἂν πύματόν με κύνες πρῶτησι θύρῃσιν
ὠμῆσται ἐρύουσιν, ἐπεὶ κέ τις ὀξεί χαλκῷ
τύψας ἢ βαλὼν ῥεθέων ἐκ θυμὸν ἔλῃται.

66: ἡ διπλῇ ὅτι πρῶτησι ἀντὶ τοῦ ἄκραις. πρῶτησι δὲ
πύλῃσι πρὸς τὸ ἄξαντ' ἐν πρῶτῳ ῥυμῷ (Z 40). A. Ar. 149.

67 ἐρύουσιν: ἡ διπλῇ ὅτι χρόνος ἡλλακται ἀντὶ τοῦ
ἐρύουσιν· καὶ ἐν Ὀδυσσεΐα (Ψ 97) νευρὴν δ' ἐντανύειν
ἀντὶ τοῦ ἐντανύσειν. A. Cf. p. 6.

68: ἡ διπλῇ πρὸς τὴν διαστολὴν τοῦ βαλεῖν καὶ τύψαι
(Ar. 62)· καὶ ὅτι ῥέθη πάντα τὰ μέλη. οἱ δὲ Αἰολεῖς τὸ
πρόσωπον. A. Ar. 153.

80 κόλπον ἀνιεμένη: ὅτι ἀντὶ τοῦ χαλῶσα, ἀναστέλ-
λουσα· καὶ ἐν Ὀδυσσεΐα (β 300) αἶγας ἀνιεμένους ἀνα-
δέροντας. ἔστιν οὖν ἀπογυμνοῦσα τὸ κατὰ τοὺς μαστοὺς
κόλπωμα. A. Cf. de κόλπος ad Z 400, Ar. 152.

84 τῶν μνησθαι φίλε τέκνον, ἄμυνε δὲ δήτιον ἄν-

X.

δρα: ἡ διπλῇ ὅτι ἰδίως φίλε τέκνον ἀντὶ τοῦ φίλον τέκνον (cf. p. 32). καὶ ἄμυνε ἀντὶ τοῦ ἀμύνου (cf. p. 3). A.

85 μῆδὲ πρόμος ἵστασο τούτῳ: ὅτι σαφῶς πρόμος ὁ πρόμαχος, οἷχ ὁ βασιλεύς. A. Ar. 109.

88 ἄλοχος πολύδωρος: ἡ διπλῇ ὅτι ἔδνα ἐδίδουσαν οἱ παλαιοὶ ταῖς θυγατράσι· καὶ πολύδωρον λέγει τὴν πολύεδνον. A. Cf. Z 394, Ar. 198.

91 πολλὰ λισσομένῳ· οὐδ' Ἐκτορι θυμὸν ἐπειθον: ὅτι ὑπερβίβασται ὁ δέ· Ἐκτορι δὲ θυμὸν οὐκ ἐπειθον, πρὸς τὸ οὐδ' ἵκετο γήραος οὐδόν (ο 246). A.

93 ὡς δὲ δράκων ἐπὶ χειρὶ ὀρεστέρος ἄνδρα μένησιν: ἡ διπλῇ ὅτι τὴν τῶν ὄφρων κατὰδυσιν χεῖράν εἴρηκεν, ἀπὸ τοῦ χεῖσθαι, ὃ ἐστι χωρῆσαι· εἰς αὐτὸ γὰρ μηχανῶνται οἱ ὄφεις εἰς τὸ χωρῆσαι (ἡoccurrit: εἰς ἄντρον γὰρ μυχεύονται οἱ ὄφεις ὥστε χωρῆσαι“ L. Ar. 146) τὸ σῶμα ὥσπερ ἔλυτρον· οὐδὸς δ' ἀμφοτέρους ὅδε χεῖσεται (σ 17). A. Sed fortasse nil mutandum.

97 πύργῳ ἐπι προὔχοντι φαεινὴν ἀσπίδ' ἐρείσας: ἡ ἐπὶ ἀντὶ τῆς παρὰ, ὡς ἀλλὰ μιάχεσθ' ἐπὶ νηυσὶν ἀολλλλέες (O 494). A. Cf. qu. ep. 87.

110 ἡὲ κεν αὐτῷ ὀλέσθαι ἐνκλειῶς πρὸ πόλης: ἡ διπλῇ ὅτι ὁ κέν περισσός (cf. p. 13). καὶ ὅτι ἀμφίβολον πότερον ἐμοὶ αὐτῷ ὀλέσθαι, ἢ καθ' Ὀμηρικὴν συνήθειαν ἀντὶ τοῦ ὑπ' αὐτοῦ ὀλέσθαι (cf. p. 24). A.

118 ἄλλ' ἀποδάσσεσθαι, ὅσα τε πτόλεις ἤδε κέκευθεν: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ ἀμφιδάσσεσθαι, δίχα μερίσσεσθαι. πάλιν δέ (idem ab eo notatum fuerit v. 115) ὁ τέ (cod. δε) σύνδεσμος περισσός (cf. p. 34). A. Bekker in utroque infinitivo ἀσθαι, Vill. in altero εσθαι. Corr. L. coll. Didymi sch.: Ἀρίσταρχος ἀποδάσσεσθαι διὰ τοῦ ε.

120 ἄνδιχα πάντα δάσασθαι. Annotavit sine dubio ut Σ 510, ὅτι οἱ πολιορκούμενοι ἐξίστασαν τοὺς πολεμίους ἐπιμεριζόμενοι τὰ κτήματα.

123 μὴ μιν ἐγὼ μὲν ἴκωμαι ἰών, ὁ δέ μ' οὐκ ἐλεήσει: ὅτι τὸ ἴκωμαι ἀντὶ τοῦ ἵκετεύσω (cf. Apoll. lex.). παράκειται οὖν τὸ ἰών, ἐπεὶ προσεγγιζόμεθα οἷς ἄν (cod. προσεγγιζόμενοι vel οἷς ἄν) προσφύρωμεν ἱκέτιαν. A. Haec ultima a παράκειται si Aristonici sunt, significare videntur, hoc

X.

ἰών h. l. appositum ad *ικέσθαι* διδασκαλικῶς ut alibi dicere solet, ostendere quo jure *ικέσθαι* significationem supplicandi induerit. L.

124 οὐδὲ τί μ' αἰδέσεται: ὅτι αἰδέσεται ὡς *ικέτην* προσδέξεται· αἰδεῖσθαι θ' *ἱερῆα* (A23). A. Cf. ad Ω 208. Ar. 150.

τῷ ὁαριζέμεναι ἅ τε παρθένος ἡίθεός τε
128 πάρθενος ἡίθεός τ' ὁαρίζετον ἀλλήλοισιν: ἡ διπλῇ πρὸς τὴν ἐπανάληψιν, ὅτι πυκνῶς ἐν *Ἰλιάδι*. ὁαρισμός δέ ἐστιν ἀνδρός καὶ γυναικὸς ὁμιλία· ὁαρες γὰρ αἱ γυναῖκες. A. Quatuor ultima verba non videntur Aristonici esse: v. ad 1327.

137 βῆ δὲ φοβηθεῖς: ἀντὶ τοῦ φεύγων ἀπέβη. A. Cf. ad 141.

141 ἡ δέ θ' ὕπαιθα φοβεῖται: ὅτι καὶ νῦν σαφῶς ἀντὶ τοῦ ἐμπροσθεν φεύγει. A. Ar. 89, 123.

143 τρέσε δ' Ἐκτωρ Τεῖχος ὕπο Τρώων: ὅτι τὸ τρέσαι οὐ τὴν πτόησιν σημαίνει, ἀλλὰ συνήθως φεύγειν. ἐπήνεγκε γοῦν τεῖχος ὕπο Τρώων. A. Cod. σὺν τῷ pro συνήθως. Corr. L. Ar. 91.

148 (πηγαί) δοιαὶ ἀναῖσσοι Σκαμάνδρου δι-
νήεντος: ὅτι λείπει πρόθεσις ἡ ἐκ ἡ ἀπό· ἐκ Σκαμάνδρου γὰρ ἡ ἀπό (cf. p. 25). A.

149 ἡ μὲν γὰρ θ' ὕδατι λιαρῷ ῥέει —

151 ἡ δ' ἑτέρη θέρεϊ προρέει εἰκνῖα χαλάζῃ: ἡ διπλῇ ὅτι ἐκ τῆς ἀντιδιαστολῆς ταύτης σαφές ὅτι ἡ ἑτέρα πηγὴ ὕδατι λιαρῷ ῥέει κατὰ χειμῶνα. A.

153 ἐνθα δ' ἐπ' αὐτάων πλυνοὶ εὐρέες ἐγγὺς
ἔασιν: ὅτι πρόθεσις ἤλλακται καὶ πτώσις, ἀντὶ τοῦ παρ' αὐταῖς. A. Cf. p. 28.

φεύγων, ὁ δ' ὅπισθε διώκων,

158 πρόσθε μὲν ἐσθλὸς ἔφευγε, δίωκε δέ μιν μέγ'
ἀμείνων: ἡ διπλῇ ὅτι ὑγιῶς διώκεσθαι λέγει τὸν φεύγοντα. A. Ar. 150. ὅτι πρὸς τὸ πρῶτον ὑπήντησε. V.

161 ἀλλὰ περὶ ψυχῆς θεὸν Ἐκτορος ἵπποδά-
μοιο: ἡ διπλῇ ὅτι ὡς περὶ ἑτέρων λέγει τρεχόντων περὶ
τῆς Ἐκτορος ψυχῆς, αὐτοῦ τοῦ Ἐκτορος ἐνὸς ὄντος τούτων. A.

162 ὡς δ' ὅτ' ἀεθλοφόροι περὶ τέρματα μώνυ-

X.

χες ἵπποι κτλ. Hi versus faciunt ad athetesisin versum 199—201 firmandam.

τὸ δὲ μέγα κεῖται ἄεθλον

164 ἢ τρίπος ἢ γυνή, ἀνδρὸς κατατεθνηῶτος· ἢ διπλῇ ὅτι ἀμφίβολον πότερον ἀνδρὸς τεθνεῶτος γυνή ἢ ἐπὶ τεθνεῶτι ἀνδρὶ, ὃ καὶ ὑγιές· οὐκ οἶδε γὰρ ἄλλους ἢ τοὺς ἐπιταφίους ἀγῶνας Ὅμηρος (Ar. 199). A.

170 (ὀλοφύρεται ἤτορ) Ἐκτορος· ὅτι ἐλλείπει ἡ περί, περί Ἐκτορος. AB. Cf. p. 26.

172 ἐν πόλει ἀκροτάτῃ· ὅτι ὑπερθετικῶς ἀντὶ τοῦ ἀκροπόλει. A. Cf. ad Z 257, 317 H 345.

183 θάρσει τριτογένεια, φίλον τέκος· οὐ νύ τι θυμῷ πρόφρονι μυθέομαι, ἐθέλω δέ τοι ἥπιος εἶναι

183. 184· ὅτι ἐνταῦθα ὑγιῶς λέγονται, κατὰ δὲ τὴν πρὸ τῆς κόλου μάχης ἀγορὰν τῶν θεῶν (Θ 39) οὐκέτι. A.

190 διὰ τ' ἄγκεια καὶ διὰ βήσας· ὅτι ἀντὶ τοῦ δι' ἀγκέων καὶ βησσῶν. A. Cf. p. 21.

194 ὁσσάκι δ' ὀρμήσειε πυλάων Λαρδανιάων

ἀντίον αἰῶσθαι — 194· ὅτι ἄς ἄνω Σκαιάς (6), τῶν Λαρδανιάς. A. cod. Λαρδανίους. A. Ar. 232.

197 τοσσάκι μιν προπάροιθεν ἀποστρέψασκε παραφθάς· ἢ διπλῇ ὅτι τοπικῶς τὸ προπάροιθε δυνατὸν ἀκούειν, δυνατὸν δὲ καὶ χρονικῶς, πρότερον φθάσας ἀπέτρεπεν αὐτὸν εἰς τὸ πεδῖον· ὃ καὶ ὑγιές (Ar. 121). καὶ πρὸς τὸ παραφθάς ὅτι Ἰακῶς (ita emend. Bekk. pro κακῶς) ἀντὶ τοῦ παραφθάσας. A. Cf. ad H 144 P 197.

ὥς δ' ἐν ὀνείρῳ οὐ δύναται φεύγοντα διώκειν·

200 οὐ τ' ἄρ' ὁ τὸν δύναται ὑποφεύγειν οὐθ' ὃ διώκειν· ὥς ὁ τὸν οὐ δύνατο μάρψαι ποσὶν, οὐδ' ὅς ἀλύξαι.

199. 200. 201· ἀθετοῦνται στίχοι τρεῖς, ὅτι καὶ τῇ κατασκευῇ καὶ τῷ νοήματι εὐτελεῖς· καὶ γὰρ ἀπραξίαν δρόμου καὶ τὸ ἀπαράβατον σημαίνουσιν, ἐναντίως τῷ ὥς δέ τ' ἄεθλοφόροι περὶ τέρματα μώνυχες ἵπποι (162). A.

201· ὅτι τὸ μάρψαι ἐπὶ ποδῶν ἔταξεν. V.

202 πῶς δέ κεν Ἐκτωρ κῆρας ὑπεξέφυγεν θανάτοιο, εἰ μή οἱ πύματόν τε καὶ ὕστατον ἦν τετ' Ἀπόλλων.

202· ἢ διπλῇ πρὸς τὸ ζητούμενον, πῶς ὁ ποδώκης οὐ

X.

καταλαμβάνει τὸν Ἑκτορα; λέλυκε δὲ αὐτὸ ὁ ποιητής, ὅτι ὑπὸ Ἀπόλλωνος ἐβοηθεῖτο. Α.

208 ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπὶ κρουνοὺς ἀφίκοντο, καὶ τότε δὴ χρύσεια πατὴρ ἐτίττειν τάλαντα.

208: σημειοῦνται τινες διὰ τὸ δοκοῦν ἄπορον εἶναι, μετὰ μικρὸν τούτων λεγομένων· τρεῖς (cod. τρεῖς) περὶ ἅστυ μέγα Πριάμοιο δῖον (251). Α.

209: ἡ διπλῇ ὅτι ἐντεῦθεν ἡ ψυχοστασία Αἰσχύλου πέπλασται, ὡς τοῦ Διὸς τὰς ψυχὰς ἰσιάντος, οὐ θανατηφόρους μοίρας. Α. Et hic suo loco positus hic versus, non Θ73.

216 νῦν δὲ νῶϊ γ' ἔολπα — (οἴσεσθαι μέγα κῦδος): ἡ διπλῇ περιεστιγμένη ὅτι Ζηνόδοτος γράφει νῶϊν· τοῦτο δὲ ἐστὶν ἡμῖν ἢ ἡμῶν, ὅπερ οὐ συμφωνεῖ. τὸ δὲ νῶϊ χωρὶς τοῦ ν σημαίνει ἡμᾶς ἢ ἡμεῖς, ὅπερ νῦν λέγει· ἡμᾶς ἔολπα οἴσεσθαι μέγα κῦδος. Α.

229: ἡ διπλῇ ὅτι νεωτέρου πρὸς πρεσβύτερον σεπτική προσφώνησις ἐστὶ τὸ ἡθεῖε. Α. Αr. 154.

250 οὐ σ' ἔτι Πηλέος νιὲ φοβήσομαι: ἡ διπλῇ ὅτι σαφῶς φεύξομαι. Α. Αr. 89. Vill.: ἡ δ. ὅτι σαφῶς τὸ φοβ. ἐστὶ φεύξομαι.

251 τρεῖς περὶ ἅστυ μέγα Πριάμου δῖον: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ δῖον ἐδιώχθη. οὐ μάχεται δὲ τῷ ἄλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον (208)· τρεῖς μὲν γὰρ τελείους κύκλους περιέδραμον, τὸ δὲ τέταρτον ἕως τῶν κρουνῶν ἐλθόντες οὐκέτι περιήλθον τὴν πόλιν. Α.

254 ἀλλ' ἄγε δεῦρο θεοὺς ἐπιδώμεθα· τοὶ γὰρ ἄριστοι μάρτυροι ἔσσονται — 254 ἐπιδώμεθα: ὅτι ἐπιμαρτυρώμεθα. Α.

255: ἡ διπλῇ ὅτι μάρτυροι οὐ μάρτυρες· καὶ γὰρ τὸ ἐνικόν Ζεὺς δ' ἄρμ' ἐπιμάρτυρος ἔστω (H 76). Α.

257 (αἶ κεν ἐμοὶ Ζεὺς) δώη καμμονίην: ἡ διπλῇ ὅτι καμμονίη νίκη οὐ καθολικῶς, ἀλλὰ ἡ ἐκ καταμονῆς. διὸ ἐπὶ τῶν μονομαχούντων καὶ πυκτευνόντων τίθησιν, ἐπὶ δὲ δρομέων οὐκέτι. Α. Αr. 112.

259 νεκρὸν Ἀχαιοῖσιν δώσω πάλιν· ὡς δὲ σὺ ῥέξειν: ὅτι ἀντὶ τοῦ ῥέξε. Α. Cf. p. 14.

266 (οὔτε τι νῶϊν) ὄρκια ἔσσονται: ὅτι τὰ ὄρκια ἔσσονται, οὐκ ἔσσεται. Α. Cf. p. 15.

X.

281 ἀλλὰ τις ἀρτιεπής καὶ ἐπὶ κλοπῆς ἐπλεο-
μύθων· ὅτι οὐκ ἐν ἐπαινώ ὁ ἀρτιεπής, κατὰ τοῖναντίον
τῷ ἀμετροεπεῖ, ἀλλὰ ὁ λάλος καὶ ὁ ἀπηρτισμενον (l. ὡς L.)
παραλογιζόμενος. [τὸ δόρυ]. A. Cf. V. τὸ δόρυ videtur perti-
nere ad v. 283.

286 ὡς δὴ μιν σῶ ἐνὶ χροῖ πᾶν κομίσαιο· ὅτι
ἀντὶ τοῦ ὄλον. A. Ar. 130.

291 χῶσατο δ' Ἐκτωρ

ὅττι ῥά οἱ βέλος ὠκὺ ἐτώσιον ἔκφυγε χειρός —

291 χῶσατο· ὅτι ἀντὶ τοῦ συνεχύθη. A. Ar. 147.

294 Δηίφοβον δ' ἐκάλει λευκάσπιδα· ἡ διπλῇ
ὅτι ἅπαξ εἴρηκε λευκάσπιδα. A.

304 μὴ μὰν ἀσπυδὶ γε καὶ ἀκλειῶς ἀπολοίμην·
ἡ διπλῇ ὅτι ἀσπυδὶ χωρὶς μόγου καὶ κακοπαθείας. A. Ar. 122.

308 οἴμῃσεν δὲ ἄλεις ὥς τ' αἰετὸς ὑψιπετείης·
ὅτι κακῇ (Φ 252) γραπτίον αἰετοῦ οἶματ' ἔχων, οὐχ ὡς
Φιλητᾶς ὄμματα. A.

315 καλαὶ δὲ περισσεῖοντο ἔθειραι Χρῦσαι· νῦν
καταχρηστικῶς αἱ χαῖται τῆς κόρυθος. V. Ar. 121.

318 ἔσπερος, ὅς κάλλιστος ἐν οὐρανῷ ἵσταται
ἄστηρ· ἡ διπλῇ ὅτι νῦν τὸν ἔσπερον κάλλιστον, ἐν ἄλ-
λοις δὲ (ν 93) τὸν ἑωσφόρον φαάντατον· καὶ οὐ δεῖ ὡς μα-
χόμενον λαμβάνειν. ἕτερον δὲ τὸν ἔσπερον, ὡς ἂν παλαιός,
οἶδε τοῦ ἑωσφόρου. A.

319 ὡς αἰχμῆς ἀπέλαμπ' εὐήκεος· ὅτι ἐπὶ τῶν
αἰχμᾶς ἐχόντων εὐήκεος λέγει καὶ τανυήκεος· τὴν γὰρ αἰ-
χμὴν ἀκὴν λέγει. καὶ ὅτι κυρίως ἐνταῦθα ἐπὶ τῆς ἐπιδορα-
τίδος τῆς εὐήκωνημένης, ἐκεῖ δὲ παρῆνται τὸ τανυήκεας
ὄζους (Π 768). A. Ar. 322.

322 τοῦ δὲ καὶ ἄλλο τόσον μὲν ἔχε χρῶα χάλκεα
τεύχεα· οὕτως εἴωθε λέγειν ἄλλο τόσον, ἐπειδὴν ἀπο-
λείπη τι τοῦ ὄλον μικρὸν μέρος (cod. τέλος)· οἱ δὲ τοι
τόσον μὲν ἔχον τέλος (Σ 378 ubi v). καὶ ἐνθάδε οὖν
τὸ μὲν ἄλλο σῶμα καθώπλιστο, γυμνὸν δὲ μόνον διεφαί-
νετο (ins. τὸ) ἀπὸ τῶν ὤμων ἐπὶ τὸν αὐχένα. A. οἱ δὲ γλωσ-
σογράφοι (Ar. 44) τόσον ἀντὶ τοῦ τὸ σῶμα. V.

οὐδ' ἄρ' ἀπ' ἀσφάραγον μελίη τάμε χαλκοβάρεια,
329 ὄφρα τί μιν προτιεῖποι ἀμειβόμενος ἐπέεσσιν·

X.

ἀθετεῖται ὅτι γελοῖος, εἰ ἡ μελία ἐπειγέδευσε μὴ ἀποτεμεῖν τὸν ἀσφάραγον, ἵνα προσφωνήσῃ τὸν Ἀχιλλεῖα. ἀπολογούμενοι δὲ φασιν ὅτι τὸ ἐκ τύχης συμβεβηκός (cf. ad Ψ 857) αἰτιατικῶς ἐξενήνοχεν. (cf. Harl. ad ι 154). Incerta sunt sequentia: διὰ τὸ ὅμοιον ἀθετεῖται καὶ κείνο (q 359) εὖ θ' ὁ δεδειπνήκει, ὁ δὲ παύσατο θείος ἀοιδός. A.

442 σῶμα δὲ οἴκαδ' ἐμὸν δόμεναι πάλιν, ὅφρα πυρός με Τρῶες καὶ Τρώων ἄλοχοι λελάχωσι θανόντα.

342: ἡ διπλῇ ὅτι οἱ ἐπὶ τῆς ἰδίας πατρίδος τελευτῶντες διὰ πυρός ἐθάπτοντο. A. Ar. 198.

343: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ λαχεῖν ποιήσωσιν. A. Cf. ad E 37.

349 εἰκοσινήριτ' ἄποινα: σημειοῦνται τινες πρὸς τὴν εἰκοσινήριτα λέξιν, ὅτι πρὸς εἴκοσι ἐξισούμενα, εἴκοσαπλά. A. 351 οὐδ' εἰ κέν σ' αὐτὸν χρυσῷ ἐρύσασθαι ἀνώγοι

Δαρδανίδης Πρίαμος — 351: ἡ διπλῇ ὅτι ὑπερβολικῶς λέγει. ὁ δὲ Αἰσχύλος ἐπ' ἀληθείας (cf. B 124) ἀνθιστάμενον χρυσὸν πεποίηκε πρὸς τὸ Ἐκτορος σῶμα ἐν Φρυξίν. A. 356 ἡ σ' εὖ γινώσκων προτιόσσομαι, οὐδ' ἄρ' ἐμελλον πείσειν — 356: ἡ διπλῇ ὅτι ἀπὸ τῶν ὅσων ἡ μεταφορά (Ar. 97). προβλέπω τῷ νῶ, ἀντὶ τοῦ προέβλεπον· ἡλλακται γὰρ ὁ χρόνος (cf. p. 4). καὶ πρὸς τὸ οὐδ' ἄρ' ἐμελλον ἀντὶ τοῦ οὐκ εἰκός ἦν με πείσειν (Ar. 125). A.

362 ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων πταμένη Ἀιδόσδε βεβήκει: σημειοῦνται τινες ὅτι μόνῃ κάτεισιν εἰς Αἶδου ἡ ψυχὴ, καὶ οὐ δεῖται τῆς Ἑρμοῦ παραπομπῆς. A. Ar. 186.

375 ὥς ἄρα τις εἶπεσκε καὶ οὐτήσασκε παραστάς: ἡ διπλῇ ὅτι οὐ πάντως πρότερον ἔλεγον, ἀλλ' ἅμα παίοντες ἐπεφώνουν, ὥστ' εἶναι, ὥς ἄρα τις ἔλεγε καὶ οὐτήσασκε. A.

378 ὦ φίλοι Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες: ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος ἀντὶ τούτου πεποίηκεν Ἀτρεΐδῃ τε καὶ ἄλλοι ἀριστῆες Παναχαιῶν. οὐ πάρεστι δὲ ὁ Ἀγαμέμνων ἐπὶ ταύτης τῆς μάχης, ἀλλ' ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐτι τραυματίας ὢν. A.

379 ἐπεὶ δὴ τόνδ' ἄνδρα θεοὶ δαμάσασθαι ἔδωκαν — 381 εἰ δ' ἄγετ' ἀμφὶ πόλιν σὺν τεύχεσι πειρηθῶμεν κτλ.

379: ὅτι τὴν αἰτίαν προτέταχεν ἐπειδὴ τόνδ' ἄνδρα θεοί. ἔδει δὲ οὕτως εἰ δ' ἄγετ' ἀμφὶ πόλιν σὺν τεύ-

X.

χεσι πειρηθῶμεν, ὅφρα κ' ἐτι γινῶμεν Τρώων νόον, ἢ καταλείψουσιν πόλιν ἄκρην τοῦδε πεσόντος, ἢ ἐμένειν μεμιάσιν, ἐπεὶ δὴ τόνδ' ἄνδρα θεοὶ δαμάσασθαι ἔδωκαν. Hanc notam non credo ex Aristarchi mente illustratam esse ab Aristonico, qua de re dixi in proll. ad Nicanorem p. 74. ὁ δὲ Διονύσιος διστάζει μὴ πρὸς τὴν ἀπολείψιν τοῦ χρόνον· παρασκευάζει γὰρ τὸ ἐπειδὴ νῆας τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκοντο (Ψ 2) καὶ ἐπίτονος βέβλητο (μ 423)· τὰ γὰρ τοιαῦτα ἐσημειοῦντο πρὸς κρίσιν ποιημάτων, ὅτι σπανίως Ὅμηρος κακομέτρους ποιεῖ. A. De his extremis v. Ar. 16 sq.

393 ἡράμεθα μέγα κῦδος· ἐπέφνομεν Ἐκτορα δῖον, ὦ Τρῶες κατὰ ἄστνυ θεῶ ὥς εὐχετόωντο.

393. 394: ἀθετοῦνται στίχοι δύο, ὅτι παρὰ τὴν ἀξίαν Ἀχιλλέως οἱ λόγοι· αὐτὸς γὰρ ἦν ὁ λέγων (Π 243) ὅφρα καὶ Ἐκτωρ εἴσεται ἢ ῥα καὶ οἷος ἐπίστηται πολεμίζειν ἡμέτερος θεράπων. A.

396 ἀμφοτέρων μετόπισθε ποδῶν τέτρηνε τένοντε· ἡ διπλῇ ὅτι νῦν τένοντας εἶπε τὰ διατεταμένα τῶν σφυρῶν νεῦρα ὀπισθεν τῆς κνήμης. A. Ar. 153.

411 Ἴλιος ὀφρυόεσσα· ἡ διπλῇ ὅτι θηλυκῶς ἢ Ἴλιος. A. (καὶ μ' οἷον ἐάσατε — ἰκέσθ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν)

418 λίσσωμι' ἀνέρα τοῦτον· λείπει ὁ ἵνα, ἵνα λίσσωμαι. V. Cf. p. 33.

440 ἀλλ' ἢ γ' ἰστόν ὕφαινε μυχῶ δόμου ὑψηλοῖο (Andromache): ἡ διπλῇ ὅτι ἀσυμπαθῆς ἢ Ἀνδρομάχη ἐν τοσοῦτῳ θορύβῳ κατ' οἶκον ἀτρεμοῦσα, καὶ ταῦτα τὴν Ἀχιλλέως ἔφοδον οὐκ ἀγνοοῦσα. εἰκεν οὖν, φησὶν ὁ Ἀρίσταρχος, προκαταχρησάμενος ὁ ποιητὴς τῷ τῆς Ἀνδρομάχης προσώπῳ κατὰ τὴν πρὸς Ἐκτορος κοινολογίαν (Z 394), ἀπεσχῆσθαι νῦν τοῦ προσώπου. A.

468 τῆλε δ' ἀπὸ κρατὸς βάλε δέσματα σιγαλόεντα: ὅτι βελτίων (cod. βέλτιον) ἂν ἦν ἡ διάθεσις, εἰ μὴ ἐκπεπληγμένη τὰ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἀπέβαλεν, ἀλλ' ὕστερον (476) ὅτε ἀναπινύσκειται τε καὶ ἐαυτὴν ἀναλαμβάνει, ἔν' ἢ οὕτως ἢ δ' ἐπεὶ οὖν ἄμπνυτο καὶ ἐς φρένα θυμὸν ἀγέρεθ' ἀμβλήδην γοόωσα — τῆλε δ' ἀπὸ κρατὸς

X.

χέε δέσματα. A. βάλε fuit lectio Aristarchea, χέε est in textu Veneto. Ceterum cf. Ψ 857.

οὔτε σὺ τούτῳ

- ἔσσει· Ἐκτορ ὄνειαρ, ἐπεὶ θάνες, οὔτε σοὶ οὔτος.
 487 ἦν περ γὰρ πόλεμόν γε φύγῃ πολὺ δακρύν' Ἀχαιῶν
 αἰεὶ τοι τούτῳ γε πόνος καὶ νείκε' ὀπίσσω
 ἔσσουντ'. ἄλλοι γὰρ μιν ἀπουρήσουσιν ἀρούρας.
 490 ἡμαρ δ' ὄρφανικὸν παναφήλικα παῖδα τίθησιν·
 πάντα δ' ὑπεμνήμυκε, δεδάκρυνται δὲ παρειά.
 δευόμενος δὲ τ' ἄνεισι πάις ἐς πατρὸς ἐταίρους,
 ἄλλον μὲν χλαίνης ἐρύων, ἄλλον δὲ χιτῶνος·
 τῶν δ' ἐλεησάντων κοτύλῃν τις τυτθὸν ἐπεσχευ,
 495 χεῖλεα μὲν τ' ἐδίην', ὑπερῶν δ' οὐκ ἐδίηεν.
 τὸν δὲ καὶ ἀμφιθαλὴς ἐκ δαιτύος ἐστυφέλιξεν,
 χερσὶν πεπληγῶς, καὶ ὀνειδείοισιν ἐνίσσων·
 ἤερ' οὔτως· οὐ σὸς γε πατὴρ μεταδαίνυται ἡμῖν.
 δακρυόεις δὲ τ' ἄνεισι πάις ἐς μητέρα χήρην
 500 Ἀστυάναξ, ὃς πρὶν μὲν ἐοῦ ἐπὶ γούνασι πα-
 τρός κτλ.

487: ἀπὸ τούτου ἕως τοῦ δακρυόεις δὲ τ' ἄνεισι (499) ἀθετοῦνται στίχοι ιγ', ὅτι ἀδιάθετοι· τὸ γὰρ περιέ-
 χεσθαι τὸν Ἀστυάνακτα, καὶ τὸν φίλον τοῦ πατρὸς τὸν μὲν
 χλαίνης ἐρύειν τὸν δὲ χιτῶνος, ἵνα βρόγχον πῆν, Πριάμου
 περιόντος καὶ ἄλλων ἀδελφῶν Ἐκτορος καὶ αὐτῆς τῆς Ἀν-
 δρομάχης, ἀτοπον. διὰ τί δὲ ἐμελλον ἀφαιρεῖσθαι τὰς ἀπο-
 τετμημένας ἀρούρας, κατὰ τὸ βασιλικὸν γένος κληρονόμου τοῦ
 υἱοῦ Ἀστυάνακτος ὄντος; ὅλως δὲ οὐδ' ἔστιν ἴδιον τοῦ περὶ
 τὸν Ἀστυάνακτα οἴκτου, ἀλλὰ κοινῶς ἐπὶ παντὸς ὀρφανοῦ
 ἀρμόζει τὰ λεγόμενα. βέλτιον οὖν οὔτως ἐπιβαλεῖν· οὔτε
 σὺ τούτῳ ἔσσει· Ἐκτορ ὄνειαρ, ἐπεὶ θάνες, οὔτε
 σοὶ οὔτος Ἀστυάναξ ὃς πρὶν μὲν ἐοῦ.

492 ἐς πατρὸς ἐταίρους· ὅτι ἀντὶ τοῦ πρὸς πα-
 τρὸς ἐταίρους, ὡς εἰς ἸΑγαμέμνονα διόν (H 312). A. qu.
 ep. 88.

494: ὅτι εἶδος ποιηρίου ἢ κοτύλῃ. [καὶ λέγεται ἀρσενι-
 κῶς κότυλος.] καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (ρ 12) πύρνον καὶ κοτύ-
 λην ὁμωνύμως τὸ ἀγγεῖον τῷ ὕρῳ. A. Ar. 155. Inclusa aliena
 sunt, certe hodie κότυλος apud Homerum non legitur.

X. Ψ.

495. Lehrs. Ar. 358 hunc versum etiam propter charactera Hesiodeum suspectum fuisse existimat.

497 ἐνίσσω· ὅτι ἀντὶ τοῦ πλήσσω. A.

505 νῦν δ' αὖν πολλὰ πάθῃσι φίλου ἀπὸ πατρὸς ἀμαρτών· ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ πάθοι ἄν. πρὸς τὸ ἰχθύς ὅς κε φάγῃσι (Φ 127). A. Cf. p. 9.

EIS THN Ψ.

1 ὥς οἱ μὲν στενᾶχοντο· ἡ διπλῇ ὅτι εἰ ἦν στεναχῶν ὥς φρονῶν, οὐκ αὖν οὕτως ἔλεγεν στενᾶχοντο· ἀλλ' ὥσπερ ἀπὸ τοῦ φέρων φέροντο, οὕτως ἀπὸ τοῦ στενᾶχων στενᾶχοντο λέγει. A. Ar. 315.

7 μὴ δὴ πω ὑπ' ὅχεσφι λυώμεθα μώνυχας ἵππους, ἀλλ' αὐτοῖς ἵπποισι καὶ ἄρμασιν ἄσσον ἰόντες

Πάτροκλον κλαίωμεν· ὁ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.

7 μὴ δὴ πω· ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ μηδέ πω. A. Hoc recte habere vix potest: nec scimus quid eo faciamus.

8 αὐτοῖς ἵπποισι· ὅτι λείπει ἡ σύν. B. Cf. p. 26 (ubi I. Ψ 8 pro T 8).

9 ὁ γὰρ γέρας· ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ τὸ γὰρ γέρας. ἡ περισσὸς ὁ γὰρ. A. Cf. p. 34.

δεύοντο δὲ τεύχεα φωτῶν

16 δάκρυσι· τοῖον γὰρ πόθεον μῆστορα φόβοιο.

15: ἡ διπλῇ ὅτι ὥς σπάρτα λέλυνται (B 135). AB. Cf. p. 15.

16: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντιτικῶς τὸ τοῖον, οὐχ ὥς οἱ γλωσσογράφοι (Ar. 44) ἀξιούσιν, ἀγαθόν. A.

18 χεῖρας ἐπ' ἀνδροφόνους θέμενος στήθεσιν εταίρου· ἡ διπλῇ πρὸς τὸ ἀμφίβολον, πότερον τὰς ἑαυτοῦ χεῖρας εἰς τὰ τοῦ Πατρόκλου στήθη ἢ τὰς τοῦ Πατρόκλου εἰς τὰ ἑαυτοῦ. A. Cf. ad Σ 317.

29 αὐτὰρ ὁ τοῖσι τάφον μενοεικέα δαίνυ· ἡ διπλῇ ὅτι τάφον τὸ δεῖπνον τὸ περὶ τὴν ταφὴν γινόμενον. A. Ar. 153.

34: ἡ διπλῇ ὅτι ψιλῶς προενεκτέον κοτυλήρυτον· οὐ γὰρ ἀπὸ τῆς ῥύσεως, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ἀρύσαι. A. Ar. 321.

36 εἰς Ἀγαμέμνονα· [σημειῶσαι] ὅτι τῇ εἰς ἐπ' ἐμψύχων· ὥφειλε γὰρ τὴν πρὸς. A. qu. ep. 88.

Ψ.

37 σπουδῇ παρπεπιθόντες, εταίρου χωόμενον κῆρ· ἡ διπλῇ ὅτι σπουδῇ μετὰ πολλῆς κακοπαθείας (Ar. 122). καὶ ἐλλείπει ἡ πρόθεσις· ἐστὶ γὰρ ἀντὶ τοῦ περὶ εταίρου (p. 26). καὶ τὸ χωόμενον ἀντὶ τοῦ συγχέομενον (Ar. 147). A.

58 οἱ μὲν κακκείοντες ἔβαν κλισίην δὲ ἕκαστος· ὅτι οὐνήθεις ἦν ἀναλύειν, ὥς καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ ἐπὶ τῶν μνηστήρων (α 424). A. Cf. ad A 606.

63 νήδυμος ἀμφιχυθείς· ἡ διπλῇ ὅτι σαφῶς ἀπὸ τοῦ ν ἄρχεται τὸ ὄνομα A. Cf. ad B 2.

64 Ἴλιον ἠνεμιόεσσαν· ἡ διπλῇ ὅτι θηλυκῶς τὴν Ἴλιον. A.

65 ψυχῇ Πατροκλῆος δειλοῖο· ἡ διπλῇ ὅτι ἀπ' εὐθείας τῆς ὁ Πατροκλῆς. καὶ τὸ δειλοῖο δειλαίου (Ar. 122). A.

71 θάπτε με ὅτι τάχιστα, πύλας Ἀΐδαο περήσω· ἡ διπλῇ ὅτι λείπει τὸ ἵνα ἢ ὅπως. A. Cf. p. 33.

τῇλῃ με εἵργουσιν ψυχαί, εἶδωλα καμόντων

73 οὐδὲ μέ πω μίσγεσθαι ὑπὲρ ποταμοῖο ἐῷσιν· ἡ διπλῇ ὅτι ἐκτὸς τοῦ ποταμοῦ ὑποτίθεται τὰς τῶν ἀτάφων ψυχάς, καὶ μὴ ἐπιμιγομένας ταῖς ἐν τῷ ἐρέβει. ἡ δὲ ἀναφορά πρὸς τὰ ἀθειτούμενα ἐν τῇ νεκυίᾳ (Ar. 176). A.

75 καὶ μοι δὲς τὴν χεῖρ', ὀλοφύρομαι· ὅτι τὸ ἵνα λείπει (cf. p. 33) καὶ συνέσταλκεν, ἀντὶ τοῦ ἵνα ὀλοφύρωμαι (cf. p. 13). A.

88 ἀμφ' ἀστραγάλοισι χολωθείς· ὅτι ἅπαξ τῆς διὰ τῶν ἀστραγάλων παιδιᾶς μέμνηται. A. Cf. ad Γ 54.

91 ὥς δὲ καὶ ὅστέα νῶϊν ὁμῇ σορὸς ἀμφικαλύπτοι, χρύσεος ἀμφιφορεύς, τὸν τοι πόρε πότνια μήτηρ. 91· ἡ διπλῇ ὅτι ἅπαξ ἡ σορός. A.

92· ἀθειεῖται ὅτι εἰ σορὸν δέδωκεν, ἣν ἐν ἄλλοις λάρνακα καλεῖ (καὶ τὰ γε χρυσεῖην ἐς λάρνακα θῆκε Ω 795), πρὸς τί καὶ ἀμφιφορῆα; μετενήνεκται οὖν ἐκ τῆς δευτέρας νεκυίας (ω 74). τὸ γὰρ οἰκόθεν ἐπάγεσθαι δυσοιώνιστον. A.

94 (Achilles loquitur): τίπτε μοι ἡθείη κεφαλὴ δεῦρ' εἰλήλουθας;

ἡθείη κεφαλὴ· προσφώνησις νέου πρὸς πρεσβύτερον. δῆλον ὅτι πρεσβύτερος Ἀχιλλέως ὁ Πάτροκλος. Χαμαιλέων γράφει ὡς θείη κεφαλὴ. γελοῖον δὲ ἐπὶ νεκρῷ τὸ θείη· διὸ ἡ διπλῇ. A. Ar. 154, 187.

ψ.

96 ἀλλὰ μοι ἄσπον σιγῇθι· μίνυνθά περ ἀμφιβαλόντι
ἀλλήλους ὁλοοῖο τεταρπώμεσθα γοοῖο· καὶ ἐν-
ταῦθα ὡς εἴρηται (75), λείπει ὁ ἴνα. A. Cf. p. 33.

103 ὦ πόποι, ἣ ῥά τις ἔστι καὶ εἶν' Αἶδαο δόμοισιν
ψυχῇ καὶ εἰδωλον, ἅτ' αὖ φρένες οὐκ ἐνὶ πάμπαν·
ἣ διπλῇ ὅτι τὰς τῶν ἀτάφων ψυχὰς Ὁμηρος εἶπε σωζούσας
τὴν φρόνησιν ὑποτίθεται. A. Schol. non integrum esse vi-
detur. Nam sine dubio hac diplo cavere voluit Aristarchus, ne
quis verbis ἅτ' αὖ φρένες οὐκ ἐνὶ πάμπαν deciperetur.

107 εἰκτο δὲ θέσκελον αὐτῷ. Hic locus facit ad
stabiliendam explicationem verbi εἴσκειν· Π 41.

111 οὐρῆας τ' ὥτρυνε καὶ ἀνέρας ἀξέμεν ὕλην· ἣ
διπλῇ ὅτι σαφῶς οὐρῆες οἱ ἡμίονοι, πρὸς τὸ οὐρῆας μὲν
πρῶτον ἐπ' ὥχετο (A 50). A.

ταὶ δὲ (δρῦς) μεγάλα κτυπέουσai

120 πίπτον. τὰς μὲν ἔπειτα διαπλήσσοντες Ἀχαιοί—

119· ἣ διπλῇ ὅτι τὸ ἐναντίον εἴρη· πίπτουσαι γὰρ κτύ-
πον παρεῖχον. A.

120· οὕτως διαπλήσσοντες διὰ τοῦ ἡ αἰ' Ἀριστάρχου,
ἀντὶ τοῦ διακόπτοντες. ἄλλοι δὲ διαπλίσσοντες διὰ τοῦ
ι. παρασημειώσαιτο δ' ἂν τις τοῦτο πρὸς τὸ ἐν τῇ Ὀδυσ-
σεΐα (κ 440) τῷ οἱ ἀποπλήξας κεφαλὴν, ἀντὶ τοῦ ἀπο-
κόψας. A. Compositum est ex Didymo et Aristonico.

132 ἂν δ' ἔβαν ἐν δίφροισι παραιβάται ἡνίο-
χοί τε· ὅτι νῦν παραιβάτας εἴρηκε [τοὺς ὀπλίτας]. A. τοὺς
ὀπλίτας irrepsit. Fortasse sic fuit· ὅτι νῦν παραιβάτας εἴ-
ρηκε· διὸ ἣ διπλῇ. Nam hic solum substantivo usus est. Cf.
A 104. L.

135 θριξὶ δὲ πάντα νέκυν καταεΐνυσαν· ἣ διπλῇ
ὅτι τὸ πάντα ἀντὶ τοῦ ὅλον, πρὸς τὸ παῖσαι δ' ὠίγνυντο
πύλαι (B 809 Θ 58) A. Ar. 130.

139 μενοεικέα νήσον ὕλην· ἣ διπλῇ ὅτι τινὲς τὸ με-
νοεικές πολὺ ἀπέδосαν. ἔστι δὲ τὸ τῷ μένει ἐοικός, οἷον
τὸ ἀρεστόν, ἐξ οὗ τὴν ἱκανὴν βούλεται σημαῖναι. A.

155 εἰ μὴ Ἀχιλλεὺς αἰψ' Ἀγαμέμνονα εἶπε πα-
ραστάς· ἣ διπλῇ ὅτι ἐξῷθεν τὴν πρὸς ληπτέον· ἔστι γὰρ
πρὸς Ἀγαμέμνονα. A. Cf. p. 26.

157 λαὸς Ἀχαιῶν Πείσονται μύθοισιν: ὅτι πρὸς τὸ νοητὸν ἀπήντηκεν, ὁ λαὸς πείσονται. A. Cf. p. 16.

160 (οἷσι μάλιστα) κηδεος ἐστὶ νέκυς· παρὰ δ' οἷ τ' ἄγοι ἄρμι μενόντων: ἡ διπλῇ ὅτι — Sequuntur Herodia-nea. Non dubium quin diple pertinuerit ad κηδεος ἐστὶ. Pro genetivo habuisse Aristarchum non absimile vero, quod ita accepit τιμῆς ἔσεαι I 605. Fortasse etiam ἡ διπλῇ ὅτι φρόν-τιδος ἄξιος (quod est in initio scholii). L. τὸ δὲ μενόντων ἀντὶ τοῦ μενέτωσαν. A. Cf. B 438.

169 δρατὰ σώματα: ἡ διπλῇ πρὸς τὴν μετάθεσιν, ὅτι ἀντὶ τοῦ δρατά. A.

183 (Ἐκτορα δ' οὐ τι) δώσω Πριαμίδην πυρὶ δαπτέ-μεν, ἀλλὰ κύνεσσιν: ἡ διπλῇ ὅτι ἀπὸ κοινοῦ τὸ δαπτέμεν. A.

186 ῥοδόεντι δὲ χρεῖν ἐλαίῳ: ἡ διπλῇ ὅτι μύρου τὴν μὲν ὀνομασίαν ἄγνοεῖ, τὴν δὲ σκευασίαν οἶδεν· τὸ γὰρ ῥό-δινον οὕτως νῦν εἶπεν ἐλαιον ῥοδόεν. A. Cf. Ξ 172, Ar. 199, 348.

188 τῷ δ' ἐπὶ κυάνεον νέφος ἤγαγε Φοῖβος Ἀπόλ-λων. Nube Hectoris cadaver tegit Apollo, non aegide; reji- ciendi igitur versus Ω 20 sq.

203 πάντες ἀνῆξαν, κάλεον τέ μιν εἰς ἔκαστος. Aristarcheis notatus, quoniam alterum hemistichium hoc loco apte positum, non O 86.

221 ψυχὴν κικλήσκων Πατροκλῆος δειλοῖο: ἡ δι- πλῇ ὅτι δωδεκασύλλαβος καὶ ἐκ σπονδείων. A. Cf. ad A 130.

226 ἦμος δ' ἑωσφόρος εἶσι φῶς ἐρέων ἐπὶ γαίαν: ἡ διπλῇ ὅτι μεταφορικῶς ἐρέων ἀντὶ τοῦ ἀπαγγελῶν. τοῦτο δὲ ἐστὶ προσημαίνων· οὐ γὰρ διὰ λόγον τοῦτο ποιεῖ ἀλλὰ δι' ἐπιτολῆς. A.

228 τῆμος πυρκαϊὴ ἐμαραίνεται: καὶ ἐκεῖ οὖν φλόξ ἐμαράνθη (I 262) γραπτέον. V.

καὶ τὰ μὲν ἐν χρυσέῃ φιάλῃ καὶ δίπλακι δημῷ
θείομεν, εἰς ὃ κεν αὐτὸς ἐγὼν Ἀιδι κλεύθωμαι.
245 τύμβον δ' οὐ μάλα πολλὸν ἐγὼ πονέεσθαι ἄνωγα.

243 δίπλακι: ὅτι ἀρσενικῶς. V. Facile potest originem habere ex Aristonico: v. ad Γ 126. L.

244 θείομεν: ἡ διπλῇ ὅτι συνέσταλκεν ἀντὶ τοῦ θείω-

μεν (cf. p. 13)· καὶ ὅτι κατὰ σνγκοπὴν κλεύθωμαι ἀντὶ τοῦ κεύθωμαι οἷον πορεύομαι. Α.

245: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ πονέεσθαι ἐστὶν ἐνεργεῖν. Α. Αr. 87.

248 (οἷ κεν ἐμεῖο) δεύτεροι ἐν νήεσσι πολυκλήσι λιπῆσθε: ὕστεροι. καὶ δεύτατος ἤλθεν (Τ' 51) ἀντὶ τοῦ ἔσχατος. Α.

256 εἶθαρ δὲ χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχευαν: ἡ διπλῇ ὅτι οὐ πᾶσα ἡ γῆ χυτή, ἀλλ' ἡ τοῖς νεκροῖς ἐπιχεομένη. Α. Αr. 109.

263 θῆκε γυναῖκα ἄγεσθαι ἀμύμονα ἔργα ἰδυῖαν καὶ τρίποδ' ὠτώεντα δυωκαιεικοσίμετρον.

263: ἡ διπλῇ πρὸς τὴν ἀμφιβολίαν, πότερον ἀμύμονα γυναῖκα ἢ ἀμύμονα ἔργα. καὶ ὅτι συνεκδέξασθαι δεῖ τῷ καὶ τρίποδ' ὠτώεντα τὸ φέρεσθαι· ἀκριβὲς γὰρ ὁ ποιητὴς περὶ τὰ ἀκτὰ καὶ φορητά (Αr. 143). Α.

267 αὐτὰρ τῷ τριτάτῳ ἄπυρον κατέθηκε λέβητα: σημειοῦνταί τινες ὅτι ἀντὶ τοῦ τρίτῳ, καὶ ὅτι ἄπυρον τὸν ἀναθηματικόν, ἕτερον τοῦ ἐμπυριβήτου. Α.

268 καλόν, τέσσαρα μέτρα κεχανδότα: ὅτι ὥριστο τὸ μέτρον. V. Recepimus hoc et sch. V. ad 741, quia Aristarcheam observandi rationem referre videtur.

269 τῷ δὲ τετάρτῳ θῆκε δύω χρυσοῖο τάλαντα: ἡ διπλῇ ὅτι οὐκ ἴσον τῷ καθ' ἡμᾶς ταλάντῳ τὸ (cod. καὶ) παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἦν· ὡς γὰρ ἦσσαν τοῦ τρίποδος καὶ τοῦ ἵππου καὶ τοῦ λέβητος τίθεται. Α.

270 πέμπτῳ δ' ἀμφίθετον φιάλην: ἡ διπλῇ ὅτι φιάλην οὐ τὸ παρ' ἡμῖν ποτήριον, ἀλλὰ γένος τι λέβητος ἐκπέταλον ἐκ παντὸς μέρους δυνάμενον ἔχειν· διὸ ἀμφίθετον. Α. Cf. B ad 243. Pro ἔχειν scribendum εἰδέσθαι (cf. Ψ 616) vel τίθεσθαι (Apollon. lex. 163, 12 et Eustath.). L.

273 ἵππηας τὰδ' ἄεθλα δεδεγμένα κεῖτ' ἐν ἀγῶνι: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ δεδεγμένα ἀντὶ τοῦ προσδεχόμενα, κατὰ μεταφορὰν τὴν ἀπὸ τῶν ἐμψύχων. τινες δὲ γράφουσιν ἵππεῦσιν τὰδ' ἄεθλα. Α.

276 ἴστε γὰρ ὅσον ἐμοὶ ἀρετῇ περιβάλλετον ἵπποι: ὅτι δυτικῶς περιβάλλετον· συνωρίδι γὰρ ἐχρῶντο. Α. Αr. 196.

280 τοίου γὰρ κλέος ἐσθλὸν ἀπώλεσαν ἡνιό-

χοιο (Achillis equi): ὅτι ἡνίοχος Πάτροκλος Ἀχιλλέως. V. Cf. ad Π 146.

287 ὡς φάτο Πηλείδης, ταχέες δ' ἵππῃες ἔγερχεν: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ μεσότητος τοῦ ταχέως οὐ κατὰ τῶν ἵππων. A. Cf. p. 29.

295 Αἶθην τὴν Ἀγαμεμνονέην τὸν ἐόν τε Πόδαργον: ἡ διπλῇ ὅτι ἐντεῦθεν παρῳδῆται τὰ ὀνόματα τῶν Ἑκτορος ἵππων, Αἶθων καὶ Πόδαργος (Θ 185). οὐ γὰρ εἰσάγει τετρώρῳ χρωμένους. A. Ar. 197.

296 Ἀγχισιδάδης Ἐχέπωλος: ἡ διπλῇ ὅτι ἄδηλον πότερον (cod. ποιον) τὸ κύριον ὄνομα, μᾶλλον δὲ τὸ Ἐχέπωλος. A.

297 Ἴλιον ἡνεμόεσσαν: ἡ διπλῇ ὅτι θηλυκῶς τὴν (cod. τό) Ἴλιον. A.

304 (Antilocho equi) ὠκύποδες φέρον ἄρμα: ἡ διπλῇ ὅτι κοινότερον κατακέχρηται τῷ ἐπιθέτῳ· ἐπιφέρει γοῦν βάρδιστοι θείειν (310). A. Cf. ad Γ 351.

306 Ἀντίλοχ', ἥτοι μὲν σε νέον περ ἐόντ' ἐφίλησαν Ζεὺς τε Ποσειδάων τε, καὶ ἵπποσύνας ἐδίδαξεν.

307: ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἐδίδαξαν, Ἀρίσταρχος δὲ ἐδίδαξεν, ἐπὶ τοῦ Ποσειδῶνος· ἵππειος γάρ. A.

310: (ἀλλὰ τοι ἵπποι) βάρδιστοι θείειν. Cf. ad 304.

311 τῶν δ' ἵπποι μὲν ἔασιν ἀφάρτεροι: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ ἀφάρτεροι, ὅτι ἅπαξ ἐνταῦθα. A.

337 (τὸν δεξιὸν ἵππον) κένσαι ὁμοκλήσας, εἷξαι τέ οἱ ἡνία χερσίν: ἡ διπλῇ ὅτι εἷξαι ἀντὶ τοῦ χαλάσαι. A.

345 οὐκ ἔσθ' ὅς κε σ' ἔλῃσι: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ ὅς ἂν ἔλοι σε (cod. ἔλῃ σε). A. Cf. p. 10.

358 στὰν δὲ μεταστοιχί: ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐπὶ στίχου· οὐ γὰρ ἀπὸ ταύτου τέρματος ὥσπερ ἐπὶ τῶν δρομέων ἡ ἄφesis γίνεται· διὸ καὶ κληροῦνται περὶ τῆς στάσεως. οὐ δεόντως οὖν ἐπὶ τῶν δρομέων μετάνκειται ὁ στίχος ἐντεῦθεν (757). A. Apud Eustathium in his στοιχος et στίχος scriptum promiscue. L.

364 οἱ δ' ὥκα διέπρησσαν πεδίοιο: ἡ διπλῇ ὅτι λείπει ἡ διὰ, διὰ πεδίου. A. Cf. p. 26.

372 οἱ δ' ἐπέτοντο κονίοντες πεδίοιο: ἡ διπλῇ ὅτι λείπει ἡ διὰ, διὰ πεδίοιο. A. Cf. p. 26.

382 καὶ νῦ κεν ἦ παρέλασ' ἢ ἀμφήριστον ἔθῃ-

κεν. Hic recte scribi ἡ ἀμφήριστον, contra 572 οὐδ ἀμφήριστον.

385 τοιοῦτο δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν χύτο δάκρυα χωμένοιο: ἡ διπλῇ ὅτι χωμένοιο ἀντὶ τοῦ συγκεχυμένου. A. Ar. 147.

403 ἐμβητον καὶ σφῶι: ἡ διπλῇ ὅτι ὑγιῶς κεῖται ἡ ἀντωνυμία χωρὶς τοῦ ν. A.

404 ἦτοι μὲν κείνοισιν ἐριζέμεν οὐ τι κελεύω
Τυδείδεω ἵπποισι δαΐφρονος, οἷσιν Ἀθήνη
νῦν ὥρξε τάχος καὶ ἐπ' αὐτῷ κῦδος ἔθηκεν.

405. 406: ἀθετοῦνται οἱ δύο· πῶς γὰρ τὸ ἐκ τῆς Ἀθηνᾶς (cod. Ἀθήνης) γενόμενον οἶδεν ὁ Ἀντίλοχος; καὶ τὸ τοῦ Τυδείδεω ἵπποισι [περισσόν· καὶ γὰρ ἄνευ τούτου] δηλον ὅτι περὶ [τῶν ἵππων] τοῦ Διομήδους ἐστὶν ὁ λόγος. A. Verba inclusa inserui, tale quid enim excidisse apparet.

408 μὴ σφῶιν ἐλεγχείην καταχεύῃ Αἰθῆ: ἡ διπλῇ ὅτι σφῶιν ὑμῖν ἡ ὑμῶν. ἄνω δὲ (403) ἐμβητον καὶ σφῶι· τιταίνετον ἀντὶ τοῦ ἐμβητε ὑμεῖς. A.

411 οὐ σφῶιν κομιδὴ παρὰ Νέστορι ποιμένι λαῶν
ἔσσεται — 411: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ σφῶι ὅτι οὐχ ὑμῖν. A. Si hoc recte habet, spectat ad v. 403. Fortasse autem fuit: πρὸς τὸ σφῶιν, ὅτι ὑμῖν.

413 αἶ κ' ἀποκηδήσαντε φερώμεθα χεῖρον ἄεθλον: ἡ διπλῇ ὅτι ἔδει ἀποκηδησάντων ὑμῶν. A. Cf. p. 19.

431 ὅσσα δὲ δίσκου οὐρα κατωμαδίοιο πέλονται: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ σχῆμα ὅτι οὐρα πέλονται καὶ οὐ πέλεται. A. Cf. p. 15.

454 ὅς τὸ μὲν ἄλλο τόσον φοῖνιξ ἦν: οὕτως εἴωθε λέγειν τὸ παρὰ μικρόν (ins. videtur τετελειωμένον vel τέλειον cf. ad Σ 378), ἀντὶ τοῦ ὅς μὲν τὸ λοιπὸν σῶμα. A. οἱ δὲ γλωσσογράφοι (Ar. 44) τόσον ἀντὶ τοῦ τὸ σῶμα. B.

459 ἄλλοι μὲν δοκέουσι παρούτεροι ἔμμεναι ἵπποι: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ παρούτεροι, ὅτι τοπικῶς ἀντὶ τοῦ πρότεροι κατὰ τὸν δρόμον. A.

δοκέει δέ μοι ἔμμεναι ἀνῆρ

471 Αἰτωλὸς γενεήν, μετὰ δ' Ἀργείοισιν ἀνάσσει,

Τυδεὸς ἱπποδάμου νιός — 471: ἀθετεῖται ὅτι τὸ ἐπεξηγεῖσθαι ποιητικόν, οὐχ ἡρωικοῦ προσώπου. A.

475 ἵπποι ἀερσίποδες πολέος πεδίοιο δίενται·
ὅτι διὰ πολλοῦ πεδίου. Α. Cf. p. 26.

478 ἀλλ' αἰεὶ μύθοις λαβρεύεαι. οὐδέ τί σε χρὴ
λαβραγόρην ἔμεναι· πάρα γὰρ καὶ ἀμείνονες
ἄλλοι.

478 οὐδέ τί σε χρὴ· ἀπὸ κοινοῦ τὸ λαβρεύεσθαι· ὃ
μὴ νοήσας τις προσέθηκε τὸν ἐξῆς στίχον. V.

479· ἀθετεῖται ὅτι οὐκ ἀναγκάιος· πρόκειται γὰρ τὸ
ἀλλ' αἰεὶ μύθοισι λαβρεύεαι. καὶ τὸ πάρα γὰρ καὶ
ἀμείνονες ἄλλοι οὐ δεόντως ἐπιλέγεται· οὐ γὰρ ἀμεινό-
νων ἔργον τὸ λαβρεύεσθαι. Α.

481 εὐληρα· ἡ διπλῇ ὅτι ἅπαξ τὰς ἡμέρας οὕτως κέ-
κληκεν ἐνταῦθα. Α.

485 δεῦρό νυν, ἡ τρίποδος περιδώμεθον ἢ ἐλέ-
βητος· ὅτι ἀντὶ τοῦ ἄγε τὸ δεῦρο. Α.

486 ἵστορα δ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα θείομεν
ἄμφω· ἡ διπλῇ ὅτι ἵστορα ἀντὶ τοῦ μάρτυρα, οἶον συν-
θηκογύλακα. Α.

504 (ἄρματα) ἵπποις ὠκυπόδεσιν ἐπέτρεχον· ὅτι
τὰ ἄρματα ἐπέτρεχον καὶ οὐκ ἐπέτρεχεν. Α. Cf. p. 15.

509 αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο χαμαὶ θόρε παμφανό-
ωντος· ἡ διπλῇ ὅτι τοῦτο διακρίνει τὴν ἐν ἄλλοις ἀμφι-
βολίαν. πρὸς τὸ ἐνώπια παμφανόωντα (Θ435)· δεικνύ-
ται γὰρ τὰ ἄρματα παμφανόωντα. Α.

512 δῶκε δ' ἄγειν ἐτάροισιν ὑπερθύμοισι γυναῖκα
καὶ τρίποδ' ὠτώεντα φέρειν· αἱ διπλαῖ πρὸς τὴν
διαφορὰν τοῦ ἄγειν καὶ φέρειν. Α. Αr. 143.

514 Ἀντίλοχος Νηλῆιος· ἡ διπλῇ ὅτι ἀπὸ τοῦ
προπάτορος ὁ Ἀντίλοχος Νηλῆιος. Α.

518 (ἵππος — ὅς ῥα ἄνακτα) ἔλκησιν πεδίοιο τι-
ταινόμενος σὺν ὄχεσφιν· ἡ διπλῇ ὅτι διὰ πεδίου. Α.
Cf. p. 26.

521 πολέος πεδίοιο θέοντος· ἡ διπλῇ ὅτι διὰ πε-
δίου. Α. p. 26.

523 δίσκουρα· σημειοῦνται τινες (Αr. 13) ὅτι ἃ ἄνω
εἶπε δίσκου οὐρα, νῦν δὲ συνθέτως δίσκουρα. Α. Aut ἃ de-
lendum aut δέ.

527 τῷ κέν μιν παρέλασσε· οὐδ' ἀμφήριστον

ψ.

ἔθηκεν: ἡ διπλῇ περιεστιγμένη ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἡ ἀμφήριστον ἔθηκεν, οὐκ εὖ· νῦν γὰρ οὐχ ἄρμόζει, ἐπὶ Διομήδους δὲ τοῦ σύνεγγυς τρέχοντος (382). διὰ δὲ τούτου βούλεται λέγειν οὐδ' ὅλως ἀμφήριστον. Α.

531: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ ἡκιστος τῶν ἅπαξ εἰρημένων ἐστιν. Α.

533 ἔλκων ἄρματα καλὰ, ἐλαύνων πρόσσοθεν ἵππους: ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἐλαύνων ὠκέας ἵππους, ὡς ἡνιοχοῦντος αὐτοῦ· συντετριμμένου δὲ τοῦ ἄρματος ἔμπροσθεν γενόμενος ἐλαύνει, τὰς πλευρὰς τῶν ἵππων τύπτων. Α.

538 δεύτερον· ἀτὰρ τὰ πρῶτα φερέσθω Τυδέος υἱός: ὅτι ἐν τισιν ὑποτάσσονται τούτῳ τὰ τρίτα δ' Ἀντίλοχος, τέτρατα ξανθὸς Μενέλαος, πέμπτα δὲ Μηριόνης θεράπων εὖς Ἰδομενῆος. χωρὶς δὲ τοῦ μηδὲ τὸν χαρακτῆρα ἔχειν Ὀμηρικόν, εἰ καὶ πρὸς οὐδὲν γίνεται ἡ ἐξαρίθμησης τῆς τάξεως. Α.

543 ὦ Ἀχιλεῦ, μάλα τοι κεχολώσομαι αἶ κε τελέσσης: σημειοῦνται τινες ὅτι ἀντὶ τοῦ μηνίσω. Α. Αr. 137.

544 μέλλεις γὰρ ἀφαιρήσεσθαι ἄεθλον: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ ἔοικας. Α. Αr. 125.

551 τῶν οἱ ἔπειτ' ἀνελὼν δόμεναι καὶ μεῖζον ἄεθλον: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ ἔπειτα ἀντὶ τοῦ μετὰ ταῦτα· ἀντιδιέσταται γοῦν τὸ αὐτίκα (552)· ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὸ Φοῖνιξ μὲν πρῶτιστα, αὐτὰρ ἔπειτ' Αἴας τε μέγας (I 169). Α. Αr. 154.

568 (ἐν δ' ἄρα κῆρυξ) χερσὶ σκῆπτρον ἔθηκεν: ἡ διπλῇ πρὸς τοὺς δημηγοροῦντας, ὅτι σκῆπτρα ἔλαβον. Α. Αr. 198.

574 ἐς μέσον ἀμφοτέροισι δικάσατε, μηδ' ἐπ' ἄρωγῃ: ἡ διπλῇ ὅτι οὐκ εἰς τὸ μέσον παρελθόντες, ἀλλὰ μέσον δικάσατε, μήτε τούτῳ προσχαριζόμενοι μήτε ἐμοί. διὸ ἐπιφέρει μηδ' ἐπ' ἄρωγῃ. Α.

581 Ἀντίλοχ', εἰ δ' ἄγε δεῦρο διοτρεφές, ἡ θέμις ἐστίν: ἀθετεῖται ὅτι ἀκαίρως λέγει διοτρεφές, ὀργιζόμενος αὐτῷ. Α. Cf. ad Γ 352.

νῦν μὲν τοι ἐγὼν ὑποείξομαι αὐτός
603 χωόμενος, ἐπεὶ οὐ τι παρήγορος οὐδ' ἀεσίφρων
ἦσθα πάρος· νῦν αὖτε νόον νίκησε νεοίη.

603: ἡ διπλῇ ὅτι παρήγορος ὁ παρηγορημένος τὰς φρένας, οὐκ ἀραρώς οὐδὲ κατὰ χώραν ἔχων αὐτὰς (Ar. 149). καὶ ὅτι χωόμενος νῦν ἀντὶ τοῦ χολούμενος (Ar. 147). A.

604: ἡ διπλῇ ὅτι νῦν μόνον οὕτως ἐσχημάτισε, νεοίῃ ἀντὶ τοῦ νεότης. A.

616 ἀμφίθετος φιάλη: ἡ διπλῇ πρὸς τὴν ἀμφίθετον, ὅτι ἡ πανταχόθεν ὑπέρεισιν ἔχουσα (v. ad 270). καὶ ὅτι οἰκονομικῶς ὑπολείπεται ἐπαθλον, ἵνα μὴ ὁ Νέστωρ ἄτιμος γένηται ἐν τῷ ἐπὶ Πατρόκλῳ ἀγῶνι. A.

621 οὐ γὰρ πύξ γε μαχήσεαι οὐδὲ παλαίσεις: ἡ διπλῇ ὅτι προτάσσει τὴν πυγμὴν, ὡς καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (θ 246) οὐ γὰρ πύγμαχοί εἰμεν. ὁ αὐτὸς ἄρα ποιητής. A. Ar. 199.

627 οὐ γὰρ ἔτ' ἔμπεδα γυνὴ φίλος πόδες, οὐδ' ἔτι χεῖρες: ἡ διπλῇ ὅτι ἀπὸ τοῦ γάρ ἤρκεται, τὸ αἰτιατικὸν προτάξας· καὶ ὅτι ἐπεξηγήσατο τὴν ἔμπεδα γυνὴ λέξιν. A. Ar. 119.

630 ὡς ὁπότε κρείοντ' Ἀμαρυνκέα θάπτον' Ἐπειοί: ἡ διπλῇ ὅτι τῶν ἐπιταφίων ἀγώνων μέμνηται, ἱερῶν δὲ οὐ. A. Pro ἐπιταφίων cod. ἀναξίων. Corr. L. Cf. ad X 164. Cf. Ar. 199.

πύξ μὲν ἐνίκησα Κλυτομήδεα Ἥνοπος υἱόν

635 Ἀγκαῖον δὲ πάλην Πλευρώνιον, ὅς μοι ἀνέστη.

634: ἡ διπλῇ ὅτι τὴν ὁμοίαν τάξιν καὶ ὁ Νέστωρ τηρεῖ τῶν ἀγωνισμάτων (sc. primum ponens pugilatam cf. ad 621). A.

635: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ ὅς μοι ἀνέστη· δεῖ γὰρ αὐτὸν ὑποστήσασθαι καθήμενον, τοῦ δὲ κήρυκος παλαιστὰς καλέσαντος ἀνιστάμενον. A.

638 οἷοισίν μ' ἵπποισι παρήλασαν Ἀκτορίωνε

πλήθει πρόσθε βυλόντες, ἀγασσάμενοι περὶ νίκης.

638. 639: σεσημείωται ὁ τόπος πρὸς τὰ περὶ τῶν Μολιονιδῶν ζητούμενα. A.

641 οἱ δ' ἄρ' ἔσαν δίδυμοι· ὁ μὲν ἔμπεδον ἡνιόχευεν, ἔμπεδον ἡνιόχευ', ὁ δ' ἄρα μάστιγι κέλευεν: ἡ διπλῇ πρὸς τὴν ἐπανάληψιν ὅτι πυκνῶς μὲν ἐν Ἰλιάδι, ἅπαξ δὲ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ. A.

ἄνδρε δ'ὗν περὶ τῶνδε κελεύομεν, ὦ περ ἀρίστῳ,

660 πύξ μάλ' ἀνασχομένῳ πεπληγέμεν — 659: ἡ διπλῇ ὅτι ἱσαρίθμους τοῖς ἐπάθλοις ἀγωνιστὰς καλεῖ (cf. ad 707) καὶ τοῦτο ἐπὶ πάντων ἰάττει (ποιεῖ? L.) A. Ar. 199.

ψ.

661 (ὡ δέ κ' Ἀπόλλων) δώη καμμονίην: ὅτι οὐκ ἔστιν ἐν ἀνθ' ἐνὸς καμμονίη νίκη, ὡς οἱ γλωσσογράφοι (Ar. 45) ἀλλ' ἢ ἐκ καταμονῆς: διὸ ἐπὶ δορυμέων οὐ τάσσει, ἀλλ' ἐπὶ τῶν πυκτευνόντων καὶ μονομαχούντων· μετὰ γὰρ καταμονῆς. A. Cod. ἢ ἐκ πολλῶν pro ἢ ἐκ καταμονῆς et μία γὰρ καταμ. pro μετὰ. Corr. L. Ar. 112.

(Εὐρύαλος) Μηκιστέος υἱὸς Ταλαϊονίδαο ἄνακτος, ὃς ποτε Θήβας ἤλθε, δεδουπότος Οἰδιπόδαο

680 ἐς τάφον· ἐνθα δὲ πάντας ἐνίκα Καδμείωνας.

679: ἡ διπλῇ ὅτι ἐπὶ τοῦ Μηκιστέως ἀκουστέον ὅς ποτε Θήβας ἤλθεν, οὐκ ἐπὶ τοῦ Εὐρύαλου, ὡς ὁ Κράτης. καὶ ὅτι οἱ νεώτεροι παρὰ τὸν Ὅμηρον τὸν Οἰδίπουν φασὶν ἑαυτὸν τυφλώσαντα ποδηγούμενον εἰς Ἀθήνας ἐλθεῖν καὶ ἐκεῖ τελευτῆσαι· νῦν δὲ ὁμολογον ὅτι ἐν Θήβαις ἐτελεύτησεν (Ar. 187). καὶ πρὸς τὸ δεδουπότος· οἱ γλωσσογράφοι (Ar. 45) γὰρ ἐν ἀνθ' ἐνὸς τεθνηκότος ἐξεδέξαντο. ἐκ παρεπομένου δὲ νοητέον ὅτι ἦτοι ἐν πολέμῳ τετελεύτησε· ψοφοῦσι γὰρ οἱ πίπτοντες· δοῦπησεν δὲ πεσών (A 504)· ἢ κατεκρήμνισεν ἑαυτόν· καὶ γὰρ οὗτος ὁ θάνατος μετὰ ψοφου. A. Hoc totum scholion fuse explicatum Ar. 110.

683 ζῶμα δέ οἱ πρῶτον παρακάββαλεν: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ παλαιὸν ἔθος, ὅτι ἐν ἐνὶ περιζώματι ἡγωνίζοντο. A. Ar. 199.

692 ὡς δ' ὅθ' ὑπὸ φρικτὸς Βορέῳ ἀναπάλλεται ἰχθύς. Vocabulo φρίξ exorientem procellam significari: Φ 126, Ar. 99.

707 ὄρνυσθ' οἷ καὶ τούτου ἀέθλου πειρήσεσθον: ἡ διπλῇ ὅτι ἰσαρίθμους τοῖς ἐπάθλοις δύο καλεῖ. A. V. ad 659.

721 ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἀνίαζον ἐυκνήμιδας Ἀχαιοῦς: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ εἰς ἀνίαν ἦγον καὶ ἐχρόνιζον. τοῦτο δὲ μὴ νοήσαντες μετέγραψαν ἐυκνήμιδες Ἀχαιοί. A.

725 δόλου δ' οὐ λήθετ' Ὀδυσσεύς: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ δόλιον τοῦ ἥρκως καὶ διὰ τούτων δεικνύται, καὶ ὅτι οὐδέπω τέχνην ἤδεσαν ἐν τῷ παλαίῳ. A. Ar. 199.

726 κόψ' ὅπιθεν κώληπα: σημειοῦνται τινες καὶ τὸ κόψ' ὅπιθεν κώληπα, ὅτι τὸ κῶλον οὕτως εἶπεν. A.

741 ἔξ δ' ἄρα μέτρα Χάνδανεν: ὠρισμένον [ἴσως] ἦν τὸ μέτρον. V. Cf. ad 268.

753 ὄρνυσθ' οἷ καὶ τούτου ἀέθλου πειρήσεσθαι·
ἡ διπλὴ περιεστιγμένη ὅτι Ζηρόδοτος γράφει πειρήσεσθον,
τριῶν ὄντων τῶν κεκλημένων πρὸς τὸν δρόμον. Α.

757 σιὰν δὲ μεταστοιχί, σήμηνε δὲ τέρματ'
Ἀχιλλεύς· ὁβελὸς σὺν ἀστερίσκῳ, ὅτι μετενήνεται ἐνθάδε
ἀπὸ τῆς ἀρματοδρομίας (358). Α. Ar. 199.

772 γυῖα δ' ἐθήκεν ἐλαφρά, πόδας καὶ χεῖρας
ὑπερθεῖν· ὁβελὸς σὺν ἀστερίσκῳ ὅτι ἐπὶ Διομήδους ὀρθῶς
ἐτέτακτο (E 122 — item de Ajacibus N 61 L.). ἐνιαῦθα δὲ
ὀλίγῳ λείπεται τοῦ Αἴαντος· εἰ οὖν τὰ γυῖα ἐλαφρά ἐποίη-
σεν, ἐνίκα ἂν πάντως. πρὸς τί οὖν ἔτι τὸν Αἴαντα κα-
τέβαλεν; Α.

791· ἡ διπλὴ ὅτι ἀπαξ ἐνιαῦθα ὁμογέροντα εἶπεν. ΑΒ.

795 Ἀντίλοχ', οὐ μὲν τοι μέλεος εἰρήσεται αἶ-
νος· ἡ διπλὴ ὅτι μάταιος καὶ πρὸς οὐδέν· οἱ δὲ νεώτεροι
τὸν ταλαίπωρον μέλεον (Ar. 103). Α.

800 Σαρπήδοντος· ἡ διπλὴ ὅτι ἀπ' εὐθείας βαρυτί-
νου (cod. ως), ὡς Χαλκῶδων. Α. Cf. Herod. M 379.

805 ὁππότερός κε φθῆσιν ὀρεξάμενος χρῶα καλόν,
ψαύσῃ δ' ἐνδίνων διὰ τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἶμα·
ἀθετεῖται ὅτι ἐνδίνων θέλει λέγειν τῶν ἐντοσθίων, σπλάγ-
χων, ὅπερ οὐχ ἀρμόζει· ἔως γὰρ τοῦ ἀμύξαι μόνον τὸν
χρῶτα μονομαχοῦσι. καὶ διὰ τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἶμα
ἐκ τῆς Δολωνείας (K 298) μετακείται. Α. ὅπερ οὐχ ἀρμόζει
ins. L. Idem haec adnotavit: Aristarcheam explicationem ha-
bemus ut patet, apud Apollon. lex. H. ἐνδίνων τῶν ἐντοστι-
δίων, οἷον τοῦ (l. τῶν) ἐντὸς χρωτός. τῶν ἀπαξ εἰρημένων.
Orion p. 52 ἐνδὶνα τὰ ἔντερα. Ὁμηρὸς φησι ψαύει δ' ἐν-
δίνων. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος ἐτυμολογεῖ ἐνία (l. ἐντινα) τινα
ὄντα τὰ (hoc τὰ del.) ἐντὸς τῶν ἰνῶν (hoc certe summa suspi-
cio est affinxisse hunc auctorem Aristarcho) ἢ ἀπλῶς τῶν με-
λῶν. ἡ παρὰ τὸ ἐντὸς εἶναι τῶν ὅπλων. οὕτως εὖρον ἐν
ὑπομνήματι τῆς Ἰλιάδος.

τεύχεα δ' ἀμφοτέροι ξυνήια ταῦτα φερέσθων
810 καὶ σφιν δαῖτ' ἀγαθὴν παραθήσομεν ἐν κλισίῃ-
σιν· ἀθετεῖται ὅτι ἔδει καὶ πᾶσιν, ἀλλ' οὐχὶ τούτοις μόνον·
τί γὰρ τούτοις πέπρακται πλέον; Α.

822 καὶ τότε δὴ ῥ' Αἴαντι περιδδείσαντες Ἀχαιοὶ

παυσαμένους ἐκέλευσαν ἀέθλια ἰσ' ἀνελεῖσθαι.
αὐτὰρ Τυδεΐδῃ δῶκεν μέγα φάσγανον ἥρως
σὺν κολεῷ τε φέρων καὶ ἐντμήτῳ τελαμῶνι.

822: ἡ διπλῇ ὅτι ἐκ τούτων καὶ τῶν τοιούτων φαίνεται
καθ' Ὁμήρον μὴ ὦν ἄτρωτος ὁ Αἴας. A. Ar. 180.

824. 825: ἡθέτηνται· συλλύσεως γὰρ γενομένης ἔδει
κοινῇ διελεῖσθαι τὰ ἔπαθλα· καὶ γὰρ προεῖρηται ἀέθλια ἰσ'
ἀνελεῖσθαι (823). προηθετοῦντο δὲ παρὰ Ἀριστοφάνει. A.

826 αὐτὰρ Πηλεΐδης θῆκεν σόλον αὐτοχόωνον:
σημειοῦνται τινες ὅτι σόλον τὸν δίσκον εἶπεν. AD. Cf. Ar. 199.

843 (Tertius jecit Ajax) χειρὸς ἅπο στιβαρῆς, καὶ
ὑπέρβαλε σήματα πάντων: ἀθετεῖται ὅτι θνεῖν προ-
δεδισκευκότων ἔδει εἰπεῖν ἀμφοτέρων. μετενήνεκται δὲ ἐκ
τῆς Ὀδυσσεΐας (θ 192)· καὶ ἐκεῖ εὐλόγως ἔστιν ὑπέρβαλε
σήματα πάντων, πλείονες γὰρ δισκεύουσι. A.

845 ὅσσον τίς τ' ἔρριψε καλαῦροπα βουκόλος ἀνὴρ·
ἡ δέ θ' ἐλίσσομένη πέτεται διὰ βοῦς ἀγελαίας.

845: ἡ διπλῇ ὅτι ἅπαξ καλαῦροπα. σημαίνει δὲ τὸ ῥό-
παλον, ἀπὸ τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ ῥέπειν. A.

846 διὰ βοῦς: διὰ βοῶν, ὡς τὸ διὰ τ' ἔντεα (806).
A. Cf. p. 21.

850 αὐτὰρ ὁ τοξευτῆσι τίθει ἰόεντα σίδηρον,
καὶ δ' ἐτίθει δέκα μὲν πελέκεας, δέκα δ' ἡμι-
πέλεκκα.

850: ἡ διπλῇ ὅτι τινὲς ἰόεντα τὸν μέλανα, ὡς ἰοειδέα
πόντον (λ 107)· βέλτιον δὲ τὸν εἰς ἰοὺς εὐθετοῦντα· οἰ-
κειον γὰρ τὸ ἔπαθλον τοξόταις. A.

851: ἡ διπλῇ ὅτι καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (τ 572, φ 120) ὁ αὐ-
τὸς τρόπος· πελέκεις γὰρ τίθῃσι δι' ὧν παρακελεύει (sic)
τοξεύειν τοὺς μνηστήρας· καὶ νῦν τὸ αὐτὸ τοῦτο ἔπαθλον
γίνεται. A.

855 (τρήρωνα — ἥς ἄρ' ἀνώγει) τοξεύειν. ἠὲς μὲν
κε βάλλῃ τρήρωνα πέλειαν —: ἡ διπλῇ ὅτι ἀπὸ τοῦ
διηγηματικοῦ ἐπὶ τὸ μιμητικὸν μετῆλθεν. A. Cf. p. 17.

857 ὅς δέ κε μηρίνθοιο τύχῃ ὄρνιθος ἀμαρ-
τῶν: ἡ διπλῇ ὅτι βέλτιον ἦν τοῦτο μὴ προλέγεσθαι ὑπὸ
Ἀχιλλέως, ὥσπερ προγινώσκοντος τὸ ἀπὸ τύχης συμβησό-
μενον. A. Ar. 376.

Ψ. Ω.

863 οὐδ' ἡπείλησεν ἄνακτι (ῥέξειν ἐκατόμβην): ἡ διπλῇ ὅτι νῦν ἡπείλησεν ἀντὶ τοῦ ἠῦξαιτο. A. Ar. 150.

880 ὡκὺς δ' ἐκ μελέων θυμὸς πτάτο: ἡ διπλῇ ὅτι ὡκὺς ἀντὶ τοῦ ὠκέως, ὃ ἐστιν εὐθέως. A. Cf. p. 30.

882 ἂν δ' ἄρα Μηριόνης πελέκεας δέκα πάντας ἄειρεν: ἡ διπλῇ ὅτι παρέλκει τὸ πάντας. A. Cf. ad H 161.

886 καὶ ῥ' ἤμονες ἄνδρες ἀνέστησαν: ἡ διπλῇ ὅτι ἤμονες οἱ ἀκοντισταὶ ἀπὸ τοῦ ἰέναι. τινες δὲ ἀνέγνωσαν ῥήμονες, οἴομενοι τοὺς ῥήτορας· οὐκ ἔστι δὲ λογιστικὸς ὁ ἄγων. A.

891 δυνάμει τε καὶ ἡμασιν ἐπλεν ἄριστος: ἡ διπλῇ ὅτι ἡμασιν ὁμοίως ἀκοντίσματοι. A.

EIS THN Ω.

ἀλλ' ἐστρέφετ' ἔνθα καὶ ἔνθα

6 Πατρόκλου ποθέων ἀνδροτῆτά τε καὶ μένος ἦν ἡδ' ὅποσα τολύπευσε σὺν αὐτῷ καὶ πάθεν ἄλγεα, ἀνδρῶν τε πτολέμους ἀλεγεινά τε κύματα πείρων. τῶν μιμνησκόμενος θαλερὸν κατὰ δάκρυον εἶβεν.

10 ἄλλοτ' ἐπὶ πλευρὰς κατακείμενος, ἄλλοτε δ' αὖτε

6: ἕως τοῦ τῶν μιμνησκόμενος (9) ἀθειοῦνται στίχοι δ', οτι εὐτελεῖς εἰσὶν, ἀρθέντων δὲ αὐτῶν καὶ ἐμφαντικώτερον δηλοῦται ἡ τοῦ Ἀχιλλέως λύπη· ἀλλ' ἐστρέφετ' ἔνθα καὶ ἔνθα, ἄλλοτ' ἐπὶ πλευρὰς. [καὶ τοῖς αὐτοῖς καταγίνεται ἀνδροτῆτα, μένος· οὐδὲν γὰρ διαφέρει]. καὶ οὐδέποτε ἀνδροτῆτα εἶρηκε τὴν ἀνδρείαν, ἀλλ' ἡνορέαν. ἔχει δὲ καὶ τὸ (l. τι L.) δυσεξείληπτον τῶν μιμνησκόμενος· καὶ γὰρ ἄνω εἶρηκεν ἐτάρου μιμνημένος (4). προηθετοῦντο δὲ καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει. A. Verba καὶ τοῖς — οὐδὲν γὰρ διαφέρει aliena esse videntur, certe corrupta. Aristarchus enim ἀνδροτῆτα explicuisse videtur τὴν ἀνδρὸς φύσιν, si quidem ex ejus explicationibus derivata sunt haec in scholl. BM. ad h. l.: ἀθειοῦνται δέ, ὅτι ἀνδροτῆς ἐστιν ἡ τοῦ ἀνδρὸς φύσις, et in scholl. BL. ad Π 857: ἀνδροτῆτα δὲ οὐ τὴν ἀνδρείαν, ἀλλὰ τὴν ἀνθρωπότητα, τὴν ἀνδρὸς φύσιν. Non putabat igitur his idem dici ἀνδροτῆτα, μένος; sed

eo offendebatur quod hic usus vocabuli ἀνδροτῆς ab Homero abhorreret.

- ἀλλ' ὃ γ' ἐπεὶ ζεύξειεν ὑφ' ἄρμασιν ὠκέας ἵππους,
 15 "Ἐκτορα δ' ἔλκεσθαι δησάσκετο δίφρου ὀπισθεν,
 τρεῖς δ' ἐρύσας περὶ σῆμα Μενoitιιάδαο θανόντος
 αὐτὶς ἐνὶ κλισίῃ πανέσκετο, τὸν δὲ δ' ἔασκεν.
 ἐν κόνι ἐκτανύσας προπρηνέα· τοῖο δ' Ἀπόλλων
 πᾶσαν ἀεικείην ἄπεχε χροῖ, φῶτ' ἐλεαίρων
 20 καὶ τεθνηότα περ· περὶ δ' αἰγίδα πάντα κά-
 λυπτεν

χρυσείην, ἵνα μὴ μιν ἀποδρύφου ἐλκυστιάζων.

15: περισσός ὁ δέ. A. Cf. p. 33.

17: ἡ διπλῇ ὅτι παρῆται ἡ ἀνά, καὶ ἔστιν ἀναπανέσκετο (cf. p. 27). ἡ (l. καὶ L.) ὅτι ὁ δὲ πάλιν περισσός· οὐ γὰρ ἔστι λέγειν ὅτι (cod. ὄν) ἐδέσμευεν (sc. ut δέασκεν legatur) ἀλλὰ χωρὶς ὁ δέ, εἴτα ἔασκεν ἀντὶ τοῦ εἶα. A. Cf. p. 33.

18 προπρηνέα: ὅτι οὐδὲν πλέον τοῦ προρηνέα. A. Cf. p. 27.

20. 21: ἀθετοῦνται· ἀρκεῖ γὰρ τὸ προειρησθαι πᾶσαν ἀεικείην ἄπεχε χροῖ, φῶτ' ἐλεαίρων. A.

τὸν δ' ἐλεαίρεσκον μάκαρες θεοὶ εἰσορόωντες,
 κλέψαι δ' ὀτρύνεσκον εὐσκοπον ἀργειφόντην.

- 25 ἐνθ' ἄλλοις μὲν πᾶσιν ἐήνδανεν, οὐδέ ποθ' Ἥρη
 οὐδὲ Ποσειδάων· οὐδὲ γλαυκῶπιδι κόυρη,
 ἀλλ' ἔχον ὥς σφιν πρῶτον ἀπήχθετο Ἴλιος ἱρή
 καὶ Πρίαμος καὶ λαός, Ἀλεξάνδρου ἔνεκ' αἵτης,
 ὃς νείκεσσε θεάς, ὅτε οἱ μέσσαυλον ἵκοντο,

30 τήν δ' ἥνησ' ἢ οἱ πόρε μαχλοσύνην ἀλεγεινήν.

25: ἕως τοῦ τήν δ' ἥνησ' ἢ οἱ πόρε μαχλοσύνην (30) ἀθετοῦνται στίχοι 5' (hos sex qui obelis notati sunt in Ven. pro spuriis habuit Aristarchus, non octo 23—30, ut ex scholl. BMV. ad v. 23 referens dixit Lehrs. Ar. 187). γέλοιον γὰρ τὸ οὐδέ ποθ' Ἥρη οὐδὲ Ποσειδάωνι οὐδὲ γλαυκῶπιδι κόυρη· τίνες μὲν γὰρ ἔτι ἐλείποντο τῶν τριῶν σεμνότεροι μετὰ τὸν Δία τῶν μὴ συνευδοκούντων; τήν τε περὶ τοῦ κάλλους κρίσιν οὐκ οἶδεν (v. A 52). πολλαχῇ γὰρ αὖ ἐμνήσθη. καὶ τὸ νείκεσσε οὐκ ἔστι κρίναι (Ar. 155), ἀλλ' ἐπιπλήξαι ἢ διαφέρεισθαι νεικείων "Ἐλενόν τε Πάριν (249) ἀντὶ τοῦ ἐπιπλήσων· δύο δ' ἄνδρες ἐνείκεον

Ω.

εἵνεκα ποινηῆς (Σ 498), διεφέροντο. καὶ ἡ μαχλοσύνη κοινῶς ἐπὶ γυναικὸς μανία· δέδωκε δ' αὐτῷ οὐ ταύτην, ἀλλὰ τὴν καλλίστην τῶν τότε Ἑλένην. Ἑσιόδειος δ' ἐστὶν ἡλέξις· ἐκείνος γὰρ πρῶτος ἐχρήσατο ἐπὶ τῶν Προΐτου θυγατέρων. A. Bekkerus ἐπὶ γυναικὶ μανία, Vill. ἐπὶ γυναικὸς μανία, Eustath. ἡ ἐν γυναιξὶ μανία. De ἐπί cum dativo v. Herod. 452. L.

28 ἔνεκ' αὐτῆς· οὕτως Ἀρίσταρχος· τὸ γὰρ ἔνεκα τοῦ ἀπολογουμένου ἐστίν. V. Fortasse sic fuit: ἀθετεῖ Ἀρίσταρχος· τὸ γὰρ ἔνεκ' αὐτῆς ἀπολογουμένου ἐστίν· v. Γ 100. L.

38 (τοί τε μιν ὤκα) ἐν πυρὶ κήαιεν καὶ ἐπὶ κτερεα κτερίσαιεν· ἡ διπλῇ ὅτι οὐ μόνον οἱ ἐπὶ ξένης τελευτῶντες ἐκαίοντο, ἀλλὰ καὶ οἱ ἐπὶ τῆς ἰδίας πατρίδος. A. Ar. 198.

ὥς Ἀχιλεὺς ἔλεον μὲν ἀπώλεσεν, οὐδέ οἱ αἰδώς

45 γίγνεται, ἣ τ' ἀνδρας μέγα σίνεταί ἡδ' ὀνύνησιν· ἀθετεῖται, ὅτι ἐκ τῶν Ἑσιόδου (ε. 316) μετενήνεκται ὑπὸ τινος νομίσαντος ἐλλείπειν τὸν λόγον (Ar. 358 sq.)· καὶ γὰρ τοῖς ὑποκειμένοις ἐναντίον τι πεποίηκεν· εἰ γὰρ βλάπτει ἡ αἰδώς, εὐλογον εἰ Ἀχιλλεὺς ἀναιδέστατος βούλοιο εἶναι. A. Alterum εἰ ins. L.

46 μέλλει μὲν πού τις καὶ φίλτερον ἄλλον ὀλέσσαι, ἢ ἐκασίγνητον ὁμογάστριον ἢ καὶ υἱόν.

46 μέλλει· ἀντὶ τοῦ ἔοικεν. AB. Ar. 125.

47· ἡ διπλῇ ὅτι τοῦτο προσέθηκεν, ἐπεὶ κασιγνήτους τοὺς ἀνεψιούς που λέγει (O 545 Ar. 152). πάλιν δὲ ὁμογάστριος λέγει, καὶ οὐχ ὥς Ζηνόδοτος ἔγραφεν ἐκεῖ (Φ 95) μή με κτεῖν· ἐπεὶ οὐκ ἰογάστριος Ἐκτορος. A.

54 κωφὴν γὰρ δὴ γαῖαν ἀεικνίζει μενεαίνων· ἀντὶ τοῦ ἀναίσθητον (Ar. 124). κέχρηται δὲ τῷ εἰδικῷ ἀντὶ γενικοῦ (cf. ad A 343 A 532 O 252). AM.

58 γυναικὰ τε θῆσατο μαζόν· ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ γυναικὸς μαζόν. Ὀμηρικόν δὲ τὸ ἔθος· ὥς τὴν μὲν πρηνὴν ἄμφεπε (Π 124). A. Cf. p. 20.

71 ἀλλ' ἦτοι κλέψαι μὲν ἐάσομεν — οὐδέ πη ἔστιν λάθρη Ἀχιλλῆος — θρασὺν Ἐκτορα· ἡ γὰρ οἱ αἰεὶ μῆτηρ παρμέμβλωκεν ὁμῶς νύκτας τε καὶ ἡμαρ.

71. 72. 73· ἀθειοῦνται σίχοι γ', ὅτι ψεῦδος περιέχουσιν· οὐ γὰρ διὰ παντὸς συνδιατρίβει αὐτῷ ἡ Θέτις· τὸ δὲ

ἐάσομεν νῦν ἀντὶ τοῦ παρῶμεν, οἷον μὴδὲ λέγωμεν· ὅπερ ἀγνοήσαντες οἱ περὶ Ἀντίμαχον ἐποίησαν κλέψαι μὲν ἀμύχανον (v. ad 109). A.

74 ἀλλ' εἴ τις καλέσειε θεῶν Θέτιν ἄσσον ἐμεῖο —

77 ὡς ἔφατ', ὥρτο δὲ Ἴρις ἀελλόπος ἀγγελέουσα· ἡ διπλῇ ὅτι ἐξ ὀνόματος μὴ καλέσαντος τοῦ Διὸς ἢ πρὸς τοῦτο τεταγμένη Ἴρις ὑπακούει, ὥστε καὶ ὅταν ὁ Ἀχιλλεὺς λέγῃ κοινότερον ἀλλ' ἄγε δὴ τινα μάντιν (A 62), εὐλόγως οὖν πάλιν ἐρεῖ ὁ Κάλχας (ib. 78) ὃ Ἀχιλεὺς κέλεται με. A.

78 μεσσηγὺς δὲ Σάμου τε καὶ Ἰμβρου· ἡ διπλῇ ὅτι τὴν Σαμοθράκην οὕτως εἶπεν. A. Ar. 239.

81 (μολυβδαίνῃ) ἡ τε κατ' ἀγραύλοιο βοὸς κέρας ἐμβεβαυῖα· ἡ διπλῇ ὅτι οὐ λέγει βοὸς κέρας βοὸς τρίχα διὰ τὸ τριχίνην εἶναι τὴν ὀρμιάν· λιναῖς γὰρ ἐχρῶντο· ἐκ πόντοιο θύραζε λίνῳ ἐπὶ ἥνοπι χαλκῷ (Π 408). οἱ δὲ νῦν οὐδὲ βοεῖαις χρῶνται, ἀλλ' ἱππέαις. λέγοι ἂν οὖν βοὸς κέρας κυρίως· κατεσκεύαζον γὰρ σύριγγα ἐκ κέρατος βοείου, ἣν παρετίθεσαν τῇ ὀρμιᾷ ὑπὲρ τὸ ἄγκιστρον, ὅπως μὴ οἱ ἰχθύες ἀπωτρῶγῳσι τὸν λίνον. A.

85 (Thetis) κλαῖε μόρον οὗ παιδὸς ἀμύμονος, ὅς οἱ ἔμελλεν

φθίσειεθ' ἐν Τροίῃ ἐριβώλακι, τηλόθι πάτρης· ἀθετεῖται ὅτι περισσός ἐστι· τὸ γὰρ οἱ ἐστὶν αὐτῷ, καὶ τὸ ἔμελλεν ἀντὶ τοῦ ἔωκει συνήθως Ὀμήρῳ· οὐχὶ τῇ Θέτιδι ἔμελλεν ἐν Τροίᾳ φθίσειεθαι. A. Hoc emendavi inserto συνήθως et mutata interpunctione. Nam apud Bekk. et Vill. sic est: ἀντὶ τοῦ ἔωκει. Ὀμήρῳ οὐχὶ τῇ Θέτιδι κτλ. Ceterum cf. Ar. 125.

97 ἀκτὴν δ' ἐξαναβᾶσαι ἐς οὐρανὸν αἰχθήτην· πρὸς τὰ περὶ τοῦ Ὀλύμπου· οὐρανὸν γὰρ νῦν εἰπών, ὑποβάς φησιν (104) ἤλυθες Οὐλυμπον δέ. παρ' ὅσον ἐπουράνιά τινα μέρη ἐστὶ τοῦ Ὀλύμπου, ὑπὲρ τὰ νέφη διήκοντα. A. Pro περί cod. πέρατα. Emend. L. Ar. 171.

100 ἡ δ' ἄρα (Thetis) παρ Διὶ πατρὶ καθέζετο, εἴξε δ' Ἀθήνη.

Ἡρῃ δὲ χρύσειον καλὸν δέπας ἐν χειρὶ θῆκεν καὶ ῥ' εὐφρην' ἐπέεσσι· Θέτις δ' ὥρεξε πιούσα.

100: ἡ διπλῇ πρὸς τὴν καθέδραν Ἀθηνᾶς καὶ Ἥρας,

Ω.

ὅτι ἐκατέρωθεν τοῦ Διός. καὶ ὅταν λέγῃ αἱ δ' οἶαι Διὸς ἀμφίς (Θ 444 — edd. αἰδοῖαι), τὸ αὐτὸ σημαίνει, Διὸς ἐκατέρωθεν, οὐχ ὥς τινες δέχονται, χωρίς. A.

102: ἀντὶ τοῦ ὀρέξασα ἔπιεν. M. Cf. ad Ψ 119.

104 ἤλυθε Οὐλύμπον δὲ θεὰ Θέτι· ὅτι ἄνω εἶπεν εἰς οὐρανὸν ἡμχθήτην, νῦν δὲ εἰς Ὀλύμπον παραγεγονέναι· αἱ γὰρ κορυφαὶ τοῦ Ὀλύμπου ἐπουράνιοι. A. Ar. 171.

108 Ἐκτορος ἀμφὶ νέκνυι· ἡ διπλῇ ὅτι οὕτως λέγει Ἐκτορος νέκνυι, οὐχ Ἐκτορι (cod. Ἐκτορα). A. Cf. ad P 240.

109 κλέψαι δ' ὀτρύνουσιν εὐσκοπον ἀργειφόντην· ἐντεῦθεν γέγονεν ἡ προδιασκευή (Ar. 351) ἀλλ' ἥτοι κλέψαι μὲν ἐάσομεν. A.

110 αὐτὰρ ἐγὼ τόδε κῦδος Ἀχιλλῇ προῖάπτω· ἡ διπλῇ ὅτι προῖάπτω Ἀρίσταρχος. καὶ ταυτόν ἐστι τῷ προῖάλλω. A.

121 βῇ δὲ (Thetis) κατ' Οὐλύμποιο καρήνων αἶξασα· ἡ διπλῇ ὅτι πάλιν ἐξ Ὀλύμπου λέγει κατιέναι· ἄνω δέ (97) οὐρανὸν αἶχθήτην. A. Ar. 171.

124 ἐντύνοντο ἄριστον· ἡ διπλῇ ὅτι ἅπαξ νῦν ἐν Ἰλιάδι καὶ ἅπαξ ἐν Ὀδυσσεΐα (π 2) τὸ ἄριστον. ἔστι δὲ τὸ πρῶτον ἔμβρωμα· τρεῖς γὰρ τροφὰς ἐράμβανον οἱ ἥρωες. A. Ar. 132.

σὴν ἔδεαι κραδίην μεμνημένος οὔτε τι σίτου
130 οὔτ' εὐνῆς; ἀγαθὸν δὲ γυναικί περ ἐν φιλότῃ
μίσγεσθ'· οὐ γὰρ μοι δηρὸν βέη, ἀλλὰ τοι ἥδη
ἄγχι παρέστηκεν θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή.

130. 131. 132: ἀθετοῦνται στίχοι γ', ὅτι ἀπρεπὲς μῆ-
τέρα νύφ λέγειν ἀγαθὸν ἐστὶ γυναικί μίσγεσθαι. [ἔτι δὲ καὶ
ἀπάντων ἀσυμφορώτατόν ἐστι, καὶ μάλιστα τοῖς εἰς πόλεμον
ἐξιούσι· χρεῖα γὰρ εὐτονίας καὶ πνεύματος]. καὶ τὸ λέγειν
ὅτι ὁ θάνατός σου ἐγγύς ἐστιν ἄκαιρον. διεσκεύακε (Ar. 349)
δὲ τις αὐτοὺς οἰηθεὶς ἀποκρέμασθαι οὐδέ τι σίτου. A.
Inclusa aliena sunt. L.

134 σκύζεσθαί σοί φησι θεούς, ἐξ ὧν ἔξοχα πάν-
των· ἡ διπλῇ ὅτι οὕτως εἶπεν ἀντὶ τοῦ ἑαυτόν, ἐέ. A.

143 Ἰλιον ἱρήν· ἡ διπλῇ ὅτι θηλυκῶς τὴν Ἰλιον. A.

144 βάσκ' ἴθι Ἴρι ταχεῖα· ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ
ταχέως. AB. Cf. p. 29.

145 ἄγγειλον Πριάμῳ μεγάλῃτορι Ἴλιον εἶσω

λύσασθαι φίλον υἱόν — 145: ἡ διπλῇ ὅτι τοπικῶς ἀντὶ προθέσεως· θέλει γὰρ εἰπεῖν εἰς Ἴλιον. A. Cf. p. 28 et Ar. 142.

151 νεκρὸν ἄγοι προτὶ ἄστν, τὸν ἔκτανε δῖος Ἀχιλλεύς: ἡ διπλῇ ὅτι οὕτως εἶρηκεν, νεκρὸν ὃν ἔκτεινεν, ἀντὶ τοῦ ὃν κτείνας νεκρὸν ἐποίησεν, ὡς ἐπὶ τοῦ ἔλκος ἀναψύχοντα τό μιν βάλε Πάνδαρος ἰῶ (E795). A. Cf. ad 180.

155 εἶσω κλισίην: εἰς κλισίην. V. Cf. ad 184.

163 ἐντυπὰς ἐν χλαίνῃ κεκαλυμμένος· ἀμφὶ δὲ πολλή κόπρος ἔην κεφαλῇ τε καὶ αὐχένι τοῖο γέροντος.

163: ἡ διπλῇ ὅτι ἐν ἴσῳ τῷ ἐντυπαδίῳ, ὥστε διὰ τοῦ ἱματίου τὸν τοῦ σώματος τύπον φαίνεσθαι (Ar. 155). A.

164: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ τοῖο οὐκ ἔστιν ἀγαθοῦ (Ar. 44) ὡς οἱ γλωσσογράφοι, ἀλλὰ θαυμαστικῶς τοιούτου. καὶ ὅτι κόπρος ἡ τέφρα. A. Cod. τὰ κόπρια pro ἡ τέφρα. Corr. L. Cf. ad Σ 23.

172 οὐ μὲν γάρ τοι ἐγὼ κακὸν ὅσοομένη τὸδ' ἰκάνω: ἡ διπλῇ ὅτι ἀπὸ τῶν ὅσων προορωμένη (Ar. 97), καὶ τὸ τόδε τοπικῶς ἀντὶ τοῦ ἐνταῦθα. A.

174 (Λίος) ὃς σευ ἄνευθεν ἐὼν μέγα κήδεται ἡδ' ἐλεαίρει: ἀστερίσκος ὅτι ἐνταῦθα ὑγιῶς λέγεται, ἐκεῖ δὲ (B 27) κακῶς ὑπὸ τοῦ Ὀνείρου πρὸς τὸν Ἀγαμέμνονα. A.

180 (iteratur versus 151): ἡ διπλῇ ὅτι νεκρὸν ὃν ἔκτανε. A.

184 εἶσω κλισίην: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ εἰς κλισίην. A. Cf. p. 28 et Ar. 142.

199 εἶσω στρατόν: ἀντὶ τοῦ εἰς στρατόν. B. V. ibidem.

205 σιδήρειόν νύ τοι ἦτορ: ἡ διπλῇ ὅτι ὑποτάσσουναι στίχον ὡς ἐλλείποντος τοῦ λόγου ἀθάνατοι ποίησαν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες (οἷ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν V). πλείων δὲ ἔστιν ἔμφασις μὴ προσκειμένου αὐτοῦ. A.

208 (οὐ σ' ἐλεήσει) οὐδέ τί σ' αἰδέσεται: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ προσδέξεται ὡς ἰκέτην· μὴ μιν ἐγὼ μὲν ἰκώμαι ἰών (X 123). A. Ar. 150.

210 (τῷ δ' ὡς ποθι μοῖρα κραταίῃ) γεινομένην ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκον αὐτῇ: [ἡ διπλῇ] ὅτι ἐνταῦθα καλῶς κεῖται, ἐπὶ δὲ Ἀχιλλέως ἐν τῇ Γ (128) οὐκέτι. A.

215 Τρωιάδων βαθυκόλπων: ἡ διπλῇ πρὸς τοὺς

Ω.

γράφοντας (B 484) ἔσπετε νῦν μοι Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες βαθύκολποι, ὅτι ἐπὶ βαρβάρων τὸ ἐπιθέτον τίθεισιν. A. Ar. 119.

222 ψευδός κεν φαῖμεν καὶ νοσφιζοίμεθα μάλλον: ὁ ἀστερίσκος ὅτι ἐνταῦθα ἀρμοζόντως λέγεται ὁ στίχος, ὑπὸ δὲ Νέστορος ἐν τῇ B (81) οὐκέτι. A.

228 ἦ, καὶ φωριαμῶν ἐπιθήματα κάλ' ἀνέωγεν,

ἔνθεν δώδεκα μὲν περικαλλέας ἔξελε πέπλους,

230 δώδεκα δ' ἀπλοῖδας χλαίνας, τόσσους δὲ τὰ πητας, τόσσα δὲ φάρεα καλά, τόσους δ' ἐπὶ τοῖσι χιτῶνας.

228: ἡ διπλῇ ὅτι ἐπιθήματα τῶν κιβωτίων τὰ πώματα, καταχρηστικῶς δὲ πίθων καὶ τῶν ὁμοίων. A. Nec omiserit ὅτι νῦν ἅπαξ εἶρηκεν.

229: ἡ διπλῇ ὅτι διέσταλκε τὸν πέπλον ἀπὸ τῶν χλαίων, καὶ τὰ φάρη ὡς διαπρέποντα τὸν πέπλον οὕτως προσηγόρευσε. A. Ar. 193. Haec sic emendanda esse videntur: καὶ τὰ φάρη ὡς διαφέροντα (v. Sch. ABM ad h. v.), εἰ καὶ ἀλλαχοῦ τὸν πέπλον οὕτως προσηγόρευσε, ut ε 230, ubi Sch. Palat.: ὅτι κοινότερον νῦν τὸν πέπλον φᾶρος εἶρηκεν.

232 δέκα πάντα τάλαντα: ἡ διπλῇ ὅτι παρέλκει τὸ πάντα. A. Cf. ad H 161.

241 ἡ οὖνεσθ' ὅτι μοι Κρονίδης Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκεν: ἡ διπλῇ ὅτι οὖνεσθε ἐκφραυλίζετε καὶ οὐδενὸς ἄξιον ἡγείσθε. A.

249 νεικείων "Ελενον τε Πάριν τε. νεικεῖν est increpare, v. ad 25.

251 Δηίφοβόν τε καὶ Ἴππόθοον καὶ Δίον ἄγαυόν: ἡ διπλῇ ὅτι ὁμῶννυμος ὁ Ἴππόθοος τῷ Πελασγῷ. Ἴππόθοος δ' ἄγε φῦλα Πελασγῶν (B 840). καὶ ὅτι ἄθλον πότερόν ἐστι τὸ κύριον ὁ Δίος ἢ ὁ Ἀγανός. A.

257 Τρωίλον ἵππιοχάρμην: ἡ διπλῇ ὅτι ἐκ τοῦ εἰρησθαι ἵππιοχάρμην τὸν Τρωίλον οἱ νεώτεροι ἐφ' ἵππου διωκόμενον αὐτὸν ἐποίησαν. καὶ οἱ μὲν παῖδα αὐτὸν ὑποτίθενται, Ὅμηρος δὲ διὰ τοῦ ἐπιθέτου τέλειον ἄνδρα ἐμφαίνει: οὐ γὰρ ἄλλος ἵππομαχος λέγεται. A. Ar. 190.

259 (οὐδὲ ἔωκει Hector) ἀνδρός γε θνητοῦ πάρις ἔμμεναι ἀλλὰ θεοῖο: Σησίχορος Ἀπόλλωνος αὐτὸν φησιν, οὐ νοήσας τὴν ὑπερβολήν. V. Fluxit certe ex Aristonico. L.

Ω.

272 πέζη ἔπι πρώτῃ· ἡ διπλῇ ὅτι πρώτη ἀντὶ τοῦ ἄκρα ἄξαντ' ἐν πρώτῳ ῥυμῶ (Z 40). A. Ag. 149.

281 τὼ μὲν ζευγνύσθην ἐν δώμασιν ὑψηλοῖσιν

κῆρυξ καὶ Πρίαμος πυκινὰ φρεσὶ μῆδε' ἔχοντε· ἡ διπλῇ ὅτι εἰ μὴ προσέθηκε τὸν στίχον, οἱ θέλοντες συγχεῖσθαι τὰ δυνικὰ παρ' Ὀμήρῳ, Ἐρατοσθένους καὶ Κράτης ἔλεγον ἂν ἐπὶ τῶν ἐννέα Πριαμίδων τετάχθαι τὼ μὲν ζευγνύσθην. A. Cf. p. 15, 2.

293 καὶ εὖ κράτος ἐστὶ μέγιστον· ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει καὶ οὗ. A.

304 (ἡ δὲ παρέστη) χέρνιβον ἀμφίπολος πρόχοόν θ' ἅμα χερσὶν ἔχουσα· ἀθετεῖται ὅτι παρὰ τὸ σύνθηες αὐτῷ χέρνιβον τὸ ἀγγεῖον τὸ ὑποδεχόμενον τὸ ὕδωρ, ὡς ἡμεῖς· τοῦτο δὲ αὐτὸς εἶωθε καλεῖν λέβητα, τὸ δὲ κατὰ τῶν χειρῶν διδόμενον ὕδωρ χέρνιβα. ἐνιοὶ δὲ διπλῇ σημειοῦνται ὡς ἅπαξ ἐνταῦθα εἰρημένον. A.

305 νιψάμενος δὲ κύπελλον ἔδεξατο ἧς ἀλόχοιο· λείπει ἡ παρὰ. A. Cf. p. 26.

306 εὐχετ' ἔπειτα στὰς μέσῳ ἔρκει· ἡ διπλῇ ὅτι ἐλλείπει ἡ πρόθεσις, ἀντὶ τοῦ ἐν μέσῳ ἔρκει στὰς εὐχετο. A. Cf. p. 25.

315 αὐτίκα δ' αἶετὸν ἦκε, τελειότατον πετεηνῶν· ἡ διπλῇ ὅτι οὐ τὸν τῷ σώματι τέλειον, ἀλλὰ τὸν ἐπιτελεστικώτατον. A.

318 (θύρη) ἐνκλήις ἀραρυῖα· ἡ διπλῇ ὅτι δύναται καὶ κατὰ σύνθεσιν ἐνκλήις, εὐεπίκλειστος, χωρὶς δὲ τὸ ἀραρυῖα· δύναται δὲ καὶ κατὰ συναλοιφήν, εὐ ταῖς κλεισὶν ἀραρυῖα. A.

330 τὼ δ' οὐ λάθον εὐρύοπα Ζῆ-

ν' ἐς πεδῖον προφανέντε· ἡ διπλῇ πρὸς τὴν συναλοιφήν, ὅτι ἐν δύο στίχοις· τὸ γὰρ πλήρες ἐστὶ Ζῆνα ἐς πεδῖον φανέντε. A.

337 ὡς μῆτ' ἄρ τις ἴδῃ μῆτ' ἄρ τε νοήσῃ· ἡ διπλῇ ὅτι ἴδῃ καὶ νοήσῃ παραλλήλως (cf. ad N 276) καὶ οὐ ταῦτόν ἐστιν. AB. καὶ οὗ ins. L.

338 Πηλείωνά δ' ἰκέσθαι· ἡ διπλῇ ὅτι οὕτως εἶρηκε Πηλείωνα δέ, εἰς Πηλείωνα, ἀντὶ τοῦ πρὸς Πηλείωνα

Ω.

ἡ ἐπὶ Πηλείωνα. AB. ὁμοίως τῷ εἰς Ἀγαμέμνονα διὸν ἄγον (H 312). V. Cf. qu. ep. p. 88.

341 (καλὰ πέδιλα) ἀμβρόσια χρύσεια, τὰ μιν φέρον
ἡμὲν ἐφ' ὑγρῆν

ἡδ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν ἅμα πνοιῆς ἀνέμοιο

341. 342: ὁ ἀστερίσκος ὅτι ἐνταῦθα ὀρθῶς κεῖνται, καὶ ἐπὶ τοῦ πρὸς Καλυψὶ διαπεραιουμένου Ἑρμοῦ (ε 44), ἐν δὲ τῇ Ἀ ῥαψωδίᾳ τῆς Ὀδυσσεΐας (97) οὐκ ἐτι. A.

367 (εἰ τίς σε ἴδοιτο) τοσσάδ' ὀνειάτ' ἄγοντα: ἡ διπλῇ ὅτι οὐ πάντως βρώματα τὰ ὀνειάτα, ὥς οἱ γλωσσογράφοι (Ar. 44), ἀλλὰ πάντα τὰ ὄνησιν τινα περιποιούντα, ὥς νῦν τὰ δῶρα. καὶ ὅτι ἄγοντα εἴρηκεν, οὐ φέροντα: οὐ γὰρ αὐτὸς ἐβάσταζεν. A. Ar. 143.

370 ἀλλ' ἐγὼ οὐδὲν σε ῥέξω κακὰ: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ δὲν παρέλκεται. A. Ar. 322.

383 Ἴλιον ἱρήν: ἡ διπλῇ ὅτι θηλυκῶς τὴν Ἴλιον. A.

394 ἡμεῖς δ' ἐσταότες θανυμάζομεν: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ μετ' ἐκπλήξεως ἐθεώμεθα. ABM. Ar. 149.

395 (Achilles) κεχολωμένος Ἀτρεΐωνι: ὅτι τὴν μῆνιν διὰ τοῦ χόλου (Bekk. χόλος) ἀντέφρασεν. V. Ar. 137.

A versu 405 usque ad 504 eadem recentiori manu qua codex alias suppletus — non sine mendis descriptus est. Vil-loiso. Unde et hic scholia A desunt. In codd. B et V. nonnulla sunt ex Aristonico derivata, velut ad 409, 444, 462, 471, 474, 487, fortasse etiam ad 476 qui rejectus esse dicitur in cod. V. Cf. Athen. p. 12.

νέον δ' ἀπέληγεν ἐδωδῆς

476 ἔσθων καὶ πίνων· ἔτι καὶ παρέκειτο τράπεζα.

Versu 475 docemur Achillem cum maxime recentem esse a coena; abusive igitur positus vs. 628 αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος.

495 πεντήκοντά μοι ἦσαν, ὅτ' ἦλυθον υἱες Ἀχαιῶν. Ut Priamus hos quinquaginta filios ex pluribus uxoribus sustulit, ita fortasse etiam Neleus duodecim illos quos habuisse dicitur A 692. Nam e Chloride tres tantum genuit λ 286. πρὸς τοὺς χωρίζοντας.

496 ἐννεακαίδεκα μὲν μοι ἔῃς ἐκ νηδύος ἦσαν. Hinc Zenodotus scripsit ἰογάστριος pro ὁμογάστριος Φ 95.

512 τῶν δὲ στοναχῇ κατὰ δώματ' ὀρώρει: ἡ διπλῇ
ὅτι καταχρηστικῶς τὰς σκηναὺς οὕτως εἶπεν. Α.

αὐτὰρ ἐπεὶ ῥα γόοιο τετάρπετο διος Ἀχιλλεύς,

514 καὶ οἱ ἀπὸ πρᾶπίδων ἤλθ' ἕμερος ἡδ' ἀπὸ
γυίων: ἀθειεῖται· προσείρηται γὰρ ἱκανῶς διὰ τοῦ αὐτὰρ
ἐπεὶ ῥα γόοιο, καὶ ἀκύνως τέθειται τὸ γυίων· οὐ γὰρ
οὕτως λέγει πάντα τὰ μέλη, ἀλλὰ μόνον τὰς χεῖρας καὶ τοὺς
πόδας. Α. Αr. 119.

522 ἀλλ' ἄγε δὴ κατ' ἄρ' ἔξεν ἐπὶ θρόνου, ἄλγεα δ' ἔμπηγς
ἐν θυμῷ κατακείσθαι ἐάσομεν — 522: ὅτι τὸ ἀπλοῦν
ἐστὶν ἔξεν· τούτῳ δὲ ἀνάλογον τὸ σύνθετον κατ' ἄρ' ἔξεν,
οὐχὶ ἔξεν (Legitne ἔξεν etiam Γ 162 Η 115?). καὶ ὅτι τὸ ἔμ-
πηγς ἀντὶ τοῦ ὅμως. ἔσθ' ὅτε δὲ ἀντὶ τοῦ ὁμοίως· ἔμπηγς
μοι δοκέει δαῖδων σέλας (σ 353 Αr. 145). Α.

527 δοιοὶ γὰρ τε πίθοι κατακείαται ἐν Διὸς οὐδὲι
δῶρων οἷα δίδωσι, κακῶν, ἔτερος δὲ ἐάων.

527: ἡ διπλῇ ὅτι ἐντεῦθεν Ἑσιόδῳ (ἔ. 94) τὸ περὶ τοῦ
πίθου μύθευμα, καὶ ὅτι δύο τοὺς πάντας λέγει πίθους.
ἱνὲς δὲ τῶν νεωτέρων ἓνα μὲν τῶν ἀγαθῶν, δύο δὲ τῶν
κακῶν ἐδέξαντο Α. Αr. 191.

528: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ ἐάων ἀντὶ τοῦ ἀγαθῶν· καὶ τὸ
υἱὸς ἐῆος (550) ἀγαθοῦ. διὰ δὲ ἄγνοιαν ὁ Ζηνόδοτος γρά-
φει ἐοῖο (Αr. 121). καὶ ὅτι τὸ ἔτερος ἐπὶ δύο. Α.

544 ὅσσον Λέσβος ἄνω, Μάκαρος ἔδος, ἐντὸς
ἐέργει: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ ἄνω ἀντὶ τοῦ ἀνά, καὶ πρὸς τὸ ἐέρ-
γει, ἔν' ἢ ἀνείργει καὶ περιορίζει. Α. Cf. p. 28.

545 καὶ Φρυγίῃ καθ' ὑπερθε: ἡ διπλῇ ὅτι ἐτέρα καθ'
Ὅμηρον ἡ Φρυγία τῆς Τροίας. οἱ δὲ νεώτεροι συγχέουσιν.
Α. Verba τῆς Τροίας inseruit L. Cf. Αr. 238.

550 οὐ γάρ τι πρήξεις ἀναχήμενος υἱὸς ἐῆος,
οὐδὲ μιν ἀνστήσεις, πρὶν καὶ κακὸν ἄλλο πά-
θῃσθαι.

550: ἡ διπλῇ περιεστιγμένη ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἐοῖο
(cf. ad 528). καὶ ὅτι λείπει ἡ περὶ (p. 26). Α.

551: ἡ διπλῇ ὅτι οὐ λέγει, οὐκ ἀναστήσεις αὐτόν, ἀν-
μὴ πρότερον κακὸν πάθῃς, ἀλλὰ πρότερον κακὸν πείσῃ ἢ
ἀναστήσεις αὐτόν. τοιοῦτο δὲ ἔστι καὶ τὸ τὴν δ' ἐγὼ οὐ
λύσω, πρὶν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν (Α 29). Α.

Ω.

556 (σὺ δὲ δέξαι ἄποινα) πολλά τὰ τοι φέρομεν. σὺ
δὲ τῶνδ' ἀπόναιο καὶ ἔλθοις

σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν, ἐπεὶ με πρῶτον ἔασας.

556. 557: ἀθετοῦνται ὅτι ἀνάρμοστοι τῷ προσώπῳ αἱ
εὐχαὶ καὶ ἐπαντόφωρος ἡ ὑπόκρισις. A. Versum sequentem
αὐτόν τε ζῶειν καὶ ὄραν φάος ἡέλιοιο — Alexandrinis igno-
tum ne Eustathius quidem novit, qui p. 1364 fin. ὅρα inquit ὅτι
τὸ ἔασας ἔλλειψιν ἔχει μυστικωτέραν.

566: οὐδὲ γὰρ ἂν φυλακοὺς λάθοι: ἡ διπλῇ ὅτι
οὕτως ἐσχημάτισε τοὺς φύλακας.

572 Πηλείδης δ' οἴκοιο λέων ὥς ἄλτο θύραζε:
καταχρηστικῶς τὴν κλισίαν δῶμα (512) οἶκον δόμον (673)
εἶπεν. V. Ar. 152.

574 Αὐτομέδων καὶ Ἀλκιμος: ἡ διπλῇ ὅτι συγκέ-
κοφε τὸν Ἀλκιμέδοντα Ἀλκιμον εἰπών. A.

577 ἐς δ' ἄγαγον κήρυκα καλῆτορα τοιο γέρον-
τος: ἡ διπλῇ ὅτι τὸν Ἰδαῖον ἐπιθετικῶς καλῆτορα εἶπεν.
A. Cf. ad 701.

594 (Ἔκτορα δῖον ἔλυσα) πατρὶ φίλῳ, ἐπεὶ οὐ μοι ἀει-
κέα δῶκεν ἄποινα.

σοὶ δ' αὖ ἐγὼ καὶ τῶνδ' ἀποδάσσομαι, ὅσσ' ἐπέεικεν.

594: ἀθετοῦνται, ὅτι οὐκ ὀρθῶς ἐνεκα δώρων λέγει ἀπο-
λελυκέναι τὸν νεκρόν· ὑπὸ γὰρ τοῦ Διὸς ἡναγκάσθη, ἐπεὶ
οὐκ ἂν τὴν ὑπὲρ Πατρόκλου τιμωρίαν δώρων ἡλλάξατο. A.

604 (Νιόβης) ἔξ μὲν θυγατέρες, ἔξ δ' υἱέες ἡβῶντες
τοὺς μὲν Ἀπόλλων πέφνεν ἀπ' ἀργυρέοιο βιοῖο.

604: ἡ διπλῇ ὅτι οἱ νεώτεροι διαφωνοῦσι περὶ τοῦ ἀρι-
θμοῦ τῶν Νιόβης παίδων· οἱ μὲν γὰρ δεκατέσσαρας οἱ δὲ
εἴκοσι τοὺς Νιοβίδας λέγουσιν. A. Ar. 187.

605: ἡ διπλῇ ὅτι πρὸς τὸ δεύτερον πρότερον ἀπῆντηκεν. A.

613 ἡ δ' ἄρα σίτου μνήσατ', ἐπεὶ κάμε δακρυχέουσα.
νῦν δέ που ἐν πέτρῃσιν ἐν οὐρεσιν οἰοπόλοισιν,
ἐν Σιπύλῳ, ὅθι φασὶ θεᾶων ἐμμεναι εὐνάς
νυμφάων, αἵ τ' ἀμφ' Ἀχελώϊον ἐρρώσαντο,
ἐνθα λίθος περ ἐοῦσα θεῶν ἐκ κήδεα πέσσει.

613: ἡ διπλῇ πρὸς τὴν διαφωνίαν τῶν νεωτέρων· φασὶ
γὰρ καὶ αὐτὴν ἀπολελειθῶσθαι, Ὅμηρος δὲ οὐ. A. Ar. 187.

614—617: ἀθετοῦνται στίχοι δ', ὅτι οὐκ ἀκόλουθοι τῷ

Ω.

ἡ δ' ἄρα σίτου μνήσας· εἰ γὰρ ἀπελιθώθη, πῶς σιτία προσηγέγκατο; καὶ ἡ παραμυθία γελοία· φαγέ, ἐπεὶ καὶ ἡ Νιόβη ἔφαγε καὶ ἀπελιθώθη. ἔστι δὲ Ἑσιόδεια τῷ χαρᾷ κτῆρι, καὶ μᾶλλον γε τὸ ἀμφ' Ἀχελώϊον ἐρρώσαντο. (Cf. Theog. 8). καὶ τρις κατὰ τὸ συνεχές τὸ ἐν. πῶς δὲ καὶ λίθος γενομένη θεῶν ἐκ κήδεα πέσσει; προηθετοῦντο δὲ καὶ παρ' Ἀριστοφάνει. A. Ar. 358.

624 ὥπτησαν δὲ περιφραδέως ἐρύσαντό τε πάντα· σημειοῦνται τινες ὅτι Ἑσιόδος ἐποίησεν ὥπτησαν μὲν πρῶτα, περιφραδέως δ' ἐρύσαντο. οὐδεὶς δὲ περιφραδέως ἐξέλκει κρέα, ἀλλὰ μᾶλλον ὀπτᾷ. A.

628 αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο· ἡ διπλῇ ὅτι κατακέχρηται τῷ σίχῳ. ὁ γὰρ Ἀχιλλεὺς ἤδη κεκόρεσται· λέγει γὰρ νέον δ' ἀπέληγεν ἐδωδῆς (475). A. Cf. ad I 222.

665 τῇ δεκάτῃ δέ κε θάπτοιμεν δαινυτό τε λαός· ὅτι μετὰ τῶν αὐτῶν ἡμέρας ἔκαιον καὶ μετὰ τὴν ταφὴν περιδείπνον ἐποιοῦν. A. Apud Bekkerum sic est: ὅτι μετὰ τούτων τῶν ἡμερῶν ἔκαιον καὶ μετὰ τὴν ταφὴν τὸν δείπνον ἐποιοῦν. A. Corr. L. Cf. ad Ψ 29.

701 κήρυκά τε ἄστυβοώτην· ἐπιθετικῶς τὸν κήρυκα, ἀπὸ τοῦ ἐν τῷ ἄστει βοᾷν. A. Cf. ad 577.

735 (Astyanactem aliquis Graecorum) ῥίψει χειρὸς ἐλὼν ἀπὸ πύργου, λυγρὸν ὄλεθρον· ἡ διπλῇ ὅτι ἐντεῦθεν κινηθέντες οἱ μεθ' Ὀμηρον ποιηταὶ ῥιπτόμενον κατὰ τοῦ τείχους ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων εἰσάγουσι τὸν Ἀστυάνακτα. AD. Ar. 180.

795 καὶ τὰ γε χρυσεῖην ἐς λάρνακα θῆκαν ἐλόντες· ἡ διπλῇ ὅτι τὴν σορὸν λάρνακα εἶπεν (Ar. 152). A. Cf. ad Ψ 92.

INDEX AUCTORUM.

- Aeschylus β 862 θ 70 ι 593 χ 209 χ 351 (ἐν Φρυγίῳ).
 Alcman ε 774 υ 138.
 Ammonius ὁ Ἀριστάρχειος κ 398 τ 365 (ἐν τῷ περὶ τῆς ἐπεκδοθείσης
 διορθώσεως).
 Anacreon γ 219.
 Antimachus β 2 δ 439 ξ 500 ω 71 (οἱ περὶ Ἀ.).
 Apollodorus θ 221.
 Apollonius λ 97.
 Archilochus ζ 507 λ 786.
 Aristarchus α 5, 323, 434 β 347 (αἱ Ἀριστάρχου), 837 δ 400 ζ 4 (αἱ
 Ἀριστάρχειοι). η 127 θ 97, 209, 493, 535 ι 169, 225, 242, 297, 401 κ 53,
 398 λ 72 μ 128 ν 617 (αἱ Ἀριστάρχου) 691. ο 56, 86 π 116 ρ 125, 172,
 392, 404, 456, 681 (αἱ Ἀριστάρχειοι). σ 171 (ἡ Ἀριστάρχου), 570 φ 262,
 343 χ 440 ψ 120 (αἱ Ἀριστάρχου). 307 ω 28, 110.
 — ἐν τοῖς ὑπομνήμασι ζ 4 μ 258.
 — ἐν τοῖς περὶ τοῦ ναυστάθμου μ 258 ο 449.
 Aristonicus δ 22 η 256 θ 535 κ 398 ο 86.
 Aristophanes Byzantinus θ 284, 385, 557 κ 51, 253, 387 λ 13, 180, 515,
 767 μ 22, 175, 350, 450 ξ 95, 114, 213, 317 ο 231 σ 597 ψ 824 ω 6, 614.
 Asyndamas tragicus ζ 472.
 Callimachus γ 371 λ 62 σ 39.
 Callistratus φ 126.
 Chamaeleo ψ 94.
 Crates ι 169 ξ 31 ψ 679 ω 282.
 Didymus θ 535 ο 86.
 Dionysius θ 221 μ 300 ο 712 π 810 ρ 24, 125, 218 τ 49 χ 379.
 — ὁ Θρᾷξ ο 86.
 — ὁ Σιδώνιος μ 36 τ 365.
 Eratosthenes κ 364 ω 282.
 Euphorio ι 206.
 Euripides β 45 (Phoeniss. 26, 812) β 353 (ἐν Παλαμῷ). π 718.
 Hellanicus (οἱ περὶ Ἑλλ.) ε 269 ο 651.
 Hesiodus β 507 ε 269 θ 455 ι 246 λ 155, 601, 750 ξ 119, 124, 338
 π 748 ω 25, 45, 527, 624.
 Ibycus ε 5 θ 491 χ 23.

Ister β 110 × 199, 298 ν 629 ο 230 τ 34.

Nemesio × 398.

Pheresydes π 175.

Philetas β 269 ζ 459 η 171 φ 126 χ 308.

Philoxenus ι 219.

Pindarus β 670.

Posidonius ὁ ἀναγνώστης Ἀριστάρχου ζ 511.

Simonides β 2, 871.

Sophocles β 649 ι 575 (ἐν τῷ Μετεάγρῳ).

Sophron λ 385.

Stesichorus ε 31.

Thucydides β 867.

Timotheus ι 219.

Zenodotus α 4, 5, 8, 24, 34, 42, 46, 56, 60, 62, 68, 69, 73, 80, 83, 86,
100, 117, 129, 143, 158, 163, 198, 204, 208 212, 216, 218, 225, 249,
251, 260, 271, 329, 336, 351, 393, 396, 400, 404, 434, 446, 488, 530,
559, 566, 609, 611 β 1, 4, 11, 55. 56, 60, 111, 156, 161, 187, 196,
220, 226, 227, 231, 239, 297, 299, 302, 314, 318, 435, 448, 484, 502,
507, 520, 528, 532, 553, 571, 579, 612, 616, 626, 634, 641, 658, 667,
673, 681, 686, 690, 694, 697, 718, 724, 726, 741, 852 γ 27, 56, 71,
73, 92, 98, 100, 152, 155, 206, 211, 243, 273, 279, 280, 334, 339,
361, 364, 423, 453, 458 δ 88, 123, 160, 282, 339, 478 ε 31, 53, 128,
146, 156, 161, 187, 194, 249, 263, 323, 329, 638, 708, 734, 807, 898
ζ 34, 112, 135, 266, 511, 514 η 9, 114, 127, 153, 256, 390, 482 θ 1,
25, 28, 53, 55, 128, 139, 207, 284, 312, 349, 371, 377, 385, 447, 470,
493, 501, 503, 526, 528, 535, 557, 562 ι 3, 14, 23, 36, 131, 270, 404,
405, 447, 506, 537, 594, 612, 616, 638, 641, 664 × 1, 10, 25, 45, 98,
127, 175, 240, 253, 317, 515, 520, 545, 546 λ 13, 27, 32, 86, 104, 106,
111, 142, 179, 368, 413, 480, 492, 515, 528, 548, 589, 705, 730, 795
μ 34, 175, 230, 295, 340, 342, 346, 348, 359, 365, 366, 368, 444, 450,
463 ν 68, 148, 171, 203, 222, 315, 423, 610, 627, 692, 694, 712, 808
ξ 37, 95, 114, 135, 136, 162, 169, 274, 366, 376, 394, 442 ο 138,
169, 192, 225, 347, 356, 377, 405, 439, 470, 480, 587, 625, 640, 716
π 89, 93, 140, 150, 161, 188, 202, 243, 432, 507, 666, 677, 697, 710,
748, 807, 812 ρ 7, 15, 51, 134, 153, 260, 392, 404, 456, 545, 582,
595, 700 σ 39, 148, 155, 160, 174, 222, 230, 247, 287, 339, 483, 570
τ 14, 15, 26, 77, 246, 342, 384, 387 ν 11, 114, 138, 261, 273, 283,
484 φ 2, 17, 95, 169, 195, 262, 335, 538 χ 216, 378 ψ 307, 527, 533,
753 ω 47, 293, 528, 550.

ERRATA QUAEDAM GRAVIORA ET ADDENDA.

- p. 9 l. 9 pro *A* 137 l. *A* 324.
- p. 23 l. 25. pro videtur l. videbatur.
- p. 132 l. 1. pro προήκωτο l. προήκυντο.
- p. 133 l. 8. pro έρχου l. έρχον.
- p. 173 omissum est schol. ad *K* 68 πατρόθεν εκ γενεής ονομάζων άνδρα έκαστον: ότι αρχαϊκή ή συνήθεια, ώστε εΐ που τοιοῦτον ενρίσκομεν, ειδέναι δεΐ ότι ουκ επιθέτον έχει χώραν. *A.* Hoc cur adnotaverit Aristarchus, vix potest explicari, nisi fuerunt, qui patronymica quaedam pro epithetis haberent, qualia sunt *Άρμονίδης E* 60 *Όνητορίδης γ* 282 *Τιρπιάδης χ* 330. *L.*
- p. 273. l. 5 pro στομάχον l. στομάχων.
- Ibid.* l. 32. Hoc scholion fortasse non recte explicui p. 31. Nam inter duos locos *P* 80 et *Σ* 10 non id tantum interest quod tetigi, sed etiam hoc. Cur Euphorbus qui Dardanus est *Τρώων ό άριστος* dicatur, facile apparet, Dardani enim Troes sunt; non autem cur Patroclus qui Locrus est, *Μυρμιδόνων ό άριστος*.

GOTTINGAE,

TYPIS EXPRESSIT OFFICINA ACADEMICA DIETERICHIANA.

GUIL. FR. KAESTNER.
